

ABDRUSCHIN / IN HET LICHT DER WAARHEID

IM LICHTE DER WAHRHEIT
EDITIE IN HET NEDERLANDS

IN HET LICHT DER WAARHEID

GRAALSBOODSCHAP
VAN
ABDRUSCHIN

Deze editie en vertaling zijn volledig conform en identiek aan de oorspronkelijke Duitse editie van de Graalsboodschap gedrukt in 1931.

*Wie
zich de moeite niet geeft,
het Woord des Heren ook correct
te begrijpen, maakt zich
schuldig!*

TEN GELEIDE!

De blinddoek valt en geloof wordt overtuiging. Alleen in de overtuiging liggen bevrijding en verlossing!

Ik spreek alleen tot hen, welke ernstig zoeken. Zij moeten in staat en bereid zijn, zakelijk dit zakelijke te onderzoeken! Religieuze fanatici en onevenwichtige dweepers mogen verre daarvan blijven; want zij zijn voor de Waarheid schadelijk. Kwaadwilligen echter en de onzakelijke zullen in de woorden zelf hun oordeel vinden.

De Boodschap zal alleen degenen treffen, die een vonk Waarheid open in zich dragen en het vurige verlangen, werkelijk mens te zijn. Al deze wordt ze ook tot lamp en tot staf. Zonder omwegen leidt hij weg uit alle chaos van de huidige verwarring.

Het navolgende Woord brengt niet een nieuwe religie, maar het moet de fakkel zijn voor alle ernstige toehoorders of lezers, om daarmee de juiste weg te vinden, die hen naar de hevig verlangde hoogte leidt.

Alleen wie zich zelf beweegt, kan geestelijk voorwaarts komen. De dwaas, die zich daartoe in de vorm van klaarstaande opvattingen van vreemde hulpmiddelen bedient, gaat zijn weg slechts zoals op krukken, terwijl de gezonde eigen ledematen daarvoor uitgeschakeld zijn.

Zodra hij echter alle bekwaamheden, welke in hem op zijn roep wachtend sluimeren, moedig als werktuig tot zijn opstijgen aanwendt, benut hij het hem toevertrouwde talent volgens de Wil van zijn Schepper, en zal alle hindernissen spelend overwinnen, die afleidend zijn weg willen doorkruisen.

Daarom ontwaakt! Alleen in de overtuiging rust het juiste geloof, en overtuiging komt alleen door niets ontziend afwegen en onderzoeken! Sta als levende in uwe Gods wonderbare Schepping!

Abdruschin.

Wat zoeken jullie?

Wat zoeken jullie? Zeg, wat moet deze onstuimige drang? Zoals een bruisen gaat het door de wereld, en een stormvloed van boeken overspoeld alle volkeren. Geleerden graven in de oude geschriften, navorsen, piekeren tot naar geestelijke afmatting. Profeten duiken op, om te waarschuwen, te beloven... van alle zijden wil men plotseling zoals in een koorts nieuw licht verbreiden!

Zo raast het op het ogenblik over de doorwoelde menselijke ziel heen, niet lavend en verkwikkend, maar verzegend, knagend, zuigend aan de laatste kracht, die aan de verscheurden in deze duisternis van het tegenwoordige nog overblijft.

Ook beweegt zich hier en daar een fluisteren, murmelen, van groeiende verwachting van één of ander ietwat komende. Onrustig is iedere zenuw, gespannen van een onbewust verlangen. Het golft en deint en boven allen hangt duister broeiend een soort verdoving. Zwanger van onheil. Wat *moet* zij baren? Verwarring, kleinmoedigheid en verderf, wanneer niet krachtig de duistere laag verscheurd wordt, die geestelijk thans de aardbol omhult, die met de weke hardnekkigheid van het stinkend moeras iedere opstijgende vrije Lichtgedachte opneemt en verstikt, voordat zij sterk geworden is, die met het onheilspellend zwijgen van een modderpoel ieder goed willen reeds in de kiem onderdrukt, ontwricht, vernietigt, eer een daad daaruit kan ontstaan.

De roep der zoekende naar Licht echter, die kracht bevat, om het slijk te splijten, hij wordt afgeleid, sterft weg aan een ondoordringbaar gewelf, dat juist die met veel vlijt oprichten, die wanen te helpen: *Zij bieden stenen in plaats van brood!*

Ziet u die ontelbare boeken aan:

De mensengeest wordt door hen alleen vermoeid, niet verlevendigd! En dat is het bewijs van de onvruchtbaarheid van al het aangeboden. Want wat de geest vermoeit, is nooit het juiste.

Geestelijk brood verfrist onmiddellijk, Waarheid verkwikt en Licht verlevendigt!

Eenvoudige mensen moeten toch moedeloos worden, wanneer zij zien, welke muren rond het generzijdse door de zogenaamde geesteswetenschap opgericht worden. Wie van deze eenvoudige zal de geleerde zinnen, wie de vreemde uitdrukkingswijzen vatten? Moet dan het generzijdse alleen voor geestwetenschappers gelden?

Men spreekt daarbij van God! Moet een hogeschool opgericht worden, om daarin eerst de bekwaamheden te verkrijgen, het begrip van de Godheid te herkennen? Waarheen drijft deze verzuchting, die voor het grootste deel alleen in eerzucht wortelt?

Zoals dronkaards wankelen de lezers en de toehoorders van de ene plaats naar de andere, onzeker, onvrij in zich zelf, eenzijdig, daar zij van de eenvoudige weg afgeleid werden.

Hoort het, moedeloze! Kijk op, jullie ernstig zoekende: *De weg naar het Hoogste ligt gereed voor ieder mens! Geleerdheid is niet de deur daartoe!*

Koos Jezus Christus, dit grote voorbeeld op de ware weg naar het Licht, zijn discipelen onder de geleerde farizeeërs? Onder de schriftgeleerden? Hij nam ze uit de bescheidenheid en de eenvoudigheid, omdat deze niet behoefden te strijden tegen deze grote dwaling, dat de weg naar het Licht moeizaam te leren is en zwaar moet zijn.

Deze gedachte is de grootste vijand van de mens, het is een leugen!

Daarom terug van al het wetenschappelijke, daar, waar het om het heiligste in de mens gaat, dat *volledig begrepen* moet zijn! Laat af, omdat de wetenschap als knoeiwerk van

menselijke hersenen stukwerk is en stukwerk blijven moet.

Bedenkt, hoe zou moeizaam aangeleerde wetenschap tot de Godheid moeten leiden? *Wat is het weten eigenlijk?* Weten is, wat het brein kan begrijpen. Hoe nauw begrensd is echter het begripsvermogen van het brein, dat vast aan ruimte en tijd gebonden blijft. Reeds de eeuwigheid en de zin voor oneindigheid kan een menselijke brein niet bevatten. Juist datgene, wat met de Godheid onscheidbaar verbonden is. Stil echter staat het brein voor deze onvoorstelbare Kracht, die al het zijnde doorstroomt, uit die het zelf zijn werken scheidt. De Kracht, die allen dagelijks, ieder uur, ieder ogenblik aanvoelen als ietwat vanzelfsprekend, die ook de wetenschap steeds als bestaande erkende en die men toch met het brein, dus het weten en het verstand tevergeefs tracht te bevatten, te begrijpen.

Zo gebrekkig is nu de werkzaamheid van een brein, van de grondstenen en de werktuigen van de wetenschap, en deze beperking trekt zich nu natuurlijk ook door de werken, die het bouwt, dus door alle wetenschappen zelf. Daarom is wetenschap wel goed voor *navolging*, tot een beter begrijpen, indelen en ordenen van al datgene, wat zij van de voorafgaande Scheppingskracht klaar ontvangt, toch zij moet beslist mislukken, wanneer zij zich zelf tot leiderschap of kritiek opwerpen wil, zolang zij zich zoals tot dusver zo vast aan het verstand, dus aan het begripsvermogen van het brein bindt.

Om deze reden blijft geleerdheid, en ook de mensheid, die zich daarnaar richt, steeds aan details hangen, terwijl ieder mens het grote, onvatbare geheel als geschenk in zich draagt, volledig bekwaam, om zonder moeizaam aanleren het edelste en hoogste te bereiken!

Daarom weg met deze onnodige foltering van een geestslavernij! De grote Meester roept ons niet zonder reden toe: wordt zoals de kinderen!

Wie in zich de vaste wil tot het goede draagt en zich moeite doet, om aan zijn gedachten reinheid te verlenen, *die heeft de*

weg naar het Hoogste reeds gevonden! Hem wordt dan al het andere ten deel. Daarvoor behoeft het noch boeken noch geestelijke inspanning, noch een boetedoening noch vereenzaming. Hij wordt gezond aan lichaam en aan ziel, bevrijd van alle druk van ziekelijk gepieker; want iedere overdrijving schaadt. Mensen moeten jullie zijn, niet broeikasplanten, die door een eenzijdige vorming aan het eerste zuchtje wind bezwijken!

Ontwaakt! Kijkt om u heen! Hoort in uzelf! Dat alleen kan de weg openen!

Let niet op de strijd der kerken. De grote Waarheidsbrenger Jezus Christus, de belichaming van de Goddelijke Liefde, vroeg niet naar geloofsbelijdenis. Wat zijn de geloofsbelijdenissen heden trouwens? Binding van de vrije mensengeest, verslaving van de in u wonende Godsvonk; dogma's*, die het Werk van de Schepper en ook Diens grote Liefde te beperken zoeken in door mensenzin geperste vormen, wat afwaardering van het Goddelijke betekent, systematische ontwaardiging. Iedere ernstig zoekende stoot deze aard terug, daar hij in zich nooit de grote werkelijkheid daarbij beleven kan, waardoor zijn verlangen naar de Waarheid altijd hopelozener wordt en hij ten laatste aan zich en aan de wereld gaat twifelen! Daarom ontwaakt! Verbrijzelt in u de dogmatische muren, rukt de blinddoek af, opdat het reine Licht van het Hoogste niet verminkt tot u dringen kan. Al juichend zal dan uw geest zich in de hoogte opzwaaien, jubelend al de grote Vaderliefde voelen, die geen grenzen van het aardse verstand kent. Jullie weten eindelijk, jullie zijn een stuk van Haar, begrijpt Haar moeiteloos en gans, verenigt u met Haar en verwerft zo dagelijks, ieder uur nieuwe kracht als een geschenk, dat u het opstijgen uit de wirwar vanzelfsprekend maakt!

*) kerkenleren

Ontwaakt!

Ontwaakt, jullie mensen, uit de loodzware slaap! Herkent de onwaardige last die jullie dragen, die met onuitsprekelijke taaie druk op miljoenen mensen zwaar drukt. Werpt hem af! Is hij het dragen waard? Niet één enkele seconde!

Wat bevat hij? Leeg kaf, dat voor de ademtocht der Waarheid schuw uiteen fladdert. Jullie hebben de tijd en kracht voor niets vergooid. Daarom verbreekt de ketenen die jullie omlaaghouden, maakt jullie eindelijk vrij!

De mens, die innerlijk gebonden blijft, zal eeuwig slaaf zijn, ook wanneer hij koning zou zijn.

Jullie binden u met alles, wat jullie trachten aan te leren. Overlegt: met het aanleren dwingen jullie u steeds in vreemde vormen, die anderen bedachten, sluit u gewillig bij een vreemde overtuiging aan, maakt u slechts dat tot eigen, wat anderen in zich, voor zich beleefden. Bedenkt: eenzelfde is er niet voor allen! Wat voor de één nuttig is, kan de andere schaden. Ieder afzonderlijk heeft zijn eigen weg naar de vervolmaking te gaan. Zijn uitrusting daartoe zijn de bekwaamheden, die hij in zich draagt. Naar die heeft hij zich te richten, op die op te bouwen! Doet hij dat niet, blijft hij een vreemdeling in zich zelf, zal altijd *naast* het aangeleerde staan, dat nooit in hem levendig worden kan. Iedere winst voor hem is daarmee uitgesloten. Hij vegeeteert, een vooruitgang is onmogelijk.

Merkt op, jullie die ernstig naar Licht en Waarheid streven:

De weg naar het Licht moet ieder afzonderlijk in zich beleven, hij moet hem *zelf* ontdekken, wanneer hij veilig daarop wandelen wil. Alleen wat de mens in zich beleeft, met alle veranderingen aanvoelt, heeft hij volledig begrepen.

Het leed en ook de vreugde kloppen voortdurend aan, om aan te moedigen, op te schudden tot een geestelijk ontwaken. Secondelang wordt dan de mens daarbij zeer dikwijls losgemaakt van iedere nietigheid van het alledaagse leven, en voelt in het geluk zoals in de smart aanvoelingsvol verbinding met de Geest, die al het levende doorstroomt.

En *alles* is immers leven, niets is dood! Gelukkig hij, die zulke ogenblikken van de verbinding vat en vasthoudt, zich daaraan opwaarts zwaait. Hij mag zich daarbij niet aan starre vormen vasthouden, maar iedereen moet zich zelf ontwikkelen, uit zijn innerlijke naar buiten.

Hebt medelijden met de spotters en al diegenen, die het geestesleven nog vervreemd zijn. Weest op hen niet boos, wanneer zij sarcastisch worden; want deze zijn alleen maar te beklagen. Zoals dronkaards, zoals zieken staan zij voor het grote Scheppingswerk, dat ons zo veel biedt. Zoals blinden, die zich tastend door het aardse bestaan schuifelen en al de heerlijkheid om zich heen niet zien!

Deze meest armen zijn verward, zij slapen; want hoe kan een mens bij voorbeeld nog beweren, dat alleen dat is, wat hij ziet? Dat daar, waar hij met zijn ogen niets bemerken kan, geen leven is. Dat met het sterven van zijn lichaam ook hij zelf ophoudt te zijn, alleen omdat hij zich tot dusver in zijn blindheid door zijn ogen niet van het tegendeel overtuigen kon? Weet hij niet reeds van vele dingen thans, hoe nauw begrensd de bekwaamheid van het oog is? Weet hij nog niet, dat zij met de aan ruimte en tijd gebonden bekwaamheid van zijn hersens te samenhangt? Dat hij uit deze grond alles, wat zich *boven* ruimte en tijd verheft, met zijn ogen *niet* kan herkennen? Wordt nog geen van deze spotters zulke logische verstandelijke redenering duidelijk? Het geestesleven, noemen wij het ook het generzijdse, is toch alleen ietwat, dat volledig boven de aardse ruimte- en tijdsindeling staat, dat dus een gelijkaardige weg nodig heeft, om herkend te worden.

Doch ons oog ziet niet eens dat, wat zich in ruimte en tijd indelen laat. Men denke aan de waterdruppel, waarvan ieder

oog de besliste reinheid getuigt en die, door een vergroot glas bekeken, miljoenen levende wezens bevat, die zich daarin meedogenloos bestrijden en vernietigen. Zijn er niet soms bacillen in het water, in de lucht, die de kracht bezitten, mensenlichamen te vernielen, en die voor het oog niet herkenbaar zijn? Zij worden echter zichtbaar door die scherpe instrumenten. Wie wil het daarom nog wagen te beweren, dat jullie niets nieuws, thans nog onbekend aanschouwt, zodra jullie deze instrumenten meer verscherpt? Verscherpt ze duizendmaal, miljoenmaal, het aanschouwen zal daarom geen einde vinden, maar steeds nieuwe werelden zullen zich voor u ontsluiten, die jullie voordien niet zien konden, ook niet voelen, toch waren zij aanwezig. Logisch denken brengt de gelijke gevolgtrekkingen ook op alles, wat de wetenschappen tot dusver verzamelen konden. Het geeft uitzicht op voortdurende verdere ontwikkeling, doch nooit op een einde.

Wat is nu het generzijdse? Velen worden aan dit *woord* verward. Het generzijdse is eenvoudig al datgene, wat zich met aardse hulpmiddelen niet herkennen laat. Aardse hulpmiddelen echter zijn de ogen, het brein, en al het andere van het lichaam, evenzo instrumenten, die de delen helpen, om hun werkzaamheid nog scherper en nauwkeuriger uit te oefenen, ze verder uit te strekken. Men zou dus kunnen zeggen: het generzijdse is, wat generzijds van de herkenningsvaardigheid van onze lichamelijke ogen is. *Een scheiding echter tussen het dezer- en het generzijdse geeft het niet!* Ook geen kloof! Het is allemaal eenheid, zoals de gehele Schepping. *Eén* Kracht doorstroomt het dezerzijdse zoals het generzijdse, alles leeft en werkt van deze ene levensstroom, en is daardoor gans onscheidbaar verbonden. Daaruit wordt het volgende begrijpelijk. Wanneer één deel daarvan ziek is, moet zich de uitwerking in het andere deel voelbaar maken, zoals bij een lichaam. Zieke stoffen van deze andere delen stromen dan naar het verziekte over door de aantrekking van de gelijke aard, de ziekte daardoor nog meer versterkend. Wordt nu zulke ziekte echter ongeneeslijk, dan vloeit daaruit de noodwendige

dwang, het zieke lid met geweld af te stoten, zo niet het geheel voortdurend zou lijden. En het gevaar vereist een gezonde wisselwerking, welke door verkeerde instelling verzwaard, soms ondenkbaar is.

Om deze reden schakelt u om. Er is geen dezer- en generzijdse, maar alleen één geheel vormend! Het begrip van de scheiding heeft alleen de mens uitgevonden, omdat hij niet alles zien kan en zich als het middelpunt en het hoofdpunt van de hem zichtbare omgeving denkt. Doch zijn werkingskring is groter. Met de scheidingsdwaling echter perkt hij zich alleen maar in, gewelddadig, hindert zijn vooruitgang en geeft ruimte aan de teugelloze fantasie, die buitengewone beelden brengt. Is het dan verrassend, wanneer als gevolg velen alleen een ongelovige glimlach hebben, anderen een ziekelijke aanbidding, die slaafs wordt of tot fanatisme ontaardt? Wie kan daar nog zich verbazen over schuwe vrees, ja angst en schrik, die bij sommigen opgekweekt worden? Weg met dit alles! Waarom deze kwellingen? Stort om deze versperring, die de menselijke dwaling trachtte op te richten, die echter nooit bestond! De tot dusver verkeerde instelling geeft u ook een verkeerde grondslag, op die jullie u tevergeefs moeite geven, naar het ware geloven, dus innerlijke overtuiging, zonder einde op te bouwen. Jullie stuiten daarbij op punten, klippen, die u wankelend moeten maken, twijfelend, of dwingen, de ganse bouw zelf weer te vernielen, om dan misschien moedeloos of wrokkend alles op te geven. De schade hebben jullie daarbij gans alleen, omdat het voor u geen vooruitkomen, maar blijven staan of achterwaarts schrijden is. De weg, die jullie toch eens moeten gaan, wordt u daardoor verlengt.

Hebben jullie eindelijk de Schepping als één geheel opgevat, zoals zij het is, maakt geen scheiding tussen dezer- en generzijdse, dan hebben jullie de juiste weg, het eigenlijke doel komt naderbij, en het opstijgen maakt jullie vreugdevol, geeft voldoening. Jullie kunnen dan ook de wisselwerkingen veel beter voelen en verstaan, die door het ganse, eenheid lijkende levenswarmte pulseren, omdat al het werken van die ene

kracht gedreven en gehouden wordt. Het Licht der Waarheid breekt voor u daarmee aan!

Jullie zullen spoedig herkennen, dat bij velen slechts gemakzucht en traagheid de oorzaak zijn van spotternijen, alleen maar omdat het moeite zou kosten, het tot dusver geleerde en gedachte om te stoten en iets nieuw op te bouwen. Anderen grijpt het in de gewone manier van leven in, wordt hen daarom ongemakkelijk. Laat zulke, twist niet, doch biedt hulpvaardig uw weten aan diegenen, die met vergankelijke genietingen niet tevreden zijn, die *meer* in het aardse bestaan zoeken, zoals de dieren gelijk slechts hun maag te vullen. Geeft aan hen de kennis, die de uwe werd, begraaft dan niet het talent; want met het geven wordt ook wisselwerkend uw weten rijker, sterker.

In het heelal werkt een eeuwige Wet: dat alleen in het geven ook ontvangen kan worden, wanneer het om waarden gaat, die blijvend zijn! Dat grijpt zo diep, doortrekt de ganze Schepping zoals een heilige erfenis van haar Schepper. Onzelfzuchtig geven, helpen, waar het nodig is, en begrip hebben voor het leed van de naaste zoals voor diens zwakheden, betekent ontvangen, omdat het de eenvoudige, ware weg tot het hoogste is!

En dit ernstig willen, brengt u dadelijk hulp, kracht! Eén enkele, eerlijk en diep aangevoelde wens tot het goede, en zoals met een vlammen zwaard wordt van de andere u thans nog onzichtbare zijde reeds de muur doorsneden, die uw gedachten tot dusver zelf als hindernis opgericht hadden; want jullie zijn immers één met het van u gevreesde, geloochende of vurig verlangde generzijdse, zijn met het nauw en onlosbaar verbonden.

Probeert het; want uw gedachten zijn de boden, die jullie uitzenden, die met het van u gedachte zwaar beladen weerkeren, zij het nu goed of kwaad. Het gebeurt. Denkt daaraan, dat uw gedachten dingen zijn, zich geestelijk vormen, dikwijls tot bouwsels worden, die het aardse leven van uw lichaam overleven, dan wordt u veel duidelijk. Zo komt het ook,

dat het gans juist betekent: Want hun werken volgen hen na! Gedachtenscheppingen zijn werken, die u eens verwachten! Die lichte of donkere ringen om jullie vormen, die jullie moeten doortrekken, om in de geestelijke wereld door te dringen. Geen bescherming, geen ingreep kan daar helpen, omdat jullie de zelfbeschikking hebben. De eerste schrede tot alles *moet* daarom van u gebeuren. Hij is niet zwaar, hij ligt alleen in het willen, dat zich door gedachten aankondigt. Zo dragen jullie de hemel zoals de hel in u zelf.

Beslissen kunnen jullie, doch aan de gevolgen van uw gedachten, uw willen zijn jullie dan onvoorwaardelijk verslaafd! Jullie scheppen ze zelf, deze gevolgen, daarom roep ik u toe: Houdt de haard van uw gedachten rein, jullie stichten daarmee vrede en jullie zijn gelukkig!

Vergeet niet, dat één ieder van de gedachten, van u verwekt en uitgezonden, op haar weg al het gelijkgeaarde aantrekt, of aan anderen aankleeft, daardoor sterker, altijd sterker wordt, en ten laatste ook een doel treft, een brein, dat misschien slechts seconden lang zich eens zelf vergeet en daarmee zulke zwevende gedachtenvormen ruimte geeft, in te dringen en uit te werken. Denkt alleen daaraan, welke verantwoordelijkheid dan op u valt, wanneer deze gedachte eens tot daad ontstaat, door eender wie, op die hij kon inwerken! Deze verantwoordelijkheid stelt zich reeds daardoor in werking, dat iedere afzonderlijke gedachte voortdurend verbinding met u houdt, juist zoals door een onbreekbare draad, om dan terug te keren met de onderweg opgedane kracht, om u zelf weer te belasten of gelukkig te maken, al naar de aard, die jullie voortbrachten.

Zo staan wij in de gedachten wereld, en geven met de ogenblikkelijke denkwijze ook ruimte aan de deze gelijkende gedachtenvormen. Daarom vergooit de kracht van het denken niet, maar verzamelt haar tot afweer en tot *scherp* denken, dat aan een speer gelijk eruit gaat en op alles inwerkt. Verschafft zo uit uw gedachten de *Heilige Speer*, die voor het goede strijdt, die wonden heelt en de gehele Schepping bevordert!

Tot het handelen en tot het voorwaarts schrijden stelt daarom het denken daarop in! Om dat te doen, moeten jullie aan menige zuilen schudden, die van oudsher gebrachte opvattingen draagt. Dikwijls is het een begrip, dat verkeerd opgevat, de ware weg niet vinden laat. Hij moet terug tot naar het punt, waar hij uitgegaan is. Een Lichtstraal doet het gansse bouwwerk ineenstorten, dat hij tientallen jaren aldoor moeizaam opgericht heeft, en hij gaat dan na kortere of langere verdooving weer opnieuw aan het werk! Hij *moet*, daar er in het heelal geen stilstand is. Nemen wij als voorbeeld het begrip van de tijd:

De tijd vergaat! De tijden veranderen zich! Zo hoort men overal de mensen zeggen, en onwillekeurig duikt daarbij een beeld in de geest op: *Wij zien tijden vol afwisseling aan ons voorbij trekken!*

Dit beeld wordt een gewoonte en legt ook bij velen daarmee een vaste grondslag, op die zij verder bouwen, jullie gans navorsen, piekeren daarnaar richten. Niet lang duurt het echter, totdat zij dan op hindernissen stoten, die in tegenspraak met elkaar staan. Het zal met de beste wil niet meer allemaal passen. Zij verliezen zich en laten leemten, die ondanks alle overpeinzingen niet meer op te vullen zijn. Zo menig mens waant dan, op zulke plaatsen moet het *geloof* als surrogaat genomen worden, wanneer logisch denken geen inhoud vindt. Dat is echter verkeerd! De mens moet niet aan dingen geloven, die hij niet begrijpen kan! Hij moet ze trachten te verstaan; want anders rukt hij de poort voor dwalingen wijd open, en met de dwalingen wordt ook de Waarheid steeds ontwaard.

Geloven, zonder te begrijpen, is alleen traagheid, luiheid van denken! Dat voert de geest niet opwaarts, maar drukt hem te neer. Daarom omhoog de blik, wij moeten beproeven, onderzoeken. De drang daartoe ligt niet voor niets in ons.

De tijd! Vergaat hij werkelijk? Waarom stuit men bij deze grondzaak op hindernissen, wanneer men daarbij verder denken wil? Zeer eenvoudig, omdat deze grondgedachte

verkeerd is; *want de tijd staat stil!* Wij echter ijlen hem tegemoet! Wij stormen in de tijd, die eeuwig is, en zoeken daarin naar de Waarheid. De tijd staat stil. Hij blijft dezelfde, vandaag, gisteren, en over duizend jaren! Alleen de vormen veranderen zich. Wij duiken in de tijd, om uit de schoot van haar optekening te scheppen, om ons weten in de verzameling van de tijd te bevorderen! Want niets ging bij hem verloren, alles heeft hij bewaard. Hij heeft zich niet veranderd, omdat hij eeuwig is. Ook gij, o mens, bent altijd alleen dezelfde, of gij nu jong uitziet of als een grijsaard! Gij blijft diegene, die gij bent! Hebt gij dat niet reeds zelf gevoeld? Merkt gij niet duidelijk een onderscheid tussen de vorm en jouw „ik"? Tussen het lichaam, dat aan veranderingen onderworpen is, en jou, de geest, die eeuwig is?

Jullie zoeken de Waarheid! Wat is Waarheid? Wat jullie heden nog als waarheid voelen, zullen jullie morgen reeds als dwaling herkennen, om in de dwalingen dan later weer waarheidskorreltjes te ontdekken! Want ook de openbaringen veranderen hun vormen. Zo gaat het voor u: vooruit met vastberaden zoeken, doch in de wisseling worden jullie gerijpt!

De Waarheid echter blijft altijd gelijk, Zij verandert niet; want Zij is eeuwig! En daar Zij eeuwig is, zal Zij met aardse zintuigen, die alleen verwisseling van vorm kennen, nooit rein en werkelijk te bevatten zijn! Daarom wordt geestelijk! Vrij van alle aardse gedachten, en jullie hebben de Waarheid, zult in de Waarheid zijn, rondom u, van Haar Reine Licht voortdurend overstraald, daarin te baden; want zij omgeeft u gans. Jullie zwemmen daarin, zodra jullie geestelijk worden.

Dan behoeven jullie niet meer wetenschappen moeizaam te leren, behoeven geen dwalingen te vrezen, maar hebben op iedere vraag reeds het antwoord in de Waarheid zelf, nog meer, jullie hebben dan geen vragen meer, omdat jullie, zonder te denken, alles weet, alles omvat, omdat uw geest in het Reine Licht, in de Waarheid *leeft!*

Daarom wordt geestelijk vrij! Verbreekt alle banden, die u omlaaghouden! Wanneer daarbij hindernissen komen, juicht hen blij tegemoet; want ze betekenen voor u de weg tot de vrijheid en tot de kracht! Beschouwt ze als een geschenk, waaruit voor u voordelen opgroeien, en spelend zullen jullie ze overwinnen.

Ofwel worden ze u voor geschoven, opdat jullie daaraan leren en u ontwikkelen, waardoor jullie uw uitrusting tot de opstijging vermeerderen, of het zijn de terugwerkingen van een schuldenlast, die jullie daarmee aflossen en waarvan jullie u kunnen bevrijden. In beide gevallen brengen ze u voorwaarts. Daarom fris erdoor, het is tot uw heil!

Dwaasheid is het, om van slagen van het noodlot of beproevingen te spreken. Vooruitgang is iedere strijd en ieder leed. Aan de mens wordt daarmee gelegenheid geboden, om schaduwen van vroegere fouten af te lossen; want geen cent kan elkeen daarvan gelaten worden, omdat de kringloop der Eeuwige Wetten ook daarover in het heelal onwrikbaar is, in diegene zich de Scheppende Wil van de Vader openbaart, die ons daarmee vergeeft en al het duister aflost.

De kleinste afwijking daarvan zou de wereld in puinhopen moeten storten, zo duidelijk is alles ingericht en zo wijs.

Wie echter nu zeer veel van vroeger goed te maken heeft, moet deze mens dan niet moedeloos worden, zal hij niet gruwen voor de aflossing van zijn schulden?

Hij kan getroost en blij daarmee beginnen, kan zonder zorg zijn, zodra hij *eerlijk wil!* Want een *vergelijk* kan geschapen worden door de tegenstroming van een kracht van het goede willen, die in het geestelijke gelijk andere gedachtevormen levendig en tot sterk wapen wordt, in staat, iedere last van het duister, iedere zwaarte af te strijken en het "ik" naar het Licht toe te voeren!

De kracht van het willen! Een van zo velen onvermoede macht, die zoals een nooit falende magneet de gelijke krachten aan zich trekt, om daarmee lawineachtig aan te groeien, en verenigd met hem geestelijk aanverwante krachten

achterwaarts werkt, het uitgangspunt weer bereikt, dus de oorsprong of beter de verwekker treft, en deze hoog omhoog heft naar het Licht of dieper omlaag drukt in de modder en het vuil! Al naar de aard, zoals de veroorzaker het eerst zelf wilde. Wie deze bestendige, zeker aankomende wisselwerking kent, die in de ganse Schepping ligt, die zich met onwrikbare zekerheid in werking stelt en ontvouwt, weet haar te benutten, moet haar liefhebben, moet haar vrezen! Deze beleeft zich beetje bij beetje de onzichtbare wereld rond hem; want hij voelt haar werkingen met een duidelijkheid, die iedere twijfel losmaakt. Hij moet de sterke golven van de rusteloze werkzaamheid aanvoelen, die op hem inwerken vanuit het grote heelal, zodra hij alleen een weinig daarop let, en voelt ten laatste, dat hij het brandpunt van sterke stromingen afgeeft zoals een lens, die de zonnestralen opvangt, op één punt verenigt en daar een kracht verwekt, die ontstekend werkt, die verzengend en vernietigend, doch ook helend en verlevendigend, zegenbrengend stromen kan, die ook in staat is een laaiend vuur te ontvlammen! *En zulke lenzen zijn ook wij*, in staat door ons willen deze onzichtbare krachtstromingen, die ons treffen, tot een macht verzameld uit te zenden tot goede of slechte doeleinden, om de mensheid zegen of ook verderf toe te voeren. Een laaiend vuur kunnen, moeten wij daarmee ontsteken in de zielen, vuur van begeestering tot het goede, edele, tot vervolmaking!

Daartoe behoort alleen een kracht van het willen, die de mens in zekere zin tot de heer van de Schepping maakt, tot de bestemming van zijn eigen lot. Zijn eigen willen brengt hem de vernietiging of de verlossing! Verschafft hem het loon of de straf zelf, met onverbiddelijke zekerheid.

Nu vreest niet, dat dit weten van de Schepper afdrijft, u het tot dusverre geloof verzwakt. In tegendeel! De kennis van deze eeuwige Wetten, die wij benutten kunnen, laat ons het ganse Scheppingswerk nog veel verhevener toeschijnen, het dwingt de dieper zoekende vol aandacht op de knieën door zijn grootheid!

Nooit zal de mens dan het slechte willen. Hij grijpt met vreugde tot de beste steun, die er voor hem is: Tot de liefde! Tot de liefde voor de ganse wonderbare Schepping, liefde voor zijn naaste, om ook deze naar de heerlijkheid van deze genieting, van dit bewustzijn van kracht naar toe te leiden!

Het zwijgen.

Flitst er een gedachte in jou op, dan houdt haar vast, spreekt haar niet dadelijk uit, doch voedt haar; want ze verdicht door vast te houden in het zwijgen en wint aan kracht zoals stoom in de tegendruk.

De druk en de verdichting verwekt de eigenschap van een magnetische werking volgens de Wet, dat al het sterkere het zwakke naar zich trekt. Gelijkaardige gedachtevormen worden daardoor van alle zijden aanzogen, vastgehouden, versterken steeds meer de kracht van de eigen, oorspronkelijke gedachten, en werken desondanks zo, dat de vooreerst verwekte vorm door het eraan toevoegen van vreemde vormen afgeslepen wordt, zich verandert, en tot aan rijpe wisselende gedaante komt. Gij voelt dit alles wel in jou, toch denkt gij steeds, het is jouw eigen willen gans alleen. *Gij geeft echter bij geen enkele zaak gans jouw eigen willen, haast altijd iets vreemds mee erbij!*

Wat zegt jou dit verloop?

Dat alleen in de aaneensluiting van vele afzonderlijkheden ietwat volkomen geschapen worden kan! Geschapen? Is dat juist? Neen, maar gevormd! Want werkelijk nieuw te scheppen is het niet, het betreft zich bij alles alleen om nieuwe vormen, daar alle afzonderlijkheden in de grote Schepping reeds bestaan. Alleen moeten deze afzonderlijkheden in de dienst tot de weg van de vervolmaking gedreven worden, wat het aaneensluiten meebrengt.

Aaneensluiting! Glijd niet gemakkelijk daarover heen, maar zoek je in dit begrip te verdiepen, dat rijpheid en volkomenheid bereikt wordt door aaneensluiting. Deze volzin rust in de ganse Schepping als een kleinoed, dat verheven worden wil! Hij is innig verbonden met de Wet, dat alleen in het geven ook ontvangen kan worden! En wat is er nodig voor het juiste begrijpen van deze zinnen? Dus de belevenis? Liefde! En

daarom staat de Liefde ook als hoogste Kracht, als onbegrensde Macht in de geheimen van het grote zijn!

Zoals de aaneensluiting bij één enkele gedachte ontwikkeld, slijpt en vormt, zo is het met de mens zelf, en met de ganse Schepping, die in het nooit eindigende aaneensluiting van bestaande, afzonderlijke vormen door de kracht van het willen nieuwe gestalten ervaart, en zo de weg wordt naar de volkomenheid.

Eén enkeling kan jou de volkomenheid niet bieden, doch de ganse mensheid in de veelheid van de eigen geaardheden! Ieder afzonderlijk heeft ietwat, dat tot het ganse beslist behoort. En vandaar komt het ook, dat een vergevorderde mens, die alle aardse begeerten niet meer kent, de ganse mensheid liefheeft, niet één afzonderlijk, daar alleen de ganse mensheid de door louteringen vrij gelegde snaren van zijn rijpe ziel klinken kan laten naar het akkoord van hemelse harmonie. Hij draagt de harmonie in zich, daar alle snaren trillen!

Terug naar de gedachte, die de vreemde vormen aan zich trok en daardoor sterk en altijd sterker werd: zij treedt ten laatste in vast aaneengesloten krachtgolven boven jouw eruit, doorbreekt de aura van jouw eigen persoon en oefent op de wijdere omgeving een invloed uit.

Dat noemt de mensheid magnetisme van de persoon. Oningewijden zeggen: "Gij straalt ietwat uit!" Al naar de eigen aard, het onaangename of het aangename. Aantrekkelijk of afstotend. Het wordt gevoeld!

Doch gij straalt niets uit! Het verloop naar het opwekken van de gevoelens in deze anderen heeft zijn oorsprong daarin, dat gij al het geestelijk gelijkaardige magnetisch naar jouw trekt. En dit trekken maakt zich voor die naasten voelbaar. Doch ook hierin ligt de wisselwerking. In de verbinding voelt de andere dan duidelijk jouw sterkte, en de "sympathie" ontwaakt daardoor.

Houdt je altijd voor ogen: al het geestelijke is, volgens onze begrippen uitgedrukt, magnetisch, en het is jou ook bekend,

dat steeds het sterkere het zwakke overwint door de aantrekking, door het opzuigen. Daardoor wordt "de arme (zwakke) ook nog het weinige ontnomen, dat hij heeft". Hij wordt afhankelijk.

Daarin ligt geen onrecht, maar het voltrekt zich volgens de Goddelijke Wetten. De mens behoeft zich alleen in te spannen, oprecht willen, en hij is daarvoor beschermd.

Nu werpt gij wel de vraag op: wat dan, wanneer allen sterk willen zijn? Wanneer niemand meer ietwat te ontnemen is? Dan, lieve vriend, *zal het een vrijwillige uitwisseling worden*, waar de Wet ten grondslag ligt, dat alleen in het geven ook ontvangen kan worden. Het wordt geen stilstand daarom, maar al het minderwaardige is afgelost.

Zo komt het, dat door traagheid velen afhankelijk in de geest worden, soms ten laatste nauwelijks nog de bekwaamheid bezitten, eigen gedachten groot te brengen.

Voorop te stellen is, dat alleen het gelijkgeaarde aangetrokken wordt. Daarom het spreekwoord: "Soort zoekt soort". Zo zullen de drinkers elkaar altijd vinden, rokers hebben "sympathie", kletsers, spelers enz., doch ook de edelen vinden zich in een hoog doel tezamen.

Nu gaat het echter verder: wat zich geestelijk nastreeft, werkt zich ten laatste ook *fysisch* uit, daar al het geestelijke in het grofstoffelijke doordringt, waardoor wij de Wet van de terugwerking in het oog moeten houden, omdat een gedachte steeds verbinding met zijn oorsprong behoudt, en in deze verbinding een terugstraling teweegbrengt.

Ik spreek hier alleen altijd van de *werkelijke* gedachten, die levenskracht van het ziele aanvoelen in zich dragen. Niet van de krachtverspilling van jou tot het werktuig toevertrouwde hersensubstantie, die alleen vluchtige gedachten vormt, die zich in het wild door elkaar slechts als schimmige nevels tonen en tot het geluk zeer spoedig weg fladderen. Zulke gedachten kosten jou alleen maar tijd en kracht, en gij verspilt daarmee een aan jou toevertrouwd goed.

Peinst gij bij voorbeeld over ook maar ietwat ernstig na, zo wordt deze gedachte in jou sterk magnetisch door de macht van het zwijgen, trekt al het gelijkende aan en wordt hiermee bevrucht. Zij rijpt en overtreedt de grenzen van het alledaagse eruit, dringt zelfs daardoor ook in andere sferen, en ontvangt daarvandaan toevloed van hogere gedachten... de inspiratie! Vandaar moet bij inspiratie de grondgedachte van jou zelf uitgaan, in tegenstelling tot mediale ingeving, moet een brug naar het generzijdse vormen, de geestelijke wereld, om daar bewust uit een bron te scheppen. Inspiratie heeft daarom met mediale ingeving in het geheel niets te maken. Daardoor wordt de gedachte in jou aangerijpt. Gij treedt naar de verwezenlijking ervan, en *brenkt door jouw kracht verdichtend* dat tot uitvoering, wat reeds in ontelbare afzonderlijkheden voordien als gedachtenvormen in het heelal zweefde.

Op deze wijze verschaft gij met het geestelijk reeds lang bestaande door het te samen sluiten en de verdichting *een nieuwe vorm!* Zo veranderen in de ganse Schepping altijd alleen de vormen, daar al het andere eeuwig en onverstoortbaar is.

Hoedt je voor verwarrende gedachten, voor alle oppervlakkigheid in het denken. Vluchtigheid wreekt zich bitter; want het zal jou snel tot een speelplaats van vreemde invloeden verlagen, waardoor gij zeer gemakkelijk knorrig, humeurig en onrechtvaardig naar jouw naaste omgeving wordt.

Hebt gij een werkelijke gedachte en houdt daaraan vast, zo moet ten laatste de verzamelde kracht ook naar de verwerkelijking toe dringen; want het wordingsverloop van alles speelt zich volkomen geestelijk af, *daar iedere kracht alleen geestelijk is!* Wat jou dan zichtbaar wordt, zijn altijd alleen de laatste uitwerkingen van een voorafgegaan geestelijk- magnetisch verloop, dat zich volgens een vaststaande orde voortdurend gelijkmatig voltrekt.

Neem waar, en wanneer gij denkt en voelt, is jou spoedig het bewijs gebracht, dat al het eigenlijke leven in waarheid *alleen*

het geestelijke kan zijn, in datgene alleen de oorsprong en ook de ontwikkeling ligt. Gij moet tot de overtuiging komen, dat alles wat gij met de lichamelijke ogen ziet, feitelijk alleen uitwerkingen van de eeuwig aandrijvende geest zijn.

Iedere handeling, zelfs de geringste beweging van een mens is immers tevoren steeds geestelijk gewild. De lichamen spelen daarbij alleen de geestelijk beleefde werktuigen, die zelf eerst tot verdichting kwamen door de kracht van de geest. Zo ook bomen, stenen, en de ganse aarde. Alles wordt van de scheppende geest verlevendigd, doorstroomd, gedreven.

Daar de ganse materie echter, dus het aards zichtbare, alleen de uitwerking van het geestelijke leven is, zo valt het voor jou niet moeilijk te bevatten, dat al naar de aard van het bij ons *tot naaste* omgevende geestelijke leven ook de *aardse omstandigheden* zich vormen. Wat daaruit logisch vervolgt, is helder: aan de mensheid zelf is door de wijze inrichting van de Schepping kracht gegeven, zich de verhoudingen zelfscheppend te vormen met de Kracht van de Schepper Zelf. Gelukkig hem, wanneer hij haar alleen ten goede benut! Doch wee, als hij zich laat verleiden, haar in het slechte aan te wenden!

De geest is bij de mensen alleen maar omgeven en verduisterd door het aardse begeren, dat zoals slakken aan hem hangt, hem bezwaard en neertrekt. Zijn gedachten zijn nu wilsdaden, in die kracht van de geest rust. *De mens heeft de onderscheiding, om goed te denken of slecht, en kan ermee Goddelijke Kracht ten goede zoals ten kwade leiden!* Daarin ligt de verantwoordelijkheid, die de mens draagt; want loon of de straf daarvoor blijft niet uit, daar alle gevolgen van de gedachten terug tot het uitgangspunt komen door de ingezette wisselwerking, welke nooit faalt, en die daarin gans onwrikbaar, dus onverbiddelijk is. Daarmee ook onomkoopbaar, streng, rechtvaardig! Zegt men nu niet hetzelfde ook van God?

Wanneer vele geloofstegenstanders van een Godheid heden niets meer willen weten, zo kan dit alles aan de feiten niets veranderen, die ik aanvoerde. De mensen behoeven alleen het

woordje "God" weg te laten, zich in de wetenschap ernstig te verdiepen, zo vinden zij *nauwkeurig datzelfde*, alleen met andere woorden uitgedrukt. Is het niet belachelijk, dan nog daarom te strijden? Om de Natuurwetten komt geen mens omheen, niemand kan daartegen opzwellen. God is de Kracht, die de Natuurwetten aandrijft; de Kracht, die nog niemand begreep, niemand zag, doch waarvan de *werkingen* iedereen dagelijks, ieder uur, ja in de onderdelen van alle seconden zien moet, aanvoelt en waarneemt, wanneer hij slechts zien *wil*, in zich, in ieder dier, iedere boom, iedere bloem, in iedere vezel van een blad, wanneer het zwellend uit zijn omhulsel breekt, om aan het Licht te komen. Is het niet blindheid, zich aan het hardnekkig te verzetten, terwijl iedereen, ook deze halsstarrige loochenaars zelf, het bestaan van deze Kracht bevestigt, erkent? Wat is het, dat hen hindert, om deze erkende Kracht nu God te noemen? Is het kinderlijke koppigheid? Of een zekere schaamte, moeten toegeven, dat zij al die tijd hardnekkig ietwat probeerden te verloochenen, waar deze aanwezigheid hun van oudsher duidelijk geweest is?

Geheel niets van dit alles. De oorzaak zal daarin liggen, dat aan de mensheid valse afbeeldingen van de grote Godheid van zo vele zijden voorgehouden worden, aan welke zij bij ernstig navorsen niet kon instemmen. De alomvattende en alles doordringende Kracht van de Godheid moet immers verkleind en ontwaard worden bij de poging, haar in een beeld te persen!

Bij dieper nadenken laat zich geen beeld daarmee in samenklank brengen! Juist omdat één ieder mens de Godgedachte in zich draagt, streeft hij zich aanvoelingsvol tegen de inkrumping van de grote, onvatbare Kracht, die hem verwekte, die hem leidt.

Het *dogma* draagt de schuld aan een groot deel van hen, die in hun weerstreven ieder doel trachten te overschrijden, zeer dikwijls tegen de in hun innerlijk levende zekerheid.

Het uur echter is niet ver, waar geestelijk ontwaken komt! Waar men de woorden van de Verlosser juist aanduidt, Zijn grote Verlossingswerk juist begrijpt; want Christus bracht ons

verlossing uit het duister, doordat Hij ons de weg tot de Waarheid wees, als mens de weg naar de Lichte Hoogten toonde! En met het bloed aan het kruis drukte Hij het zegel van Zijn overtuiging op!

De Waarheid was nog nooit anders dan zij destijds ook reeds was en heden is, en over tienduizenden jaren nog zal zijn; want zij is eeuwig!

Daarom leert de Wetten kennen, die in het grote boek van de ganse Schepping liggen. Zich naar die voegen, betekent: God liefhebben! Want gij brengt daardoor geen misklink in de harmonie, maar draagt daartoe bij, om het bruisende akkoord tot volle hoogte gestalte te geven.

Of gij nu zegt: Ik onderwerp mij vrijwillig aan de bestaande Natuurwetten, omdat het voor mijn welzijn is, of dat gij spreekt: ik voeg mij naar de Wil van God, die zich in de Natuurwetten openbaart, of de onvatbare Kracht, die de Natuurwetten aandrijft ... is er een onderscheid in zijn uitwerking? De Kracht is daar, en gij herkent haar, *moet* haar immers erkennen, omdat jou geheel niets anders blijft te doen, zodra gij ietwat overlegt ... en daarmee erkent gij jouw God, de Schepper!

En deze Kracht werkt in jou ook bij het denken! Misbruik haar daarom niet tot het slechte, maar denk het goede! Vergeet nooit: Wanneer gij gedachten verwekt, besteed gij Goddelijke Kracht, waar mee gij het reinste, het hoogste in staat bent te bereiken!

Probeert daarbij nooit behalve er op te letten, dat alle gevolgen van jouw denken steeds op je terugvallen, al naar de Kracht, van de grootte en de uitdeining van de *uitwerking* der gedachten, in het goede zoals in het kwade.

Daar de gedachte echter geestelijk is, komen de gevolgen *geestelijk* weer. Ze treffen je daarom, om het even, of hier op de aarde, of dan na jouw verscheiden in het geestelijke. Zij zijn, omdat geestelijk, immers ook niet aan de materie gebonden is. Dat maakt, *dat het vergaan van het lichaam een aflossing niet opheft!* De vergelding in de terugwerking komt zeker, vroeger

of later, hier of daar bepaald. De geestelijke verbinding blijft met al jouw werken vast; want ook de aardse, materiële werken hebben immers een geestelijke oorsprong door de verwekte gedachten, en blijven, wanneer ook al het aardse vergaan is, bestaan. Daarom betekent het juist: "Jouw werken verwachten je, in zoverre je de aflossing in de terugwerking nog niet getroffen heeft".

Bent gij bij een terugwerking nog hier op aarde, of weer hier, zo werkt zich dan de kracht van de gevolgen van het geestelijke *al naar de aard* in het goede zoals in het kwade door de omstandigheden, van jouw omgeving, of aan jou zelf direct, aan jouw lichaam uit.

Hier zij nog eens gans speciaal daarop gewezen: *Het ware, eigenlijke leven speelt zich geestelijk af!* En dat kent noch tijd noch ruimte, en daarom ook geen scheiding. Het staat boven aardse begrippen. Om deze reden treffen je de gevolgen, waar gij ook bent, op het tijdstip, waar volgens de eeuwige Wet de uitwerking terugkeert tot het uitgangspunt. Niets gaat daarbij verloren, het komt zeker.

Dat lost nu ook op de reeds zo dikwijls gestelde vraag, hoe het komt, dat zichtbaar goede mensen soms zwaar te lijden hebben in het aardse leven, zo dat het als een onrecht wordt beschouwd. *Dat zijn aflossingen, die hen treffen moeten!*

Gij kent de oplossing van deze vraag thans; want jouw huidige lichaam speelt daarbij geen rol. Jouw lichaam is immers niet gij zelf, het is niet jouw ganse "ik", maar een werktuig, dat gij u verkoos, of dat gij nemen moest, al naar de zwevende Wetten van de geestelijke levens, die gij ook kosmische Wetten noemen kunt, wanneer ze jou zo verstaanbaarder toeschijnen. Het huidige aardse leven is slechts een korte tijdspanne van jouw eigenlijke bestaan.

Een terneerslaande gedachte, wanneer het daarbij geen ontsnappen geeft, geen macht, die beschermend haar tegenwerkt. Hoe menigeen moet daar moedeloos worden, wanneer hij tot het geestelijke ontwaakt, en zou wensen, beter nog te slapen in de oude trant. Hij weet immers niet, *wat*

allemaal op hem wacht, wat hem nog treft in zijn terugwerking van vroeger af! Of, zoals de mensen zeggen: "Wat hij goed te maken heeft".

Doch niet bezorgd! Met het ontwaken wordt jou in de wijze inrichting van de grote Schepping ook een weg getoond, door elke *kracht van het goede willen*, op die ik reeds in het bijzonder geweest heb, die de gevaren van het zich aflossende karma verzacht of gans opzij schuift. Ook dat legde de Geest van de Vader in jouw hand. De kracht van het goede willen verbreedt een kring om jou heen, die het aandringend kwaad in staat is te ontbinden, of toch afzwakt in zeer hoge mate, nauwkeurig zo, zoals de atmosfeer ook de aardbol beschermt. De kracht van het goede willen echter, deze sterke bescherming, wordt volgezogen en bevorderd door de macht van het zwijgen.

Daarom roep ik u, zoekende, nog eens dringend toe:

Houdt de haard van uw gedachten rein, en oefent daarna in de eerste lijn de grote macht van het zwijgen, wanneer jullie opwaarts komen wilt.

De Vader heeft de Kracht naar alles reeds in u gelegd! Jullie behoeven deze alleen maar te benutten!

Opstijging.

Verstrikt u niet in een net, jullie die naar kennis streven, maar wordt ziende!

Een onherroepelijke boetedwang drukt door eeuwige Wet op u, die jullie nooit op anderen afwentelen kunt. Wat jullie u opladen door uw gedachten, woorden of werken, kan niemand aflossen dan jullie zelf! Bedenkt, anders zou Goddelijke Gerechtigheid slechts een leeg geschal zijn, en met haar ook al het andere in puin storten.

Daarom maakt u vrij! Verzuimt geen ogenblik, om aan deze boetedwang een einddoel te plaatsen! De eerlijke wil tot het goede, het betere, die door waarachtig aangevoeld gebed grotere kracht ontvangt, *brenge de verlossing!*

Zonder de eerlijke, vaste wil tot het goede kan de boetedoening nooit plaatshebben. Doorlopend zal het lagere zich zelf dan altijd weer nieuwe voeding geven tot een verder bestaan, en daarmee altijd weer nieuwe boetedoening vereisen, zonder ophouden, zo dat het bestendig zich vernieuwende alleen zoals één *enkele* ondeugd of lijden u toeschijnt! Doch het is een ganse ketting zonder einde, steeds opnieuw bindend, nog voordat het voorafgaande zich kon losmaken. Er komt dan nooit de verlossing, daar het voortdurend boeten vereist. Het is als een ketting, die u aan de bodem vast gesmeed houdt. Daarbij is het gevaar zeer groot, dat het nog dieper afwaarts gaat. Daarom spant u eindelijk in naar de goede wil, jullie, jullie die nog in het dezerzijdse of volgens uw begrippen reeds in het generzijdse bent! Bij bestendig goed willen *moet* het einde van alle boetedoening komen, daar de goedwillende en dus werkzame geen nieuwe voeding aan de hernieuwde boetevordering verschaft. En daardoor komt dan de bevrijding, de verlossing, die alleen de opstijging toelaat naar het Licht.

*Luistert naar de waarschuwing! Er is geen andere weg voor u!
Voor niemand!*

Daarmee verkrijgt echter ook iedereen de zekerheid, dat het nooit te laat zijn kan. Wel voor de afzonderlijke daad, voorzeker, die hebben jullie dan te boeten, af te lossen, doch op het ogenblik, waar uw nastreven tot het goede ernstig inzet, stellen jullie de mijlpaal voor het einde van uw boetedoening, bent dan zeker, dat dit einde eens komen *moet*, en uw opstijgen zal daarmee beginnen! Dan kunnen jullie vreugdevol aan de afwerking van alle boetedoeningen beginnen. Wat u dan nog tegenkomt, geschiedt tot uw heil, brengt u het uur van de verlossing, van de bevrijding naderbij.

Verstaan jullie nu de waarde, wanneer ik u aanraad, met alle kracht van het goede willen, reine denken te beginnen? Niet daarmee op te houden, maar zich met alle verlangen, alle energie daaraan vast te klampen? Het heft u hoog! Het verandert u en uw omgeving! Bedenkt, dat iedere aardse loopbaan een korte leerschool is, en dat met het afleggen van het lichamelijke voor u zelf geen einde komt. Jullie zullen voortdurend leven of voortdurend sterven! Voortdurend geluk genieten of voortdurend lijden! Wie waant, dat met de aardse begrafenis ook voor hem alles afgedaan, alles vereffend is, die wende zich af en zijn weg gaat; want daarmee wil hij alleen zich zelf verblinden. Ontzet zal hij dan voor de Waarheid staan en zijn lijdensweg beginnen... *moeten!* Zijn ware zelf, ontbloot van de bescherming van zijn lichaam, waarvan de dichtheid hem als een wal omgaf, zal dan van het aan hem gelijkgeaarde worden aangetrokken, omringd en vastgehouden.

Het moeizaam opstaan van de ernstige wil tot het betere, dat hem zou kunnen bevrijden, hoger brengen, zal hem moeilijker worden, lange tijd onmogelijk, omdat hij alleen aan de invloed van de omgeving onderworpen is, die geen dergelijke Lichtgedachte in zich draagt, die hem opwekken, ondersteunen zou kunnen. Hij moet dubbel onder alles lijden, wat hij zich aangedaan heeft.

Om deze reden is een opwaarts komen dan veel moeilijker dan in vlees en bloed, waar goed naast kwaad rondtrekt, wat alleen de bescherming van het aardse lichaam mogelijk maakt, omdat... dit aardse leven een leerschool is, waar ieder "ik" de mogelijkheid van de verdere ontwikkeling gegeven is volgens zijn vrije wil. Daarom span u eindelijk in! De vrucht van iedere gedachte valt op u terug, hier of daarginds, jullie hebben hen te genieten! Geen mens kan dit feit ontvluchten! Wat baat het u, wanneer jullie zoals een struisvogel de kop schuw in het zand zoekt te steken voor deze werkelijkheid? Ziet toch de feiten moedig in het aangezicht! Jullie maken het u daardoor alleen maar gemakkelijk; want hier is het sneller voorwaarts te komen. Begint! Maar in het bewustzijn, dat het oude allemaal vereffend moet worden. Verwacht niet zoals vele dwazen, dat het geluk onmiddellijk daarop door deuren en vensters in de schoot gevallen komt. Misschien heeft menigeen onder u nog een reusachtige ketting af te lossen. Doch wie daarom versaaft, die schaadt zich alleen zelf, omdat het hem niet bespaard en afgenomen kan worden. Door te dralen maakt hij voor zichzelf alles alleen maar zwaarder, misschien voor lange tijd al onmogelijk. Een aansporing zou het hem moeten zijn, om niet één uur langer te verzuimen; want met de eerste schrede begint hij eerst te leven! Gelukkig hij, die zich daartoe vermant, het zal zich van hem losmaken, schakel na schakel. Met reuzensprongen kan hij voorwaarts stormen, juichend en dankend ook de laatste hindernissen nemen; want hij wordt vrij!

De stenen, die door zijn tot dusverre verkeerde werkzaamheden voor hem opgestapelde zoals een muur, die het voorwaarts schrijden hinderen moest, worden nu ietwat niet weggeruimd, maar in het integendeel zorgzaam voor hem neergelegd, opdat hij ze herkent en overwint, omdat hij het vereffenen van al het foute klaarspelen moet. Doch verbazend en bewonderend ziet hij spoedig de liefde, welke daarbij om hem heerst, zodra hij alleen de goede wil toont. De weg wordt hem met tedere behoedzaamheid zo vergemakkelijkt, zoals

voor een kind van de moeder bij de eerste pogingen om te lopen. Zijn er dingen uit zijn tot dusverre leven, die hem in stilte angstig verschrikten, en die hij liever voortdurend wilde laten slapen... gans onverwachts wordt hij dicht daarvoor geplaatst! Hij moet beslissen, handelen. Opvallend wordt hij door de bindingen daartoe gedwongen. Waagt hij het dan, de eerste schrede te doen in het vertrouwen op de overwinning van het goede willen, dan lost zich de noodlottige knoop, hij gaat erdoor en is daarvan bevrijd.

Doch nauwelijks is deze schuld afgelost, treedt reeds de volgende in één of andere vorm naar hem toe, als het ware verlangend, ook afgelost te worden. Zo springt de ene band na de andere, die hem inperken, neerdrukken moeten. Het wordt hem zo licht! En dit gevoel van lichtheid, dat menigeen onder u gans zeker reeds eens beleefde, het is geen inbeelding, maar de uitwerking van een feit. De zo van de druk bevrijde geest wordt licht en snelt volgens de Wet van de geestelijke zwaartekracht hoog, in die regio, waar hij nu aan zijn lichtheid overeenkomend toebehoort. Zo moet het bestendig opwaarts gaan, het verlangde Licht tegemoet. Kwalijk willen drukt de geest omlaag en maakt hem zwaar, het goede echter drijft hem omhoog.

De grote Meester Jezus toonde u ook hiervoor reeds de natuurlijke weg, die onfeilbaar tot het doel voert; want diepe waarheid ligt in de eenvoudige woorden: *"Hebt jouw naaste lief zoals je zelf!"*

Daarmee gaf hij de sleutel naar de vrijheid, naar de opstijging! Hoezo? Omdat het als onaantastbaar geldt: Wat jullie voor uw naaste doen, dat doen in werkelijkheid jullie alleen maar voor u! Voor u alleen, daar alles volgens de eeuwige Wetten onvermijdelijk op u terugvalt, het goede of het kwade, of het nu hier reeds is of daarginds. Het komt! Daarom is het eenvoudigste van de weg u daarmee geweest, zoals jullie de schrede tot de goede wil op te vatten hebt. Met uw *wezen* moeten jullie uw naasten geven, door uw aard! Niet ietwat onvoorwaardelijk met geld en goed. Dan zouden immers de

onbemiddelde van de mogelijkheid van het geven uitgesloten zijn. En in dit wezen, in het "zich geven" in de omgang met uw naaste, in het respect, de achting, die jullie hem vrijwillig aanbiedt, ligt het "liefhebben", dat ons Jezus noemt, ligt ook de hulp, die jullie uw naaste bieden, omdat hij daarin zich zelf te veranderen of tot zijn hoogte verder te beklimmen in staat wordt, omdat hij daarin kan versterken.

De terugstralingen daarvan echter heffen u in hun wisselwerking snel omhoog. Door deze ontvangen jullie steeds nieuwe kracht. Met een ruisende vlucht kunnen jullie dan het Licht tegemoet streven...

Arme dwazen, die nog kunnen vragen: "Wat win ik daarbij, wanneer ik zo vele oude gewoonten nalaat en mijzelf verander?" Is het een handel, die gesloten moet worden? En wanneer zij alleen als mens op zich zouden winnen, als zodanig in een hogere geaardheid, dan zou de beloning reeds genoeg zijn. Maar het is oneindig veel meer! Ik herhaal: met het begin van het goede willen plaatst één ieder ook de mijlpaal voor het einde van zijn boetedwang, die hij vervullen moet, waaraan hij nooit ontsnappen kan. Geen ander kan in dit opzicht voor hem op te treden. Hij zet dus met dit besluit aan de boetedwang een zichtbaar einde. Dat is een waarde, waar alle schatten van deze wereld niet in staat zijn tegen op te wegen. Hij worstelt zich daarmee los van slavenketenen, die hij zelf zich voortdurend smeedt. En daarom sta op uit de slaap, die uitput. Laat eindelijk het ontwaken komen!

Weg met de roes, die verlamdend de inbeelding brengt, dat de verlossing door de Heiland een vrijgeleide brief daarvoor zou zijn, dat jullie uw leven lang zorgeloos aan een "ik zucht" overgeven mogen, wanneer jullie ten laatste nog gelovig wordt, omkeert en in het geloof aan de Heiland en Zijn Werk van deze aarde scheidt! Dwazen, om van de Godheid zulks armzalige gebrekkig stukwerk te verwachten! Dat zou immers betekenen het kwade kweken! Denkt daaraan, maakt u vrij!

Verantwoordelijkheid.

Deze vraag is altijd één van de eerste, daar het veruit grootste aantal van de mensen maar al te graag iedere verantwoordelijkheid van zich afwentelen en op maar ietwat anders dan op zichzelf graag willen laden. Dat dit op zich een zelfontwaardiging is, speelt voor hen daarbij geen rol. Hierin zijn ze werkelijk terecht deemoedig en bescheiden, echter alleen, om des te vrolijker en gewetenlozer daarop los te kunnen leven.

Het zou immers zo mooi zijn, om al zijn wensen te vervullen en al zijn lusten ook tegenover andere mensen rustig ongestraft te mogen laten uitwoeden. De aardse wetten laten zich in geval van nood gemakkelijk ontlopen en botsing vermijden. Handigere kunnen zelfs onder hun dekmantel zeer succesvolle winstgevende ondernemingen en zo menig doen, wat aan geen nader onderzoek zou kunnen standhouden. Zij genieten daarbij zelfs nog dikwijls de reputatie van gans bijzondere bekwame mensen. Het zou zich dus laten met enige schranderheid eigenlijk heel gemoedelijk zijn eigen opvattingen overeenstemmend leven, wanneer... niet ergens ietwat was, dat een onbehaaglijk aanvoelen opwekte, een bij tijden opkomende onrust zich daarover toonde, dat menig toch uiteindelijk ietwat anders zouden kunnen zijn, als dat hun eigen wens het zich vormt.

En zo is het ook! De werkelijkheid is ernstig en onverbiddelijk. De wensen van de mensen kunnen in dit opzicht geen enkele afwijking bewerkstelligen. Onverzettelijk blijft de Wet bestaan: "Wat de mens zaait, dat zal hij veelvoudig oogsten!"

Deze weinige woorden bevatten en zeggen veel meer, dan zo menigeen zich daarbij denkt. Haarscherp en nauwkeurig

komen zij overeen met het werkelijke verloop van de in de Schepping rustende wisselwerking. Er kon geen treffender uitdrukking daarvoor gevonden worden. Nauwkeurig zoals de oogst het veelvoud van een zaadkorrel teruggeeft, zo treft de mens steeds verveelvoudigd dat weer, wat hij in zijn eigen aanvoelen opwekt en uitzendt, al naar de aard van zijn gedachten.

De mens draagt dus geestelijk de verantwoordelijkheid voor alles, wat hij doet. Deze verantwoordelijkheid zet reeds bij het besluit in, en niet eerst bij de volbrachte daad, die immers alleen een gevolg van het besluit is. En het besluit is het ontwakken van een ernstig willen!

Er is geen scheiding tussen het dezerzijdse en het zogenaamde generzijdse, maar alles is slechts één uitsluitend groot zijn. De ganse geweldige voor de mensen zichtbare en onzichtbare Schepping grijpt zoals een verbazend- geschikt, nooit falende raderwerk in elkaar, is niet naast elkaar. *Eenheidsvormende* Wetten dragen het ganse, die gelijk zenuwstrengen alles doordringen, samenhouden, en zich wederkerig in bestendige wisselwerking uitwerken!

Wanneer de scholen en kerken nu daarbij van hemel en hel spreken, van God en van de duivel, zo is dat juist. Verkeerd is echter een verklaring van goede en kwade krachten. Dat moet iedere ernstig zoekende dadelijk in vergissing en twijfel storten; want waar *twee* krachten zijn, moeten logisch ook twee heersers, in dit geval dus twee goden zijn, een goede en een kwade.

En dat is niet het geval!

Er is maar *Één* Schepper, *Één* God, en daarom ook maar *Één* Kracht, die al het bestaande doorstroomt, verlevendigt en bevordert!

Deze Reine, Scheppende Godskracht doorstroomt voortdurend de ganse Schepping, ligt in haar, is niet te scheiden van haar. Overall is zij te vinden: in de lucht, in iedere waterdruppel, in het zich vormende gesteente, de strevende plant, het dier, en natuurlijk ook in de mens. Er is niets, waar zij niet zou zijn.

En zoals zij alles doorstroomt, zo stroomt zij ook zonder ophouden door de mens. Deze is nu dermate geaard, dat hij op een lens gelijk. Zoals een lens die de door haar doorstromende zonnestralen verzamelt en verenigd verder leidt, zo dat de verwarmende stralen op één punt zich verenigend verschroeien en ontstekend vuur doen ontvlammen, zo verzamelt de mens door zijn bijzondere gesteldheid de door hem stromende Scheppingskracht door zijn aanvoelen en leidt deze verzameld verder door zijn gedachten.

Al naar de aard van dit aanvoelen en de daarmee te samenhangende gedachten *stuurt* zij dus de zelfstandig werkende Scheppende Godskracht tot goede of slechte uitwerking!

En dat is de verantwoordelijkheid, die de mens dragen moet!

Jullie, jullie die dikwijls zo krampachtig tracht, om de juiste weg te vinden, waarom maken jullie het u zo moeilijk? Stelt u in alle eenvoud het beeld voor, hoe de Reine Kracht van de Schepper door u vloeit en jullie begeleiden ze met uw gedachten naar de goede of naar de slechte richting. Daarmee hebben jullie zonder moeite en zonder hoofdbrekens alles! Overlegt, dat het aan uw eenvoudige aanvoelen en denken ligt, of deze geweldige Kracht nu goed of kwaad oproepen zal. Welke bevorderende of verderfbrengende macht is u daarmee gegeven!

Jullie behoeven u daarbij niet in te spannen, dat het zweet op het voorhoofd treedt, behoeft u niet aan een zogenaamde occulte oefening aan te klampen, om door alle mogelijke en onmogelijke lichamelijke en geestelijke kronkelingen één of andere voor uw ware geestelijke opleving volledig nietszeggende trede te bereiken!

Laat af van deze tijdrovende spelletjes, die reeds zo dikwijls tot een pijnige kwelling geworden zijn, dat niets anders betekent, dan de vroegere zelfgeselingen en kastijdingen in de kloosters. Het is alleen een andere vorm ervoor, die u evenmin winst kan brengen.

De zogenaamde occulte meesters en leerlingen zijn moderne farizeeërs! In de meest ware zin van het woord! Ze geven het getrouwe spiegelbeeld van de farizeeërs ten tijde van Jezus van Nazareth.

Met reine vreugde denkt daaraan, dat jullie moeiteloos door uw eenvoudig, goedwillend aanvoelen en denken, de enige en geweldige Scheppingskracht kunt sturen. Nauwkeurig in de aard van uw aanvoelen en van uw gedachten werkt zich de Kracht dan uit. *Hij werkt alleen*, jullie behoeven hem alleen te sturen. En dat gebeurt in alle eenvoudigheid en natuurlijkheid! Daartoe behoeft het geen geleerdheid, niet eens het lezen en het schrijven. Het is aan *ieder* van u in gelijke mate gegeven! Daarin bestaat geen onderscheid.

Zoals een kind spelend met de schakelaar een elektrische stroom kan inschakelen, die buitengewone uitwerkingen uitoefent, zo is het u geschonken, door uw eenvoudige gedachten Goddelijke Kracht te sturen. Jullie kunnen u daarover verheugen, kunnen daarop trots zijn, zodra jullie het ten goede benutten! Maar siddert, wanneer jullie het nutteloos vergooien of zelfs tot het onreine aanwenden! Want deze in de Schepping rustende Wetten van de wisselwerking kunnen jullie niet ontlopen. En hadden jullie de vleugels van het morgenrood, de Hand van de Heer, Wiens Kracht jullie daarmee misbruikten, zou u door deze zelfstandig werkende wisselwerking treffen, waar jullie u ook zouden willen verbergen.

Het kwade wordt met de gelijke Reine, Goddelijke Kracht bewerkstelligd zoals het goede!

En deze aan ieder vrijgestelde aard van de aanwending van deze eenheid vormende Goddelijke Kracht bevat de verantwoordelijkheid in zich, die niemand kan ontkomen. Daarom roep ik iedere zoekende toe: "Houdt de haard van uw gedachten rein, gij zult daarmee vrede stichten en gelukkig zijn!"

Jubelt, jullie onwetenden en zwakken; want aan u is dezelfde macht gegeven zoals aan de sterken! Maakt het u dus niet te

zwaar! Vergeet niet, dat de Reine Zelfscheppende Godskracht ook door u stroomt, en dat ook jullie als mensen in staat zijn, aan deze Kracht een bepaalde richting te geven door de aard van uw innerlijke aanvoelen, dus van uw willen, tot het goede zoals tot het kwade, verwoestend of opbouwend, vreugde of leed brengend!

Daar er alleen deze ene Godskracht is, verklaart zich ook daarmee het geheim, waarom het duister voor het Licht, het kwade voor het goede in iedere ernstige eindstrijd wijken moet. Sturen jullie de Godskracht tot het goede, zo blijft hij in haar oorspronkelijke reinheid ongestoord en ontwikkelt daardoor een veel sterkere Kracht, terwijl met de vertroebeling in het onreine gelijktijdig een verzwakking zich voordoet. Zo zal in een eindstrijd de *reinheid* van de Kracht steeds doorslaggevend werken en uitslaggevend zijn.

Wat goed is en wat kwaad, dat voelt één ieder tot in zijn vingertoppen, stilzwijgend. Daarover te piekeren zou alleen maar verwarren. Dof piekeren is krachtverspilling, zoals een poel, taai moeras, dat al het bereikbare verlamd omklemt en verstikt. Frisse vrolijkheid echter verbreekt de ban van het tobben. Jullie hebben het niet nodig, treurig en bedrukt te zijn! Ieder ogenblik kunnen jullie de weg naar de hoogte beginnen en het voorbije goedmaken, wat het ook zij! Doet verder niets, dan aan het verloop van de u steeds doorstromende Reine Godskracht te denken, dan schrikken jullie zelf daarvoor terug, deze reinheid in vuile kanalen van slechte gedachten te leiden, omdat jullie zonder enige inspanning op gelijke wijze het hoogste en het edelste bereiken kunnen. Jullie hoeven immers alleen te *sturen*, de Kracht werkt dan alleen in de van u gewilde richting.

Jullie hebben daarmee het geluk of het ongeluk in eigen hand. Verheft daarom trots het hoofd en vrij en dapper het voorhoofd. Het kwade kan niet naderen, wanneer jullie het niet oproepen! Zoals jullie het *willen*, zo zal het u gebeuren!

Lot.

De mensen spreken van verdiend en onverdiend lot, van loon en straf, vergelding en karma*.

Dat alles zijn slechts deelaanduidingen van een in de Schepping rustende Wet: *De Wet van de wisselwerking!*

Een Wet, die in de ganse Schepping van het oerbegin aan ligt, die in de grote, nooit eindigende wording onlosbaar erin geweven werd als een noodwendig deel van het scheppen zelf en van de ontwikkeling. Zoals een reusachtig systeem de fijnste zenuwdraden vasthoudt en verlevendigt hij het geweldige heelal en bevordert voortdurende beweging, een eeuwig geven en nemen!

Eenvoudig en natuurlijk, en toch zo treffend heeft het de Grote Waarheidsbrenger Jezus Christus reeds gezegd: "*Wat de mens zaait, dat zal hij oogsten!*"

Deze weinige woorden geven het beeld van het werken en leven in de ganse Schepping zo schitterend weer, zoals het nauwelijks anders gezegd kan worden. Onverzettelijk ingeweven is de betekenis van de woorden in het bestaan. Onwrikbaar, onaantastbaar, onomkoopbaar in de voortdurende uitwerking.

Jullie kunnen het zien, wanneer jullie zien *willen!* Begint daarmee bij de waarneming van de voor u thans zichtbare omgeving. Wat jullie Natuurwetten noemen, zijn immers de Goddelijke Wetten, zijn de Wil van de Schepper. Jullie zullen snel herkennen, hoe vastberaden ze zich in voortdurende werkzaamheid bevinden; want als jullie tarwe zaaien, zullen jullie niet rogge oogsten, en als jullie rogge strooien, kan geen rijst ontstaan! Dat is voor ieder mens zo vanzelfsprekend, dat hij over het eigenlijke gebeuren daarbij zelfs niet nadenkt. Hij wordt zich daarom van de daarin rustende strenge en grote

*) Lot

Wet helemaal niet bewust. En toch staat hij daarbij voor de oplossing van een raadsel, dat voor hem geen raadsel behoeft te zijn.

De gelijke Wet nu, die jullie hierbij kunnen waarnemen, werkt zich met dezelfde zekerheid en sterkte ook in de tederste dingen uit, die jullie alleen door vergrootglazen tot herkennen in staat zijn, en nog verdergaand in het fijnstoffelijke deel van de ganse Schepping, dat het veruit grotere is. In ieder gebeuren ligt het onveranderlijk, ook in de tederste ontwikkeling van uw gedachten, die immers ook een zekere stoffelijkheid hebben, daar zij anders geen uitwerking konden voortbrengen.

Hoe konden jullie inbeelden, dat het juist daar anders zijn moet, waar jullie het anders zouden willen hebben? Uw twijfels zijn in werkelijkheid verder niets dan uitgesproken innerlijke wensen!

Het is in het ganse voor u zichtbare en onzichtbare bestaan niet anders, als dat iedere aard de haar gelijke aard voortbrengt, om het even van welke stof. Evenzo voortdurend is het groeien en worden, vruchten voortbrengen en de gelijke aard baren. Dit gebeuren gaat *eenvormig* door alles, maakt geen onderscheid, laat geen leemte, houdt niet voor een ander gedeelte van de Schepping op, maar draagt de werkingen er doorheen zoals een onbreekbare draad, zonder op te houden of af te breken. Wanneer zich ook het grootste deel van de mensheid in haar beperktheid en inbeelding van het heelal afzonderde, de Goddelijke of Natuurwetten hebben daarom niet opgehouden, haar als daartoe behorend te beschouwen, en in een onveranderde aard rustig en gelijkmatig verder te werken.

De Wet van de wisselwerking vereist echter ook, dat de mens alles, wat hij zaait, dus daar, waar hij de oorzaak tot een werking of uitwerking geeft, ook *moet oogsten!*

De mens heeft altijd alleen het vrije besluit, de vrije beslissing bij het begin van één iedere zaak daarover, waarheen de hem doorstromende Kosmische Kracht geleid

moet worden, naar welke richting. De daaruit ontstaande gevolgen van de zich in de door hem gewilde richting bewerkstelligde Kracht *moet* hij dan dragen. Desondanks volharden velen op de bewering, dat de mens toch geen vrije wil kan hebben, wanneer hij aan een noodlot onderworpen is!

Deze dwaasheid zal alleen het doel van een zelfverdooving hebben, of een wrokkend zich voegen in ietwat onvermijdelijke zijn, een morrende overgave, hoofdzakelijk echter een zelfverontschuldiging; want ieder van deze op hem terugvallende uitwerkingen heeft een aanvang genomen, en bij *deze aanvang* lag de oorzaak voor de latere uitwerking in een voorafgegaan *vrij besluit* van de mens. Dit vrije besluit is *iedere* wisselwerking, dus ieder noodlot eens voorafgegaan! Met een eerste willen heeft de mens iedere keer ietwat verwekt, geschapen, waarin hij later, al vroeg of laat, zelf eens te leven heeft. Wanneer dit gebeurt, is echter zeer verschillend. Het kan nog in hetzelfde aards bestaan zijn, waarin het eerste willen de aanvang daartoe schiep, evengoed kan het echter na het afleggen van het grofstoffelijke lichaam in de fijnstoffelijke wereld gebeuren, of echter nog later weer in een grofstoffelijk aards bestaan. De veranderingen spelen daarbij geen rol, ze bevrijden de mens niet daarvan. Voortdurend draagt hij de verbindingsdraden met zich, tot hij daarvan verlost, dat betekent "losgemaakt" wordt door de uiteindelijke uitwerking, die door de Wet van de wisselwerking plaatsvindt.

Degene die iets deed ontstaan is aan zijn eigen schepping gebonden, ook wanneer hij het anderen toegedacht had!

Wanneer dus heden een mens het besluit pakt, een ander ook maar ietwat kwaads te doen, zij het nu in gedachten, woorden of daden, zo heeft hij daarmee ietwat "in de wereld geplaatst", gans onverschillig, of algemeen zichtbaar of niet, of dus grofstoffelijk of fijnstoffelijk, het heeft kracht en hiermede leven in zich, dat zich in de gewilde richting verder ontwikkelt en bewerkstelligt.

Hoe zich de werking nu bij degene uitwerkt, voor degene het gelden moet, ligt gans aan de gesteldheid van de ziel van de

desbetreffende, aan degene het daardoor ofwel meer of minder, misschien ook verandert dan zoals het gewilde, of ook zelfs geen schade toebrengen kan; want de toestand van de ziel van de desbetreffende is wederom alleen maatgevend voor deze zelf. Er is dus niemand aan zulke dingen onbeschermd prijsgegeven.

Anders vergaat het met degene, die door zijn besluit en zijn wil de oorzaak tot deze beweging gegeven heeft, dus de verwekker was. Met deze blijft zijn verwekking beslist verbonden, en komt na een kort of lang rondtrekken in het heelal weer naar hem terug, versterkt, zoals een bij beladen door de aantrekking van het gelijkgeaarde. De Wet van de wisselwerking stelt zich daarbij in werking, doordat één iedere verwekking bij zijn voortbeweging door het heelal verschillende gelijkgeaardheden aantrekt of van zulke zelf aangetrokken wordt, door hun aaneensluiting dan een krachtbron ontstaat, die versterkte kracht van de gelijke aard zoals van een centrale uit aan al diegene terugzendt, die door hun verwekkingen zoals aan snoeren met de verzamelplaats verbonden worden.

Door deze versterking treedt ook een altijd grotere verdichting in, totdat ten laatste een grofstoffelijke neerslag daarvan ontstaat, waarin de vroegere verwekker nu in de destijds van hem gewilde aard zich zelf uitleven moet, om eindelijk daarvan bevrijd te worden. *Dat* is het ontstaan en de ontwikkelingsgang van het zo gevreesde en miskende noodlot! Het is rechtvaardig tot in de kleinste en fijnste schakering, omdat het door de aantrekking van *alleen gelijke* aard in de terugstraling nooit iets anders kan brengen, dan hoe het werkelijk oorspronkelijk zelf gewild was. Of voor een bepaalde andere of in het algemeen is daarbij onverschillig; want dezelfde ontwikkelingsgang is er natuurlijk ook, wanneer de mens zijn willen niet beslist op één ander mens of op meerdere richt, maar over het algemeen in een bepaalde aard van willen leeft.

De aard van het willen, voor die hij beslist, is maatgevend voor de vruchten, die hij op het einde moet oogsten. Zo hangen talloze fijnstoffelijke draden aan de mens, of hij aan hen, die al dat op hem terugstromen laten, wat ooit hij eens ernstig gewild heeft. Deze stromingen geven een brouwsel, dat voortdurend sterk inwerkt op de vorming van de karakters.

Zo zijn er in de geweldige machinerie van het heelal vele dingen, die meewerken aan het "wedervaren" van de mens, echter het geeft niets, waartoe de mens niet zelf vooreerst de oorzaak daartoe gegeven heeft.

Hij levert de draden, waaruit op de onvermoeibare weefstoel van het bestaan van de mantel vervaardigd wordt, die hij te dragen heeft.

Christus drukte duidelijk en scherp hetzelfde uit, als Hij zei: "Wat de mens zaait, dat *zal* hij oogsten". Hij zei niet "kan" hij oogsten, maar hij "*zal*". Dat is hetzelfde, zoals hij *moet* datgene oogsten, wat hij zaait.

Hoe dikwijls hoort men door anders zeer verstandige mensen zeggen: "Dat God zo ietwat toelaat, is voor mij onbegrijpelijk!"

Onbegrijpelijk echter is het, dat mensen zo ietwat kunnen zeggen. Hoe klein stellen ze zich door deze uitspraak naar God voor. Ze geven daarmee het bewijs, dat ze zich Hem als een "*willekeurig* handelende God" indenken.

Maar God grijpt in al deze kleine en grote mensenzorgen, oorlogen, ellende en wat er aards nog meer is, in het geheel niet direct in! Hij heeft van het begin af in de Schepping Zijn Volkomen Wetten geweven, die zelfwerkend hun onomkoopbaar werk doorvoeren, zo dat zich alles haarscherp vervult, eeuwig gelijk zich uitwerkt, waardoor een bevoorrechting evenzo uitgesloten is zoals een benadeling, en iedere onrechtvaardigheid onmogelijk blijft. God behoeft zich dus daarom niet in het bijzonder te bekommeren, Zijn Werk is zonder leemten.

Een hoofdfout van zo vele mensen is echter deze, dat ze alleen naar het grofstoffelijke oordelen en zich daarin als middelpunt zien, en tevens met *één* aards leven rekening

houden, terwijl ze in werkelijkheid reeds *meerdere* aardse bestaan achter zich hebben. Deze, evenals ook de tussentijden in de fijnstoffelijke wereld, gelden als een *één-geheel-vormend* bestaan, door dat de draden zonder af te breken strak getrokken zijn, zo dat dus in de uitwerkingen van één bepaald aards bestaan slechts een klein gedeelte van deze draden zichtbaar wordt. Een grote dwaling is het bijgevolg, te geloven, dat met het geboren worden een volkomen nieuw leven inzet, dat een kind dus "onschuldig" is *, en dat alle gebeurtenissen alleen op dat korte aardse bestaan berekend mogen worden. Zou dit werkelijk zijn, zo moesten vanzelfsprekend bij de bestaande gerechtigheid de oorzaken, uitwerkingen en terugwerkingen gezamenlijk op de tijdsperiode van één aards bestaan vallen.

Wendt u af van deze dwaling. Jullie zullen dan snel de thans zo dikwijls vermiste logica en gerechtigheid in alle gebeurtenissen ontdekken!

Velen verschrikken daarbij en vrezen zich voor dat, wat zij volgens deze Wetten in de terugwerking van vroeger nog te verwachten hebben.

Doch dat zijn onnodige zorgen voor diegenen, die het ernstig is met het goede willen; *want in de zelfwerkzame Wetten ligt ook gelijktijdig de zekere waarborg voor genade en vergeving!*

Gans afgezien daarvan, dat met het vaste inzetten van het goede willen dadelijk een grens gezet wordt voor het punt, waar de keten van de kwade terugwerkingen een einde bereiken moet, treedt nog een ander verloop in kracht, dat van enorme waarde is. Door het voortdurende goede willen in al het denken en doen vloeit eveneens terugwerkend uit de gelijkaardige krachtbron een bestendige versterking, zo dat het goede vaster en vaster in de mens zelf wordt, uit hem naar buiten treedt en vooralsnog de fijnstoffelijke omgeving daarnaar vormt, die hem zoals een beschermend omhulsel omgeeft, zo gelijkend, als de luchtlaag rond de aarde deze bescherming verleent.

*) Zie voordracht nr. 15: "Het geheim van de geboorte."

Komen nu slechte terugwerkingen van vroeger aan ter uitwerking op deze mens terug, zo glijden ze aan de reinheid van zijn omgeving of omhulsel af en worden zo van hem afgeleid.

Dringen ze echter desondanks in dit omhulsel in, dan worden de slechte stralingen ofwel dadelijk vernietigd, ofwel toch beduidend afgezwakt, waardoor de schadelijke uitwerking in het geheel niet of slechts in gans geringe mate, kan plaatsvinden.

Bovendien is door de gevolgde verandering ook de eigenlijke innerlijke mens, op die de terugstralingen ingesteld waren, met het voortdurend nastreven naar het goede willen veel verfijnder en lichter geworden, zo dat hij aan de grotere dichtheid van slechte of lagere stromingen niet meer gelijkaardig tegenover staat. Gelijkend zoals bij de draadloze telegrafie, wanneer het ontvangtoestel niet op de sterkte van het zendapparaat ingesteld is.

Het natuurlijke gevolg daarvan is, dat de dichtere stromingen, omdat anders geaard, niet vasthaken kunnen en zonder uitwerking schadeloos er doorheen gaan.

Daarom onverwijld aan het werk! De Schepper heeft u in de Schepping alles in de hand gelegd. Benut de tijd! Ieder ogenblik bevat voor u het verderf of de winst!

De schepping van de mens.

"God schiep de mens naar zijn evenbeeld en blies hem Zijn adem in!" Dat zijn twee gebeurtenissen: het scheppen en het verlevendigen!

Beide verlopen waren zoals alles, streng aan de bestaande Goddelijke Wetten onderworpen. Niets kan buiten de grenzen daarvan treden. Geen Goddelijke Wilsdaad zal zich aan deze Goddelijke Wil zelfdragende onwrikbare Wetten tegenoverstellen. Ook iedere openbaring en belofte vervolgt met het oog op deze Wetten en moet zich in deze vervullen, niet anders!

Zo ook met de menswording op de aarde, die een voortschrijden van de geweldige Schepping was, de overgang van het grofstoffelijke in een gans nieuw, verheven ontwikkelingsgedeelte.

Van de menswording te kunnen spreken vereist het weten van de fijnstoffelijke wereld; want de mens in vlees en bloed is als een bevorderende bindschakel geschoven tussen het fijnstoffelijke en het grofstoffelijke scheppingsdeel, terwijl zijn wortel in het Rein Geestelijke blijft.

"God schiep de mens naar Zijn evenbeeld!" Dit scheppen of doen ontstaan was een lange ketting van de ontwikkeling, die zich streng binnen de van God zelf in de Schepping geweven Wetten afspeelde. Van de Allerhoogste ingesteld, werken deze ijzeren Wetten, onverzettelijk aan de vervulling van Zijn Wil, zelfwerkend als een stuk van Hem naar de voleinding tegemoet.

Zo ook met de Schepping van de mens als kroon van het ganse werk, waar in zich alle geaardheden verenigen moeten, die in de Schepping lagen. Daarom werd in de grofstoffelijke wereld, de aards zichtbare materie, beetje bij beetje in de

verdere ontwikkeling de schaal gevormd, waar in een vonk uit het Rein Geestelijke neergelaten kon worden, die onsterfelijk was. Door het voortdurend strevende vormen ontstond met de tijd het hoogst ontwikkelde dier, dat nadenkend zich reeds van verschillende hulpmiddelen tot het levensonderhoud en tot de verdediging bediende. Wij kunnen ook heden lagere diersoorten waarnemen, die zich van afzonderlijke hulpmiddelen tot de verkrijging en bewaring van hun levensbehoeften bedienen, en die tot de verdediging dikwijls verbluffende slimheid tonen.

De hiervoor genoemde hoogst ontwikkelde dieren, die met de plaatsgevonden aardeomwentelingen weggenomen werden, benoemt men heden met de naam "oermensen". Ze echter *voorouders van de mensen* te noemen, is een grote dwaling! Met hetzelfde recht zou men de koeien dan "deelmoeders" van de mensheid kunnen benoemen, daar het grootste aantal van de kinderen in de eerste maanden van hun leven de melk van de koe direct tot de opbouw van hun lichaam gebruiken, door hun hulp dus levensvatbaar blijven en groeien. Veel meer heeft het edele en denkende dier "oermens" ook niet met de werkelijke mens te maken; want het grofstoffelijke lichaam van de mens is verder niets dan het onontbeerlijke hulpmiddel, dat hij behoeft, om in het grofstoffelijke aardse naar iedere richting heen te kunnen werken en zich verstaanbaar te maken.

Met de bewering, dat de mens van de aap zou afstammen, wordt letterlijk "het kind met het badwater uitgegoten!" Het is daarmee ver boven het doel uit gegrepen. Een deelverloop tot het alleenstaand volledige feit verheven. De hoofdzaak ontbreekt daarbij!

Het zou van toepassing zijn, wanneer het lichaam van de mens werkelijk "de mens" zou zijn. Zo echter is het grofstoffelijke lichaam slechts zijn bekleding, die hij aflegt, zodra hij in het fijnstoffelijke terugkeert.

Hoe gebeurde nu de eerste menswording?

Na het hoogtepunt in de grofstoffelijke wereld met het meest volmaakte dier moest er een verandering tot de verdere ontwikkeling komen, wanneer geen stilstand intreden zou, die met zijn gevaren tot teruggang zou kunnen worden. En deze verandering was voorzien en kwam: als geestvonk uitgegaan, door de fijnstoffelijke wereld alles hernieuwend en verheffend getrokken, stond aan deze grens op het ogenblik, toen de grofstoffelijke-aardse schaal in zijn ontwikkeling het hoogtepunt bereikt had, de fijnstoffelijk-geestelijke mens eveneens gereed voorbereid, om zich met het grofstoffelijke te verbinden, om dit te bevorderen en te verheffen.

Terwijl dus de schaal in de grofstoffelijkheid aangerijpt ontstaan was, had zich de ziel in de fijnstoffelijkheid zo ver ontwikkeld, dat zij genoeg kracht bezat, om bij het binnentreden in de grofstoffelijke schaal haar zelfstandigheid te bewaren.

De verbinding van deze beide delen betekende nu een innigere vereniging van de grofstoffelijke wereld met de fijnstoffelijke wereld tot omhoog in het geestelijke.

Eerst dit verloop was de geboorte van de mens!

De verwekking zelf is ook heden nog bij de mens een zuiver dierlijke daad. Hogere of lagere aanvoelingen daarbij, hebben met de daad zelfs niets te maken, echter zij brengen geestelijk uitscheidingen, waarvan de uitwerkingen in de *aantrekking* van het volstrekt gelijkgeaarde van grote betekenis worden.

Van zuiver dierlijke aard is ook de ontwikkeling van het lichaam tot het midden van de zwangerschap. Zuiver dierlijk is eigenlijk niet de juiste uitdrukking, maar ik zal het met zuiver grofstoffelijk aanduiden.

Eerst in het midden van de zwangerschap, bij een bepaalde rijpheid van het tot wording komende lichaam, wordt de voor de geboorte voorziene geest geïncarneerd, die tot dan toe zich veel in de nabijheid van de wordende moeder ophoudt. Het intreden van de geest veroorzaakt de eerste stuiptrekkingen van het kleine zich ontwikkelende grofstoffelijke lichaam, dus de eerste kinderbewegingen. Hier ontstaat ook het eigenaardig

verzaligde gevoel van de zwangere vrouw, bij wie vanaf dit ogenblik aan gans andere aanvoelingen intreden: het bewustzijn van de nabijheid van de tweede geest in haar, het voelen daarvan. En al naar de aard van de nieuwe, tweede geest in haar zullen ook haar eigen aanvoelingen zijn.

Zo is het verloop bij iedere menswording. Nu echter terug naar de eerste menswording.

Er was dus de grote mijlpaal in de ontwikkeling van de Schepping gekomen: aan de ene zijde in de grofstoffelijke wereld stond het hoogst ontwikkelde dier, dat het grofstoffelijke lichaam als schaal voor de komende mens leveren moest, aan de andere zijde in de fijnstoffelijke wereld stond de ontwikkelde mensenziel, die de verbinding met de grofstoffelijke schaal tegemoet wachtte, om daarmee al het grofstoffelijke een verdere opzwaai tot vergeestelijking te geven.

Als nu een verwekkingsdaad tussen het edelste paar van deze hoog ontwikkelde dieren plaats vond, werd op het tijdstip van het incarneren niet zoals tot dusver een dierenziel*, maar in plaats hiervan de daarvoor gereedstaande mensenziel geïncarneerd, die de onsterfelijke Geestvonk in zich droeg. De fijnstoffelijke mensenzielen met overwegend positief ontwikkelde bekwaamheden incarneerden zich de gelijke aard overeenkomend in mannelijke dierenlichamen, die met overwegend negatieve, teerdere bekwaamheden in de hun aard meer nader komende vrouwelijke lichamen**.

Dit verloop geeft geen steunpunt naar de bewering, dat de mens, die zijn werkelijke oorsprong in het geestelijke heeft, van het dier "oermens" zou afstammen, dat slechts de grofstoffelijke overgangsschaal daartoe kon leveren. Het zou ook heden de sterkste materialisten niet te binnen vallen, om zich onmiddellijk verwant met een dier te beschouwen, en toch is thans zoals toenmaals een nauwe lichaamsverwantschap, dus een grofstoffelijke gelijke aard voorhanden, terwijl de werkelijk "levende" mens, dus het eigenlijke geestelijke "ik" van de mens in het geheel geen gelijkgeaardheid of afleiding met het dier staat.

*) Voordracht nr. 49: " Het onderscheid in oorsprong tussen mens en dier."

***) Voordracht nr. 78: "Het geslacht."

Na de geboorte van de eerste aardemens stond nu deze in werkelijkheid alleen, ouderloos, daar hij de dieren ondanks hun hogere ontwikkeling niet als ouders herkennen kon en geen gemeenschap met hen kon hebben.

De vrouw moest en kon nu in werkelijkheid door haar waardevollere geestelijke eigenschappen meer volkomen zijn dan de man, wanneer ze zich slechts moeite zou geven hebben, om het haar gegeven aanvoelen meer en meer harmonisch op te helderen, waardoor ze een macht geworden zou zijn, die omwentelend en hoog bevorderend in de ganse grofstoffelijke Schepping moest werken. Spijtig echter heeft juist zij in de eerste lijn gefaald, daar zij zich tot de speelbal van de haar toebedeelde sterke aanvoelingskrachten overgaf, die ze daartoe nog vertroebelde en verontreinigde door gevoel en fantasie.

Welk een diepe betekenis ligt in de Bijbelse vertelling van het genieten van de boom der kennis! Hoe de vrouw, door de slang daartoe aangezet, de man de appel aanreikte. Beter kon dit verloop in de stoffelijkheid uitbeeldend helemaal niet uitgedrukt worden.

Het aanreiken van de appel, door de vrouw uitgaande, was het zich bewust worden van de vrouw van haar prikkels tegenover de man, en het *gewilde benutten* daarvan. Het aannemen en eten van de man, was echter zijn ingaan daarop met de ontwakende aandrang, de opmerkzaamheid van de vrouw alleen op zich te richten, terwijl hij begon, zich door het verzamelen van schatten en het toe eigenen van allerlei waarden begerenswaardig te maken.

Daarmee begon het grootkweken van het verstand, met zijn nevenverschijnselen van de gewinzucht, leugen en onderdrukking, waar zich de mensen ten laatste volledig aan onderwierpen en zodoende zich vrijwillig tot slaaf van hun werktuig maakten. Met het verstand echter als heerser ketenden zij zich in onvermijdelijk gevolg volgens diens eigen geaardheid ook vast aan ruimte en tijd, en verloren daarmee de bekwaamheid, ietwat te bevatten of te beleven, wat boven

ruimte en tijd verheven is, zoals al het geestelijke, fijnstoffelijke. Dat was de volledige *afscheiding* van het eigenlijke Paradijs en van de fijnstoffelijke wereld, die ze zich zelf toetrokken; want onafwendbaar was het nu, dat ze al het geestelijke-fijnstoffelijke, dat noch ruimte noch tijd kent, met hun door het verstand vast aan ruimte en tijd gebonden en daarmee nauw begrensde gezichtskring van hun begripsvermogen niet meer konden "begrijpen". Zo werden voor de verstandsmensen de belevenissen en het aanschouwen van de aanvoelende mensen, zoals ook de niet begrepen overleveringen tot "sprookjes". De aan aantal altijd meer toenemende materialisten, dus die mensen, die alleen nog de grove, aan ruimte en tijd gebonden materie tot erkennen in staat zijn, lachten ten laatste spottend over de idealisten, aan wie door hun veel grotere en uitgebreider innerlijke leven de weg naar de fijnstoffelijke wereld nog niet gans afgesloten was, en scholden ze uit voor dromers, zo niet als dwazen of zelfs bedriegers.

Doch heden staan we eindelijk dicht voor het uur, waar de volgende grote mijlpaal in de Schepping komt, die besliste opzwaai is en datgene brengt, wat reeds de eerste periode met de menswording had moeten brengen: de geboorte van de vergeestelijkte volwaardige mens!

Van de mens, die bevorderend en veredelend op de ganse grofstoffelijke Schepping inwerkt, zoals het, het eigenlijke doel van de mensen op de aarde is. Dan is er geen ruimte meer voor de neerwaarts houdende, aan ruimte en tijd geketende materialist. Een vreemdeling zal hij zijn in alle landen, zonder vaderland. Hij zal verdorren en vergaan zoals kaf, dat zich van de tarwe scheidt. Geef acht, dat jullie bij deze scheiding niet te licht bevonden worden!

De mens in de Schepping.

De mens moet in werkelijkheid niet volgens de tot dusverre begrippen leven, maar meer *aanvoelingsmens* zijn. Daardoor zou hij een tot de verdere ontwikkeling van de ganse Schepping de noodwendige verbindende schakel vormen.

Omdat hij het fijnstoffelijke van het generzijdse en het grofstoffelijke van het dezerzijdse in zich verenigt, is het hem mogelijk, beide te overzien, beide gelijktijdig te beleven. Daartoe staat hem nog een werktuig ter beschikking, dat hem aan de top van de gehele grofstoffelijke Schepping plaatst: het verstand. Met dit werktuig is hij in staat te sturen, dus te leiden.

Het verstand is het hoogste aardse en moet het *stuur* zijn door het aardse leven, terwijl de *drijvende kracht* de aanvoeling is, die van de geestelijke wereld afstamt. De bodem van het verstand is dus het lichaam, de bodem van de aanvoeling echter is de geest.

Het verstand is aan ruimte en tijd gebonden, zoals al het aardse, daarom alleen maar een product van het brein, dat tot het grofstoffelijke lichaam behoort. Het verstand zal zich nooit ruimte- en tijdsloos kunnen bewerkstelligen, desondanks het op zich fijnstoffelijker dan het lichaam is, echter toch nog te dicht en te zwaar, om zich boven ruimte en tijd te verheffen. Het is dus volkomen aarde gebonden.

De aanvoeling echter (niet het gevoel) is ruimte- en tijdsloos, en komt daarom uit het geestelijke.

Zo uitgerust, kon de mens innig verbonden zijn met het fijnste stoffelijke, ja zelfs voeling hebben met het Rein Geestelijke zelf, en toch in het midden van al het aardse, grofstoffelijke leven en werken. De mens alleen is op deze wijze uitgerust.

Hij alleen moest en kon de gezonde, frisse verbinding geven als de enige brug tussen het fijnstoffelijke en de Lichte Hoogten, en het grofstoffelijke aardse! *Door hem alleen in zijn eigen aard kon het reine leven van de Lichtbron omlaag in het diepste grofstoffelijke en van daaruit weer omhoog in de heerlijkste, harmonische wisselwerking pulseren!* Hij staat verbindend tussen beide werelden, zo dat door hem deze tot één wereld gesmeed zijn.

Hij vervulde echter deze opgave niet. Hij *scheidde* deze beide werelden, in plaats van ze vast verenigd te behouden. *En dat was nu de zondeval!* —

De mens was door de zo-even verklaarde eigen aard werkelijk tot een soort heer van de grofstoffelijke wereld aangesteld geworden, omdat de grofstoffelijke wereld van zijn bemiddeling afhankelijk is, in zoverre, dat deze al naar zijn aard mee te lijden gedwongen was, of door hem kon worden omhooggeheven, al naar de stromingen van de Licht- en levensbron *rein* door de mensheid konden vloeien of niet.

De mens echter *verhinderde* het voor de fijnstoffelijke en voor de grofstoffelijke wereld noodwendige doorvloeien van deze wisselstroming. Zoals nu een goede bloedsomloop het lichaam fris en gezond behoudt, zo is het met de wisselstroom in de Schepping. Een verhindering moet verwarring brengen en verzieking, die zich ten laatste in catastrofen oplost.

Dit ernstige falen van de mens kon gebeuren, omdat hij het verstand, dat slechts van het grofstoffelijke komt, niet alleen als werktuig benutte, maar zich er volledig aan onderwierp, en dat tot heerser over alles maakte. Hij maakte zich daarmee tot de slaaf van zijn werktuig en werd alleen verstandsmens, die zich met trots materialist pleegt te noemen!

Doordat de mens zich gans nu aan het verstand onderwierp, ketende hij zich zelf aan al het grofstoffelijke. Zoals het verstand niets over ruimte en tijd uitgaande begrijpen kan, kan het vanzelfsprekend ook niet datgene, dat zich aan hem volledig onderwierp. Zijn gezichtskring, dus begripsvermogen, vernauwde zich met het begrensde vermogen van het verstand.

De verbinding met het fijnstoffelijke was daarmee los gemaakt, een muur opgericht, die dicht en altijd dichter werd. Daar nu de Levensbron, het Oerlicht, God, ver boven ruimte en tijd verheven is, en nog ver boven het fijnstoffelijke staat, moet vanzelfsprekend door de binding van het verstand iedere voeling afgesneden zijn. Om deze reden is het voor de materialist in het geheel niet mogelijk, God te herkennen.

Het eten van de boom der kennis was niets meer dan het opkweken van het verstand. De daarmee verbonden scheiding van het fijnstoffelijke was ook het afsluiten van het Paradijs als natuurlijk gevolg. De mensen sloten zich zelf uit, omdat ze door het verstand gans naar het grofstoffelijke toe neigden, zich dus vernederden en vrijwillig of zelfgewild in knechtschap smeedden.

Waarheen echter leidde dit? De zuiver materialistische, dus aan de aard gebonden, laagstaande gedachten van het verstand met al hun nevenverschijnselen van de verwerf- en winzucht, leugen, de roof en de onderdrukking enz. *moesten* de onverbiddelijke wisselwerking van het gelijkgeaarde erbij brengen, die zich eerst geestelijk toonde, en dan van deze ook in het grofstoffelijke overging, alles dienovereenkomstig vormde, de mensen voortdreef, en ten laatste over alles zich ontladen zal met... vernietiging!

Begrijpen jullie nu, dat de gebeurtenissen van de laatste jaren *moesten* komen? Dat het nog zal doorgaan tot de vernietiging? Een wereldgericht, dat in de bestaande karmische* Wetten vanzelfsprekend niet te vermijden is. Zoals bij een onweer, dat zich samentrekt en ten laatste ontlading en vernietiging moet brengen. Gelijktijdig echter ook reiniging!

De mens diende niet zoals noodwendig als bindingschakel tussen de fijnstoffelijke en de grofstoffelijke delen van de Schepping, liet de steeds verfrissende, verlevendigende en bevorderende noodwendige wisselstroming niet doorheen, maar scheidde de Schepping in twee werelden, doordat hij zich aan de verbinding onttrok en gans aan het grofstoffelijke ketende, daarmee moesten beide werelddelen beetje bij beetje

*) noodlottige

verzielen. Het gedeelte, dat de lichtstroom gans moest ontberen, of door de weinige mensen, die nog verbinding gaven, te zwak herstelde, natuurlijk veel zwaarder. Dat is het grofstoffelijke gedeelte, dat daarom een vreselijke crisis tegemoet drijft en binnen de kortste tijd van de geweldige koortsrillingen krachtig geschud zal worden, totdat al het zieke daarin verteert is en onder een nieuwe, sterke toestroming uit de Oerbron eindelijk gezond kan worden.

Wie echter wordt daarbij verteert?

Het antwoord daarop ligt in het natuurlijke gebeuren zelf: Iedere *doorvoelde* gedachte neemt dadelijk door de in haar levende Scheppende Kracht een naar de inhoud van de gedachten overeenkomende fijnstoffelijke vorm aan, en blijft steeds zoals door een snoer met zijn verwekker verbonden, wordt echter van hem af- en naar buiten getrokken door de aantrekkingskracht van het gelijkgeaarde in al het fijnstoffelijke, en gedreven door het heelal met de daarin voortdurende erdoor pulserende stromingen, die zoals alles in de Schepping eivormig zich bewegen. Zo komt de tijd, waar de in het fijnstoffelijke tot leven en werkelijkheid geworden gedachten met het onderweg aangetrokken gelijkgeaarde op hun oorsprong en *uitgangspunt terugvallen*, daar ze ondanks hun trektocht met deze in verbinding blijven, om nu daar zich te ontladen, los te maken.

De vernietiging zal dus in de *eerste lijn* bij de nu te verwachten laatste gesloten uitwerking diegenen treffen, die door hun denken en aanvoelen verwekker en voortdurend voedende waren, dus de materialisten. Dat het schadebrengende terugvallende geweld nog grotere kringen aantrekt, en aanstrijkend ook alleen maar het benaderende gelijkgeaarde met deze mensen pakt, is niet uit te blijven.

Dan echter zullen de mensen datgene vervullen, wat ze in de Schepping moeten. Ze zullen de verbindingsschakel zijn, door hun begaafdheid om uit het Geestelijke te scheppen, dus zich van het gereinigd aanvoelen laten leiden, en dit in het grofstoffelijke, dus het aardse overdragen, waarbij ze het

verstand en de verzamelde ervaringen slechts als werktuig daartoe benutten, om met al het aardse rekening houdend dit reine aanvoelen in het grofstoffelijke leven door te zetten, waardoor de ganse grofstoffelijke Schepping voortdurend bevorderd, gereinigd en opgeheven wordt. Daardoor kan ook in de wisselwerking het gezondere terugvloeien van het grofstoffelijke in het fijnstoffelijke, en er zal een nieuwe, één geheel vormende en harmonische wereld ontstaan. De mensen zullen echter in de juiste vervulling van hun werkzaamheid de verlangde volwaardige- en edele mensen zijn; want ook zij verkrijgen door de juiste instelling in het grote Scheppingswerk gans andere krachten dan tot dusver, die hen tot tevredenheid en gelukzaligheid voortdurend laten voelen.

Erfzonde.

De erfzonde kwam voort uit de eerste zondeval.

De zonde, dus de verkeerde handeling, was het te groot aankweken van het verstand, de daarmee verbonden vrijwillige ketening aan ruimte en tijd en de dan intredende nevenwerkingen van de nauwkeurige verstandelijke arbeid, zoals winzucht, over bevoordeling, onderdrukking enz., die vele andere, in de grond eigenlijk al het kwaad als gevolg hebben.

Dit verloop had natuurlijk bij de zich ontwikkelde zuiver verstandelijke mensen beetje bij beetje altijd sterkere invloed op de vorming van het grofstoffelijke lichaam. De van het verstand voortgebrachte voorste hersenen werden door de voortdurende inspanningen eenzijdig groter en groter, en het was gans vanzelfsprekend, dat bij verwekkingen van deze zich veranderende vormen in de voortplanting van het aardse lichaam tot uitdrukking kwamen en de kinderen bij hun geboorte een altijd meer ontwikkelde, sterkere voorste hersenen meebrachten.

Daarin lag echter en ligt ook heden nog de aanleg of het talent tot een over alle andere dingen heersende kracht van het verstand, die het gevaar in zich bevat, bij volle opwekking de drager van die hersenen niet alleen vast aan ruimte en tijd te ketenen, dus aan al het aards grofstoffelijke, zo dat hij onbekwaam wordt, het fijnstoffelijke en het Rein Geestelijke te begrijpen, maar hem ook nog in al het kwade verweekt, dat bij de opperheerschappij van het verstand onafwendbaar blijft.

Het meebrengen van deze vrijwillig grootgekweekte voorste hersenen, waar in het gevaar van de zuiver verstand heerschappij ligt, met de dan onvermijdelijke kwade nevenverschijnselen, *is de erfzonde!*

Dus de lichamelijke overerving van het thans door zijn kunstmatig opgevoerde ontplooiing met grote hersenen aangeduide deel, waardoor de mens bij zijn geboorte een gevaar meebrengt, dat hem zeer gemakkelijk in het kwade kan verstrikken.

Doch dit onttrekt hem niet ietwat van een verantwoordelijkheid. Deze blijft voor hem; want hij erft alleen maar het gevaar, niet de zonde zelf. Het is doorgaans niet noodwendig, dat hij het verstand onvoorwaardelijk laat heersen en zich daardoor eraan onderwerpt. Hij kan in het tegendeel de grote kracht van zijn verstand zoals een scherp zwaard benutten en zich in het aardse gedrang daarmee de weg vrijmaken, die hem zijn aanvoeling toont, die ook de innerlijke stem genoemd wordt.

Wordt echter nu bij een kind door opvoeding en scholing het verstand tot onbepaalde heerschappij verheven, zo valt een deel van de schuld of beter gezegd de door de Wet van de wisselwerking vervolgende terugwerking van het kind af, daar dit deel de opvoeder of leraar treft, die zulks veroorzaakte. Hij is vanaf dat ogenblik aan het kind gebonden, totdat dit van zijn dwaling en de gevolgen daarvan bevrijd is, ook wanneer dit honderden of duizenden jaren zou moeten duren.

Wat echter een zodanig opgevoed kind dan doet, nadat hem de eerste gelegenheid tot een in- en ommekeer geboden werd, treft het in de terugwerking gans alleen. Dergelijke gelegenheden komen door gesproken of geschreven woorden, door schokkende ervaringen in het leven of gelijkende voorvallen, die een ogenblik van diep aanvoelen afdwingen. Ze blijven nooit uit. —

Doelloos zou het zijn, nog verder daarover te spreken, het zouden in alle strijklichten alleen voortdurende herhalingen zijn, die zich allen in dat ene punt moeten treffen. Wie daarover nadenkt, deze wordt spoedig een sluier van de ogen weggetrokken, vele vragen heeft hij in zich zelf daarbij opgelost.

Godszoon en Mensenzoon.

Een grote dwaling loopt reeds al door duizenden jaren: de aanname, dat Jezus van Nazareth Godszoon en ook gelijktijdig de dikwijls genoemde Mensenzoon was, is foutief! In Jezus van Nazareth was een stuk van het Goddelijke geïncarneerd*, om de brug over de kloof vanuit het Goddelijke tot de mensheid te slaan, die de mensheid zelf gegraven had door het grootbrengen van het aan ruimte en tijd verbonden verstand. Dus was Jezus *Zoon van God*, als een Stuk van Hem, Die tussen de mensheid zijn Missie vervulde, wat Hij slechts in vlees en bloed kon uitvoeren. Hij bleef ook in de incarnatie van Gods Zoon.

Was Hij echter Godszoon, zo kon Hij niet Mensenzoon zijn; want dat is tweërlei. En Hij was en is nog Godszoon! Wie is dus de Mensenzoon?**)

Aan de discipelen viel het reeds op, dat Jezus in de derde persoon sprak, wanneer Hij van de Mensenzoon praatte, en ze ondervraagden Hem daarover. De overleveringen zijn van de schrijvers in hun eigen veronderstelling geschreven, dat Jezus, de Godszoon, en de Mensenzoon één en dezelfde persoon moet zijn. Daarop zijn al hun berichten van voor af aan ingesteld, en daarmee zonder het te willen of te weten, dwalingen verspreid.

Wanneer Jezus van de Mensenzoon sprak, dan sprak Hij vooruitziend van Zijn komst. Hij kondigde het zelf aan, daar de Komst van de Mensenzoon met de Werken van de Godszoon in meest nauwe samenhang staat. Hij sprak: "Wanneer echter de Mensenzoon zal komen ..." enz.

Het is een kringloop, zoals overal in de Schepping. De Godheid kwam door Jezus tot de mensheid, om de Waarheid te brengen en uit te zaaien. Het zaad kwam op, de vruchten

*) In het aardse bestaan getreden

**) Voordracht nr. 60: De Mensenzoon

rijpen de oogst tegemoet, en nu moet de mensheid in kringloop door de van de Godszoon gebrachte Waarheid rijp opschuimen tot de Godheid in de Menszoon, en zich door Hem weer met God nauw verbinden.

Dat is niet alleen zuiver symbolisch* gedacht, zoals zo velen wanen, maar het Woord zal zich letterlijk vervullen door een persoon, zoals het ook bij Jezus was. Tussen de beide personen Jezus, de Godszoon, en de Menszoon ligt *het geweldige karma van de mensheid***.

Jezus ging voor de Paasfeesten naar Jeruzalem, waar veel volkeren van de aarde vertegenwoordigd waren. De mensen zonden boden uit naar Gethsemane, om Jezus te halen. Dat was de tijd, waar de mensen, met haat vervuld, met aardse ruwheid door hun boden de Godgezant lieten zoeken. Nu let op het ogenblik, dat Hij uit de tuin trad, en ze met wapens en fakkels voor Hem stonden, met gedachten van de vernietiging.

Toen de Godszoon de woorden sprak: "Ik ben het!" en zich daarmee aan de mensheid uitleverde, zette het geweldige karma in, dat de mensheid op zich laadde. Vanaf dat ogenblik drukte het zwaar op de mensheid, dit volgens de onverbiddelijke Wetten van het heelal dieper en dieper op de aarde dwingend, tot de eindoplossing nadert. Wij staan dicht daarvoor!

Het zal zich sluiten zoals een eivormige kring. De inwerkingstelling komt door *de Menszoon*.

Wanneer de mensen door zware gebeurtenissen moedeloos, vertwijfeld en murw gemaakt zullen zijn, klein, gans klein, dan is het uur daar, waar in ze zich naar de beloofde Godgezant zullen verlangen en Hem zullen zoeken! En wanneer ze weten, waar Hij is, zullen van hen zoals eens boden uitgezonden worden. Doch geen gedachten van vernietiging en haat dragen deze dan in zich, maar in hen komt de mensheid deze keer murw gemaakt, deemoedig, smekend en vol vertrouwen naar Hem, die van de hoogste Bestuurder aller werelden voorbestemd is, om ze van de ban los te maken, die hun hulp en bevrijding brengt uit geestelijke, zoals ook uit aardse nood.

*) zinnebeeldig

***) Het mensheidnoodlot

Ook deze boden zullen vragen. En zoals de Godszoon eens in Gethsemane de woorden sprak: "Ik ben het!", waardoor het mensheidskarma zijn aanvang nam, zo zal deze keer de Godgezant met dezelfde woorden antwoorden: "Ik ben het!", en daarmee lost zich dan het zware mensheidskarma. Dezelfde woorden, die de grote schuld op de toenmaals haatvolle mensheid wentelde, zullen ze van de nu weer met dezelfde vraag, vrezende en toch vertrouwend en smekend komende mensheid afnemen.

Geweldig is de kringloop van dit karma en toch zo zeker en nauwkeurig geleid, dat zich daarin de profetieën vervullen. En vanaf het uur, toen dit woord de tweede keer door een Godgezant tegenover de mensheid uitgesproken werd, gaat het opwaarts. Alleen dan begint volgens d'Allerhoogste Wil het Rijk der Vrede, niet tevoren!

Jullie zien aan de ene zijde de boden van de hatende mensheid zich de Godszoon naderen, Hem binden en mishandelen, schijnbaar triomferend over Hem. Dan volgt daarop de daarmee zelf erbij gebrachte voortdurende neergang in onvermijdelijke wisselwerking. Daarbij echter ook gelijktijdig het versterken en rijpen van een van Jezus uitgestrooide zaad. Nu nadert de van Jezus Zelf aangekondigde Mensenzoon, als Godgezant, Die in de dienst van de Godszoon Zijn Werk voortzet en vervolledigt, de oogst brengt en daarbij volgens Goddelijke Rechtvaardigheid het kaf van de tarwe scheidt.

Jezus, de Godszoon, kwam uit liefde onder de mensen, om de verbinding weer tot stand te brengen, die de mensheid verscheurd had. De Mensenzoon is de mens, Die in God is, en de verbinding in de kringloop sluit, zo dat de reine harmonie weer door de ganse Schepping kan vloeien.

God.

Waarom gaan de mensen zo schuw over dit woord, dat hun toch meer vertrouwd zou moeten zijn dan al het andere? Wat is het, dat ze daarvan afhouden, diep daarover na te denken, zich naar binnen te doorvoelen, om het juist te begrijpen?

Is het eerbied? Neen. Is dit zonderlinge "zich niet gewagen" eigenlijk ietwat groots, lovenswaardig of diep? Nimmer; want overlegt u toch: jullie bidden tot God, en u kunt bij het gebed niet eens een juiste voorstelling van Hem maken, tot wie jullie bidden, zijn in het tegendeel verward, omdat u daarover nooit, noch door de school noch door de kerk een duidelijke opheldering werd gegeven, die uw innerlijke drang naar waarheid stilde. De werkelijke Drievuldigheid bleef u in de grond nog een raadsel, met dewelke jullie u ten laatste volgens beste krachten trachten te accepteren.

Kan onder deze omstandigheden het gebed zo innig, zo vol vertrouwen volgen, zoals het zijn moet? Het is onmogelijk. Wanneer jullie echter uw God kennen, Hij u daardoor vertrouwd wordt, is het gebed dan niet van diepere aanvoelingen begeleid, veel directer, inniger?

En nabijer komen zullen en moeten jullie tot uw God! Jullie mogen niet slechts van ver blijven staan. Hoe dwaas is het toch, om te zeggen, het zou kunnen verkeerd zijn, wanneer men zich zo uitvoerig met God bezighoudt. De traagheid en gemakkelijkerheid beweerden zelfs, het zij misdaad! Ik zeg u echter: *God wil het*. De vereiste van de toenadering ligt in de ganse Schepping! Daarom heeft die niet deemoed, die zich daarvoor onttrekt, maar in het integendeel grenzeloze aanmatiging! Verlangt hij toch daarmee, dat God zich hem zal naderen, zodat hij Hem kan begrijpen, in plaats van dat hij

zich God probeert te naderen, om Hem te herkennen. Huichelarij, gemakzucht, waarheen men kijkt, waarheen men luistert, en alles in de mantel van verkeerde deemoed!

Jullie echter, jullie die niet meer willen slapen, jullie die met innigheid zoeken en naar de Waarheid streven, neemt het bericht op, zoekt het ware te begrijpen:

Wat is jouw God? Gij weet, Hij sprak: "Ik ben de Heer, jouw God, gij zult geen andere goden hebben naast Mij!"

Er is maar *Eén* God, maar *Eén* Kracht! Wat is echter nu de Drievuldigheid? De Drie-eenheid? God de Vader, God de Zoon en de Heilige Geest?

Toen de mensheid zich zelf van het Paradijs uitsloot, doordat ze zich niet meer van het aanvoelen liet leiden, dat Rein Geestelijk is en daardoor ook God nabij staat, maar zelf verkiezend zich het aardse verstand groot kweekte en zich eraan onderwierp, zich hiermee dus tot slaaf van zijn eigen werktuig maakte, dat haar tot benutting meegegeven was, verwijderde ze zich gans natuurlijk ook meer en meer van God. De splitsing was daarmee voltrokken, doordat de mensheid zich overwegend slechts naar het aardse neigde, dat beslist aan ruimte en tijd gebonden is, wat God in Zijn Aard niet kent, waarmee Hij daarom ook nooit te begrijpen is. Met iedere generatie werd de kloof groter, de mensen ketenden zich altijd meer slechts aan de aarde. Ze werden tot de aan de aarde gebonden verstandsmensen, die zich materialisten noemen, zelfs met trots zo noemen, omdat ze hun ketenen zelfs niet vermoeden, daar met het vast aan ruimte en tijd gebonden zijn ook gelijktijdig natuurlijk hun horizon vernauwde. Hoe zou daarvan uit de weg tot God teruggevonden moeten worden? Nooit!

Het was onmogelijk, wanneer de hulp niet van God uitging. Van Hem uit moest daarom een brug opnieuw geslagen worden, wanneer geholpen moest worden. En Hij erbarmde zich. God Zelf in Zijn Reinheid kon zich aan de lagere verstandsmensen niet meer openbaren, omdat deze door hun verstandsarbeid niet meer in staat waren, zijn boden te voelen,

te zien of te horen, en de weinige, die het nog wel konden, werden uitgelachen, omdat de vernauwde, slechts aan ruimte en tijd gebonden gezichtskring van de materialisten iedere gedachte aan een daarboven bestaande verwijding als onmogelijk, omdat voor hen niet begrijpelijk, afwees. Daarom voldeden ook de profeten niet meer, wiens kracht niet kon doordringen, omdat ten laatste ook zelfs de grondbeginselen van alle religieuze strevingen zuiver materialistisch geworden waren. Er moest dus een Middelaar komen tussen de Godheid en de verdwaalde mensheid, die meer kracht bezat, dan tot dusver alle anderen, opdat hij zou kunnen doordringen. Moet men zeggen: ter wille van de weinige, die onder het grofste materialisme nog naar God verlangden? Het zou juist zijn, zou echter van de tegenstanders liever als aanmatiging van de gelovigen beschouwd worden, in plaats van daarin de geweldige Godsliefde en toch ook strenge Rechtvaardigheid te herkennen, die in loon en straf in gelijke mate verlossing biedt.

De Middelaar echter, die de kracht zou bezitten, in de wirwar door te dringen, moest Zelf Goddelijk zijn, daar de laagheid reeds zo wijd om zich gegrepen had, dat ook de profeten als boden niets bereikten. Daarom scheidde God in Zijn Liefde door een Wilsdaad een *Stuk* van Zichzelf af en incarneerde* het in vlees en bloed, in een mensenlichaam van het mannelijk geslacht: Jezus van Nazareth, als het voortaan vleesgeworden Woord, de vleesgeworden Godsliefde, Gods Zoon!

Het zo afgescheiden en desondanks geestelijk nauw verbonden blijvende stuk was daardoor *persoonlijk* geworden. Het bleef ook na het afleggen van het aardse lichaam bij nauwere hereniging met God de Vader voortaan persoonlijk door Zijn menswording.

God de Vader en God de Zoon zijn dus twee en in werkelijkheid slechts Eén! En de "Heilige Geest"? Christus Zelf zegde van Hem, dat wel zonden tegen God de Vader en tegen God de Zoon vergeven konden worden, nooit echter de zonden tegen de "Heilige Geest"!

*) In het grofstoffelijke laten zinken

Is de "Heilige Geest" nu hoger of meer dan God de Vader en God de Zoon? Deze vraag heeft reeds zo menig gemoed bedrukt en beziggehouden, zo menig kind verward gemaakt.

De "Heilige Geest" is de Geest van de Vader, die gescheiden van Hem afzonderlijk in de ganse Schepping werkt, en die zoals ook de Zoon desondanks nog nauw met Hem verbonden, Één met Hem gebleven is. De ijzeren Wetten in de Schepping, die gelijk zenuwstrengen door het ganse heelal gaan en die een volstreckte wisselwerking brengen, het lot van de mens, of zijn karma, zijn... van de "Heilige Geest"* of nog duidelijker: van Zijn werkzaamheid!

Daarom zei de Heiland, dat niemand zich ongestraft tegen de Heilige Geest te zondigen kan, omdat in de onverbiddelijke en onwrikbare wisselwerking de vergelding op de veroorzaker terugkomt, op het uitgangspunt, zij het nu goed of kwaad. En zoals God de Zoon van de Vader is, zo is ook de Heilige Geest van Hem. Beiden dus delen van Hem Zelf, gans tot Hem behorend, onscheidbaar, daar anders een stuk aan Hem zou ontbreken. Zoals de armen van een lichaam, die zelfstandige handelingen uitvoeren en toch tot het behoren, wanneer het lichaam geheel moet zijn; en die ook slechts zelfstandige handelingen uitvoeren kunnen in verbinding met het geheel, dus beslist Één met Hem zijn.

Zo is God de Vader in Zijn Almacht en Wijsheid, ter rechterzijde als een stuk van Hem Godszoon, de Liefde, en ter linkerzijde, God de Heilige Geest, de Gerechtigheid. Beide van God de Vader uitgegaan en als één geheel daartoe behorend. Dat is de Drievuldigheid van de *ene* God.

Vóór de Schepping was God één! Tijdens de Schepping gaf Hij een deel van Zijn Wil als in de Schepping zelfstandig werkend van zich af en werd daardoor twee-eenheid. Toen het zich nodig maakte, de verdwaalde mensheid een Middelaar te geven, omdat de Reinheid van God geen directe verbinding met de zich zelf geketende mensheid toeliet zonder menswording, spltijt Hij daartoe uit Liefde een Stuk van Zichzelf voor tijdelijke menswording af, om zich aan de

*) Voordracht nr. 52: De ontwikkeling van de Schepping

mensheid weer verstaanbaar te kunnen maken, en werd met de geboorte van Christus *Drievuldig!*

Wat God de Vader en God de Zoon is, was reeds velen duidelijk, echter de "Heilige Geest" bleef een verwarrend begrip. Hij is de uitvoerende Gerechtigheid, Wiens eeuwige, onwrikbare en onvermurwbare Wetten het heelal doorstromen en tot dusver slechts vermoedend genoemd werden: Lot!... Karma! De Goddelijke Wil!

De innerlijke stem.

De zogenaamde "innerlijke stem", het geestelijke in de mens, waarnaar hij het kan luisteren, is het aanvoelen!

Niet tevergeefs zegt de volksmond: "De eerste indruk is altijd de juiste." Zoals in al deze en gelijkende gezegden en spreuken een diepe waarheid ligt, zo ook hier. Onder indruk verstaat men zonder uitzondering het aanvoelen. Wat een mens bij voorbeeld bij een eerste ontmoeting met een hem tot dusver vreemde aanvoelt, is ofwel een soort waarschuwing tot voorzichtigheid tot naar zelfs een volledig afgestoten worden, ofwel ietwat aangenaams tot naar een volle sympathie, in menige gevallen ook onverschilligheid. Wanneer nu deze indruk in de loop van het gesprek en de verdere omgang door het oordeel van het verstand verschoven of gans uitgewist wordt, zo dat de gedachte opduikt, dat het oorspronkelijke aanvoelen verkeerd zou geweest zijn, zo vervolgt zich bijna altijd aan het slot van zulke kennismakingen de juistheid van het allereerste aanvoelen. Dikwijls tot bittere smart van degenen, die zich door het verstand als gevolg van de andere voorgelogen wezens hadden laten misleiden.

Het aanvoelen, dat niet aan ruimte en tijd gebonden is en met het gelijkgeaarde in verbinding staat, met het geestelijke, eeuwige, herkende in de andere dadelijk diens ware aard, liet zich niet vergissen door de handigheid van het verstand.

Dwaling is bij het aanvoelen volledig uitgesloten.

Zo dikwijls als het voorkomt, dat mensen misleid worden, zijn er twee gronden, die deze dwalingen erbij leiden: ofwel het verstand of het gevoel!

Hoe dikwijls hoort men ook zeggen: "Bij deze of gene zaak heb ik mij eens door mijn gevoel laten leiden, en ben beetgenomen. Men zou toch alleen op het verstand moeten

bouwen!" Zulke begingen de fout, het gevoel voor de innerlijke stem te houden. Ze prediken aan het verstand een lof en vermoeden niet, dat juist dit bij het gevoel een grote rol speelt.

Daarom weest waakzaam! Gevoel is niet aanvoelen! Gevoel gaat van het grofstoffelijke lichaam uit. Dit verwekt driften, welke van het verstand gestuurd gevoel laten ontstaan. Een groot onderscheid met het aanvoelen. De gemeenschappelijke arbeid van het gevoel en het verstand echter baart de fantasie.

We hebben dus aan de geestelijke zijde alleen het boven ruimte en tijd verheven aanvoelen*. Aan de aardse zijde in de eerste lijn het aan ruimte en tijd gebonden grofstoffelijke lichaam. Van dit lichaam nu gaan driften uit, die zich door de medewerking van het verstand in *gevoel* in werking stellen.

Het verstand, een product van de aan ruimte en tijd gebonden hersenen, kan nu weer als fijnste en hoogste van de materie onder medewerking van het gevoel de *fantasie* te verwekken. Fantasie is dus het resultaat van de gezamenlijke arbeid van het gevoel met het verstand. Zij is fijnstoffelijk, echter *zonder* geestelijke kracht. Daarom kan de fantasie alleen *terugwerkend* zijn. Zij kan altijd slechts het gevoel van zijn eigen verwekker beïnvloeden, nooit uit zich een krachtbron op anderen zenden. Zij werkt dus alleen *achterwaarts* op het gevoel van degene, wiens fantasie ze is, kan alleen tot *eigen* begeestering ontvlammen, nooit op de omgeving werken. Daarmee is de stempel van de lagere trede duidelijk herkenbaar. Anders is het met het aanvoelen. Deze draagt geestelijke Kracht in zich, scheppend en verlevendigend, en werkt daarmee uitstromend op anderen, deze meeslepend en overtuigend.

We hebben dus aan de ene zijde het aanvoelen, aan de andere zijde lichaam – drift – verstand – gevoel – fantasie.

Het aanvoelen is rein geestelijk, staat boven ruimte en tijd. Het gevoel is van de fijne grofstoffelijkheid, van de driften en het verstand afhankelijk, dus op een lagere trede.

Ondanks deze fijne grofstoffelijkheid van het gevoel kan echter een *vermenging* met het geestelijke aanvoelen *nooit*

*) Voordracht nr. 86: Aanvoeling

plaats hebben, dus ook generlei vertroebeling van het aanvoelen. Het aanvoelen zal altijd rein en helder blijven, omdat zij geestelijk is. Zij wordt ook altijd van de mensen helder aangevoeld of "gehoord", wanneer... het werkelijk het aanvoelen is, die spreekt! Het grootste aantal van de mensen hebben zich echter van dit aanvoelen afgesloten, doordat zij het gevoel naar voor plaatsten zoals een dicht omhulsel, een wand, en houden dan vergissend het gevoel voor hun innerlijke stem, waardoor ze veel teleurstellingen beleven en zich dan des te meer alleen op het verstand verlaten, niet vermoedend, dat ze juist door de medewerking van het verstand bedrogen konden worden. Uit deze dwaling verwerpen ze voorbarig al het geestelijke, waarmee hun ervaringen absoluut niets te maken hadden, en sluiten zich nog meer bij het minderwaardige aan.

Het voornaamste kwaad is zoals in veel andere ook hierbij altijd weer de vrijwillige onderwerping van deze mensen onder het aan ruimte en tijd gebonden verstand!

De mens, die zich aan zijn verstand volledig onderwerpt, onderwerpt zich daarmee ook volkomen aan *de beperkingen* van het verstand, dat als product van de grofstoffelijke hersenen vast aan ruimte en tijd gebonden is. Zodoende ketent zich de mens dan gans alleen aan het grofstoffelijke.

Alles, wat de mens doet, gaat van zijn kant uit en vrijwillig. Zo wordt hij niet geketend, maar hij ketent zichzelf! Hij laat zich door het verstand beheersen (want wanneer hij het niet zelf wilde, zo zou het nooit kunnen gebeuren), dat hem volgens zijn eigen aard ook mee aan ruimte en tijd bindt, hem het ruimte- en tijdloze niet meer herkennen laat, niet meer begrijpen. Daarom legt zich daarbij over het ruimte- en tijdloze aanvoelen door het vernauwde begripsvermogen een vast aan ruimte en tijd gebonden omhulsel, een grens, en de mens kan daardoor ofwel helemaal niets meer horen, zijn "zuivere, innerlijke stem" is weggestorven, of hij is alleen nog maar in staat, het met het verstand samenhangende gevoel te "horen" in plaats van het aanvoelen.

Het verwekt een verkeerd begrip, om te zeggen: het gevoel onderdrukt het reïne aanvoelen; want niets is sterker dan het aanvoelen, zij is de hoogste kracht van de mens en kan nooit van ietwat anders onderdrukt of ook maar belemmerd worden. Juister is het te zeggen: de mens maakt zich onbekwaam daartoe, het aanvoelen te herkennen.

Het falen ligt altijd alleen aan de mens zelf, nooit aan de sterkte of zwakte van afzonderlijke gaven; want juist de voornaamste gave, de eigenlijke kracht, het sterkste van alles in de mens, dat al het leven in zich draagt en onsterfelijk is, is aan één ieder *in gelijke mate* gegeven! Daarmee heeft niemand aan de andere ietwat voorop. Alle verschillen liggen uitsluitend aan de *toepassing!*

Ook kan deze voornaamste gave, de onsterfelijke vonk, nooit vertroebeld of bezoedeld worden! Rein blijft hij ook in het ergste slijk. Alleen het omhulsel moeten jullie doen springen, dat jullie u zelf door de vrijwillige begrenzing van het begripsvermogen hebben omgelegd. Dan zal hij zonder overgang even rein en helder opvlammen, zoals hij in de aanvang was, zich fris en sterk ontplooiën en met het Licht, het Geestelijke, verbinden! Verheugt u over deze schat, die onaantastbaar in u ligt! Om het even, of jullie door uw medemensen als waardevol worden aangezien of niet! Eén iedere bezoedeling kan afgeworpen worden, die zich zoals een dam om deze geestvonk opgehoopt heeft, door eerlijk goed willen. Hebben jullie het werk dan gedaan en de schat weer vrij gelegd, dan zijn jullie evenveel waard zoals ieder, die hem nooit begroef!

Doch wee, wie zich voortdurend uit gemakzucht naar het willen tot het goede strikt afsluit! Hem zal in het uur van het Gericht deze schat ontnomen worden, en hij houdt daarmee op te zijn.

Daarom ontwaakt, jullie die u afgesloten houden, jullie die de bedekking van het verstand over uw aanvoelen legden met de begrenzing van het begripsvermogen! Geef acht en luistert naar de wekroepen, die u treffen! Zij het nu een geweldige

smart, sterke ziele ontsteltenis, groot leed of hoge, zuivere vreugde, die de verduisterende bedekking van lagere gevoelens kan doen springen, laat niets dergelijks onbenut aan u voorbijgaan. Het zijn hulpen, die u de weg tonen! Beter is het, wanneer jullie niet eerst daarop wacht, maar met ernstig willen naar al het goede en naar het geestelijk omhoogstijgen inzet. Daardoor zal de scheidende laag spoedig weer dunner en lichter worden, totdat hij ten laatste uiteenvalt en de nog altijd reine, onbevleete vonk als een laaiende vlam omhoog breekt. Doch deze eerste schrede kan en moet *alleen van de mens zelf* uitgaan, anders is hij niet te helpen.

Daarbij moeten jullie een streng onderscheid maken tussen wensen en het willen. Met het wensen is nog niets gedaan, het komt op geen voortschrijden uit. Het willen moet het zijn, dat ook de daad vereist, deze reeds in zich draagt. Met het ernstige willen zet de daad reeds in.

Wanneer ook zo menigeen daarbij vele zijwegen gaan moet, omdat hij zich tot dusver slechts aan het verstand had gebonden, zo moet hij toch niet daarvoor terugschrikken. Ook hij wint! Voor hem geldt het, zijn verstand op te klaren, in het afzonderlijk doorleven van alle zijwegen langzamerhand alle hindernissen af te pellen en af te lossen.

Daarom onversaagd voorwaarts. Met het ernstige willen voert ten laatste één iedere weg naar het doel!

De religie der liefde.

De religie der liefde wordt verkeerd opgevat door veelzijdige verwringingen en misvormingen van het begrip *liefde*; want het grootste deel van de ware liefde is strengheid! Dat, wat *thans* liefde genoemd wordt, alles behalve is dan liefde. Wanneer alle zogenaamde liefdes onverbiddelijk op die grond nagegaan worden, zo blijft daar verder niets dan zelfzucht, ijdelheid, zwakheid, gemakzucht, inbeelding of begeerte.

Waarachtige liefde zal niet daarop toezien, wat de ander bevalt, wat hem aangenaam is en hem vreugde bereid, maar ze zal zich alleen daarnaar richten, wat voor de ander *nuttig* is! Om het even, of het die ander vreugde bereid of niet. Dat is waar liefhebben en dienen.

Wanneer dus geschreven staat: "Hebt uw vijanden lief!" Zo betekent dit: "Doet dat, wat voor hun nuttig is! Kastijdt hen dus ook, wanneer ze niet anders tot inzicht kunnen komen!" Dat is hen dienen. Alleen moet gerechtigheid daarbij heersen; want de liefde laat zich van de gerechtigheid niet scheiden, ze zijn één! Ongepaste toegeeflijkheid betekent de fouten van de vijanden nog groter maken en hen daardoor verder op een aflopende baan laten glijden. Zou dat liefde zijn? Men zou zich in tegendeel daarmee een schuld opladen!

De religie der liefde is alleen uit onuitgesproken wensen van de mensen tot een religie van slapheid gemaakt worden, zoals ook de persoon van de Waarheidsbrenger Jezus Christus tot een wekelijkheid en toegeeflijkheid naar omlaag gesleurd werd, die hij nooit bezat. Hij was juist door omvattende liefde streng en ernstig onder de verstandsmensen. Zijn droefheid, die hem dikwijls overviel, was in het uitzicht op Zijn hoge Missie en het dit tegenover staande mensheidsmateriaal alleen

maar vanzelfsprekend. Zij had met weekheid in het geheel niets te maken.

De religie der liefde zal na aflegging van alle verdraaiingen en dogmatische* beperkingen, een leer van strengste logische juistheid zijn, waarin geen zwakheid en onlogische toegeeflijkheid te vinden is.

*) betreffend de leer van het geloof

De Verlosser.

De Heiland aan het kruis! Bij duizenden zijn deze kruisen opgericht, als waarheidsteken daarvoor, dat Christus ter wille van de mensheid leed en stierf. Ze roepen de gelovigen van alle kanten toe: "Denkt daaraan!" Op het eenzame veld, in de levendige straten van de grote stad, in de stille kamer, in de kerken, aan graven en tot bruiloftsfeesten, overal dient het tot de troost, tot de versterking en tot de vermaning. Denkt daaraan! Omwille van uw zonden is het geschied, dat de Godszoon, die u het heil op de aarde bracht, aan het kruis leed en stierf.

Met innige ontroering treedt de gelovige hierheen in diepe eerbied en vol dankbaarheid. Met een vreugdegevoel verlaat hij dan die plaats in het bewustzijn, door de offerdood ook van zijn zonden bevrijd te zijn.

Gij ernstig zoekende echter, ga heen, treedt voor het waarheidsteken van de heilige ernst en doe je de moeite, jouw Verlosser te begrijpen! Werpt de weke mantel van de gemakzucht af, die jou zo aangenaam verwarmt en welbehaaglijk gevoel geborgen-zijn verwekt, dat je in een schemertoestand voortleven laat, tot aan jouw laatste uur op aarde, waar gij dan plots uit jouw half sluimertoestand weggerukt wordt, jouw losweekt van de aardse vooringenomenheid en plotseling de onvertroebelde Waarheid tegenover staat. Dan is jouw droom snel uit gedroomd, waaraan gij je had vastgeklampt, waarmee gij je in werkeloosheid wegzonk.

Daarom ontwaak, jouw tijd op aarde is kostbaar! Omwille van onze zonden kwam de Heiland, dat is onaantastbaar en letterlijk juist. Ook dat Hij ter wille van de schuld van de mensheid stierf.

Doch daardoor worden jouw zonden van jou niet afgenomen! Het verlossingswerk van de Heiland was, de strijd met het duister op te nemen, om de mensheid Licht te brengen, *haar de weg te openen tot de vergeving van alle zonden*. Doorgaan moet één ieder deze weg alleen, volgens de Scheppers onomstotelijke Wetten. Ook Christus kwam niet, om de Wetten omver te werpen, maar om te vervullen. Misken toch niet degene, die voor jou je beste vriend moet zijn! Neem voor de ware woorden geen verkeerde betekenis!

Wanneer het gans juist betekent: ter wille van de zonden van de mensheid geschiedde dit alles, zo is daarmee gezegd, dat Jezus komt alleen daarom noodwendig werd, omdat zich de mensheid niet meer alleen uit het zelf geschapen duister eruit kon geraken en van dit vastklemmen kon bevrijden. Christus moest deze weg opnieuw banen en hem aan de mensheid tonen. Had zich deze niet zo diep in haar zonden verstrikt, dat betekent, zou de mensheid niet de *verkeerde* weg gegaan zijn, dan zou de komst van Jezus niet noodwendig geworden zijn, Hij zou de strijd- en lijdensweg bespaard gebleven zijn. Daarom is het gans juist, dat Hij alleen wegens de zonden van de mensheid moest komen, wanneer deze niet op de verkeerde weg gans in de afgrond, in het duister zou afglijden.

Dat wil echter niet zeggen, dat daarmee aan iedere enkeling *in een handomdraai* ook zijn persoonlijke schuld kwijtgescholden zal worden, zodra hij maar werkelijk aan de Woorden van Jezus gelooft en daarnaar leeft. Leeft hij echter volgens de Woorden van Jezus, dan zullen hem zijn zonden vergeven *worden*. Weliswaar eerst beetje bij beetje tot een tijdstip, zodra de aflossing door de tegenprestatie van het goede willen volgens de Woorden van Jezus in de wisselwerking vervolgt. Niet anders. Tot het onderscheid daarvoor is bij degenen, die niet volgens de Woorden van Jezus leven, een vergeving helemaal niet mogelijk.

Dat betekent nu echter niet, dat alleen aanhangers van de christelijke kerk vergeving van hun zonden verkrijgen kunnen.

Jezus verkondigde de *Waarheid*. Zijn Woorden moeten daarom ook alle waarheden van andere religies mee bevatten. Hij wilde niet een kerk stichten, maar de mensheid de ware weg tonen, die evengoed ook door de waarheden van andere religies kan leiden. Daarom bevinden zich in Zijn Woorden ook zo vele weerklanken van toenmaals reeds bestaande religies. Jezus heeft deze niet daaruit ontleend, maar, daar Hij de *Waarheid* bracht, moest zich daarin ook al dat terugvinden, wat in andere religies reeds van de *Waarheid* voorhanden was.

Ook wie de Woorden van Jezus Zelf niet kent en ernstig naar de *Waarheid* en veredeling streeft, leeft dikwijls reeds gans in de zin van deze Woorden en gaat daarom met zekerheid ook naar een rein geloof en de vergeving van zijn zonden toe. Hoedt je dus voor een eenzijdige opvatting. Het is ontwaarding van het Verlossingswerk, naar omlaag sleuren van de Goddelijke Geest.

Wie ernstig naar de *Waarheid*, naar de reinheid streeft, aan hem ontbreekt ook niet de liefde. Hij zal, hoewel ook nogal eens door zware twijfel en strijd, geestelijk van trede tot trede omhoog gevoerd en, *om het even, welke religie hij behoort*, reeds hier of ook eerst in de fijnstoffelijke wereld de Christusgeest ontmoeten, die hem dan *in het laatste einde* verder leidt tot naar de Vader, waarin zich ook het Woord vervult: "Niemand komt tot de Vader dan door Mij."

Dat "laatste einde" begint echter niet met de laatste aardse uren, maar op een zekere trede in de ontwikkeling van de geestelijke mens, voor wie het overgaan uit de grofstoffelijke in de fijnstoffelijke wereld slechts een verandering betekent.

En nu tot het gebeuren van het grote Verlossingswerk zelf: de mensheid dwaalde in geestelijke duisternis. Zij had zich deze zelf doen ontstaan, doordat zij zich meer en meer alleen aan het verstand onderwierp, dat zij eerst moeizaam groot gekweekt had. Daarmee vernauwden zij ook de grenzen van het begripsvermogen altijd nauwer, totdat zij net als het brein onvoorwaardelijk aan ruimte en tijd gebonden waren en de weg naar het oneindige en eeuwige niet meer bevatten konden.

Zo werden zij gans aan de aarde gebonden, beperkt aan ruimte en tijd. Elke verbinding met het Licht, met het reine, het geestelijke was daarmee afgesneden. Het willen van de mensen kon zich alleen nog op het aardse richten met uitzondering van enkele, die als profeten niet de macht bezaten, door te dringen, vrije baan te verschaffen naar het Licht.

Door deze toestand waren voor het kwaad alle deuren geopend. De geestelijke duisternis welde omhoog en stroomde onheilbrengend over de aarde. Dat kon slechts *één* einde brengen: geestelijke dood. Het vreselijkste, dat de mens kan treffen.

De schuld aan al deze ellende echter droegen de mensen zelf! Zij hadden het bewerkstelligd, daar ze vrijwillig deze richting verkozen. Zij hadden het gewild en grootgebracht, waren zelfs nog trots op de verworvenheid in hun mateloze verblindings, zonder in de zich met moeite zelf opgedrongen beperktheid van het begrijpen de verschrikking van de gevolgen te herkennen. Van deze mensheid was geen weg tot het Licht te banen. De vrijwillige vernauwing was reeds te groot.

Wanneer redding over het algemeen nog mogelijk zou zijn, moest van het Licht uit hulp komen. Anders was de ondergang van de mensheid in het duister niet meer tegen te houden.

Het duister zelf heeft door zijn onreinheid een grotere dichtheid, die geestelijke zwaarte met zich brengt. Wegens deze zwaarte kan het van zich uit slechts tot een bepaalde gewichtsgrens omhoog te dringen, wanneer hem niet van de andere zijde uit een aantrekkingskracht ter hulp komt. Het Licht echter bezit een met haar reinheid overeenkomende lichtheid, die het haar onmogelijk maakt, zich tot aan dit duister te laten zinken.

Er is daardoor tussen beide delen een onoverbrugbare kloof, waar in de mens met zijn aarde staat!

In de hand van de mensen ligt het nu, al naar de aard van hun willen en wensen het Licht of het duister tegemoet te komen, de deuren te openen en de wegen te effenen, opdat

ofwel het Licht of het duister de aarde overspoelt. Zij zelf vormen daarbij de bemiddelaar, door wiens wilskracht het Licht of het duister een vaste steun bekomt en van daar uit meer of minder krachvol kan werken. Hoe meer het Licht of het duister daardoor op aarde aan macht wint, des te meer overstelpt het de mensheid met datgene, wat het te geven heeft, met goed of kwaad, heil of onheil, geluk of ongeluk, paradijsvrede of hellekwelling.

Het menselijk rein willen was te zwak geworden, om in het reeds de overhand genomen zware, alles verstikkende duister op aarde aan het Licht een steunpunt te bieden, waaraan het zich kon vasthouden, waarmee het zich kon verbinden, op zulk een wijze, dat het in onvertroebelde reinheid en daardoor onverminderde kracht het duister kon splijten en de mensheid verlossen, die zich dan aan de daardoor aangeboorde bron, kracht halen en de weg opwaarts kon vinden tot de Lichte Hoogten.

Voor het Licht zelf, was het echter niet mogelijk, zich zo ver naar omlaag lopen in het slijk, zonder dat een stevig steunpunt daartoe geboden werd. Daarom moest een bemiddelaar komen. Alleen een gezant uit de Lichte Hoogten kon door *menswording* de door het willen van de mensen gevormde duistere muur doen springen en onder al het kwaad de grofstoffelijke grondlaag voor het Goddelijke Licht vormen, dat vast midden in het zware duister staat. Van deze verankering uit konden dan de Reine Stralen van het Licht de duistere massa's te splijten en te verstrooien, opdat de mensheid niet volledig in het duister zou verzinken en verstikken.

Zo kwam Jezus terwille van de mensheid en haar zonde!

De zo geschapen nieuwe verbinding met het Licht kon bij de Reinheid en de Sterkte van de Lichtgezant niet van het duister afgesneden worden. Daarmee was voor de mensen een nieuwe weg tot de Geestelijke Hoogten gebaad. Van Jezus, dit door de menswording ontstane aardse steunpunt van het Licht, gingen nu diens stralen in het duister door het levende Woord, dat de Waarheid bracht. Hij kon deze Waarheid onvervalst

overbrengen, daar Zijn verbinding met het Licht door de sterkte zelf rein was en van het duister niet vertroebeld kon te worden.

De mensen werden nu uit hun schemertoestand opgeschud door de gelijktijdig gebeurende wonderen. Deze nagaande, stuitten zij op het Woord. Met het aanhoren van de door Jezus gebrachte Waarheid echter en het nadenken daarover ontwaakte beetje bij beetje in honderdduizenden de wens, deze Waarheid na te gaan, meer daarvan te weten. En daarmee streefden ze het Licht langzaam tegemoet. Door deze wens werd het hen omgevende duister losgemaakt, de ene Lichtstraal na de andere drong zegevierend erin, doordat de mensen over de Woorden nadachten en ze voor juist vonden. Het werd lichter en lichter om hen heen, het duister vond geen vaste steun meer bij zulke en viel ten laatste van hen afglijdend terug, waarmee het meer en meer aan bodem verloor. Zo werkte het Woord der Waarheid in het duister zoals een ontkiemend mosterdzaadje en zoals zuurdesem in het brood.

En dat was het Verlossingswerk van de Godszoon Jezus, van de Licht- en Waarheidsbrenger.

Het duister, dat de heerschappij over de gehele mensheid reeds waande te hebben, zette zich daartegen af in een wilde strijd, om het Verlossingswerk onmogelijk te maken. Aan Jezus Zelf kon het niet bij, het gleeed van zijn reine aanvoeling af. Daar was het vanzelfsprekend, dat het zich van zijn gewillige werktuigen bediende, die het tot de strijd ter beschikking had.

Dit waren de mensen, die zich gans juist "verstandsmensen" noemden, dus zich naar het verstand voegden en daarmee zoals deze vast aan ruimte en tijd gebonden waren, waardoor ze hogere, geestelijke begrippen, ver boven ruimte en tijd staande, niet meer konden begrijpen. Het werd hun daarom ook onmogelijk, de leer der Waarheid te volgen. Zij stonden allen volgens hun eigen overtuiging op een te "reële" bodem, zoals ook heden nog velen. Een reële bodem echter betekent in

werkelijkheid een erg bekrompen bodem. En al deze mensen waren juist voor het merendeel degenen, die de macht vertegenwoordigden, dus het overheid- en het religieuze gezag in de handen hadden.

Zo zweepte het duister in woedend verweer deze mensen op tot naar de grove overtredingen, die ze tegen Jezus met het in hun handen liggende aards geweld uitoefenden.

Het duister hoopte, daardoor Jezus wankelend te maken en nog in het laatste ogenblik het Verlossingswerk te kunnen verstoren. Dat het deze macht op aarde in alle opzichten kon uitoefenen, was uitsluitend de schuld van de mensheid, die door haar zelf gewilde verkeerde instelling haar begripsvermogen vernauwde en zodoende het duister de overhand gegeven had.

Deze schuld alleen was de zonde van de mensheid, die alle andere kwalen naar zich trok.

En voor deze zonde van de mensheid moest Jezus lijden! Het duister zweepte verder op tot het uiterste: Jezus verwezenlijkte de kruisdood, wanneer hij bij zijn beweringen bleef, de Waarheid- en Lichtbrenger te zijn. Het gold om de laatste beslissing. Een vlucht, een zich volkomen terugtrekken van alles kon Hem van de kruisdood redden. Dat echter zou een overwinning van het duister in het laatste ogenblik betekend hebben, omdat dan het ganse Werk van Jezus weer langzaam op niets uitgelopen zou zijn en het duister zich weer zegevierend over alles had kunnen sluiten. Jezus zou dan Zijn Zending niet vervuld hebben, het begonnen Verlossingswerk zou onvoltooid gebleven zijn.

De innerlijke strijd in Gethsemane was hard, echter kort. Jezus schuwde de aardse dood niet, maar bleef standvastig en ging voor de van Hem gebrachte Waarheid rustig in de aardse dood. Met Zijn Bloed aan het kruis drukte Hij het zegel op alles wat Hij gezegd en geleefd had.

Door deze daad overwon Hij het duister volledig, dat zijn laatste troef daarmee uitgespeeld had. Jezus overwon. Uit liefde voor de Vader, van de Waarheid, uit liefde voor de

mensheid, voor wie daardoor de weg tot de vrijheid in het Licht bleef, omdat ze door deze zege aan de waarheid van Zijn Woorden versterkt werd.

Een onttrekken door de vlucht en het daarmee verbonden opgeven van zijn werk had hen twijfel moeten brengen.

Jezus stierf dus wegens de zonde van de mensheid! Als de zonde van de mensheid er niet was geweest, het afwenden van God in vernauwing door het verstand, zo kon zich Jezus zijn komst besparen, evenals zijn lijdensweg en zijn kruisdood. Daarom is het gans juist, wanneer het luidt: wegens onze zonden kwam Jezus, leed en stierf de kruisdood!

Daarin ligt echter niet, dat gij jouw eigen zonden niet zelf af te lossen hebt!

Gij kunt het alleen thans gemakkelijk, omdat Jezus jou de weg door het overbrengen van de Waarheid *in Zijn Woorden getoond* heeft. Zo kan ook de kruisdood van Jezus niet eenvoudig jouw eigen zonden weg wassen. Zou dergelijks gebeuren, zo moesten vooraf de ganse Wetten van het heelal omver geworpen worden. Dat gebeurt echter niet. Jezus Zelf beroept zich dikwijls genoeg op al dat "wat geschreven staat", dus op het oude. Het nieuwe evangelie van de liefde heeft ook niet de bedoeling, het oude van de Gerechtigheid omver te werpen of af te stoten, *maar aan te vullen*. Het wil daarmee verbonden zijn.

Vergeet daarom niet de Gerechtigheid van de grote Schepper van alle dingen, die zich niet van een haarbreed verschuiven laat, die onbuigzaam staat vanaf het begin van de wereld en tot aan zijn einde! Ze zou helemaal niet kunnen toelaten, dat iemand de schuld van een ander op zich neemt, om ze te boeten.

Jezus kon om der wille andere schuld, dus wegens de schuld van anderen, komen, lijden, sterven, als strijder optreden voor de Waarheid, echter Hij Zelf bleef onberoerd en rein van deze schuld, daarom kon Hij ze ook niet persoonlijk op Zich nemen.

Het Verlossingswerk is daarom niet geringer, maar een opofferen, zoals er groter niet kan zijn. Jezus kwam uit de

Lichte Hoogten voor jou in het slijk, Hij streed om jou, leed en stierf voor jou, om jou Licht te brengen tot de juiste weg opwaarts, opdat gij niet in het duister je verliest en ten onder gaat!

Zo staat jouw Verlosser voor je. *Dat* was zijn geweldige Liefdewerk.

Gods Gerechtigheid bleef in de Wereldwetten ernstig en streng bestaan; want wat de mens zaait, dat zal hij oogsten, zegt ook Jezus Zelf in Zijn Boodschap. Geen cent kan hem kwijtgescholden worden op grond van de Goddelijke Gerechtigheid!

Denk daaraan, wanneer gij voor het waarheidsteken van de heilige ernst staat. Dank innig daarvoor, dat jou de Verlosser met Zijn Woord de weg nieuw heropende tot de vergeving van jouw zonden, en verlaat deze plaatsen met het ernstige voornemen, deze jou getoonde weg te gaan, opdat jou vergeven kan worden. De weg gaan echter betekent niet ietwat alleen, het Woord te leren en daaraan te geloven, maar dit Woord te *leven!* Daaraan te geloven, het voor juist te houden en niet in alles ook daarnaar te handelen, zou jou helemaal geen nut brengen. Integendeel, gij bent dan nog erger eraan toe, dan zulke, die helemaal niets van het Woord weten.

Daarom ontwaakt, de tijd op aarde is voor jou kostbaar!

Het geheim van de geboorte.

Wanneer de mensen zeggen, dat in de manier van de verdeling van de geboorten er een grote onrechtvaardigheid ligt, zo weten ze niet, wat ze daarmee doen!

Met grote standvastigheid beweert de ene: "Wanneer er een gerechtigheid is, hoe kan een kind dan met een erfelijke ziekte belast geboren worden! Het onschuldige kind moet de zonden van de ouders meedragen."

De andere: "Het ene kind wordt in rijkdom, het andere in bittere armoede en nood geboren. Daarbij kan geen geloof aan rechtvaardigheid opkomen."

Of: "Aangenomen, dat de ouders gestraft moeten worden, dan is het niet juist, dat dit door ziekte en dood van een kind gebeurt. Het kind moet toch daarbij onschuldig lijden."

Deze en dergelijke gezegden gonzen per duizenden onder de mensheid. Zelfs ernstig zoekende breken zich soms het hoofd daarover.

Met de eenvoudige verklaring van de "onnaspeurlijke wegen Gods, die alles ten beste leiden", is de drang naar het "waarom" niet uit de wereld geholpen. Wie daarmee tevreden zal zijn, moet zich *afgestompt* daaraan overgeven, of iedere vragende gedachte dadelijk als onrecht onderdrukken.

Zo is het niet gewild! Door vragen vindt men de juiste weg. Stompzinnig of gewelddadig terugdringen herinnert slechts aan slavernij. God wil echter geen slaven! Hij wil niet het stompzinnig zich schikken, maar vrij, bewust opwaarts kijken. Zijn heerlijke, wijze voorzieningen behoeven niet in mystieke duisternis gehuld te zijn, maar nemen toe aan hun verheven, onaantastbare grootheid en volkomenheid, wanneer ze vrij voor ons liggen! Onveranderlijk en onomkoopbaar, in

gelijkmatige rust en zekerheid verrichten zij onophoudelijk hun eeuwige arbeid. Zij bekommeren zich niet om wrok of erkenning van de mensen, niet om hun onwetendheid, maar ze geven aan ieder afzonderlijk tot op het aller fijnste genuanceerd in rijpe vruchten datgene terug, wat hij als zaad uitstrooide.

"Gods molens malen langzaam, echter zeker", betekent het in de volksmond zo treffend over dit weven van besliste wisselwerking in de ganse Schepping, waarvan de onwrikbare Wetten, de Gerechtigheid van God in zich dragen en uitwerken. Het kabbelt, vloeit en stroomt, en stort zich uit over alle mensen, om het even, of deze het nu wensen of niet, of zij zich eraan overgeven of ertegen verzetten, zij moeten het ontvangen als rechtvaardige straf en vergeving, of beloning in de verheffing.

Wanneer een mopperaar of twijfelaar slechts één enkele maal een blik werpen kon in het fijnstoffelijke, van strenge geest doortrokken en gedragen golven en weven, dat de ganse Schepping doordringt, omvat, waar in ze rust, dat zelf een stuk van de Schepping is, levendig als een eeuwig aandrijvende weefstoel Gods, zou hij dadelijk beschaamd verstommen en ontsteld de aanmatiging herkennen, die in zijn woorden ligt. De rustige verhevenheid en zekerheid, die hij aanschouwt, dwingt hem vergiffenis vragend in het stof. Hoe klein heeft hij toch zijn God voorgesteld! En welk een onmetelijke grootheid vindt hij in Zijn Werken. Hij ziet dan in, dat hij in zijn hoogste aardse begripen alleen maar kan proberen, God naar beneden te sleuren, de volkomenheid van het grote Werk te verminderen met de vergeefse inspanning, het te persen in kleinzielige nauwheid, die het aankweken van het verstand geschapen heeft, dat zich nooit boven ruimte en tijd kan verheffen. De mens mag niet vergeten, dat hij in het *Werk* van God staat, zelf een stuk van het Werk is, en zo mee beslist ook aan de Wetten van dat Werk onderworpen blijft.

Dat Werk echter omvat niet alleen voor aardse ogen zichtbare dingen, maar ook de fijnstoffelijke wereld, die het

grootste deel van het eigenlijke menselijk zijn en menselijk werken in zich draagt. De huidige aardse levens zijn slechts kleine delen daarvan, *echter altijd grote keerpunten*.

De aardse geboorte vormt altijd alleen maar het begin van een bijzondere periode in het ganse zijn van een mens, echter niet het begin ervan in het algemeen.

Begint de mens als zodanig zijn omloop in de Schepping, zo staat hij vrij, zonder lotsdraden, die naar buiten trekken in de fijnstoffelijke wereld, door de aantrekkingskracht van het gelijkgeaarde onderweg altijd sterker worden, zich met anderen kruisen, in elkaar weven en terugwerken op de verwekker, met wie ze verbonden bleven, zo het lot of karma met zich voerende. De uitwerkingen van gelijktijdig terugstromende draden vloeien dan in elkaar, waardoor oorspronkelijk scherp uitgesproken kleuren andere schakeringen verkrijgen en nieuwe, verenigde beelden brengen*. De afzonderlijke draden vormen de weg van de terugwerkingen zo lang, tot de verwekker in zijn innerlijk wezen geen aanknopingspunt meer voor de gelijke aard biedt, deze weg dus van zich uit niet meer verzorgt en fris houdt, waardoor zich deze draden niet meer kunnen vasthouden, niet meer vast te haken kunnen en verdorrend van hem moeten afvallen, om het even, of het nu het kwade of het goede is.

Elke lotsdraad wordt dus door de wilsdaad bij het besluit tot een handeling fijnstoffelijk gevormd, trekt naar buiten, blijft echter desondanks in de verwekker verankerd en vormt zo de zekere weg naar gelijke geaardheden, deze versterkend, gelijktijdig echter ook weer van deze sterkte ontvangend, die de weg naar het uitgangspunt teruggaat. In dit verloop ligt de hulp, die de naar het goede strevende bekomt, zoals het beloofd is, of echter de omstandigheid, dat "het kwade doorwerkend het kwade moet baren"**.

Naar iedere mens brengen nu de terugwerkingen van deze lopende draden, waaraan hij dagelijks nieuwe knoopt, zijn lot, dat hij zich zelf geschapen heeft en waaraan hij onderworpen is. Iedere willekeur is daarbij uitgesloten, dus ook iedere

*) Voordracht nr. 6: "Lot"

***) Voordracht nr. 30: "De mens en zijn vrije wil"

onrechtvaardigheid. Het karma, dat een mens met zich draagt en dat zoals een eenzijdige voorbestemming verschijnt, is in werkelijkheid alleen maar het besliste *gevolg* van zijn verleden, voor zover dit zich in de wisselwerking nog niet afgelost heeft.

De werkelijke aanvang van het bestaan van een mens is *altijd* goed, en bij velen ook het einde, met uitzondering van diegenen, die door zich zelf verloren gaan, omdat ze vooreerst van zich uit door hun besluit het kwaad de hand reikten, dat ze dan gans in het verderf trok. De wisselvalligheden liggen altijd alleen in de tussentijd, de tijd van de innerlijke wording en het rijpen.

De mens vormt zich dus steeds zijn toekomstige leven zelf. Hij levert de draden en bepaalt zo mee de kleur en het patroon van het gewaad, dat de Weefstoel van God door de Wet van de wisselwerking voor hem weeft.

Ver terug liggen dikwijls de oorzaken, die voorbestemmend werken voor de omstandigheden, in die een ziel geboren wordt, evenzo voor de tijd, onder diens deze invloeden het kind in de aardse wereld treedt, opdat deze dan gedurende zijn aardse pelgrimstocht voortdurend inwerkt en dat bereikt, wat tot het aflossen, afslijpen, afstoten en verder vormen juist voor deze ziel noodwendig is.

Echter ook dit gebeurt niet eenzijdig alleen voor het kind, maar de draden spinnen zich zelfwerkend zo, dat in het aardse ook een wisselwerking ligt. De ouders geven het kind juist dat, wat het voor zijn verdere ontwikkeling behoeft, evenzo omgekeerd het kind aan de ouders, zij het nu goed of kwaad; want voor de verdere ontwikkeling en voor de opzwaai behoort natuurlijk ook het vrij worden van een kwaad door het uitleven van hetzelfde, waardoor het als zodanig herkend en afgestoten wordt. En de gelegenheid daartoe brengt steeds de wisselwerking. Zonder deze zou de mens nooit werkelijk vrij kunnen worden van het gebeurde. Dus ligt in de Wetten van de wisselwerking als groot genade geschenk de weg tot de vrijheid of tot de opstijging. Er kan daarom van een straf helemaal niet gesproken worden. Straf is een verkeerde uitdrukking, daar

immers juist daarin de geweldigste liefde ligt, de aangereikte Hand van de Schepper tot de vergiffenis en bevrijding.

De aardse komst van de mens stelt zich tezamen uit verwekking, incarnatie en baring. De incarnatie is de eigenlijke intrede van de mens in het aardse bestaan*.

Duizendvoudig zijn nu de draden, die meewerken tot de bestemming van een incarnatie. Altijd echter is er ook in deze gebeurtenissen van de Schepping een tot in de allerfijnste geschakeerde rechtvaardigheid, die zich uitwerkt en tot een bevordering van *alle* daarbij deelnemende aandrijft.

Daardoor wordt de geboorte van een kind nog veel heiliger, gewichtiger en waardevoller, dan het in het algemeen aangenomen is. Gebeurt toch daarmee gelijktijdig aan het kind, aan de ouders en ook zelfs aan eventuele broers en zusters en andere met het kind in aanraking komende mensen met diens intrede in de aardse wereld een nieuwe, bijzondere Genade van de Schepper, doordat ze daarmee allen gelegenheid krijgen, op de één of andere wijze verder te komen. De ouders kunnen door noodwendig wordende ziekenverpleging, zware zorgen of kommer de gelegenheid tot geestelijke winst gegeven worden, zij het nu als medicijn, als eenvoudig middel tot een doel, of ook als werkelijke aflossing van een oude schuld, misschien zelfs als vóóraflossing van een dreigend karma. Want het gebeurt heel dikwijls, dat bij reeds ingezet goed willen van een mens diens *eigen* zware ziekte, die hem zelf volgens de Wet van de wisselwerking als karma treffen moet, uit genade als gevolg van zijn goede willen *van tevoren afgelost* wordt door uit het vrije besluit volgende opofferende verpleging van een ander of van een eigen kind. Een werkelijke aflossing kan immers alleen in het aanvoelen vervolgen, in het volledig beleven. Bij de uitoefening van een echte liefdevolle verpleging is nu dit beleven dikwijls nog groter dan bij een eigen ziekte. Het is dieper in de angst, de smart gedurende de ziekte van het kind of van een ander, die men werkelijk als zijn lieve naaste beschouwt. Evenzo diep ook de vreugde bij zijn genezing. En dit sterk beleven alleen drukt

*) Voordracht nr. 7: "De schepping van de mens."

zijn sporen vast in de aanvoeling, op de geestelijke mens, vormt hem daarmee anders en snijdt met deze omvorming lotsdraden af, die hem anders nog zouden getroffen hebben. Door dit afsnijden of laten vallen snellen de draden zoals gespannen rubber naar de overzijde terug, naar de gelijkgeaarde fijnstoffelijke verzamelplaatsen, van hun aantrekkingskracht voortaan eenzijdig getrokken. Daarmee is iedere verdere werking op de omgevormde mens uitgesloten, daar de verbindingsweg daartoe ontbreekt.

Zo zijn er duizenden soorten van aflossingen in deze vorm, wanneer een mens vrijwillig en graag de één of andere plicht tegenover anderen op zich neemt, uit liefde of uit het aan de liefde verwante medelijden.

Jezus heeft daarvan in zijn gelijkenissen de beste voorbeelden getoond. Evenzo in Zijn Bergrede en al de andere toespraken gans duidelijk op de goede gevolgen van dergelijke uitoefeningen ernaar gewezen. Hij sprak daarbij altijd van de "naaste" en toonde daarmee de beste weg tot het aflossen van het karma en tot de opstijging in de eenvoudigste, levenswaardigste vorm. "Heb uw naaste lief zoals je zelf", vermaande Hij en gaf daarmee de sleutel tot de deur van elk opstijgen. Het hoeft zich daarbij niet altijd om de ziekte gaan. De kinderen, hun noodwendige verzorging en opvoeding, geven op de meest natuurlijke wijze zo vele gelegenheden, dat zij *alles* in zich bevatten, wat enigszins maar als aflossing in beschouwing komen kan. En daarom brengen kinderen zegen, om het even, hoe ze geboren en ontwikkeld zijn!

Dat, wat voor de ouders geldt, geldt ook voor broers en zusters en allen, die veel met kinderen in aanraking komen. Ook deze hebben de gelegenheden, door de nieuwe aardseburger te verkrijgen, doordat ze zich inspannen, zij het ook alleen door het afleggen van slechte eigenschappen of dergelijke dingen, in geduld, in zorgzame hulpverlening van de meest verschillende aard.

Het kind zelf echter is niet minder geholpen. Iedereen wordt door de geboorte voor de mogelijkheid geplaatst, een geweldig

stuk weg opwaarts te komen! Waar het niet gebeurt, heeft de betrokkene zelf schuld daaraan. Dan heeft hij niet gewild. Daarom is elke geboorte als een goedgunstig Godsgeschenk te beschouwen, dat gelijkmatig tot de verdeling komt. Ook wie nu zelf geen kinderen heeft, en een vreemd kind tot zich neemt, aan hem is de zegen niet verminderd, maar alleen nog groter door de daad van het aannemen, wanneer dit ter wille van het kind gebeurt en niet ter eigen bevrediging.

Bij een gewone incarnatie speelt nu de aantrekkingskracht van de geestelijke gelijksgaardheid als meewerkend bij de wisselwerking een leidende rol. Eigenschappen, die als overgeërfd aanzien worden, zijn in werkelijkheid niet geërfd, maar uitsluitend op deze aantrekkingskracht terug te voeren. Er is niets geestelijk van moeder of vader geërfd daarbij, omdat het kind een evenzo onafhankelijke mens voor zich is, zoals zij zelf, alleen maar gelijksgaardheden in zich draagt, door welke het zich aangetrokken voelde.

Doch het is niet alleen deze aantrekkingskracht van het gelijksgaarde, die bij het incarnatie doorslaggevend werkt, maar er spelen ook nog andere lopende lotsdraden mee, waaraan de te incarnerende ziel gebonden is en die misschien op de één of andere wijze met een aanverwante van de familie vastgeknoopt zijn, waarin ze geleid wordt. Al dit werkt mee, trekt aan en leidt ten laatste de incarnatie erbij.

Anders echter is het, wanneer een ziel een vrijwillige missie* op zich neemt, om ofwel bepaalde aardse mensen te helpen of aan een helpend werk voor de ganse mensheid mee te werken. Dan neemt een ziel ook alles van tevoren gewild op zich, wat hem op aarde treft, waardoor evenmin van onrechtvaardigheid gesproken kan worden. En de beloning moet hem immers in het gevolg van de wisselwerking daarvoor geworden, wanneer alles in opofferende liefde gebeurt, die echter wederom niet naar de beloning vraagt. In families, waarin erfelijke ziekten zijn, komen zielen tot de incarnatie, die deze ziektes door de wisselwerking tot de aflossing, loutering of tot het voorwaarts komen behoeven.

*) zending, opgave

De leidende en vasthoudende draden laten een verkeerde, dus onrechtvaardige incarnatie in het geheel niet toe. Zij sluiten elke vergissing daarin uit. Het zou de poging zijn van het zwemmen tegen een stroming, die met ijzeren, onwrikbaar geweld door zijn geordende bedding vloeit, en elke weerstand van vooraf aan uitsluit, zo dat het geheel niet eens tot een poging kan komen. Onder nauwkeurige inachtneming van zijn eigenschappen echter schenkt het alleen maar zegen.

En inachtneming vindt dit alles ook bij vrijwillige incarnaties, waarbij de ziekten vrijwillig tot bereiken van een bepaald doel overgenomen worden. Wanneer misschien de vader of de moeder door een schuld de ziekte op zich laadde, zij het ook slechts door niet in acht nemen van de natuurlijke Wetten, die een beslist rekening houden op het gezond houden van het toevertrouwde lichaam eisen, zo zal de smart daarover, om deze ziekte ook weer aan het kind te zien, reeds een boete in zich dragen, die tot de loutering leidt, zodra de smart echt doorvoeld wordt.

Bijzondere voorbeelden aan te voeren heeft weinig zin, daar iedere afzonderlijke geboorte door de veelvuldig ineengestremgelde lotsdraden een nieuw beeld zou weergeven, afwijkend van de anderen, en zelfs elke gelijke aard zich door de fijne schakeringen van de wisselwerkingen in haar vermengingen in duizendvoudige veranderingen vertonen moet.

Slechts één eenvoudig voorbeeld zij hier gegeven: Een moeder houdt van haar zoon derwijze, dat ze hem met alle middelen verhindert, door een huwelijk van haar weg te gaan. Ze ketent hem voortdurend aan zich. Deze liefde is verkeerd, zuiver egoïstisch, zelfzuchtig, ook wanneer de moeder volgens haar mening alles aanbied, om voor haar zoon het aardse leven zo mooi als mogelijk te maken. Ze heeft door haar zelfzuchtige liefde ten onrechte in het leven van haar zoon ingegrepen. De ware liefde denkt nooit aan zich zelf, maar altijd alleen ten gunste van de geliefde andere en handelt daarnaar, ook wanneer het met eigen ontzegging verbonden is. Het uur van

de moeder komt, dat ze weggeroepen wordt. De zoon staat nu alleen. Het is voor hem te laat geworden, om nog de vreugdevolle opzwaai tot de vervulling van zijn eigen wensen op te brengen, die de jeugd verleent. Ondanks alles heeft hij daarbij nog ietwat gewonnen; want hij lost door de erbij gebrachte ontzegging iets af. Zij het nu een gelijke aard uit zijn vroegere bestaan, waarmee hij gelijktijdig de innerlijke vereenzaming in een huwelijk ontweken heeft, die hem anders bij het trouwen had moeten treffen, of iets anders. Er is in zulke dingen alleen maar winst voor hem. De moeder echter heeft haar zelfzuchtige liefde mee naar het generzijdse genomen. De aantrekkingskracht van het geestelijke gelijkgeaarde trekt haar daarom onweerstaanbaar naar mensen toe met dezelfde eigenschappen, daar ze in hun nabijheid de mogelijkheid vindt, in het gevoelsleven van zulke mensen een klein deel van haar eigen hartstocht te kunnen mee-aanvoelen, wanneer deze hun zelfzuchtige liefde tegenover anderen uitoefenen. Daardoor blijft zij aan de aarde gebonden. Wanneer nu bij de mensen, in wiens nabijheid ze zich voortdurend bevindt, een verwekking volgt, komt ze door deze binding van de zich geestelijk aan elkaar ketenende tot de incarnatie. Dan wordt de bladzijde omgekeerd. Zij moet nu als kind onder de gelijke eigenschap van de vader of de moeder datzelfde lijden, wat zij eens haar kind lijden liet. Zij kan zich niet losmaken van haar ouderlijk huis ondanks haar verlangen en de zich aanbiedende gelegenheden. Daarmee wordt haar schuld gedelgd, omdat ze door het beleven aan zich zelf dergelijke eigenschappen als onrecht herkent en daarmee daarvan bevrijdt wordt.

Door de verbinding met het grofstoffelijke lichaam, dus door de incarnatie, wordt ieder mens een blinddoek voor gelegd, die hem verhindert, zijn achter hem liggende bestaan te overzien. Ook dit is, zoals al het gebeuren in de Schepping, alleen maar tot het voordeel van de betreffende. Er ligt daarin weer de Wijsheid en de Liefde van de Schepper. Zou zich één ieder op het vorige bestaan nauwkeurig nadenken, zo bleef hij in zijn

nieuwe aardse leven slechts een rustige waarnemer, ernaast staande, in het bewustzijn, een schrede voorwaarts daarmee te winnen of ietwat af te lossen, waarin eveneens alleen maar een vooruitgang ligt. Er zou echter juist daardoor dan voor hem geen vooruitgang zijn, maar veeleer een groot gevaar van het afwaarts te glijden brengen. Het aardse leven moet werkelijk *beleefd* worden, wil het nut hebben. Alleen wat innerlijk met al zijn hoogte- en dieptepunten doorleeft, dus doorvoeld wordt, heeft men zich tot eigen gemaakt. Wanneer een mens van voorheen de nauwkeurige richting steeds duidelijk wist, die voor hem nuttig is, zo gaf het voor hem geen overwegen, geen beslissing. Daardoor kon hij wederom geen kracht en geen zelfstandigheid winnen, die hij beslist nodig heeft. Zo echter neemt hij iedere positie van zijn leven op aarde werkelijker. Ieder werkelijk doorleefde prent indrukken vast in de aanvoeling, in het onvergankelijke, dat de mens mee naar het generzijdse meeneemt bij zijn verandering als zijn eigendom, als een stuk van hem zelf, nieuw volgens de indrukken gevormd. Maar ook *alleen* het werkelijk doorleefde, al het andere verdwijnt met de aardse dood. Het *doorleefde* echter blijft als de gelouterde hoofdinhoud van zijn aardse bestaan zijn winst! Tot het beleefde behoort niet al het geleerde. Maar van het geleerde alleen dat, wat men zich daarvan door beleven tot eigen maakte. De ganse overige wirwar van het geleerde, waarvoor zo menig mens zijn ganse aardse bestaan opoffert, blijft als kaf achter. Daarom kan ieder ogenblik van het leven nooit ernstig genoeg genomen worden, opdat door de gedachten, woorden en daden sterke levenswarmte stroomt, ze niet tot lege gewoonten omlaag zinken.

Het nieuwgeboren kind lijkt nu door de bij de incarnatie aangelegde blinddoek als volkomen onwetend en wordt daarom ten onrechte ook voor onschuldig aangezien. Daarbij brengt het dikwijls een geweldig karma mee, dat hem gelegenheden biedt, om vroegere dwaalwegen af te lossen in het uitleven. Karma is in de voorbestemming alleen maar het noodwendige gevolg van de gebeurtenissen. Bij missies van een vrijwillige aanvaarding,

om daarmee het aardse begrip en de aardse rijpheid tot de vervulling van de missie te verkrijgen, voor zover het niet tot de missie zelf behoort.

Daarom moet de mens niet meer morren over onrechtvaardigheid bij de geboorten, maar dankbaar naar de Schepper opzien, die met elke afzonderlijke geboorte alleen maar nieuwe Genaden verleent!

Is occulte scholing aan te raden?

Deze vraag moet met een absoluut "neen" beantwoord worden. Occulte scholing, waartoe in het algemeen de oefeningen tot het verwerven van helderziendheid, helderhoren enz. te tellen zijn, is een hindernis voor de innerlijke vrije ontwikkeling en voor de werkelijke geestelijke opzwaai. Wat daarmee groot kan worden gebracht, daaronder verstaat men in de oudheid de zogenaamde magiërs*, zodra de scholing enigermate gunstig verlopen was.

Het is een eenzijdig voorwaartsstasten van onder naar boven, waarbij de zogenaamde aardse ban nooit kan worden overschreden. Het zal zich bij al deze onder bepaalde omstandigheden te bereiken gebeurtenissen altijd alleen om dingen van een lagere of laagste orde gaan, die de mens op zich innerlijk niet hoger kunnen brengen, wel echter hem op een dwaalspoor kunnen brengen.

De mens kan daarmee slechts in de hem meest nabij liggende fijnstoffelijke omgeving doordringen, waarvan de intelligenties dikwijls nog onwetender zijn dan de aardse mensen zelf. Alles, wat hij daarmee bereikt, is, dat hij zich aan hem onbekende gevaren opent, waarvoor hij juist door niet te openen beschermd blijft.

Een door scholing helderziend of helderhorend geworden zal in deze lagere omgeving dikwijls ook dingen zien of horen, die de schijn van het hoge en reine hebben, en toch ver daarvan verwijderd zijn. Daarbij komt nog de eigen, door oefeningen nog meer geprikkelde fantasie, die eveneens een omgeving aantrekt, die de leerling dan daadwerkelijk ziet en hoort, en de verwarring is daar. Zo een door kunstmatige scholing op onzekere voeten staande mens kan niet onderscheiden, kan met de beste wil geen scherpe grens

*) tovenaars

trekken tussen waarheid en misleiding, evenals de duizendvoudige uitbeeldingkracht in het fijnstoffelijke leven. Ten laatste komen nog de lagere, voor hem beslist schadelijke invloeden erbij, waarvoor hij zich zelf vrijwillig met veel moeite geopend heeft, waarvoor hij niet een hogere kracht tegenoverstellen kan, en zo wordt hij spoedig een stuurloos wrak op onbekende zee, dat voor alles, wat met hem tezamen komt, gevaarlijk kan worden.

Het is nauwkeurig zo, als wanneer een mens niet kan zwemmen. Hij is volkomen in staat, in een bootje gans geborgen door het hem niet vertrouwd element te varen. Met het aardse leven vergelijkbaar. Trekt hij echter tijdens de vaart uit het hem beschuttende bootje een plank weg, zo rukt hij in zijn bescherming een leemte, waardoor het water binnendringt, hem van zijn beschutting berooft en omlaagtrekt. Deze mens, van het zwemmen onkundig, wordt daardoor slechts een slachtoffer van het hem niet vertrouwd element.

Zo is het verloop van de occulte scholing. De mens trekt daarmee alleen een plank van zijn hem beschermende schip weg, leert echter niet zwemmen!

Er zijn echter ook zwemmers, die zich meesters noemen. Zwemmers op dit gebied zijn diegenen, die een reeds klaar zijnde aanleg in zich dragen en deze door enige scholing de hand reikten, om ze tot gelding te brengen, ze ook altijd meer trachten te verwijden. In zulke gevallen zal zich dus een meer of mindere gereed zijnde aanleg met kunstmatige scholing verbinden. Doch ook bij de beste zwemmer zijn steeds tamelijk nauwe grenzen gezet. Waagt hij zich te ver naar buiten, dan verlammen hem de krachten en hij is ten laatste evenzo verloren zoals een niet zwemmende, wanneer... hem, zoals ook die niet zwemmende, geen hulp komt.

Zulke hulp kan echter in de fijnstoffelijke wereld alleen uit de Lichte Hoogten komen, uit het Reine Geestelijke. En deze hulp wederom kan slechts dan erbij, wanneer de in gevaar bevindende in zijn ziels ontwikkeling een bepaalde trede van

de reinheid bereikt heeft, waarmee deze zich tot een steun kan verbinden. En zulke reinheid wordt niet door occulte scholing voor proefnemingen bereikt, maar kan alleen komen door verheffing van de innerlijke echte moraal in voortdurend opzien tot de reinheid van het Licht.

Heeft een mens nu *deze* weg gevolgd, die hem met de tijd tot een zekere graad van innerlijke reinheid brengt, die zich natuurlijk dan ook in zijn gedachten, woorden en daden weerspiegelt, zo ontvangt hij beetje bij beetje verbinding met de reinere hoogten en van daar in wisselwerking ook versterkte kracht. Hij heeft daarmee een verbinding door alle tussenliggende treden heen, die hem vasthoudt en waaraan hij zich vasthouden kan. Het duurt dan niet lang, zo wordt hem al dat zonder eigen moeite gegeven, wat de zwemmers tevergeefs trachtten te bereiken. Maar met een zorgvuldigheid en voorzichtigheid, die in de strenge Wetten van de wisselwerking liggen, dat hij altijd juist slechts zo veel daarvan bekommt, zoals hij in minstens gelijke sterkte tegenkracht kan geven, waarmee ieder gevaar vanaf het begin verwijderd is. Ten laatste wordt de scheidende slagboom, die met de plank van een bootje te vergelijken is, dunner en dunner en vervalt tenslotte gans. Dat is dan echter ook het ogenblik, waar hij zoals de vis in het water zich in de fijnstoffelijke wereld tot in de Lichte Hoogten gans thuis voelt. Dit is de enige juiste weg. Al het door kunstmatige scholing vervroegde is daarbij misgelopen. Alleen voor de vis in het water is het water werkelijk ongevaarlijk, omdat het "zijn element" is, waar voor hij iedere uitrusting in zich draagt, die ook een geschoolde zwemmer *nooit kan bereiken*.

Neemt een mens de scholing voor, zo gaat aan de aanvang een vrijwillig besluit vooraf, aan deze gevolgen hij dan onderworpen is. Daarom kan hij ook niet op rekenen, dat hij hulp nodig heeft. Hij had vooraf zijn vrije wilsbeslissing.

Een mens echter, die tot zulke scholingen anderen aanleiding geeft, die dan daardoor aan gevaren van zeer verschillende aard prijsgegeven zijn, heeft een groot deel van

de gevolgen als schuld van ieder afzonderlijk op zich te nemen. Hij wordt aan allen fijnstoffelijk geketend. Onherroepelijk moet hij na zijn aards verscheiden omlaag tot de reeds vooraf overgegene, die aan de gevaren waren bezweken, tot naar degene, die daarbij naar het diepste zonk. Niet eerder kan hij zelf omhoogstijgen, dan tot hij iedere van deze enkelingen weer omhoog heeft geholpen, de dwaalweg uitgewist en bovendien ook het daardoor verzuimde ingehaald is. Dat is de vereffening in de wisselwerking en gelijktijdig de weg van genade voor hem, om het onrecht goed te maken en omhoog te komen.

Heeft een zulke mens nu daarin niet alleen door het woord, maar ook door het geschrevene gewerkt, zo treft het hem nog zwaarder, omdat dit schrijven ook na zijn eigen aards verscheiden verder onheil aanricht. Hij moet dan in het fijnstoffelijke leven afwachten, totdat niemand meer in het generzijdse komt, die zich door zijn geschrift op een dwaalspoor voeren liet, en die hij daarom weer te helpen heeft. Honderden jaren kunnen daarbij vergaan.

Daarmee is echter niet bedoeld, dat het gebied van de fijnstoffelijke wereld in het aardse leven onaangeroerd en niet ontsloten moet blijven!

De innerlijke gerijpte zal het steeds te rechter tijd ten deel vallen, dat zij zich thuis voelen, wat voor anderen gevaren schuilen. Zij mogen de Waarheid aanschouwen en ze doorgeven. Maar daarbij zullen zij ook de gevaren duidelijk overzien, die diegenen bedreigen, die door occulte scholing eenzijdig willen binnendringen in de lagere gebieden van een hun onbekend land. Zij zullen nooit tot occulte scholing aansporingen geven.

Spiritisme.

Spiritisme! Mediamieke aanleg! Hevig brandt de strijd ervoor en ook ertegen. Het is niet mijn taak ietwat te zeggen over de tegenstanders en hun ijver der ontkenning. Dat zou tijdverspilling zijn; want ieder logisch denkende mens behoeft slechts de aard van de zogenaamde proeven of onderzoekingen te lezen, om zelf te herkennen, dat deze de volledige onkunde en het besliste onvermogen van de "proefnemers" aantonen. Waarom? Wanneer ik het aardrijk wil onderzoeken, moet ik mij naar de aarde en haar gesteldheid richten. Wil ik daarentegen de zee doorgronden, blijft mij verder niets anders over, dan mij daarbij naar de hoedanigheid van het water te richten en mij van de hoedanigheid van het water overeenkomende hulpmiddelen te bedienen. Het water met spaden en schoppen of met boormachines te lijf te gaan, zou mij in mijn onderzoekingen weliswaar niet ver voeren. Of zou ik ietwat het water moeten ontkennen, omdat ik in tegenstelling tot de mij meer gewende, vastere aarde met de spade vlot doorheen ga? Of omdat ik niet evenzo, zoals op de vaste grond gewend, met mijn voeten daarop kan gaan? Tegenstanders zullen zeggen: Dat is een onderscheid; want het bestaan van het water *zie* ik en voel ik, dat kan dus niemand ontkennen!

Hoe lang is het geleden, dat men de miljoenen bontkleurige levende wezens in een waterdruppel zeer energiek ontkende, waarvan hun bestaan thans één ieder kind reeds weet? En waarom ontkende men? Alleen omdat men ze niet zag! Eerst, nadat men een instrument uitvond, dat op hun hoedanigheid ingesteld was, kon men de nieuwe wereld herkennen, zien en waarnemen.

Dus ook met de buitenstoffelijke wereld, het zogenaamde generzijdse! Wordt toch ziende! En *dan* veroorloof u een oordeel! Het ligt aan *u*, niet aan de "andere wereld"! Jullie hebben buiten uw grofstoffelijke lichaam ook nog de stof van de andere wereld in u, terwijl zij de generzijdsen uw grofstoffelijke niet meer bezitten. Jullie verlangen en verwachten, dat die van het generzijdse u naderen (tekens geven enz.), zij die over generlei grofstoffelijks meer beschikken. Jullie wachten daarop, dat zij hun bestaan *u* bewijzen, terwijl jullie zelf, jullie die buiten het grofstoffelijke ook evenzo over de stof van het generzijdse beschikt, afwachtend zit met de houding van een rechter.

Grondvest *jullie* toch de brug, die *jullie* vestigen *kunnen*, werkt eindelijk met de gelijke stof, die ook u ter beschikking staat, en wordt daardoor ziende! Of zwijgt, wanneer jullie het niet verstaan, en mest verder vet alleen het grofstoffelijke, dat het fijnstoffelijke altijd meer verzwaart. Eens komt de dag, waar zich het fijnstoffelijke van het grofstoffelijke scheiden moet en dan uitgeput blijft liggen, omdat het het vliegen gans ontwend is; want ook dit is allemaal aan de aardse wetten onderworpen zoals het aardse lichaam. Alleen beweging brengt kracht! Jullie behoeven geen medium, om het fijnstoffelijke te herkennen. Waarneemt slechts het leven, dat uw eigen fijnstoffelijke in u leidt. Geeft het door uw willen, wat het nodig heeft, om te versterken. Of willen jullie het bestaan van uw willen ook bestrijden, daar jullie het niet zien en niet betasten kunnen?

Hoe dikwijls voelen jullie niet de uitwerkingen van uw willen in u zelf. Jullie voelen deze wel, kunnen ze echter noch zien noch aanraken. Zij het nu verheffing, vreugde of leed, woede of afgunst. Zodra de wil een uitwerking heeft, moet hij ook kracht bezitten, die een druk voortbrengt; want zonder druk kan geen uitwerking zijn, geen voelen. En waar een druk is, moet een lichaam werken, ietwat vast van de gelijke stof, anders kan geen druk ontstaan.

Het moeten dus vaste vormen zijn van een stof, die jullie met uw grofstoffelijke lichaam noch zien noch aanraken kunt. En zo is het stoffelijke van het generzijdse, dat jullie alleen met het ook u inwonende gelijkgeaarde in staat bent te herkennen.

Zonderling is de strijd over het voor en tegen van een leven na de aardse dood, eigenlijk dikwijls tot naar het lachwekkende. Wie rustig, onbevooroordeeld en zonder verlangens te denken en waar te nemen in staat is, zal spoedig bevinden, dat feitelijk *alles*, echter ook alles voor de waarschijnlijkheid van een bestaande andere stoffelijke wereld spreekt, die de huidige doorsneemens niet in staat is te zien. Er zijn zoveel voorvallen, die daaraan altijd en altijd weer aanmanen en die niet eenvoudig als niet bestaand achteloos ter zijde geschoven kunnen worden. Daarentegen is voor een beslist ophouden na het aards afleggen verder niets voorhanden dan de wens van velen, die zich daarmee gaarne aan iedere geestelijke verantwoordelijkheid zouden willen onttrekken, waarbij het verstand en handigheid niet in de weegschaal vallen, maar alleen het werkelijke aanvoelen. —

Doch nu naar de *aanhangers* van het spiritisme, het spiritualisme, en zo verder, hoe zij het ook noemen mogen, het komt ten laatste op eenzelfde uit, op grote dwalingen!

De aanhangers zijn dikwijls voor de Waarheid veel gevaarlijker dan de tegenstanders, veel schade brengender!

Van de miljoenen zijn er maar enkelen, die zich de waarheid willen laten zeggen. De meesten zijn in een reusachtige krans van kleine dwalingen verstrikt, die hen de weg daaruit naar de eenvoudige waarheid niet meer laten vinden. Waaraan ligt de schuld? Ietwat aan de generzijdsen? Neen! Of aan de mediums? Ook niet! *Alleen aan de afzonderlijke mens zelf!* Hij is niet ernstig en streng genoeg jegens zichzelf, wil vooropgezette meningen niet omverwerpen, schuwt zich, om een zelfgebouwd beeld van het generzijdse te verbrijzelen, dat hem in zijn fantasie geruime tijd *een heilige huivering en een zeker welbehagen gaf*. En wee degene, die daaraan roert! Eén iedere aanhanger heeft reeds de steen tot het werpen op hem

gereed! Hij klampt zich daaraan vast en is bereid, veel eerder het generzijdse leugen- of plaaggeesten te noemen, of media van het in gebreke blijven aan te wijzen, alvorens hij rustig onderzoekend naar zichzelf gaat, overlegd, of *zijn begrip* niet ietwat verkeerd is geweest.

Waar zou ik daar beginnen, om dat vele onkruid uit te roeien? Het zou een arbeid zonder einde zijn. Daarom zij het, wat ik hier zeg, alleen voor diegene, die werkelijk ernstig zoeken; want alleen zulke zullen vinden.

Een voorbeeld: een mens bezoekt een medium, is deze nu belangrijk of niet! Er zijn nog anderen met hem. Een "seance" begint. Het medium "faalt". Het wordt niets. Het gevolg? Het geeft mensen, die daarop zeggen: het medium deugt niet. Anderen: het ganse spiritisme is niets. Onderzoekende zetten zich een hoge borst en verkondigen: de dikwijls beproefde mediale eigenschappen van het medium waren zwendel; want zodra *wij* komen, waagt het medium niets. En de "geesten" zwijgen! De gelovende en de overtuigden echter gaan bedrukt verder. De reputatie van het medium echter lijdt ervan en kan bij meermaals "falen" gans verdwijnen. Is er nu zelfs een soort manager* voor het medium aanwezig, en zijn geldelijke inkomsten daarmee verbonden, zo zal die manager nerveus bij het medium aandringen, dat het zich toch moeite moet geven, wanneer de mensen geld daarvoor uitgeven enz. Kortom: het geeft twijfel, spot, ontevredenheid, en het medium zal bij een nieuwe poging zich krampachtig in een mediale toestand trachten te woelen, daarbij in een soort nerveuze zelfmisleiding misschien onbewust ietwat zeggen, dat het meent te horen, of echter tot naar direct bedrog grijpen, wat bv. een sprekend medium niet zeer moeilijk wordt. Oordeel: zwendel, ontkenning van het ganse spiritisme, omdat misschien enkele van de mediums onder de genoemde omstandigheden tot het bedrog grepen, om de toenemende vijandschap te ontwijken. Daartoe enkele vragen:

1. In welke klasse van mensen, hoe ze ook mogen zijn, zijn er geen bedriegers? Veroordeelt men vanwege enkele bedriegers

*) ondernemer

ook bij andere dingen meteen het kunnen van eerlijke werkers?

2. Waarom juist hierin en in feite nergens anders?

Deze vragen kan zich ieder zelf gemakkelijk beantwoorden.

Wie echter draagt nu de hoofdschuld aan zulke onwaardige toestanden? Het medium niet, wel echter de mensen zelf! Door hun ietwat zeer eenzijdige opvattingen, voor alles echter door hun volledige onwetendheid dwingen zij het medium, te kiezen tussen onrechtvaardige vijandigheden of misleidingen.

Een middenweg laten de mensen een medium niet zo gemakkelijk.

Ik spreek hierbij alleen van een ernstig te nemen medium, niet van de talrijke mediaal licht begaafden, die hun geringe bekwaamheden in de voorgrond trachten te dringen. Het ligt ook verre van mij, voor de talrijke aanhangers van de mediums op enigerlei wijze op te nemen; want een eigenlijke waarde van zulke zich rond mediums scharende spiritisten is in de zeldzaamste gevallen voorhanden, met uitzondering van de ernstige onderzoekers, die zich naar dit nieuwe gebied *lerend*, niet echter onwetend oordelend tegenoverstellen. Voor het grootste aantal van de zogenaamde gelovigen brengen deze bezoeken of "seances" geen vooruitgang, maar stilstand of achteruitgang. Zij worden zo onzelfstandig, dat ze zich zelf over niets meer kunnen beslissen, maar altijd de raad van de "generzijdse" daartoe willen binnenhalen. Dikwijls in de belachelijkste dingen, en meestal voor aardse kleinigheden.

Een ernstig onderzoeker of een eerlijk zoekend mens zal zich daarbij altijd verontwaardigen over de onuitsprekelijke bekrompenheid juist van zulke, die zich bij mediums sinds jaren als bestendige bezoekers "thuis" voelen. Met een uitzonderlijk schrander en hooghartig gezicht zeggen zij de grootste onzin en zitten dan met huichelachtige aandacht daar, om de aangename zenuwprikkel over zich te laten gaan, die de omgang met onzichtbare krachten in hun inbeelding brengt. Vele mediums zonnen zich daarbij in de vleierige woorden van zulke oude bezoekers, die in werkelijkheid alleen hun zelfzuchtige verlangen daarmee te kennen geven, dat ze zelf

juist veel "beleven" mochten. Het "beleven" echter is voor hen gelijkbetekenend slechts met horen of zien, dus aangenaam beziggehouden worden. Tot "beleven" wordt nooit ietwat in hun.

Wat moet een *ernstig* mens nu bij zulke voorvallen bedenken?

1. Dat een medium helemaal niets tot een "slagen" bijdragen kan, buiten zich innerlijk te openen, dus geheel overgeven, en in het overige af te wachten; want het is een werktuig, dat benut wordt, een instrument, dat alleen geen klank voortbrengen kan, wanneer het niet bespeeld wordt. Een zogenaamd *falen* kan het dus daarom helemaal niet geven. Wie daarvan spreekt, toont een bekrompenheid, hij moet de handen daarvan afhouden en ook geen mening uiten, daar hij immers geen oordeel kan hebben. Nauwkeurig zoals ieder, die het leren zwaar valt, ook de universiteit vermijden moet. Een medium is dus eenvoudig een brug, of een middel tot een doel.

2. Dat daarbij echter de *bezoekers* een grote rol spelen! Niet in hun uiterlijk of zelfs door hun wereldse stand, maar *met hun innerlijk leven!* Het innerlijke leven is, zoals ook de grootste spotters bekend, een wereld op zich. Het kan natuurlijk geen "niets" zijn met zijn aanvoelen, met zijn verwekkende en voedende gedachten, maar het moeten logischerwijs fijnstoffelijke lichamen of dingen zijn, die door druk of inwerking aanvoelen opwekken, omdat anders geen dergelijke zouden kunnen ontstaan. Evenmin kunnen er in de geest beelden gezien worden, wanneer niets daar is. Juist een dergelijke opvatting zou immers de grootste leemte betekenen in de wetten van de exacte wetenschappen. Dus *moet* ietwat daar zijn, en er *is* ook ietwat daar; want de verwekkende gedachte schept in de fijnstoffelijke, dus de generzijdse wereld dadelijk overeenkomende vormen, waarvan de dichtheid en levensvatbaarheid van de aanvoelingskracht van de desbetreffende verwekkende gedachten afhankelijk zijn. Zo ontstaat dus met datgene, wat "het innerlijke leven" van een mens genoemd wordt, ook een overeenkomstige fijnstoffelijk gelijkgevormde omgeving rond deze.

En deze omgeving is het, die een medium, dat sterker op de fijnstoffelijke wereld ingesteld is, weldoend of onaangenaam, zelfs ook smartelijk beroeren moet. Daardoor kan het voorkomen, dat werkelijke mededelingen uit de fijnstoffelijke wereld niet zo rein weergegeven worden, wanneer het medium door de tegenwoordigheid van mensen met een fijnstoffelijk of geestelijk onrein innerlijk leven benauwd, bedrukt of verward wordt. Maar het gaat nog verder. Deze onreinheid vormt een muur voor het reinere fijnstoffelijke, ook wanneer deze van een persoonlijke geest, vaneen ook in het generzijdse vrije wil geleid wordt, zo dat een mededeling om deze reden in het geheel niet kan plaatshebben, of slechts van een gelijke onrein-fijnstoffelijke aard.

Bij bezoekers met *rein* innerlijk leven is natuurlijk een verbinding met een overeenkomstig reine fijnstoffelijke omgeving mogelijk. Ieder onderscheid echter vormt een onoverbrugbare kloof! Vandaar het onderscheid bij de zogenaamde seances; vandaar dikwijls volledig falen of intredende verwardheid. Dit alles berust op onwrikbare, zuiver natuurkundige wetten, die in het generzijdse nauwkeurig zo werken zoals in het dezerzijdse.

Hiermede komen de afwijzende berichten van "onderzoekers" in een ander licht. En wie het fijnstoffelijke verloop tot waarnemen in staat is, moet glimlachen, daar zich zo menig onderzoekende met zijn beweringen zijn *eigen* oordeel uitspreekt, zijn eigen innerlijke leven prijsgeeft, slechts *zijn* zielstoestand afkeurt.

Een tweede voorbeeld: Een mens bezoekt een medium. Het gebeurt hem, dat een overgegene bloedverwant door het medium tot hem spreekt. Hij vraagt hem daarbij om raad over een misschien gans gewichtige aardse aangelegenheid. De overgegene geeft hem daarover enige aanwijzingen, die de bezoeker zoals een evangelie, een openbaring uit het generzijdse aanneemt, zich dan nauwkeurig daarnaar richt en daardoor... erin valt, dikwijls zware schade lijdt.

Het gevolg? De bezoeker zal in de eerste lijn aan het medium twifelen, in zijn teleurstelling en uit zijn ergernis van de geleden schade misschien tegen het medium gaan werken, in vele gevallen zelfs zich verplicht voelen, openlijke aanvallen te voeren, om anderen voor de gelijke schade en erin trappen te behoeden. (Hier moet ik nu aansluitend het generzijdse leven verklaren, hoe een zulke mens zich daardoor voor soortgelijke generzijdse stromingen openstelt door de aantrekkingskracht van de geestelijke gelijke aard, en hoe hij dan als werktuig van zulke tegenstromingen tot een ijveraar kan te worden in het trotse bewustzijn, voor de waarheid op te komen en de mensheid daarmee een grote dienst te bewijzen, terwijl hij zich in werkelijkheid tot een slaaf van de onreinheid maakt en zich een karma oplaadt, waar tot de aflossing hij een mensenleeftijd of nog meer nodig heeft, waaruit dan altijd weer nieuwe draden uitgaan, zo dat een netwerk ontstaat, waarin hij zich verstrikt, hij ten laatste helemaal niet meer een uitweg weet, en dan vijandig des te woedender er voor opkomt.)

Of de teleurgestelde bezoeker zal, wanneer hij het medium niet als een leugenaar beschouwt, op z'n minst zeer twijfelend het ganse generzijdse tegenover staan of de gebruikelijke gemakkelijke weg inslaan, die duizenden gaan, en tot zich zeggen: "Wat gaat mij uiteindelijk het generzijdse aan? Daarover mogen anderen zich het hoofd breken. Ik heb wat beters te doen." Dat "betere" echter is, door het geld verwerven alleen maar het lichaam te dienen en zich daarmee nog meer van het fijnstoffelijke te verwijderen. Waaraan echter ligt nu eigenlijk de schuld? *Alleen weer aan hem zelf!* Hij had zich een *verkeerd* beeld gevormd, doordat hij het gezegde als een evangelie aannam. Dat was *zijn* fout gans alleen en geen schuld van anderen. Omdat hij aannam, dat een overgegene door zijn fijnstoffelijkheid gelijktijdig ook ten dele alwetend of toch tenminste meerwetend werd. Daarin ligt de dwaling van vele honderdduizenden. Alles, wat een overgegene meer weet door zijn verandering is, dat hij werkelijk met zijn zogenaamde sterven niet heeft opgehouden te bestaan.

Dat is echter ook alles, zolang hij niet de gelegenheid waarneemt, om in de fijnstoffelijke wereld verder te komen, wat ook daar van zijn eigen, vrije beslissing afhankelijk is. Hij zal dus bij ondervraging rond de aardse dingen in de goede wil, de wens te vervullen, zijn mening verkondigen, ook in de overtuiging, dat hij daarmee het beste geeft; echter hij is zelf onbewust geheel niet in staat, aardse dingen en verhoudingen zo helder te beoordelen, zoals een nog daarin levende mens in vlees en bloed, daar hem het grofstoffelijke ontbreekt, dat hij tot een juistere beoordeling beslist nodig heeft. Zijn standpunt moet dus een gans ander zijn. Doch hij geeft dat, wat hij kan, en geeft daarmee in het beste willen ook het beste. Er is dus noch hem noch het medium een verwijt te maken. Hij is daarom ook geen leugengeest, zoals wij eigenlijk alleen maar wetende en onwetende geesten zouden moeten onderscheiden; want zodra een geest zinkt, dus onreiner en zwaarder wordt, vernauwt zich gelijktijdig ook gans natuurlijk zijn gezichtspunt. Hij geeft en brengt steeds tot stand dat, wat hij zelf voelt: *en hij leeft alleen volgens zijn aanvoeling*, niet naar het berekenende verstand, dat hij niet meer heeft, daar dit aan de aardse hersenen gebonden was, en daarmee ook aan ruimte en tijd. Zodra dit met zijn sterven wegviel, gaf het voor hem geen denken en geen overleggen meer, maar alleen een aanvoelen, *een onmiddellijk, voortdurend beleven!*

De fout ligt aan degenen, die om het aardse, aan ruimte en tijd gebonden nog raad willen inwinnen van degenen, die deze beperking niet meer hebben en daarom ook niet kunnen begrijpen.

De generzijdsen zijn wel in staat, te herkennen, welke richting in één of andere zaak de juiste en welke de verkeerde is, echter dan moet de mens met zijn aardse hulpmiddelen, dus zijn verstand en zijn ervaring afwegen, hoe hij de juiste richting kan te gaan. Hij moet het in afstemming met alle aardse mogelijkheden brengen! Dat is *zijn* werk.

Ook wanneer een diep gezonken geest gelegenheid tot invloed en spreken verkrijgt, zo kan niemand zeggen, dat hij liegt of

verkeerd tracht te leiden, maar hij geeft dat weer, wat hij leeft, en zoekt ook anderen daarvan te overtuigen. Hij kan niets anders geven.

Zo zijn talloze dwalingen in de opvattingen van de spiritisten.

Het "spiritisme" is zeer verdacht geworden, doch niet uit zich zelf, maar door het grootste aantal van zijn aanhangers, die reeds na enkele en dikwijls zeer karige belevissen geestdriftig wanen, dat de sluier voor hen weggetrokken zij, en die dan ijverig anderen gelukkig willen maken, met een voorstelling van het fijnstoffelijke leven, die ze zich zelf bedachten, die een onbeteugelde fantasie schiep en die voor alle dingen hun eigen wensen volledig dekt. Zelden echter staan zulke beelden gans in overeenstemming met de Waarheid!

Aards gebonden.

Deze uitdrukking wordt veel gebruikt. Doch wie verstaat daarbij ook werkelijk, wat hij daarmee zegt? "Aards gebonden" klinkt zoals een verschrikkelijke straf. De meeste mensen voelen een lichte huivering, vrezen zich voor degene, die nog aards gebonden zijn. Daarbij is de betekenis van deze zegswijze niet zo erg. Zeker, er is zo menig duisters, dat deze of gene aard gebonden laat worden. Overwegend zijn het echter gans eenvoudige dingen, die tot het aan-de-aarde-gebonden-zijn moeten leiden.

Nemen we bv. het volgende geval: de zonden der vaders wreken zich tot in het derde en vierde geslacht!

Een kind stelt in de familiekring één of andere vraag over het generzijdse of over God, over wat het in de school of de kerk gehoord heeft. De vader wijst het kort af met de opmerking: "Ach ga weg met die domme onzin! Wanneer ik gestorven ben, is alles gedaan". Het kind kijkt verbaasd op, wordt twijfelend. De verwerpende uitlatingen van de vader of de moeder herhalen zich, het hoort hetzelfde ook van anderen, en ten laatste neemt het hun inzicht over.

Nu komt het ogenblik, dat de vader overgaan moet. Hij herkent daarbij tot zijn schrik, dat hij daarmee niet opgehouden heeft te bestaan. Nu zal de vurige wens in hem ontwaken, zijn kind dit besef te laten weten. Deze wens bindt hem aan het kind. Het kind echter hoort hem niet en voelt zijn nabijheid niet; want het leeft nu in de overtuiging, dat zijn vader er niet meer is, en dat staat zoals een vaste, ondoordringbare muur tussen hem en de pogingen van zijn vader. De kwelling van de vader echter, te moeten waarnemen, dat het kind door zijn aanzet nu de verkeerde weg vervolgt, die het altijd verder af van de Waarheid drijft, de angst, dat het

kind op deze verkeerde weg de gevaren van dieper wegzinken niet in staat is te ontwijken en voor alle dingen veel gemakkelijker blootgesteld is, werkt nu gelijktijdig als een zogenaamde straf voor hem, daarvoor, dat hij het kind op deze weg heeft geleid. Zelden gelukt het hem, deze het besef op de een of andere manier bij te brengen. Hij moet aanzien, hoe zich het verkeerde idee van zijn kind verder op diens kinderen overdraagt, en zo verder, allemaal als mede gevolg van zijn eigen fout. Hij komt niet los, totdat één van de kindskinderen de juiste weg herkent, gaat, en ook invloed op de anderen mee uitoefent, waardoor hij beetje bij beetje losgemaakt wordt en aan zijn eigen opstijging kan denken.

Een ander geval: een gewoontroker neemt de sterke drang tot het roken mee naar de overzijde; want het is *gevoel*, dus geestelijk. Deze drang wordt tot een brandende wens, en de gedachte tot bevrediging van de drang houdt hem daar, waar hij bevrediging kan bereiken... op aarde. Hij vindt deze, wanneer hij rokeraars naloopt en *met deze in hun gevoel* ook geniet. Wanneer zodanige door geen zwaar karma aan een andere plaats gebonden worden, voelen zij zich gans goed, zij worden zich van een eigenlijke straf zeer zelden bewust. Alleen wie het ganse bestaan overziet, herkent de straf in de niet uitblijvende wisselwerking, die daarin is, dat de betreffende niet hoger kan komen, zolang hem de voortdurend in "het beleven" trillende wens tot bevrediging aan andere nog in vlees en bloed levende mensen op aarde bindt, door hun gevoel alleen kan hij mede-bevrediging verkrijgen.

Zo is het ook met seksuele bevrediging, met drinken, ja zelfs met een bijzondere voorliefde tot het eten. Ook daar zijn velen door deze voorliefde daaraan gebonden, in keukens en kelders rond te snuffelen, om dan bij het genieten van de spijzen door anderen mee daarbij te zijn en tenminste een klein deel van het genot te kunnen navoelen. Ernstig genomen is het natuurlijk "straf". Maar de dringende wens van de "aan de aarde gebonden" laat hen het niet gevoelen, maar overstemt al het andere, en daardoor kan het verlangen naar het edelere,

hogere, niet zo sterk worden, dat het tot de hoofdbeleving wordt, hem daardoor van het andere bevrijdt en verheft. Wat ze eigenlijk daarmee verzuimen, wordt hen helemaal niet bewust, totdat deze wens ter bevrediging, die immers altijd alleen een kleine deelbevrediging door anderen kan worden, juist daardoor zoals een langzame ontwenning afneemt en verbleekt, zo dat andere nog in hem rustend aanvoelingen met minder sterke wenskracht beetje bij beetje op gelijke en daarna op de eerste plaats komen, waardoor ze dadelijk tot het beleven en daarmee tot de kracht van de werkelijkheid geraken. De aard van de tot het leven geraakte aanvoelingen brengt hem dan daarheen, waar het gelijkgeaarde is, ofwel hoger of dieper, totdat ook deze zoals het eerste beetje bij beetje zich uitdooft door ontwenning, en de meest nabije tot gelding komt, die nog voorhanden is. Zo komt met de tijd de reiniging van al de vele slakken, die hij mee overgaand meenam. Blijft hij daar niet bij een laatste gevoel eens ergens staan? Of verarmt aan aanvoelingskracht? Neen! Want wanneer eindelijk de lagere gevoelens beetje bij beetje uitgeleefd, of afgelegd zijn, en het naar omhoog gaat, ontwaakt het voortdurende verlangen naar het steeds hogere en reinere, en dit drijft bestendig opwaarts. Zo is een *normaal* voortgaan! Nu zijn er echter duizenden tussengevallen. Het gevaar van neerstorten of blijven hangen is veel groter, dan in vlees en bloed op aarde. Bent gij reeds hoger en geeft je aan een lager gevoel over, slechts voor een ogenblik, zo wordt dit aanvoelen onmiddellijk beleven en daardoor tot de werkelijkheid. Gij bent verdicht en wordt zwaarder, zinkt omlaag in gelijkgeaarde regio's. Jouw horizon vernauwt zich daarmee en jij moet je langzaam weer omhoog werken, wanneer het jou niet overkomt, dat gij nog dieper, altijd dieper wegzinkt. "Waakt en bidt!" zijn daarom geen lege woorden. Thans is het fijnstoffelijke in jou nog beschermd door jouw lichaam zoals door een vast anker. Komt echter dan het loslaten in het zogenaamde sterven en het verval van het lichaam, dan bent gij zonder die bescherming en wordt als

fijnstoffelijk onweerstaanbaar van het gelijkgeaarde aangetrokken, of diep, of hoog, gij kunt daaraan niet ontluchten. Alleen een grote drijfkracht kan jou opwaarts helpen, jouw sterke wil tot het goede, het hoge, die tot innig verlangen en aanvoeling wordt, en daarmee ook tot het beleven en tot de werkelijkheid volgens de Wet van de fijnstoffelijke wereld, die alleen de aanvoeling kent. Daarom maak je klaar, reeds thans met dit willen te beginnen, opdat het niet bij de verandering, die jou ieder uur treffen kan, overstemd wordt door een te sterk aards begeren! Wees op je hoede, mens, en blij waakzaam!

Is geslachtelijke onthouding noodwendig of aan te raden?

Wanneer de mensen zich eerst van de dwaling van de voordelen van geslachtelijke onthouding zullen hebben losgerukt, zal er ook veel minder ongeluk zijn. Gedwongen onthouding is een inbreuk, die zich bitter kan wreken. De Wetten in de ganse Schepping tonen toch duidelijk genoeg de weg, waarheen men ook kijkt. Onderdrukking is tegennatuurlijk. Al het tegennatuurlijke echter is een verzet tegen het natuurlijke, dus de Goddelijke Wetten, dat zoals in alle dingen ook hierin geen goede gevolgen kan brengen. Er wordt niet juist in dit ene punt een uitzondering gemaakt. Alleen mag zich de mens niet van de geslachtelijke opwelling beheersen laten, mag zich niet tot de slaaf van zijn driften maken, anders kweekt hij deze tot een hartstocht groot, waardoor het natuurlijke, gezonde tot een ziekelijke ondeugd wordt.

De mens moet *erboven* staan, dat betekent: niet ietwat onthouding afdwingen, maar met innerlijke, reinere moraal een bewaken uitoefenen, opdat hem en anderen daardoor geen kwaad overkomt.

Wanneer menig mens waant, door onthouding geestelijk hoger te komen, zo kan het hem gemakkelijk overkomen, dat hij daarmee juist het tegendeel bereikt. Al naar zijn aanleg zal hij meer of minder voortdurend in de strijd met zijn natuurlijke driften staan. Deze strijd neemt een groot deel van zijn geestelijke krachten in aanspraak, houdt ze dus in de ban, zo dat ze anderzijds zich niet bewerkstelligen kunnen. Daarmee wordt een vrije ontplooiing van de geestelijke krachten verhinderd. Een zulke mens lijdt bij tijden aan een

bedrukkende gemoedszwaarte, die hem aan een innerlijk, vrolijke opzwaai hindert.

Het lichaam is een van de Schepper toevertrouwd goed, dat de mens tot verzorgen verplicht is. Evenzo zoals hij zich het verlangen van het lichaam naar eten, drinken, rust en slaap, blaas- en darmontlasting niet ongestraft kan onthouden, zoals gebrek aan frisse lucht en te weinig beweging zich spoedig onaangenaam voelbaar maakt, zo zal hij ook niet aan het gezonde verlangen van een rijp lichaam tot geslachtelijke werkzaamheid kunstmatig er omheen kunnen, zonder zich één of andere schade daarmee toe te voegen.

De vervulling van het natuurlijke verlangen van het lichaam kan het innerlijke van de mens, dus de ontwikkeling van het geestelijke, alleen bevorderen, nooit hinderen, anders zou het de Schepper het niet erin gelegd hebben. Maar zoals overal, zo schaaft ook hierin elke overdrijving. Er moet scherp daarop gelet worden, dat het verlangen niet ietwat slechts het gevolg van een door lezen of een andere oorzaak kunstmatig geprikkelde fantasie, van een verzwakt lichaam of overprikkelde zenuwen is. Het moet zich werkelijk alleen om de vereiste van een gezond lichaam handelen, die in ieder geval niet zeer dikwijls aan de mens naar voor treedt.

Dit zal alleen gebeuren, wanneer tevoren tussen de beide geslachten reeds een volkomen geestelijke harmonie ingezet is, die tot een slot soms ook naar een lichamelijke vereniging streeft.

Alle andere oorzaken zijn voor beide partijen onterend en onrein, onzedelijk, *ook in het huwelijk*. Daar, waar de geestelijke harmonie niet voorhanden is, wordt de voortzetting van een huwelijk tot besliste onzedelijkheid.

Wanneer de maatschappelijke ordening hierin nog geen juiste weg vond, zo kan dit gemis niets aan de Natuurwetten te veranderen, die zich naar menselijke verordeningen en verkeerd aangekweekte begrippen nooit zullen richten. De mens daarentegen zal niets verder overblijven, dan hun wettelijke en maatschappelijke instellingen ten laatste aan de

Natuurwetten, dus aan de Goddelijke Wetten, aan te passen, wanneer zij werkelijk innerlijke vrede hebben en gezond willen worden.

De geslachtelijke onthouding heeft ook met kuisheid niets te maken. Onthouding zou hoogstens bij het begrip "ingetogenheid" ingedeeld kunnen worden, van discipline, opvoeding en zelfbeheersing afgeleid.

Onder ware kuisheid is *de reinheid van de gedachten* te verstaan, echter in *alle* dingen, tot zelfs naar beneden tot de beroepsmatige gedachten. Kuisheid is een zuiver geestelijke eigenschap, geen lichamelijke. Ook in het vervullen van de geslachtsdrijf kan de kuisheid volledig bewaard worden door wederzijdse reinheid van de gedachten.

Bovendien echter heeft de lichamelijke vereniging niet alleen de verwekking ten doel, maar er moet daarbij het niet minder waardevolle en noodwendige verloop van een innige versmelting en van een uitwisseling van wederzijdse stromingen tot hogere krachtsontvouwing plaatshebben.

Het jongste Gericht.

De wereld! Wanneer de mens dit woord gebruikt, spreekt hij het dikwijls gedachteloos uit, zonder zich een beeld daarvan te maken, *hoe* deze van hem genoemde wereld eigenlijk is. Velen echter, die proberen, zich ietwat bepaalds daarbij voor te stellen, zien in gedachten talloze hemellichamen van de meest verschillende gesteldheden en grootten in zonnestelsels geordend in het heelal hun banen trekken. Zij weten, dat altijd nieuwe en meer hemellichamen te zien zijn, naarmate scherper en verreikend de instrumenten gemaakt worden. De doorsnee mens geeft het zich dan met het woord "oneindigheid" af, waarmee bij hem de dwaling van een *verkeerde* voorstelling inzet.

De wereld is niet oneindig. Hij is de Schepping, dus het *Werk* van de Schepper. Dit Werk staat zoals ieder werk *naast* de Schepper en is als zodanig begrensd.

Zogenaamde verder ontwikkelden zijn dikwijls trots daarop, het besef te hebben, dat God in de ganse Schepping rust, in iedere bloem, ieder gesteente, en dat de drijvende Natuurkrachten God zijn, dus al het onnaspeurlijke, wat zich voelbaar maakt, echter niet werkelijk begrepen kan te worden. Een voortdurend werkende Oerkracht, de eeuwig zichzelf opnieuw ontwikkelende Krachtbron, het wezenloze Oerlicht. Zij denken zich geweldig ver gevorderd zijn in het bewustzijn, God als een altijd op dat ene doel van verdere ontwikkeling tot de volkomenheid heen werkende, alles doordringende drijfkracht overal te vinden, Hem overal te ontmoeten.

Dat is echter slechts in een zekere zin juist. Wij ontmoeten in de ganse Schepping alleen Zijn Wil, en daarmee Zijn Geest, Zijn Kracht. Hij Zelf staat ver boven de Schepping. De Schepping als Zijn Werk, als de uitdrukking van Zijn Wil, werd

reeds met haar ontstaan aan de onveranderlijke Wetten van de wording en vergaan gebonden; want dat, wat wij Natuurwetten noemen, is de Scheppingswil van God, die zich uitwerkend voortdurend werelden vormt en oplost. Deze Scheppingswil is *één en dezelfde* in de ganse Schepping, waar toe de fijnstoffelijke en de grofstoffelijke wereld als *één geheel* behoren. En deze verzamelde Schepping is als een *werk* niet alleen begrensd zoals ieder werk, maar ook vergankelijk! De besliste en onwrikbare eenheid van de Oerwetten, dus van de Oerwil, brengt het met zich, dat zich in het kleinste verloop van de grofstoffelijke aarde steeds nauwkeurig dat afspeelt, zoals het bij ieder gebeuren, dus ook in de geweldigste gebeurtenissen van de ganse Schepping voor zich moet verlopen, en zoals in het Scheppen zelf.

De strenge vorm van de Oerwil is natuurlijk en eenvoudig. Wij vinden ze, eenmaal herkend, in alles gemakkelijk terug. Het ingewikkelde en onbegrijpelijke van zo menig verloop ligt alleen in het veelvuldig in elkaar grijpen van de door de mensen verschillende gewilde gevormde om- en zijwegen.

Het werk van God, de wereld, is dus als Schepping aan de zich in alles gelijkblijvende en volkomen Goddelijke Wetten onderworpen, ook daaruit ontstaan, en hiermee begrensd.

De kunstenaar is bv. ook in zijn werk, gaat in dit op, en staat toch persoonlijk ernaast. Het werk is begrensd en vergankelijk, het kunnen van de kunstenaar daarom nog niet. De kunstenaar, dus de schepper van het werk, kan zijn werk vernietigen, waar in zijn willen ligt, zonder dat hij zelf daarvan beroerd wordt. Hij zal desondanks altijd nog de kunstenaar blijven. Wij herkennen en vinden de kunstenaar in zijn werk, en hij wordt ons vertrouwd, zonder dat wij hem persoonlijk behoeven gezien te hebben. Wij hebben zijn werken, zijn willen ligt daarin en werkt op ons, hij treedt ons daarin tegemoet, en kan toch zelf ver van ons voor zich leven.

De zelscheppende kunstenaar en zijn werk geven een matte afspiegeling weer van de verhouding van de Schepping tot de Schepper.

Eeuwig en zonder einde, dus oneindig is alleen de *kringloop* van de Schepping in de voortdurende wording, vergaan en zich weer nieuw vormen.

In dit gebeuren vervullen zich ook alle openbaringen en beloften. Ten laatste zal zich daarin voor de aarde ook het "jongste Gericht" vervullen!

Het jongste, dat betekent, het *laatste* Gericht komt eens voor *ieder* hemellichaam, echter het geschiedt niet gelijktijdig in de ganse Schepping.

Het is een noodwendig verloop in ieder huidige deel van de Schepping, dat in zijn kringloop het punt bereikt, waar op zijn ontbinding beginnen moet, om op zijn verdere weg weer opnieuw zich te kunnen vormen.

Met deze eeuwige kringloop wordt niet de loop van de aarde en andere sterren om hun zonnen bedoeld, maar de grote, geweldige kring, die wederom alle zonnestelsels moeten gaan, terwijl ze in zich in het bijzonder nog hun eigen bewegingen uitvoeren.

Het punt, waar op de ontbinding van één ieder hemellichaam te beginnen moet, is nauwkeurig vastgesteld, ook weer op grond van de logische natuurlijke Wetten. Een gans bepaalde plaats, waar aan het verloop van de ontbinding zich *moet* ontwikkelen, onafhankelijk van de toestand van het betreffende hemellichaam en zijn bewoners. Onophoudelijk drijft de kringloop ieder hemellichaam daarnaar toe, zonder uitstel zal het uur der ontbinding zich vervullen, die zoals bij alles in de Schepping in werkelijkheid slechts een verandering, de gelegenheid tot een verdere ontwikkeling betekent. Dan is het uur van "ofwel-ofwel" daar voor ieder mens. Ofwel hij wordt hooggeheven naar het Licht toe, wanneer hij naar het geestelijke toestreeft, ofwel hij blijft aan het stoffelijke geketend, waar aan hij hangt, wanneer hij uit overtuiging alleen het materiële voor waardevol verklaart. In zulk geval kan hij zich in het wetmatig gevolg van zijn eigen willen niet van het stoffelijke verheffen en wordt met haar dan op het laatste gedeelte van de weg in de ontbinding getrokken. Dat is

dan de geestelijke dood! Gelijkbetekenend met het uitwissen uit het Boek des Levens. Dit op zich gans natuurlijke verloop wordt ook met de eeuwige verdoemenis benoemd, omdat de zo in de ontbinding mee erin getrokken "moet ophouden te zijn", wordt hij verstuipt en in het Oerzaad gemengd, deze nog na de ontbinding met geestelijke krachten doordrenkend. Nooit zal hij weer "persoonlijk" kunnen worden. Het vreselijkste, wat de mens kan treffen. Hij geldt dan als "verworpen steen", die tot een geestelijke opbouw niet te gebruiken is en daarom vermalen moet worden.

Deze ook op de grond van gans natuurlijk verloop en Wetten vervolgende scheiding van geest en materie is het zogenaamde "jongste Gericht", dat met grote omwentelingen en veranderingen verbonden is.

Dat deze ontbinding niet op *één* aardse dag plaatsvindt, is wel voor iedereen gemakkelijk begrijpelijk; want in het wereldgebeuren zijn duizend jaren zoals één dag.

Maar wij zijn midden in de aanvang van dit tijdperk. De aarde komt thans aan het punt, waar aan zij afwijkt van de tot dusverre baan, wat zich ook grofstoffelijk zeer voelbaar moet maken. Dan zet de scheiding onder alle mensen scherper in, die in de laatste tijd reeds voorbereid werd, zich echter tot dusver alleen in "meningen en overtuigingen" te kennen gaf.

Ieder uur van een aards bestaan is daarom kostbaar, meer dan ooit. Wie ernstig zoekt en wil leren, die rukke zich met alle krachtinspanning uit lagere gedachten, die hem aan het aardse moeten ketenen. Hij loopt anders gevaar, aan het stoffelijke te blijven hangen en met haar naar de volledige ontbinding tegemoet getrokken te worden. De naar het Licht strevende worden echter van het stoffelijke beetje bij beetje losgemaakt en ten laatste omhoog geheven tot het vaderland van al het geestelijke.

Dan is de splitsing tussen Licht en duister definitief volbracht en het gericht vervuld.

"De wereld", dus de ganze Schepping, gaat daarbij niet te gronde, maar de hemellichamen worden eerst dan in het

ontbindingsproces ingetrokken, zodra hun kringloop het punt bereikt, waar aan de ontbinding en daarmee ook de voorafgaande scheiding in te zetten heeft. De aanvang daartoe is voor de aarde reeds in werking, alles zal nu spoedig met reuzenschreden voorwaarts rollen.

De voltrekking breekt door de natuurlijke uitwerking van de Goddelijke Wetten, die van het Oerbegin van de Schepping in haar rusten, die de Schepping zelf bewerkstelligde en ook heden en in de toekomst vastberaden de Wil van de Schepper dragen. In de eeuwige kringloop is het een voortdurend scheppen, zaaien, rijpen, oogsten en vergaan, om in het wisselen van de verbindingen fris gesterkt weer andere vormen aan te nemen, die een volgende kringloop tegemoet snellen.

Bij deze kringloop van de Schepping kan men zich een reusachtige trechter of een reusachtig hol van fijnstoffelijke aard voorstellen, uit degene in een onophoudelijke stroom voortdurend het eveneens fijnstoffelijke Oerzaad eruit opwelt, dat in cirkelende bewegingen naar nieuwe verbinding en ontwikkeling toe streeft. Nauwkeurig zo, zoals de wetenschap het reeds kent en juist heeft aangetoond. Dichte, grofstoffelijk wordende nevels vormen zich door wrijving en aaneensluiting, uit deze weer hemellichamen, die zich door onwrikbare Wetten in zekere logica tot zonnestelsels groeperen en, in zich zelf cirkelend, gesloten de grote kringloop moeten volgen, die de eeuwige is. Zoals in het voor het aardse oog zichtbare gebeuren uit het zaad de ontwikkeling, het vormen, het rijpen en de oogst of het vergaan volgt, wat een veranderen, een ontbinden tot verdere ontwikkeling naar zich trekt, bij planten, dieren- en mensenlichamen, nauwkeurig zo is het ook in het grote wereldgebeuren. De grofstoffelijk zichtbare hemellichamen, die een verreweg grotere, fijnstoffelijke, dus voor het aardse oog niet zichtbare omgeving met zich voeren, zijn aan hetzelfde gebeuren in hun eeuwige omloop onderworpen, omdat dezelfde Wetten in hen werkzaam zijn.

Het bestaan van het Oerzaad kan zelfs de fanatiekste twijfelaar niet te loochenen, en toch kan het van geen aards

oog gezien worden, omdat het van een andere stoffelijkheid is, "generzijds". Noemen wij het gerust weer fijnstoffelijk.

Het is ook niet moeilijk te verstaan, dat overeenkomstig de zich *vooreerst* daarvan vormende wereld evenzo fijnstoffelijk en met de aardse ogen niet herkenbaar is. Eerst de dan *later* zich daaruit verder opleverende *grofste* neerslag vormt, uitgaand en afhankelijk van de fijnstoffelijke wereld, beetje bij beetje de grofstoffelijke wereld met haar grofstoffelijke lichamen, en *dat eerst* is vanuit het kleinste aanvangen met de aardse ogen en alle daartoe komende grofstoffelijke hulpmiddelen waar te nemen. Of het zich nu om moleculen, elektronen of iets anders gaat, het zal altijd slechts tot de grofste neerslag van de fijnstoffelijke wereld behoren, die lang vooraf reeds hun klaar zijnde vormen en hun leven hadden.

Niet anders is het met de omhulling van de eigenlijke mens in zijn geestelijke aard, waarover zelfs ik nog te spreken kom. Bij zijn rondtrekken door de verschillend geaarde werelden moet zijn gewaad, mantel, schaal, lichaam of werktuig, om het even, hoe men het omhulsel noemen wil, steeds van dezelfde soort materie van de ogenblikkelijke omgeving worden, in degene hij treedt, om zich daarvan als bescherming en als noodwendig hulpmiddel te bedienen, wanneer hij de mogelijkheid hebben wil, zich *direct* werkzaam daarin te bewerkstelligen. Daar nu de grofstoffelijke wereld uitgaand en afhankelijk van de fijnstoffelijke wereld is, volgt daaruit ook het terugwerken van al het gebeuren in de grofstoffelijke wereld naar de fijnstoffelijke wereld.

Deze grote fijnstoffelijke omgeving is uit het Oerzaad mee geschapen geworden, loopt de eeuwige kringloop mee en wordt ten laatste ook mee in de achterzijde van de reeds genoemde reusachtige trechters zuigend binnengedreven, waar de ontbinding zich voordoet, om aan de andere zijde als Oerzaad weer tot nieuwe kringloop uitgestoten te worden. Zoals bij de werkzaamheid van het hart en van de bloedsomloop, zo is de trechter zoals het hart van de Schepping. Het ontbindingsproces treft dus de gehele Schepping, ook het

fijnstoffelijke gedeelte, daar *alles* zich weer in Oerzaad oplost, om zich opnieuw te vormen. Nergens is een willekeur daarbij te vinden, maar alles ontwikkelt zich vanuit het vanzelfsprekende logische der Oerwetten, die een andere weg niet toelaten. Aan een geweten punt van de grote kringloop komt daartoe voor al het geschapene, grof- of fijnstoffelijk, het ogenblik, waar het ontbindingsproces vanuit het geschapene zich zelfstandig voorbereidt en ten laatste tevoorschijn komt.

Deze fijnstoffelijke wereld is nu het doorgangsonthoud van aardse afgescheidenen, het zogenaamde generzijdse. Het is innig met de grofstoffelijke wereld verbonden, die tot haar behoort, één met haar is. In het ogenblik van zijn verscheiden betreedt de mens met zijn fijnstoffelijke lichaam, dat hij met het grofstoffelijke lichaam draagt, in de gelijkgeaarde fijnstoffelijke omgeving van de grofstoffelijke wereld, terwijl hij het grofstoffelijke lichaam op deze achterlaat. Deze fijnstoffelijke wereld nu, het generzijdse, tot de Schepping behorend, is aan de gelijke Wetten van de voortdurende ontwikkeling en de ontbinding onderworpen. Met het inzetten van het uiteenvallen vervolgt nu eveneens weer op gans natuurlijke weg een scheiding van het geestelijke van het stoffelijke. Al naar de geestelijke toestand van de mens in de grofstoffelijke zoals ook in de fijnstoffelijke wereld moet zich de geestelijke mens, het eigenlijke "Ik", ofwel naar boven te bewegen, of aan het stoffelijke geketend blijven. De ernstige drang naar Waarheid en Licht zal ieder door zijn daarmee verbonden verandering geestelijk reiner en daarmee lichter maken, zo dat deze omstandigheid hem op natuurlijke wijze van het dichte stoffelijke meer en meer losmaken moet en zijn reinheid en lichtheid overeenkomend in de hoogte moet drijven. Degene echter slechts aan het stoffelijke gelovende houdt zich zelf door zijn overtuiging aan het stoffelijke gebonden en blijft daaraan geketend, waardoor hij niet opwaarts gedreven kan worden. Door het zelf gewilde besluit van iedere enkeling vindt nu een scheiding plaats tussen de naar het Licht strevende en de met het duister verbondenen,

volgens de bestaande natuurlijke Wetten van de geestelijke zwaarte.

Deze scheiding is het jongste Gericht!

Het wordt dus daarmee duidelijk, dat het ook voor de ontwikkelingsmogelijkheid van de aardse overledenen in het louteringsproces van het zogenaamde generzijdse eens een *werkelijk einde* geeft. Een laatste beslissing! De mensen in beide werelden zijn ofwel zover veredeld, dat zij kunnen worden opgeheven naar de gebieden van het Licht, of zij blijven in hun lagere aard volgens hun eigen wil gebonden, en worden daardoor ten laatste omlaag gestort in de "eeuwige verdoemenis", dat betekent, zij worden met het stoffelijke, waar van ze niet los kunnen komen, naar de ontbinding meegesleurd, lijden de ontbinding zelf smartvol mee en houden daarmee op, persoonlijk te zijn. Zij zullen zoals kaf in de wind fladderen, verstuiven, en daarmee uit het gouden Boek des Levens worden geschraapt!

Dit zogenaamde jongste Gericht, dat betekent, het laatste gericht, is dus eveneens een verloop, dat zich in de uitwerking van de Schepping dragende Wetten op gans natuurlijke wijze voltrekt, zodanig, dat het niet anders zou kunnen komen. De mens ontvangt ook hierbij altijd alleen de vruchten van datgene, wat hij zelf gewild heeft, wat hij dus door zijn overtuiging bewerkstelligd.

Het weten, dat al het in de Schepping zich-voor-doende in strengste logica zich zelf uitwerkt, dat de leidraden voor het mensen lot altijd alleen van deze zelf gegeven wordt door hun wensen en willen, dat de Schepper niet waarnemend ingrijpt, om te belonen of te straffen, verkleint de grootheid van de Schepper niet, maar kan alleen aanleiding daartoe geven, Hem nog ver verhevener voor te stellen. De grootheid ligt in de *volkomenheid* van Zijn Werk, en dit dwingt tot een eerbiedig opzien, daar de grootste liefde en de onkreukbaarste gerechtigheid in het geweldigste, zoals in het kleinste gebeuren zonder onderscheid moet liggen. Groot is ook de mens, als zodanig in de Schepping in geplaatst, als heer van zijn eigen

lot! Hij is in staat zich door zijn wil uit het werk op te heffen, en daarbij tot deze hogere ontplooiing bij te dragen; of echter het omlaag te trekken en zich erin te verstrikken, zo dat hij niet meer loskomt en met het de ontbinding tegemoet gaat, zij het nu in de grofstoffelijke of in de fijnstoffelijke wereld. Daarom worstelt u vrij van alle banden van lagere gevoelens; want het is hoog tijd! Het uur nadert, waar het uitstel daartoe afgelopen is! Wekt in u het innige verlangen naar het reine, ware, edele! —

Ver boven de eeuwige kringloop van de Schepping zweeft zoals een kroon in het midden een "Blauw Eiland", het verblijf der gelukzaligen, der gereinigde geesten, die reeds in de gebieden van het Licht mogen vertoeven! Dit eiland is van de wereld gescheiden. Het maakt de kringloop daarom ook niet mee, maar vormt ondanks haar hoogte boven de rondgaande Schepping de steun en het middelpunt van de uitgaande Geestelijke Krachten. Het is het Eiland, dat op zijn hoogte de veelgeroemde stad der Gouden Straten, het Hemelse Jeruzalem, draagt. Hier is niets meer aan de verandering onderworpen. Geen jongste Gericht meer te vrezen. Die daar verblijven kunnen, zijn in het "Vaderland". Als het uiterste echter, op dit Blauwe Eiland, als het hoogste dan, staat, ongenaakbaar voor de schreden van de niet daartoe geroepene, de... Graalburcht, de in dichtwerken zo veel genoemd!

Legendarisch, als innig verlangen van ontelbaar velen, staat hij daar in het Licht van de grootste heerlijkheid en bevat de Heilige Schaal, het symbool* van de Reine Liefde van de Almachtige, de Graal!

Als Hoeders zijn de Reinste der Geesten aangesteld, die bij de Troon van de Hoogste het meest nabij staan. Zij zijn Dragere van de Goddelijke Liefde in haar reinste vorm, die er wezenlijk anders uitziet, dan ze van mensen op aarde bedacht is, ondanks zij deze dagelijks en ieder uur ervaren. Deze Burcht vormt de Poort tot de Treden van de Troon van de Allerhoogste. Niemand is in staat tot de treden te komen, zonder de Graalburcht doorschreden te hebben. Streng is de

*) zinnebeeld

wacht voor de gouden Poort, scherp en onverbiddelijk, opdat de reinheid van de Graal bewaard blijft, waardoor Hij de zegen over alle zoekende kan uitgieten.

Door openbaringen kwam het bericht van de Burcht in vele trappen de lange weg afwaarts van het Blauwe Eiland door de fijnstoffelijke wereld, totdat ze ten laatste in verdiepte ingeving door enkele dichters ook onder de mensen van de grofstoffelijke aarde doordrong. Van trede tot trede verder afwaarts doorgegeven, onderging daarbij het ware ook ongewild verscheidene misvormingen, zo dat de laatste weergave slechts een veelvuldig vertroebelde afspiegeling kon blijven, die tot vele dwalingen aanleiding werd.

Stijgen nu uit een deel van de grote Schepping in erge bedrukking leed en vurige smeekbeden tot de Schepper op, zo wordt een dienaar van de Schaal uitgezonden, om als een drager van deze Liefde helpend in te grijpen in de geestelijke nood. Wat slechts als sage en legende in het Scheppingswerk zweeft, treedt dan levendig in de Schepping in. Zulke zendingen gebeuren echter niet dikwijls. Iedere keer zijn zij begeleid van ingrijpende veranderingen, grote omwentelingen. Duizenden jaren liggen meestal daartussen. De zo Gezonden brengen Licht en Waarheid aan de verdwaalden, vrede aan de vertwijfelden, reiken met hun Boodschap alle zoekende de hand, verzamelen alle gelovigen, om hun nieuwe moed en nieuwe kracht te bieden en hen door alle duisternis heen omhoog te leiden tot het Licht.

Zij komen alleen voor degene, die naar hulp uit het Licht hevig verlangen, niet echter voor de spotters en eigengerechtigden. De eerstvolgende komst van een zulke Graalgezant zij voor alle zoekende een teken, zich gewelddadig los te rukken tot het goede, edele; want het maant aan naar het onvermijdelijke Gericht, dat als het jongste Gericht op een dag komen moet. Gelukkig hij, die dan niet meer door het beperkte verstand aan de stoffelijkheid gebonden blijft, opdat hij opgeheven kan worden tot het Licht!

De strijd.

Van een scherp tegenover elkaar staan van twee wereldbeschouwingen kon tot dusver nog geen sprake zijn. Strijd is dus een slecht gekozen uitdrukking voor het eigenlijke gebeuren tussen de verstandsmensen en de ernstige waarheidszoekers. Alles, wat tot dusver plaatsvond, bestond in eenzijdige aanvallen van de verstandsmensen, die voor iedere rustige waarnemer opvallend ongegrond en dikwijls belachelijk moeten verschijnen. Tegen allen, die zich zuiver geestelijk hoger trachten te ontwikkelen, ligt bespotting, vijandigheid en zelfs vervolging van de ergste soort klaar, ook wanneer zij stille terughouding bewaren. Er zijn altijd enige, die proberen, zulke opwaarts strevende met spot of geweld terug te trekken en neer te halen in de doffe schemertoestand of de huichelarij van de massa's. Velen moesten daarbij tot werkelijke martelaren worden, omdat niet alleen de grote menigte, maar daarmee ook het aardse geweld, aan de zijde van de verstandsmensen lag. Wat deze kunnen geven, ligt reeds duidelijk in het woord "verstand". Dat is: vernauwde begrenzing van het begripsvermogen op het zuiver aardse, dus het hele kleine gedeelte van het eigenlijke bestaan.

Dat dit niets volmaakts, in het geheel niets goeds brengen kan voor een mensheid, waarvan het bestaan zich hoofdzakelijk door gebieden trekt, die zich de verstandsmensen zelf afsloten, is gemakkelijk verstaanbaar. Namelijk, wanneer men daarbij in beschouwing neemt, dat juist een heel klein aards leven een belangrijk keerpunt voor het ganse bestaan moet worden, en ingrijpende ingrepen in de voor de verstandsmensen volledig onbegrijpelijke andere delen naar zich trekt. De verantwoordelijkheid van de op zich reeds diep gezonken verstandsmensen groeit daardoor in het ongehoorde;

zij zal als een krachtigere druk daartoe bijdragen, hen het doel van hun keuze sneller en sneller tegemoet te persen, opdat ze eindelijk de vruchten van datgene moeten genieten, van datgene ze met hardnekkigheid en aanmatiging het woord aangepraat hebben.

Onder verstandsmensen zijn diegenen te verstaan, die zich onvoorwaardelijk aan hun eigen verstand onderwierpen. Deze geloofden op wonderbare wijze sinds duizenden jaren een beslist recht daarop te hebben, hun beperkte overtuigingen door wet en geweld ook aan hen te mogen opdringen, die een andere overtuiging wilden leven. Deze volkomen onlogische aanmatiging ligt wederom slechts in het vernauwde begripsvermogen van de verstandsmensen, dat zich niet hoger kan verheffen. Juist de beperking brengt hen een zogenaamd hoogtepunt van het begrijpen, waardoor zulke aanmatigingen in de inbeelding moeten ontstaan, omdat ze geloven, werkelijk op het laatste toppunt te staan. Voor hen zelf is het ook zo, daar dan de grens komt, die ze niet kunnen overschrijden.

Hun aanvallen tegen de waarheidszoekers tonen echter in de zo dikwijls onbegrijpelijke hatelijkheid bij nadere beschouwing duidelijk de achter hen zwaaiende zweep van het duister. Zelden is bij deze vijandigheden een spoor van eerlijk willen te vinden, dat de dikwijls ongehoorde manier en wijze van voordoen enigermate verontschuldigen zou kunnen. In de meeste gevallen is het een blindelings daarop los woeden, dat ieder werkelijke logica ontbreekt. Men moet zich deze aanvallen eens rustig aanzien. Hoe zelden is er een artikel daarbij, waarvan de inhoud de poging toont, werkelijk *zakelijk* op de toespraken of geschriften van een waarheidszoeker in te gaan.

Gans opvallend maakt zich de inhoudsloze minderwaardigheid van de aanvallen juist altijd daarin merkbaar, dat deze *nooit zuiver zakelijk* gesteld zijn! Altijd zijn het bedekte of openlijke bezoedelingen van de *persoon* van de waarheidszoeker. *Dat doet alleen iemand, die zakelijk niets er tegenin kan brengen!* Een waarheidszoeker of waarheidsbrenger geeft toch niet zich *persoonlijk*, maar hij brengt datgene wat hij zegt.

Het woord moet getoetst worden, niet de *persoon!* Dat men steeds eerst de persoon tracht te belichten en dan overweegt, of men naar zijn woorden luisteren kan, is een geplogeneheid van de verstandsmensen. Deze in hun nauwe begrenzing van het begripsvermogen *behoeven* zulk een uiterlijke houvast, omdat zij zich aan uiterlijkheden moeten vastklampen, om niet in verwarring te komen. Dat is immers juist de holle opbouw, die ze oprichten, die ontoegankelijk voor de mensen is, en een grote hindernis tot het vooruitkomen. Hadden zij innerlijk een vaste houvast, zo zouden ze eenvoudig zaak tegen zaak laten spreken en de personen daarbij uitschakelen. Dat kunnen ze echter niet. Ze vermijden het ook opzettelijk, omdat ze voelen of ten dele weten, dat ze bij een geordend toernooi snel uit het zadel zouden storten. De dikwijls gebruikte ironische aanduiding op "lekenprediker" of "lekenuitleg" toont ietwat zodanig belachelijk aanmatigends, dat ieder ernstig mens dadelijk aanvoelt: "Hier wordt een schild gebruikt, om krampachtig holheid te verbergen. Eigen leegheid met een goedkoop uithangbord te bedekken!"

Een plumpe strategie, die zich niet lang standhouden kan. Ze heeft het doel, waarheidszoekers, die lastig kunnen worden, in de ogen van de medemensen vanaf het begin op een "ondergeschikte" trede te plaatsen, wanneer niet zelfs op een belachelijke, of toch tenminste in de categorie van de "knoeiërs" te brengen, zodat ze niet ernstig worden genomen. Met zulk een optreden wil men vermijden, dat zich eigenlijk iemand ernstig met de woorden bezighoudt. De aanleiding tot dit optreden is echter niet de bezorgdheid, dat medemensen door verkeerde tegengehouden leren worden bij de innerlijke opstijging, maar het is een onbestemde angst, aan invloed te verliezen en daardoor gedwongen te zijn, zelf dieper in te dringen dan tot dusver, en veel te moeten veranderen, dat tot dusver als onaantastbaar moest gelden, en gemakkelijk was.

Juist dit dikwijls verwijzing op de "leken", dit zonderlinge neerzien op zulke, die door hun versterkte en meer beïnvloede aanvoeling de Waarheid veel nabij staan, die zich niet door

starre vormen van het verstand muren bouwden, dekt een zwakheid af, waarvan de gevaren geen denkende kunnen ontgaan. *Wie zulke opvattingen huldigt, is bij voorbaat daarvan uitgesloten, een onbeïnvloede leraar en leider te zijn;* want hij staat daarmee van God en Zijn Werk veel verder verwijderd, dan iedere andere. Het weten van de religie-ontwikkelingen met al de dwalingen en fouten brengt de mensen hun God niet nabij, evenmin de verstandmatige uitlegging van de Bijbel of andere waardevolle geschriften van de verschillende religies. Verstand is en blijft aan ruimte en tijd gebonden, dus aardegebonden, terwijl de Godheid en bijgevolg ook het herkennen van God en Zijn Wil boven ruimte en tijd en boven al het vergankelijke verheven is, en daarom nooit van het nauw begrensde verstand bevat kan worden. Om deze eenvoudige reden is het verstand ook niet daartoe beroepen, om opheldering in de Eeuwigheidswaarden te brengen. Het zou zich immers tegenspreken. En wie daarom in deze dingen op een universiteitsbekwaamheid beroept, op onbeïnvloede mensen neerkijken wil, spreekt daarmee zelf zijn onvermogen en zijn beperktheid uit. Nadenkende mensen zullen dadelijk de eenzijdigheid aanvoelen en voorzichtigheid tegenover diegene aanwenden, die hen op zulke wijze tot voorzichtigheid waarschuwt!

Alleen beroepenen kunnen ware leraren zijn. Beroepen zijn diegene, die de begaafdheid in zich dragen. Deze begaafdheden echter vragen niet naar een hogeschoolvorming, maar naar de trillingen van een verfijnde aanvoelingbekwaamheid, die zich boven ruimte en tijd, dus boven de begripsgrens van het aardse verstand kan verheffen.

Bovendien zal ieder innerlijk vrije mens een zaak of een leer altijd daarnaar waarde geven, naar *wat* ze brengt, niet naar *wie* ze brengt. Dit laatste is een armoedegetuigenis voor de onderzoeker, zoals het niet groter kan zijn. Goud is goud, of het een vorst in de hand heeft of een bedelaar.

Dit onomstotelijke feit echter tracht men juist in de waardevolste dingen van de geestelijke mens hardnekkig

erover te zien en te veranderen. Vanzelfsprekend met even zo weinig gevolg als bij het goud. Want deze, die werkelijk ernstig zoeken, laten zich door zulke afleidingspogingen niet beïnvloeden, om de zaak zelf te onderzoeken. Diegenen echter, die zich daardoor laten beïnvloeden, zijn nog niet rijp tot het ontvangen van de Waarheid, voor dezen is zij niet.

Doch het uur is niet veraf, waarin nu een strijd moet beginnen, die tot dusver ontbrak. De eenzijdigheid houdt op, er volgt een scherpe confrontatie, die iedere verkeerde aanmatiging vernielt.

Gedachtevormen.

Zet u in het één of ander café of bierhuis en waarneemt daar de bezette tafels in uw omgeving. Luistert naar de gesprekken. Hoort, wat de mensen zich te zeggen hebben. Gaat in families, waarneemt hun engste kring in de rusturen, wanneer de arbeid niet meer dringt.

Met ontsteltenis zullen jullie dan de holheid van al dit aantreffen, wat de mensen zeggen, wanneer ze niet over hun andere bezigheid kunnen spreken. Jullie zullen de leegte van de gedachten, de overstelpende nauwte van hun interessekring, alsook de schrikbarende oppervlakkigheid tot naar een afschuw aanvoelen, zodra jullie u eens ernstig met scherpe waarneming belast. De weinige uitzonderingen, die u daarbij tegenkomt, waarvan de woorden in de *rusturen* van het alledaagse leven van vurig verlangen naar ziele vervolmaking doordrongen zijn, zullen u als eenzame vreemdelingen te midden van het gewoel van een jaarmarkt toeschijnen.

Juist in de zogenaamde rusturen kunnen jullie het eigenlijke innerlijke van de mens al het gemakkelijkst herkennen, nadat de uiterlijke houvast en het speciale gebied van zijn weten met het terzijde schuiven van zijn gewone beroeps werkzaamheid weggevallen is. Wat *dan* over blijft, is de eigenlijke mens. Ziet u deze aan en luistert als niet betrokkene naar zijn woorden. Zeer spoedig zullen jullie uw waarnemingen afbreken, omdat ze u onverdraaglijk worden. Diepe droefheid komt over u, wanneer jullie herkennen, hoe vele mensen niet veel anders dan de dieren zijn. Niet gans zo afgestompt, met een hoger denkvermogen, in hoofdzaak echter hetzelfde. Zoals met oogkleppen gaan zij eenzijdig door het aardse leven en zien alleen altijd het zuiver aardse voor zich. Ze zorgen voor eten, drinken, meer of minder bijeenschrapen van aardse goederen,

streven naar lichamelijke genietingen en houden al het nadenken over dingen, die ze niet kunnen zien, voor verspilling van tijd, die ze volgens hun mening tot "ontspanning" veel beter gebruiken.

Dat het aardse leven met al zijn genietingen en vreugden eerst dan zijn ware inhoud ontvangt, wanneer men met de daartoe behorende fijnstoffelijke wereld enigermate vertrouwd is, die ons met haar verbindende wisselwerkingen kent en daardoor niet meer het gevoel heeft, aan toevalligheden prijsgegeven te zijn, kunnen en zullen ze niet verstaan. Ze wijzen het ver van zich in de dwaling, dat hen, wanneer er een fijnstoffelijke wereld werkelijk is, daarvan slechts ongemakken of ook verschrikkingen kunnen komen, zodra ze zich daarmee bezighouden.

Vreemd is hun de gedachte, dat met het hogere streven het ganse aardse leven eerst eigenlijke waarde verkrijgt, dat daarmee de heerlijkste Levenswarmte ook alle aardse vreugden en genietingen doorstroomt. Deze dus niet ietwat ter zijde schuift, maar die zich naar het reinere en hogere verlangen en ernstig zoekenden als de mooiste wisselwerking een gloeiende levensaanvaarding ten deel wordt, die dikwijls in jubelende begeestering voor al het bestaande en zich daar aanbiedend uitklinkt.

Dwazen, die daaraan voorbijgaan! Lafaards, voor wie de heerlijke vreugden van een moedig voorwaartsstreven altijd ontzegd zullen blijven.

Jubelt toch, dat alles om u *leeft*, tot ver uit in schijnbaar onmetelijke gebieden! Niets is dood, niets leeg, zoals het de schijn heeft. En alles werkt en weeft aan de Wet van de wisselwerking, waar in het midden jullie als mens staan om de draden nieuw te vormen en te sturen, als uitgangspunt en als einddoel. Machtige heersers, van wie iedere enkeling zijn eigen rijk vormt, dat het hem opheft of onder zich begraaft. Ontwaakt! Benut de macht, die u gegeven is, in volledige kennis van het geweldige gebeuren, opdat jullie niet zoals thans in domheid, koppigheid of ook in traagheid slechts schadelijke misgeboorten

verwekt, die het gezonde, goede overwoekeren en de verwekker zelf ten laatste doen wankelen en ten val brengen.

Reeds de naaste fijnstoffelijke omgeving van de mens kan veel bijdragen, om hem te verheffen of omlaag te drukken. Het is dit de zonderlinge wereld van de gedachtevormen, waarvan de levendigheid slechts een klein deel uitmaakt van het reusachtige raderwerk van de ganse Schepping. Hun draden echter gaan in het grofstoffelijke, zoals verder in het fijnstoffelijke omhoog, evenzo echter ook afwaarts in het rijk van de duisternis. Zoals een reusachtig net van aderen of zenuwstrengen is alles in elkander verweven en ineengestremeld, onverbrekelijk, onscheidbaar! Let daarop!

Begenadigden kunnen hier en daar een deel daarvan te aanschouwen, veel echter alleen te vermoeden. Zo kwam menig reeds ter kennis van de mensheid. Deze trachtte daarop verder op te bouwen, om een volledig beeld te verkrijgen. Doch daarbij bleven leemten en fouten niet uit. Vele onderzoekers op het fijnstoffelijke gebied maakten sprongen, die de te samenhang verloren moesten laten gaan. Anderen weer vulden de leemten met fantastische voorwerpen op, die misvormingen en verwringingen brachten, welke het geloven aan het ganse aan het wankelen moesten brengen. Het gevolg was gerechtvaardigde spot, die, gesteund op het onlogische van de zogenaamde geestelijke onderzoekers, de overwinning moest wegdragen.

Wanneer reeds daarvan gesproken moet worden, zo moet in de eerste lijn een koord door het ganse gebeuren in het Scheppingswerk getrokken worden, waar aan zich de beschouwer kan vasthouden, waar langs hij omhoog kan klimmen. Vele hem onbegrijpelijke verlopen vinden hun uitgangspunt reeds in de naaste omgeving. Een blik in de wereld van de gedachtevormen zou hem menig leren begrijpen, dat voorheen onverklaarbaar scheen. Ook de uitoefende rechtvaardigheid zou bij de beoordeling van menige gevallen als eigenlijke aanstichters gans andere vinden, dan degene die hun daarmee betichten, en deze in de eerste lijn mede ter

verantwoording roepen. De sleutel daartoe ligt in de te samenhang van de afzonderlijke mens met de wereld van de gedachtevormen, die als meest nabije tot de aardse mensheid staat. Het is alleszins een weldaad voor velen, dat ze de blinddoek dragen, die hen niet verder zien laat, dan hun aardslachamelijke oog in staat is het op te nemen. De aard van de huidige gedachtevormen zou hen laten verschrikken. Verlamme ontzetting zou zich op velen leggen, die thans op een naïeve of ook lichtzinnige wijze zonder scrupules voortleven. Want *iedere verwekte gedachte* neemt, zoals alles in de fijnstoffelijke wereld, dadelijk een vorm aan, die de eigenlijke betekenis van de gedachte belichaamt en voorstelt.

De levende Scheppingskracht, die de mensen doorstroomt, roeft door de besloten wil van een klaar zijnde gedachte van het fijnstoffelijke tezamen en sluit het bindend tot een vorm, die aan de wil van deze gedachte een uitdrukking geeft. Dus ietwat werkelijks, levendig, dat nu het gelijkgeaarde in deze wereld van de gedachtevormen door de Wet van de aantrekkingskracht van het gelijkgeaarde aantrekt of zich van zulke aantrekken laat, al naar zijn eigen sterkte. Zoals een gedachte bij haar ontstaan gelijktijdig *mee aangevoeld* wordt, zwakker of sterker, zo zal ook zijn fijnstoffelijke vorm overeenkomstig *leven* in zich dragen. Dicht bevolkt is deze gedachtewereld. Ganse verzamelplaatsen hebben zich door de wederzijdse aantrekkingskracht gevormd, van waaruit door hun verzamelde kracht invloeden op de mensen uitstromen.

In eerste lijn altijd op diegenen, die voor het gelijkgeaarde genegen zijn, en dus dergelijks in zich dragen. Deze worden daardoor versterkt in hun overeenkomstige willen en tot altijd vernieuwde voortbrenging van gelijkende bouwsels aangespoord, die gelijkaardig werkend in de wereld van de gedachtevormen binnentreden.

Maar ook andere mensen, die deze eigenschappen niet in zich dragen, kunnen daarvan lastiggevalen en beetje bij beetje daartoe aangetrokken worden, wanneer deze verzamelplaatsen door voortdurend nieuwe toestroom onvermoede kracht

verkrijgen. Beschermd daarvoor zijn alleen diegenen, die een andere geaardheid in grotere sterkte bezitten, waardoor een verbinding met het niet gelijksoortige onmogelijk wordt.

Nu zijn het echter in de huidige tijd helaas slechts haat, nijd, afgunst, zinnelijkheid, gierigheid en alle andere kwaden, die door hun grotere aantal van de aanhangers de sterkste krachtverzamelplaatsen in de wereld van de gedachtevormen hebben. Minder de reinheid en de liefde. Om deze reden neemt het kwaad met akelige snelheid aan uitbreiding toe. Daarbij komt, dat deze krachtverzamelplaatsen van de gedachtevormen wederom verbindingen verkrijgen met de gelijkgeaarde sferen van het duister. Van daar uit worden zij bijzonder aangewakkerd tot altijd sterkere werkzaamheid, zo dat ze verdergaand onder de mensheid ware verwoestingen kunnen aanrichten.

Gezegd zal daarom het uur zijn, waar de gedachten van reine Goddelijke Liefde onder de mensheid weer een grotere plaats innemen, opdat gelijkgeaarde sterke verzamelplaatsen in de wereld van de gedachtevormen zich ontwikkelen, die toevoer uit de lichtere sferen kunnen verkrijgen, en daardoor niet alleen versterking aan de naar het goede strevende doen toekomen, maar ook langzaam reinigend op duisterdere gemoederen werken.

Er is echter ook nog een andere werkzaamheid in deze fijnstoffelijke wereld waar te nemen: gedachtevormen worden door de wensen van de verwekkers op bepaalde mensen toegedreven, aan wie ze aanhechten kunnen. Zijn deze gedachtevormen van reine en edele aard, zo vormen ze een verfraaiing van de persoon, voor wie ze gelden, versterken om hem heen de bescherming van de reinheid en kunnen hem bij gelijkenis van de innerlijke aanvoelingen nog verder verheffen, tot zijn opstijging bekrachtigen. Gedachten van de onreinheid echter moeten de persoon, die ze gelden, bezoedelen, nauwkeurig zo zoals een grofstoffelijk lichaam met werpen van vuil en slijk bezoedeld wordt. Is een zo aangeworpen mens innerlijk niet vast verankerd met verzamelplaatsen van de

lichtstromingen, zo kan het hem gebeuren, dat zijn aanvoelen door dit toewerpen van onzuivere gedachten mettertijd verward wordt. Dit is mogelijk, omdat de aanklevende onzuivere gedachtevormen het gelijkgeaarde kunnen aantrekken, waardoor zij, dus versterkt, de gedachten van de omklemmende persoon beetje bij beetje vergiftigen.

Vanzelfsprekend valt de hoofdverantwoordelijkheid op die mens terug, die de onzuivere gedachten verwekte en naar de betreffende persoon door zijn wens of begeren uitzond; want de gedachtevormen blijven ook met de verwekker verbonden, op deze overeenkomstig terugwerkend.

Daarom moet aan alle waarachtige zoekende altijd weer toegeroepen worden: "Slaat acht op de reinheid van uw gedachten!" Zet uw ganse krachten daarvoor in. Jullie kunnen niet vermoeden, wat jullie daarmee doen ontstaan. Er ligt ietwat geweldigs daarin! Zoals sterke strijders kunnen jullie daarmee werken. Baanbrekers voor het Licht en daarmee voor bevrijding van uw medemensen uit de slingerplanten van de giftige velden in de wereld van de gedachtevormen.

Wanneer een mens thans de blinddoek van de ogen afgenomen zou worden, zo dat hij in de meest nabije fijnstoffelijke omgeving kan zien, zou hij vooreerst verschrikt een wild door elkaar zien, dat hem bang zou kunnen maken. Maar slechts zo lang, totdat hij de kracht herkent, die in hem rust, waarmee hij zoals met een scherp zwaard in staat is zich vrije baan te verschaffen. Moeiteloos, slechts door zijn willen. In honderdduizenden verscheidenheden ziet hij de gedachtevormen, alle mogelijke en voor aardse ogen dikwijls onmogelijke gestalten. Iedere afzonderlijk echter scherp omlijnd, nauwkeurig dat tonend en levend, wat het eigenlijke willen bij de verwekking van de gedachte geweest is. Onopgesmukt, van al de kunstmatige bemanteling zuiver.

Maar ondanks de duizenderlei soorten herkent men met ter tijd dadelijk het wezen van iedere gedachtevorm, dat betekent, men weet, waartoe ze ondanks het verschil van gestalte behoren. Nauwkeurig zoals men een mens van het dier door zijn

gezicht kan onderscheiden, of ook zelfs de verschillende mensenrassen aan bepaalde kenmerken van hun gezichten herkent, nauwkeurig zo hebben de gedachtevormen gans bepaalde uitdrukkingen, die duidelijk daarop wijzen, of de vorm tot de haat, tot de afgunst, tot de zinnelijkheid of tot één of andere basisklasse behoort. Ieder van deze basisklassen heeft haar eigen bepaalde stempel, dat van de afzonderlijke gedachtevormen als haar grondslag van door hen belichaamde eigenschappen uitgedrukt is, om het even, welke uiterlijke gestalte deze vormen door de verwekkende gedachten aangenomen hebben. Zo is dus ondanks de zonderlingste mismaaksels van een vorm tot de afschuwelijkste wanstaltigheden dadelijk te herkennen, tot welke grondvorm deze behoort. Met dit besef houdt ook het schijnbare wilde door elkaar op, als zodanig te verschijnen.

Men ziet de onwrikbare ordening en strengheid van de ganse Schepping doorstromende Basiswetten, die, wanneer men ze kent en zich naar hun loop meegaand voegt, een onafzienbare bescherming verlenen en grote zegen brengen. Wie zich deze Wetten echter er tegenover plaatst, die wordt natuurlijk aangegrepen en ervaart, wanneer hij niet omvergeworpen en vermaalt wordt, op zijn minst scherp afslijpen, die hem onder pijn en bittere ervaringen zelfs zo lang omvormt, totdat hij in de stroming van deze Wetten past en geen hindernis meer betekent. Eerst dan kan hij mee omhoog gedragen worden.

Deze gedachtevormen zenden hun werkingen niet alleen op de mensheid terug, maar zij grijpen verder; want in de gelijke fijnstoffelijke wereld van de naaste omgeving behoort ook het grootste deel van de natuurwezens. Wie zich eens met het feit toevertrouwd heeft, dat alles leeft en daarmee ook alles in vormen is, of het aards zichtbaar of niet zichtbaar verschijnt, voor hem zal het geen moeilijke stap zijn, zich voor te stellen, dat ook de natuurkrachten gevormd zijn. Tot deze behoren de reeds van velen — vroeger meer zoals thans — geziene gnomen, elfen, sylfen, nixen enz., aarde-, lucht-, vuur- en waterwezens. Zij worden beïnvloed van de gedachtevormen, waardoor ook

wederom veel heil of onheil ontstaat. En zo gaat het verder. Het ene grijpt in het andere, zoals bij het raderwerk van een tot naar de hoogste kunst volmaakt drijfwerk.

Te midden van al deze bedrijvigheid echter staat de mens! Uitgerust met de middelen, om de aard van de weefsels aan te geven, die uit het werken van de Schepping te voorschijn moeten komen, om het raderwerk naar verschillende richtingen toe in te stellen. Weest van deze onmetelijke verantwoordelijkheid bewust; want alles speelt zich alleen in de eigen kring van uw aardse sfeer af. Daarboven uit gaat volgens de wijze inrichting van de Schepper niets, maar het komt alleen op u zelf terug. Jullie kunnen het dezer- en generzijdse van de aarde te vergiftigen door uw wensen, denken en willen, of ook reinigend omhoog te heffen, naar het Licht. Daarom wordt bestuurders van het lot, dat naar boven voert, door reinheid van uw gedachten!

Zedelijkheid.

Zoals een donkere onweerswolk hangt het boven de mensheid. Zwoel is de atmosfeer. Traag, onder een doffe druk werkt de aanvoelingsbekwaamheid van de enkeling. In hoge mate gespannen zijn alleen de zenuwen, die op het gevoel- en driftleven van het lichaam werken. Kunstmatig geprikkeld door de dwaling van verkeerde opvoeding, verkeerde instelling en zelfmisleiding. De mens van heden is in dit opzicht niet normaal, maar hij draagt een ziekelijke, tot in het tienvoudige opgevoerde geslachtelijke drift met zich mee, waarvoor hij in honderdvoudige vormen en manieren een verering tracht op te bouwen, die tot de ondergang van de ganse mensheid moet worden.

Aanstekelijk, overdragend zoals een pestadem werkt dit alles met ter tijd ook diegenen, die zich nog krampachtig trachten vast te klampen aan een ideaal, dat hen in het verborgene van hun halfbewustzijn voor de geest staat. Zij strekken heel verlangend hun armen daarnaar uit, laten deze echter zuchtend altijd weer zakken, hopeloos, vertwijfeld, wanneer hun blik zich op hun omgeving richt. In doffe onmacht zien ze met ontzetting, met welke reuzensnelheid de heldere kijk voor zedelijkheid en onzedelijkheid zich vertroebelt, de oordeelsvermogen verloren gaat en het begripsvermogen daarin verandert, zodanig, dat men zo veel, dat tot voor kort nog afschuw en verachting opgewekt zou hebben, zeer snel als gans natuurlijk aanneemt en niet eens daarover stoort. Maar de beker is spoedig tot aan de rand gevuld. Er moet een vreselijk ontwaken komen!

Reeds thans gaat het nogal eens over deze door hun zinnen opgezweepte massa's zoals een plotseling schuw bukken, gans gedachteloos, onbewust. Onzekerheid grijpt dan gedurende een

ogenblik menig hart aan; doch tot een ontwaken, tot een duidelijke aanvoeling van hun onwaardig opdrijven komt het niet. Verdubbelde ijver zet daarop in, om zulk een "zwakte" of "laatste aanhangsel" van verouderde overtuigingen af te schudden of zelfs te overstemmen. Voortgang tot elke prijs moet er zijn. Voortgaan echter kan men naar twee richtingen. Op- of afwaarts. Zoals men verkiest. En zoals het er thans staat, gaat het afwaarts met akelige vlugheid. Het botsen moet hen dus neer suizend verpletteren, wanneer het uur slaat, waar ze op een sterke weerstand stoten.

In deze zwoele atmosfeer trekt de onweerswolk altijd dichter, onheilbrengend tezamen. Ieder ogenblik is nu de eerste bliksemstraal te verwachten, die de verduistering doorklieft en opheldert, die vlammen het meest verborgene belicht met een onverbiddelijkheid en scherpte, die in zich de bevrijding draagt voor diegenen, die naar licht en klaarheid streven, verderf echter voor hen brengt, die geen verlangen naar het Licht hebben. Hoe langer deze wolk de tijd krijgt, zijn duisternis en zwaarte te verdichten, des te scheller en verschrikkelijker zal ook de bliksem zijn, die de wolk voortbrengt. Vergaan zal de weke, verslappende lucht, die in de vouwen van haar traagheid sluipende wellust brengt; want op de eerste bliksemstraal zal ook natuurmatig een frisse, scherpe luchtstroom volgen, die nieuw leven brengt. In de koude klaarheid van het Licht zullen geheel plotseling alle uitwassen van de duistere fantasie van hun huichelachtige onwaarheden ontkleed voor de blikken van de ontzette mensheid staan. Van de ontsteltenis aan een geweldige donderslag gelijkend zal het ontwaken in de zielen werken, zo dat zich het levende bronwater de onvertroebelde Waarheid bruisend over de daardoor losgemaakte grond kan uitgieten. De dag van de vrijheid breekt aan. Bevrijding van de ban van een sedert duizenden jaren bestaande en zich thans tot haar hoogste bloei ontvouwende onzedelijkheid.

Ziet om u heen! Beschouwt de lectuur, de dansen, de kleding! De huidige tijd is meer, dan ooit gebeurde, moeite gevend, om door het neerhalen van alle slagbomen tussen de twee

geslachten de reinheid van het aanvoelen planmatig te vertroebelen, ze in deze vertroebeling te misvormen en hen misleidende maskers op te zetten, wanneer enigszins mogelijk, ten laatste gans te verstikken. Opkomende bedenkingen verdoven de mensen met hoge redevoeringen, die echter streng onderzocht alleen maar uit de innerlijk sidderende geslachtsdrift opkomen, om aan hun begeerte op talloze manieren, handige en onhandige, in bedekte en onbedekte wijze altijd nieuwe voeding te geven.

Zij spreken van een voorspel tot een vrij, zelfstandig mensdom, van een ontwikkeling van innerlijke versterking, van lichaamscultuur, schoonheid van het naakte, veredelde sport, opvoeding tot het leven maken van de uitdrukking: "Voor de reine is alles rein!", kortom: verheffing van het menselijk geslacht door het afleggen van alle "pruderie"*, om zo de edele vrije mens te scheppen, die de toekomst moet dragen! Wee degene, die het waagt, ietwat daartegen te zeggen! Een dergelijke vermetele wordt dadelijk onder groot gehuil gestenigd met aantijgingen, gelijkstaand aan de beweringen, dat alleen onreine gedachten hem bewegen kunnen, wat "hierbij te vinden"!

Een dolle maalstroom van rottend water, waar uit een bedwelmende, vergiftigende damp zich verbreidt, die gelijk een morfineroes zinnenverwarrende bedriegerij in werking stelt, waar in zich voortdurend duizenden en nog vele duizenden laten inglijden, tot zij verslappend daarin ten ondergaan. De broer probeert de zuster hierin op te voeden, kinderen hun ouders. Zoals een stormvloed jaagt het over alle mensen heen, en een dolle branding toont zich daar, waar enkele bedachtzame van afschuw vervuld zoals rotsen in de zee nog eenzaam staan. Daaraan klampen zich velen vast, wiens eigen kracht in het wilde geraas uitgeput dreigt te raken. Men ziet ze graag, deze kleine groepen, die zoals oasen in de woestijn staan. Evenzo zoals zulke verkwikkend, tot rust en ontspanning uitnodigend voor de reiziger, die zich moeizaam door de verderfdreigende woestijnwind kon worstelen.

*) preutsheid

Wat heden onder al die mooie dekmantels tot de vooruitgang gepredikt wordt, is niets anders, dan een verbloemde bevordering van grote schaamteloosheid, vergiftiging van iedere hogere aanvoeling in de mens. De grootste epidemie, die de mensheid ooit getroffen heeft. En zonderling: het is, als of zo velen slechts daarop gewacht hebben, dat hun een geloofwaardig voorwendsel gegeven zou worden, zich zelf tot dieren te vernederen, talloze mensen is het zeer welkom!

Doch wie de Geestelijke Wetten kent, die in het heelal werken, zal zich met afschuw van het huidige streven afwenden. Nemen wij alleen maar één van de "onschuldigste" genoegens eruit: "het gemengd baden". "Voor de reine is alles rein!" Dat klinkt zo mooi, dat men zich in de bescherming van deze welluidende klank zo menig veroorloven mag. Bekijken wij ons echter eens de eenvoudigste fijnstoffelijke verlopen in een dergelijk bad. Aangenomen, het zijn dertig personen van verschillend geslacht, en daarvan negenentwintig werkelijk in ieder opzicht rein. Een veronderstelling die vanaf het begin volledig uitgesloten is; want het omgekeerde zou juist zijn, en zelfs dan nog zelden zijn. Doch nemen wij het aan. De ene, de dertigste, heeft, door het smachten op gang gebracht, onreine gedachten, ondanks hij zich uiterlijk misschien volkomen onberispelijk gedraagt. Deze gedachten belichamen zich fijnstoffelijk dadelijk in levende gedachtenvormen, trekken naar het object van zijn beschouwing en hechten dit daaraan. Dat is een bezoedeling, om het even, of het tot de een of andere uiting of handtastelijkheid komt of niet! De betreffende besmeurde persoon zal dit vuil met zich ronddragen, dat soortgelijke ronddwalende gedachtevormen kan aantrekken. Daardoor wordt het dichter, altijd dichter om hem heen, en kan het ten laatste verwarrend op hem inwerken en hem vergiftigen, zoals een parasiterende slingerewas dikwijls de gezondste boom laat afsterven. Dat zijn de fijnstoffelijke verlopen bij de zogenaamde "onschuldige" gemengde baden, gezelschapsspelen, dansen of meer anderen.

Nu moet echter bedacht worden, dat in dergelijke baden en vermakelijkheden in ieder geval juist door al de naartoe gaande, die opzettelijk ietwat zoeken, om hun gedachten en gevoelens door zulks kijken bijzonder op gang te laten brengen! Welk een vuil dus daarmee gekweekt wordt, zonder dat uiterlijk grofstoffelijk ietwat bemerkt kan worden, is niet moeilijk te verklaren. Evenzo vanzelfsprekend is het, dat deze zich voortdurend vermeerderende en verdichtende wolkenmassa van de zinnelijke gedachtevormen beetje bij beetje op talloze mensen inwerken moet, die van zich uit zulke dingen niet zoeken. In deze duiken eerst zwak, dan sterker en levendiger soortgelijke gedachten op, die voortdurend gevoed worden door dit huidige soort van "vooruitgang" in hun omgeving, en zo glijdt de ene na de andere mee in de dik vloeibare donkere stroom, waar in zich het begripsvermogen voor werkelijke reinheid en zedelijkheid altijd meer verduistert en ten laatste alles in de diepte der volslagen duisternis rukt.

Deze gelegenheden en aanleidingen tot dergelijke woekerende uitwassen moeten in de eerste lijn weer weggenomen worden! Ze zijn niets dan broeihaarden, waar in het verpestende gewriemel van onzedelijke mensen hun gedachten kunnen werpen, die dan woekerend omhoogschieten en zich verwoestend over de ganse mensheid uitgieten, altijd nieuwe broedplaatsen verschaffend, die ten laatste alleen nog maar één reusachtig veld van weerzinwekkend gewas vormen, waarvan een giftige adem uitgaat, die ook het goede mee verstikt.

Rukt u los uit deze bedwelming, die een verdovingsmiddel gelijkend slechts een bekrachtiging voortvoert, in werkelijkheid echter verslappend en verderf brengend werkt. Natuurlijk is het, als ook bedroevend, dat juist het vrouwelijk geslacht in de eerste lijn weer boven alle maten te buiten gaat en in haar kleding scrupuleloos tot naar het peil van de publieke vrouw gezonken is. Dat bewijst echter alleen de juistheid van de verklaring over het fijnstoffelijke verloop. Juist de vrouw in haar van natuur ook sterkere

aanvoelingsvermogen neemt dit vergif van de verpeste fijnstoffelijke gedachtevormen wereld het vooreerst en dieper op, zich zelf gans onbewust. Zij is aan deze gevaren meer prijsgegeven, wordt om deze reden ook het eerst meegesleept en gaat onbegrijpelijk snel en opvallend over elke grens te buiten. Niet voor niets betekent het: "Wanneer een vrouw slecht wordt, zo is het erger dan een man!" Hetzelfde geldt in ieder opzicht, is het in wreedheid, in haat of in liefde! Het doen van de vrouw zal altijd een weergave van de haar omgevende fijnstoffelijke wereld zijn! Natuurlijk zijn er daarin uitzonderingen. Ook is ze daardoor van haar verantwoordelijkheid niet onttrokken; want ze kan de op haar afstormende indrukken waarnemen en haar eigen willen en doen volgens haar eigen wil sturen, wanneer... ze wil! Dat dit van het merendeel helaas niet gebeurt, is een fout van het vrouwelijk geslacht, die alleen aan de onbeperkte onwetendheid in deze dingen te danken is. Ernstig is het echter voor de huidige tijd, dat de vrouw in werkelijkheid ook de toekomst van het volk in de hand heeft. Zij draagt deze, omdat haar zielstoestand ingrijpender op het nageslacht is dan die van de man. Welk een neergang moet ons daarom de toekomst brengen! Niet uitblijfsbaar! Met wapens, geld of ontdekkingen laat het zich niet ophouden. Ook niet door goedheid of geschoolde politiek. Daar moeten dieper ingrijpende middelen voor komen.

Maar niet alleen de vrouw treft deze buitengewone schuld. Zij zal altijd slechts het getrouwe spiegelbeeld van iedere wereld van gedachtevormen zijn, die boven haar volk hangt. Dat mag men niet vergeten. *Respecteert en eerbiedigt* de vrouw *als zodanig*, en zij zal zich daarnaar vormen, zal *dat* worden, *wat jullie in haar ziet*, en daarmee verheffen jullie uw ganse volk! Doch vooreerst moet onder de vrouwen een groter veranderingsproces gebeuren. Zoals ze thans zijn, kan een heling alleen door een grondige ingreep vervolgen, met een gewelddadige, onverbiddelijke snede, die iedere woekering met een scherp mes verwijdt en in het vuur werpt! Anders zou deze alle gezonde delen nog vernietigen.

Op deze noodwendige ingreep aan de ganse mensheid stormt de huidige tijd onhoudbaar toe, sneller, altijd sneller, brengt hem ten laatste zelf teweeg! Dat zal pijnlijk, verschrikkelijk zijn, doch het einde is genezing. Eerst dan is de tijd daar, om van zedelijkheid te spreken. Heden zou het als een in de storm gesproken woord wegsterven. Doch is het uur dan voorbij, waar in het Babel der zonden ten onder gaan moest, omdat het verrot in zich ineens stortte, dan let op het vrouwelijk geslacht! Haar doen en laten zal u altijd tonen, *hoe jullie zijn*, omdat ze in haar fijnere aanvoelingsbekwaamheid dat beleeft, wat de gedachtevormen willen.

Deze omstandigheid geeft ons ook de zekerheid dat bij rein denken en aanvoelen de vrouwelijkheid als eerste omhoog zal snellen naar dat ideaal, dat wij als de edele mens aanzien. Dan heeft de zedelijkheid in de volle glans van haar reinheid intrede gehouden!

Waak en bid!

Hoe dikwijls wordt deze uitspraak van de Godszoon verder gegeven als een welgemeende raad en waarschuwing, waarbij echter noch de raadgever noch degeen, aan wie deze raad gegeven wordt, zich de moeite nemen, daarover na te denken, wat met deze woorden eigenlijk gezegd moet zijn.

Wat onder bidden te verstaan is, weet één ieder mens, of beter gezegd, hij *geloofd* het te weten, desondanks hij het in werkelijkheid *niet* weet. Ook het waken waant hij nauwkeurig te verstaan en is toch ver verwijderd daarvan.

"Waakt en bidt" is de figuurlijke weergave voor de aanmaning tot beweeglijkheid van de aanvoelingsbekwaamheid, dus tot werkzaamheid van de geest! Geest in de *ware* zin, niet ietwat als hersenwerkzaamheid aangenomen; want de uitdrukkingswijze van de levende mensengeest is enkel en alleen de *aanvoeling*. *In niets anders* bewerkstelligt zich de geest van de mens, dus zijn oorspronkelijke kern, die tot zijn eigenlijke "ik" zich gevormd heeft in zijn trektocht door de Naschepping.

"Waak en bid" betekent dus niets anders dan de eis tot de verfijning en versterking van de aanvoelingsbekwaamheid van de aardse mensen, gelijkbetekenend met het levendig maken van de geest, die van de enige eeuwigheidswaarde van de mens is, welke alleen in staat is terug te keren in het Paradijs, de Oerschepping, vanwaar hij is uitgegaan. Hij *moet* daarheen terug, ofwel als gerijpt zich zelf bewust, of als weer onbewust geworden, als een levendig, door het Licht gewild, in de Schepping bruikbaar geworden ik, of als een verscheurd, gedood ik, wanneer het in de Schepping onbruikbaar was.

De aanmaning van de Godszoon "Waak en bid" is daarom één van de ernstigste, die Hij aan de mensen van de aarde achterliet. Gelijktijdig een dreigende waarschuwing daarvoor, om nuttig in de Schepping te staan, zo dat niet de verdoemenis volgen moet in het zelfstandige werken van de Goddelijke Wetten in de Schepping.

Ziet de vrouw! Zij heeft als hoogste goed van haar vrouwelijkheid in het aanvoelen een zachtheid, die anders geen schepsel bereiken kan. *Daarom* zou men echter alleen maar van *edele* vrouwelijkheid in deze Schepping moeten kunnen spreken, omdat de vrouwelijkheid de sterkste gaven tot de verwerkelijking van al het goede in zich draagt. Daarmee rust echter ook de grootste van de verantwoordelijkheden op de vrouw. Om *deze* reden heeft Lucifer met de ganse scharen, die hem toebehoren, zijn hoofddoel op de vrouw gericht, om daarmee de ganse Schepping aan zijn macht te onderwerpen.

En Lucifer vond bij de vrouw van de Naschepping helaas slechts een al te lichtvaardige bodem. Met open ogen vloog ze hem tegemoet en vergiftigde in haar aard de ganse Naschepping door omvorming van reine begrippen in verwrongen spiegelbeelden, die verwarring onder alle mensengeesten naar zich trekken moest. De reine bloesem van de edele vrouwelijkheid als kroon van deze Naschepping vernederde zich zelf door de invloed van de verleider snel tot een gifplant, welke schemerende kleuren draagt en met een lokkende waas alles naar die plaats trekt, op welke zij gedijt, naar de *poel van verderf*, waar in deze zwoele weekheid de aldus aangetrokken verzinken.

Wee de vrouw! Daar haar de hoogste van alle waarden ten deel vielen, die zij niet juist aanwende, moet zij de eerste zijn, op wie het zwaard van de Goddelijke Gerechtigheid neersuist, wanneer zij zich niet besluit, met de haar eigene beweeglijkheid van het geestelijke aanvoelen nu vooraan te gaan bij de noodwendige opstijging van de aardemensheid uit de puinhopen van een verkeerde opbouw van verdorven

begripen, die slechts door influistering van Lucifer ontstonden. De aardevrouw stelde in plaats van voorbeeldig streven naar de tooi van de witte bloesem van edele reinheid de behaagzucht en de ijdelheid, die hun speelplaats in de behaagzucht van een verkeerd gekweekt gezelschapsleven vond. Zij voelde wel, dat haar de ware tooi van de vrouwelijkheid daarbij verloren ging en greep naar het haar door het duister geboden surrogaat, doordat zij haar lichamelijke aantrekkelijkheid te koop probeerde aan te bieden, tot de schaamteloze modepop werd, waardoor ze alleen nog maar verder in de diepte dreef, de mannen met zich meesleurend, door versterking van hun driften, wat de ontplooiing van hun geest moest hinderen.

Doch daarmee plantten zij in zich de kiem, die nu in het noodwendige Gericht ze allen wisselwerkend in het verderf moet storten, die dus faalden en tot bedorven vruchten van deze Schepping werden, omdat ze daarmee onbekwaam werden, aan de naderende bruisende, reinigende stormen stand te houden. Er moet zich niemand aan de aanbidders van de afgod ijdelheid en van de behaagzucht zijn handen smerig laten maken, wanneer deze ter redding uit de nood daarnaar willen grijpen. Laat hen zinken en stoot hen terug, er is geen waarde in hen, die aangewend zou kunnen worden voor de nieuwe opbouw, die toegezegd is.

Zij zien niet het belachelijke en de holheid van hun doen. Hun lachen en hun spot echter over de weinigen, welke de eerbaarheid en de reinheid van ware vrouwelijkheid nog trachten te bewaren voor zich zelf, welke het schoonste sieraad van het meisje en van de vrouw, het tere schaamtegevoel, zich *niet* verstikken lieten, die spot daarover zal nu spoedig in smartenkreten overgaan en daarin verstommen!

De vrouw van de Naschepping staat zoals op de snijkant van een mes door de hoge gaven, welke zij ontving. Rekenschap heeft zij voortaan af te leggen, daarover, wat zij daarmee tot dusver deed. Hiervoor is er geen enkele verontschuldiging! Terugkeer en omkeer is onmogelijk; want de tijd is om. Zij

allen hadden vroeger daaraan moeten denken en weten, dat niet *hun* mening aan de onbuigzame Godswil tegenovertrede kan, in welke slechts de *Reinheid* rust, helder zoals kristal. —

De vrouw van de toekomst echter, die zich met haar waarden redden kon door de tijd van het verwilderde leven van een Sodom en Gomorra in de huidige tijd, en zij, die nieuw geboren zal worden, zij zal de vrouwelijkheid eindelijk tot die bloei brengen, die alles alleen met de heilige schroom van de *reinste* verering kan benaderen. Zij zal *die* vrouw zijn, die volgens de Goddelijke Wil leeft, dat betekent, *zo* in de Schepping staat, dat zij als de stralende kroon geldt, die zij *kan* en *moet* zijn, alles doorvloeiend met de trillingen, welke zij opneemt uit de Lichte Hoogten en onverduisterd kan doorgeven krachtens haar bekwaamheid, die in de teerheid van de vrouwelijke aanvoeling ligt.

Het Woord van de Godszoon: "Waakt en bidt" zal belichaamd zijn in *iedere* vrouw van de toekomst, zoals het reeds belichaamd zijn moest in elke vrouw van het tegenwoordige; *want in het trillen van het vrouwelijke aanvoelingsbekwaamheid ligt, wanneer zij naar de Reinheid en het Licht streeft, het voortdurend waken en het schoonste bidden, dat God welgevallig is!*

Een dergelijk trillen brengt het beleven van dankvervulde vreugde! En *dat* is *het* gebed, zoals het zijn moet! Het trillen bevat echter ook gelijktijdig een steeds op zijn hoede zijn, dus *waken!* Want ieder niet mooie, dat zich te naderen tracht en ieder kwaad willen wordt van dergelijke trillingen van de tere fijn gevoeligheid reeds opgenomen en opgemerkt, nog eerder het zich in gedachten kan vormen en dan is het voor de vrouw gemakkelijk, zich nog en *steeds* te rechter tijd te beschermen, wanneer zijzelf het niet *anders wil*.

En ondanks de fijnheid van deze trillingen ligt een kracht daarin, die *alles* in de Schepping tot omvormen in staat is. Niets is er, dat haar weerstaan kan; want deze kracht brengt Licht en daarmee leven!

Dat wist Lucifer zeer goed! En daarom wende hij zich ook hoofdzakelijk met de aanvallen en de verzoekingingen naar alle vrouwelijkheid! Hij wist, dat hem *alles* zou toevallen, wanneer hij alleen maar de vrouw zou winnen. En helaas, helaas is het hem gelukt, zoals één ieder heden duidelijk kan zien, wie zien wil!

In de eerste lijn geldt de oproep uit het Licht daarom wederom naar de vrouw! *Zij zou nu moeten* herkennen, welke diepe trede zij thans ingenomen heeft. *Zou moeten*, als... de ijdelheid het toeliet. Doch *deze* valstrik van Lucifer houdt al het vrouwelijke in zijn ban, zo vast, dat het zelfs het Licht niet meer kan herkennen, ja, *niet meer wil!* Niet wil, omdat de moderne vrouw van de tegenwoordige tijd zich van haar lichtvaardige beuzelarij niet scheiden kan, ondanks zij in zich donkerte reeds aanvoelt, wat ze daarmee verloren heeft. *Zij weet het zelfs gans nauwkeurig!* En om deze aan het weten overeenkomende, vermanende aanvoeling te verdoven, rent ze zoals blind opgezweept de nieuwe belachelijkheid verblind tegemoet, *mannelijk te worden in het beroep en in haar ganse wezen!*

In plaats van terug te keren tot de echte vrouwelijkheid, het kostbaarste goed in de ganse Schepping! En daarmee tot de opgave, die haar vanuit het Licht werd bestemd!

Zij is het, die daarmee de man van al het verhevene berooft en daarmee ook het opbloeien van de edele mannelijkheid verhindert.

Daar waar de man niet in staat is op te zien naar de vrouw in haar vrouwelijkheid, is geen enkele natie in staat, geen enkel volk omhoog te bloeien!

Alleen echte, reinste vrouwelijkheid kan een man tot grote daden leiden en opwekken! Niets anders. En *dat* is de roeping van de vrouw in de Schepping volgens de Goddelijke Wil! Want daarmee verheft zij volk en mensheid, ja, de ganse Naschepping; want in haar gans alleen ligt deze hoge Kracht van het zachtzinnige werken! Een macht, onweerstaanbaar en bedwingend, gezegend van Goddelijke Kracht daar, waar zij

van het reinste willen is! Niets komt met haar gelijk; want zij draagt schoonheid in de reinste vorm bij aan alles, wat ze doet, wat van haar uitgaat! Daarom moet haar weven door de ganse Schepping trekken, verfrissend, verheffend, bevorderend en tot leven brengend zoals een ademtocht uit het hevig verlangde Paradijs!

Naar deze parel in de gaven van uw Schepper greep Lucifer nu *vooreerst* met alle list en alle boosaardigheid, wetend, dat hij daarmee uw steun en uw streven naar het Licht verscheurde! Want in de vrouw ligt het kostbare geheim, dat in staat is in de Schepping de reinheid en de verhevenheid van de van alle gedachten los te maken, de opleving naar de grootste werkzaamheid, het edelste doen... vooropgesteld, dat deze vrouw zo is, zoals het de Schepper van haar wilde, toen Hij haar met deze gaven overgoot.

En jullie lieten u maar al te gemakkelijk misleiden! Zijn aan de verzoeking en gans zonder strijd bezwaken. Als de gewillige slavin van Lucifer stuurt nu de vrouw de uitwerking van de mooie Godsgaven in het tegendeel en maakt daarmee de ganse Naschepping aan het duister onderworpen! Er zijn heden slechts woeste vertekende beelden van al het voorhanden zijnde, wat God in deze Schepping tot de vreugde en tot het geluk van alle schepselen wilde laten ontstaan! Wel is alles ontstaan, echter onder de invloed van Lucifer veranderd en verbogen, verkeerd! De vrouw van de Naschepping gaf zich daartoe als middelares aan! Over de heldere bodem van de reinheid werd een zwoel moeras opgericht. Stralende begeestering met zinnenroes verwisseld. *Thans* willen jullie strijden, echter tegen iedere eis van het Licht! Om in de roes van ijdele zelfgenoegzaamheid te blijven, die u dronken maakt!

Er zijn er niet veel meer, die heden een heldere blik kunnen doorstaan. Het grootste aantal ontpopt zich als melaatsen, waarvan de schoonheid, dus de ware vrouwelijkheid reeds weggevreten is, wat nooit meer weer terug te plaatsen is. Een walging voor zichzelf zal zo velen komen, wanneer ze toch nog gered kunnen worden en na jaren dan terugdenken aan al dat,

wat ze heden als mooi en goed aanzagen. Het zal zoals een ontwaken en genezen uit de zwaarste koortsdromen zijn!

Zoals echter de vrouw in staat was de ganse Naschepping diep omlaag te trekken, zo heeft ze ook de kracht, haar wederom op te heffen en te bevorderen, daar de man haar daarin navolgt. Spoedig zal dan na de reiniging de tijd naderbij komen, waar in men vol vreugde kan uitroepen: Ziet de vrouw, zoals ze zijn moet, de *echte* vrouw in al haar grootheid, edelste reinheid en macht, en jullie beleven aan haar het Christuswoord: "Waakt en bidt" in al zijn natuurlijkheid en in zijn mooiste vorm!

Het huwelijk.

Huwelijken worden in de hemel gesloten! Deze zin wordt dikwijls met woede en bitterheid van gehuwden uitgeroepen. Maar het wordt ook huichelachtig door diegenen aangewend, die van de hemel het verst verwijderd zijn. Het natuurlijke gevolg is, dat men over deze spreuk alleen maar nog de schouders ophaalt, glimlacht, spot, en zelfs ook hoont.

Met het oog op al de huwelijken, die een mens in de loop der jaren in zijn naaste en wijdere omgeving leert kennen, wordt dit begrijpelijk. De spottende hebben gelijk. Alleen zou het beter zijn, niet over dat gezegde te spotten, maar over de huwelijken zelf! *Deze* zijn het, die voor het merendeel niet alleen spot en hoon, maar zelfs verachting verdienen.

De huwelijken, zoals ze heden zijn en zoals ze reeds van over honderden jaren waren, maken de waarheid van de spreuk te schande, laten niemand daaraan geloven. Zij zijn met helaas slechts zeer zeldzame uitzonderingen een uitgesproken onzedelijke toestand, waaraan een einde te maken niet snel genoeg kan gebeuren, om duizenden voor deze schande te behoeden, in dewelke ze bij de gewoonte van de huidige tijd overeenstemmend blindelings naar toe rennen. Zij wanen, dat het niet anders zijn kan, omdat het zo gebruikelijk is. Daarbij komt, dat juist in de huidige tijd alles tot naar het schaamteloze toe daarop toegespitst is, om elke reinere aanvoeling te vertroebelen en te verstikken. Geen mens denkt daaraan, de persoonlijkheid ook door eerbied tegenover het lichamelijke tot dat te maken, wat ze zou moeten zijn, zijn kan en zijn moet.

Het lichaam heeft evenals de ziel ietwat kostbaars, daarom onaantastbaars te zijn, dat men niet tot verlokking ten toon

stelt. Ietwat hoogs, heiligs! En daarom laat zich op aarde ook in dit opzicht het lichaam van de ziel niet scheiden. Beiden zijn gelijktijdig als heiligdom te achten en te bewaren, als het enige waarde heeft. Anders worden het vodden, waar aan men zich bezoedelt, en die slechts betamen, in de hoek geworpen te worden, om aan de eerste beste voorbijtrekkende uitdrager goedkoop toe te behoren. Stort zich heden een leger van zulke uitdragers en opkopers over de aarde, zo vinden ze onvermoede hoeveelheden van deze vodden. Iedere schrede brengt hen nieuwe opeenhopeningen, die reeds op hen wachten. En zulke opkopers en uitdragers trekken feitelijk reeds in dichte drommen rond. Zij zijn de afgezanten en werktuigen van de duisternis, die gierig de goedkope buit naar zich trekken, om hen verder en verder zegevierend omlaag te voeren in hun duistere rijk, totdat alles zwart boven hen sluit en zij de weg naar het Licht nooit meer terug kunnen vinden. Het is geen wonder, dat iedereen lacht, zodra nog iemand ernstig daarvan spreekt, dat huwelijken in de hemel gesloten worden!

De burgerlijke huwelijksvoltrekking is niets anders dan een nuchtere zakelijke daad. De zich daardoor verbindende nemen haar voor, niet ietwat gemeenschappelijk ernstig aan om een werk te benaderen, die de innerlijke en de uiterlijke waarde van de betrokken personen verheft, die hen gemeenschappelijk hoge doelen nastreven laat, en zodoende zich zelf, de mensheid, en tevens de ganse Schepping tot zegen strekt, maar als een eenvoudig verdrag, waar mee ze zich wederkerig geldelijk veiligstellen, opdat de wederzijdse lichamelijke overgave zonder zakelijke bedenkingen kan vervolgen. Waar blijft daar de heiligheid van het lichaam, die van beide zijden in een huwelijk gebracht en daarin ook bewaard moet zijn? Dit wordt helemaal niet in aanmerking genomen.

De vrouw neemt daarbij zo een vernederende houding in, dat men zich van haar zou moeten afwenden. In tachtig van de honderd gevallen verhuurt of verkoopt zij zich eenvoudig in de dienst van de man, die niet een gelijkwaardige kameraad in haar zoekt, maar behalve een pronkstuk een goedkope en

gewillige huishoudster, die hem zijn thuis behaaglijk maakt, met wie hij ook onder de dekmantel van een valse fatsoenlijkheid gemeenschappelijk de begeerten ongestoord kan botvieren.

Om de nietigste redenen verlaten jonge meisjes dikwijls het ouderlijk huis, om een huwelijk aan te gaan. Soms zijn ze het ouderlijk huis moe, verlangen ze naar een werkkring, waarin zijzelf kunnen beslissen. Anderen verbeelden het zich aantrekkelijk, een jonge vrouw te spelen, of hopen op meer beweging in het leven. Zij geloven misschien ook in betere geldelijke omstandigheden te komen. Evenzo zijn er gevallen, waar jonge meisjes uit trots een huwelijk aangaan, om daarmee een ander te ergeren. Ook louter lichamelijke driften geven de aanleiding tot een huwelijksluiting. Door verkeerde leesstof, verkeerde ontspanningen en spelletjes werden ze opgewekt en kunstmatig opgekweekt.

Zelden is het werkelijke ziele liefde, die haar tot deze ernstigste van alle stappen in het aardse leven aanleiding geeft. De meisjes zijn onder trouwe bijstand van vele ouders zogenaamd "te verstandig", om zich alleen van reinere aanvoelingen te laten leiden, rennen echter daarmee eerst regelrecht in het ongeluk toe. Zulke hebben hun loon voor deze oppervlakkigheid ten dele reeds in het huwelijk zelf. Ten deel echter slechts! De bittere beleving van de wisselwerking als gevolg van zulke verkeerde huwelijken komt veel later; want het voornaamste kwaad ligt daarbij in het verzuim, die daarmee in het mogelijk vooruitgaan lichtzinnig bewerkstelligd werd. Zo menig aardse leven is daardoor voor het eigenlijke *doel* van het persoonlijke bestaan volkomen verloren. Het brengt zelfs nog een zware teruggang, die moeizaam weer ingehaald moet worden.

Hoe anders, wanneer een huwelijk op de juiste grondslag gesloten is en harmonisch zich gestalte geeft! Vreugdevol, de ene in de vrijwillige dienst van de andere, groeien zij aan elkaar omhoog tot geestelijke veredeling, schouder aan schouder glimlachend de aardse moeilijkheden tegemoet

kijkend. Het huwelijk wordt dan tot een gewin voor het ganse bestaan, uit het geluk. En in het geluk rust een opzwaai niet alleen voor de enkeling, maar voor de ganse mensheid! Wee daarom de ouders, die hun kinderen door overreding, list of dwang uit verstandelijke gronden in verkeerde huwelijken drijven. Het gewicht van de verantwoordelijkheid, die daarin verder grijpt dan alleen voor hun kind, valt vroeger of later zo duurzaam op hen, dat zij wensen, nooit op zulke "schitterende gedachten" te zijn gekomen.

De kerkelijke huwelijksluiting wordt nu door velen alleen als een deel van een zuiver aards feest gezien. De kerken zelf of hun vertegenwoordigers wenden het woord aan: "Wat God te samengevoegd heeft, dat zal de mens niet scheiden!" Bij religieuze cultus ligt de grondgedachte voorop, dat de beide huwelijk sluitende door deze handeling van een huwelijksceremonie van God te samengevoegd worden. "Meer gevorderden" nemen in plaats van dit ook de betekenis, dat de beide huwelijk sluitende daarmee voor God te samengevoegd worden. Deze laatste uitlegging heeft altijd nog meer gegrondheid dan de eerste.

Gewild is echter met deze woorden een dergelijke uitlegging niet! Zij moeten ietwat gans anders zeggen. Er is daarbij dit feit ten grondslag gelegd, dat huwelijken werkelijk in de hemel gesloten zijn.

Worden van deze zin alle verkeerde begrippen en interpretaties verwijderd, zo houdt dadelijk iedere oorzaak tot het lachen, spotten of honen op, en de betekenis ligt in zijn ganse ernst en zijn onherroepelijke waarheid voor ons. Het natuurlijke gevolg is echter dan ook de kennis, dat de huwelijken gans anders bedoeld en gewild zijn, dan de huidige het zijn, dat betekent, dat een huwelijksluiting alleen onder gans andere voorwaarden, met gans andere inzichten en overtuigingen en met gans reine bedoelingen mag plaatshebben.

"De huwelijken worden in de hemel gesloten", toont in de eerste lijn, dat reeds bij intrede in het aardse leven één ieder

mens bepaalde eigenschappen meebrengt, waarvan harmonische ontwikkeling alleen mensen met de daartoe passende eigenschappen kunnen teweegbrengen. Daartoe passende eigenschappen zijn echter niet de gelijke, maar zodanige, *die aanvullen* en door deze aanvulling volwaardig maken. In de volwaardigheid echter klinken alle snaren in een harmonisch akkoord. Wordt nu het ene deel door het andere volwaardig gemaakt, zo wordt ook dit andere daartoe komende deel door het tweede evenzo volwaardig, en in de aaneensluiting van beide, dus in het samenleven en werken, zal dit harmonische akkoord weerklinken. *Zo* is het huwelijk, dat in de hemel gesloten is.

Daarmee is echter niet gezegd, dat voor de ene mens tot een harmonisch huwelijk slechts *één* gans bepaalde andere mens op aarde geschikt is, maar er zijn meestal *enige* daar, die de aanvulling van het andere deel in zich dragen. Men behoeft dus niet ietwat tientallen jaren om over de aarde te zwerven, om dit tweede, werkelijk passende en aanvullende deel te vinden. Het betekent slechts, om de nodige ernst daartoe aan te wenden, ogen, oren en hart open te houden, en voor alles van de tot dusver als voorwaarde tot een huwelijk gestelde eisen af te zien. Juist dat, wat heden geldt, moet *niet* zijn. Gemeenschappelijke arbeid en hoge doelen veroorzaken een *gezond* huwelijk evenzo noodzakelijk, zoals een gezond lichaam de beweging en frisse lucht. Wie op gemakkelijkerheid en de meest mogelijke zorgeloosheid rekt en daarop het samenleven op te bouwen tracht, zal ten laatste slechts ongezondheid met alle bijverschijnselen oogsten. Daarom tracht eindelijk huwelijken aan te gaan, die in de hemel gesloten zijn. Dan zal het geluk u vinden!

Het in de Hemel gesloten zijn betekent, voor of met de intrede in het aardse leven reeds voor elkaar voorzien te zijn. Dit voorzien zijn ligt echter alleen in de meegebrachte eigenschappen, waar mee zich twee wederzijds volledig aanvullen. Zulke zijn daardoor voor elkaar bestemd.

Bestemd zijn kan men echter even goed ook uitdrukken met "voor elkaar passen", zich dus werkelijk aanvullen. Daarin ligt de bestemming.

"Wat God samengevoegd heeft, mag de mens niet scheiden." Het niet begrijpen van deze woorden van Christus heeft reeds zo menig onheil aangericht. Velen waanden tot dusver onder: "Wat God te samengevoegd heeft" de huwelijksluiting. Deze heeft met de betekenis van die woorden tot dusver zo goed als niets te maken gehad. Dat, wat God te samengevoegd heeft, is een verbond, waar in de voorwaarden vervuld zijn, dat een volledige harmonie vereist, dat dus in de hemel gesloten is. Of daarover nu de burgerlijke of kerkelijke toestemming verleend werd of niet, verandert niets aan de zaak.

Vanzelfsprekend is het noodwendig, zich daarbij ook in de verordeningen van de staat in te voegen. Wordt dan een huwelijksvoltrekking bij een zo gesloten verbond nog volgens de betreffende religieuze cultus en in overeenkomende vrome aandacht voorgenomen, zo is het gans natuurlijk, dat dit verbond door de innerlijke instelling van de betrokkenen een nog veel hogere wijding ontvangt, die werkelijke en sterke geestelijke zegen over het paar brengt. Zulk een huwelijk is dan werkelijk *van* en *voor* God samengevoegd en in de hemel gesloten.

Nu volgt de waarschuwing: "Dat mag de mens niet scheiden!" Hoe klein is ook de hoge betekenis van *deze* woorden omlaaggedrukt worden. Daarbij ligt de waarheid toch zo helder aan het licht! Waar altijd ook een verbond zich bevindt, dat in de hemel gesloten is, dat betekent, waar twee zich zo aanvullen, dat een vol harmonisch akkoord ontstaat, daar mag geen derde proberen, een scheiding teweeg te brengen. Zij het, om een wanklank te veroorzaken, een vereniging onmogelijk te maken of een scheiding teweeg te brengen, om het even, een zulke onderneming zou een zonde zijn. Een onrecht, dat zich in zijn wisselwerking zwaar aan de veroorzaker hechten moet, daar twee mensen gelijktijdig daarvan getroffen worden, en met dit ook de zegen, die door hun geluk zich zou verbreid

hebben in de grof- en de fijnstoffelijke wereld. Er is in deze woorden een eenvoudige waarheid, die zich naar alle zijden kenbaar maakt. De waarschuwing is tot de bescherming van alleen dergelijke verbintenissen, die door de reeds tevoren genoemde voorwaarden in de hemel gesloten zijn, waarvoor ze hun bevestiging door de meegebrachte wederzijds zich aanvullende ziele eigenschappen hebben.

Tussen deze moet zich geen derde dringen, ook de ouders niet! Bij de beide betrokkenen zelf zal het nooit opkomen, een scheiding te wensen. De hen door hun gemeenschappelijke ziele eigenschappen ten grondslag gelegde Goddelijke Harmonie laat zulk een gedachte niet opkomen. Hun geluk en de bestendigheid van hun huwelijk is daarmee vanaf het begin gewaarborgd. Wordt een aanvraag tot scheiding van één van de echtgenoten ingediend, zo geeft deze daarmee het beste bewijs, dat de noodwendige harmonie *niet* ten grondslag ligt, het huwelijk dus ook niet in de hemel gesloten kan zijn. In zulk een geval zou een huwelijk beslist ontbonden moeten worden; tot de verhoging van het zedelijk zelfbewustzijn van beiden op zo een ongezonde trede levende echtgenoten. Dergelijke verkeerde huwelijken vormen thans de grote meerderheid. Deze wantoestand ligt overwegend aan de zedelijke teruggang van de mensheid evenals in de heersende aanbidding van het verstand.

Het scheiden van datgene, wat God samengevoegd heeft, betreft echter niet alleen het huwelijk, maar ook reeds het voorafgaande zich naderen van twee zielen, die door de zich aanvullende eigenschappen alleen harmonie kunnen ontwikkelen, dus voor elkaar bestemd zijn. Is dan een zulk verbond gesloten, en een derde tracht zich ertussen te dringen door kwaadsprekerij of dergelijke bekende middelen, zo is deze bedoeling reeds de volledige echtbreuk!

De betekenis van de woorden: "Wat God samengevoegd heeft, dat mag de mens niet scheiden", is zo eenvoudig en duidelijk, dat het moeilijk te begrijpen is, hoe hierover een verkeerde opvatting opduiken kon. Het was dan alleen mogelijk door de

onjuiste scheiding van de geestelijke wereld van de aardse wereld, waardoor een bekrompen verstandelijke opvatting tot gelding kon komen, die nog nooit werkelijke waarde opleverde.

Vanuit het geestelijke werden deze woorden gegeven, alleen vanuit het geestelijke kunnen zij daarom hun ware verklaring vinden!

De rechten van het kind op de ouders.

Vele kinderen leven ten opzichte van hun ouders in een onzalige waan, die voor hen tot de grootste schade wordt. Zij geloven hun ouders de aanleiding tot hun eigen aards bestaan te kunnen opladen. Dikwijls hoort men de bemerking: "Vanzelfsprekend moeten mijn ouders voor mij zorgen; want zij hebben mij immers in de wereld gezet. Mijn schuld is het niet, dat ik daar ben."

Ietwat dwazer kan zelfs niet gezegd worden. Eén ieder mens is op zijn eigen verzoek op deze aarde, of door zijn eigen schuld! Ouders geven enkel de mogelijkheid ter incarnatie, verder niets. En iedere geïncarneerde ziel moet dankbaar zijn, dat haar de mogelijkheid daartoe gegeven werd!

De *ziel* van een kind is verder niets dan *gast* bij zijn ouders. In dit feit alleen reeds ligt genoeg verklaring, om te weten, dat een kind in werkelijkheid generlei rechten tegenover zijn ouders kan doen gelden! Geestelijke rechten op zijn ouders heeft het niet! Aardse rechten echter zijn immers enkel uit de zuiver aardse, maatschappelijke orde voortgekomen, die de staat vaststelt, opdat hijzelf geen verplichtingen behoeft over te nemen.

Het kind is geestelijk een opzichzelfstaande persoonlijkheid! Behalve het aardse lichaam, dat als werktuig tot de werkzaamheid op deze grofstoffelijke aarde nodig is, heeft het niets van de ouders ontvangen. Dus alleen een behuizing, welke de reeds tevoren zelfstandige ziel kan benutten.

Doch door het verwekken nemen de ouders de verplichting over, de daarmee geschapen behuizing te verzorgen en in stand te houden, totdat de ziel, die daarvan bezit genomen heeft, het onderhoud zelf in staat is over te nemen. Het tijdstip daarvoor toont de natuurlijke ontwikkelingsgang van het lichaam zelf. Wat daarboven uit gebeurt, is van de ouders een geschenk.

De kinderen zouden daarom eindelijk eens moeten ophouden, zich op de ouders te verlaten, en liever daaraan denken, dat zij zelf zo spoedig als enigszins mogelijk zich op eigen voeten plaatsen. Het is daarbij natuurlijk om het even, of ze zich in het ouderlijk huis zelf bewerkstelligen, of buitenaf. Maar werkzaamheid moet het zijn, dat niet in gemakelikheden en vervulling van zogenaamde samenlevingsverplichtingen mag bestaan, maar in een bepaalde werkelijke en nuttige plichtsvervulling, van dien aard, dat de betreffende werkzaamheid door een andere, bijzonder daarvoor aangestelde persoon uitgevoerd zou moeten worden, wanneer het kind dit werk niet meer verricht. Alleen zo kan van een nuttig bestaan op de aarde gesproken worden, dat het rijpen van de geest naar zich trekt! Vervult een kind in het ouderlijk huis een dergelijke opgave, om het even, of het van het mannelijke of van het vrouwelijke geslacht is, zo moet het van de ouders uit echter ook *dat* loon geworden, dat een vreemde daarvoor aangestelde persoon zou moeten toekomen. Met andere woorden: het kind moet dan in zijn plichtsvervulling ook als werkelijk zelfstandig mens beschouwd en behandeld worden. Strengelen zich om de ouders en de kinderen bijzondere banden van de liefde, van het vertrouwen en de vriendschap, zo is het des te mooier voor beide delen; want dan is dit een vrijwillig verbonden zijn, uit innerlijke overtuiging uitgaand, en daarom des te waardevoller! Dan is het echt, en blijft verbonden ook voor het generzijdse, tot het wederkerig vorderen en vreugde. Familiedwang en familiegebruiken echter zijn ongezond en verwerpelijk, zodra een zekere leeftijdsgrens van de kinderen overschreden is.

Er zijn natuurlijk ook geen zogenaamde verwantschapsrechten, op welke namelijk tantes, ooms, nichten en neven, en wat zich verder nog allemaal verwant zijnde uit te buiten zoekt, zich zo dikwijls steunen. Juist deze verwantschapsrechten zijn een verwerpelijk misbruik, dat een op zich zelf staand mens steeds tot afkeer moet zijn.

Uit overleveringen is dit helaas tot een gewoonte geworden, zodanig, dat een mens gewoonlijk in het geheel niet anders probeert te denken, en zich stil daarin schikt, ook wanneer met tegenzin. Wie echter eens die kleine schrede waagt en vrij daarover nadenkt, aan deze komt dit alles uit de diepte van zijn ziel zo belachelijk voor, zo weerzinwekkend, dat hij zich verontwaardigd afwendt van de daarmee ontstane aanmatigingen.

Met zulke tegennatuurlijke dingen moet eens opgeruimd worden! Zodra een fris en gezond slag van mensen in zich ontwaakt, worden dergelijke misbruiken dan toch al niet meer verdragen, omdat ze tegen ieder gezond inzicht staan. Uit zulke gekunstelde vervormingen van het natuurlijke leven zou immers ook nooit ietwat werkelijk groots kunnen ontstaan, daar de mensen daarbij veel te onvrij blijven. In deze schijnbare bijzaken ligt een geweldig gebonden zijn. *Hier* moet de vrijheid inzetten, doordat de enkeling zich losrukt van onwaardige geplogenheden! Ware vrijheid ligt alleen in de juiste *plichtkennis*, die verbonden blijft met vrijwillige *plichtvervulling*! Plichtvervulling gans alleen geeft *rechten*! Dit betreft zich ook op kinderen, die eveneens alleen uit de trouwste plichtvervulling rechten kunnen worden. —

Er zijn echter nu een ganse reeks van strengste plichten van alle ouders, die met de kinderrechten niet samenhangen.

Iedere volwassene heeft zich bewust te zijn, wat met de verwekking eigenlijk verbonden is. De tot dusverre lichtzinnigheid daarin, de gedachteloosheid en ook de verkeerde opvattingen hebben zich immers op zo onzalige wijze gewroken.

Maakt u nu duidelijk, dat in het meest nabije generzijdse een groot aantal zielen reeds gereed staan in de afwachting van een mogelijkheid tot weer incarneren op de aarde. Het zijn voor het merendeel deze mensenzielen, die, van karmadraden vastgehouden, eender welke aflossing in een nieuw aards leven zoeken.

Zodra zich hen een mogelijkheid daartoe voordoet, klampen zij zich aan plaatsen, waar een verwekkingdaad gebeurde, om wachtend het aanrijpen van het nieuwe mensenlichaam als behuizing te volgen. In dit wachten spinnen zich dan fijnstoffelijke draden van het jonge lichaam uit tot de ziel, die zich hardnekkig in dichte nabijheid van de wordende moeder houdt, en omgekeerd, en bij een bepaalde rijpheid dienen dan de draden tot de brug, die de vreemde ziel uit het generzijdse binnenlaat in het jonge lichaam, dat hij ook dadelijk voor zich in aanspraak neemt. Een vreemde gast trekt daarmee in, die door zijn karma de opvoeders menig kommer kan bezorgen! Een vreemde gast! Wat een onbehaaglijke gedachte! Dat zou zich een mens toch steeds voor ogen moeten houden, en zou nooit moeten vergeten, dat hij in de keuze onder de wachtende zielen *mee* kan beslissen, wanneer hij de tijd daartoe niet lichtzinnig verzuimt. De incarnatie is weliswaar aan de Wet van de aantrekking van het gelijkgeaarde onderworpen. Toch behoeft daartoe niet beslist de gelijke aard van één der verwekkers als een pool te dienen, maar soms de één of andere mens, die veel in de nabijheid van de wordende moeder is. Hoe menig onheil kan nu afgewend worden, zodra de mens het ganse verloop juist kent, en zich bewust daarmee bezig houdt. Zo echter verbeuzelen zij slechts lichtvaardig in die zin, bezoeken spel en dans, geven feestjes, en bekommeren zich niet veel erom, wat gedurende deze tijd aan belangrijks zich voorbereidt, om later in hun ganse leven machtig in te grijpen.

Bewust zouden zij in het gebed, waar aan immers het vurig wensen steeds ten grondslag ligt, zo menig daarin sturen, het kwade afzwakken, het goede versterken. De vreemde gast, die dan als kind bij hen introk, zou daardoor zodanig zijn, dat hij *welkom* blijft op *elke* wijze! Men kletst veel van opvoeding voor de geboorte, in de gewoonten van het half begrijpen of verkeerd begrijpen van sommige uitwerkingen, die zich uiterlijk merkbaar maken.

Zoals echter dikwijls, zo is ook hier de menselijke gevolgtrekking uit de waarnemingen verkeerd. Er is zelfs geen

mogelijkheid van opvoeding voor de geboorte, doch daarentegen een besliste mogelijkheid van een *beïnvloeding van de aantrekking*, wanneer het op de juiste tijd en met de juiste ernst gebeurt! Dat is een onderscheid, dat in zijn gevolgen verder grijpt, dan het ooit een opvoeding voor de geboorte zou klaar kunnen brengen.

Wie nu daarover duidelijk geworden is, en desondanks nog op lichtzinnige wijze zich gedachteloos verbindt, verdient het immers niet anders, dan dat een mensengeest in zijn kring zich binnendringt, die hem daarin slechts onrust en misschien zelfs kwaad kan brengen.

De verwekking moet voor een geestelijk vrije mens niets anders zijn, dan het bewijs van zijn bereidwilligheid, om een vreemde mensengeest als blijvende gast in de familie op te nemen, hem gelegenheid te geven, om op de aarde af te lossen en te rijpen. Alleen waar aan beide zijden de innige wens *voor dit doel* voorhanden is, mag de gelegenheid tot een verwekking vervolgen. Beschouwt nu eens de ouders en de kinderen alleen van deze feiten uitgaand, dan zal veel zich vanzelf veranderen. De wederzijdse behandeling, de opvoeding, alles verkrijgt andere, ernstiger grondlagen dan tot dusver in talrijke families gebruikelijk was. Er zal wederzijds meer eerbied en meer achting zijn. Het zelfstandigheidsbewustzijn en verantwoordelijk streven zal zich voelbaar maken, wat als gevolg de natuurlijke, maatschappelijke opstijging in het volk brengt. De kinderen echter zullen spoedig afleren, zich rechten te willen aanmatigen, welke nooit bestonden. —

Het gebed.

Wanneer eigenlijk van het gebed gesproken moet worden, zo is het vanzelfsprekend, dat de woorden slechts voor diegenen gelden, die zich met het gebed bezighouden. Wie niet de drang tot een gebed in zich voelt, kan rustig daarvan afstand nemen, omdat zijn woorden of de gedachten toch in het niets vervliegen moeten. Wanneer een gebed niet grondig doorvoeld is, zo heeft het geen waarde, en daarom ook geen gevolg. Het ogenblik van een opwellend dankgevoel in grote vreugde, zoals ook de aanvoeling van diepe smart in het leed, geeft de beste grondslag tot een gebed, dat een gevolg verwachten kan. In zulke ogenblikken is de mens doordrongen van een bepaalde aanvoeling, die al het andere in hem overstemt. Daardoor is het mogelijk, dat de hoofdwens van het gebed, zij het nu een dank of een verzoek, onvertroebelde kracht verkrijgt.

De mensen maken zich in het algemeen dikwijls een verkeerd beeld van het gebeuren en de wording van een gebed en van de verdere ontwikkeling ervan. Niet ieder gebed dringt door tot de Hoogste Bestuurder van de werelden. In het tegendeel, het is een zeer zeldzame uitzondering, dat een gebed werkelijk eens tot bij de Treden van de Troon kan doordringen. Ook hierbij speelt de aantrekkingskracht van het gelijk geaarde als Grondwet de grootste rol.

Een ernstig gemeend, diep aangevoeld gebed komt zelf aantrekkend en door het gelijkgeaarde aangetrokken wordend in verbinding met een krachtverzamelplaats van dergelijke aard, van waar de hoofdinhoud van het gebed doordrongen is. De krachtverzamelplaatsen kunnen evengoed sfeerafdelingen of anders genoemd worden, het zal in de grond altijd op hetzelfde uitkomen. Wisselwerking brengt dan datgene, wat het

hoofdwens van het gebed was. Hetzij rust, kracht, ontspanning, plotseling innerlijk opkomende plannen, oplossing van moeilijke vragen of andere dingen. Iets goeds zal altijd eruit voortkomen, zij het ook slechts de eigen versterkte rust en zelfbeheersing, die dan wederom tot een uitweg, tot een redding leidt.

Het is ook mogelijk, dat deze uitgezonden gebeden, in hun sterkte verdiept door de wisselwerking van gelijkaardige krachtverzamelplaatsen, een fijnstoffelijke weg naar mensen vinden, die daardoor aangespoord op de één of andere wijze hulp en daarmee vervulling van het gebed brengen. Al deze verlopen zijn bij inachtneming van het fijnstoffelijke leven gemakkelijk verstaanbaar. Ook hierin ligt de gerechtigheid weer daarin, dat het doorslaggevende bij het gebed altijd de innerlijke gesteldheid van de biddende zal blijven, die al naar zijn diepte de kracht, dus de levensbekwaamheid en werkzaamheid van het gebed bepaalt.

In het grote fijnstoffelijke gebeuren van het heelal vindt iedere soort van aanvoeling haar bepaalde gelijke aard, daar ze van andere niet alleen niet aangetrokken zou kunnen worden, maar zelfs afgestoten zou worden. Alleen wanneer een gelijkgeaarde komt, vindt verbinding plaats en daarmee versterking. Een gebed, dat verschillende aanvoelingen bevat, die door de grote verdieping van de biddende ondanks de ontleding tenminste nog een zekere kracht in zich dragen, zal dus verschillende dingen aantrekken en verschillende dingen in de wisselwerking terugbrengen. Of daarin dan een vervulling kan liggen, hangt gans van de aard van de afzonderlijke delen af, die elkaar bevorderend of hinderend zich kunnen uitwerken. In ieder geval echter is het beter, bij een gebed slechts *één* gedachte als aanvoeling uit te zenden, opdat geen verwarring kan ontstaan.

Zo heeft Christus beslist niet gewild, dat het "Onze Vader" beslist in zijn geheel gebeden zou worden, maar Hij gaf daarmee alleen samenvattend al *datgene* aan, wat de mens bij ernstig willen in de eerste lijn met zekerheid van vervulling kan afsmecken.

In deze verzoeken zijn de grondslagen voor *alles* bevat, wat de mens tot zijn lichamelijk welbevinden en geestelijke opstijging nodig heeft. Zij geven echter nog meer! Deze verzoeken tonen gelijktijdig de *richtlijnen* voor het streven aan, die de mens in zijn aardse leven moet volgen. De samenstelling van de verzoeken is een meesterwerk op zich. Het "Onze Vader" alleen kan voor de zoekende mens *alles* zijn, wanneer hij zich erin verdiept en het juist opvat. Hij zou zelfs niets meer behoeven dan het "Onze Vader". Dit toont hem het ganse Evangelie in opeengedrongen vorm. Het is de sleutel naar de Lichte Hoogten voor wie, die het juist te beleven weet. Het kan voor iedereen de *staf* en de *fakkel* tegelijk zijn voor het voorwaarts- en opwaarts schrijden! Zo onmetelijk veel draagt het in zich*.

Reeds deze rijkdom toont het eigenlijke doel van het "Onze Vader". *Jesus* gaf de mensheid in het "Onze Vader" *de sleutel tot het Rijk Gods! De kern van Zijn Boodschap*. Hij heeft echter daarmee niet bedoeld, dat het op deze wijze opgezegd moet worden.

De mens behoeft alleen erop te letten, wanneer hij gebeden heeft, en hij zal vanzelf herkennen, hoeveel afgeleiding het hem bracht, en hoe het de diepte van zijn aanvoeling verzwakte, doordat hij de opeenvolging van de afzonderlijke verzoeken volgde, ook wanneer deze hem nog zo bekend zijn.

Het is hem onmogelijk, met diepte, voor een werkelijk gebed noodwendige innigheid van na de reeks van het ene verzoek in het andere te glijden! *Jesus* echter heeft op zijn manier de mensheid alles gemakkelijk gemaakt. De juiste uitdrukking is "kinderlijk". Hij wees bijzonder daarop toe: "Wordt zoals de kinderen!" Dus zo eenvoudig denkend, zo weinig moeilijkheden zoekend. Hij zou nooit van de mensheid zo ietwat onmogelijks verwacht hebben, zoals het het werkelijk verdiepte bidden van het Onze Vader vereist. Dit moet aan de mensheid ook de overtuiging brengen, dat *Jesus* daarmee ietwat anders wilde, ietwat groters. Hij gaf de sleutel voor het Rijk Gods, niet een eenvoudig gebed!

*) Voordracht nr. 28: "Het Onze Vader"

Veelzijdigheid van een gebed zal het altijd afzwakken. Een kind komt ook niet met zeven verzoeken gelijktijdig naar zijn vader, maar altijd alleen met datgene, wat zijn hart op dat moment het ergste bedrukt, zij het nu een pijn of een wens.

Zo moet ook een mens in nood zich biddend tot zijn God wenden, met datgene, wat hem bedrukt. En in de meeste gevallen zal het toch steeds maar *één* bijzondere aangelegenheid zijn, niet vele tegelijk. Om ietwat, wat hem niet oprecht bedrukt, moet hij ook niet smeken. Daar een zulke bede in zijn innerlijk niet levendig genoeg mee aangevoeld kan worden, wordt ze tot een lege vorm en verzwakt natuurlijk een misschien werkelijk noodzakelijke andere bede.

Daarom moet altijd alleen om datgene gebeden worden, wat werkelijk nodig is! Vooral geen lege vormen, die moeten versplinteren en met de tijd de huichelarij aankweken!

Het gebed vereist de diepste ernst. Men bidt in rust en in reinheid, opdat door de rust de aanvoelingskracht verhoogd wordt en ze door de reinheid iedere heldere lichtheid ontvangt, die het gebed omhoog kan dragen tot naar de Hoogten van al het Lichte, al het Reine. Dan zal ook de vervulling komen, die de biddende het meest nuttig is, hem werkelijk voorwaarts brengt in zijn ganse bestaan!

De *kracht* van het gebed kan dit *niet* omhoog slingeren of omhoog dringen, maar *alleen de reinheid* in haar overeenkomstige lichtheid. Reinheid echter in het gebed kan ieder mens bereiken, zij het ook niet in al zijn gebeden, zodra de drang tot het bidden in hem levend wordt. Het is daartoe niet noodwendig, dat hij reeds met zijn ganse leven in het reine staat. Dat kan hem niet verhinderen, tenminste tijdelijk hier en daar eens in het gebed zich in reinheid van zijn aanvoeling secondelang te verheffen.

Tot de kracht van het gebed echter helpt niet alleen de afgezonderde rust en de daardoor mogelijk geworden verdiepte zelfbeheersing, maar ook iedere sterke gemoedsopwelling, zoals de angst, de zorg, de vreugde.

Het is nu niet gezegd, dat de vervulling van een gebed altijd aan de *aardse* gedachte voorstellingen en wensen beslist overeenstemt en met deze in samenklank staat. De vervulling grijpt welmenend ver daarboven uit en leidt *het geheel* tot het beste, niet het aardse ogenblik! Dikwijls moet daarom een schijnbare niet vervulling later als de enige juiste en beste vervulling herkend worden, en voor de mens is het gelukkig, dat het niet volgens zijn wensen van het ogenblik gebeurde.

Nu de voorbede! De toehoorder vraagt zich dikwijls af, hoe de wisselwerking bij een voorbede, dus het gebed van een andere, de weg naar een mens kan vinden, die niet zelf gebeden heeft, omdat de terugwerking op de gebaande weg op de biddende zelf moet terugstromen.

Ook hierbij is er geen afwijking van de vaststaande Wetten. Een voorbiddende denkt tijdens zijn gebed zo sterk aan degenen, voor wie hij bidt, dat zijn wensen daardoor in de andere persoon vooreerst *verankerd* of vastgeknoopt wordt, en dan van daar zijn weg opwaarts neemt, dus naar de persoon ook kan terugkeren, voor wie de sterke wensen van de biddende in ieder geval reeds levendig geworden zijn en hem omcirkelen. Daarbij is echter beslist voorop te stellen, dat de bodem van de persoon, voor wie gebeden wordt, ook in staat is tot opname en door gelijksgaardheid geschikt is naar een verankering, en een zulke niet ietwat hindernissen er tegen opstelt.

Is de bodem niet in staat om op te nemen, dus onwaardig, zo ligt in het afglijden van de voorbeden alleen weer de wonderbare gerechtigheid van de Goddelijke Wetten, die niet kunnen toelaten, dat op een gans onvruchtbare bodem van buiten af door een andere hulp komt. Dit afstuiten of afglijden van de gewenste verankering van een voorbede bij iemand voor wie deze bede bedoeld is, die door zijn innerlijke toestand onwaardig is, trekt de onmogelijkheid van een hulpverlening naar zich. Er ligt ook hierin weer ietwat dergelijk volkomen in dit zelfwerkzame en vanzelfsprekende werken, dat de mens verbaasd voor de daarmee verbonden onbepaalde en rechtvaardige verdeling van de vruchten van al het zelf gewilde staat!

Zou dit niet zo onverbiddelijk zich voordoen, zo zou het raderwerk van de Schepping een leemte weergeven, die mogelijkheden tot onrechtvaardigheid toelaten tegen dergelijke waardeloosheid, die geen voorbidders kunnen hebben, desondanks voorbidders ook weer slechts door wisselwerking van vroeger gegeven vriendschappen of soortgelijke ontstaan.

Voorbeden van mensen, die het zonder eigen innerlijke en besliste drang van waarachtig aanvoelen doen, hebben generlei waarde noch gevolg. Ze zijn slechts leeg kaf.

Nog een andere manier van de werking van echte voorbeden is er. Dat is als een wegwijzer! Het gebed stijgt direct omhoog en wijst naar de hulpbehoevenden. Wordt nu een geestelijke bode aan de hand van deze aangewezen wegen tot ondersteuning uitgezonden, zo is de mogelijkheid van een hulp aan dezelfde Wetten van waardig of onwaardig, dus van opnamegeschiktheid of van afstoting onderworpen. Is de hulpbehoevende innerlijk naar het duister toegekeerd, dan kan de op de voorbede toe helpen willende bode geen voeling verkrijgen, kan niet inwerken en moet onverrichter zake weer terugkeren. De voorbede zou dus niet vervuld kunnen worden, omdat het de Wetten in hun levendigheid niet toelieten. Is echter de geschikte bodem daartoe daar, zo is een echte voorbede van onschatbare waarde! Ofwel hij brengt hulp erbij, ook wanneer de hulpbehoevende niets daarvan weet, of hij verenigt zich met de wens of het gebed van de hulpbehoevende en geeft deze daarmee een grote versterking.

Het Onze Vader.

Er zijn maar weinig mensen, welke zich bewust proberen te worden, *wat* ze eigenlijk willen, wanneer zij het gebed "Onze – Vader" uitspreken. Nog minder, die werkelijk weten, wat de *betekenis* van de zinnen is, die ze daarbij opzeggen. Opzeggen is wel de enige juiste benaming voor het verloop, dat de mens in dit geval bidden noemt.

Wie zich daarin meedogenloos onderzoekt, *moet* dit toegeven, of hij legt anders getuigenis daarvan af, dat hij zijn ganse leven op dezelfde manier doorbrengt... oppervlakkig, en van een diepe gedachte niet bekwaam is, nooit bekwaam was. Er zijn er genoeg daarvan op deze aarde, die zich zelf wel ernstig nemen, echter van de anderen met de beste wil niet ernstig genomen kunnen worden.

Juist de aanvang van dit gebed wordt reeds van oudsher verkeerd aan gevoeld, zij het ook op verschillende manieren. De mensen, die dit gebed ernstig proberen te behandelen, dus met een zekere goede wil daaraan beginnen, voelen in zich na of bij deze eerste woorden een zeker gevoel van geborgen zijn in zich opstijgen, de ziels geruststelling! En dit gevoel blijft bij hen overheersend tot enige seconden na het bidden.

Dit verklaart twee dingen. Ten eerste, dat de biddende zijn ernst slechts bij de eerste woorden kan volhouden, waardoor zij dit gevoel in hem veroorzaken, en ten tweede, dat juist het opkomen van dit gevoel bewijst, hoe ver verwijderd hij daarvan is, te bevatten, wat hij daarmee zegt!

Duidelijk toont hij zijn onbekwaamheid daarin met het dieper denken vast te houden, of ook zijn oppervlakkigheid; want anders moest bij de verdere woorden dadelijk weer een *ander* gevoel ontstaan, aan de veranderde inhoud van de woorden overeenkomend, zodra deze in hem werkelijk levend worden.

Dus blijft het bij hem in datgene, wat alleen de eerste woorden opwekken. Worden echter van hem de juiste bedoeling en de ware betekenis van de woorden had begrepen, dan moesten deze een gans ander aanvoelen in hem opwekken als dat van een behaaglijk geborgen zijn.

Meer aanmatigende mensen zien weer in het woord "Vader" de bevestiging daarvoor, rechtstreeks van God afstammen en daarmee bij een juiste ontwikkeling ten laatste zelf goddelijk te worden, en nu echter beslist reeds iets goddelijks in zich te dragen. En zo geeft het de dwalingen onder de mensen over deze zaak en nog veel meer. De meesten echter houden hem eenvoudig als de *aanspreking* in het gebed, het aanroepen! Daarbij behoeven zij aan het minste te denken. En dienovereenkomstig wordt het ook gedachteloos uitgesproken, ondanks juist ook in het aanroepen van God de ganse vurigheid zou moeten liggen, waarvan een mensenziel eigenlijk bekwaam kan worden.

Maar dit alles zal deze eerste zin niet zeggen en niet zijn, maar de Godszoon legde in de keuze van de woorden gelijktijdig de verklaring of de aanwijzing, *op welke wijze een mensenziel tot het gebed moet overgaan, hoe zij voor zijn God treden mag en moet, wanneer zijn gebed verhooring moet vinden*. Hij zegt nauwkeurig, welke gesteldheid zij op dat ogenblik moet bezitten, hoe haar toestand van de reine aanvoeling heeft te zijn, wanneer zij haar verzoek aan de Treden van Godstroon wil leggen.

Zo verdeelt zich het ganse gebed in drie delen. Het eerste deel is het gans zich brengen, zich geven van de ziel tegenover haar God. Zij verbreedt zich figuurlijk gesproken tegen de grond geslagen voor Hem uit, voordat zij met een verzoek komt, legt van te voren getuigenis af voor haar eigen reine wilsbekwaamheid. De Godszoon wil daarmee duidelijk maken, welk aanvoelen alleen de grondslag mag vormen voor een naderen aan God! Daarom komt het zoals een grote, heilige gelofte, wanneer in de aanvang de woorden staan: "*Onze Vader, Gij die in de Hemelen zijt!*" Bedenkt, dat gebed niet

gelijkbetekenend is met verzoek! Anders zou er immers geen dankgebed worden gegeven, waar in geen verzoek bevat is. Bidden is niet vragen. Reeds daarin is het "Onze Vader" tot dusver steeds miskend geworden, uit de slechte gewoonte van de mens, nooit voor God te treden, wanneer hij niet gelijktijdig ietwat van Hem verwacht, of zelfs eist; want in het verwachten ligt immers het eisen. En de mens verwacht inderdaad daarbij *altijd* ietwat, dat kan hij niet loochenen! Zij het ook in grote lijnen gesproken in hem slechts het nevelige gevoel, eens eenmaal een plaats in de hemel te krijgen. Jubelende dank bij het blijde genieten van zijn hem verleende bewuste bestaan in de door God gewilde of van God met recht verwachte medewerking in de grote Schepping tot het welzijn van zijn omgeving kent de mens niet! Hij vermoedt vooral ook niet, dat juist dat en *alleen* dat zijn werkelijke eigen welzijn in zich bevat, en zijn vooruitgang, zijn opstijging.

Op zulke van God gewilde grondslag echter staat in werkelijkheid het gebed "Onze Vader"! Anders had het de Godszoon in het geheel niet kunnen geven, Hij die alleen het welzijn van de mensen wilde, dat alleen op de juiste inachtneming van Godswil en de vervulling rust!

Het door Hem gegeven gebed is dus allerminst als een smeekbede, maar een grote, alles omvattende gelofte van de mens, die zich aan de voeten van zijn Schepper neerlegt! Jezus heeft het aan zijn discipelen gegeven, die destijds bereid waren, in de reine aanbidding van God te leven, God door hun leven in de Schepping te dienen, en in dit dienen Zijn Heilige Wil te eren!

De mens zou het zich goed en rijpelijk moeten overwegen, of hij het wagen mag, dit gebed eigenlijk te gebruiken en uit te spreken, zou zich ernstig moeten onderzoeken, of hij in het gebruiken niet ietwat probeert, zijn God te beliegen!

De inleidende zinnen vermanen duidelijk genoeg, dat zich één ieder onderzoeken moet, of hij ook werkelijk zo is, zoals hij daarin zegt! Of hij daarmee zonder valsheid voor Gods Troon waagt te komen!

Beleven jullie echter de eerste drie zinnen van het gebed in u, zo zullen ze u voor de Treden van de Godstroon leiden. *Zij zijn de weg daartoe*, wanneer ze in een ziel tot het beleven komen! Geen andere leidt daarheen. Maar deze zeker! Bij niet beleven van deze zinnen echter kan van uw verzoeken geen daarheen komen.

Het moet een toegenegen en toch blijde uitroep zijn, wanneer jullie wagen te zeggen: *"Onze Vader, Gij die in de hemelen zijt!"*

In deze aanroep ligt uw oprechte verzekering: "Ik geef aan U, o God, alle rechten van een vader over mij, waarvoor ik mij als een kind buigend voegen wil! Daarmee herken ik ook Uw Alwijsheid, God, in alles, wat Uw bestemming brengt, en smeeik, over mij zo te beschikken, zoals een vader over zijn kinderen te beschikken heeft! Hier ben ik, Heer, om naar U te luisteren, en U kinderlijk te gehoorzamen!"

De tweede zin: *"Uw naam worde geheiligd!"* Het is deze de verzekering van de aanbiddende ziel, hoe ernstig het haar in alles is, wat zij tot God waagt te zeggen. Dat zij met volle aanvoelen bij ieder van de woorden en gedachten is, en niet door oppervlakkigheid misbruik van de naam van God bedrijft! Daar haar de naam van God veel te heilig daarvoor is! Bedenkt, jullie biddende, wat jullie daarmee beloven! Wanneer jullie gans eerlijk jegens u willen zijn, dan moeten jullie bekennen, dat jullie mensen God tot dusver juist hiermee in het aangezicht belogen hebben; want jullie waren nooit zo ernstig bij het gebed, zoals het de Godszoon veronderstellend in deze woorden als *voorwaarde* neerlegde!

De derde zin: *"Tot ons kome Uw Rijk!"* is weer geen verzoek, maar alleen een verdere gelofte! Een zich bereid verklaren daarvoor, dat het door de mensenziel op de aarde *zodanig* zal worden, zoals het in het Godsrijk is! Daarom het woord: *"Tot ons kome Uw koninkrijk!"* Dat betekent: wij mensen willen het op aarde hier ook zo ver brengen, dat Uw Volkomen Rijk zich tot hier uitstrekken kan! De bodem moet van ons bereid worden, dat alles alleen in Uw Heilige Wil leeft, dus Uw Scheppingswetten volledig vervuld worden, opdat het zo is,

zoals het in Uw Rijk, het geestelijke Rijk, geschiedt, waar de gerijpte en van alle schuld en zwaarte vrij geworden geesten zich ophouden, die alleen in de Godswil dienend leven, omdat alleen in deze volstreckte vervulling door de daarin rustende volkomenheid het goede ontstaat. Het is dus de verzekering, zo te willen worden, dat ook de aarde door de mensenziel een rijk van vervulling van de Godswil wordt!

Deze plechtige verzekering wordt door de volgende zin nog versterkt: "*Uw Wil geschiede, zoals in de hemel, zo ook op aarde!*" Dit is niet alleen de verklaring van de bereidwilligheid, zich in de Goddelijke Wil gans in te voegen, maar ook daarin liggend de belofte, zich om deze Wil te bekommeren, naar de herkenning van deze Wil met alle ijver te streven. Dit streven moet immers aan het zich invoegen in deze Wil voorafgaan; want zolang Hem de mens niet goed kent, kan hij zich ook niet met zijn aanvoelen, denken, spreken en doen daarnaar te richten! Welk een buitengewone, strafbare lichtzinnigheid is het nu voor ieder mens, deze toezeggingen altijd en altijd weer naar zijn God te geven, terwijl hij er zich in werkelijkheid in het geheel niet daarom bekommert, van welke aard de Godswil is, die in de Schepping vast verankerd rust. De mens liegt immers met ieder woord van het gebed, wanneer hij het waagt uit te spreken! Hij staat daarmee voor God als een huichelaar en bedrieger! Stapelt op de oude schulden altijd weer nieuwe, en voelt zich tenslotte nog beklagenswaardig, wanneer hij fijnstoffelijk in het generzijdse onder deze last moet ineentorten. De Godswil juist te herkennen, daartoe werd hem nu *driemaal* reeds de gelegenheid gegeven! Eenmaal door Mozes, die daartoe geïnspireerd* werd. De tweede maal door de Godszoon Jezus zelf, die immers de Waarheid in Zich droeg, en nu de derde en daarmee de *laatste maal* in de Graalsboodschap, die wederom direct uit de Waarheid is geschapen. —

Eerst wanneer nu deze zinnen door een ziel als voorwaarde werkelijk vervuld zijn, dan kan zij verder spreken:

"*Geef ons heden ons dagelijks brood!*" Dit betekent zoveel als:

*) verlicht

"Wanneer ik vervuld heb, wat ik verzekerde te zijn, zo laat Uw Zegen op mijn werken op aarde rusten, op dat ik in de uitvoering van mijn grofstoffelijke noodwendigheden steeds tijd behoud, om Uw Wil te kunnen naleven!"

"En vergeef ons onze schulden, zoals wij vergeven aan onze schuldenaren!" Daarin ligt het weten van de onveranderlijke, rechtvaardige wisselwerking van de Geestelijke Wetten, die de Wil van God geven. Gelijktijdig ook het uitdrukken van de verzekering van het volle vertrouwen daarop; want het verzoek om vergiffenis, dus om verlossing uit de schuld, baseert zich *voorwaardelijk* op de *voorafgaande* vervulling door de mensenziel, van het zelf vergeven van al het onrecht, dat medemensen aan hun deden. Wie echter *daartoe* in staat is, wie zijn medemensen alles reeds vergeven heeft, die is ook *zo* in zich gelouterd, dat hij zelf *met opzet* nooit onrecht doet! Daarmee is hij voor God echter ook vrij van alle schuld, daar ginds slechts alles dat als onrecht geldt, wat *kwaadwillig met opzet* gedaan wordt. Slechts daardoor wordt het eerst tot onrecht. Een groter onderscheid ligt daarin met alle tegenwoordig bestaande mensenwetten en aardsopvattingen.

Hiermee is dus ook in deze zin ten grondslag wederom een belofte van ieder naar het Licht strevende ziel tegenover haar God. Een verklaring van haar werkelijk willen, voor de vervulling waarvan zij in het gebed door het verdiepen en zich duidelijk te worden over zich zelf kracht hoopt te ontvangen, die haar bij een juiste instelling ook zal geworden volgens de Wet van de wisselwerking.

"En leid ons niet in verzoeking!" Het is een verkeerde begrip, wanneer de mens in deze woorden wil lezen, dat hij door God in verzoeking zou worden geleid. God leidt niemand in verzoeking! In dit geval gaat het slechts om een onzekere overlevering, welke ten onrechte dit woord verzoeking koos. In zijn juiste betekenis is het in te delen bij begrippen zoals verdwalen, een verkeerde weg inslaan, dus verkeerd lopen, verkeerd zoeken op de weg het Licht tegemoet. Het betekent zoveel als: "Laat ons niet verkeerde wegen inslaan, niet

verkeerd zoeken, laat ons niet de tijd verknoeien! Verbeuzelen, verkwisten! Maar houdt ons, wanneer nodig, *met geweld* daarvan terug, ook wanneer ons zulke noodwendigheid als leed en pijn moet treffen." Deze betekenis moet de mens ook reeds beluisteren door het zich aansluitende en immers ook de woordelijke inhoud volgens de direct daartoe behorende deelzin: "*Maar verlos ons van het kwade!*" Het "maar" toont duidelijk genoeg de samenhang. De betekenis is gelijkbetekenend met: "Laat ons het kwaad herkennen, ten alle prijs voor ons, ook ten koste van het lijden. Maak ons door Uw wisselwerkingen bij elk falen daartoe in staat." In het herkennen ligt ook de verlossing, voor die, zo van goede willen daartoe zijn!

Hiermee eindigt het tweede deel, het gesprek met God. Het derde deel vormt de afsluiting: "*Want Uwer is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid! Amen!*"

Als een jubelend bekennen van het zich geborgen voelen in de Almacht van God bij vervulling van alles, wat de ziel als gelofte Hem in het gebed aan de voeten neerlegt! —

Dit door de Godszoon gegeven gebed heeft dus twee delen. De inleiding van het zich naderen en het gesprek. Ten laatste is door Luther de jubelende bekentenis van het weten van de hulp voor al het eraan toegevoegde, wat het gesprek inhoud, van het verkrijgen van de kracht voor de vervulling van wat de ziel aan zijn God beloofde. En de vervulling *moet* de ziel dan omhoog dragen in het Rijk Gods, het Land van de Eeuwige Vreugde en van het Licht! Daarmee wordt het Onze Vader, wanneer het werkelijk beleefd is, de steun en de staf tot het opstijgen in het Geestelijke Rijk!

De mens mag niet vergeten, dat hij zich in een gebed eigenlijk alleen de kracht te halen heeft, om het *zelf te kunnen verwezenlijken*, wat hij smeekt! Zo moet hij bidden! En zo is ook het gebed bedoeld, dat de Godszoon aan de discipelen gaf!

Godaanbidding.

Het kan rustig gezegd worden, dat de mens de voor hem besliste vanzelfsprekendheid van een Gods-aanbidding in het geheel nog niet begrepen, nog minder beoefend heeft. Beschouwt u eens de Godaanbidding, hoe men ze tot heden bedreef! Men kent immers alleen maar een verzoek, of beter nog gezegd een bedelen! Slechts hier en daar komt het uiteindelijk ook eens voor, dat dankgebeden opstijgen, die werkelijk uit het hart stromen. Dat is echter als grote uitzondering altijd alleen dan en daar, waar een mens een gans bijzonder geschenk *onverwachts* ontvangt, of uit een groot gevaar *plotseling* gered wordt. Het onverwachte en plotselinge behoort bij hem daartoe, wanneer hij zich helemaal eens tot een dankgebed verheft. Er kunnen hem ook de geweldigste dingen onverdiend in de schoot vallen, zo zal het hem toch nooit of slechts zeer zelden invallen, aan een dank te denken, zodra alles op een rustige, normale wijze voor zich verloopt. Zijn hem en al degenen, die hij liefheeft, steeds een goede gezondheid opvallend toebedeeld, en heeft hij geen aardse zorgen, zo zal hij zich weliswaar nauwelijks tot een ernstig dankgebed verheffen. Om een sterker gevoel in zich op te roepen, behoeft er bij de mens helaas altijd een gans *bijzondere* aanstoot. Vrijwillig bij het goed gaan maant hij zich nooit daartoe aan. Hij draagt het wellicht hier en daar in de mond, of gaat ook in de kerk, om bij die gelegenheid een dankgebed te mompelen, echter met zijn ganse ziel daarbij te zijn, ook slechts één enkele minuut, dat valt hem helemaal niet op. Alleen wanneer een werkelijke nood op hem afkomt, *dan* bezint hij zich zeer snel, dat er immers iemand is, die in staat is om hem te *helpen*. De angst drijft hem ertoe, eindelijk eens ook een gebed te stamelen! En dat is dan toch altijd slechts een vragen, echter geen aanbidding.

Zo is de mens, die zich nog *goed* denkt te zijn, die zich gelovig noemt! En dat zijn er weinige op de aarde! Lovenswaardige uitzonderingen!

Stelt u nu eens zelf het jammerlijke beeld voor de ogen! Hoe verschijnt het bij het juistere beschouwen u, de mensen! Hoe veel erbarmelijker staat zo een mens echter voor zijn God! Echter zo is helaas de werkelijkheid! Jullie kunnen u draaien of keren zoals jullie willen, het blijft bij deze feiten, zodra jullie u eens de moeite geeft, de zaak op de grond na te gaan, onder weglating van iedere vergoelijking. Het moet u toch ietwat beklemmend daarbij worden; want noch smeken noch de danken behoren tot de aanbidding.

Aanbidding is *verering!* Dat vinden jullie nu echter werkelijk niet op deze ganse aarde! Beschouwt u eens de feesten of plechtigheden, die tot Gods Eer moeten dienen, waar van smeken en van bedelen bij uitzondering eens weggelaten wordt. Daar zijn de oratoria!* Zoekt u de zangers, die in Godaanbidding zingen! Ziet u hen aan, wanneer ze zich daartoe voorbereiden in de zaal of in de kerk. Zij allen willen ietwat presteren, om daarmee de *mensen* te behagen. God is hun daarbij tamelijk onverschillig. Juist Hij, aan wie het immers gelden moet! Kijkt naar de dirigent! Hij verlangt naar bijval, wil de mensen tonen wat hij kan.

Dan gaat verder. Bekijkt de trotse bouwwerken, kerken, kathedralen, welke ter ere van God staan... zouden moeten. De kunstenaar, de architect, de bouwmeester streven slechts naar aardse erkenning, iedere stad *pronkt* met deze gebouwen... ter ere voor zich zelf. Ze moeten zelfs ertoe dienen, vreemdelingen aan te trekken. Maar niet ietwat tot de Godaanbidding, maar opdat naar het oord geld toevloeië door het daardoor toenemende verkeer! Slechts drang naar aardse uiterlijkheden, waarheen jullie kijken! En alles onder het voorwendsel van de Godaanbidding!

Wel is er hier en daar nog een mens, die in het bos, op de hoogte van zijn ziel op te gaan beoefent, die daarbij zelfs ook aan de grootheid van de Schepper van al die schoonheid om

*) geestelijke muziekstukken

hem heen vluchtig gedenkt, doch als gans ver in de achtergrond staande. Hem gaat de ziel daarbij open, doch niet tot een jubelende vlucht in de hoogte, maar... uit elkaar, hij verloopt letterlijk breed in het welbehagen van het genieten. Zo ietwat mag met een vlucht omhoog niet verwisseld worden. Het is niet anders in te schatten, dan het behagen van een smuller aan de rijk bezette tafel. Het opgaan van de ziel op deze wijze wordt onjuist voor aanbidding gehouden; ze blijft zonder inhoud, dweperij, een *eigen* welgevoel, dat het aanvoelende voor een dank naar de Schepper houdt. Het is een zuiver aards gebeuren. Ook vele van de natuurdwepers houden juist deze roes voor juiste Godaanbidding, verbeelden zich ook daarin naar anderen ver verheven, welke niet de mogelijkheden hebben, deze schoonheden van aardse vormgevingen te genieten. Het is een grof farizeeërdom, dat alleen in het eigen welbevinden zijn uitgaan heeft. Een klatergoud, waaraan iedere waarde ontbreekt. Wanneer deze mensen eens hun zielsschatten moeten zoeken, om ze tot hun opstijging te benutten, zo vinden ze hun schijn in zich volkomen leeg; want de vermeende schat was slechts een schoonheidsroes, anders niets. Er ontbrak hem de ware eerbied voor de Schepper. —

De ware Godaanbidding toont zich niet in dweperij, niet in gemompelde gebeden, niet in bedelen, knielen, handenwringen, niet in zalige huivering, maar in vreugdevolle *daad!* In jubelende instemming van dit aardse bestaan! Ten volle genieten van één ieder ogenblik! Ten volle genieten betekent benutten. Benutten wederom... beleven! Doch niet in spel en dans, niet in het lichaam en ziel beschadigend tijd verbeuzelen, die het verstand als tegenwicht en opzweepen van zijn werkzaamheid zoekt en behoeft, maar in het opkijken naar het Licht en *dit* willen, dat *al het* in de Schepping zijnde alleen maar verder helpt, verheft, veredelt!

Daartoe behoort echter als grondvoorwaarde de nauwkeurige kennis van de Wetten van God in de Schepping. Deze tonen hem, hoe hij te leven heeft, wanneer hij gezond wil zijn van

lichaam en van ziel, tonen nauwkeurig de weg, die omhoog voert tot het Geestelijke Rijk, laten hem echter ook de verschikkingen duidelijk herkennen, die voor hem ontstaan moeten, wanneer hij aan deze Wetten zich tegenoverstelt!

Daar de Wetten in de Schepping zelfwerkend en levend werken, onbuigzaam als staal, onwrikbaar met een kracht, waartegen de mensengeesten volledig machteloos zijn, zo is het eigenlijk alleen maar vanzelfsprekend, dat de dringendste behoefte van één ieder mens *dat* zijn moet, deze Wetten totaal te herkennen, aan deze uitwerkingen hij in ieder geval werkelijk weerloos overgeleverd blijft!

En toch is deze mensheid zo bekrompen, dat zij over deze zo duidelijke, eenvoudige noodwendigheid zorgeloos probeert voorbij te gaan, ondanks er ietwat nabijer liggend in het geheel niets is! De mensheid komt zoals bekend nooit op de *eenvoudigste* gedachten. Eén ieder dier is daarin merkwaardigerwijze schranderder dan de mens. Het voegt zich in de Schepping in en wordt daarin vooruitgeholpen, zolang het de mens niet daarvan probeert te weerhouden. De mens echter wil heersen over ietwat, aan diens zelfstandige werkzaamheid hij steeds onderworpen is en onderworpen zal blijven. In zijn verwaandheid waant hij reeds geweldige krachten te *beheersen*, wanneer hij slechts kleine uitlopers van stralingen voor zijn doeleinden leert te gebruiken, of de uitwerking van de lucht, van het water en van het vuur gans in 't klein benut! Daarbij bedenkt hij niet, dat hij bij dezen in verhouding altijd nog zeer kleine toepassingen eerst *vooraf* moet leren, waarnemen, om de reeds voorhanden eigenschappen of krachten gans in *hun eigen aard* te benutten. Hij moet zich daarbij trachten aan te passen, wanneer er vervolg moet zijn! *Hij* gans alleen! Dat is geen heersen, geen bedwingen, maar een zich buigen, een zich invoegen in de bestaande Wetten.

De mens zou daarbij eindelijk moeten ingezien hebben, dat hem alleen een lerend zich invoegen het nut kan brengen! Hij moet daarin dankbaar voortschrijden. Maar neen! Hij zet een hoge borst op en gebaart zich dientengevolge alleen maar nog

aanmatigender dan te voren. Juist daar, waar hij zich eens dienend voor de Goddelijke Wil in de Schepping buigt en daardoor dadelijk zichtbaar nut heeft, probeert hij het kinderachtig zodanig voor te stellen, dat hij een overwinnaar is! Een overwinnaar over de natuur! Die onzinnige instelling bereikt het toppunt van alle domheid daarin, dat hij daarmee aan het werkelijk grootse blind voorbijgaat; want bij de juiste instelling zou hij werkelijk een overwinnaar zijn... over zich zelf en zijn ijdelheid, omdat hij zich in de consequente belichting bij al de aanzienlijke resultaten vooraf al lerend boog tegenover het bestaande. Daarin alleen gewordt hem succes. Iedere uitvinder en ook al het werkelijke grote heeft zijn denken en zijn willen ingevoegd in de bestaande Natuurwetten. Wat zich daartegen verzet of zelfs daartegen werken wil, dat wordt platgedrukt, vermaald, verpletterd. Het is onmogelijk, dat het ooit werkelijk tot leven kan komen.

Zoals de ervaringen in het kleine, niet anders is het met het ganse bestaan van de mens, niet anders met hem zelf!

Hij, die niet alleen de korte tijd op aarde, maar de ganse Schepping te doortrekken heeft, behoeft daartoe beslist de kennis van de Wetten, waaraan *de gehele Schepping* onderworpen blijft, niet slechts de aan iedere aardse mens de meest nabije, zichtbare omgeving! Kent hij ze niet, dan wordt hij opgehouden en gehinderd, gekwetst, teruggeworpen of zelfs vermaald, omdat hij in zijn onkunde niet *met* de krachtstromingen van de Wetten kon gaan, maar zich zo verkeerd instelde, dat ze hem afwaarts drukken moesten in plaats van opwaarts.

Een mensengeest toont zich niet groot, of bewonderenswaardig, maar slechts belachelijk, wanneer hij de feiten, die hij dagelijks in hun uitwerkingen overal *moet* herkennen, stijfkoppig en verblind zich moeite geeft om af te wijzen, zodra hij ze niet alleen voor zijn werkzaamheid en in alle techniek, maar ook voor zich en zijn ziel fundamenteel moet gebruiken! Hij heeft in zijn aardse bestaan en werken *steeds* gelegenheid, de besliste vaardigheid en gelijkheid van

alle fundamentele uitwerkingen te zien, zodra hij zich niet lichtzinnig of zelfs kwaadwillig afsluit en slaapt.

Er is daarin in de gehele Schepping geen uitzondering, ook niet voor een mensenziel! Zij *moet* zich naar de Wetten in de Schepping voegen, wanneer hun werking bevorderend voor haar moet zijn! En deze eenvoudige vanzelfsprekendheid overkeek de mens tot dusver volledig op de lichtvaardigste wijze.

Het verscheen hem zo eenvoudig, dat het voor hem juist daardoor tot het moeilijkste in het herkennen moest worden, wat het voor hem was. En dit moeilijke te vervullen werd mettertijd voor hem helemaal onmogelijk. Zo staat hij heden nu voor de ondergang, voor de zielsineenstorting, die al het van hem opgebouwde mee moet vernietigen!

Slechts één iets kan hem redden: totale kennis van de Wetten van God in de Schepping. Dit gans alleen kan hem weer voorwaarts, opwaarts brengen, en met hem alles, wat hij toekomstig probeert op te bouwen.

Zeg niet, dat jullie als mensengeesten de Wetten in de Schepping niet zo gemakkelijk kunnen herkennen, dat zich de Waarheid van de verkeerde gevolgtrekkingen moeilijk onderscheiden laat. Dat is niet waar! Wie zulke reden aanvoert, wil daarmee slechts de traagheid weer proberen te bemantelen, die hij in zich bevat, wil alleen de onverschilligheid van zijn ziel niet herkenbaar laten worden, of zich voor zich zelf tot eigen geruststelling verontschuldigen.

Het helpt hem echter niets; want iedere onverschillige, iedere trage wordt voortaan verworpen! Alleen hij, die zijn ganse kracht verzamelt, om deze tot het verwerven van het noodwendigste voor zijn ziel *geheel en al* te gebruiken, kan nog uitzicht op de redding hebben. Alle halfheid is zo goed zoals niets. Ook iedere aarzeling, het uitstellen is reeds volledig verzuim. Er wordt de mensheid niet meer tijd gelaten, omdat ze reeds tot dat tijdstip gewacht heeft, dat de laatste grens vormt.

Het wordt hem vanzelfsprekend ditmaal niet zo gemakkelijk gemaakt en het zal ook niet zo gemakkelijk worden, daar hij door het tot dusverre zorgeloos daarheen slenterde in deze dingen zich van iedere bekwaamheid beroofde, aan de diepe ernst van een noodwendige *laatste* beslissing zelfs nog maar te geloven! En *dit* punt juist is de grootste zwakte, zal de onvermijdelijke val van zovelen zijn!

Duizenden jaren lang is er veel gedaan geworden, u Gods Wil of de Wetmatigheid in de Schepping duidelijk te maken, tenminste zo ver, zoals jullie het behoeven, om te kunnen opstijgen naar de Oerschepping, uit die jullie uitgegaan zijn, om u daarheen terug te vinden! Niet door de zogenaamde aardse wetenschappen, ook niet door de kerken, maar door de dienaren van God, de profeten uit oude tijden, zoals dan door de Boodschap van de Godszoon zelf. Zo eenvoudig Deze u ook gegeven werd, jullie *spreken* tot dusver slechts daarvan, doch hebben jullie nooit u ernstig ingespannen, haar juist te verstaan, nog minder, daarnaar te leven! Dat was volgens uw trage mening veel te veel van u verlangd, ondanks het uw enige redding is! Jullie willen gered worden, zonder dat jullie zelf, hoe dan ook, daarbij moeite doen! Wanneer jullie daarover nadenken, moeten jullie toch tot dit treurige herkennen komen.

Uit iedere Godsboodschap maakten jullie een religie! Voor uw gemakkelijkerheid! *En dat was verkeerd!* Want voor een religie bouwden jullie een gans bijzonder, verhoogd voetstuk, afgezonderd van het dagelijkse werk! En daarin lag de grootste fout, die jullie konden maken; want jullie plaatsten daarmee ook de Godswil terzijde van het alledaagse leven, of, wat hetzelfde is, jullie plaatsten *u* terzijde van de Godswil, in plaats van u met Hem te verenigen, Hem te midden in het leven en bedrijvigheid van uw alledaagse te plaatsen! Één met Hem te worden! Jullie moeten iedere Boodschap van God gans *natuurlijk* opnemen en praktisch, moeten hem in uw werk inlijven, in uw denken, in uw ganse leven! Jullie mogen niet ietwat op zichzelf-staands daaruit maken, zoals het thans

gebeurt, naar waar jullie alleen op bezoek in uw vrije uren heengaat! Waar jullie voor een korte tijd u aan het berouwvolle probeert over te geven, of aan dank, aan herstel. Daarmee is het u niet als ietwat vanzelfsprekends geworden, dat voor u tot eigen is zoals honger of slaap.

Versta toch eindelijk goed: jullie moeten in deze Godswil *leven*, opdat jullie u vertrouwd voelen op alle wegen, die goeds voor u brengen! De Godsboodschappen zijn alleen maar waardevolle wenken, die jullie *nodig* hebben, en zonder hun kennis en navolging jullie verloren zijn! Jullie mogen ze daarom niet in een glazen kastje zetten, om ze daarin zoals ietwat heiligs in zalige huivering alleen op zondag te bekijken, of in nood, in angst naar dit oord te vluchten, om zich daarin kracht te halen! Onzalige, jullie moeten de Boodschap niet vereren, maar *benutten!* Moet moedig aangrijpen, niet alleen in de feestkieren, maar met de harde vuist van het werkzame leven, welke nooit onteert, niet vernedert, maar iedereen *tot eer strekt!* Het kleinoord schittert in de met zweet- en aarde bedekte vereelde hand veel reiner, hoger op dan in de keurig verzorgde vingers van een trage nietsdoener, die zijn aardse tijd slechts met betrachtingen doorbrengt!

Iedere Godsboodschap moet u tot deel gegeven zijn, dat betekent *een deel van u worden!* De betekenis moeten jullie juist proberen te begrijpen!

Jullie mogen Hem niet als ietwat afzonderlijks beschouwen, wat buitenaf van u verblijft, aan dat jullie met schuwe terughoudendheid tegemoet te treden u gewoon bent. Neemt het Woord van God *in* u op, opdat één ieder weet, hoe *hij* moet leven en gaan, om tot het Godsrijk te geraken!

Daarom ontwaakt eindelijk! Leert de Wetten in de Schepping kennen. Daartoe verhelpt u echter geen aardse schranderheid, niet het kleine weten van technische waarneming, zo karig voldoet niet voor de weg, die uw ziel moet nemen! Jullie *moeten* uw blik *boven* de aarde ver uit verheffen en herkennen, waarheen u de weg voert na dit aardse bestaan, opdat u daarin gelijktijdig ook het bewustzijn ervoor wordt, waarom en ook tot

welk doel jullie op deze aarde zijn. En wederom juist zo, zoals het in *dit* leven met u staat, of arm, of rijk, gezond of verziekt, in vrede of strijd, vreugde of leed, jullie leren de oorzaak en ook het doel herkennen en worden daarin blij en licht, dankbaar voor het beleven, dat u tot dusver ten deel viel. Jullie leren elke seconde kostbaar te waarderen en voor alle dingen ook hem te benutten! Benutten voor de opstijging naar het vreugdevolle zijn, het grote, reine geluk!

En daar jullie zelf u veel te veel verstrikt, en verward hebben, kwam u als redding eens de Godsboodschap door de Godszoon, nadat de waarschuwingen door de profeten geen gehoor hadden gevonden. De Godsboodschap toonde u de weg, de enige, tot uw redding uit het moeras, dat u reeds dreigde te verstikken! Door gelijkenissen probeerde de Godszoon u daaruit weg te leiden! De geloven willende en de zoekende namen ze op met hun *oor*, doch verder ging het niet. Ze probeerden nooit daarnaar te leven.

Religie en alledaags leven bleven ook voor u steeds twee afzonderlijke dingen. Jullie stonden altijd slechts ernaast, in plaats van erin! De in de gelijkenissen uitgelegde uitwerking van de Wetten in de Schepping bleef van u volledig onbegrepen, omdat jullie ze daarin niet zochten!

Nu komt nog eenmaal in de Graalsboodschap de gelijke verklaring van de Wetten in voor de huidige tijd u begrijpelijker vorm! Het zijn in werkelijkheid nauwkeurig dezelfde, welke Christus eens reeds bracht, in de voor *destijds* gepaste vorm. Hij toonde, hoe de mensen moeten denken, spreken en handelen, om geestelijk rijpend, in de Schepping opwaarts te geraken! Meer behoefde immers de mensheid niet. Er is niet één leemte daarvoor in de toenmalige Boodschap. De Graalsboodschap brengt nu nauwkeurig hetzelfde, maar in een hedendaagse vorm.

Wie zich nu eindelijk daarnaar richt, in het denken, spreken en in het doen, *die oefent daarmee de reinste Godaanbidding uit; want deze rust alleen in de daad!*

Wie zich in de Wetten gewillig instelt, doet steeds het juiste! *Daarmee* bewijst hij zijn eerbied voor de Wijsheid van God, buigt zich vreugdevol voor Zijn Wil, die in de Wetten is gelegen. Hij wordt daardoor van hun uitwerking voortgeholpen en beschermd, van al het leed bevrijd en hooggeheven in het Rijk van de lichte Geest, waar in jubelend beleven de Alwijsheid van God zonder vertroebeling voor iedereen zichtbaar wordt, en waar de Godaanbidding in het leven zelf bestaat! Waar iedere ademtocht, ieder aanvoelen, iedere daad van vreugdevolle dankbaarheid wordt gedragen en zo als voortdurend genot bestaat. Uit geluk geboren, geluk uitzaaiend en daarom geluk oogstend! Godaanbidding in het leven en het beleven ligt alleen in het nakomen van de Goddelijke Wetten. Alleen daarmee wordt het geluk verzekerd. Zo zal het moeten zijn in het komende Rijk, in het Duizendjarige, dat het Godsrijk op aarde zal heten! Zo zullen alle aanhangers van de Graalsboodschap als fakkels en als wegwijzers onder de mensheid worden.

Wie dat niet kan of niet wil, deze heeft de Boodschap weer niet verstaan. Graalsdienst moet ware, levende Godaanbidding zijn. Godaanbidding is de eerste Godsdienst, die niet in uiterlijke dingen bestaat, zich niet slechts naar buiten toe toont, maar ook in de teruggetrokkenste uren in iedere mens leeft, en zich in zijn denken en in zijn handelen toont, als vanzelfsprekendheid.

Wie zich vrijwillig niet daartoe wil aansluiten, die zal de nabije tijd van het Godsrijk niet beleven, zal vernietigd worden of echter nog tot besliste buigzaamheid gedwongen worden met Goddelijke Kracht en aards geweld! Tot het beste voor de gehele mensheid, die begenadigd is, in dit Rijk eindelijk de vrede en het geluk te vinden!

De mens en zijn vrije wil.

Om daarover een volledig beeld te kunnen geven, moet veel buitenaf liggende mee betrokken worden, dat zijn invloed op de hoofdzaak min of meer doet gelden!

De vrije wil! Dat is ietwat, waarvoor zelfs waardevolle mensen peinzend blijven staan, omdat bij een verantwoordelijkheid volgens de wetten van de gerechtigheid ook beslist een vrije beslissingsmogelijkheid voorhanden moet zijn.

Waarheen men ook luistert, van alle zijden komt de uitroep: hoe kan een vrije wil in de mens zijn, wanneer er in werkelijkheid voorzienigheid, leiding, voorbestemming, sterinvloeden en karma* is? De mens wordt geduwd, geschaafd, gevormd, of hij nu wil of niet!

Met ijver storten zich ernstig zoekende over alles, wat van de vrije wil spreekt, in het gans juiste besef, dat juist daarover een opheldering noodwendig gebruikt wordt. Zolang deze ontbreekt, kan zich de mens ook niet juist in te stellen, om zich in de grote Schepping als datgene te handhaven, wat hij werkelijk is. Wanneer hij echter niet de juiste instelling naar de Schepping heeft, moet hij een vreemdeling daarin blijven, zal ronddwalen, moet zich duwen, schaven en vormen laten, omdat hem het doelbewuste ontbreekt. Zo leidt dan het ene het andere tot gevolg, en uit natuurlijke consequentie is de mens ten laatste dat geworden, wat hij heden is, wat hij echter eigenlijk niet zou moeten zijn!

Zijn groot ontbreken is, dat hij niet weet, waar eigenlijk zijn vrije wil rust en hoe hij zich bewerkstelligd. Deze omstandigheid toont ook, dat hij de weg tot zijn vrije wil volledig verloren heeft, hem niet meer weet te vinden.

*) Lot

De ingang van het pad naar het begrip is door hoog opgewaaid stuifzand niet meer herkenbaar. De sporen zijn verwaaid. De mens loopt besluiteloos in een kring, zich daarbij vermoeiend, tot een frisse wind de weg eindelijk weer vrij legt. Dat daarbij eerst het ganse stuifzand opgejaagd in dolle werveling door elkaar geveegd wordt en nog in het vergaan vele ogen kan vertroebelen, die hongerend naar de opening van de weg verder zoeken, is natuurlijk, vanzelfsprekend. Om deze reden moet één ieder de grootste voorzichtigheid oefenen, om zijn blik vrij te houden, tot ook het laatste korreltje van dit stuifzand vervlogen is. Anders kan het gebeuren, dat hij de weg wel ziet, en toch licht vertroebeld met één voet ter zijde treedt, struikelt en neerstort, om nog, de weg reeds voor zich, te verzinken. —

Het onbegrip, dat naar het werkelijk bestaan van een vrije wil altijd weer hardnekkig door de mensen getoond wordt, wortelt hoofdzakelijk in het niet begrijpen ervan, wat eigenlijk de vrije wil is.

De verklaring ligt weliswaar in de benaming reeds zelf, echter, zoals overal, zo ziet men ook hier het werkelijk eenvoudige van loutere eenvoudigheid niet, maar zoekt op de verkeerde plaats, en komt daardoor ook niet in de positie, zich de vrije wil voor te stellen.

Onder willen verstaat het grootste aantal van de mensen heden die geforceerde instelling van de aardse hersenen, wanneer het aan ruimte en tijd gebonden verstand voor het denken en voelen de één of andere bepaalde richting aangeeft en vastlegt.

Dat is echter niet de vrije wil, maar de door het aardse *verstand* gebonden wil!

Deze van vele mensen aangewende verwisseling brengt grote verwarring, bouwt de muur, welke een herkennen en bevatten onmogelijk maakt. De mens verwondert zich dan, wanneer hij daarbij leemten vindt, op tegenstrijdigheden stoot en er geen enkele logica in kan brengen.

De vrije wil, die alleen zo ingrijpend in het eigenlijke leven werkt, dat hij ver doordringt in de generzijdse wereld, op de ziel zijn stempel drukt, ze te vormen in staat is, is van gans andere aard. Veel groter, om zo aards te zijn. Hij staat daarom ook in geen enkele verbinding met het aards-grofstoffelijke lichaam, dus ook niet met de hersens. Hij rust uitsluitend in de geest zelf, in de ziel van de mens.

Zou de mens niet altijd weer aan het verstand de onbeperkte opperheerschappij inruimen, zo zou de verder ziende vrije wil van zijn geestelijke, eigenlijke "Ik" aan de verstandshersenen de richting kunnen voorschrijven, uit zijn fijne aanvoeling. Daardoor moest de gebonden wil dan, die beslist voor de uitvoering van al het aardse, aan ruimte en tijd gebonden doelen noodwendig is, zeer dikwijls een andere weg inslaan, dan het thans het geval is. Dat daarmee ook het lot een andere richting neemt, is gemakkelijk verklaarbaar, omdat het karma door de andere ingeslagen wegen ook andere draden trekt en een andere wisselwerking brengt.

Deze verklaring kan vanzelfsprekend nog geen juist begrijpen voor de vrije wil brengen. Moest een gans beeld daarvan getekend worden, zo moet men weten, hoe zich de vrije wil reeds bewerkstelligd heeft. Ook op welke wijze de dikwijls zo veelzijdige verstriking van een reeds bestaand karma tot stand kwam, dat in staat is, in zijn uitwerking de vrije wil zo te bedekken, dat zijn bestaan nauwelijks nog of helemaal niet meer herkend kan worden.

Een dergelijke verklaring echter laat zich wederom slechts dan afleggen, wanneer op de ganse wording van de geestelijke mens wordt teruggegrepen, om van het ogenblik uit te gaan, waar op de geest-zaadkorrel van de mens zich voor de eerste keer in het fijnstoffelijke omhulsel zinkt, de uiterste rand van het stoffelijke. —

Dan zien we, dat de mens helemaal niet is, wat hij zich inbeeldt te zijn. Hij heeft nooit meer de besliste aanspraak op de zaligheid en op een eeuwig persoonlijk voortleven in zijn zak*. De uitdrukking: "Wij zijn allen Gods kinderen", is in de

*) Voordracht nr. 20: Het jongste Gericht

zin van de mensen opgevatte of gedachte verkeerdt! *Niet* ieder mens is een kind van God, maar alleen dan, wanneer hij zich daartoe ontwikkeld heeft.

De mens wordt als een geestkiem in de Schepping neergelaten. Deze kiem draagt alles in zich, om zich tot een persoonlijk bewust kind van God te kunnen ontwikkelen. Daarbij is echter vooropgesteld, dat hij de overeenkomende bekwaamheden daartoe opent en verzorgt, ze echter niet laat verkommeren.

Groot en geweldig is het verloop, en toch gans natuurlijk in iedere trede van het gebeuren. Niets staat daarbij buitenaf van een logische ontwikkelingsgang; want logica is in al het Goddelijke Werken, daar deze volkomen zijn en al het volkomen de logica niet ontberen mag. Ieder van deze kiemen van de geest draagt gelijke bekwaamheden in zich, daar ze immers van een geest afstammen, en ieder van deze afzonderlijke bekwaamheden bevat een belofte, waarvan de vervulling onvoorwaardelijk tot stand komt, zodra deze bekwaamheid tot ontwikkeling gebracht wordt. Maar ook alleen dan! Dat is het vooruitzicht van één *iedere* kiem bij het zaad. En toch...!

Er ging een zaaier uit, om te zaaien: daar, waar het Goddelijke, het Eeuwige over de Schepping zweeft, en waar het fijnstoffelijkste van de Schepping aan het wezenhafte grenst, is de vlakke van de uitzaai van de menselijke geestkiemen. Vonkjes gaan van het wezenhafte over de grens en zinken zich in de maagdelijke bodem van het fijnstoffelijke gedeelte der Schepping, zoals bij de elektrische ontladingen van een onweer. Het is, als of de scheppende Hand van de Heilige Geest zaadkorrels uitstrooit in het stoffelijke.

Terwijl het zaad zich ontwikkelt en langzaam rijp wordt voor de oogst, gaan veel korrels verloren. Ze komen niet op, dat betekent, ze hebben hun hogere bekwaamheden niet ontwikkeld, maar zijn verrot of verdort en moeten zich in het stoffelijke verliezen. Maar degenen die opgekomen zijn en boven de vlakke omhoog streven, worden bij het oogsten streng

geselecteerd, de lege aren van de volle aren gescheiden. Na de oogst wordt dan nog eens zorgvuldig het kaf van het koren gescheiden.

Zo is het beeld van het wordingsverloop in grote trekken. Om nu de vrije wil te herkennen, moeten we het eigenlijke wordingsverloop *van de mens* uitvoeriger volgen:

Als opperste, als reinste is in zijn glans het Eeuwige, Goddelijke, het uitgangspunt van alles, de aanvang en het einde, omgeven van de lichte wezenhafte.

Wanneer nu vonken uit het wezenhafte overspringen in de bodem van de fijnstoffelijke uitlopers van de stoffelijke Schepping, dan sluit zich om deze vonken dadelijk een gasachtig omhulsel van de gelijke aard van stof van deze tederste regio van het stoffelijke. Daarmee is de geestkiem van de mens ingetreden in de Schepping, die zoals al het stoffelijke aan verandering en het vergaan onderworpen is. Hij is nog vrij van karma en wacht op de dingen, die daar zullen komen.

Tot in deze uiterste uitlopers reiken nu de trillingen van de sterke belevingen, die te midden van de Schepping in al het worden en vergaan ononderbroken voor zich gaan.

Wanneer het ook slechts de teerste aanrakingen zijn, die deze gasachtige fijnstoffelijkheid zoals een ademtocht doortrekken, zo zijn ze toch voldoende, om het gevoelige willen in de geestkiem te wekken en opmerkzaam te maken. Hij verlangt, van deze of gene trilling te "proeven", haar na te volgen, of, wanneer men het anders uitdrukken wil, zich van deze te laten meetrekken, dat met een zich aantrekken laten overeenkomt. Daarin ligt de eerste beslissing van de veelzijdige aangelegde geestkiem, die nu al naar zijn keuze hier of daarheen wordt getrokken. Daarbij knopen zich ook reeds de eerste tederste draden tot het weefsel, dat voor hem later zijn levenstapijt zal worden.

Nu kan echter de zich snel ontwikkelende kiem ieder ogenblik gebruiken, zich aan zijn weg voortdurend en veelvuldig kruisende anders gearde trillingen overgeven. Zodra hij dit voorneemt, dus het wenst, zal hij daarmee zijn

richting veranderen en de nieuw gekozen aard navolgen, of, anders uitgedrukt, zich van deze laten aantrekken.

Door zijn wens kan hij zoals een stuur de koers te veranderen in de stromingen, zodra hem die ene niet meer bevalt. Zo kan hij hier en daar "proeven".

Bij dit proeven rijpt hij meer en meer, verkrijgt langzaam onderscheidingsvermogen en ten laatste oordeelbekwaamheid, totdat hij uiteindelijk altijd bewuster en zekerder wordend een bepaalde richting volgt. Zijn keuze van de trillingen, die hij wil volgen, blijft daarbij niet zonder een diepere inwerking op hem zelf. Het is alleen maar een gans natuurlijk gevolg, dat deze trillingen, waarin hij door zijn vrije wil om zo te zeggen zwemt, de geestkiem in de wisselwerking hun aard overeenkomstig beïnvloeden.

De geestkiem zelf heeft echter *alleen edele en reine* bekwaamheden in zich! Dat is het talent, waar mee hij in de Schepping moet "woekeren". Geeft hij zich aan edele trillingen over, zo zullen deze in de wisselwerking de in de kiem rustende bekwaamheden monter maken, deze opschudden, versterken en grootbrengen, zo dat deze mettertijd rijkelijk rente dragen en grote zegen in de Schepping verbreiden. Een dergelijk ontwikkelende geestelijke mens wordt daarmee een goed beheerder.

Ontsluit hij zich echter overwegend tot onedele trillingen, zo kunnen deze hem mettertijd zo sterk beïnvloeden, dat aan hem hun aard vastklampen blijft en de eigen reine bekwaamheden van de geestkiem omhullen, ze overwoekeren en niet tot een eigenlijk ontwaken en opbloeien laten komen. Deze moeten ten laatste als regelrecht "begraven" gelden, waardoor de betreffende mens tot een slechte beheerder over het hem toevertrouwde talent wordt.

Een geestkiem kan dus niet van zich uit onrein te zijn, daar hij van het reine komt en alleen reinheid in zich draagt. Maar hij kan na zijn neerzinken in de stoffelijkheid zijn dan eveneens stoffelijke omhulsel door "proeven" van onreine trillingen volgens zijn eigen willen, dus door verleidingen,

bezoedelen, kan zich zelfs daarmee voor zijn ziel het onreine door sterke overwoekeringen van het edele uiterlijk *tot eigen* maken, waardoor hij dus onreine eigenschappen krijgt, tot onderscheid van de meegebrachte, overgeërfde bekwaamheden van de geest. De ziel is alleen het fijnstoffelijke, gasachtige omhulsel van de geest, en *slechts* in de stoffelijke Schepping bestaand. Na een eventuele terugkeer in het hoger liggende Rein Geestelijk-Wezenhafte is de ziel afgeveegd en alleen nog de geest voorhanden, die anders helemaal niet over de grens van de stoffelijke Schepping zou kunnen ingaan in het geestelijke. Zijn weer ingaan, zijn terugkeer gebeurt evenwel dan in levendigere, bewustere vorm, terwijl dit bij de uitgaande vonk in de aanvang nog niet was.

Iedere schuld en al het karma is *alleen stoffelijk!* Slechts binnenin de stoffelijke Schepping, niet anders! Kan ook niet op de geest overgaan, maar hem slechts aanhangen. Daarom is een *schoonwassen* van alle schuld mogelijk.

Deze kennis werpt niets omver, maar bevestigt alleen alles, wat religie en kerk in beelden zeggen. Voor alles herkennen we altijd meer en meer de grote Waarheid, die Christus de mensheid bracht.

Het is ook vanzelfsprekend, dat een geestkiem, die zich in het stoffelijke door het onreine bezwaart, met deze last niet weer kan terugkeren in het geestelijke, maar zolang in het stoffelijke moet blijven, tot hij deze last heeft afgeveegd, zich ervan heeft kunnen losmaken. Daarbij zal hij dan natuurlijk altijd in het gebied moeten blijven, waar in hem het gewicht van zijn last dwingt, waarbij de meer of mindere grootte van onreinheid doorslaggevend is. Gelukt het hem niet, de last vóór de dag van het Gericht los te worden en af te werpen, dan kan hij niet omhoogzweven ondanks de steeds gebleven reinheid van de geestkiem, die zich evenwel door de overwoekering van het onreine niet overeenkomstig zijn eigenlijke bekwaamheden kon ontplooien. Het onreine houdt hem door zijn zwaarte tegen en trekt hem mee in de vernietiging van al het stoffelijke.*

*) Voordracht nr. 20: Het jongste Gericht

Hoe bewuster nu een geestkiem in zijn ontwikkeling wordt, des te meer neemt zijn buitenste omhulsel de gestalte van de innerlijke eigen aard aan. Ofwel naar het edele strevend of naar het onedele, dus mooi of lelijk.

Iedere zwenking, die hij maakt, vormt een knoop in de draden, die hij achter zich aantrekt, die bij vele dwaalwegen, bij veel heen en weer in talrijke mazen zoals tot een netwerk kunnen worden, waar in hij zich verstrikt, waardoor hij ofwel daarin ten ondergaat, omdat het hem vasthoudt, ofwel zich met geweld moet losrukken. De trillingen, waaraan hij zich proevend of genietend op zijn tochten overgaf, blijven met hem verbonden en trekken zoals draden achter hem aan, zenden hem echter daardoor ook hun eigen trillingsgeaardheden voortdurend na. Houdt hij nu een gelijke richting lange tijd aan, zo kunnen de verder achterliggende draden zoals de meer nabije in onverminderde sterkte werken. Verandert hij echter zijn koers, zo worden door de kruising de achterliggende trillingen beetje bij beetje zwakker beïnvloed, daar ze eerst door een knoop moeten gaan, die hinderend op hen werkt, omdat het knooppunt reeds een verbinding en versmelting met de nieuwe, anders gearde richting geeft. De dan volgende nieuwe richting is in haar andere aard op het tot dusverre verder ontbindend en oplossend, wanneer ze niet aan één van de eerste gelijkende genre toebehoort. Zo gaat het verder en verder. De draden worden met de groei van de geestkiem dichter en sterker, vormen het karma, waarvan de nawerking ten laatste zo veel macht kan krijgen, dat het aan de geest deze of gene "hang" toevoegt, die uiteindelijk deze vrije beslissingen in staat is te beïnvloeden en deze een reeds vooraf in te schatten richting geeft. Daarmee is de vrije wil dan verduisterd, kan zich niet meer als zodanig bewerkstelligen.

Van het begin af is de vrije wil dus voorhanden, alleen is zo menige wil later zodanig bezwaard, dat hij op de reeds genoemde wijze sterk beïnvloed wordt, dus geen vrije wil meer kan zijn.

De zich op deze wijze nu meer en meer ontwikkelende kiem van de geest moet de aarde daarbij altijd nabijer komen, daar van deze de trillingen het sterkste uitgaan en hij altijd bewuster sturend deze volgt, of beter gezegd, zich van hen "aantrekken" laat, om van de volgens zijn neiging gewilde geaardheden altijd sterker te kunnen genieten. Hij wil van het snoepen tot het werkelijk "proeven" overgaan, en tot het "genieten".

De trillingen van de aarde uit zijn daarom zo sterk, omdat hier een nieuw, en zeer versterkends ietwat erbij komt: de grofstoffelijk- lichamelijke seksuele kracht!*

Deze heeft de opgave en de bekwaamheid, het ganse geestelijke aanvoelen te "*doorgloeien*". De geest verkrijgt daardoor eerst de echte verbinding met de stoffelijke Schepping en kan daarom ook eerst dan met volle kracht werkzaam daarin zijn. Dan omvat hij alles, wat noodwendig is, om zich in het stoffelijke de volle gelding te verschaffen, om daarin in ieder opzicht vast te staan, doordringend en dwingend te kunnen werken, tegen alles gewapend te zijn en ook tegen alles bescherming te hebben.

Daarom de buitengewone krachtgolven, die van het beleven uitgaan, dat door de mensen op de aarde plaats heeft. Ze reiken weliswaar altijd slechts zo ver, als de stoffelijke Schepping gaat, echter hierin trillend tot in de teerste uitlopers.

Een mens op de aarde, die geestelijk hoog en edel zou zijn en die daarom met hoge, geestelijke liefde naar zijn medemensen zou komen, zou hun vreemd blijven, innerlijk niet nader kunnen komen, zodra zijn seksuele kracht uitgeschakeld zou zijn. Er zou daardoor tot het begrijpen en het meevoelen met de ziel een brug ontbreken, bijgevolg een kloof zijn.

Op het ogenblik echter, waar deze geestelijke liefde in reine verbinding met de seksuele kracht treedt en van deze doorgloeit wordt, verkrijgt de uitstroming voor al het stoffelijke een gans ander leven, zij wordt daarin aards werkelijker en kan daardoor op de aardse mensen en op de ganse

*) Voordracht nr. 62: De seksuele kracht in zijn betekenis voor de geestelijke opstijging

stoffelijkheid volledig en begrijpelijk werken. Zo eerst wordt zij van deze opgenomen en meegevoeld, en kan de zegen in de Schepping dragen, die de geest van de mens moet brengen.

Er ligt ietwat geweldigs in de verbinding. *Dat* is ook het eigenlijke doel, tenminste het *hoofddoel* van deze voor zo velen raadselachtige en mateloze natuurdrijf, opdat hij het geestelijke zich in het stoffelijke tot volle werkkraft ontplooiën laat! Zonder deze zou het aan het stoffelijke te vreemd blijven, om zich juist te kunnen uitwerken. Het doel van de voortplanting komt eerst in de *tweede* lijn. De hoofdzaak is de door deze verbinding in een mens vervolgende vaart omhoog. Daarmee krijgt de mensengeest ook zijn volle kracht, zijn warmte en levendigheid, hij wordt om zo te zeggen met dit verloop volwaardig. *Daarom zet hier echter ook nu eerst zijn volle verantwoordelijkheid in!*

De wijze Rechtvaardigheid van God geeft aan de mens op dit belangrijke keerpunt echter ook gelijktijdig niet alleen de mogelijkheid, maar zelfs de natuurlijke drang daartoe, om al het karma, waar mee hij tot dusver zijn vrije wil belast heeft, gemakkelijk af te schudden. Daardoor kan de mens zijn wil weer volkomen vrij maken, om dan bewust machtig in de Schepping staand een kind Gods te worden, volgens zijn bedoeling te werken en in reine, verheven aanvoelingen omhoog te stijgen naar de hoogten, waarheen het hem daardoor later trekt, zodra hij zijn grofstoffelijk lichaam heeft afgelegd.

Wanneer het de mens niet doet, zo is het zijn schuld; want met de intrede van de seksuele kracht beweegt zich in hem in eerste lijn een geweldige stuwkracht naar boven naar het ideale, mooie en reine. Bij de onbedorven jeugd van beide geslachten zal dat altijd duidelijk waar te nemen zijn. Daarvandaan de door volwassenen helaas dikwijls alleen belachelijke dweperijen van de jeugdijaren, niet te verwisselen met de kinderjaren. Daarom ook in die jaren de onverklaarbare licht zwaarmoedige, ernstig getinte aanvoelingen. De ogenblikken, waarop het lijkt, als of een jongeman of een jong

meisje de ganse wereldsmart te dragen heeft, waar vermoedens van een diepe ernst aan hen opkomen, zijn niet ongegrond. Ook het zo dikwijls voorkomende zich-niet-begrepen-voelen draagt in werkelijkheid veel waars in zich. Het is het bij tijden herkennen van de verkeerde vormgeving van de omringende wereld, die de geheiligde aanzet naar een reine vlucht omhoog niet verstaan wil noch kan, en eerst tevreden is, wanneer deze zo sterk manende aanvoeling in de rijpende zielen naar beneden getrokken wordt in het hun begrijpelijker "reëlere" en nuchtere, dat zij als aan de mensheid beter aangepast achten en in zijn eenzijdig verstandsbegrip voor het enig normale houden.

Desondanks echter zijn er talloze verstokte materialisten, die in dezelfde tijdsperiode van hun bestaan als ernstige aanmaning evenzo aanvoeling hadden en zelfs hier en daar eens graag van hun eerste liefdes gouden tijd met een licht vleugje van een zeker sentimentaliteit spreken, zelfs van een weemoed, die onbewust een zekere smart uitdrukt over ietwat verloren gegane, dat niet nader aan te duiden is. En ze hebben daarin allen gelijk! Het kostbaarste werd hen ontnomen, of ze hebben het lichtzinnig zelf weggeworpen, wanneer ze in het grauwe alleedaagse van de arbeid of onder de spotternijen van zogenaamde "vrienden" en "vriendinnen", of door slechte boeken en voorbeelden het kleinood schuw wegstoppen, waarvan de glans desondanks gedurende hun verdere leven hier en daar eens weer doorbreekt en daarbij het onbevredigde hart een ogenblik sneller laat slaan in een onverklaarbare huivering van een raadselachtige droefheid en verlangen.

Wanneer deze gevoelens ook steeds weer snel teruggedrongen en in wrange zelfbespotting weggelachen worden, zo getuigen zij toch van het voorhanden zijn van deze schat, en er zijn gelukkigerwijze weinige, die beweren kunnen, dergelijke gevoelens nooit gehad te hebben. Zulke zouden ook alleen maar te beklagen zijn; want ze hebben nooit geleefd.

Maar zelfs zulke verdorvene, of zeggen we beklagenswaardige gevoelens dan een vurig verlangen, wanneer

het hun gelegenheid gewordt, met een mens tezamen te treffen, die deze stuwkracht in de juiste instelling benut, die dus daardoor rein werd en reeds op aarde innerlijk hoog staat. De uitwerking van een dergelijk vurig verlangen bij zulke mensen is echter in de meeste gevallen vooreerst het ongewilde besef van de eigen tekortkoming en nalatigheid, dat dan in haat overgaat, die zich tot naar blinde woede kan verhogen. Niet zelden komt het ook voor, dat een opvallend ziels reeds hoogstaande mens de haat van ganse massa's op zich trekt, zonder zelf werkelijk een uiterlijk herkenbare reden daartoe te hebben gegeven. Zulke massa's weten dan verder niets dan: "Kruisigt, kruisigt hem!" te schreeuwen. Om deze reden de lange rij van martelaren, die de geschiedenis van de mensheid te vermelden heeft.

De oorzaak is de wilde smart daarover, ietwat kostbaars bij anderen te zien, dat voor hen zelf verloren ging. Een smart, die zij slechts als haat herkennen. Bij mensen met meer innerlijke warmte, die alleen door slechte voorbeelden tegengehouden of in het slijk getrokken werden, lost zich bij bejegening met een innerlijk hoogstaand mens het vurig verlangen naar het zelf niet bereikte ook dikwijls in grenzeloze liefde en verering op. Waarheen een zulke mens ook mag komen, er is altijd maar één voor of één tegen hem. Onverschilligheid kan niet standhouden.

De geheimzinnige uitstralende bekoring van een onbedorven jong meisje of van een onbedorven jongeman is niets anders dan de van zijn omgeving door de sterke trillingen mee aangevoelde *reine* drang van de ontwakende seksuele kracht in verbinding met de geestkracht naar het hogere, edelste! Zorgzaam is de Schepper daarop bedacht geweest, dat dit bij de mens eerst in een leeftijd valt, waarop hij zich van zijn willen en handelen volkomen bewust kan zijn. Dan is het tijdstip daar, aan dat hij al het achterliggende in verbinding met de nu in hem liggende in volle kracht spelend kan afschudden en zou moeten afschudden. Het zou zelfs van zelf afvallen, wanneer de mens de wil tot het goede behoudt, waartoe het hem

onophoudelijk aandringt in deze tijd. Dan zou hij kunnen, zoals de aanvoelingen gans juist aantonen, moeiteloos omhoogstijgen naar die trede, waarop hij als mens behoort! Ziet het dromerig zijn van de onbedorven jeugd! Het is niets anders dan het aanvoelen van de drang omhoog, het willen losrukken van elke beoedeling, het warme vurig verlangen naar het ideale. De drijvende onrust echter is het teken, om de tijd niet te verzuimen, maar energiek het karma af te schudden en met het omhoogstijgen van de geest in te zetten.

Daarom de grote betekenis, het grote keerpunt, die de aarde voor de mensen is!

Het is ietwat heerlijk, in deze besloten kracht te staan en daarin en daarmee te werken! Zolang de richting een goede is, die de mens gekozen heeft! Er is echter ook niets erbarmelijker, dan deze krachten eenzijdig te verkwisten in blinde zinsbedwelmings, en zijn geest daarmee te verlammen, een groot deel van zijn aandrang te ontnemen, die hij zo dringend behoeft, om omhoog te komen.

En toch verzuimt de mens in de meeste gevallen deze zo kostbare overgangstijd, laat zich van een "zogenaamd wetende" omgeving op verkeerde wegen sturen, die hem neerhouden en helaas maar al te dikwijls zelfs afwaarts voeren. Daardoor kan hij de hem aanhangende beoedelende trillingen niet afwerpen, die in het tegendeel alleen nieuwe krachttoevoer krijgen, en zal zo zijn vrije wil meer en meer inkapselen, totdat hij hem niet meer kan herkennen.

Zo is het bij de *eerste* incarnatie op de aarde. Bij verdere noodwendig wordende incarnaties brengt de mens een veel sterker karma mee. De mogelijkheid van het afschudden zet echter desondanks iedere keer weer in en geen enkel karma zou sterker kunnen zijn dan de tot volle kracht komende geest van de mens, zodra hij door de seksuele kracht de volledige verbinding met het stoffelijke krijgt, waar toe het karma immers behoort.

Toch heeft de mens deze tijden tot het afstrijken van zijn karma en het daarmee verbonden herwinnen van zijn vrije wil

verzuimd, heeft hij zich verder verstrikt, is hij misschien zelfs diep gezonken, zo biedt zich aan hem desondanks ook verderop een machtige bondgenoot tot de bestrijding van het karma en tot het opstijgen. De grootste overwinnaar, die er is, die alles in staat is te overwinnen. De Wijsheid van de Schepper bracht het in de stoffelijkheid met zich, daar de aangegeven tijden niet de enige zijn, waar in de mens de mogelijkheid tot snelle hulp kan vinden, waarin hij zich zelf en zijn eigenlijke waarde kan vinden, zelfs een buitengewoon sterke aansporing daartoe krijgt, opdat hij daarop opmerkzaam wordt.

Deze tovermacht, die iedere mens gedurende zijn gans aards bestaan in bestendige hulpvaardigheid ter beschikking staat, die echter ook uit dezelfde verbinding van de seksuele kracht met de geestkracht voortkomt en die het afstoten van het karma erbij kan brengen, is *de liefde!* Niet de begerende liefde van het grofstoffelijke, maar de hoge, reine liefde, die niets anders kent en wil dan het welzijn van de geliefde mens, die nooit aan zich zelf denkt. Hij behoort ook in de stoffelijke Schepping en eist geen ontzegging, geen boetvaardigheid, echter hij wil altijd alleen het beste voor de andere, is bezorgd voor hem, lijdt met hem, deelt echter ook zijn vreugde met hem.

Als grondslag heeft hij de gelijkende naar het ideale-verlangende aanvoelingen van de onbedorven jeugd bij het intreden van de seksuele kracht, echter hij stuwt de verantwoordelijke, dus rijpe mensen ook tot de volle kracht van zijn ganse kunnen op tot naar het heldendom, zo dat de werken strijdkracht tot de grootste sterkte gespannen wordt. Hierbij is aan de ouderdom geen grens geplaatst! Zodra een mens de reine liefde ruimte toestaat, zij het nu die van de man naar de vrouw of omgekeerd, of die naar een vriend of een vriendin, of naar de ouders, naar het kind, om het even, is hij maar rein, zo brengt hij als eerste gave de gelegenheid tot het afstoten van al het karma, dat zich dan slechts nog zuiver "symbolisch" aflöst*, tot het opbloeien van de vrije en bewuste wil, die *uitsluitend* naar boven gericht kan zijn. Als

*) Voordracht nr. 37: Symboliek in het lot van de mens

natuurlijk gevolg begint dan de opstijging, de verlossing van de onwaardige ketenen, die hem omlaag houden.

De eerste zich opkomende aanvoeling bij ontwakende reine liefde is het zich onwaardig denken tegenover de geliefde ander. Met andere woorden kan men dit verloop met intredende bescheidenheid en deemoed aanduiden, dus het ontvangen van twee grote deugden. Dan sluit zich daaraan de drang, om beschermend de hand boven de ander te willen houden, opdat hem van geen enkele zijde een leed geschiede, maar zijn weg over bloemrijke, zonnige paden voert. Het "op-de-handen-willen-dragen" is geen lege spreuk, maar kentekent het opkomende aanvoelen gans juist. Daarin echter ligt een opgeven van de eigen persoonlijkheid, een groots willen dienen, wat alleen voldoende zou kunnen zijn, al het karma in korte tijd af te werpen, zodra het willen aanhoudt en niet voor ietwat zuiver zinnelijke drijfveren plaats maakt. Ten laatste komt bij de reine liefde nog de warme wens, juist het grootse voor die geliefde andere in de edele zin te kunnen doen, hem met geen blik, geen gedachte, geen woord, nog veel minder met een lelijke handeling te kwetsen of te krenken. De tederste inachtneming wordt levendig.

Dan gaat het erom, deze reine gevoelens vast te houden en aan alle andere bovenaan te plaatsen. Nooit zal iemand dan ietwat slechts willen of doen. Hij kan het eenvoudig niet maar heeft in het tegendeel daarin de beste bescherming, de grootste kracht, de welmenendste raadgever en helper.

Daarom wijst ook Christus altijd weer op de almacht van de liefde toe! Alleen deze overwint alles, kan alles. Maar altijd slechts vooropgesteld, dat het niet de alleen maar aards begerende liefde is, die de afgunst en de haar verwante laster in zich draagt.

De Schepper heeft in Zijn Wijsheid daarmee een reddingsboei in de Schepping geworpen, die niet slechts eenmaal in het aardse leven *ieder* mens aanstoot, opdat hij zich daaraan houdt en omhoogzwaait!

Deze hulp is daar voor allen. Hij maakt geen onderscheid, noch in de leeftijd of in het geslacht, noch bij arm of rijk, niet bij voornaam of gering. Daarom is de liefde ook het grootste Geschenk van God! Wie het begrijpt, die is van de redding uit iedere nood en iedere diepte zeker! Hij maakt zich vrij, krijgt daarmee op de snelste en het gemakkelijkste wijze een onvertroebelde, vrije wil terug, die hem naar boven voert.

En wanneer hij in een diepte zou liggen, die hem tot vertwijfeling moet brengen, is de liefde in staat, hem met onweerstaanbaar geweld omhoog te trekken naar het Licht, naar God, die Zelf de Liefde is. Zodra in een mens door de één of andere aanleiding de reine liefde wakker wordt, heeft hij ook de onmiddellijkste verbinding met God, de Oerbron van alle Liefde, en daarmee ook de sterkste hulp. Wanneer echter een mens alles bezat, en de liefde *niet* had, dan zou hij slechts een klinkend metaal zijn of een luidende schel, dus zonder warmte, zonder leven... niets!

Vindt hij evenwel voor één van zijn naasten de ware liefde, die alleen ernaar streeft, de andere geliefde mens licht en vreugde te brengen, hem niet door onzinnige begeerte omlaag te trekken, maar beschermend omhoog te heffen, zo *dient* hij hem, zonder zich daarbij van het eigenlijke dienen bewust te worden, daar hij zich daardoor meer tot een onzelfzuchtige gever en schenker maakt. En dit dienen worstelt hem vrij!

Velen zullen zich hier zeggen: nauwkeurig zo doe ik het immers, of streef er op zijn minst reeds naar! Onder aanbidding van alle middelen probeer ik mijn vrouw of gezin het aardse leven gemakkelijk te maken, hen genot aan te bieden, terwijl ik mij moeite doe, zo veel middelen te verkrijgen, dat ze zich een gemakkelijk, aangenaam leven kunnen veroorloven en zonder zorgen zijn. Duizenden zullen op hun borst slaan, zich verheven voelen en zich voor wie weet hoe goed en edel houden. Zij vergissen zich! *Dat* is de levende liefde *niet!* Deze is niet zo eenzijdig aards, maar dwingt gelijktijdig veel sterker naar het hogere, edele, ideale. Zeker, niemand mag ongestraft, dus zonder nadeel, de aardse

noodwendige dingen vergeten, mag ze niet buiten beschouwing laten, echter deze mogen niet tot de hoofdzaak van het denken en handelen worden. Daarboven zweeft groot en sterk het voor velen zo geheimzinnige verlangen, *dat* werkelijk voor zich zelf te kunnen *zijn*, wat ze voor degenen gelden, van degenen ze geliefd worden. En dit verlangen is de juiste weg! Hij voert altijd alleen maar opwaarts.

De ware, reine liefde hoeft niet eerst nog nader verklaard te worden. Eén ieder mens voelt gans nauwkeurig, hoe ze geaard is. Hij probeert zich dikwijls alleen maar zelf daarover te bedriegen, wanneer hij zijn fouten daarbij ziet en duidelijk aanvoelt, hoe ver verwijderd hij eigenlijk nog daarvan is, waar, rein lief te hebben. Maar moet hij zich dan vermennen, mag niet aarzelend halt houden en ten laatste tot het falen komen; want er bestaat voor hem geen vrije wil meer zonder ware liefde!

Hoe veel gelegenheden zijn aan de mensen dus geboden, om zich in te vermennen en omhoog te zwaaien, zonder dat ze het benutten. Hun klagen en zoeken is daarom bij het merendeel niet echt! Zij willen in het geheel niet, zodra ze zelf ietwat daartoe moeten bijdragen, zij het ook slechts een kleine verandering in hun gewoonten en zienswijze. Het zijn voor het grootste deel leugens, zelfbedrog! God moet naar hen toekomen en hen tot Zich omhoogheffen, zonder dat zij een lieve gemakzucht en hun zelfaanbidding hoeven op te geven. Dan zouden ze zich eveneens evenzo verwaardigen, mee te gaan, niet echter, zonder daarvoor van God nog een bijzondere dank te verwachten.

Laat deze nietsnutten hun weg naar het verderf gaan! Ze zijn het niet waard, dat iemand zich moeite voor hun geeft. Ze zullen altijd weer de zich aanbiedende gelegenheden klagend en biddend voorbijgaan. Mocht een zulke mens ze echter toch eens aangrijpen, zo zou hij deze voorzeker van hun edelste tooi van reinheid en onbaatzuchtigheid beroven, om dit kostbaarste bezit in het slijk van de hartstochten neer te halen.

Zoekenden en wetenden moeten zich eindelijk daartoe herpakken, een omweg om deze mensen te maken! Zij moeten niet denken, dat ze een God welgevallig werk ermee doen, wanneer ze Zijn Woord en Zijn Heilige Wil steeds zo goedkoop uitdragen en door pogingen tot beleren aanbieden, zodat het vast de schijn verwekt, als zou de Schepper door zijn gelovigen moeten gaan bedelen, om de kring van zijn aanhangers te vergroten. Het is een bezoedeling, wanneer Het diegenen geboden wordt, die met vuile handen daarnaar grijpen. Het woord mag niet vergeten worden, wat verbiedt, "Parelen voor de zwijnen te werpen".

En ietwat anders is het in zulke gevallen niet. Onnodige verspilling van tijd, die in zulke mate niet meer verkwist mag worden, zonder ten laatste terugwerkend schadelijk te worden. De zoekende alleen moet geholpen worden.

De overal opduikende onrust in vele mensen, het navorsen en zoeken naar het verblijf van de vrije wil is volkomen gerechtvaardigd en een teken, dat het hoge tijd daarvoor wordt. Versterkt is het door het onbewust vermoeden van een eens mogelijk wordende te laat zijn daartoe. Dat houdt het zoeken thans voortdurend levendig. Toch is het voor het grootste deel vergeefs. *De meeste mensen van heden kunnen hun vrije wil niet meer laten werken, omdat ze zich te diep verstrikt hebben!*

Ze verkochten en verkwanselden hem... voor niets!

Daarvoor kunnen ze echter nu niet God verantwoordelijk stellen, zoals het zo veelvuldig door alle mogelijke uitleggingen altijd weer geprobeerd wordt, om zich zelf de gedachte aan een eigen op hen wachtende verantwoordelijkheid weg te redeneren, maar zij moeten zich zelf beschuldigen. En wanneer deze zelfbeschuldiging ook van de meest wrange bitterheid, van de hevigste smart doordrenkt zou zijn, zo kon hij nog niet hevig genoeg zijn, om ook maar enigermate een tegenwicht te geven voor de waarde van het verloren goed, dat zinloos onderdrukt of verkwist werd.

Maar desondanks kan de mens de weg tot terugwinning nog vinden, zodra hij zich ernstig daarom inspant. Maar altijd alleen dan, wanneer hij het uit het diepste innerlijk wenst. Wanneer deze wens werkelijk in hem *leeft* en nooit verzwakt. Hij moet het smachtende verlangen daarnaar dragen. En moest hij zijn ganse aardse bestaan daaraan inzetten, zou hij alleen daarbij kunnen winnen; want ernstig en noodwendig genoeg is de terugwinning van zijn vrije wil voor de mens! We kunnen in plaats van de terugwinning ook opgraven zeggen, of vrij wassen. Het is op zich nauwkeurig hetzelfde.

Zolang de mens echter alleen maar daaraan *denkt* en daarover piekert, zal hij niets bereiken. De grootste inspanning en volharding moeten daarbij tekortschieten, omdat hij met denken en piekeren nooit over de grens van tijd en ruimte uit kan komen, dus niet daarheen, waar de oplossing ligt. En daar denken en piekeren in deze tijd als de voornaamste weg naar elk onderzoek aanzien wordt, zo is er ook geen uitzicht erop, dat een voorwaartskomen buiten in rein aardse dingen verwacht kan worden. Ten zij dan, dat zich de mensen van de grond uit daarin veranderen.

Benut de tijd van het aardse bestaan! Denkt aan het grote keerpunt, dat steeds de volle verantwoordelijkheid met zich brengt!

Een kind is om deze reden geestelijk nog onmondig, omdat de verbinding tussen het geestelijke en het stoffelijke bij hem nog niet door de seksuele kracht verschaft is. Eerst met het ogenblik van het intreden van deze kracht zullen zijn gevoelens deze sterkte bereiken, dat ze ingrijpend, omvormend en nieuw vormend de stoffelijke Schepping kunnen doordringen, waarmee het de volle en ganse verantwoordelijkheid zelfwerkend overneemt. Voordien is ook de wisselwerking niet zo sterk, omdat de aanvoelingsbekwaamheid veel zwakker werkt. Een karma kan daarom bij de eerste incarnatie* op aarde niet zo geweldig zijn, maar hoogstens bij de geboorte mede gewicht in de schaal leggen om te bepalen, naar welke verhoudingen toe de geboorte

*) Intrede van de mens in het aardse bestaan

vervolgt, opdat deze de geest bij zijn aardse leven tot het aflossen van het karma door het herkennen van zijn eigenschappen zou helpen. De aantrekkingspunten van het gelijke gearde zouden daarbij een grote rol spelen. Maar alles slechts in *zwakke* mate. Het eigenlijke krachtige en ingrijpende karma zet eerst dan in, zodra zich in de mens de seksuele kracht met zijn geestkracht verbindt, waardoor hij in het stoffelijke niet alleen volwaardig wordt, maar daar in elk opzicht ver bovenuit kan komen, wanneer hij zich overeenstemmend instelt.

Tot dan toe kan ook het duister, het kwaad, niet onmiddellijk aan de mens aan. Een kind is door de leemte tot het stoffelijke daarvoor beschermd. Zoals gescheiden. De brug ontbreekt.

Daarom zal het nu voor vele toehoorders ook begrijpelijker worden, waarom kinderen voor het kwade een veel grotere bescherming genieten, wat immers spreekwoordelijk is. Op dezelfde weg echter, die de brug van de intredende seksuele kracht vormt, waarover de mens in zijn volle kracht strijdend gaan kan, kan dan natuurlijk ook al het andere naar hem binnenkomen, wanneer hij niet waakzaam genoeg is. Maar het kan in geen geval eerder gebeuren, als tot hij ook de noodwendige afweerkracht bezit. Een ongelijkheid is geen ogenblik aanwezig, die een verontschuldiging zou laten opkomen.

Daardoor vergroot de verantwoordelijkheid van de ouders in het reusachtige! Wee hen, die hun eigen kinderen de gelegenheid voor het afleggen van hun karma en voor het omhoogstijgen ontnemen door misplaatste spot of door verkeerde opvoeding, zoal niet door slechte voorbeelden, waar toe ook alle overdreven streven behoort op de verschillende gebieden. De verleidingen van het aardse leven verlokken toch al reeds tot het deze en het gene. En daar de opgroeiende mensen hun eigenlijke machtspositie niet uitgelegd wordt, gebruiken zij hun kracht ofwel zelfs niet, of te weinig, of echter zij verspillen hem op de meest onverantwoordelijkste wijze, wanneer zij niet zelfs onjuiste en slechte aanwending daarvan maken.

Zo zet dan het bij onwetendheid het onafwendbare karma in altijd grotere sterkte in, werpt zijn stralingen door één of andere sterke hang naar deze of gene beïnvloedend vooruit en vernauwd daarmee de eigenlijke vrije wil bij beslissingen, zo dat deze onvrij wordt. Daaruit is ook gekomen, dat de *meerderheid* van de mensheid heden geen vrije wil meer in werking stellen kan. Zij heeft zich gebonden, geketend, geknecht door eigen schuld. Hoe kinderachtig en onwaardig zich de mensen daarmee tonen, wanneer ze proberen, de gedachte aan een besliste verantwoordelijkheid af te wijzen en liever de Schepper een verwijt van de onrechtvaardigheid daarin te maken! Hoe belachelijk klinkt het voorwendsel, dat ze immers zelfs geen eigen vrije wil zouden hebben, maar geleid, geduwd, geschaafd en gevormd worden, zonder ietwat daartegen te kunnen doen.

Als ze zich slechts één ogenblik eens daarvan bewust willen worden, welke jammerlijke rol ze daarbij eigenlijk spelen. Wanneer ze voor alle dingen eindelijk zich zelf eens werkelijk kritisch wilden bekijken in de achtergrond op de hen verleende machtspositie, om te herkennen, hoe zinloos ze deze aan kleinigheden en nietige vergankelijkheden verspillen, hoe ze daarvoor kitsch tot een verachtelijke gewichtigheid verheffen, zich groot voelen in dingen, waar in ze toch zo klein moeten blijken in de verhouding tot hun eigenlijke bestemming als mens in de Schepping. De mens van heden is zoals een man, aan wie een rijk gegeven is, en die er voorkeur aan geeft, zijn tijd met het eenvoudigste kinderspeelgoed te verbeuzelen!

Het is maar vanzelfsprekend en niet anders te verwachten, dat de geweldige krachten, die de mens gegeven zijn, hem moeten verpletteren, wanneer hij ze niet weet te sturen.

Het wordt de hoogste tijd om eindelijk te ontwaken! De mens zou de tijd en de genade volledig ten nutte moeten maken, die hem door ieder aardse leven geschonken wordt. Hij vermoedt nog niet, hoe dringend nodig het reeds is. Op het ogenblik, dat hij de thans onvrije wil weer vrij maakt, dient hem alles, wat thans dikwijls tegen hem schijnt te zijn. Zelfs de door zo velen

gevreese stralingen van de sterren zijn slechts daartoe daar, om hem te dienen en te helpen. Om het even, van welke aard ze zijn.

En één ieder kan het, ook wanneer het karma nog zo zwaar aan hem hangt! Ook wanneer de stralingen van de sterren overwegend ongunstig schijnen te zijn. Ongunstig werkt zich dit alles slechts uit bij een niet vrije wil. Maar ook daar alleen schijnbaar; want in werkelijkheid is het toch tot heil voor hem, wanneer hij zich zelf niet anders meer weet te helpen. Hij wordt daardoor tot verdediging, tot ontwaken en monter zijn gedwongen.

Vrees voor de stralingen van de sterren is echter niet terecht, omdat de zich daardoor uitwerkende begeleidende verschijnselen altijd alleen de draden van het karma zijn, dat voor de desbetreffende mens verloopt. De stralingen van de sterren vormen slechts kanalen, waar in al het op dat ogenblik voor een mens rondzwevende karma getrokken wordt, voor zover het in zijn aard tot de huidige gelijkgeaarde stralingen past. Zijn dus de stralingen van de sterren ongunstig, zo zal zich in deze kanalen slechts het voor een mens zwevende ongunstige karma invoegen, wat nauwkeurig bij de aard van de stralingen past, niets anders. Evenzo bij gunstige stralingen. Zo verzameld geleid, kan het zich ook voor de mens steeds voelbaarder uitwerken. Waar echter geen slecht karma uitsteekt, zullen ook ongunstige stralingen van de sterren niet slecht kunnen werken. Het ene is niet van het andere te scheiden. Ook daarin wordt weer de grote liefde van de Schepper herkent. De sterren bewaken of sturen de uitwerkingen van het karma. Dientengevolge kan zich een slecht karma niet zonder onderbrekingen uitwerken, maar moet het de mens daartussen ook tijd tot verademing laten, omdat de sterren afwisselend bestralen en het slechte karma zich ten tijden van gunstige stralingen niet kan uitwerken! Het moet dan onderbreken en wachten, totdat weer ongunstige stralingen intreden, kan dus een mens niet zo gemakkelijk gans neerdrukken. Zweeft naast het slechte karma van een

mens ook een goed karma, dat zich bij gunstige stralingen van de sterren uitwerkt, zo wordt door gunstige stralingen toch tenminste bewerkt, dat het leed onderbrekingen bij tijden van de gunstige stralingen ervaart.

Zo grijpt ook hierbij het ene rad van het gebeuren in het andere. Het ene trekt het andere in strenge logische juistheid naar zich en bewaakt het gelijktijdig, opdat geen onregelmatigheden kunnen voorkomen. Zo gaat het ook verder, zoals bij een reusachtig raderwerk. Van alle zijden grijpen de tanden van de raderen scherp en nauwkeurig in elkaar in, alles verder bewegend, voorwaarts drijvend ter ontwikkeling.

Te midden in dit geheel echter staat de mens met de hem toevertrouwde onmetelijke macht, om door zijn willen aan dit geweldige raderwerk de richting te geven. *Toch altijd alleen voor zich zelf!* Het kan hem opwaarts of afwaarts voeren. De instelling alleen is uitslaggevend voor het einde.

Doch het raderwerk van de Schepping is niet uit star materiaal, maar het zijn allemaal levende vormen en wezens, die meewerkend om zo geweldige indruk te scheppen. Het ganse wondermooie weven dient echter uitsluitend daartoe, om de mens te helpen, hem te dienen, zo lang hij de hem gegeven macht niet door kinderachtige verkwisting en verkeerde aanwending hinderend daartussen werpt. Hij moet zich eindelijk anders invoegen, om datgene te worden, wat hij moet zijn. Gehoorzamen betekent in werkelijkheid verder niets dan begrijpen! Dienen is helpen. Helpen echter betekent heersen. In korte tijd kan ieder zijn wil vrij maken, zoals hij zijn moet. En daarmee verandert zich voor hem alles, daar hij zich innerlijk vooreerst heeft veranderd.

Maar voor duizenden, voor honderdduizenden, zelfs voor miljoenen mensen zal het te laat worden, omdat ze het niet anders willen. Het is immers maar natuurlijk, dat de verkeerd ingestelde kracht de machine vernielt, die ze anders gediend zou hebben, om een zegenrijke arbeid te verrichten.

En breekt het dan naar binnen, zo zullen zich alle aarzelden plotseling weer op het bidden bezinnen, echter niet meer de

juiste manier daartoe kunnen vinden, die alleen in staat zou zijn hulp te brengen. Herkennen ze dan het mislukken, zo zullen ze in hun vertwijfeling snel tot vloeken overgaan en aanklagend beweren, dat er geen God kan bestaan, wanneer Hij zoiets toelaat. Aan een ijzeren gerechtigheid willen zij niet geloven, evenmin daaraan, dat hen de macht gegeven was, alles te rechter tijd nog te veranderen. En dat hen dat ook dikwijls genoeg gezegd werd.

Maar zij wensen zich met kinderachtige koppigheid een liefhebbende God naar hun zin, die alles vergeeft. Alleen daarin willen zij Zijn Grootheid erkennen! Hoe zou deze God volgens hun voorstelling wel dan met diegenen doen, die Hem altijd ernstig zochten, echter juist dit zoeken vanwege degenen, die vergiffenis verwachtten, geschopt, gehoond en vervolgd werden?

Dwazen, die in hun altijd opnieuw gewilde blind- en doofheid in het verderf rennen, die hun verderf zelf met ijver veroorzaken. Moge hen aan het duister overgelaten blijven, waar ze hardnekkig in hun alles beter weten naartoe streven. Alleen door het eigen beleven kunnen ze nog tot bezinning komen. Daarom zal het duister ook hun beste school zijn. Doch komt de dag, het uur, waar ook deze weg te laat is, omdat de tijd niet meer toereikend zal zijn, zich na eindelijk herkennen door beleven nog van het duister te kunnen losrukken en opwaarts te stijgen. Om deze reden wordt het tijd, zich eindelijk ernstig met de Waarheid bezig te houden.

Moderne geesteswetenschap.

Moderne geesteswetenschap! Wat verzamelt zich allemaal onder deze vlag! Wat bevindt zich daarbij te samen, en wat bestrijdt zich ook daaronder! Een speelplaats van ernstig zoeken, weinig weten, grote plannen, ijdelheid en domheid, veelvuldig ook lege grootspraak, en nog erger de meest gewetenloze handelsgeest. Uit deze wirwar bloeit niet zelden afgunst en grenzeloze haat op, die zich ten laatste in boosaardige wraakzucht van de laagste soort in werking stelt.

Bij zulke toestanden is het natuurlijk niet te verwonderen, wanneer vele mensen dit ganse dolle doen en bedrijven uit de weg gaan, met een vrees, als of ze zich zouden vergiftigen, wanneer zij daarmee in aanraking kwamen. Deze hebben ook niet zo ongelijk; want talloze aanhangers van de geesteswetenschap tonen in hun gedrag waarlijk niets verleidelijks, nog minder iets aantrekkelijks, maar alles aan hen maant veel eerder ieder ander mens tot de grootste voorzichtigheid.

Zonderling is het, dat het ganse gebied van de zogenaamde geesteswetenschap, die dikwijls van kwaadwilligen of onwetenden met *geestenwetenschap* verwisseld wordt, heden nog als een soort *niemandslan*d geldt, waarin iedereen zijn kunde en onkunde ongehinderd, ja onbeteugeld en ongestraft mag bedrijven.

Het *geldt* hiervoor. Doch de ervaringen hebben reeds zeer dikwijls geleerd, dat het *niet* zo is!

Talloze pioniers op dit gebied, die lichtzinnig genoeg waren, met slechts ingebeeld weten onderzoekend enige schreden voorwaarts te wagen, werden hulpeloze slachtoffers van hun onachtzaamheid. Het treurige daarbij is alleen, dat al deze

slachtoffers vielen, zonder dat de mensheid ook maar het geringste daarmee gegeven kon worden!

Ieder van deze gevallen had immers nu eigenlijk een bewijs daarvoor moeten zijn, dat de ingeslagen weg niet de juiste is, daar hij slechts schade en zelfs verderf, echter geen zegen brengt. Doch met een eigenaardige hardnekkigheid worden deze verkeerde wegen behouden, altijd weer nieuwe slachtoffers gebracht; over ieder gevonden korreltje nieuw herkende vanzelfsprekendheid in de geweldige Schepping wordt grote ophef aangeheven en talloze verhandelingen geschreven, die veel ernstig zoekende mensen moeten afschrikken, omdat het onzekere tasten daarin toch duidelijk voelbaar wordt.

Het ganse tot dusverre onderzoek is in werkelijkheid meer een gevaarlijk spelletje te noemen met een goedwillende achtergrond.

Het als niemandsland beschouwde gebied van de geesteswetenschap zal nooit ongestraft kunnen worden betreden, zo lang men niet de *Geestelijke Wetten* in hun volle omvang *tevooren* verstaat om er rekening mee te houden. Ieder bewust of onbewust verzet hiertegen, dat betekent "niet - naleving" hetzelfde, wat gelijkbetekenend met overtreding is, moet in zijn onvermijdelijke wisselwerking de vermete, frivole of lichtzinnige treffen, die deze niet nauwkeurig in acht neemt of kan in acht nemen.

Het onaardse met aardse middelen en mogelijkheden te willen verkennen, is niet anders, dan wanneer een met de aardse gevaren nog niet vertrouwd, onontwikkeld kind in een oerwoud gezet en alleen gelaten zou worden, waar slechts een daartoe behoorlijk toegerust mens in zijn volle kracht met alle voorzichtigheid het vooruitzicht kan hebben, om onbeschadigd doorheen te komen.

De moderne beoefenaars van de geesteswetenschap in hun huidige werkwijze vergaat het niet anders, ook wanneer ze het nog zo ernstig wanen te menen en werkelijk veel wagen alleen ter wille van de kennis, om de mensen daarmee voorwaarts te

helpen over een grens, waar zij reeds lang aankloppend wachten.

Zoals kinderen staan deze onderzoekers heden nog daarvoor, hulpeloos, tastend, de gevaren niet kennend, die hun ieder ogenblik tegemoet kunnen stromen of zich door hen op andere mensen kunnen uitstorten, wanneer hun tastende pogingen een bres in de natuurlijke beschermwal woelen of een deur openen, die beter voor velen gesloten zou kunnen blijven.

Lichtzinnigheid kan dit alles alleen maar genoemd worden, niet stoutmoedigheid, zolang de dus willen doordringend niet nauwkeurig weten, dat zij alle mogelijke gevallen van intredende gevaren beslist dadelijk in staat zijn te overmeesteren, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor anderen.

Het meest onverantwoordelijk handelen de "onderzoekers", die zich met onderzoekingen bezighouden. Op de misdaad van de hypnose* is reeds meermaals gewezen. De onderzoekers die nu op andere manieren nog experimenteren, begaan in de meeste gevallen de betreurenswaardige fout, dat zij, zelf niets wetend — want anders zouden zij het zeker niet doen —, andere zeer fijngevoelige of mediale mensen hetzij in een magnetische of zelfs hypnotische slaap verplaatsen, om hen daarmee bij de lichamelijke onzichtbare invloeden van de "generzijdse" wereld nabij te brengen, in de hoop, daardoor allerlei te kunnen horen en waarnemen, wat bij een volkomen dagbewuste toestand van de betreffende proefpersoon niet mogelijk zou zijn.

In minstens vijffennegentig van de honderd gevallen stellen zij daarmee zulke mensen aan grote gevaren uit, waar deze nog niet tegen opgewassen zijn; want *elke vorm* van kunstmatige bij- hulp tot verdieping is een binding van de ziel, waar door dat deze in een gevoeligheid gedrongen wordt, die verder gaat, dan het haar natuurlijke ontwikkeling zou toelaten.

Het gevolg is, dat zulk een slachtoffer van de proefnemingen plotseling met de ziel in een gebied staat, waarin het van haar

*) Voordracht nr. 35: De misdaad van de hypnose

natuurlijke bescherming door de kunstmatige bij- hulp beroofd is of voor datgene het haar natuurlijke bescherming niet heeft, die alleen door *eigen*, innerlijk gezonde ontwikkeling kan ontstaan.

Men moet zich een zulk beklagenswaardig mens inbeeldend zo voorstellen, alsof hij ontbloot aan een paal gebonden staat, ver als lokaas in een gevaarlijk land vooruitgeschoven, om het daar nog onbekende leven en werken op zich te trekken, zelfs op zich te laten inwerken, opdat hij daarover bericht kan geven of opdat verschillende uitwerkingen door zijn meehelpen onder aangeven van bepaalde aardse bestanddelen vanuit zijn lichaam ook voor anderen zichtbaar worden.

Een dergelijke proefpersoon kan bij tijden door de verbinding, die zijn naar voren gedrongen ziel met het aardse lichaam behouden moet, al het voordoende zoals door een telefoon mee te delen en aan de toeschouwer overbrengen.

Wordt daarbij echter de dus kunstmatig vooruitgeschoven post op de één of andere wijze aangevallen, zo kan hij zich wegens het ontbreken van de natuurlijke bescherming niet te weren, hij is hulpeloos prijsgegeven, omdat hij door behulp van anderen slechts kunstmatig in een gebied binnengeschoven werd, waar hij volgens zijn eigen ontwikkeling nog niet of in het geheel niet behoort. De zogenaamde onderzoeker echter, die hem uit dorst naar kennis daarheen gedreven heeft, kan hem evenmin helpen, daar hij zelf daar, vanwaar het gevaar komt, vreemd en onervaren is en daarom niets tot enigerlei bescherming kan doen.

Zo komt het, dat de onderzoekers tot misdadigers worden, zonder het te willen en zonder van een aardse rechtvaardigheid daarvoor vervolgd te kunnen worden. Dat sluit echter niet uit, dat de geestelijke Wetten met volle scherppte hun wisselwerking uitoefenen en de onderzoeker aan zijn slachtoffer ketenen.

Zo menig proefpersoon leed aan fijnstoffelijke aanvallen, die zich met de tijd, dikwijls ook snel of dadelijk grofstoffelijk-lichamelijk mee uitwerken, zo dat aardse ziekte of dood

vervolgt, waarmee echter de zielsschade nog niet opgeheven wordt.

De zich onderzoekers noemende waarnemers echter, die hun slachtoffers in de onbekende gebieden dringen, staan tijdens zulke gevaarlijke onderzoeken in de meeste gevallen in goede aardse dekking onder de bescherming van hun lichaam en dagbewustzijn.

Zelden is het, dat zij aan de gevaren van de proefpersonen gelijktijdig mee deelnemen, dat deze dus dadelijk op hen overgaan. Maar bij hun aardse dood dan, het overgaan in de fijnstoffelijke wereld, *moeten* zij door hun ketening met hun slachtoffers in ieder geval daarheen, waarheen deze mogelijke gevallen naar toe getrokken worden, om eerst samen met hen langzaam weer omhoog te kunnen stijgen.

Het kunstmatig naar buiten dringen van een ziel in een ander gebied moet nu niet steeds zo begrepen worden, dat de ziel uit het lichaam uittreedt en ervan wegzweeft tot naar een andere regio. In de *meeste* gevallen blijft zij rustig in het lichaam. Zij wordt alleen door de magnetische of hypnotische slaap onnatuurlijk gevoelig gemaakt, zo dat zij op veel fijnere stromingen en invloeden ingaat, dan het in haar natuurlijke toestand mogelijk zou zijn. Vanzelfsprekend is het, dat in deze onnatuurlijke toestand de volle kracht niet voorhanden is, die zij anders zou hebben, wanneer zij uit innerlijke ontwikkeling zelf zo ver was gekomen en daardoor op deze nieuwe, verfijnde bodem vast en zeker zou staan, alle inwerkingen de gelijke kracht tegenin brengend. Uit dit gebrek aan gezonde volle kracht komt door het gekunstelde een ongelijkheid, die storingen naar zich moet trekken. Het gevolg daarvan is besliste vertroebeling in al het aanvoelen, waardoor misvormingen van de werkelijkheid ontstaan.

De oorzaken tot de verkeerde berichten, tot de talloze dwalingen geven steeds alleen weer de onderzoekers zelf door hun beschadigende hulp. Daardoor komt het ook, dat in de vele "onderzochte" dingen uit het occulte gebied, die reeds voorliggen, zo menig met strenge logica niet overeenstemmen

wil. Er zijn talloze dwalingen daarin bevat, die tot dusver nog niet als zodanig herkend konden worden.

Bij deze zichtbaar verkeerde wegen wordt nu niet het geringste bereikt, dat maar enigmatische nut of zegen voor de mensen zou kunnen hebben.

Nut hebben kan voor de mensen in werkelijkheid alleen maar ietwat, dat hen *opwaarts* helpt, of tenminste een weg daartoe toont. Maar dat alles is bij dit beproeven van tevoren en voor altijd volkomen uitgesloten! Door kunstmatige bijhulp kan een onderzoeker soms echter toch tenslotte één of ander fijngevoelig of mediaal mens uit het aardse-grofstoffelijke lichaam naar buiten dringen in de hem ernaast bevindende fijnstoffelijke wereld, echter *niet* een haarbreed *hogere* dan daarheen, waarheen deze volgens zijn innerlijke gesteldheid overeenkomend toch al behoort. In het tegendeel, door kunstmatige bijhulp kan hij hem niet eens daarheen brengen, maar altijd alleen maar in de aller aardse naaste omgeving.

Deze van de aarde allernaaste omgeving echter kan slechts al datgene van het generzijdse bevatten, wat nog dicht aan de aarde gebonden is, wat door zijn minderwaardigheid, ondeugd en hartstocht aan de aarde geketend blijft.

Natuurlijk zal ook een ietwat verder gevorderde hier en daar in deze omgeving zich voorbijgaand ophouden. Dat is echter niet altijd te verwachten. Iets hoogs kan zich uit zuiver natuur wettelijke gronden daar niet bevinden. Eerder zou de wereld uit haar haak gaan, of... er zou dan moeten in een mens een bodem tot de verankering van het Licht voorhanden zijn!

Dat dit echter bij een proefpersoon of bij een dergelijke tastende onderzoeker te zoeken zou zijn, is nauwelijks aan te nemen. Dus blijft het gevaar en de doelloosheid van alle proeven bestaan.

Zeker is het ook, dat ietwat werkelijk hogers *niet* zonder de al het grovere reinigende aanwezigheid van een ver ontwikkeld mens in de nabijheid van een medium kan komen, nog veel minder door dit kan spreken. Materialisaties* uit *hogere* kringlopen komen al in het geheel niet in aanmerking, en wel

*) grofstoffelijk maken

allerminst bij de geliefde gewaagde spelletjes met kloppen, het bewegen van voorwerpen enz. De kloof is daartoe veel te groot om zonder meer overbrugd te kunnen worden.

Al deze dingen kunnen ondanks een medium alleen van zulke generzijdse uitgevoerd worden, die nog zeer dicht met de stoffelijkheid verbonden zijn. Wanneer het anders mogelijk zou zijn, dus, dat het hoge zich zo gemakkelijk met de mensheid in verbinding kon stellen, dan had Christus immers in het geheel niet mens behoeven te worden, maar Zijn Opdracht ook zonder dit offer kunnen vervullen.* De mensen van heden zijn echter innerlijk zeker niet hoger ontwikkeld dan in Jezus tijd op aarde, zodat niet aan te nemen is, dat een verbinding met het Licht gemakkelijker tot stand te brengen zou zijn dan toenmaals.

Nu zeggen de beoefenaars van de geesteswetenschap weliswaar, dat zij in de eerste lijn het doel nastreven, om generzijds leven, namelijk het voortleven na de aardse dood vast te stellen, en dat bij de thans algemeen heersende twijfel zeer sterk en grof geschut daartoe behoren, dus *aards tastbare* bewijzen, om in de afweershouding van de tegenstanders een bres te slaan.

Deze motivering verontschuldigt echter niet, dat mensenzielen op zo een lichtvaardige wijze altijd en altijd weer op het spel gezet worden! Bovendien is er in het geheel geen dwingende noodzaak voor, om kwaadwillige tegenstanders beslist te willen overtuigen! Het is toch bekend, en het komt ook reeds uit de gezegden van Christus tevoorschijn, dat deze niet bereid zouden zijn te geloven, ook wanneer een engel rechtstreeks uit de hemel zou komen, om hun de Waarheid te verkondigen. Na zijn verdwijnen zouden zij eenvoudig beweren, dat het een massa-zinsbegoocheling geweest was, niet echter een engel, of anders een uitvlucht gebruiken. En wanneer dan ook ietwat of iemand gezonden wordt, dat of die op de aarde blijft, dus niet weer verdwijnt of onzichtbaar wordt, dan zijn er weer andere uitvluchten, juist omdat die aan een generzijdse niet geloven willende het wederom te aards zou

*) Voordracht nr. 14: "De Verlosser."

zijn. Zij zouden daarvoor niet terugschrikken, een zodanig bewijs als bedrog, een mens echter als fantast, fanaticus of ook als bedrieger uit te maken. Zij het nu te aards of onaards, of ook beide tezamen, ietwat zullen zij altijd hebben aan te merken en te betwijfelen. En wanneer zij zich in het geheel niet meer anders weten te helpen, dan werpen ze met vuil, gaan ook tot sterkere aanvallen over en schuwen voor gewelddaden niet terug.

Om *deze* dus te overtuigen, daarvoor zijn offers niet op hun plaats! Nog minder echter voor vele van de zogenaamde aanhangers. Deze wanen in een zonderling soort van hoogmoed, door hun in de meeste gevallen ietwat onduidelijk en fantastisch geloven aan het leven in het generzijdse bepaalde eisen daaraan te kunnen stellen, om van hun kant ietwat te moeten "zien" of "beleven". Zij verwachten van hun leiders uit het generzijdse tekenen als loon voor hun braafheid. Ronduit belachelijk werken daarbij dikwijls de vanzelfsprekende verwachtingen, die zij met zich koesteren, evenals het betweterige, goedmoedig vergevende glimlachen als show voor hun eigenlijke niet-weten. Het is vergif, deze massa ook nog voorstellingen te willen geven; want daar zij zo veel wanen te weten, gelden voor hen de onderzoekingen niet veel meer dan welverdiende uren van vermaak, waarbij degene van het generzijdse de variétékunstenaars moeten voorstellen.

Zien wij nu echter eens van de grote onderzoekingen af en bekijken wij het kleine, zoals de tafeldans. Deze zijn in het geheel niet zo onschuldig, als men denkt, maar in hun bijzonder gemakkelijke verbreidingsmogelijkheid een *zeer ernstig gevaar!*

Eén ieder zou daarvoor gewaarschuwd moeten worden! Wetende moeten zich met afschuw afwenden, wanneer zij zien, hoe lichtvaardig met deze dingen wordt omgegaan. Hoe velen van de aanhangers trachten hun "weten" in allerlei kringen te vertonen, door tot proberen met de tafeldans aan te sporen, of in de familiekring ofwel glimlachend of geheimzinnig fluisterend de haast tot een spelletje geworden oefening met

letters en een glas of een ander hulpmiddel in te voeren, dat bij een licht opleggen van de hand naar verschillende letters toeglijdt of ernaar toegetrokken wordt, zo woorden vormend. Met een beangstigende snelheid heeft zich dit alles tot een gezelschapsspel ontwikkeld, waar het onder lachen, spotten en soms aangenaam griezelen bedreven wordt.

Dagelijks zitten dan in families oudere en jongere dames aan een tafel tezamen, of ook alleen voor op karton getekende letters, die, wanneer mogelijk, nog in gans speciale vorm afgetekend moeten zijn, opdat de fantasieopwekkende hocus pocus niet ontbreekt, die overigens gans onnodig daarbij is; want het zou ook zonder dat wel gaan, wanneer de betreffende persoon maar enigmatische daartoe aanleg voor heeft. En dat hebben ontelbaar velen!

De moderne beoefenaars van de geesteswetenschap en de leiders van de occulte verenigingen verheugen zich daarover, daar immers werkelijke woorden en zinnen daarbij gevormd worden, waar aan die uitvoerende noch bewust noch onbewust heeft gedacht. Hij moet daardoor overtuigd worden en het aantal aanhangers van het "occulte" vergroten.

Geschriften van occulte richtingen wijzen daarnaar toe, sprekers staan daarvoor in, hulpmiddelen worden gefabriceerd en verkocht, die al deze onzin vergemakkelijkt, en zo treedt bijna de gehele occulte wereld als een *goed werkende handlanger van het duister* op in de eerlijke overtuiging, daarmee priester van het Licht te zijn!

Deze gebeurtenissen bewijzen alleen reeds de volkomen onwetendheid, die in de occulte strevingen van deze aard ligt! Zij tonen, dat niemand van hen allen *werkelijk ziende* is! Het mag niet als tegenbewijs gelden, wanneer zich één of ander goed medium uit dit beginnen hier en daar eens heeft ontwikkeld, of veeleer, wat juister is, wanneer een goed medium in het begin voorbijgaand erbij betrokken werd.

De weinige mensen, die al van tevoren daartoe bestemd zijn, hebben in hun eigen natuurlijke ontwikkeling een gans andere en zorgvuldig voor iedere trede begeleidende bescherming, die

anderen *niet* genieten. Deze bescherming werkt echter ook alleen maar bij een natuurlijke, eigen ontwikkeling, *zonder enige kunstmatige hulp!* Omdat juist alleen in al het natuurlijke als vanzelfsprekend een bescherming rust.

Zodra slechts de geringste hulp daarin komt, zij het door oefeningen van de persoon zelf of van de andere zijde door magnetische slaap of hypnose, dan wordt het onnatuurlijk en daardoor niet meer gans in de natuurlijke Wetten passend, die alleen in staat zijn bescherming te verschaffen. Komt nu nog onwetendheid erbij, zoals die overal op het ogenblik voorhanden is, dan is het noodlot daar. Het *willen* alleen zal het kunnen nooit vervangen, wanneer het tot handelen komt. Niemand echter moet zijn bekwaamheid overschrijden.

Het is vanzelfsprekend niet uitgesloten, dat bij de honderdduizenden die zich met deze gevaarlijke spelletjes bezighouden, hier en daar een mens werkelijk ongestraft ervan afkomt en een goede bescherming heeft. Evenzo worden velen alleen zo geschaad, dat het aards nog niet merkbaar wordt, zo dat zij eerst na hun overgaan plotseling moeten herkennen welke dwaasheden zij eigenlijk gemaakt hebben. Maar er zijn ook velen, die reeds aards zichtbare schade daarvan dragen, ook wanneer zij tijdens hun leven op aarde nooit tot het besef van de eigenlijke oorzaak komen.

Om deze reden moet het fijnstoffelijke en geestelijke verloop tijdens deze spelletjes eens uitgelegd worden. Het is evenzo eenvoudig, zoals alles in de Schepping, en volstrekt niet zo ingewikkeld, echter toch ook weer moeilijker, dan zich velen het zich voorstellen.

Zoals de aarde thans is, heeft door het willen van de mensheid het *duister* de overhand over al het stoffelijke gekregen. Het staat dus in al het stoffelijke zo goed zoals op eigen, hem goed vertrouwd bodem en kan daardoor zich in het stoffelijke ook volledig uitwerken. Het is dus daarin in zijn element, strijdt op hem bekende grond. Daardoor is het momenteel in al het stoffelijke, dus grofstoffelijke, aan het Licht superieur.

Het gevolg daarvan is, dat in al het stoffelijke de kracht van het duister sterker wordt dan die van het Licht. Nu komt echter bij dergelijke spelletjes zoals tafeldans enz. het Licht, dus iets hoogs, in het geheel niet in aanmerking. Wij kunnen hoogstens van het slechte, dus het duistere, en het betere, dus lichtere, spreken.

Benut nu een mens een tafel, of een glas, of over het algemeen één of ander grofstoffelijk voorwerp, dan begeeft hij zich daarmee op het aan het duister vertrouwde strijdperk. Een terrein, dat al het duister als zijn eigen noemt. Hij ruimt hem daarmee van vooraf een kracht in, waar tegen hij geen gelijkwaardige bescherming kan opbrengen.

Bekijken wij ons eens een spiritistische seance of ook alleen maar een gezelschapsspel met de tafel, en volgen wij daarbij het geestelijke of beter gezegd de fijnstoffelijke gebeurtenissen.

Treedt één of meerdere mensen met de bedoeling naar een tafel toe, om door deze in verbinding met generzijdse te komen, zij het nu, dat deze klopsignalen moeten geven of, wat gebruikelijker is, de tafel moeten bewegen, om uit deze tekens woorden te kunnen vormen, zo wordt in de eerste lijn in de verbinding met het stoffelijke iets duisters mee aangetrokken, dat de bekendmakingen overneemt. Met grote behendigheid gebruiken zij dikwijls hoogdravende woorden, en proberen zij de immers voor hen gemakkelijk te lezende gedachten van de mensen op deze gewenste wijze te beantwoorden, brengen ze echter in ernstigere vragen dan altijd op een dwaalspoor, en proberen hen, wanneer het dikwijls gebeurt, beetje bij beetje onder hun altijd sterker wordende invloed te brengen en zo langzaam, echter zeker omlaag te trekken. Daarbij laten zij de misleide gebrachte zeer handig in het geloof, dat zij opwaarts gaan.

Komt echter misschien meteen bij de aanvang, of ook bij een andere gelegenheid een overgegene bloedverwant of vriend door de tafel aan het woord, wat zeer dikwijls voorkomt, dan laat zich het bedrog dan nog gemakkelijker uitvoeren. De mensen zullen herkennen, dat het werkelijk een bepaalde

vriend moet zijn, die zich aankondigt, en zullen daarna geloven, dat hij het altijd is, wanneer door de tafel eender welke uitspraken komen en de naam van deze bekende als veroorzaker genoemd wordt.

Dat is echter niet het geval! Niet alleen, dat het steeds goed oplettende duister handig de naam gebruikt, om misleidingen een zo geloofwaardig mogelijke schijn te geven en het vertrouwen van de vragende te verwerven, maar het gaat zelfs zo ver, dat een duistere ziel midden in een van de werkelijke vriend begonnen zin ingrijpt en deze opzettelijk verkeerd afmaakt. Er treedt dan het nauwelijks bekende feit in, dat aan een vlot en achter elkaar uitgesproken zin *er twee* betrokken waren. Eerst de werkelijke en misschien gans lichte, dus reinere vriend, en dan een duistere, kwaadwillende, zonder dat de vragensteller ietwat daarvan merkt.

De gevolgen daarvan zijn gemakkelijk te denken. De vertrouwende wordt bedrogen en in zijn geloof aan het wankelen gebracht. De tegenstander benut het verloop ter versterking van zijn spot en zijn twijfel, zo nu en dan tot heftige aanvallen tegen de ganse zaak. In werkelijkheid hebben echter beiden ongelijk, wat alleen op de over dit ganse gebied nog liggende onwetendheid terug te brengen is.

Het verloop echter speelt zich in alle natuurlijkheid af: is er een lichtere, werkelijke vriend aan de tafel, om aan de wens van de vragende toe te geven en zich bekend te maken, en er dringt zich een duistere ziel erbij, zo moet deze lichtere daarvan terugwijken, daar de duistere door de bemiddelende materie van de tafel een grotere kracht kan ontplooiën, daar al het stoffelijke op het ogenblik het eigenlijke gebied van het duister is.

De fout wordt gemaakt door de mens, die iets stoffelijks kiest en zo van tevoren een ongelijke bodem verschaft. Het dichte, zware, dus donkere staat de grofstoffelijke materie aan dichtheid reeds nabijer dan het lichte, reine, lichtere, en heeft door de nauwere verbinding een grotere krachtontvouwing.

Aan de andere zijde heeft echter ook het lichtere, dat zich nog door het stoffelijke te kennen kan geven, eveneens altijd nog een deze tot in zekere graad nabijkomende dichtheid, anders zou een verbinding met de stoffelijkheid tot één of andere bekendmaking geheel niet meer mogelijk zijn. Dat stelt op zich een benaderen van de stoffelijkheid voorop, wat wederom de mogelijkheid van een bezoedeling naar zich trekt, zodra de verbinding door de stoffelijkheid met het duister geschapen is. Om aan dit gevaar te ontkomen, blijft aan het lichtere niets anders over, dan zich snel van de stoffelijkheid, dus van de tafel of van een ander hulpmiddel terug te trekken, zodra een duistere ziel daarnaar grijpt, om de verbindende schakel uit te schakelen, die een brug over de natuurlijke, scheidende en daardoor beschermende kloof zou vormen.

Het is generzijds dan niet te vermijden, dat in zulke gevallen de door de tafel onderzoeken uitvoerende mens aan de lage invloeden prijsgegeven moet worden. Hij heeft immers beslist door zijn eigen handelwijze ook niet anders gewild; *want de onwetendheid van de Wetten kan hem ook hier niet beschermen.*

Met deze verlopen zal zich voor menigeen zo veel tot dusver onverklaarbare verklaren, talrijke raadselachtige tegenspraken vinden hun oplossing, en hopelijk zullen nu ook vele mensen hun handen van dergelijk gevaarlijk speelgoed aflaten!

Op gelijke uitvoerige wijze kunnen nu ook de gevaren van alle andere onderzoekingen beschreven worden, die veel groter zijn en sterker. Doch het zij met deze gebruikelijke en meest verbreide dingen voorlopig gedaan.

Slechts een verder gevaar moet nog genoemd worden. Door deze manier van vragen stellen en antwoorden en raadgevingen eisen maken de mensen zich zeer onzelfstandig en afhankelijk. Het tegendeel van datgene, wat het leven op aarde tot doel heeft.

De weg is verkeerd naar iedere richting toe! Hij brengt alleen maar schade, geen nut. Het is een rondkruipen over de grond, waar het gevaar bestaat, altijd weer op weerzinwekkend

ongedierte samen te komen, zijn krachten te vergooien en ten laatste afgemat op het traject te blijven liggen... voor niets!

Met dit "willen onderzoeken" wordt echter ook de generzijdse grote schade toegevoegd!

Vele duistere zielen wordt daarmee gelegenheid geboden, zij worden zelfs daarmee direct in de verzoeking gebracht, om kwaad aan te brengen en zich nieuwe schuld op te laden, waartoe zij anders niet zo gemakkelijk zouden kunnen komen. Anderen echter worden door de voortdurende binding van de wensen en gedachten van hun opwaarts streven afgehouden. Bij heldere waarneming van deze onderzoekers verschijnt het dikwijls zo kinderachtig eigennuttig, zo van een niets ontziende zelfzucht doordrongen, daarbij echter ook zo onbeholpen, dat men zich hoofdschuddend afvragen moet, hoe het toch eigenlijk mogelijk is, dat iemand voor de gemeenschap een land toegankelijk wil maken, waar van hij zelf ook geen voetbreed werkelijk kent.

Verkeerd is het ook, dat dit ganse zoeken voor de brede openbaarheid plaatsvindt. Daarmee wordt aan de fantasten en charlatans* vrije baan geschapen en het de mensheid moeilijk gemaakt, vertrouwen te krijgen.

In geen enkele zaak is dit ooit gebeurd. En ieder onderzoek, waar van heden ten dage het volledige succes erkend wordt, heeft vooraf tijdens het zoeken talrijke mislukkingen gehad. Men liet dit echter de buitenwereld niet zo meebelevan! Deze wordt daarvan vermoeid en verliest met de tijd iedere interesse. Het gevolg is, dat bij het eindelijk vinden van de Waarheid de hoofdkracht van een omwentelende en doorslaggevende begeestering al van te voren verloren moest gaan. De mensheid kan zich tot een jubelende vreugde, die alles overtuigend meeslept, niet meer vermannen.

De terugslag bij de herkenning van verkeerde wegen worden tot scherpe wapens in de handen van vele vijanden, die honderdduizenden mensen met de tijd zulk een wantrouwen kunnen inboezemen, dat deze stumpers bij het intreden van de Waarheid deze niet meer ernstig zullen willen toetsen, uit

*) opscheppers, oplichters

louter angst voor een nieuwe teleurstelling! Zij sluiten hun oren, die ze anders zouden hebben geopend, en verzuimen zo de laatste tijdsspanne, die hun nog de gelegenheid zou kunnen geven, naar het Licht omhoog te stijgen. Daarmee heeft dan het duister een nieuwe zege bereikt! De dank kan het de onderzoekers brengen, die het de hand daartoe reikten en die zich graag en trots tot de leiding van de moderne geesteswetenschappen opwerpen!

Verkeerde wegen.

De mensen zijn op weinig uitzonderingen na in een grenzeloze en voor hen zeer noodlottige dwaling!

God heeft het niet nodig, hen na te lopen en erom te smeken, dat ze aan Zijn Bestaan zouden geloven. Ook Zijn Dienaren zijn niet uitgezonden, voortdurend aan te manen, zich vooral niet van Hem af te keren. Dat zou immers belachelijk zijn. Het is een ontwaarding en vernedering van de verheven Godheid, zo te denken en zo iets te verwachten. Deze verkeerde opvatting richt grote schade aan. Gevoed wordt hij door het gedrag van vele werkelijk ernstige zielzorgers, die in daadwerkelijke liefde tot God en de mensen altijd weer proberen, alleen de naar het aardse toegekeerde mensen te bekeren, hen te overtuigen en voor de kerk te winnen. Dat alles draagt alleen maar daartoe bij, de toch al genoeg voorhanden hoge dunk van de mens van zijn eigen belangrijkheid mateloos te verhogen en velen ten laatste werkelijk in de waan verplaatsen, dat zij daarom gesmeekt moeten worden, het goede te willen. Dit brengt ook de zonderlinge instelling van het grootste aantal van alle "gelovigen", die veeleer afschrikwekkende voorbeelden voorstellen dan voorbeeldige. Duizenden en nog eens duizenden voelen in zich een zekere genoegdoening, een verheven zijn in het bewustzijn, dat zij aan God geloven, hun gebeden met de door hen op te brengen ernst verrichten en hun naasten niet opzettelijk schade berokkenen.

In dit innerlijke "verheven zijn" voelen zij een zekere beloning voor het goede, een dank van God voor hun volgzaamheid, bespeuren zij een verbonden zijn met God, aan wie zij ook soms met een zekere eerbiedige huivering denken, die een zaligheidsgevoel teweegbrengt of achterlaat, dat zij met geluk genieten.

Maar deze scharen van gelovigen gaan verkeerd. Zij leven gelukkig in een zelfgeschapen waan, waar zij zich zelf onbewust tot die farizeeërs tellen moeten, die met het werkelijke, echter verkeerd dankgevoel hun kleine offers brengen: "Heer, ik dank U, dat ik niet zo ben zoals zij". Dit wordt niet uitgesproken, ook niet in werkelijkheid gedacht, maar het "verheffende gevoel" in hun innerlijke is niets meer dan dit onbewuste dankgebed, dat ook Christus reeds als verkeerd neerzette.

Het innerlijk "verheven-zijn" is in deze gevallen verder niets dan het opwekken van een door gebed of gewild goede gedachten veroorzaakte zelfbevrediging. Degenen die zich deemoedig noemen, zijn meestal zeer ver ervan verwijderd, in werkelijkheid deemoedig te zijn! Het vereist dikwijls zelfoverwinning, om met zulke gelovigen te spreken. Nooit ofte nimmer zullen zij in deze gesteldheid de zaligheid bereiken, die zij reeds zeker wanen te hebben! Zij mogen oppassen, dat zij niet ietwat gans verloren gaan in hun geestelijke hoogmoed, die zij voor deemoed houden. Velen van de thans nog volkomen ongelovigen zullen het gemakkelijker hebben, het Rijk Gods in te gaan, dan al die scharen met verwaande deemoed, die in werkelijkheid niet in alle eenvoud smekend, maar indirect eisend voor God treden, opdat Hij hen zal belonen voor hun gebeden en vrome woorden. Hun smeekbeden zijn eisen, hun wezen is huichelarij. Zij zullen voor Zijn Aangezicht weggewaaid worden als leeg kaf. Zij krijgen hun loon, zeker, alleen anders, dan zij denken. Zij hebben zich reeds op aarde genoeg verzadigd in het bewustzijn van hun eigen waarde.

Het gevoel van welzijn verdwijnt spoedig bij het overgaan naar de fijnstoffelijke wereld, waarin het hier nauwelijks vermoede innerlijk aanvoelen naar voor treedt, terwijl het tot dusver overwegend slechts door gedachten opgewekte gevoel in het niets verwaaid.

Het innerlijke, stille, zogenaamd deemoedige verwachten van een beter iets is in werkelijkheid verder niets dan een eisen, ook wanneer het in nog zo mooie woorden anders uitgedrukt wordt. Iedere eis is echter een aanmatiging. God alleen heeft te eisen!

Ook Christus kwam niet smekend tot de mensen met Zijn Boodschap, maar waarschuwend en eisend. Hij gaf wel verklaringen over de Waarheid, hield echter niet lokkend beloningen voor de ogen van zijn toehoorders, om hen daarmee aan te sporen, beter te worden. Hij beval de ernstig zoekenden rustig en streng: Gaat heen en handelt hiernaar!

Eisend staat God voor de mensheid, niet lokkend en smekend, niet klagend en treurend. Rustig zal Hij alle slechten, zelfs alle twijfelenden, aan het duister overlaten, om de opwaarts strevende aan de aanvallen niet meer bloot te stellen en om de anderen al datgene grondig te laten beleven, wat zij voor juist houden, opdat zij tot de herkenning van hun dwalingen komen!

Ideale mensen.

We kunnen echter beter zeggen: mensen die ideaal willen zijn! Doch ook hier moeten vooraf in de eerste lijn gans zorgvuldig uitgeschakeld worden al diegenen, die zich wel zo noemen of graag benoemen laten, echter niet eens tot het ideaal-willen-zijn behoren. Het zijn deze de grote klasse van de wekelijk-dweeppzieke mensen van beiderlei geslacht, waartoe zich ook nog de met fantasie begaafde mensen aansluiten, die nooit hebben kunnen leren, hun gave te beheersen en op nut brengende wijze te gebruiken. Wegvallen moeten ook diegene, die met de bestaande toestand steeds ontevreden zijn, en deze ontevredenheid daaraan toeschrijven, dat ze meer ideaal van aanleg zijn dan alle anderen, en daarom niet in hun tijd passen. Dan vinden we nog de massa van de zogenaamde "onbegrepenen" van beiderlei geslacht, waarbij het grootste aantal van de meisjes en vrouwen gevormd wordt. Deze soort mensen beeldt zich in, onbegrepen te worden. Dat betekent in goed Nederlands, zij leven voortdurend in de inbeelding, een schat van waarden in zich te dragen, die de anderen, waar mee ze juist omgaan, niet in staat zijn te herkennen. In werkelijkheid zijn echter in het geheel geen schatten in deze zielen verborgen, maar in plaats daarvan enkel en alleen een onuitputtelijke bron van mateloze, nooit te stillen wensen.

Men kan gerust al de zogenaamd onbegrepen mensen eenvoudig "onbruikbare" mensen noemen, omdat ze zich onbruikbaar voor het juiste tegenwoordige leven tonen en alleen maar het onwerkelijke, ten dele zelfs naar het lichtzinnige aankleven. Altijd echter aan dat, wat niet voor een gezond leven op aarde past. De weg van zulke eeuwig onbegrepen meisjes en vrouwen gaat echter helaas zeer

dikwijls naar een zulk leven toe, dat men gewoonlijk als "lichtzinnig" benoemt, als onzedelijk, omdat zij zich maar altijd al te graag en te gemakkelijk en ook te dikwijls willen laten "troosten", wat een bepaald soort van mannen natuurlijk weet en zonder scrupules benut. Juist deze onbegrepenen zullen echter ook steeds in elk opzicht onbetrouwbaar zijn en blijven. Zij verbeelden zich ideaal te zijn, zijn echter volkomen waardeloos, zo dat een ernstig mens, die niet lagere bedoelingen koestert, hen het beste uit de weg gaat. Hulp te brengen zou doelloos zijn. Er naderen zich naar hen ook vast altijd alleen "troosters" met *slechte* bedoelingen, waarbij de wisselwerking zeer snel zich uitwerkt; want aan het hart of in de armen van een zogenaamde trooster zal zich een onbegrepen meisje of een dergelijke vrouw na enkele dagen of weken zich reeds weer "onbegrepen" voelen en smachten naar een nieuw begrepen worden, omdat ze in het geheel niet weten, wat ze eigenlijk willen. Bij al deze onbruikbare groepen vervoegt zich ten laatste ook nog die groep van de onschadelijke dromers! Schijnbaar onschadelijk zoals de kinderen. De onschadelijkheid van zulk een dromer bestaat echter alleen ten opzichte van de uitwerking op hemzelf, op zijn eigen persoonlijkheid, niet echter op zijn omgeving en al die mensen, met wie hij samenkomt. Voor *velen* werkt een zo onschadelijke dromer door zijn gesprekken reeds onmiddellijk als langzaam inwerkend vergif, verwoestend, vernielend, omdat hij hen door het ontwikkelen van zijn ideeën aan het normale en dus gezonde leven op aarde in staat is te ontrukken, om hen in het rijk van het voor de aardse tijd ongeschikte, onwerkelijke te leiden. Doch goed opgemerkt: ik zeg niet, dat een dergelijke dromer onrein of zelfs slecht is, integendeel. Hij kan het *beste* willen, echter hij zal het altijd voor de aarde onwerkelijke willen, praktisch onuitvoerbaar, en daardoor werkt hij voor het aardse bestaan niet bevorderend, maar hinderend, verwoestend.

Maar ook bij de nu overgebleven "naar het ideale strevende" mensen moeten we nog eens een splitsing maken, nauwkeurig

waar te nemen. Wij vinden dan altijd nog twee soorten: idealen "nastrevende" mensen en naar het ideale strevende mensen. De idealen nastrevende mensen zijn meestal zwakkelingen, die zich steeds naar ietwat vurig begeren, wat in het geheel niet te bereiken is. Tenminste niet op aarde, en die daarom ook nooit werkelijk gelukkig of ook maar blij kunnen worden. Zij staan bij de groep van de "onbegrepenen" zeer nabij, en vervallen mettertijd in een ziekelijke sentimentaliteit, die tot niets goeds leidt. Hebben we echter dan zodanig scherp onderscheid gemaakt, zo moeten we de ten laatste nog overgeblevenen beeldend gezegd inderdaad ook bij dag met een lantaarntje zoeken, zo weinige zijn ze. Deze weinigen zijn dan weliswaar zelfs nog niet "ideale mensen" te noemen, maar, zoals ik reeds zei, "naar het ideale strevende" mensen. Ideaal strevend als een persoonlijke, zich op aarde bewerkstelligende eigenschap beschouwend. *Dat* zijn dan eerst de mensen, die men op volle waarde kan schatten, die wel een groot, dikwijls geweldig doel voor ogen hebben, echter daardoor nooit tot het zweven komen, maar die zich met beide voeten vast in het leven op aarde verankeren, om niet los te geraken tot het worden in het voor de aarde onwerkelijke. Zij streven trede voor trede, met gezonde blik en vaardige hand naar het ver verwijderde doel toe, zonder daarbij andere mensen nodeloos te schaden. Het nut, dat dergelijke mensen brengen, zal zelden slechts enkele personen ten goede komen. Een uitbuiten van eender welke aard komt daarbij nooit in de bedoeling, daar dan de benaming naar het ideale strevende immers geen rechtvaardiging zou hebben. En ideaalstrevend moet en kan ieder mens zijn, om het even, welke werkzaamheid hij hier op aarde verricht. Hij kan ieder soort werk daarmee veredelen en haar een ver doel geven. Hij mag daarbij alleen nooit vergeten, alles binnen de grenzen van het *aardse leven* te houden. Gaat hij daarover uit, zo wordt het voor de aarde onwerkelijk en daarmee ongezond. Het gevolg is, dat een *voorwaarts helpen* nooit te bereiken is, wat de grondvoorwaarde en het kenmerk van al het ideaalstrevende is. Op de aarde heeft de mens de plicht, zich

als doel het voor hem hoogst bereikbare te plaatsen, en met al zijn kracht daarnaar te streven, om dit doel te bereiken. Als *mens!* Dit sluit van het begin af aan uit, dat hij alleen zoals een dier voor eten en drinken te zorgen zich inspant, zoals het helaas zo vele mensen doen, of dat hij door het verstand zich opzwepen laat, om zuiver aardse grootheid of beroemdheid te ontvangen, zonder als hoofddoel het algemene welzijn en de verheffing van de mensheid daarbij in het oog te hebben. Deze allen zijn voor de aarde minder waard dan dieren, daar een dier altijd ongekunsteld *datgene gans* is, wat het moet zijn, ook wanneer zijn doel alleen tot het waakzaam houden van de schepselen dient, opdat niet hinderende verslapping inzet, die ondergang en verval ten gevolge zou kunnen hebben, daar *de beweging* in de Schepping een levensvoorwaarde blijft. *Wakker zijn!* De werkelijk naar het ideale strevende mens is dus daaraan te herkennen, dat hij het aards-bestaande probeert te *verheffen*, niet ietwat in de verstandelijke zin tot een vergroting en macht, maar tot de *veredeling!* Al zijn ideeën zullen echter ook de mogelijkheid van aardse uitvoerbaarheid bezitten, die nut voor de enkeling zoals ook voor het algemene naar zich trekt, terwijl slechts de ideaal zijn willende zich in ideeën wentelen, die in een gezond leven op aarde onmogelijk praktisch te gebruiken zijn, maar slechts afwijken daarvan, in een droomwereld trekken, die de schade brengt, dat men het benutten van het tegenwoordige tot rijping van zijn geest overkijkt, die ieder mens in zijn tegenwoordig beleven moet vormen en ontwikkelen.

Zo zijn ook die mensen met ideaalcommunistische denkbeelden ernstig genomen schadelijk voor de mensheid, omdat de verwezenlijking slechts het ongezonde zou moeten brengen, ondanks zij van zich uit het goede willen. Ze gelijken op bouwmeesters, welke *aan hun werkplaats* zorgzaam een huis tezamen stellen voor een andere plaats. Het ziet er keurig en mooi uit... in de werkplaats. Op de eigenlijke bouwplaats gebracht echter staat het scheef en wankel, zo dat niemand daarin wonen kan, omdat de bodem oneffen was en zich

ondanks de grootste moeite en inspanningen niet uitvlakken liet. De bouwmeesters hadden vergeten daarmee rekening te houden. Ze overkeken de juiste inschatting van het bestaande, hetwelk tot deze opbouw als voorwaarde en onveranderlijk gegeven was! Dat doet een werkelijk naar het ideale strevende niet!

De ideaal communistische ideeën kunnen in de uitvoering niet uit de bodem omhoog groeien, evenmin in hem verankerd worden of zelfs ermee verbonden, daar deze bodem, de mensen, in het geheel niet bij hen passen! Hij is te oneffen en zal het altijd blijven, omdat geen gelijke rijpheid van alle mensen op aarde erbij te brengen is. Er zal altijd en altijd een groot onderscheid in de huidige rijpheid heersen, daar de afzonderlijke mensen geestelijk volkomen *eigen* persoonlijkheden zijn en blijven, die zich alleen verschillend kunnen ontwikkelen, daar deze geestelijke personen de vrije wil *over zich zelf* nooit ontnomen mag worden! De tot dusverre vrije wil *naar buiten* heen is aan de mensheid met de wereldwende onttrokken worden door de menswording van de Wil Gods op de aarde, die vanaf nu gans natuurlijk de wil van de mensen te beheersen heeft, omdat Hij daarboven staat en sterker is. Slechts innerlijk kan ieder afzonderlijke nog *eenmaal* over zijn geestweg beslissen, die hem tot het Licht van het behoud leidt of tot de duisternis van de ontbinding! Tracht nu de werkelijk naar het ideale strevende mensen op aarde te herkennen, om hun daad te bevorderen, daar zij opbouwend alleen nut zullen brengen.—

Werpt op Hem alle schuld.

Dit zo dikwijls gebruikte gezegde is één van de hoofdmiddelen van geruststelling voor al diegenen, die zich gelovige christenen noemen. Doch dit middel is een vergif, dat een roes verwekt. Gelijk vele vergiften, die bij ziekten alleen tot verdoving van voorkomende lichamelijke pijnen aangewend worden en daarmee een schijnbare geruststelling bewerkstelligen, zo gelijkend is het in geestelijke betekenis met de woorden: "Werpt op Hem alle schuld; want Hij heeft ons verlost, en door Zijn wonden zijn wij genezen!"

Daar dit van de gelovigen als één der grondzuilen van de kerkelijk-christelijke leren aangenomen wordt, werkt het onder hen des te verwoestender. Zij bouwen hun ganse innerlijke instelling daarnaar op. Daarmee geraken ze echter in een dodelijke omarming van een blind geloof, waarin zij al het andere alleen nog in sterkere vertroebeling kunnen zien, totdat ten laatste het ganse beeld verschuift en over de Waarheid een grauwe sluier zinkt, zo dat ze alleen maar nog een houvast aan de kunstmatige opbouw van misvormende theorieën kunnen vinden, die met deze moet ineenstorten op de dag van het besef.

"Werpt op Hem alle schuld... !" Dwaze waan! Zoals vuur zal de lichte Waarheid tussen de gelederen van valse leraren en trage gelovigen heenbreken en ontstekend al het onware verbranden! Behaaglijk koesteren zich massa's heden nog in het geloof, dat alles, wat de Heiland leed en deed, voor hen geschiedde. Ze noemen het in de traagheid van hun denken vermetel, misdadig van ieder mens, die waant, ook zelf nog ietwat te moeten bijdragen, om in de hemel te kunnen binnengaan. Op dit punt beschikken velen over een verbazingwekkende deemoed en bescheidenheid, die naar

andere zijden toe te vergeefs bij hen te zoeken is. Volgens hun mening zou het komen aan een godslastering gelijk, ook alleen maar gans zwak en schuchter aan de gedachte ruimte te geven, dat het neerdalen van de Heiland tot de aarde en het daarmee opgenomen lijden en sterven nog niet voldoende zou kunnen zijn, om de zonden van al de mensen uit te wissen, die aan Zijn toenmalige aardse bestaan niet meer twijfelen.

"Werpt op Hem alle schuld..." denken zij met innige vrome aandacht en weten niet, wat ze eigenlijk doen. Zij slapen, echter hun ontwaken zal eens vreselijk zijn! Hun schijnbaar deemoedige geloof is niets dan zelfgenoegzaamheid en grenzeloze arrogantie, wanneer ze zich inbeelden, dat een Zoon van God neerdaalt, om dienend voor hen de weg te bereiden, waar langs zij dan stompzinnig direct in het Hemelrijk binnenstappen kunnen. Eigenlijk zou iedereen dadelijk de holheid zonder meer moeten herkennen. Ze kan slechts van onbeschrijflijke gemakzucht en lichtzinnigheid geboren worden, wanneer ze niet door schranderheid als lokmiddel tot het doel van aardse voordelen geschapen werd!

De mensheid heeft zich in duizend verkeerde wegen verloren en bedriegt zich met haar dwaas geloof zelf. Welk een afwaardering van God ligt daarin. Wat is de mens, dat hij zich verstout, te verwachten, een God zendt Zijn ingeboren Zoon, dus een stuk van Zijn eigen, Wezenloze Levendigheid, opdat de mensen hun zondenlast op Hem zouden kunnen werpen, alleen opdat ze zich niet zelf behoeven moeite te doen, om hun vuile was te wassen en de zich opgeladen duistere toestand af te werpen. Wee degenen, die zulke gedachten eens zullen te verantwoorden hebben! Het is de brutaalste bezoedeling van de verheven Godheid! Christus' Zending was niet van zulk een onwaardige aard, maar zij was verheven, eisend naar de Vader wijzend.

Reeds eenmaal wees ik naar het grote Verlossingswerk van de Godszoon toe*. Zijn grote Liefdewerk is opgekomen in het dezerzijdse en in het generzijdse, en heeft vruchten van allerlei aard gebracht. Intussen echter probeerden slechts door mensen

*) Voordracht nr. 14: "De Verlosser"

geroepen zich veelvuldig tot door God geroepen te maken, grepen met onheilige handen naar de reine leren en trokken ze verdonkerend diep tot zich omlaag. De mensheid, die hen vertrouwde, zonder het Woord zelf ernstig te onderzoeken, dat zij leerden, stortte mee. De hoge kern van Goddelijke Waarheid werd met aardse bekrompenheid omtrokken, zo dat de vorm wel bleef, doch al het stralende in de zucht naar aardse macht en aards voordeel ten onder ging. Slechts valse schemering heerst daar, waar de helderste glans van geestelijk leven zou kunnen zijn. De smekende mensheid werd van het Kleinood beroofd, dat Jezus Christus voor *allen* bracht, *die daarnaar verlangen*. Misvormd door de omhulling met egoïstische verlangens wordt de zoekenden een verkeerde weg getoond, die hen niet alleen kostbare tijd verzuimen liet, maar zelfs zeer dikwijls het duister in de armen drijft.

Snel woekeren dwaalleren omhoog. Ze overwoekerden de eenvoud, de Waarheid, en bedekten ze met een glinsterend gewaad, van uit die kleurenpracht echter zoals bij de giftige planten gevaren stromen, die al het naderende bedwelmen, waardoor de waakzaamheid der gelovigen over zich zelf verlamt, en ten laatste uitdooft. Daarmee sterft ook iedere mogelijkheid weg voor het opstijgen tot het ware Licht! Nog eenmaal zal de grote roep der Waarheid schallen over alle landen. Dan echter komt de afrekening voor ieder door het lot, dat hij zich zelf weefde. De mensen zullen eindelijk dat ontvangen, wat zij tot dusver met hardnekkigheid verdedigden. Ze zullen alle dwalingen moeten doorleven, die ze in hun wensen of vermetele gedachten vormen of die ze probeerden na te volgen. Bij velen zal een woest gehuil het gevolg zijn, en het klappertanden zal beginnen uit angst, uit woede en uit vertwijfeling.

De aldus van het kwaad erg overvallen en bij het Gericht verworpenen zullen het echter dan plotseling als onrechtvaardigheid aanvoelen en als hard, zodra ze in *die* werkelijkheid naartoe gestoten worden, die ze in hun leven op aarde tot dusver als de enige ware wilden herkennen, en

waarmee ze ook bestendig hun medemensen toedachten. Dan moet de God nog helpen, die ze met een zulke grenzeloze zelfverheffing tegenover stonden! Zij zullen tot Hem smeken, tot Hem roepen, zullen ook verwachten, dat Hij in Zijn Goddelijkheid het "onwetende" mensje ook het ergste gemakkelijk vergeeft. Hij zal volgens hun eigendunk plotseling veel te "groot" zijn, dan om zo ietwat te kunnen nadragen. Hij, die ze tot dusver zo geminacht hebben!

Doch Hij zal hen *niet* verhoren, zal hen *niet* meer helpen, omdat ze vroeger naar Zijn Woord niet wilden horen, dat Hij hen zond! En daarin ligt Gerechtigheid, die zich van Zijn grote Liefde nooit scheiden laat.

Het was de plicht van de mensen, *het* Woord *zelf* te onderzoeken, dat Hij hun gaf. Ook wanneer zij Zijn Boden niet als zodanig erkennen wilden. Donderend zal hen daarom tegemoet schallen: "Jullie hebben niet gewild! Daarom wees nu verdelgd en uitgewist in het Boek van het Leven!"

De misdaad van de hypnose.

Zonderling! Nog twintig jaren geleden ging men tekeer tegen de bewering, dat hypnose werkelijk bestaat, uit voorop gingen daarin vele artsen. Ze schrokken niet ervoor terug, hypnose als onzin en zwendel te benoemen, zoals ze het kort tevoren ook met het heilmagnetisme gedaan hadden, dat heden voor zo velen een grote zegen is geworden. De uitoefenden werden op de scherpste wijze bestreden, goochelaars en bedriegers genoemd.

Heden nu zijn het juist wederom de artsen, die zich voor het grootste deel de hypnose tot eigen gemaakt hebben. Wat nog twintig jaren geleden in de scherpste bewoordingen gelochend werd, daarvoor treden ze heden in.

Dit laat zich naar twee zijden toe beoordelen. Wie de toenmalige verbitterde strijd gans zakelijk beschouwde, kan zich heden natuurlijk een glimlach niet nalaten, wanneer hij wederom moet waarnemen, hoe toenmalige vijandige ijveraars thans de van hen zo versmadede hypnose met nog grotere ijver trachten aan te wenden. Aan de andere kant moet wederom erkent worden, dat zulk een bijna groteske wending toch altijd ook achting verdient. Er behoort toch een zekere moed daartoe, zich aan het gevaar van de belachelijkheid bloot te stellen, dat juist in dit geval zeer voor de hand ligt. Men moet daarin de ernst herkennen, die werkelijk de mensheid nuttig mag zijn en om deze reden niet terugschrikt, zelfs zulk een gevaar op de koop toe te nemen.

Betreurend is alleen, dat men daaruit ook geen leringen voor de toekomst getrokken heeft en voorzichtiger met beoordelen en — laten we het gerust zeggen — vijandigheden geworden, wanneer het zich om dingen gaat, die tot hetzelfde gebied behoren, waarin de hypnose staat. Helaas doet men het met

vele andere vertakkingen van de gelijkende gebieden ondanks alle ervaringen heden weer nauwkeurig zo, bijna nog erger. Nochtans zal op het einde zich ten laatste hetzelfde schouwspel moeten herhalen, dat zonder overgang met ijver plotseling voor ietwat wordt opgekomen, dat men tot dusver zo hardnekkig probeerde te loochenen. Nog meer, dat men zo veel met alle middelen niets ontziend alleen in eigen handen tot de uitoefening probeert te bekomen, wiens zoeken en vinden men voorzichtig en onder voortdurende aanvallen eerst aan anderen overliet, meestal zogenaamde "leken". Of dit dan altijd nog weer als een verdienste en een moedige daad aangeduid kan worden, mag hier in het midden gelaten blijven. Het ligt in het tegendeel veel nabijer, dat deze eeuwige herhalingen ook de reeds als verdienste vermelde handelingen in een ander licht kunnen plaatsnemen. Tot zover het resultaat van een *oppervlakkige* beoordeling.

Veel bedenkelijker echter wordt het, wanneer men de *uitwerkingen van de toepassingen* van de hypnose juist kent. Dat het *bestaan* van de hypnose uiteindelijk erkenning en bevestiging vond en daarmee de woordenrijke, echter naar huidige ervaring slechts onwetendheid verradende aanvallen van de wetenschap ophouden, is goed. Maar dat daarmee onder de aanmoedigende bescherming van de plotseling wetend geworden tot dusverre tegenstanders ook de *aanwending* een zo verre verbreiding vond, getuigd daarvan, dat deze wetende veel verder van het eigenlijke herkennen verwijderd zijn, dan de in aanvang zoekende en veel gesmade leken.

Het is ontstellend, te weten, welk een onheil erdoor ontstaat, dat zich heden duizenden vertrouwensvol in zogenaamde deskundige handen begeven, om zich aan een hypnose vrijwillig te onderwerpen, daartoe overreed worden, of, wat het meest verwerpelijke is, zonder hun weten daartoe gedwongen worden. Ook wanneer het allemaal met de beste bedoeling gebeurt, iets goeds daarmee te willen stichten, dan verandert dit niets aan de onmetelijke schade, die deze uitoefening *in ieder geval* aanricht! Deskundige handen zijn het *niet*, die

hypnose aanwenden. Deskundig kan alleen iemand zijn, die volkomen thuis is in het gebied, waartoe al wat hij aanwendt behoort. Dat zou bij hypnose het fijnstoffelijke gebied zijn! En wie dit werkelijk kent, zonder het zich in vermetelheid alleen maar in te beelden, *zal nooit hypnose aanwenden*, zolang hij het beste voor zijn medemensen wil. Het zij dan, dat hij de bedoeling heeft, hem met volle weten zwaar te schaden. Langs alle zijden wordt daarom gezondigd, waar ook maar hypnose tot aanwending komt, om het even, of het leken zijn of niet! Er is daarin geen enkele uitzondering!

Reeds wanneer men in alle eenvoud slechts logisch probeert te denken, zo moet men tot de slotsom komen, dat het in werkelijkheid toch grenzeloos lichtzinnig is, met ietwat te werken, waarvan de draagwijdte men slechts in de allernaaste niveaus kan overzien, en waarvan de laatste einduitwerking nog niet bekend is. Wanneer zulk een lichtvaardigheid in aangelegenheden van het wel en wee van de medemens niet alleen voor de betreffende proefpersoon schade naar zich trekt, maar de verantwoordelijkheid dubbel zwaar ook op de uitvoerende valt, zo is dit geen geruststelling. De mensen moesten liever niet zo vertrouwend op ietwat ingaan, wat zij niet ook zelf grondig kennen. Gebeurt het zonder hun weten en willen, dan is een dergelijke handelwijze hoe dan ook een regelrechte misdaad, ook wanneer het van zogenaamde deskundige handen uitgevoerd wordt.

Daar nu niet aan te nemen is, dat die met hypnose werken allen de bedoeling hebben, hun medemensen te schaden, zo blijft alleen het feit vast te stellen over, dat ze over het wezenlijke van de hypnose volkomen onwetend zijn en de gevolgen van hun eigen werkzaamheid geheel zonder inzicht tegenover staan. Daarover is er ook niet de geringste twijfel; want ofwel het één of het ander kan slechts in aanmerking komen. Dus blijft het gebrek aan inzicht als alleen bestaand over.

Wanneer een mens tegenover zijn medemens hypnose aanwendt, *zo bindt hij daarmee diens geest!* Deze binding op

zich is een geestelijk vergrijp of een misdaad. Het is geen verontschuldiging, wanneer hypnose tot doel van de genezing van een lichamelijke ziekte aangewend wordt, of als middel tot een psychische verbetering. Evenmin kan als verdediging naar voren gebracht worden, dat bij daardoor veroorzaakte psychische veranderingen ten goede ook het willen van de betrokkene beter geworden is, zo dat de met hypnose behandelde een winst daarvan gehad heeft. In zulk een geloof te leven en te handelen, is zelfbedrog; want alleen wat een geest uit volkomen *vrij* en onbeïnvloed willen doet, kan hem die winst brengen, die hij tot een werkelijke opstijging behoeft. Al het andere zijn uiterlijkheden, die hem slechts voorbijgaand een schijnbaar nut of nadeel kunnen te brengen. Elke binding van de geest, om het even met welk doel ze gebeurt is, blijft een volstreckte ophouden in de mogelijkheid van het noodwendige vooruitgang. Gans afgezien daarvan, dat een dergelijke binding veel meer gevaren met zich brengt dan voordeel. Een zo gebonden geest is niet alleen van de invloed van de hypnotiseur toegankelijk, maar blijft tot op zekere graad, ondanks een eventueel verbod aan de hypnotiseur, ook aan andere fijnstoffelijke invloeden weerloos blootgesteld, omdat hem in de gebondenheid de dringend noodwendige bescherming daartegen ontbreekt, die hem alleen de volledige bewegingsvrijheid kan bieden. Dat de mensen van dit voortdurende strijd, van de aanvallen en hun eigen succesvolle of niet succesvolle afweer niets bemerken, sluit de levendigheid in de fijnstoffelijke wereld en hun eigen meewerken daarbij niet uit.

Eén ieder, die aan een werkzame hypnose onderworpen wordt, is dus meer of minder duurzaam in de werkelijke vooruitgang van zijn diepste kern gehinderd worden. De uiterlijke omstandigheden, onverschillig of ze daardoor alleen nog ongunstiger geworden zijn, of ogenschijnlijk voorbijgaand verbeterd zijn, spelen eerst in de tweede lijn een rol, mogen dus ook voor een beoordeling niet maatgevend zijn. *De geest moet vrij blijven in elk geval*, omdat het zich uiteindelijk slechts alleen om hem gaat!

Aangenomen, er treedt een uiterlijk herkenbare verbetering in, waarop zich de met hypnose werkende zo graag steunen, zo heeft de betreffende mens in werkelijkheid toch geen nut daarvan. Zijn gebonden geest kan niet meteen fijnstoffelijk scheppend te werken als een volkomen vrije geest. De fijnstoffelijke scheppingen, die zijn gebonden of gedwongen willen voortbrengt, zijn krachteloos, omdat eerst uit de tweede hand gevormd is, en verwelken in de fijnstoffelijke wereld zeer spoedig. Het kan hem dus daarom ook zijn beter geworden willen in de wisselwerking niet het nut brengen, dat bij de scheppingen van de vrije geest onvoorwaardelijk te verwachten is. Evenzo is het natuurlijk ook, wanneer een gebonden geest in opdracht van zijn hypnotiseur kwaad wil en uitvoert. Door de krachteloosheid van de fijnstoffelijke scheppingen zullen deze ondanks boosaardige grofstoffelijke handelingen spoedig vergaan of van andere gelijkgeaardheden opgezogen worden, zo dat een fijnstoffelijke wisselwerking in het geheel niet kan intreden, waardoor deze aldus gedwongen wel een aardse verantwoording, echter geen geestelijke verantwoording kan treffen. *Nauwkeurig zo is het verloop bij krankzinnigen.* Daarin ziet men wederom de leemteloze Rechtvaardigheid van de Schepper, die zich door de in hun volkomenheid onbereikbaar levende Wetten in de fijnstoffelijke wereld uitwerkt. Een aldus gedwongene kan ondanks slechte handelingen door vreemde wil geen schuld treffen, evenzo echter ook geen zegen, omdat zijn betere handelingen onder vreemde wil uitgevoerd werden, waaraan hij als zelfstandig "Ik" geen deel heeft.

Daarvoor echter gebeurt ietwat anders: de gewelddadige binding van de geest door hypnose bindt gelijktijdig de die hypnose uitoefenende mens aan zijn slachtoffer, zoals met de sterkste ketenen. Hij laat hem niet eerder weer los, dan nadat hij de gewelddadig in zijn eigen vrije ontwikkeling tegengehouden persoon zover voorwaarts geholpen heeft, zoals deze had moeten komen, wanneer hij de binding niet uitgevoerd had. Hij moet na zijn aards verscheiden daarheen, waarheen de van hem gebonden geest gaat, al zou het zijn tot

in de diepste diepten. Wat dus bijgevolg zulke mensen staat te wachten, die zich veel met de aanwending van hypnose bezighouden, is gemakkelijk in te denken. Wanneer zij na het aards verscheiden ontwakend weer tot zich komen, zo zullen ze met ontzetting bemerken, hoe veel bindingen aan hun trekken, van reeds voorafgegane, zoals ook van degenen, die nog op de aarde zwerven. Niet één daarvan kan hen dan zo gelaten worden. Schakel na schakel moet hij hen losmaken, en wanneer hij ook duizenden jaren daarmee verliest. Waarschijnlijker is het echter, dat hij daarmee niet meer gans ten einde kan komen, maar meegesleurd wordt in de ontbinding, die zijn persoonlijkheid van het eigen "Ik" vernietigt;

want hij heeft zwaar gezondigd tegen de geest!

Astrologie.

De koninklijke kunst wordt ze genoemd, en niet met onrecht. Doch niet, omdat zij onder alle kunsten de koningin is, evenmin alleen voor de aardse koningen voorbehouden, maar wie ze werkelijk zou kunnen uitoefenen, zou in het geestelijke een koninklijke rang kunnen innemen, daar hij daardoor bestuurder van veel gebeuren en niet gebeuren zou zijn.

Maar er is geen enkel mens op de aarde, aan wie deze bekwaamheden toevertrouwd zijn. Hiermede moeten alle werkzaamheden hierin slechts een jammerlijke poging blijven, onbetrouwbaar, wanneer van de beoefenaars ernstig gemeend, misdadig, wanneer in plaats van diepe ernst zelfoverschatting en ziekelijke fantasie daarbij meewerken.

Sterrenberekening alleen kan helemaal maar weinig van nut zijn; want tot de stralingen van de sterren behoort als eigenlijke kracht van de uitwerking ook beslist het levende fijnstoffelijke in zijn ganse werkzaamheid, zoals bijvoorbeeld de wereld van de gedachtenvormen, van het karma, de stromingen van het duister en van het Licht in het stoffelijke, evenals nog veel meer. Welk mens mag zich nu erop beroemen, al dat tot aan de diepste diepten en de hoogste hoogten van het stoffelijke scherp en duidelijk te overzien?

De stralingen van de sterren vormen alleen maar de wegen en kanalen, door welke al het fijnstoffelijke levendige verzamelde tot een mensenziel doordringen kan, om zich daar uit te werken. Uitbeeldend uitgedrukt kan men zeggen: de sterren geven het signaal voor de perioden, waar in de terugkerende wisselwerkingen door hun stralengeleiding samengedrongen, meer verzameld, naar de mensen kunnen stromen. Op ongunstige of vijandige sterrenstralingen sluiten

zich kwade in het fijnstoffelijke voor de betreffende mens zwevende terugwerkingen aan, gunstige stralingen daarentegen de gelijkgeaardheid overeenkomstig alleen goede. Daardoor komt het, dat de berekeningen op zich niet gans waardeloos zijn. Doch het is daarbij beslist vooronderstelling, dat bij ongunstige bestraling van een mens voor hem ook ongunstige wisselwerkingen terugwerkend zijn, of bij gunstigere bestraling gunstige. Anders kan geen enkele uitwerking niet vervolgen. Wederom echter zijn ook de sterrenstralingen niet ietwat schemerend, op zich alleen zonder verbinding met de andere krachten onwerkzaam, maar zij bezitten ook zelfstandige uitwerkingen in een zekere *versperring*. Zijn voor een mens in de fijnstoffelijke wereld slechts slechte terugwerkingen te verwachten en in werking, zo wordt hun werkzaamheid in de dagen of uren van gunstige sterrenbestraling al naar de bestralingsaard versperd, teruggedrongen, of toch op zijn minst sterk ingedamd. Evenzo natuurlijk ook omgekeerd, zo dat bij inwerkende goede terugwerkingen door ongunstige bestraling het gunstige dat van de overeenkomende tijd van die stralingen uitgeschakeld wordt.

Wanneer dus ook de *kanalen* van de sterrenstralingen door gebrek aan *gelijkgeaarde* werkingen *leeg lopen*, dan dienen ze toch altijd nog voor een tijdelijk *versperren* van ietwat in gang zijnde anders geaarde wisselwerkingen, zodat ze dus nooit gans zonder invloed blijven. Er kunnen alleen niet rechtstreeks goede stralen altijd goeds of slechte stralen altijd slecht brengen, zo iets dergelijks voor de betreffende persoon in de terugwerkingen niet gereed ligt.

De astrologen kunnen daarop niet zeggen: "Welnu dus, daar hebben wij toch gelijk". Want dit gelijk-hebben is slechts voorwaardelijk en *zeer* beperkt. Het gerechtigd niet tot hun dikwijls aanmatigende beweringen en zakelijke aanprijzen. Leeglopende kanalen van sterrenstraling kunnen wel onderbrekingen brengen, echter niets anders, noch goed noch kwaad. Toegegeven moet wederom worden, dat in zekere zin de tijdelijke onderbreking van slechte terugwerkingen op zich

ook reeds ietwat goeds is. Verschaft het toch aan de van het kwaad erg gekwelde tijd om op adem te komen en daarmee kracht tot verder verdragen.

De berekeningen van de astrologen zouden ondanks alles verwelkomt kunnen worden, wanneer de veelvuldige grootspraak en reclame van zo menig niet beschouwd wordt. Doch er spreken bovendien nog andere gewichtige omstandigheden mee, die de berekeningen zeer onbetrouwbaar laten worden, zo dat ze in werkelijkheid in het algemeen meer schade dan nut aanrichten.

Er komen namelijk niet alleen de enkele sterren in aanmerking, die de astrologen tot berekening heden ter beschikking staan. Talloze anderen, van de astrologen niet eens gekende sterren spelen, de werkingen verminderend, versterkend, doorkruisend en verschuivend, een zo grote rol, dat de einduitkomst van de berekening dikwijls gans het tegenovergestelde kan zijn van wat de beste astroloog heden mogelijk kan zeggen.

Ten laatste is nog een verder punt uitslaggevend, het grootste en het moeilijkste: dat is de *ziel* van één ieder mens! Alleen wie behalve alle andere vereiste gegevens ieder afzonderlijk van deze zielen met al hun bekwaamheden, eigenschappen, karma-verwikkelingen, evenals in hun ganse streven, kortom, in hun werkelijke tegenoverliggende rijpheid of onrijpheid tot op de laatste graad nauwkeurig kan afwegen, die zou eventueel berekeningen kunnen wagen! Sterrenstralingen kunnen voor een mens nog zo gunstig zijn, er zal hem niets lichts, dus goeds kunnen treffen, wanneer hij veel duisters door de toestand van zijn ziel om zich heen heeft. In het omgekeerde geval echter zal de mens, wiens de zielstoestand alleen de reinheid en het licht om zich heen duldt, door de ongunstigste van alle sterrenstromingen niet zo veel kunnen belasten, dat hij ernstig schade daarvan draagt, het zal zich ten laatste altijd naar het goede moeten keren. Zo eenzijdig, zoals het de discipelen van de astrologie zich bij hun berekening voorstellen, is de Almacht en de Wijsheid van God niet. Deze stelt het lot van Zijn mensen, dus hun wel en wee,

niet alleen op de stralingen van de sterren in. Wel werken deze krachtig mee, niet alleen bij ieder mens afzonderlijk, maar in het ganse wereldgebeuren. Doch ze zijn daarin ook slechts werktuigen, waarvan de werkzaamheid met vele andere niet alleen samenhangt, maar daarmee ook afhankelijk in zijn mogelijkheden van alle uitwerkingen blijft. Ook wanneer zo vele astrologen wanen, uit innerlijke aanschouwing werken, onder ingeving, inspiratie, zo kan dat niet zo veel tot verdieping bijdragen, dat men een veel groter vertrouwen op het benaderen van een werkelijkheid van deze berekeningen zou kunnen toepassen.

Hun ingevingen kunnen niet van een hoog standpunt komen, er blijft van daar een sluier voorgetrokken, door de onmetelijke kloof, die tussen de alles overziende geest en de mensheid is. De berekeningen blijven eenzijdig stukwerk en ontoereikend, vol leemten, kortom: onvolkomen, dus fout. Ze brengen onrust onder de mensen. Onrust echter is voor de ziel de gevaarlijkste vijand; want hij vernielt de muur van de natuurlijke bescherming en laat juist daardoor dikwijls het kwaad binnen, dat anders geen toegang zou hebben gevonden. Onrustig worden vele mensen, die tegen zich zeggen, dat ze bij tijden slechte stralingen hebben, te vertrouwensvol en daarmee echter dikwijls onverstandig, wanneer ze overtuigd zijn, juist aan goede stralingen onderworpen te zijn. Bij de gebrekkigheid van alle berekeningen laden ze zich daarmee alleen maar onnodige zorgen op, in plaats van altijd een vrije, blijde geest te hebben, die tot de afweer meer kracht opbrengt, dan de sterkste slechte stromingen kunnen omlaag te drukken. De astrologen zouden, wanneer ze niet anders kunnen, hun arbeid rustig moeten voortzetten en zich daarin proberen te vervolmaken, echter alleen in de stilte en voor zich zelf, *wat de werkelijk ernstig te nemende onder hen ook doen!* Andere mensen zouden ze met zulke onvolkomenheden nog moeten sparen, daar deze alleen verderfbrengend werken en als resultaat ontsteltenis van het zelfvertrouwen brengen, een schadelijke binding van vrije geesten, die beslist vermeden moet worden.

Symboliek* in het lot van de mens.

Wanneer de mensen niet in de noodwendigheden en de vele nietigheden van het alledaagse zo geheel zouden opgaan, maar ook nog enige aandacht daarnaast wilden besteden, de grote en kleine gebeurtenissen in hun omgeving ietwat opmerkzamer waar te nemen, zo zouden ze spoedig tot een nieuw besef komen. Ze zouden over zich zelf verstomd zijn en het nauwelijks kunnen geloven, dat ze tot dusver over zo opvallende dingen gedachteloos over het hoofd hebben kunnen zien. En er is ook alle reden voor, om meewarig over zich zelf het hoofd te schudden. Bij slechts enige inachtneming wordt voor hen plotseling een ganse wereld van streng geordend, levendig gebeuren geopend, die een straffe leiding van hogere hand duidelijk laat herkennen: de wereld van de symboliek!

Deze wortelt diep in het fijnstoffelijke deel van de Schepping, alleen de uiterste einden treden als uitlopers in het aardse zichtbaar naar voor. Het is zoals bij een schijnbaar gans in rust bevindende zee, waarvan de voortdurende bewegingen niet zichtbaar zijn, maar alleen in hun laatste uitlopers aan het strand kunnen worden waargenomen. De mens vermoedt niet, dat hij bij heel geringe moeite door ietwat oplettendheid de voor hem zo ingrijpende en van hem gevreesde werkzaamheid van het karma duidelijk kan waarnemen. Het is hem mogelijk, vertrouwder daarmee te worden, waardoor beetje bij beetje de erbij denkende mensen dikwijls ontwakende vrees mettertijd wegvalt en het karma zijn verschrikking verliest. Voor velen kan het een weg tot de opstijging worden, wanneer ze door aards zichtbare gebeurtenissen de diepere golven van het fijnstoffelijke leven leren voelen en hen kunnen nagaan, waardoor mettertijd de overtuiging ontstaat van het bestaan van beslist logische wisselwerkingen. Is echter een mens eerst

*) symbolische aflossing

eenmaal daartoe gekomen, dan voegt hij zich langzaam schrede voor schrede, totdat hij ten laatste de streng logische en leemteloze drijvende Kracht van de bewuste Goddelijke Wil in de ganse Schepping herkent, dus in de grofstoffelijke als in fijnstoffelijke wereld. Vanaf dat ogenblik zal hij met Haar rekening houden, zich voor haar vrijwillig buigen. Dat betekent echter voor hem een zwemmen in de Kracht, waarvan de uitwerkingen daarmee slechts nog nut brengend voor hem kunnen zijn. Ze dient hem, omdat hij Ze te gebruiken weet, doordat hij zich zelf juist invoegt, instelt. Zo kan zich dan de wisselwerking slechts als een geluksbrenger voor hem uitwerken. Met een glimlach ziet hij dan ieder bijbels woord letterlijk vervuld, dat wegens zijn kinderlijke eenvoud hem nogal eens een steen des aanstoets wilde worden, dat om te vervullen hem dikwijls daarom zwaar dreigde te worden, omdat het volgens zijn tot dusverre mening een slaafsheid vergde. De van hem onaangename aanvoelende autoritaire eis van gehoorzaamheid wordt voor zijn ziend geworden ogen beetje bij beetje tot de hoogste onderscheiding, die een schepsel ten deel kan vallen; tot een waarachtig Goddelijk Geschenk, dat de mogelijkheid tot een geweldige geestelijke krachtontplooiing in zich draagt, die een persoonlijk bewust meewerken in de heerlijke Schepping toelaat. De uitdrukkingen: "Slechts wie zich zelf vernedert, zal verhoogd worden", de mens moet zich "deemoedig voor zijn God buigen", om in Diens Rijk te kunnen ingaan, hij moet "gehoorzamen", "dienen", en wat de bijbelse raadgevingen nog meer zijn, zij stoten de moderne mens in deze eenvoudige, kinderlijke en toch zo treffende uitdrukkingwijze bij voorbaat ietwat af, omdat ze zijn trots kwetsen, die in het bewustzijn van het verstandelijk weten ligt. Hij wil niet meer zo blind geleid worden, maar zelf herkenkend bewust in alles meewerken, om de tot aller grootste noodwendige innerlijke opzwaai *uit overtuiging* te verkrijgen. En dat is *niet ten onrechte!*

De mens *moet* met zijn verdere ontwikkeling in de Schepping bewuster daar staan, dan het vroeger was. En wanneer hij met

vreugde herkend zal hebben dat die eenvoudige bijbelse uitdrukkingen in hun hedendaagse tijd zo vreemde aard nauwkeurig al dat aanraden, waartoe hij zich bij kennis van de geweldige Natuurwetten vrijwillig en met volle overtuiging ook aansluit, zo valt het zoals een blinddoek van zijn ogen. Hij staat ontsteld voor het feit, dat hij de oude leerstellingen tot dusver alleen verwierp, omdat hij ze verkeerd uitgelegd had, en nooit ernstig probeerde, juist in ze in te dringen, ze met het huidige opvattingsvermogen in harmonie te brengen.

Of nu gezegd wordt: "In deemoed zich voor de Wil van God buigen", of "na een juist herkennen in de geweldige Natuurwetten zich hun aard en werkzaamheid ten nutte maken", *is één en hetzelfde*.

Ten nutte maken kan zich de mens de krachten, die de Wil van God dragen, alleen dan, wanneer hij deze nauwkeurig bestudeert, dus herkent, en zich dan daarnaar richt. Het met-hen-rekening houden of zich-daarnaar-richten is in werkelijkheid echter verder niets dan een zich-schikken, dus een zich-buigen! Zich niet *tegen* deze krachten verzetten, maar *met hen* samengaan. Alleen indien de mens zijn wil aan de eigen geaardheid van de krachten aanpast, dus de gelijke richting gaat, kan hij de overmacht van de krachten benutten. Dat is geen bedwingen van de krachten, maar een zich-voldeemoed-buigen voor de Goddelijke Wil! Wanneer de mens zo menig ook een knapheid noemt of een verovering van de wetenschap, dan verandert dit niets aan het feit, dat alles slechts een zogenaamd "vinden" van uitwerkingen van bestaande Natuurwetten betekent, dus van de Goddelijke Wil, die men daarmee "herkend" heeft, en met het gebruiken of toepassen zich naar deze Wil "voegt". Het *is* beslist een deemoedig buigen voor de Wil van God, een "gehoorzamen"!

Doch nu tot de symboliek! Al het gebeuren in de Schepping, dus in de stoffelijkheid, moet in zijn kringloop een juiste afsluiting verkrijgen, of, zoals men ook kan zeggen: het moet zich als een ring sluiten. Daarom keert volgens de Scheppingswetten ook alles beslist op zijn uitgangspunt terug,

waar alleen het zijn eindpunt kan vinden, dus bevrijdt, vrijgemaakt, of als tot stand brengend vrijgemaakt wordt. Zo is het met de ganse Schepping zelf, zoals met ieder afzonderlijk gebeuren. Daaruit ontstaat de besliste wisselwerking, die wederom de symboliek naar zich trekt.

Daar alle handelingen daar moeten eindigen, waar ze ontstaan zijn, zo vervolgt zich hieruit, dat iedere handeling ook in gelijke stoffelijke geaardheid moet eindigen, waar in ze ontstond. Dus een fijnstoffelijke aanvang moet een fijnstoffelijk einde hebben, een grofstoffelijke aanvang echter een grofstoffelijk einde. Het fijnstoffelijke kunnen de mensen niet zien, het grofstoffelijke einde van één ieder gebeuren noemen zij echter symboliek. Het is voor hen wel zichtbaar, echter het ontbreekt velen de eigenlijke sleutel daartoe, de aanvang, die in de meeste gevallen in een voorafgegaan grofstoffelijk bestaan ligt.

Wanneer ook hierbij het grootste deel van al het gebeuren van de wisselwerking alleen in de fijnstoffelijke wereld vervolgt, zo zou toch het aldus werkende karma nooit een volle aflossing kunnen vinden, wanneer het einde zich niet op de één of andere manier in de grofstoffelijke wereld afspeelt en daar zichtbaar wordt. Eerst met een in de betekenis van het wisselwerkende overeenkomende zichtbaar verloop kan een verlopende kring gesloten worden, waardoor de volledige aflossing vervolgt, om het even, of dit al naar de aard van de toenmalige aanvang goed of slecht is, geluk of ongeluk brengt, zegen of door de aflossing vergeving. Deze laatste zichtbare uitwerking *moet* komen, op dezelfde plaats, waar de oorsprong ligt, dus bij *die* mens, die door één of andere handeling eens de aanvang daartoe gaf. In geen enkel geval is ze te vermijden.

Wanneer nu de betrokken persoon zich intussen innerlijk veranderd heeft, zodanig, dat iets beters in hem levendig werd, dan de toenmalige handeling was, zo kan de terugwerking in haar aard geen vaste voet vatten. Zij vindt geen gelijkgeaarde bodem meer in de opwaarts strevende ziel, die stralender en daarmee lichter geworden is volgens de Wet van de geestelijke

zwaarte*. Het natuurlijke gevolg is, dat een duisterdere uitwerking bij het naderen door de lichtere omgeving van de betrokken persoon doorzet en daardoor beduidend afgezwakt wordt. Maar desondanks moet de Wet van de kringloop en van de wisselwerking volledig vervuld worden in zijn zelfstandig werkende kracht. Een opheffen van één of andere Natuurwet is onmogelijk.

Dientengevolge zal zich een zo afgezwakte teruglopende wisselwerking de onwrikbare Wetten overeenkomstig ook *zichtbaar* grofstoffelijk moeten uitwerken, om werkelijk afgelost, dus uitgewist te worden. Het einde moet in de aanvang terugvloeien. Wegens de lichter geworden omgeving kan echter een duister karma de betrokken persoon niet schade brengen, en zo gebeurt het, dat deze afgezwakte wisselwerking alleen zodanig op de naaste *omgeving* werkt, dat de betreffende in de gelegenheid komt, ergens ietwat vrijwillig te doen, waarvan de aard alleen nog *met de zin* van de terugstromende wisselwerking overeenkomt. Het onderscheid van de eigenlijke ongebroken sterkte van de voor hem bestemd gewezen uitwerking van de teruglopende duistere stroom is, dat het hem generlei pijn bezorgd of schade brengt, maar misschien zelfs vreugde maakt.

Dat is dan een *zuiver symbolische* aflossing van menig *zwaar* karma, echter met de Wetten in de Schepping volkomen overeenstemmend, door de verandering van de zielstoestand zelfstandig zodanig werkend. Daarom blijft het voor de meeste mensen ook dikwijls gans onbewust. Het karma is daarmee afgelost, de onwrikbare gerechtigheid tot in de aller fijnste uitlopers voldoening gedaan. In deze volgens de Scheppingswetten vanzelfsprekende verlopen liggen zo geweldige genadebewijzen, zoals ze alleen de Alwijsheid van de Schepper in Zijn volkomen Werk tot stand kon brengen.

Dergelijke zuiver symbolische aflossingen bij soms zwaar treffende wisselwerkingen er zijn velen!

Nemen we een voorbeeld: een eens hard, heerszuchtig karakter had in de uitoefening van deze eigenschappen door

*) Voordracht nr. 6: Lot

onderdrukking van zijn medemensen een zwaar karma op zich geladen, dat levendig in zijn geaardheid de kringloop gaat en dan in gelijke veelvoudig versterkte aard op hem moet terugvallen. Bij het naderbij komen zal deze door de Wet van de aantrekkingskracht van de fijnstoffelijke gelijke geaardheid dikwijls geweldige versterkte stroming van niets ontziende heerszucht de ganse fijnstoffelijke omgeving van de betreffende zo doordringen, dat zij diep inwerkend op de met hem nauw samenhangende grofstoffelijke omgeving werkt en daarmee toestanden schept, die de vroegere veroorzaker dwingen, in veel grotere mate onder gelijke heerszucht te lijden, dan de van hem vroeger gekwelde medemensen.

Is zo een mens echter intussen reeds tot een beter besef gekomen en heeft hij door eerlijke inspanning tot de opstijging een stralende en lichtere omgeving verworven, zo verandert zich vanzelfsprekend daarmee ook de aard van de laatste uitwerking. Het terugkerende dichtere duister wordt al naar de lichtsterkte van de nieuwe omgeving van de betreffende door dit licht meer of minder doordrongen, en daardoor ook meer of minder onschadelijk gemaakt. Bij een grootte omhoog stijging van de vroeger zo heerszuchtige, dus bij een buitengewone verbetering van de schuldige, kan het nu gebeuren, dat de eigenlijke uitwerking zo goed als opgeheven is en hij slechts voorbijgaand ietwat doet, dat volgens het uiterlijke aan een boetedoening gelijkend lijkt. Nemen we aan, dat het een vrouw betreft. Daar zou het voldoen, als ze een dienstmeisje eens de borstel uit de hand nam, om haar in alle vriendelijkheid te tonen, hoe een vloer geboend wordt. Wanneer het ook maar enkele bewegingen van deze aard zijn, zo is toch aan de symboliek van het nederigste dienen daarmee voldaan. Deze korte handeling geeft een aflossing, die *zichtbaar* gebeuren moest en die ondanks de lichtheid een zwaar karma in staat is te beëindigen.

Evenzo kan het veranderen van de schikking van één enkele kamer het symbool worden tot de beëindiging en opheffing van een schuld, waarvoor de aflossing of de

terugwerking eigenlijk een grotere, pijnlijk ingrijpende omwenteling zou hebben gevegd. Deze dingen vervolgen zich op één of andere wijze uit de verzwakte invloeden van een terugwerking, of toevallige handelingen worden ook soms van de geestelijke leiding kundig daartoe benut, om een aflossing daarmee erbij te brengen.

Bij al dit is natuurlijk de voorwaarde, dat een ongewoon grote opzwaai en de daarmee verbonden verandering van de zielstoestand reeds ingetreden is. Omstandigheden, die een astroloog natuurlijk niet in aanmerking kan nemen, waardoor hij dikwijls onnodige zorgen door zijn berekeningen oproept, soms zelfs zodanige angst, dat hun sterkte alleen reeds iets onaangenaams kan teweegbrengen of nieuw kan vormen, waardoor zich dan, weliswaar slechts schijnbaar, een berekening vervult, die anders zonder deze angst zich als verkeerd bewezen zou hebben. In zulke gevallen echter heeft de betreffende mens zelf een deur in de hem omgevende lichtkring door zijn angst geopend. Waar hij vrijwillig zelf de hand heen steekt door de beschermende omhulling, kan hem van geen enkele zijde geholpen worden. Zijn eigen wil verbreekt van binnen uit *iedere* bescherming, terwijl van buiten uit zonder zijn eigen willen niets door het Licht aan hem kan doordringen.

Bijgevolg kan nu de kleinste attentie tegenover zijn medemens, een werkelijk meegevoeld verdriet van een naaste, één enkel vriendelijk woord, tot de symbolische aflossing van een karma vormen, zodra innerlijk als grond het ernstig willen tot het goede gelegd is.

Dit moet natuurlijk voorafgaan; want anders kan van een symbolische aflossing geen sprake zijn, omdat al het terugstromende zich dan in ieder opzicht volledig uitwerkt. Zodra echter het ernstige willen tot het opstijgen in de mens werkelijk inzet, kan hij zeer spoedig waarnemen, hoe beetje bij beetje meer en meer leven in zijn omgeving komt, als of hem alle mogelijke dingen in de weg gelegd worden, die echter altijd goed aflopen. Het valt hem zelfs op. Ten laatste echter komt

evenzo opvallend als een periode, waar bij meer rust inzet, of al het gebeuren duidelijk herkenbaar ook tot aardse opzwaai dient. Dan is de tijd van de aflossingen voorbij. Met blije dank kan hij zich aan de gedachte overgeven, dat veel schuld van hem afgevallen is, waarvoor hij anders zwaar had moeten boeten. Dan moet hij er op waken, dat alle lotsdraden, die hij door zijn willen en wensen nieuw aanknoopt, slechts goed zijn, opdat ook hem alleen maar goeds weer treffen kan!

Geloof.

Het geloof is niet zo, zoals het het grootste aantal van de zogenaamde gelovigen toont. Het eigenlijke geloof ontstaat eerst dan, wanneer men zich de inhoud van Godsboodschappen volkomen tot eigen en daardoor tot een levende, ongedwongen overtuiging gemaakt heeft.

Godsboodschappen komen door Gods Woord, alsook door Zijn Schepping. Alles getuigt van Hem en van Zijn Wil. Zodra een mens het ganse worden en zijn bewust kan *beleven*, zal zijn aanvoelen, denken en werken één enkel blij aanvaarden van God zijn. Dan echter wordt hij stil, spreekt niet veel daarvan, is echter een persoonlijkheid geworden, die met deze stille Godsverering, die men ook Godsvertrouwen kan noemen, vast en zeker in de ganse Schepping staat. Hij zal niet in vage fantasieën zweven, niet in vervoering geraken, evenmin op aarde alleen in het geestelijke leven, maar met gezonde zin en frisse moed ook zijn aardse arbeid volbrengen en daarbij ook zijn koele verstand bij noodwendig verweer in het aangevallen zijn kundig als een scherp wapen gebruiken, natuurlijk zonder daarbij onrechtvaardig te worden. Hij moet beslist niet zwijgend dulden, wanneer hem onrecht gebeurt. Anders zou hij daarmee het kwaad ondersteunen en versterken.

Nu zijn er echter zeer veel mensen, die zich alleen maar gelovig *verbeelden*! Ondanks al het innerlijk toegeven van het voorhanden bestaan van God en Zijn Werk vrezen ze de glimlach van de twijfelaars. Het is hen pijnlijk, ongemakkelijk, ze gaan stil met een diplomatieke gezichtsuitdrukking bij gesprekken erover weg, en maken uit verlegenheid de twijfelaars door hun houding voortdurend toegevingen. Dat is geen geloof; maar slechts een innerlijk *toegeven*! Ze verloochenen daarmee in werkelijkheid hun God, tot wie ze in

stilte bidden en van hem op grond daarvan al het goede verwachten.

De verkeerde toegeeflijkheid tegenover de twijfelaars kan niet daarmee verontschuldigd worden, dat voor de "gelovigen" deze zaak "te heilig en te ernstig is", als dat zij ze aan mogelijke bespottung zouden willen blootstellen. Het is ook geen bescheidenheid meer te noemen, maar uitsluitend minderwaardige lafheid! Laat eindelijk met klank horen, wiens geesteskinderen jullie zijn! Zonder vrees tegenover *ieder* mens, met de trots, die een kind van God betaamt! Alleen dan zullen ook de twijfelaars hun alleen maar onzekerheid verradende spot eindelijk te beteugelen gedwongen zijn. Thans echter wordt hij door de vreesachtige houding van vele "gelovigen" slechts aangekweekt en gevoed.

Deze mensen bedriegen zich zelf, omdat ze aan het woord "geloof" een gans andere betekenis toegevoegd hebben, dan dit woord verlangt. Het geloof moet *levend* zijn, dat betekent, het moet nog meer dan overtuiging worden, tot de daad! Tot de daad is het geworden, zodra het alles doordrongen heeft, het ganse aanvoelen, denken en doen. Het moet van binnen uit in alles, wat tot de mens behoort, zonder zich op te dringen voelbaar en zichtbaar worden, dus tot een vanzelfsprekendheid. Men mag het noch als masker noch als schild vóór zich houden. Maar al het uiterlijk voelbaar wordende moet uitsluitend de natuurlijke uitstraling van de innerlijke geestelijke kern weergeven. Volks gezegd moet dus het ware geloof een kracht zijn, die van de geest van de mens uitstralend zijn vlees en bloed doordringt en zo één enkele natuurlijke vanzelfsprekendheid wordt. Niets gekunstelds, niets gedwongens, niets aangeleerds, maar alleen leven!

Kijkt u eens vele gelovigen aan: deze beweren, aan een voortleven na de dood beslist te geloven, en stellen ook ogenschijnlijk hun gedachten daarop in. Wordt voor hun echter ook maar eens de gelegenheid, een boven de eenvoudige alledaagse waarneming uitgaand bewijs van dit generzijdse leven te verkrijgen, dan zijn ze verschrikt of diep geschokt!

Daarmee echter tonen ze juist, dat ze in de grond toch niet zo overtuigd van het generzijdse leven waren; want anders moest hen een dergelijk bewijs bij gelegenheid alleen maar gans natuurlijk voorkomen. Ze zouden dus noch verschrikt noch daarover bijzonder geschokt mogen zijn. Naast deze zijn er nog talrijke verlopen, die duidelijk openbaren, hoe weinig gelovig toch de zogenaamde gelovigen zijn. Het geloof is niet levendig in hen.

Aardse goederen.

Er duikt zeer dikwijls de vraag op, of zich de mens van aardse goederen losmaken of er geen aandacht voor hebben moet, wanneer hij naar *geestelijk* gewin streeft. Dwaas zou het zijn, een dergelijke grondzaak aan te nemen! Wanneer het betekent, dat een mens niet aan aardse goederen mag hangen, zodra hij naar het hemelrijk streeft, zo is daarmee niet gezegd, dat hij aardse goederen weggeven of wegwerpen moet, om in armoede te leven. De mens kan en moet blij genieten van datgene, wat hem God door Zijn Schepping toegankelijk maakt. Aan aardse goederen "niet mogen hangen" betekent alleen, dat een mens zich niet zover moet laten meeslepen, een verzamelen van aardse goederen als opperste doel van zijn leven op aarde beschouwt, zich dus daardoor overwegend aan deze ene gedachte "te gaan hangen". Een dergelijke instelling zou hem gans vanzelfsprekend van hogere doelen moeten afleiden. Hij zou dan daartoe geen tijd meer hebben en werkelijk met alle vezels van zijn bestaan slechts nog aan dit ene doel van het verwerven van aards bezit hangen. Zij het nu om de goederen zelf te willen, of vanwege het genoegen, dat het bezit verschaft, ofwel wegens andere doelen, om het even, het blijft in de grond van de zaak altijd hetzelfde resultaat. De mens hangt en bindt zich daarmee aan het zuiver aardse, waardoor hij zijn blik naar boven verliest en niet opwaarts kan komen.

Deze verkeerde opvatting, dat aardse goederen niet tot een geestelijk hoger streven behoren, heeft immers bij de meerderheid van de mensen ook het onzinnige begrip naar zich getrokken, dat alle geestelijke strevingen niets met aardse goederen gemeen mogen hebben, wanneer het voor ernstig genomen moet worden. Welk een schade zich de mensheid

daarmee zelf toetrok, is haar merkwaardig genoeg nooit bewust geworden.

Zij ontwaarden voor zich daarmee de geestelijke, dus hoogste gaven, die hun ten deel kunnen worden; want omdat door deze zonderlinge instelling alle geestelijke strevingen tot dusver op offers en schenkingen aangewezen moest zijn, gelijkend zoals de *bedelaars*, zo sloop zich daarmee ook ongemerkt de gelijke instelling, die tegenover bedelaars ontstaat, ook tegenover de geestelijke strevingen. Dit kon daardoor nooit de achting verwerven, die hen eigenlijk in de allereerste lijn toekomt. Deze strevingen zelf echter moesten om dezelfde reden steeds van vooraf de doodskiem in zich dragen, omdat ze nooit vast op eigen voeten konden staan, maar steeds afhankelijk bleven van het goede willen van de mensen. Juist om zijn heiligste, *het geestelijke*, tegenover de mensheid te beschermen en te handhaven, mag een ernstig strevende aardse goederen niet verachten! Ze moeten hem in de grofstoffelijke wereld overwegend thans als schild dienen, om het gelijke met gelijke wapens te kunnen afweren. Een ongezonde toestand zou erbij gebracht worden, wanneer in deze tijd van materialisten de geestelijk opwaarts strevende het sterkste wapen van hun gewetenloze tegenstanders wilden verachten! Het zou een lichtzinnigheid zijn, die zich zwaar zou kunnen wreken.

Daarom, jullie waarachtige gelovigen, veracht aardse goederen niet, die ook alleen maar door de Wil van God geschapen konden worden, die jullie trachten te eerbiedigen! Doch laat u niet van de behaaglijkheid inslapen, die het bezit van aardse goederen met zich kan brengen, maar maakt er een gezond gebruik van.

Evenzo is het met de bijzondere gaven van zulke krachten, die voor de genezing van verschillende ziekten dienen, of met dergelijke zegenrijke bekwaamheden. Op de meest naïeve, of zullen we juister zeggen, meest brutale wijze stellen de mensen voorop, dat hun deze bekwaamheden gratis ter beschikking gesteld moeten worden, omdat ze immers ook vanuit het Geestelijke als een bijzonder geschenk ter uitoefening gegeven

werden. Het gaat zelfs zover, dat vele mensen nog een bijzondere vreugdebetuiging verwachten, wanneer ze zich "verwaardigd" hebben, in grote nood zich hulp van zulke aard te bedienen. Dergelijke mensen moeten uitgesloten worden van alle hulp, ook wanneer het de enige zou zijn, die hen nog zou kunnen helpen!

De aldus begaafde mensen echter zouden hun Godsgeschenk eerst eens zelf hoger moeten leren inschatten, opdat niet altijd weer parels voor de zwijnen geworpen worden. Ze behoeven tot een ernstige hulpverlening *veel meer* lichamelijke en fijnstoffelijke kracht, zoals ook tijd, dan een rechtsgeleerde tot zijn beste pleidooi, of een arts bij vele ziekenbezoeken, of een schilder voor het scheppen van een schilderij. Geen één mens zou het immers opkomen, van een rechtsgeleerde, een arts of een schilder een kosteloze werkzaamheid te verlangen, ondanks een goed bevattingsvermogen zoals iedere andere begaafdheid ook alleen een "Godsgeschenk" is, en niets anders. Werpt deze bedelaarskleren eindelijk af en toont u in de kleding, die u betaamt.

De dood.

I etwat, waar aan alle mensen zonder uitzondering geloven, is de dood! Eén ieder is van zijn intreden overtuigd. Het is één van de weinige feiten, waarover nooit enige strijd en nooit enige onwetendheid heerst. Ondanks alle mensen, van kinds af aan daarmee rekening houden, eens moeten sterven, tracht toch het merendeel de gedachte daaraan altijd af te weren. Velen worden zelfs heftig, wanneer in hun tegenwoordigheid eens daarvan gesproken wordt. Anderen weer vermijden het zorgvuldig, kerkhoven te bezoeken, gaan begrafenissen uit de weg en proberen iedere indruk zo snel mogelijk weer uit te wissen, wanneer ze toch eens een rouwstoet op de straat tegenkomen. Daarbij bedrukt hen altijd een geheime angst, dat ze eens plotseling van de dood verrast kunnen worden. Onbestemde vrees houdt hen ervan af, met ernstige gedachten dit onwrikbare feit te benaderen.

Er is nauwelijks een tweede voorval, dat bij zijn onvermijdelijkheid altijd weer in de gedachten zo ter zijde geschoven wordt, als de dood. Nauwelijks echter ook een zo betekenisvol verloop in het aardse leven, buiten de geboorte. Het is toch opvallend, dat zich de mens juist met de aanvang en het einde van zijn aards bestaan zo weinig bezighouden wil, terwijl hij aan alle andere gebeurtenissen, zelfs aan gans bijkomstige dingen, een diepe betekenis probeert toe te kennen. Hij onderzoekt en piekert over al het tussenliggende meer dan over datgene, wat hem over alles opheldering zou kunnen brengen: de aanvang en het einde van zijn aards verloop. Dood en geboorte zijn immers zo nauw verbonden, omdat het ene het gevolg van het andere is.

Hoe weinig ernstig echter wordt reeds de verwekking opgevat! Weliswaar in zeer zeldzame gevallen is daarbij ietwat menswaardigs te vinden. Juist bij dit verloop stellen zich de mensen met voorliefde aan de dieren gelijk en kunnen het toch niet, hun argeloosheid daarin erbij te houden. Dat geeft een stellingname *onder* het dier. Want dit handelt volgens zijn trede, die het in de Schepping in te nemen heeft. De mens echter kan het niet, of wil het niet, de hem passende niveau innemen. Hij daalt dieper af en verwondert zich dan, wanneer het in verschillende opzichten met de ganse mensheid beetje bij beetje bergaf gaat. Reeds de gebruiken bij bruiloften zijn allen daarop ingesteld, het huwelijk uitsluitend als een zuiver aardse aangelegenheid te beschouwen. Het gaat daarbij in vele gevallen zelfs zo ver, dat ernstig aangelegde karakters zich met afschuw voor ondubbelzinnige slechts op de aardse omgang doelende bijzonderheden zouden willen afwenden. De bruiloftsfeesten in lage, zoals ook in betere kringen zijn in vele gevallen slechts in regelrechte koppelgelagen ontaard, om deze bij te wonen allen hun hoge verantwoordelijkheid bewuste ouders de kinderen met de grootste strengheid ontzeggen moesten. Jongelingen en jonkvrouwen echter, die bij deze gebruiken en toespelingen gedurende een dergelijk feest niet zelf afschuw in zich voelen ontstaan, en om deze reden in hun eigen verantwoordelijkheid voor hun doen en laten er niet verre van blijven, zijn in elk geval reeds op gelijke lage trede te rekenen, kunnen dus bij een beoordeling niet meer in aanmerking getrokken worden. Het is, alsof de mensen zich ook hierin door een vergiftigende roes over ietwat proberen heen te zetten, waaraan ze niet willen denken.

Wanneer dan het aardse leven op zulk een lichtzinnige grondslagen opgebouwd wordt, zoals het reeds zede en gebruik geworden is, kan men begrijpen, dat zich de mensen ook omtrent de dood proberen te misleiden, doordat ze zich krampachtig inspannen, niet daaraan te denken. Dit opzijschuiven van alle ernstige gedachten staat in nauwe samenhang met hun eigen lage houding bij de verwekking. De

onbestemde vrees, die zoals een schaduw door het ganse aardse leven naast de mens aangelopen komt, ontspringt voor het grootste deel van het volle bewustzijn van al het onjuiste van het lichtzinnige, de mens onwaardige handelingen. En wanneer ze helemaal niet anders rust kunnen bekomen, dan klampen ze zich ten laatste krampachtig en kunstmatig vast aan het zelfbedrog, dat het ofwel met de dood gans uit is, waarmee zij het bewustzijn van hun minderwaardigheid en hun lafheid voor een eventuele verantwoordelijkheid volledig laten blijken, of aan de hoop, dat ze ook niet veel slechter zijn dan andere mensen.

Maar al deze inbeeldingen veranderen niet een stofje aan het feit, dat de aardse dood voor hen nadert. Met iedere dag, ieder uur komt hij nabijer! Jammerlijk ziet het er dikwijls uit, wanneer in de laatste uren bij het merendeel van al diegenen, die met starheid een verantwoordelijkheid in een verder leven probeerden weg te loochenen, het grote, angstvol vragen inzet, wat bewijst, hoe ze aan hun overtuiging plotseling gaan twifelen. Het kan hen dan echter niet veel nut brengen; want het is wederom slechts lafheid, die hen kort voor de grote schrede uit het aardse leven plotseling de mogelijkheid van een voortleven en daar mee van een verantwoordelijkheid voor zich laat zien. Angst echter, vrees en lafheid laten evenmin de vermindering of de aflossing van de besliste wisselwerking van alle handelingen toe zoals koppigheid. Een inzien, dus tot besef komen, komt ook niet op deze wijze tot stand. Bij stervende mensen speelt dan angst uit nog in de laatste uren van hun zo dikwijls in het aardse leven beproefde schranderheid een slechte poets, doordat ze de mens plotseling met in gewone voorzichtigheid nog snel verstandelijk vroom zou willen laten worden, zodra de losmaking van de verder levende fijnstoffelijke mens van het grofstoffelijke lichaam reeds een zo hoge graad bereikt heeft, dat het aanvoelingsleven in deze losmaking met de sterkte van het verstand gelijkkomt, waaraan het tot dusver met geweld ondergeschikt was.

Ze hebben daardoor geen gewin! Zij zullen oogsten, wat zij aan gedachten en handelingen in hun aardse leven gezaaid hebben. Niet het geringste is daarmee verbeterd of ook maar veranderd! Onweerstaanbaar worden ze in de raderen van de streng werkende Wetten van de wisselwerking getrokken, om tussen deze in de fijnstoffelijke wereld al datgene te doorleven, waar zij faalden, dus vanuit een verkeerde overtuiging dachten en handelden. Ze hebben alle reden, het uur van het zich losmaken van het aardse grofstoffelijke lichaam te vrezen, dat hun een tijd lang voor veel fijnstoffelijke verlopen een beschuttende muur was. Deze beschuttende muur werd hun als schild en dekking een tijdlang verleend, opdat ze achter hem in ongestoorde rust veel ten goede zouden veranderen en zelfs gans zouden kunnen aflossen, wat hen zonder deze bescherming zwaar had moeten treffen.

Dubbel treurig, ja tienvoudig is het voor degene, die deze tijd van genade van een aards bestaan in lichtzinnig zelfbedrog zoals in een roes door tuimelt. De vrees en angst zijn dus bij velen gegrond.

Gans anders met diegenen, die hun bestaan op aarde niet vergooiden, die nog te rechter tijd, zij het ook laat, echter niet uit vrees en angst de weg van de geestelijke opstijging betraden. Hun ernstig zoeken nemen zij als staf en steun mee erover in de fijnstoffelijke wereld. Zij kunnen zonder vrees of angst de schrede uit het grofstoffelijke in het fijnstoffelijke ondernemen, die voor iedereen onvermijdelijk is, daar alles, wat vergankelijk is, zoals het grofstoffelijke lichaam, ook eens weer vergaan moet. Het uur van dit zich losmaken kunnen ze begroeten, omdat het voor hen een besliste schrede voorwaarts is, om het even, wat ze in het fijnstoffelijke leven te doorleven hebben. Het goede zal hen dan gelukkig maken, het moeilijke zal hun dan verrassend gemakkelijk gemaakt worden; want daarbij helpt het goede willen krachtiger, dan ze het ooit vermoed hebben.

Het verloop van de dood zelf is verder niets, dan de geboorte in de fijnstoffelijke wereld. Gelijkend aan het verloop van de

geboorte in de grofstoffelijke wereld. Het fijnstoffelijke lichaam is met het grofstoffelijk lichaam na het losmaken een tijdlang zoals door een navelstreng verbonden, die des te minder vast is, naarmate hoger de aldus in de fijnstoffelijke wereld geborene zijn ziel reeds in het aardse bestaan naar de fijnstoffelijke wereld toe ontwikkeld heeft, als overgang in het Rijk van zijn God. Hoe meer hij zich zelf door zijn willen aan de aarde ketende, dus aan het grofstoffelijke, en zo van het voortleven in de fijnstoffelijke wereld niets wilde weten, des te vaster samengesteld zal door zijn eigen willen ook deze snoer zijn, die hem aan het grofstoffelijke lichaam bindt, en daarmee ook zijn fijnstoffelijke lichaam, dat hij als gewaad van de geest in de fijnstoffelijke wereld behoeft. Hoe dichter echter zijn fijnstoffelijk lichaam is, des te zwaarder is hij volgens de gebruikelijke Wetten, en des te duisterder moet hij er ook uitzien. Hij zal zich door deze grote gelijkenis en de nabije verwantschap aan al het grofstoffelijke ook heel moeilijk van het grofstoffelijke lichaam losmaken, zo dat het voorkomt, dat een zo iemand ook de laatste grofstoffelijk-lichamelijke pijnen nog meevoelen moet, evenals het ganse verval in de ontbinding. Bij verbranding blijft hij eveneens niet ongevoelig. Na uiteindelijke scheiding van deze verbindingssnoer echter zinkt hij in de fijnstoffelijke wereld tot daarheen omlaag, waar zijn omgeving de gelijke dichtheid en zwaarte heeft. Daar vindt hij dan in de gelijke zwaarte ook louter gelijkgezinden. Dat het echter moeilijker eraan toe gaat dan op aarde in het grofstoffelijke lichaam, is verklaarbaar, omdat zich in de fijnstoffelijke wereld alle gevoelens *volledig* en ongeremd uitleven.

Anders met de mensen, die de opstijging tot al het edelere reeds in het aardse bestaan begonnen. Omdat deze de overtuiging van de schreden in de fijnstoffelijke wereld levendig in zich dragen, is de losmaking ook veel gemakkelijker. Het fijnstoffelijke lichaam en met het de verbindingssnoer is niet dicht, en dit onderscheid in hun wederzijds vreemd- zijn met het grofstoffelijke lichaam laat de

losmaking ook zeer snel vervolgen, zo dat het fijnstoffelijke lichaam tijdens de ganse zogenaamde doodsstrijd of bij de laatste spiertrekkingen van het grofstoffelijke lichaam reeds lang *naast* dit staat, wanneer tenminste van een doodsstrijd bij een normaal sterven van zulk een mens gesproken kan worden. De losse, ondichte toestand van de verbindingssnoer laat de daarnaast staande fijnstoffelijke mens generlei pijn meevoelen, daar deze lichte verbindingstreng door zijn ondichte toestand geen pijnlijden van het grofstoffelijke naar het fijnstoffelijke kan doorgeven. De streng doet ook tengevolge van zijn grotere fijnheid de verbinding sneller springen, zo dat het fijnstoffelijke lichaam in veel kortere tijd volkomen vrij wordt, en dan naar dat gebied in de hoogte zweeft, dat uit de gelijke fijnere en lichtere aard bestaat. Daar zal ook hij alleen maar gelijkgezindende kunnen aantreffen en in het verhoogde goede aanvoelingsleven vrede en geluk ontvangen. Een zulk lichter en minder dicht fijnstoffelijk lichaam verschijnt natuurlijk ook helderder en lichter, totdat het ten laatste in zo grote verfijning komt, dat het in hem rustende rein geestelijke stralend begint door te breken, alvorens hij als gans lichtstralend in het Rein-Geestelijk-Wezenhafte ingaat.

De bij een stervende verwijlende mensen echter zijn gewaarschuwd, dat ze niet in luid klagen moeten uitbreken. Door de te sterk getoonde scheidings-smart kan de in loslating bezig zijnde of misschien reeds daarnaast staande fijnstoffelijke mens aangegrepen worden, het dus horen of voelen. Ontwaakt daardoor in hem het medelijden of de wens, nog troostwoorden te zeggen, zo bindt hem dit verlangen weer vaster met de behoefte, zich aan de van verdriet vervulde klagende *verstaanbaar* bemerkbaar te maken. Aards verstaanbaar maken kan hij zich alleen onder behulp van de hersenen. Dit streven echter trekt de nauwe verbinding met het grofstoffelijke lichaam naar zich, vereist ze, en daarom komt als gevolg, dat niet alleen een nog in losmaking bezig zijnd fijnstoffelijk lichaam zich weer nauwer met het grofstoffelijke lichaam verenigt, maar dat ook een reeds

daarnaast staand losgekomen fijnstoffelijke mens nog eens teruggetrokken wordt in het grofstoffelijke lichaam. Het eindresultaat is het weer aanvoelen van alle pijnen, waarvan hij reeds ontheven was. De hernieuwde losmaking wordt dan veel moeilijker, ze kan zelfs enige dagen aanhouden. Dan ontstaat de zogenaamde verlengde doodsstrijd, die voor degene die zich los wil maken werkelijk pijnlijk en moeilijk wordt. Schuld daaraan hebben diegenen, die hem uit de natuurlijke ontwikkeling door hun zelfzuchtige droefheid terugriepen. Door deze onderbreking van het normale verloop vervolgde een nieuwe, gewelddadige verbinding, zij het ook slechts door de zwakke poging van verzamelen tot het verstaanbaar maken. En deze tegennatuurlijke verbinding weer los te maken, is voor de daarmee nog geheel onervarene niet zo gemakkelijk. Geholpen kan hij daarbij niet worden, daar hij zelf de nieuwe verbinding heeft gewild. Deze verbinding kan gemakkelijk intreden, zolang het grofstoffelijke lichaam nog niet gans afgekoeld is en de verbindingsstreng bestaat, die dikwijls eerst na vele weken afbreekt. Dus een onnodige kwelling voor degene die overgaat, een gebrek aan consideratie en een grofheid van de omstanders. Daarom moet in een sterfkamer onvoorwaardelijke rust heersen, een van het betekenisvolste uur overeenkomende waardige ernst! Personen, die zich niet kunnen beheersen, zouden met dwang verwijderd moeten worden, ook wanneer het de naaste familieleden zijn.

Overleden.

Niet begrijpend, eenzaam staat een ziel in de sterfkamer. Niet begrijpend, daar zich de mens, die op het bed ligt, in zijn aardse leven ertegen verzette om aan een voortleven na het afleggen van het grofstoffelijke lichaam te geloven, die zich daarom nooit met de gedachte ernstig bezig hield en allen uitlachte, die daarvan spraken. Verward kijkt hij om zich heen. Hij ziet zich zelf op zijn sterfbed, ziet hem bekende mensen wenend eromheen staan, hoort hun woorden, die ze spreken, en voelt ook wel de smart, die ze daarbij aanvoelen in hun klagen, dat hij nu gestorven is. Hij wil lachen en roepen, dat hij immers nog leeft! Hij roept! En moet verwonderd aanzien, dat ze hem niet horen. Opnieuw en opnieuw roept hij luid en altijd luider. De mensen luisteren niet ernaar, zij klagen verder. Angst begint in hem op te stijgen. Hij hoort toch zijn stem zelf gans luid en voelt ook zijn lichaam duidelijk. Nog eens schreeuwt hij in beklemming uit. Niemand let op hem. Ze kijken wenend naar het stille lichaam, dat hij als het zijne herkent, en dat hij toch plotseling als ietwat vreemds hem niet meer toebehorend beschouwt; want hij staat met zijn lichaam immers ernaast, vrij van iedere smart, die hij tot dusver gevoeld had.

Met liefde roept hij nu de naam van zijn vrouw, die aan zijn tot dusverre bed knielt. Het wenen echter wordt niet minder, geen woord, geen beweging toont, dat zij hem heeft gehoord. Vertwijfeld treedt hij op haar toe en schudt stevig aan haar schouder. Zij merkt het niet. Hij weet immers niet, dat hij het fijnstoffelijke lichaam van zijn vrouw aanraakt en dit schudt, niet het grofstoffelijke, en dat zijn vrouw, die gelijk hem nooit daaraan dacht, dat er meer is dan het aardse lichaam, zijn aanraking van haar fijnstoffelijke lichaam ook niet kan voelen.

Een onuitsprekelijk angstgevoel laat hem huiveren. De zwakte van het gevoel van de verlatenheid drukt hem op de bodem, zijn bewustzijn verdwijnt.

Door een stem, die hij kende, wordt hij langzaam weer wakker. Hij ziet het lichaam, dat hij op de aarde droeg, temidden van bloemen liggen. Weg wil hij, doch het is hem onmogelijk, van dit stille, koude lichaam los te komen. Duidelijk voelt hij, dat hij nog met hem verbonden is. Maar daar klinkt die stem weer, die hem uit zijn sluimering wekte. Het is zijn vriend, die tot iemand spreekt. Ze hebben beiden een krans gebracht en bij het neerleggen van deze krans spreken ze tezamen. Niemand anders is bij hem. Zijn vriend! Aan hem wil hij zich kenbaar maken en aan die andere, die met zijn vriend dikwijls zijn lieve gast geweest is! Hij moet het hen zeggen dat het leven op wonderbare wijze immers nog in hem is, en dat hij nog kan horen, wat deze mensen zeggen. Hij roept! Doch rustig wendt zijn vriend zich tot de metgezel en spreekt verder. Doch *wat* hij zegt, gaat als een schrik door zijn leden. *Dat* is zijn vriend! Zo spreekt hij thans over hem. Hij luistert verstart naar de woorden van deze mensen, met wie hij zo dikwijls heeft feestgevierd, en gelachen, die hem alleen maar goede dingen zegden, wanneer zij aan zijn tafel zaten en in zijn gastvrije huis omgingen.

Zij gingen, anderen kwamen weer. *Hoe* kon hij deze mensen thans herkennen! Zo vele, die hij hoog gewaardeerd had, lieten thans afschuw in hem opstijgen en toorn en menigeen, op wie hij nooit acht had geslagen, had hij graag met dank de hand gedrukt. Maar zij hoorden hem immers niet, voelden hem niet, ondanks hij raasde, schreeuwde, om te bewijzen, dat hij leefde!

—

In een grote stoet voerde men dan het lichaam naar het graf. Schrijlings zat hij op zijn doodkist. Verbitterd en vertwijfeld kon hij thans slechts nog lachen, lachen! Het lachen echter maakte snel weer voor diepe moedeloosheid plaats, en een grote eenzaamheid kwam over hem. Hij werd vermoeid, sliep. — — — —

Bij het ontwaken was het donker Om hem heen. Hoe lang hij geslapen had, was hem onbekend. Toch voelde hij, dat hij niet meer zoals tOt dusver met zijn aardse lichaam verbonden kon zijn; want hij was vrij. Vrij in de duisternis, die eigenaardig drukkend op hem belaste.

Hij riep. Geen geluid. Hij hoorde zijn eigen stem niet. Klagend zonk hij terug. Doch sloeg hij daarbij met zijn hoofd hard op een scherpe steen. Toen hij na lange tijd weer ontwaakte, was er altijd nog dezelfde duisternis, hetzelfde onheilspellende zwijgen. Hij wilde opspringen, echter zijn ledematen waren zwaar, ze wilden hem de dienst ontzeggen. Met alle kracht van de angstvolste vertwijfeling vermande hij zich en wankelde tastend heen en weer. Dikwijls stortte hij op de bodem, verwonde zich, stootte zich ook rechts en links aan hoeken, en kanten, echter het liet hem geen rust om af te wachten; want een sterke drang dreef hem ertoe, zich voortdurend verder te tasten en te zoeken. Zoeken! Maar wat? Zijn denken was verward, moe en hopeloos. Hij zocht ietwat, dat hij niet kon begrijpen. Zocht!

Het dreef hem verder, voortdurend verder! Tot hij weer neerzonk, om wederom omhoog te springen en zijn zwerftochten te hernemen. Jaren vergingen zo, tientallen jaren, tot hij eindelijk tranen vond, snikken zijn borst deed sidderen en... een gedachte in zich losmaakte, een verzoek, als de kreet van een vermoeide ziel, die een einde wenst van de duistere hopeloosheid. De kreet van mateloze vertwijfeling en hopeloze droefheid echter bracht het ontstaan van een eerste denken in de wens, aan deze toestand te ontsnappen. Hij probeerde te begrijpen, wat hem in deze zo ontzettende toestand bracht, wat hem zo gruwelijk in het duister rond te dwalen dwong. Hij voelde om zich heen: starre rotsen! Was het de aarde of ietwat toch die andere wereld, waar aan hij nooit had kunnen geloven? De andere wereld! Dan was hij aards dood en leefde toch, wanneer hij deze toestand leven wilde noemen. Het denken viel oneindig zwaar. Zo wankelde hij zoekend verder. Wederom verliepen jaren. Weg, weg uit deze

duisternis! De wens werd tot een onstuimige drang, waar uit zich innig verlangen vormde. Innig verlangen echter is het reinere aanvoelen, dat zich uit de grove drang losmaakt en in dit innige verlangen groeide gans schuchter een gebed. Dit gebed van het innige verlangen barstte ten laatste gelijk een bron uit hem en een stille, weldoende vrede, deemoed en overgave trok daarmee in zijn ziel binnen. Doch als hij zich verhief, om zijn omzwervingen voort te zetten, daar ging een stroom warm beleven door zijn lichaam; want schemering omgaf hem thans, hij kon plotseling zien! Ver, gans ver herkende hij een licht, gelijk een fakkel, dat hem groette. Juichend strekte hij de armen daarnaar uit, vol diep geluk zonk hij weer neer en dankte, dankte uit overvolle hart Hem, die hem dit licht verleende! Met nieuwe kracht schreed hij dan naar dit licht toe, dat hem niet dichterbij kwam, echter dat hij na het beleefde toch nog hoopte te bereiken en ook wanneer het honderden jaren in beslag zou nemen. Dat, wat hem thans overkomen was, kon zich herhalen en hem ten laatste wegvoeren uit die steenmassa in een warmer en licht-overstraald land, wanneer hij deemoedig daarom smeekte.

"Mijn God, help mij daartoe!" kwam het beklemd uit zijn van hoop vervulde borst. En, welke gelukzaligheid, hij hoorde zijn stem weer! Al was het ook slechts zwak vooreerst, doch hij hoorde! Dit geluk daarover gaf hem nieuwe kracht en hoopvol ging hij weer voorwaarts. — —

Zo is het beginverhaal van een ziel in de fijnstoffelijke wereld. Deze ziel was niet slecht te noemen. Op aarde had men ze zelfs als zeer goed bevonden. Een groot industrieel, heel werkzaam, plichtsgetrouw, om alle aardse wetten te vervullen.—

Nu tot het verloop nog een verklaring: de mens, die tijdens zijn aardse leven niets daarvan weten wil, dat er ook leven na de dood is en dat hij eens al zijn doen en laten gedwongen te verantwoorden is, in zijn handelwijze, die met de aardse zienswijze heden niet in een overeenstemming staat, is in het fijnstoffelijke blind en doof, zodra hij eens moet overgaan.

Alleen terwijl hij met zijn afgelegd grofstoffelijk lichaam nog verbonden blijft, dagen of weken, kan hij van tijd tot tijd ook waarnemen, wat om hem heen gebeurt.

Is hij echter dan vrij van het zich ontbindende grofstoffelijke lichaam, zo is voor hem deze mogelijkheid verloren. Hij hoort en ziet niets meer. Dat is echter geen straf, maar gans natuurlijk, omdat hij niets horen en zien *wilde* van de fijnstoffelijke wereld. Zijn eigen wil, die het fijnstoffelijke snel overeenkomstig vormen kan, verhindert het, dat dit fijnstoffelijke lichaam zien en ook horen kan. Zolang, totdat in deze ziel langzamerhand een verandering ontstaat. Of deze nu jaren of tientallen jaren, misschien honderden jaren duurt, is de eigen zaak van één ieder mens. Hem wordt zijn wil volledig gelaten. Ook hulp bekommt hij eerst, wanneer hij het zelf verlangt. Niet vroeger. Nooit wordt hij daartoe gedwongen.

Het licht, dat deze ziel al ziende wordend met zo een grote vreugde begroette, was altijd daar. Zij kon het alleen voorheen nog niet zien. Het is ook helderder, sterker, dan de tot dusver blinde ziel het vooreerst ziet. *Hoe* zij het ziet, of sterk, of zwak, ligt wederom slechts gans alleen aan haar. Het komt haar geen schrede tegemoet, echter het is daar! Zij kan er te alle tijden van genieten, wanneer ze het ernstig en deemoedig wil.

Doch betreft dat, wat ik hier verklaar, alleen voor deze *ene soort* van mensenzielen toe. Niet ietwat ook voor andere. In het duister zelf en zijn vlakken gaat het niet om het licht. Daar geldt het niet, dat diegene, die in zich vooruitkomt, plotseling het licht kan zien, maar hij moet daartoe eerst weggeleid worden uit de omgeving, die hem vasthoudt.

Zeker is deze hier getoonde toestand van een ziel reeds een kwelling te noemen, namelijk daar ze van een grote angst vervuld en geen hoop in zich draagt, echter zij heeft het zelf niet anders willen hebben. Zij verkrijgt slechts dat, wat ze voor zich afdwong. Zij wilde niets van het bewuste leven na het aardse overgaan weten. Het voortleven zelf kan de ziel daarmee niet voor zich dood maken; want daarover mag ze niet beschikken, echter zij bouwt voor zich een fijnstoffelijk

onvruchtbaar plat vlak, verlamt de zintuigen van het fijnstoffelijke lichaam, zo dat ze fijnstoffelijk niet zien en niet horen kan, totdat... ze zich eindelijk op andere gedachten bezint.

Het zijn de zielen, die men heden op aarde bij miljoenen kan zien, die buiten het niets willen weten van de eeuwigheid of van God nog *fatsoenlijk* te noemen zijn. De kwaadwilligen vergaat het natuurlijk veel erger, van hen echter zal hier niet gesproken worden, maar alleen van de zogenaamde *fatsoenlijke* mensen. —

Wanneer het nu betekent, dat God om te *helpen* Zijn Hand uitstrekt, zo is dit *in het Woord*, dat Hij naar de mensen zendt, waarin Hij hun toont, hoe ze zich losmaken kunnen van de schuld, waar in ze zich verstrikt hebben. En Zijn Genade ligt van de aanvang af in al de grote mogelijkheden, die aan de mensengeesten in de Schepping ten benutting vrijgegeven zijn. Dat is zo geweldig veel, zoals zich de mens van heden in het geheel niet kan denken, omdat hij zich nooit daarmee bezig heeft gehouden, of niet ernstig genoeg; want daar, waar het gebeurde, was het tot dusver slechts speels, of had tot doel de ijdele zelfverheffing!

Zodra de mensengeesten echter in het Woord van God de juiste waarde herkennen, zijn diepe ernst, zullen zij grote zaken presteren in de ganse Schepping! Tot thans trokken zij altijd slechts hun eigen weten voor en daarom bleef al het stukwerk van de laagste graad in verhouding tot de inhoud van het Woord Gods, dat zij ook heden weer niet herkend ter zijde willen schuiven; want geen mens weet van de *werkelijke* waarde van de Graalsboodschap. Geen enkele op de aarde. Ook wanneer hij waant, de betekenis te kennen, ook wanneer hij geestelijk reeds de voordelen gewaar wordt, welke hij in het deels herkennen zich verwierf... hij kent hem *niet*, de eigenlijke waarde, heeft hem nog niet tot het honderdste deel begrepen! Dat zeg ik, die deze Boodschap breng. Jullie weten *niet*, wat jullie daarmee in de handen houden!

Zij is de weg, de poort en ook de sleutel, welke u *tot het leven* leidt. Tot het leven, dat met alle schatten van deze aarde, alle schatten van het gehele heelal niet te waarderen, niet te kopen is! *Schept* nu uit de Boodschap, die u aangeboden wordt. *Neemt* van het goede, van het kostbaarste, dat jullie kunnen tegenkomen. Grijpt het vast, zoals het is, maar zoekt het niet en verklaart het niet. *Aan* haar te zoeken en te verklaren brengt geen waarde. Niet deze *Boodschap* moeten jullie u begrijpelijk maken, maar uw werk is, haar eenvoudig een *plaats* te verschaffen in het midden van uw ziel. *Daar* moeten jullie zoeken, moeten jullie verklaren, om te vinden, wat de ruimte niet helpt op te smukken, wanneer deze Boodschap intocht in u houdt! Jullie moeten ontdekken, wat in deze ruimte, die in u een tempel moet worden, nog stoort. *Schept* deze tempel in u, zonder mijn Boodschap daarbij aan te raken en allen, die zo doen, zullen ook geholpen zijn! — — —

Wonder.

De verklaring daarvoor ligt in het woord zelf. Een wonder is een verloop, waar over de mens in verwondering geraakt. Het is ietwat, dat hij niet voor mogelijk houdt. Maar ook slechts *houdt*, want dat het mogelijk is, heeft immers het zich voordoen van het wonder reeds bewezen.

Wonderen volgens de voorstellingen van vele aan God gelovende mensen zijn het *niet!* Deze houden een wonder voor ietwat buitenom de Natuurwetten gebeurende, zelfs voor ietwat, dat met alle Natuurwetten in tegenstelling is. Daarin zien ze juist het Goddelijke! Een wonder is voor hen ietwat, dat alleen hun God mogelijk is, Die daarin Zijn bijzondere Genade toont en Zijn Almacht daartoe aanwendt.

De arme mensen denken zich onder Almacht ten onrechte de mogelijkheid van willekeurige daden en de wonderen als zulke willekeurige daden. Ze overleggen niet voor zich, hoe zeer zij God daarmee verkleinen; want deze soort wonderen zouden niets minder dan Goddelijk zijn.

In het Goddelijke Werk ligt in de eerste lijn een onvoorwaardelijke volkomenheid, zonder fout, zonder leemte. En volkomenheid vereist de strengste logica, besliste consequentie in ieder opzicht. Een wonder moet zich dus uitsluitend in leemteloze consequentie in het gebeuren uitwerken. Het onderscheid is alleen, dat bij een wonder de voor aardse begrippen veel langere tijd in aanspraak nemende ontwikkelingsgang zich weliswaar op de gewone wijze afspeelt, doch in zo een geweldige snelheid, hetzij nu door een mens bijzonder verleende kracht, of door een andere weg, dat het van de mensen door al het buitengewoon snelle gebeuren als wonderbaarlijk aangeduid kan worden, kortom als een wonder.

Het kan ook eens ietwat boven de huidige ontwikkeling uitrijzende zijn, dat door samengevatte kracht vervuld wordt. Maar het zal zich nooit ofte nimmer buitenaf de bestaande Natuurwetten plaatsen of zelfs ertegen. Op het oogenblik, wat op zich toch al onmogelijk is, zou het al het Goddelijke verliezen en een daad van willekeur worden. Dus juist het tegendeel van wat vele aan God gelovenden menen. Alles, wat een strenge consequentie ontbeert, is niet Goddelijk. Ieder wonder is een beslist natuurlijk verloop, alleen in buitengewone snelheid en samengevatte kracht; nooit kan ietwat tegennatuurlijks geschieden. Dat is volkomen uitgesloten.

Plaatshebbende genezingen tot dusver als ongeneeslijk geldende ziekten, zo rust daarin geen verandering van de Natuurwetten, maar het toont slechts de grote leemten in het menselijk weten. Des te meer moet het als een Genade van de Schepper herkend worden, van de enkele mensen hier en daar met een bijzondere kracht begaafd, die ze tot heil van de lijdende mensheid kunnen gebruiken. Altijd echter zullen het alleen diegenen zijn, die zich van elke verwaandheid van een wetenschap ver hielden, daar het aan de aarde gebonden weten de bekwaamheid, om hogere gaven op te nemen, gans natuurlijk verstikt.

Het aan de aarde gebonden weten wil veroveren, kan nooit rein, dus kinderlijk te ontvangen. De uit de ruimte- en tijdloze komende krachten echter kunnen alleen maar eenvoudig ontvangen, nooit veroverd worden! Deze omstandigheid alleen toont, wat het waardevolste, het sterkere, en dus ook het juistere is!

De doop.

W ordt de doop van een kind door een geestelijke uitgevoerd, die dit enkel als ambtsplicht beschouwt, zo is ze beslist zonder betekenis, brengt noch nut noch schade. Bij de doop van een volwassene daarentegen draagt diens innerlijke bereidheid tot ontvangen daartoe bij, al naar diens sterkte en reinheid werkelijk ietwat geestelijks te ontvangen of niet.

Bij een kind kan alleen het geloof van degenen die doopt in aanmerking komen als een middel om het doel te bereiken. Al naar diens sterkte en reinheid ontvangt het kind door deze handeling een zekere geestelijke versterking, alsmede een beschutting tegen kwade stromingen.

De doop is een handeling, die niet iedere van een aards kerkbestuur aangestelde mens werkingsvol onder handen kan nemen. Daartoe behoort een mens, die met het Licht in verbinding staat. Alleen zo iemand kan Licht overbrengen. Deze bekwaamheid echter wordt niet door aardse studie, niet door kerkelijke wijding of ambtelijke aanstelling bereikt. Ze hangt helemaal niet met aardse gebruiken tezamen, maar is uitsluitend een geschenk van de Allerhoogste Zelf.

Een zo begiftigde wordt daardoor tot een geroepene! Deze zijn niet talrijk voorhanden; want het geschenk vereist als vooropstelling een overeenstemmende bodem in de mens zelf. Is die voorwaarde in hem niet vervuld, dan kan de verbinding vanuit het Licht niet teweeggebracht worden. In een niet openstaande of van het Licht afgekeerde bodem kan het Licht niet zinken, daar ook dit verloop zoals al het andere streng aan de alles doorstromende Oerwetten onderworpen is.

Zulk een geroepene kan echter door de handeling van het dopen werkelijk geest en kracht overdragen, zo dat de doop *die* waarde verkrijgt, die ze symbolisch uitdrukt. Desondanks is

het altijd nog voorkeur te geven de doop slechts diegenen deelachtig te laten worden, die zich zelf van de uitwerking van deze handeling volledig bewust zijn en de verlangende wens daarnaar aanvoelen. De doop vereist dus een zekere rijpheid van leeftijd en de vrijwillige wens van de dopeling, zowel als een geroepene als doper, om ze werkelijk volwaardig te laten worden.

Johannes de Doper, die nog heden door alle christelijke kerken als een werkelijk geroepene aanzien en erkent wordt, had zijn grootste tegenstanders juist onder de schriftgeleerden en de farizeeërs, die zich toenmaals als de tot een oordeel daarover geroepenen waanden te zijn. Het toenmalige volk Israël zelf *was* geroepen. Daaraan is geen twijfel. In zijn midden moest de Godszoon Zijn Werk op aarde volbrengen. In deze vervulling was echter de beroeping van het ganse volk vervallen. Een nieuw Israël moet ontstaan tot een nieuwe vervulling. Maar in de tijden van Johannes was het toenmalige Israël nog het geroepene volk. Derhalve hadden ook de priesters van dit volk tot aan deze tijd de geroepenen tot een doop moeten zijn. Desondanks echter moest Johannes de Doper komen, om als enig Geroepene de Godszoon in zijn aardse omhulling bij het begin van zijn eigenlijke aardse werkzaamheid te dopen. Deze gebeurtenis bewijst eveneens, dat aardse aanstellingen in een ambt niets met Goddelijke roepingen te maken hebben. Handelingen in de naam van God echter, dus in zijn opdracht, zoals het bij de doop moet zijn, kunnen wederom alleen Goddelijke Geroepenen werkzaam volbrengen. De van de toenmalige hogepriesters van het geroepen volk niet erkende Goddelijke Geroepene Johannes de Doper noemde deze tegenstanders "addergebroed". Hij ontzegde hun het recht, tot hem te komen.

Dezelfde priesters van het destijds geroepen volk herkenden immers ook de Godszoon zelf niet, vervolgden hem voortdurend en werkten aan zijn aardse vernietiging, daar hij hen overtrof en daarmee lastig was. Wanneer Christus heden in een nieuwe gestalte onder de mensen zou treden, dan zou hem gans zonder

twijfel dezelfde verloochening en vijandschap ondervinden, zoals het destijds was. Evenzo zou het een door hem gezondene vergaan. Des te meer, daar de mensheid heden "verder gevorderd" waant te zijn.

Niet alleen uit dit ene geval van Johannes de Doper, maar uit talrijke gelijkaardige gevallen komt gans overtuigend het bewijs naar voor, dat aards-kerkelijke wijdingen en ambtelijke aanstellingen, die immers altijd slechts tot de "organisaties der kerken" als zodanig behoren, nooit een grotere bekwaamheid tot geestelijke handelingen kunnen brengen, wanneer niet de mens zelf reeds daartoe geroepen is.

Juist beschouwd is dus ook de doop van een kerkelijke vertegenwoordiger verder niets dan een voorlopige opname-daad door de gemeenschap van een religieuze verbinding. Niet een opname bij God, maar een opname in de overeenkomende *kerkelijk-aardse* gemeenschap. De later volgende bevestiging en het vormsel kan slechts als een herhaalde bevestiging en verdere toelating tot de gebruiken van deze gemeenschappen aanzien worden. De pastoor handelt als "aangestelde dienaar van de kerk", dus zuiver aards, daar kerk en God niet één zijn.

De Heilige Graal.

Veelvoudig zijn de verklaringen van de dichtwerken, die over de Heilige Graal beschikbaar zijn. De ernstigste geleerden en onderzoekers hielden zich bezig met dit geheim. Zo menige daarvan hebben een hoge, zedelijke waarde, doch alles draagt in zich de grote fout, dat het alleen een opbouw van het aardse opwaarts toont, terwijl de hoofdzaak, de Lichtstraal van bovenaf, ontbreekt, die eerst het levendmakende en verlichtende zou kunnen brengen. Alles, wat van onder naar boven streeft, moet halt houden aan de grens van het stoffelijke, ook wanneer hem het hoogst bereikbare verschaft is. In de meeste gevallen kan maar bij gunstige voorwaarden nauwelijks de helft van deze weg afgelegd worden. Hoe ver echter is dan nog de weg tot het ware besef van de Heilige Graal!

Dit aanvoelen van de onbereikbaarheid maakt zich bij de onderzoekers ten laatste voelbaar. Het resultaat daarvan is, dat zij de Graal voortaan als een zuiver symbolische aanduiding van een begrip trachten aan te nemen, om hem zo de hoogte te geven, waarvan de noodwendigheid zij voor deze benaming gans juist aanvoelen. Daarmee gaan ze echter in werkelijkheid achterwaarts, niet voorwaarts. Afwaarts in plaats van opwaarts. Ze wijken van de juiste weg af, die de dichtwerken ten dele reeds in zich dragen. Alleen deze laten de Waarheid vermoeden. Maar ook slechts vermoeden, omdat de hoge ingevingen en de schitterende beelden van de dichters door het bij het doorgeven meewerkende verstand te sterk verder aards werden. Zij verleenden aan de weergave van het geestelijk ontvangen het beeld van hun toenmalige aardse omgeving, om daarmee de mensen de zin van hun dichtwerk begrijpelijker te maken, wat hen desondanks niet gelukte,

omdat zij zelf de eigenlijke kern der Waarheid niet konden benaderen.

Zo was voor het latere navorsen en zoeken van het vooraf aan een onzekere grond gegeven; aan ieder succes daarmee een nauwe grens gezet. Dat men ten laatste alleen nog maar aan zuivere symboliek kon denken en de verlossing door de Graal in iedere mens innerlijk zelf verplaatste, is dus niet verbazend.

De bestaande uitleggingen zijn niet zonder grote zedelijke waarde, echter zij kunnen geen aanspraak daarop maken, een verklaring van de dichtwerken te zijn, nog veel minder de Waarheid van de Heilige Graal naderbij te komen.

Ook is met de Heilige Graal niet de schaal bedoeld, die de Godszoon aan het einde van Zijn aardse loopbaan bij het laatste Avondmaal met Zijn discipelen gebruikte, waarin dan Zijn bloed aan het kruis opgevangen werd. Deze schaal is een heilige herinnering aan het hoge Verlossingswerk van de Godszoon, echter het is niet de Heilige Graal, die tot bezingen van de dichters van de legenden begenadigd werden. Deze dichtwerken zijn van de mensheid verkeerd opgevat geworden.

Het zouden beloften zijn uit de hoogste Hoogten, waarvan de vervullingen de mensen mogen verwachten! Had men ze als zodanig opgevat, zo was voorzeker reeds lang ook een andere weg gevonden, die de onderzoekingen nog ietwat verder konden voeren dan tot dusver. Zo echter moest in al de uitleggingen ten laatste een dood punt intreden, omdat nooit een volle, leemteloze oplossing te bereiken was, daar het uitgangspunt van ieder onderzoek door de tot dusverre verkeerde opvatting bij voorbaat op een verkeerde bodem stond. — —

Nooit zal een mensengeest, zij hij ook ten laatste in zijn grootste volmaaktheid en onsterfelijkheid, tegenover de Heilige Graal zelf kunnen staan! Daarom kan ook nooit een uitvoerig bericht daarover daarvandaan in het stoffelijke naar de aarde geraken, tenzij dan door een bode, die *van daar* uit gezonden zou zijn. Voor de mensengeest dus zal de Heilige Graal altijd en eeuwig een geheim moeten blijven.

De mens moet blijven bij dat, wat hij geestelijk kan begrijpen, en probeert al datgene te vervullen en tot zijn edelste bloei te brengen, wat binnen zijn krachten ligt. Helaas echter grijpt hij slechts al te graag in zijn verlangen altijd ver daarboven uit, zonder zijn eigenlijke kunde te ontwikkelen, waardoor hij een nalatigheid begaat, die hem niet eens dat bereiken laat, waartoe hij in staat zou zijn, terwijl hij het gewenste toch al nooit kan bereiken. Hij berooft zich daarmee van het mooiste en het hoogste van zijn eigenlijke bestaan, hij bereikt alleen maar een volkomen falen in de vervulling van het doel van zijn bestaan.

Parsifal is een grote Belofte. De gebreken en dwalingen, die de dichters van de legenden door jullie al te aards denken toegevoegd hebben, misvormen het eigenlijke wezen van deze figuur. Parsifal is één met de Mensenzoon, Wiens Komst de Godszoon Zelf verkondigde*. Als een Godsgezant, zal Hij met een blinddoek voor de geestelijke ogen door de zwaarste aardse moeilijkheden moeten gaan, als mens onder de mensen. Na een bepaalde tijd van deze blinddoek bevrijdt, moet hij zijn uitgangspunt en daarmee zich zelf weer herkennen, alsook zijn opgave duidelijk voor zich zien. Deze opgave zal eveneens een verlossing van de ernstig zoekende mensheid brengen, verbonden met een scherp gericht. Daarvoor kan echter niet de één of andere mens aangenomen worden, nog veel minder mag daarin het mogelijke beleven van talrijke of zelfs van alle mensen herkend worden; integendeel er zal alleen een gans bepaalde, uitgelezen, bijzonder gezondene deze mogelijkheid in zich dragen.

In de onwrikbare Wetmatigheid van alle Goddelijke Wil is het niet anders mogelijk, dan dat een ieder na het ontwikkelingsverloop in zijn hoogste vervolmaking weer tot het uitgangspunt van zijn oorspronkelijke wezen kan terugkeren, nooit echter daarboven uit. Zo ook de mensengeest. Hij heeft zijn oorsprong als geestzaadkorrel uit het Geestelijk-Wezenhaffe, waarheen hij na zijn omloop door de stoffelijkheid bij de hoogste vervolmaking en verworven levende reinheid als

*) Voordracht nr. 10: Godszoon en Mensenzoon

bewuste geest in wezenhafte vorm kan terugkeren. Zijn weg kan hem daar in het gunstigste geval tot in het *voorhof* van de Graalburcht te leiden, die als hoogste in het Geestelijk-Wezenhafte staat en in deze de Poort vormt tot de Treden van de Troon, waarop de oorsprong van al het zijnde, God de Vader, in zijn Goddelijk-Wezenloze tijdelijk de mantel van het Goddelijk-Wezenhafte om zich slaat, dus vorm aanneemt. Geen enkele Geestelijk-Wezenhafte, zij hij ook nog zo hoog en rein en stralend, kan de grens naar het Goddelijke overschrijden. De grens en de mogelijkheid van het overschrijden liggen ook hier, zoals in de sferen of platte vlakken van de stoffelijke Schepping, eenvoudig in de natuur van de zaak, in de verscheidenheid van aard.

Als opperste en hoogste is God Zelf in Zijn Goddelijk-Wezenloze. Dan komt als volgende, ietwat dieper, het Geestelijk-Wezenhafte. Beide zijn eeuwig. Op deze sluit dan eerst dieper en dieper gaand het stoffelijke Scheppingswerk aan, met het gasachtige fijnstoffelijke beginnend, in afwaarts gaande platte vlakken of sferen dichter en dichter wordend, tot aan uiteindelijk voor de mensen zichtbaar wordende grofstoffelijkheid. Het fijnstoffelijke in de stoffelijke Schepping is wat de mensen noemen generzijdse. Dus dat aan generzijdse van hun aardse, grofstoffelijke waarnemingsvermogen. Beide echter behoren tot het Scheppingswerk, zijn in hun vorm niet eeuwig, maar aan de verandering met tot doel de vernieuwing en verfrissing onderworpen.

Op het hoogste uitgangspunt van het eeuwige Geestelijk-Wezenhafte nu staat de Graalburcht, geestelijk zichtbaar, tastbaar, omdat nog van de gelijke Geestelijk-Wezenhafte aard. Deze Graalburcht bevat een ruimte, die wederom aan de uiterste grens naar het Goddelijke toe ligt, dus nog meer etherisch is dan al het andere Geestelijk-Wezenhafte. In deze ruimte bevindt zich als onderpand van de Eeuwige Goedheid van God de Vader en als symbool van Zijn Reinste Goddelijke Liefde, en tevens als direct uitgangspunt van de Goddelijke Kracht: *de Heilige Graal!*

Het is een schaal, waar in het ononderbroken golft en deint zoals rood bloed, zonder ooit over te vloeien. Van het helderste Licht omstraald, is het alleen aan de reinste van alle Geestelijk-Wezenhafte vergund, in dit Licht te kunnen zien. *Zij* zijn de Hoeders van de Heilige Graal! Wanneer het in de dichtwerken genoemd wordt, dat de reinste mensen zijn daartoe bestemd, Hoeders van de Graal te worden, zo is dit een punt, waar van de begenadigde dichter een veel te aardse vorm heeft, omdat hij *zich* niet anders kon uitdrukken. Geen mensengeest kan deze geheiligde ruimte betreden. Ook in zijn meest volledige geestelijke wezenhaftigheid na zijn terugkeer van de omloop door het stoffelijke is hij toch niet etherisch genoeg, om de drempel, dus de grens tot deze ruimte te overschrijden. Hij is ook in zijn hoogste vervolmaking in de wezenhaftigheid daarvoor nog te dicht. Een verdere etherisatie zou voor hem echter gelijkbetekenend als volledige vernietiging of verbranding moeten zijn, daar zijn aard van de oorsprong op zich niet daartoe geschikt is, nog stralender en lichter, dus nog meer etherisch te worden. Ze verdraagt het niet.

De Hoeders van de Graal zijn Eeuwigen, Rein Geestelijke, die nooit mensen zijn geweest, de hoogste van al het Geestelijk-Wezenhafte. Zij behoeven echter de Goddelijk-Wezenloze Kracht, zijn afhankelijk van haar, zoals alles afhankelijk is van het Goddelijk-Wezenloze, de oorsprong van alle Kracht, God de Vader.

Van tijd tot tijd verschijnt nu op de dag van de Heilige Duif de Duif boven de Schaal als hernieuwd teken van de onveranderlijke Goddelijke Liefde van de Vader. Het is het uur van de verbinding, die Kracht vernieuwing brengt. De Hoeders van de Graal ontvangen hem in deemoedige aandacht en zijn dan in staat deze ontvangen Wonderkracht verder door te geven.

Daaraan hangt het bestaan van de ganse Schepping!

Het is het ogenblik, waarop in de Tempel van de Heilige Graal de Liefde van de Schepper stralend zich uitstort tot een nieuw bestaan, tot nieuwe schepingsdrang, die als pulserend

afwaarts door het ganse heelal zich verdeeld. Een beving gaat daarbij door alle sferen, een heilig huiveren vol voorgevoelen van vreugde, van groot geluk. Alleen de geest van de mensen van de aarde staat nog afzijdig, zonder aan te voelen, wat juist voor hem daarbij gebeurt, welk onmetelijk geschenk hij stompzinnig in ontvangst neemt, omdat zijn zelfbegrenzing in het verstand het begrijpen van een dergelijke grootheid niet meer toelaat.

*Het is het ogenblik van de levenstoevoer voor de ganse
Schepping!*

De bestendige, noodwendige terugkeer van een bevestiging van het verbond, dat de Schepper tegenover Zijn Werk houdt. Zou deze toevoer eenmaal afgesneden worden, bleef hij uit, zo zou al het zijnde langzaam moeten verdrogen, verouderen en vervallen. Het zou dan het einde van alle dagen komen, en alleen God Zelf zou blijven, zoals het in de aanvang was! Omdat Hij alleen het Leven is.

Dit gebeuren wordt in de legende weergegeven. Er is zelfs aangeduid, hoe alles moet verouderen en vergaan, wanneer de dag van de Heilige Duif, de "onthulling" van de Graal, niet terugkeert, in het oud worden van de Graalridders, gedurende de tijd, waarin Amfortas de Graal niet meer onthult, tot aan het uur, waarin Parsifal als Koning van de Graal optreedt.

De mens zou daarvan moeten afkomen, de Heilige Graal alleen als ietwat onvatbaar te beschouwen; want hij bestaat werkelijk! Het is echter de mensengeest door zijn geaardheid ontzegd, hem ooit te kunnen aanschouwen. De zegen echter, die van hem uitstroomt, en die van de Hoeders van de Graal verder gegeven kan worden en ook verder gegeven wordt, kunnen de mensengeesten ontvangen en genieten. In deze zin zijn enige uitleggingen niet direct verkeerd te noemen, zolang ze in hun verklaringen de Heilige Graal zelf niet mee proberen te betrekken. Ze zijn juist en toch ook weer niet.

Het verschijnen van de Duif op de vastgestelde dag van de Heilige Duif toont de telkenmale zending van de Heilige Geest aan; want deze Duif staat in nauwe samenhang met hem. Doch

dit is ietwat, dat de mensengeest alleen figuurlijk in staat is te begrijpen, omdat hij uit de natuur van de zaak bij zijn hoogste ontwikkeling in werkelijkheid slechts tot zo ver te denken, te weten en tot aanvoelen kan, als vanwaar hij zelf kwam, dus tot aan de aard, die *één* met zijn reinste gesteldheid van zijn oorsprong is. Dat is het Eeuwige Rein-Geestelijk-Wezenhafte. Deze grens zal hij ook in het denken nooit kunnen overschrijden. Iets anders kan hij ook nooit begrijpen. Dat is zo vanzelfsprekend, logisch en eenvoudig, dat deze gedachtegang ieder mens kan volgen.

Wat echter daarboven is, zal en moet voor de mensheid om deze reden altijd een geheim zijn en blijven!

Ieder mens leeft daarom in een dwalende waan, zo hij zich inbeeldt, God in zich te dragen, of zelf goddelijk te zijn, of dit te kunnen worden. Hij draagt *het Rein-Geestelijke* in zich, echter *niet* goddelijks. En daarin rust een onoverbrugbaar onderscheid. Hij is een schepsel, niet een deel van de Schepper, zoals zich zo menigeen probeert wijs te maken. De mens is en blijft een *werk*, zal nooit meester kunnen worden.

Het is daarom ook onjuist, wanneer verklaard wordt, dat de mensengeest van God de Vader Zelf uitgaat en tot Hem terugkeert. De oorsprong van de mens is *het Geestelijk-Wezenhafte*, niet het Goddelijk-Wezenloze. Hij kan daarom ook bij bereikte volkomenheid alleen maar tot het Geestelijk-Wezenhafte terugkeren. Juist gezegd is het, dat de mensengeest uit het *Rijk Gods* afstamt en daarom ook, wanneer hij volkomen wordt, weer in het *Rijk Gods* terug kan keren, niet echter tot Hemzelf. Het *Rijk* van God is het Rein Geestelijk-Wezenhafte.

De Bemiddelaar tussen het Goddelijke-Wezenloze en het Rein Geestelijk-Wezenhafte is de Godszoon geworden. Hij treedt uit het Goddelijke-Wezenloze heen in het Geestelijk-Wezenhafte, zoals Hij eertijds ook in het stoffelijke gekomen is. De komst van de Mensenzoon brengt de voleinding van de hoge Goddelijke Opgave van de Godszoon. Na de Vervulling zal de Godszoon weer gans terugkeren in het Goddelijk-Wezenloze,

terwijl de Mensenzoon het ambt van Bemiddelaar in zijn plaats overneemt, en zo tot Leider van de Hoeders van de Heilige Graal wordt, tot Graalkoning, die de Heilige Schaal verzorgt.

De Mensenzoon zal voor de mensengeesten dan de A en de O zijn, omdat Hij de aanvang en het einde geeft voor het begripsvermogen van de menselijke geest; want Hij kan over de grens van het Goddelijke-Wezenloze gaan, en hiermede alles overzien.

Het geheim Lucifer.

Een grauwe sluier rust over alles, wat in samenhang met Lucifer staat. Het is, alsof alles terugschrikt, de tip van deze sluier op te lichten. Dit terugschrikken is in werkelijkheid slechts het onvermogen, om in het rijk van het duister binnen te dringen. Dit niet-kunnen echter ligt wederom gans eenvoudig in de natuur van de zaak, omdat ook hier de mensengeest niet zo ver kan doordringen, maar hem in zijn geaardheid een grens gesteld is. Evenmin zoals hij tot naar de Hoogste Hoogten kan gaan, zo kan hij ook niet tot naar de diepste diepten doordringen, het zal ook nooit kunnen.

Zo schiep de fantasie vervanging voor het ontbrekende, wezens in velerlei vorm. Men spreekt van de duivel in de meest zonderlinge vormen, van de gevallen en uitgestoten aartsengel, van de belichaming van het kwade principe*, en wat er anders nog meer is. Van het eigenlijke wezen van Lucifer begrijpt men niets, ondanks de mensengeest door hem wordt getroffen en daardoor dikwijls midden mee in de werveling komt in een geweldige tweespalt, die men strijd kan benoemen.

Diegenen, die van een gevallen aartsengel spreken, en ook zij, die van de belichaming van het kwade principe spreken, komen het feit het dichtst nabij. Alleen is ook hierin een verkeerde instelling, die aan alles een onjuist beeld verleent. Een belichaming van het kwade principe laat de hoogste top, het einddoel, het levend-lichaam-gewordene van al het kwade vermoeden, dus de bekroning, het volkomen slot. Lucifer echter is integendeel de *oorsprong* van het verkeerde principe, het *uitgangspunt* en de drijvende kracht. Men zou het ook niet het *kwade* principe moeten noemen, dat hij veroorzaakt, maar het *verkeerde* principe. Verkeerd als de betekenis van onjuist gebruikt, niet onrechtvaardig. Het werkingsgebied van dit

*) grondbeginsel, basiswet

onjuiste principe is de stoffelijke schepping. In het stoffelijke alleen treffen de uitwerkingen van het Licht en de uitwerkingen van het duister, dus van de beide tegengestelde principes tezamen, en werken daarin voortdurend op de mensenziel in, tijdens deze de stoffelijkheid tot zijn ontwikkeling doorloopt. Aan welke zich nu de mensenziel volgens zijn eigen wens meer overgeeft, is uitslaggevend voor haar omhoog stijgen naar het Licht of afwaarts streven naar het duister.

De kloof is geweldig, die tussen het Licht en het duister ligt. Zij wordt opgevuld van het scheppingswerk van het stoffelijke, die aan de vergankelijkheid van de vormen, dus aan de ontbinding van de op dat ogenblik bestaande vormen en aan het weer opnieuw vormen onderworpen zijn.

Daar een kringloop volgens de Wetten, die de Wil van God de Vader in de Schepping legt, alleen dan als voleindigd en vervuld gelden kan, wanneer hij aan zijn einde tot de oorsprong terugkeert, zo kan ook de omloop van een mensengeest slechts dan als vervuld aanzien worden, wanneer hij in het Geestelijk-Wezenhafte terugkeert, dat het dichtst bij het Oerlicht staat, omdat zijn zaadkorrel van dit Geestelijk-Wezenhafte uitgegaan is. Laat hij zich afdrijven, naar het duister toe, dan loopt hij gevaar, over de uiterste kring van zijn normale loop naar de diepte te worden weggetrokken en dan de weg naar het opstijgen niet meer terugvinden. Hij kan echter ook niet, uit het dichtste en diepste fijnstoffelijke duister nog dieper over deze uiterste grens naar buiten te treden, uit het stoffelijke, zoals hij dit naar boven toe in het rijk van het Geestelijk-Wezenhafte zou kunnen doen, omdat dit zijn uitgangspunt is, en wordt daarom in de geweldige kringloop van de stoffelijke schepping voortdurend mee weggetrokken tot ten laatste mee in de ontbinding, omdat hem zijn fijnstoffelijk-duistere, dus het dichte en zware gewaad, of ook het generzijdse lichaam genoemd, omlaag houdt. De ontbinding lost dan zijn in het verloop door de Schepping verkregen geestelijke persoonlijkheid als zodanig mee op, zo dat hij de

geestelijke dood ondergaat en in Geestelijk Oerzaad verstuijd wordt.

Lucifer zelf staat *buitenaf* de stoffelijke schepping, wordt dus *niet* mee in de ontbinding getrokken, zoals het de slachtoffers van zijn principe vergaat; want Lucifer is eeuwig. Hij stamt uit een bepaald deel van het Goddelijk-Wezenhafte. De tweespalt zette na het begin van het ontstaan van al het stoffelijke in. Uitgezonden, om het Geestelijk-Wezenhafte in het stoffelijke te ondersteunen en in de ontwikkeling te bevorderen, vervulde hij zijn opdracht niet in de zin van de Scheppende Wil van God de Vader, maar hij koos andere dan die, welke hem door deze Scheppende Wil voorgeschreven wegen, uit een beter-willenen-weten, dat hem bij zijn werken in het stoffelijke overkwam.

De hem gegeven kracht misbruikend, voerde hij het principe van de verleiding in, in plaats van het principe van de steunende hulp, dat gelijkbetekenend met dienende Liefde is. Dienende Liefde in Goddelijke Zin bedoeld, die niets gemeen heeft met slaafs dienen, maar uitsluitend de geestelijke opstijging en hiermee het eeuwige geluk van de naaste voor ogen heeft en dienovereenkomstig handelt.

Het principe van de verleiding echter betekent hetzelfde met het leggen van valstrikken, waar door de niet voldoende in zich vaststaande schepselen snel struikelen, vallen en verloren gaan, terwijl andere weer ongetwijfeld daarbij versterken in waakzaamheid en kracht, om dan machtvol omhoog te bloeien tot Geestelijke Hoogten. Al het zwakke is echter bij voorbaat aan de vernietiging reddeloos prijsgegeven. Het principe kent geen goedheid, geen erbarmen; het mist de Liefde van God de Vader, en daarmee echter ook de geweldigste aandrijfkracht en de sterkste steun, die er is.

De in de Bijbel geschilderde verzoeking in het Paradijs toont de werking van het inzetten van het Lucifer-principe, doordat ze in beelden voorstelt, hoe het door verleiding de sterkte of standvastigheid van het mensenpaar probeert te beproeven, om het bij het geringste wankelen dadelijk onbarmhartig op de weg van de vernietiging te stoten.

Standvastigheid zou gelijkbetekenend geweest zijn met vreugdevolle instelling in de Goddelijke Wil, Die in de eenvoudige Natuur- of Scheppingswetten ligt. En deze Wil, het Goddelijke Gebod, was het mensenpaar goed bekend. Onwankelbaar worden zou gelijktijdig een erkenning en navolging van deze Wetten geweest zijn, waardoor de mens zich deze eerst juist en onbeperkt ten nutte kan maken en zo tot de eigenlijke "heer der Schepping" wordt, omdat hij "met hen meegaat". Alle krachten worden hem dan dienstbaar, als hij er niet tegenin gaat, en werken vanzelf in zij voordeel. Daarin ligt dan de vervulling van de Geboden van de Schepper, die verder niets willen, dan de ongestoorde en ongehinderde instandhouding en verzorging van alle ontwikkelingsmogelijkheden, die in Zijn heerlijk Werk zijn neergelegd. Deze eenvoudige inachtneming is verder ingrijpend weer een bewust meewerken aan de gezonde verdere ontwikkeling van de Schepping of van de stoffelijke wereld.

Wie dit niet doet, is een hindernis, die zich ofwel in de juiste vorm moet laten slijpen of tussen het raderwerk van het werelddrijfwerk, dus de Scheppingswetten, de vermaling ten deel valt. Wie zich niet buigen wil, moet breken, daar geen stilstand kan ontstaan.

Lucifer wil niet met goedheid het allengs rijpen en sterk worden afwachten, wil niet, zoals hij moest, een liefhebbende tuinman zijn, die de hem toevertrouwde planten behoed, stut en verzorgt, maar met hem werd letterlijk "de bok tot de tuinman". Hij is op de vernietiging van al het zwakke uit en werkt op deze wijze meedogenloos.

Daarbij veracht hij de slachtoffers, die aan zijn verleidingen en valstrikken bezwijken, en wil, dat ze in hun zwakheid te gronde zullen gaan.

Hij heeft ook een afkeer voor de laagheid en de gemeenheid, die deze gevallen slachtoffers in de uitwerking van zijn principe leggen; want alleen de mensen maken deze tot de weerzinwekkende verwerpelijkheid, in welke ze zich daar tonen, en daarmee sporen ze Lucifer alleen maar des te meer

ertoe aan, om in hen schepsels te zien, welke enkel en alleen vernietiging verdienen, geen liefde en verzorging.

En tot de uitvoering van deze vernietiging draagt niet in geringe mate het zich aan het principe van de verleiding als natuurlijk gevolg aansluitende principe van het zich uitleven bij. Het zich uitleven voltrekt zich in de lagere gebieden van het duister, wordt echter in de zogenaamde psychoanalyse* van verschillende beoefenaars reeds aards toegepast in het aannemen, dat ook op aarde het zich uitleven rijper maakt en bevrijdt.

Doch welk een ontzettende ellende moet de uitoefening van dit principe op de aarde toebrengen! Welk onheil moet dit aanrichten, omdat op de aarde niet zoals in de gebieden van het duister alleen het gelijkgeaarde bijeen is, maar nog het duistere zoals het lichtere naast- en met elkaar leeft. Men denke daarbij slechts aan het geslachtsleven en dergelijke. Wanneer een zulk principe in de uitoefening op de mensheid losgelaten wordt, moet het op het einde slechts een Sodom en Gomorra geven, waar uit het geen ontsnappen is, maar waar alleen een doen schrikken van de grootste aard een einde kan brengen.

Gans afgezien echter daarvan ziet men heden reeds talrijke slachtoffers van dergelijke leren zonder houvast rond dwalen, waarvan het geringe zelfbewustzijn, ja zelfs al het persoonlijke denken, nog gans uitgepluist en vernield werd daar, waar ze vol vertrouwen hulp verwacht hadden. Zij staan daar zoals mensen, aan wie stelselmatig alle kleren van het lichaam gerukt werden, opdat ze dan gedwongen zijn, de hun aangereikte nieuwe kleren aan te doen. De dus ontklede zijn echter niet in staat in de meeste gevallen helaas niet meer in te zien, waarom ze nog nieuwe kleren zouden moeten aandoen. Door het stelselmatig binnendringen in hun meest persoonlijke dingen en rechten verloren ze met de tijd ook dan het persoonlijke zelfbewustzijn in stand houdende schaamtegevoel, zonder dit niets persoonlijks kan zijn, dat een deel van het persoonlijke zelf uitmaakt.

*) zielenherkenning

Op een zo omgewoelde bodem laat zich dan geen nieuwe, stevige bouw oprichten. Onzelfstandig blijven deze mensen met weinig uitzonderingen, wat zich tot naar tijdelijke hulpeloosheid verhoogd, daar hun ook de weinige steun ontnomen werd, die ze tevoren nog hadden.

De beide principes van het zich uitleven en van de verleiding zijn zo nauw tezamen verbonden, dat het zich uitleven beslist door de verleiding voorafgegaan moet worden. Het is dus het regelrecht opvolgen en verbreiden van het Lucifer-principe.

Voor de ware zielendokter is geen neerhalen nodig. Deze geneest vooreerst en bouwt dan verder op. Het ware principe geeft de omzetting van verkeerde verlangens door geestelijk inzicht!

De aanwending van dit liefdeloze principe echter moest Lucifer vanzelfsprekend uit de natuur van de zaak altijd meer van de Liefdevolle Wil van de Almachtige Schepper scheiden, wat zijn eigen afsnijden of uitgestoten uit het Licht teweegbracht en daarmee de altijd diepere val van Lucifer. Een zich-zelf-van-het Licht-afgescheiden-hebbende is Lucifer, wat gelijkbetekenend is met een uitgestotene.

De afstoting moest eveneens volgens de bestaande Oerwetten, de onveranderlijke, Heilige Wil van God de Vader plaatshebben, omdat een ander gebeuren niet mogelijk is.

Daar nu alleen de Wil van God de Vader, de Schepper van alle dingen, Almachtig is, en deze ook in de stoffelijke schepping en haar ontwikkeling vast is geworteld, kan Lucifer wel zijn principe in het stoffelijke inzenden, de uitwerkingen echter zullen zich altijd slechts in de door God de Vader vastgelegde Oerwetten kunnen bewegen, en moeten zich in hun richting vormen.

Zo kan Lucifer door de toepassing van zijn onjuiste principe wel een aanstoot geven naar de voor de mensheid gevaarlijke wegen, hij kan echter niet, de mensen tot wat dan ook met geweld te dwingen, zodra zich deze niet zelf vrijwillig ertoe besluiten.

Lucifer kan in feite alleen maar lokken. De mens als zodanig staat echter vaster dan hij in de stoffelijke schepping, derhalve ook veel zekerder en krachtiger, dan hem de invloed van Lucifer ooit treffen kan. Eén ieder mens is daardoor zo beschermd, dat het een tienvoudige smaad voor hem is, wanneer hij zich door deze in vergelijking tot hem zwakkere kracht laat lokken. Hij moet bedenken, dat Lucifer zelf *buitenaf* het stoffelijke staat, terwijl hij met vaste voeten in de hem volledig vertrouwde grond en bodem wortelt. Lucifer is gedwongen, voor zijn principe-aanwendingen enkel zijn hulptroepen te benutten, die zich uit in de verleidingen gevallen mensengeesten tezamen stellen.

Tegen hen echter is wederom ieder naar boven strevende mensengeest niet alleen volkomen opgewassen, maar in sterkte ver superieur. Eén enkele ernstige wilsdaad voldoet, om een leger daarvan spoorloos te laten verdwijnen. Vooropgesteld, dat deze met hun verlokkingen in het geheel geen weerklank of gelijkenis vinden, waar aan ze zich kunnen vastklampen.

Lucifer zou helemaal machteloos zijn, wanneer de mensheid zich de moeite zou doen, de van de Schepper ingelegde Oerwetten te herkennen en na te volgen. De mensen steunen echter helaas zijn principe altijd meer door hun huidige aard en zullen daarom ook voor het grootste deel ten onder moeten gaan.

Het is onmogelijk, dat één of andere mensengeest met Lucifer zelf een strijd uitvechten kan, om de eenvoudige reden, dat hij niet tot hem kan doordringen, ten gevolge van het verschil van wezensaard. De mensengeest kan altijd alleen maar met de door het verkeerde principe gevallen in aanraking komen, die in de grond zijn wezensaard hebben.

De oorsprong van Lucifer vereist, dat hem alleen diegene persoonlijk naderen en tegen optreden kan, die uit de gelijke oorsprong is; want alleen zo iemand is in staat tot hem door te dringen. Het moet een Godgezondene zijn, komend en gevuld van het Goddelijk-Wezenloze, gewapend met de heilige ernst

van zijn zending, en vertrouwend op de oorsprong van alle kracht, op God de Vader zelf.

Deze Opgave is aan de aangekondigde Mensenzoon toebedeeld.

Persoonlijk is de strijd, van aangezicht tot aangezicht, niet alleen symbolisch in de algemene zin, zoals het vele onderzoekers uit verkondigingen willen afleiden. Het is de vervulling van de verkondiging in Parsifal. De "Heilige Speer", de Macht, had Lucifer verkeerd aangewend, en het Geestelijk-Wezenhafte daarmee in de mensheid als zijn vonk en uitloper door zijn principe een pijnlijke wonde toegebracht. Hij wordt hem in deze strijd ontnomen. Dan in de "juiste hand", dus bij het doorvoeren van het echte Graalprincipe van de Reine Streng Liefde, geneest hij die eerder door hem in de onjuiste hand, dus onjuiste aanwending, geslagen wond.

Door het Lucifer-principe, dus door de verkeerde aanwending van de Goddelijke Macht, wat hetzelfde betekent als de "Heilige Speer" in de verkeerde hand, wordt aan het Geestelijk-Wezenhafte een wond toegebracht, *die zich niet kan sluiten!* Dat is met deze gedachte in de legende in treffende vorm beeldend weergegeven; want het verloop lijkt werkelijk op een open, zich niet sluitende wond.

Men overlegde, dat de mensengeesten als onbewuste geestzaadkorrels of vonken uit de onderste rand van het Geestelijk-Wezenhafte in de schepping van het stoffelijke afvloeien of overspringen, in de verwachting, dat deze uitvloeiende delen na hun omloop door het stoffelijke tot persoonlijk bewustzijn gewekt en ontwikkeld weer in de voleinding van de kringloop in het Geestelijk-Wezenhafte terugkeren. Gelijkend als de kringloop van het bloed in het grofstoffelijke lichaam! Het Lucifer-principe echter leidt nu een groot deel van deze Geestelijke kringloopstroom af, waardoor veel van het Geestelijk-Wezenhafte verloren gaat. Daardoor kan de noodwendige kringloop niet gesloten worden, en het werkt zich uit zoals dat voortdurende verzwakkend *afvloeien* uit een open wond.

Komt echter nu de "Heilige Speer", dus de Goddelijke Macht, in de *juiste* hand, die in de Wil van de Schepper staat en die door het stoffelijke als levenbrengende factor doortrekkende Geestelijk-Wezenhafte de juiste Weg wijst, die het opwaarts voert tot zijn uitgangspunt, in het Lichte Rijk van God de Vader, dan gaat het niet meer verloren, maar vloeit daarmee terug in zijn Oorsprong zoals het bloed naar het hart, waardoor de in het Geestelijk-Wezenhafte tot dusver verzwakkende afvloeiende wond *gesloten* wordt. Bijgevolg kan de genezing alleen door dezelfde Speer gebeuren, die deze wond sloeg.

Daartoe moet echter eerst de speer van Lucifer afgenomen worden en in de juiste Hand komen, wat zich in de *persoonlijke* strijd van de Mensenzoon met Lucifer voltrekt!

De zich dan nog aansluitende, in het fijnstoffelijke en grofstoffelijke binnentrekkende strijd zijn alleen maar nawerkingen van deze ene grote strijd, die de beloofde ketening van Lucifer moet brengen, die het begin van het Duizendjarige Rijk aankondigt. Ze betekenen het uitroeien van de gevolgen van het Lucifer-principe.

Dit richt zich tegen het heersen van de Goddelijke Liefde, waarvan de zegeningen de mensen in hun tocht door het stoffelijke ten deel worden. Zou nu de mensheid eenvoudig deze Goddelijke Liefde nastreven, dan zou zij dadelijk volkomen gevrijwaard zijn voor iedere verleidingen van Lucifer, en hij zou van al zijn verschrikkingen ontkleed zijn, die de mensengeest om hem heen weeft.

Aan de bonte fantasie van de menselijke hersens zijn ook de afschuwelijke, lelijke gestalten ontsproten, die men verkeerdelijk aan Lucifer te geven zich moeite doet. In werkelijkheid kon het ook om de eenvoudige reden van verschillende wezen geaardheid nog geen menselijk oog aanschouwen, ook niet voor het geestelijk oog, dat het fijnstoffelijke van het generzijdse dikwijls reeds gedurende het aardse leven in staat is te herkennen.

Lucifer is in het tegendeel tot alle voorstellingen trots en mooi te noemen, bovenaards mooi, van een duistere majesteit

met heldere, grote, blauwe ogen, die echter van de ijskoude uitdrukking ontbrekende liefde getuigen. Hij is niet alleen maar een begrip, zoals men hem gewoonlijk volgens vergeefse andere verklaringen tracht voor te stellen, maar hij is persoonlijk.

De mensheid moet leren begrijpen, dat ook aan hem door haar eigen geaardheid een grens gesteld is, die zij nooit kan overschrijden, natuurlijk ook in het denken niet, en dat van de andere zijde van deze grens boodschappen slechts op de weg van de Genade kunnen komen. Doch niet door mediums, die hun geaardheid ook niet door onaardse toestanden kunnen veranderen, evenmin door de wetenschap. Juist deze heeft immers door de scheikunde de gelegenheid te vinden, dat verschil van aard onoverkomelijke grenzen kan vormen. Deze Wetten echter gaan van de Oorsprong uit, en zijn niet alleen in het Werk van de Schepping eerst te vinden.

De gebieden van het duister en de verdoemenis.

Wanneer men afbeeldingen ziet, die het leven in de zogenaamde hel moeten weergeven, zo gaat men schouderophalend daarover voorbij met een half ironische, half medelijdende glimlach, en de gedachte, dat alleen een ziekelijke fantasie of een fanatiek blindgeloof scènes van zulke aard kunnen bedenken. Zelden zal er iemand zijn, die ook maar het kleinste korreltje waarheid daarin zoekt. En toch kan zelfs de huiveringwekkendste fantasie nauwelijks bij benadering een beeld samenstellen, dat de kwellingen van het leven in de duistere gebieden de uitdrukking nabijkomt. Arme verblinden, die wanen, met een spottend schouderophalen lichtzinnig daarover te kunnen voorbijgaan! Het ogenblik komt, waar lichtzinnigheid zich bitter wreekt met het ontstellende intreden van de waarheid. Daar helpt geen tegenstribbelen, geen zich afwenden, ze worden meegezogen in de maalstroom, die hen wacht, wanneer ze niet te rechter tijd deze overtuiging van een onwetendheid afwerpen, die altijd alleen maar de holheid en bekrompenheid van zulk een mens kentekent.

Nauwelijks heeft de losmaking van het fijnstoffelijke lichaam van het grofstoffelijke lichaam plaats gevonden*, zo ondervinden ze reeds de eerste grote verrassing in de belevenis, dat het bewuste zijn en leven daarmee nog niet beëindigd is. Het eerste gevolg is verwarring, waarop zich onvoorstelbare angst aansluit, die dikwijls in doffe berusting of angstige vertwijfeling overgaat! Vergeefs is dan het zich verzetten, vergeefs al het klagen, vergeefs echter ook het smeken; want ze moeten oogsten, wat ze in het aardse leven zaaiden.

*) Voordracht nr. 40: De dood.

Bespotten ze het Woord, dat hun van God gebracht werd, welk op het leven na de aardse dood en de daarmee verbonden verantwoordelijkheid van één ieder sterk denken en handelen verwijst, zo is het minste, wat ze opwacht, datgene, wat ze gewild hebben: *diepe duisternis!* Hun fijnstoffelijke ogen, oren en mond zijn gesloten door hun eigen willen. Zij zijn doof, blind en stom in hun nieuwe omgeving. Dat is het gunstigste, wat hen kan gebeuren. Een generzijdse leider en helper kan zich aan hen niet verstaanbaar maken, omdat ze zich zelf daarvoor afgesloten houden. Een treurige toestand, waaraan alleen het langzaam innerlijk rijpen van de betreffende zelf, dat door de zich toenemende vertwijfeling voert, een geleidelijk verandering kan brengen. Met het groeiende innige verlangen naar Licht, dat zoals een ononderbroken hulpgeroep uit zulke bedrukte en gekwelde zielen opstijgt, wordt het dan eindelijk beetje bij beetje lichter om hem heen, totdat hij ook anderen leert zien, die gelijk hem hulp behoeven. Heeft hij nu het streven naar, deze nog in diepere duisternis wachtenden te ondersteunen, opdat het ook bij hen lichter kan worden, zo versterkt hij in deze werkzaamheid van het proberen te helpen door de daartoe vereiste inspanning altijd meer, totdat een ander naar hem kan toetreden, die reeds verder voortgeschreden is, om ook hem verder te helpen, de lichtere gebieden tegemoet.

Zo hokken ze triest terneer, daar hun fijnstoffelijke lichamen door hun niet-willen ook te krachteloos zijn, om te gaan. Een moeizaam, onzekere op-de bodem-kruipen blijft het daarom, wanneer het eens tot een beweging komt. Anderen weer klossen wel op de tast in dit duister rond, struikelen, vallen, staan iedere keer weer op, om nu eens hier, dan weer daar zich te stoten, waarbij pijnlijke wonden niet uitblijven; want daar een mensenziel altijd slechts door de aard van zijn eigen duisterheid, die hand in hand gaat met de meer of minder sterke dichtheid, die wederom een overeenkomstige zwaargewicht naar zich trekt, in dat gebied neerzinkt, dat met hun fijnstoffelijke zwaartekracht nauwkeurig overeenkomt,

dat dus van gelijke fijnstoffelijke aard is, zo wordt hun nieuwe omgeving voor hen evenzo grijpbaar, voelbaar en ondoordringbaar, zoals het een grofstoffelijk lichaam in grofstoffelijke omgeving vergaat. Elke stoot, elke val, of elke kwetsuur voelen ze daarom daar zo pijnlijk, als het hun grofstoffelijk lichaam gedurende zijn aardse loopbaan op de grofstoffelijke aarde ondervond.

Zo is het in elk gebied, om het even welke diepte of hoogte ze toebehoort. Dezelfde stoffelijkheid, dezelfde voelbaarheid, dezelfde wederzijdse ondoordringbaarheid. Elk hoger gebied echter, of iedere andere stoffelijke aard kan door de lagere, dichtere stoffelijke aard ongehinderd erdoor, zoals ieder fijnstoffelijke door het anders gearde grofstoffelijke.

Anders nu met zulke zielen, die bovendien het één of andere begane onrecht af te lossen hebben. Het feit zelf is een zaak op zich. Zij kan afgelost worden op het ogenblik, waar de dader van het betreffende deel volledige, eerlijk gemeente vergiffenis verkrijgt. Wat een mensenziel echter *zwaarder* bindt, dat is de *drang*, of de *hang*, die de drijfveer tot een daad of tot meerdere daden vormt. Deze hang leeft in de mensenziel sterk, ook na het overgaan, na de losmaking van het grofstoffelijke lichaam. Hij zal zelfs in het fijnstoffelijke lichaam dadelijk nog sterker tot gelding komen, zodra de beperking van al het grofstoffelijke wegvalt, daar dan het aanvoelen veel levendiger en zonder terughoudendheid werkt. Een dergelijke hang is het ook wederom, die maatgevend voor de dichtheid en dus de zwaarte van het fijnstoffelijke lichaam wordt. Dat heeft tot gevolg, dat het fijnstoffelijke lichaam na het vrij worden van het grofstoffelijke lichaam meteen in dat gebied neerzinkt, dat nauwkeurig aan zijn zwaarte en dus ook aan gelijke dichtheid overeenkomt. Daar zal hij bijgevolg ook allen vinden, die de zelfde hang huldigen. Door hun uitstralingen wordt de zijne nog gevoed, verhoogd, en hij zal dan in uitoefening van deze hang gewoonweg tekeergaan. Evenzo natuurlijk ook de anderen met hem daar zich bevindende. Dat dergelijke, ongeremde razernijen voor de omgeving een kwelling moeten

zijn, is niet moeilijk begrijpelijk. Daar dit echter in zulke gebieden altijd slechts op wederkerigheid berust, zo zal ieder afzonderlijk onder de anderen bitter te lijden hebben, al dat, wat hij wederom naar de anderen voortdurend zelf tracht aan te doen. Zo wordt het leven daar tot een hel, totdat een dergelijke mensenziel beetje bij beetje uitgeput raakt en afschuw daarvoor aanvoelt. Dan zal na lange duur eindelijk geleidelijk de wens ontwaken, om eruit te komen uit zulke een aard. De wens en de afschuw zijn het begin van de verbetering. Het zal zich tot een kreet om hulp en ten laatste tot een gebed versterken. Eerst dan kan hem de hand tot de opstijging aangeboden worden, wat dikwijls tientallen of honderden jaren, menigmaal ook nog langer op zich laat wachten. De hang in een mensenziel is dus het sterkste bindende.

Daaruit komt naar voor, *dat een ondoordachte daad veel gemakkelijker en veel sneller af te lossen is, dan een in de mens rustende hang, om het even, of deze tot een daad geworden is of niet!*

Een mens, die een onzuivere *hang* in zich draagt, zonder deze ooit tot een daad te laten worden, omdat hem de aardse verhoudingen gunstig zijn, zal derhalve zwaarder moeten boeten dan een mens, die op ondoordachte wijze door één of meerdere daden gefaald heeft, zonder slechte bedoelingen daarbij gehad te hebben. De ondoordachte daad kan de laatstgenoemde dadelijk vergeven zijn, zonder een slecht karma te ontwikkelen, de hang echter dan eerst, wanneer hij volkomen in de mens werd uitgedoofd. En van deze zijn er vele soorten. Zij het nu hebzucht en van de hem verwante gierigheid, zij het vuige zinnelijkheid, drang naar diefstal of moord, brandstichting of ook alleen maar naar afzetterij, of naar lichtzinnige nalatigheid, om het even, een dergelijke hang zal de betreffende altijd daarheen laten zinken of trekken, waar zijns gelijke is. Afbeeldingen van het leven daarvan weer te geven, heeft geen zin. Ze zijn dikwijls zo verschrikkelijk van aard, dat een mensengeest op aarde nauwelijks aan dergelijke werkelijkheden kan geloven, zonder ze te zien. En ook dan zou

hij nog denken, het moeten slechts afbeeldingen van grenzeloze opgezweepte koortsfantasieën zijn. Zo laat hij zich ermee vergenoegen, zedelijke afkeer voor al het dergelijke aan te voelen, die hem vrij maakt van de banden van al het lagere, opdat voor de opstijging naar het Licht geen hindernis meer in de weg staat.

Zo zijn de duistere gebieden als uitwerkingen van het principe, dat Lucifer tracht in te voeren. De eeuwige kringloop van de Schepping rolt voort en komt aan het punt, waar de ontbinding begint, waarin al het stoffelijke zijn vorm verliest, om in oerzaad te vervallen, en daarmee in het verder rollen nieuwe vermenging, nieuwe vormen brengt met frisse kracht en maagdelijke bodem. Wat zich tot daartoe uit het grof- en fijnstoffelijke nog niet kon losmaken, om over de hoogste, fijnste en lichtste grens, al het stoffelijke achter zich latend, in het Geestelijk-Wezenhafte binnen te treden, dat wordt onverbiddelijk in de ontbinding meegezogen, waardoor ook zijn vorm en het persoonlijke in hem wordt vernietigd. Dat is dan eerst de eeuwige verdoemenis, het uitblussen van al het bewust persoonlijke!

De gebieden van het Licht en het Paradijs.

Stralend Licht! Verblindende Reinheid! Gelukzalige Lichtheid! Dit alles zegt uit zichzelf reeds zo veel, dat nauwelijks nog in bijzonderheden te treden nodig is. Hoe minder het fijnstoffelijke lichaam, dus de mantel van de menselijke geest in het generzijdse, met één of andere hang naar het lagere, met één of andere begeerte naar grofstoffelijke dingen en genietingen belast is, des te minder trekt het hem daarnaar, des te minder dicht en daardoor ook des te minder zwaar zal zijn fijnstoffelijke lichaam zijn, dat zich zijn willen overeenkomstig vormt, en des te sneller zal hij door zijn lichtheid omhoog geheven worden in de lichtere, met de mindere dichtheid van zijn fijnstoffelijke lichaam overeenkomende gebieden.

Hoe minder dicht, dus lossen en fijner dit fijnstoffelijke lichaam door zijn rijpheid van lage begeerten werd, des te helderder en lichter moet hij ook verschijnen, daar dan de kern van het Geestelijk-Wezenhafte in de mensenziel, die op zichzelf door zijn gesteldheid stralend is, altijd meer van binnenuit het minder dicht wordende fijnstoffelijke lichaam doorstraalt, terwijl in de lagere gebieden deze op zich stralende kern door de grotere dichtheid en zwaarte van het fijnstoffelijke lichaam verhuld en verduisterd blijft.

Ook in de gebieden van het Licht zal één iedere mensenziel al naar de gesteldheid van zijn fijnstoffelijk lichaam het gelijkgeaarde vinden, dus het gelijkgezinde. Daar alleen het werkelijk edele, het goedwillende, in staat is naar boven te streven, vrij van lagere begeerten, zo zal hij als zijn gelijke aard ook alleen het edele aantreffen. Dat de bewoner van een zulk gebied geen kwellingen te lijden heeft, maar alleen de zegen van het van hem gelijkaardige uitstromende edele

geniet, zich daarin gelukkig voelt en wederom zelf ook vreugde in de anderen tegenover zijn eigen doen opwekt en mede aanvoelt, is eveneens gemakkelijk begrijpelijk. Hij kan zeggen, dat hij in de velden van de zaligen, zich dus gelukkig voelende wandelt. Aangespoord daarvan, zal zijn vreugde over het reïne en hoge altijd sterker worden en hem verder en verder omhoogheffen. Zijn fijnstoffelijk lichaam zal doordrongen van deze gewaarwording, fijner en altijd minder dicht worden, zo dat het lichtgeven van de Geestelijk-Wezenhafte kern altijd stralender doorbreekt, en ten laatste ook de laatste stofjes van dit fijnstoffelijke lichaam als in vlammen opgaand afvallen, waardoor dan de hiermede volmaakte en bewuste, persoonlijk geworden mensengeest in volkomen Rein Geestelijk-Wezenhafte aard de grens naar het Geestelijk-Wezenhafte kan overschrijden. *Eerst daarmee treedt hij in het Eeuwige Rijk van God de Vader, in het onvergankelijke Paradijs.*

Zo min als een schilder in een schilderij de kwellingen van het werkelijke leven in de duistere gebieden zou kunnen weergeven, evenmin kan hij de verrukking schilderen, die in het leven in de gebieden van het Licht ligt, ook wanneer deze gebieden nog tot het vergankelijke fijnstoffelijke behoren, en de grens naar het Eeuwige Rijk van God de Vader nog niet overschreden is.

Elke schilderij en elke poging, om dat leven beeldend weer te geven, zou beslist een verkleining betekenen, die de mensenziel daarom in plaats van nut alleen schade zou moeten brengen.

Wereldgebeuren.

Er is geen groter gevaar voor een zaak, dan een leemte te laten, waarvan de vervullingsnoodwendigheid veelvuldig aangevoeld wordt. Het helpt dan niets, daaraan voorbij te willen gaan; want een dergelijke leemte verhindert ieder voortgaan, en zal, zodra daarop een bouw opgericht is, dit op een dag laten ineensorten, ook wanneer hij met de grootste bedrevenheid en met werkelijk goed materiaal uitgevoerd is.

Zo tonen zich heden die diverse christelijke geloofsgemeenschappen. Ze sluiten af met taaie energie oog en oor aan menige stellingen in hun leer, die een onlogica laten aanvoelen. Met lege woorden trachten ze erover heen te stappen, in plaats van werkelijk eens ernstig tot inkeer te komen. Wel voelen ze het gevaar aan, dat de door een leer van blind geloof voorlopig gelegde bruggen over dergelijke kloven op een dag niet meer toereikend kunnen zijn, en ze vrezen het ogenblik, die deze lichte opbouw door plotseling inzicht moet laten herkennen. Ook weten ze, dat dan niemand meer te bewegen zal zijn, een zo bedrieglijke weg te betreden, waardoor natuurlijk de dan weer volgende vaste verdere opbouw en weg eveneens leeg moet blijven. Evenzo is hun bekend, dat één enkele luchtstroom van frisse waarheid zulke kunstmatige bouwsels wegvagen moet. Doch bij gebrek aan iets beters trachten ze ondanks alle gevaren de wankelende planken vast te houden. Ze zijn zelfs veel eerder bereid, om ze met alle middelen te verdedigen en diegene te vernietigen, die het zou wagen, met de waarheid zelf een stevigere overgang te brengen. Zonder aarzelen zouden ze hetzelfde verloop proberen te herhalen, dat voor bijna tweeduizend jaar zich op deze aarde afspeelde, die zijn schaduw nog tot op de huidige dag werpt, en die zij toch zelf als grote aanklacht tegen de verblinding en de

verderfelijke stijfkoppigheid van de mensen tot brandpunt van hun leer en hun geloof maakten. Het waren *de dragers van de religies* en de toenmalige geleerden, die in hun dogmatische vernauwing en hun zwakheid verradende eigendunk de Waarheid en de Godszoon niet konden te herkennen, zich ook daarvoor afsloten en Hem en zijn aanhangers uit vrees en afgunst haatten en vervolgden, terwijl de andere mensen zich gemakkelijker voor het inzicht openstelden en de Waarheid van het Woord sneller aanvoelden. Ondanks nu de huidige dragers van de christelijke religiesgemeenschappen de lijdensweg van de Godszoon bijzonder benadrukken, zo hebben ze toch van dit feit zelf niets geleerd en geen nut daaruit getrokken. Juist de huidige leiders van deze op Christus leren gegronde gemeenschappen, zoals ook diegene van de nieuwere bewegingen zouden ook heden weer éénieder onschadelijk trachten te maken, die de wankele overgangen over bedenkelijke leemten of kloven in hun onderrichtingen en uitleggingen door de Waarheid zelf in gevaar zou kunnen brengen. Ze zouden hem met hun haat vervolgen, die uit angst geboren is, en nog veel meer uit ijdelheid, nauwkeurig zoals het reeds eens was.

De grootmoedigheid zou hen ontbreken om te verdragen, dat hun weten niet toereikend was, om de Waarheid zelf te herkennen en de leemten op te vullen, om daarmee voor de mensen tot gemakkelijker begrip en volledig bevatten de weg te effenen.

En toch is het de mensheid alleen door een volledig bevatten een opstijgen mogelijk, nooit door blind, onwetend geloven!

Zulk een leemte door verkeerde overlevering is het begrip van de "Mensenzoon". Ziekelijk wordt daaraan vastgehouden, gelijkend aan de farizeeërs, die zich van hun traditionele starre leren tegenover staande Waarheid door de Godszoon niet wilden ontsluiten. Christus heeft van Zich *alleen* als de Godszoon gesproken. De onlogica, zich gelijktijdig Mensenzoon te noemen, lag verre van Hem. Al zou men nu uit de eigen twijfel met de grootste bedrevenheid en handigheid naar alle

richtingen geprobeerd hebben, deze openlijk zichtbare en door ieder rustig nadenkend mens aangevoelde tegenspraak tussen Godszoon en Mensenzoon te verklaren, zo kan toch ondanks alle moeite niet worden beweerd, dat een *vereniging* kon worden gevonden. De gunstigste van alle uitleggingen zou moeten altijd en altijd weer een dubbele natuur tonen, die *naast elkaar* bleef staan, nooit echter als *één* kon verschijnen.

Dit ligt ook gans in de natuur van de zaak. De Godszoon kan niet tot Mensenzoon worden, alleen, omdat Hij door een mensenlichaam geboren moest worden, om op de aarde te kunnen rondgaan.

Het is iedere christen bekend, dat de Godszoon uitsluitend in een *Geestelijke Zending* kwam, en dat al Zijn Woorden het *Geestelijke Rijk* betroffen, dus *geestelijk* bedoeld waren. Bijgevolg mag van begin af aan ook zijn herhaalde verwijzing op de Mensenzoon niet anders opgevat worden! Waarom zou nu hier een uitzondering zijn? Geestelijk echter was en bleef Christus uitsluitend de *Godszoon!* Wanneer Hij nu van de Mensenzoon sprak, zo kon Hij Zich niet Zelf daarmee bedoelen. Er ligt in dit alles iets veel meer geweldig, dan de huidige uitleggingen van de christelijke religies weergeven. De openlijke tegenspraak zou moeten reeds lang ernstig tot nadenken aangespoord hebben, wanneer de dogmatische bekrompenheid niet alles had verduisterd. In plaats daarvan greep men zonder het voor zo ingrijpende dingen beslist noodzakelijke, ernstig onderzoek tot het krampachtig vasthouden aan de overgeleverde woorden en legde zich zo oogkleppen om, die het vrije uitzicht hinderden. Het natuurlijke gevolg is, dat dergelijke uitleggende en lerende, alhoewel in de Schepping van hun God staand, dit niet eens juist kunnen herkennen, waardoor alleen het vooruitzicht bestaat, om ook de Schepper Zelf, het uitgangspunt van het werk, nader te komen.

Christus leerde in de eerste lijn volle natuurlijkheid, dat betekent, zich in de Wetten van de natuur, dus van de Schepping in te voegen. Invoegen echter kan zich alleen hij, die

de Natuurwetten kent. De Natuurwetten wederom dragen de Wil van de Schepper in zich en kunnen zodoende ook de weg tot kennis van de Schepper Zelf geven. Wie nu de Natuurwetten kent, ervaart echter ook, hoe onwrikbaar deze werkend in elkaar grijpen; weet daarom, dat dit werkzaam zijn in haar gestadige, voorwaarts strevende consequentie onveranderlijk is, zoals daarmee ook de Wil van de Schepper, God de Vader.

Iedere afwijking zou een verandering van de Goddelijke Wil betekenen. Een verandering echter zou op onvolkomenheid toewijzen. Daar echter de Oerbron van al het zijnde, God de Vader, uitsluitend één geheel vormt en volkomen is, zo moet ook de kleinste afwijking binnenin de Natuurwetten, dus van de Ontwikkelingswetten, eenvoudig onmogelijk en van vooraf aan uitgesloten zijn. Dit feit vereist, dat ook religiewetenschap en natuurwetenschap in ieder opzicht één moeten zijn in leemteloze duidelijkheid en consequentie, wanneer ze de *Waarheid* willen weergeven.

Dat de natuurwetenschap heden nog een in verhouding tot de ganse Schepping een zeer lage grens van het weten heeft, wordt niet gelochend, daar zij zich uitsluitend tot het grofstoffelijke beperkt heeft, omdat het verstand in zijn huidige toestand alleen maar het aan ruimte en tijd gebondene kan benaderen. De enige, alleszins ook onvergeeflijke fout daarbij is alleen, dat de discipelen van deze wetenschap al wat daar bovenuit gaande spottend als niet bestaand trachten te loochenen, met uitzondering van de enkele geleerden, die de middelmaat overschreden hebben en verder ziende werden, en die het verachtten, onwetendheid met waanwijsheid te overdekken.

Religiewetenschap echter grijpt veel verder in, blijft echter desondanks op de boven de aan ruimte en tijd gebonden uitgaande Natuurwetten aangewezen, en die van de Oerbron komend in het aards- zichtbare zonder onderbreking en zonder verandering van hun aard doorlopen. Om deze reden mogen ook religieeleren noch leemten noch tegenstrijdigheden

bevatten, wanneer ze met de Waarheid, dus de Natuurwetten of de Goddelijke Wil werkelijk willen overeenkomen, wanneer ze dus de *Waarheid* willen bevatten. Vrijheden van blind geloven mogen zich ter leiding dienende en verantwoordingsrijke leren niet veroorloven!

Zwaar belast daarom de dwaling in het begrip van de Mensenzoon op de aanhangers van de ware Christusleer, omdat ze verkeerde overleveringen rustig aannamen en verder meeslepen, ondanks in vele mensen bij tijden tegengesteld aanvoelen zacht maant.

Juist de onveranderlijkheid van de Goddelijke Wil in Zijn Volkomenheid is het, dat een willekeurig ingrijpen van God in de Schepping uitsluit. Zij is het echter ook, die na de afscheiding van Lucifer door zijn verkeerd handelen* deze niet eenvoudig uitschakelen kan, en evenzo ook een misbruik van de Natuurwetten, van de Goddelijke Wil, door de mensen moet toelaten, omdat aan de mensengeest door zijn herkomst uit het eeuwige Geestelijk-Wezenhafte een vrije beslissing voorbehouden is**. *In de gebeurtenissen van de fijn- en grofstoffelijke Schepping moet zich juist de onwrikbare volkomenheid van de Wil van de Schepper als een soort gebonden-zijn tonen!* Maar alleen minderwaardige en kleine mensengeesten kunnen bij deze kennis een beperking van de macht en de grootheid zien. Een dergelijke opvatting zou uitsluitend het voortbrengsel van hun eigen beperking zijn.

De onmetelijkheid van het ganse verwacht hen, omdat het hen feitelijk alleen maar mogelijk is, zich een beeld daarvan voor te stellen, wanneer het — hun begrijpen overeenkomstig — een nauwere grens heeft.

Wie zich echter werkelijk inspant, om zijn Schepper in Zijn Werk te herkennen, die zal op de zekere weg van de Natuurwetten een overtuigend vermoeden ontvangen hebben van de verstrekkende verlopen, waarvan de aanvang in de Oerbron, dus in het uitgangspunt van al het gebeuren liggen, om zich van daar uit zoals onwrikbare spoorrails door de Schepping te trekken, waar over dan al het verdere leven al

*) Voordracht nr. 45: Het geheim Lucifer

* *) Voordracht nr. 5: Verantwoordelijkheid

naar de stand van de wissel zich moet afrollen. Het plaatsn van de wissel echter verzorgt de *mensengeest* in zijn omloop door het stoffelijke *zelfwerkend**. Door het principe van Lucifer laat zich nu spijtig de meerderheid tot een verkeerde wisselplaatsing aanleiding geven, en zo rolt dan hun leven volgens de onveranderlijke Wetten van de verdere ontwikkeling, die als spoorstaven de stoffelijke gebieden doortrekken, meer en meer afwaarts, een al naar de instelling gans bepaald einddoel toe.

De positie van de wissel van de vrije beslissing kan nu vanuit de oorsprong nauwkeurig waargenomen of aangevoeld worden, waarna het verdere verloop duidelijk te herkennen is, omdat hij na een plaatshebbend besluit in de verdere ontwikkeling uitsluitend langs de overeenkomstige rails van de in de Schepping verankerde Wetten moet lopen. *Deze omstandigheid maakt het vooruitzien mogelijk* van zo menige gebeurtenissen, omdat de natuur- of Scheppingswetten in hun ontwikkelingsdrang nooit afwijken. Duizenden jaren spelen daarbij geen rol. In deze vooruitgezien, besliste einddoelen ontstaan dan de grote openbaringen, die bevestigden in beelden geestelijk getoond worden en door doorgeven ter kennis van de mensheid komen. Eén ding is echter daarbij *niet* met zekerheid vooraf te zeggen: *de aardse tijd*, tot de zich zulke openbaringen en beloftes vervullen!

Dat gebeurt op het ogenblik, waarop zulk een levensverloop zijn gekozen rails langs rollend aan een vooruitgezien tussenstation of bij het einddoel binnenrijdt. Het lot van de mens evenals van een volk en ten slotte van de ganse mensheid is met een trein te vergelijken, die op een enkelsporige baan voor naar alle richtingen voerende spoorstangen wachtend staat. De mens stelt een wissel volgens zijn geloven in, springt op en geeft stoom, dat betekent, hij brengt hem tot leven. Bij zijn inbuigen in het van hem gewilde spoor kan men alleen de afzonderlijke stopplaatsen en het einddoel noemen, niet echter het nauwkeurige uur van de aankomst van het ogenblik, daar dit van de snelheid van rijden afhangt, die al naar de aard van

*) Voordracht nr. 30: De mens en zijn vrije wil

de mens kan wisselen; want de *mens brengt* de machine tot *leven* en zal ze al naar zijn eigen aard in rustige gelijkmatigheid of in stormachtige hartstocht of afwisselend op verschillende manieren voorwaarts drijven. Te meer zulk een afzonderlijke mens- of een volk- of de mensheidstrein zich echter een stopplaats van zijn spoor- of lotsrichting nadert, des te zekerder kan dan het naderende aankomen waargenomen en aangegeven worden. Het spoornet heeft echter ook enige verbindinglijnen, die door eventuele wisselomzettingen *gedurende de rit* kunnen worden gebruikt, om een andere richting te verkrijgen, en daardoor ook een ander einddoel dan het eerst aangestuurde te bereiken. Het vereist dan natuurlijk een langzamer rijden bij het naderen van een dergelijke wissel, een stilhouden en omschakelaar. Het langzamer rijden is het nadenken, het stilhouden het besluit van de mens, dat hem tot aan het laatste scheidingspunt nog altijd mogelijk is, en het omzetten de dit besluit volgende daad.

De Goddelijke Wil, die zich in de vaststaande Natuurwetten zoals spoorstaven door het stoffelijke trekt, kan men ook de zenuwen in het Scheppingswerk noemen, die het uitgangspunt, de scheppende Oerbron, iedere oneffenheid in het geweldige lichaam van het werk laat voelen of hem meedelen.

Dit op grond van de onwrikbare Wetten tot aan ieder einde over schouwende zekere overzicht geeft de Schepper aanleiding, aan Zijn Openbaringen ook *Beloften* aan te knopen, die voor de tijd van de naderende gevaarlijkste bochten, tussen- of eindstations te rechter tijd van Hem komende helpers aankondigen! Deze helpers zijn van Hem toegerust, om kort voor het intreden van onvermijdelijke catastrofes en gevaarlijke wendingen de op deze verkeerde sporen voortrollende mensengeesten door verkondiging van de Waarheid de ogen te openen, opdat het hen mogelijk wordt, nog te rechter tijd een andere wissel in te stellen, om de altijd gevaarlijker wordende plaatsen te vermijden en door een nieuwe richting ook het verderf-brengende einddoel te ontgaan. Wee aan de mens in deze- en andere wereld, die de laatste van

alle omschakelingen van de wissels en daarmee de mogelijkheid van een betere richting erover kijkt en verzuimd! Hij is reddeloos verloren.

Daar de Schepper aan de volkomenheid van Zijn Wil niet kan tornen, zo zal ook Hij bij dit helpen nauwkeurig weer aan de bestaande Wetten aanhouden. Met andere woorden: Zijn Wil is van het Oerbegin aan volkomen. Iedere van Zijn nieuwe Wilsdaden zullen vanzelfsprekend eveneens volkomen zijn. Dit vereist, dat iedere nieuwe Wilsdaad van Hem ook nauwkeurig dezelfde Wetten in zich dragen moet zoals de reeds voorafgegane. Het gevolg daarvan is weer de nauwkeurige inpassing in het ontwikkelingsgebeuren van de fijn- en grofstoffelijke wereld. Een andere mogelijkheid is juist door de volkomenheid van God eens en voor altijd uitgesloten. In het reeds verklaarde vooruitzien ontstond de belofte van de menswording van de Godszoon, om met de Waarheidsverkondiging de mensheid tot het omzetten van de wissel teweeg te brengen. De daad van het omzetten blijft met de Wetten overeenstemmend aan de mensengeesten zelf voorbehouden. Daardoor echter is het aan een vooruitzien onttrokken, de aard van de beslissing te herkennen; want alleen de door de mensengeesten *reeds verzorgde* banen, waarop ze de wissel volgens hun vrije beslissing hebben geplaatst, kunnen nauwkeurig in al hun stations en bochten tot naar hun einddoel worden overzien. Daarvan uitgesloten zijn volgens logische natuurlijkheid de keerpunten, waar bij een vrij besluit van de mensheid uitslaggevend is; want ook dit recht is uit de natuurlijke ontstaan- en ontwikkelingswetmatigheid door Gods Volkomenheid evenzo onwrikbaar zoals al het andere, en daar de Schepper aan de mensengeesten dit recht vanwege hun oorsprong uit het Geestelijk-Wezenhafte gegeven heeft, verlangt Hij ook niet vooraf te weten, hoe hun beslissing zal vallen. Slechts *het gevolg* van zulk een beslissing kan Hij nauwkeurig tot aan het einde herkennen, omdat dit zich dan binnen de grenzen van deze Wil moet uitwerken, die in de Wetten van de fijn- en

grofstoffelijke Schepping rust. Zou het anders zijn, zo zou de oorzaak daarvan om deze reden alleen een gebrek aan volkomenheid betekenen, wat beslist uitgesloten is.

De mens moet zich dus van deze geweldige verantwoordelijkheid steeds volledig bewust zijn, dat hij in zijn basis beslissingen werkelijk onafhankelijk is. Helaas echter waant hij zich ofwel als een volkomen afhankelijke knecht, of echter zich overschattend als een deel van het Goddelijke. Waarschijnlijk ligt de reden daarvoor daarin, dat hij zich in beide gevallen van de verantwoordelijkheid ontheven geloofd. In het ene geval als een te diep staand en afhankelijk schepsel, in het andere geval als ver daarboven staand. Beide echter zijn verkeerd! Hij mag zich als plaatsvervanger aanzien, aan wie in bepaalde dingen de vrije beslissing, echter ook de volle verantwoordelijkheid toekomt, die dus een groot vertrouwen bezit en dit niet door een slecht beheer mag misleiden.

Juist deze volkomenheid maakt het noodwendig, dat de Schepper bij de uitoefening van onmiddellijke hulp voor de verkeerd sturende mensheid ook met een falen van de mensheid bij hun besluitneming rekening moet houden. Voor dergelijke gevallen houdt Hij vanuit Zijn Wijsheid en Liefde, die als Hem tot eigen eveneens ook weer wetmatig en natuurlijk zijn, verdere wegen tot hulp klaar, die zich dan bij de eerste, door falen van de mensheid onder de omstandigheden afgesneden wegen als voortzetting aansluiten.

Zo werd reeds vóór de tijd van de menswording van de Godszoon in het Eeuwige Rijk van de Vader een andere afgezant voor een missie voorbereid, voor het geval, dat de mensheid ondanks het grote Liefdesoffer van de Vader zou kunnen falen. Wanneer de Godszoon met Zijn Rein-Goddelijke instelling niet zo zou gehoord worden, dat de mensheid naar Zijn waarschuwing heen de wissel van haar banen naar de richting toe instelde, die Hij hen wees, maar op haar tot dusverre ten verderf voerende banen in verblinding bleef, zo zou dan nog een afgezant uitgaan, die de mensheid in haar innerlijke wezen nader kon staan dan de Godszoon, om haar

nog eens in het laatste uur als waarschuwer en leider te dienen wanneer — — — — zij naar Zijn oproep voor de Waarheid wilden luisteren. *Dat is de Mensenzoon.*

Christus als Godszoon wist daarvan. Toen Hij de overwoekerde en verdorde bodem van de mensheidszielen bij zijn werk herkende, werd Hem duidelijk, dat Zijn aardse pelgrimstocht niet de vruchten zou dragen, die bij goed willen van de mensheid hadden moeten rijpen. Hij treurde diep daarover, overzag Hij toch op grond van de Hem zo welbekende Wetten in de Schepping, die de Wil van Zijn Vader dragen, de besliste voortgang naar het onvermijdelijke einde, dat de aard en het willen van de mensen naar zich moest trekken. En daar begon Hij van de Mensenzoon te spreken, en van Diens door de ontstane gebeurtenissen noodwendig wordende komst. Hoe verder Hij Zijn grote Missie vervulde, die al naar het besluit van de mensheid twee wegen openliet, ofwel een groot navolgen van zijn leerstellingen met aansluitende opstijging onder het vermijden van al het verderf brengende, of een falen en verder stormen op een aflopende baan, die tot het verderf moest leiden, des te duidelijker zag Hij, dat de beslissing van de grote meerderheid van de mensheid naar het falen en daarmee naar de ondergang toe neigde. Dientengevolge vormden zich Zijn uitingen over de Mensenzoon tot onmiddellijke beloften en aankondigingen, toen Hij sprak: "Wanneer echter de Mensenzoon zal komen..." enz.

Daarmee duidde Hij de tijd aan kort voor het gevaar van de ondergang, die zich uit het falen van de mensheid tegenover Zijn Missie als einddoel van de hardnekkig verder vervolgde richting volgens de Goddelijke Wetten in de stoffelijke wereld moest vervullen. Zwaar leed Hij toen bij dit herkennen.

Verkeerd is iedere overlevering, die beweert, dat Jezus, de Godszoon, gelijktijdig ook zichzelf als Mensenzoon zou hebben aangeduid. Dergelijke onlogica ligt noch in de Goddelijke Wetten, noch zijn ze van de Godszoon als kenner en drager van deze Wetten te verwachten. De *discipelen* wisten geen antwoord daarover, zoals immers uit hun vragen zelf naar voor

kwam. Van hen alleen ging de dwaling uit, die tot op heden zich behouden heeft. Zij waanden, dat de Godszoon met de uitdrukking Mensenzoon zich zelf aanduidde, en uit deze aanname uit overleverden zij deze dwaling ook naar het nageslacht, dat zich eveneens niet ernstiger met de daarin liggende onlogica bezighield, dan de discipelen zelf, maar eenvoudig daarover aan voorbijging, deels uit schroom, deels uit gemakzucht, ondanks in het juist plaatsen de alomvattende Liefde van de Schepper alleen maar nog duidelijker en krachtiger aan de dag treedt. In de voetstappen van de Godszoon gaand, dat betekent, Zijn Missie opnemend en verder dragend, zal de Mensenzoon als *tweede* Gezant van God de Vader de mensheid op de aarde tegemoet treden, om hen door verkondiging van de Waarheid terug te trekken van de tot dusver baan, en hen tot de vrijwillige beslissing voor een andere instelling te brengen, die opzij leidt van de plaatsen van het verderf, die thans op hun wachten.

Godszoon — Mensenzoon! Dat daarin een onderscheid moet liggen, is voorzeker niet zo moeilijk te ontdekken. Ieder van deze woorden heeft zijn scherp omlijnde, duidelijk uitgesproken betekenis, die een vermenging en versmelting in één tot traagheid van het denken bestempelen moet. Toehoorders en lezers van de voordrachten zullen zich van de natuurlijke ontwikkeling bewust zijn, die van het Oerlicht, God de Vader, uitgaande tot aan het grofstoffelijke wereldlichaam neer reikt. De Godszoon kwam uit het Goddelijk-Wezenloze, het Geestelijk-Wezenhafte en het fijnstoffelijke snel doorlopend, ter incarnatie in de grofstoffelijke wereld. Daarom moet Hij met het volle recht het mens geworden Godsdeel of Godszoon genoemd worden. Zijn snel doorlopen van het Geestelijk-Wezenhafte, waarin eerst de mensengeest zijn uitgangspunt heeft, liet Hem daar, zoals ook in de dan volgende fijnstoffelijke gedeelten van de Schepping niet zo voet vatten, dat Zijn Goddelijk-Wezenloze Geest sterke beschermende omhulsels van deze verschillende geardheden meenemen kon, maar deze anders als uitrusting dienende

omhulsels bleven dun. Dit bracht het voordeel, dat het innerlijk Goddelijke er gemakkelijker en sterker doorstraalde, dus naar buiten doorbrak, echter ook het nadeel, dat het in de aan het licht vijandige lagere gebieden van de aarde door zijn opvallen des te sneller bestreden en met grotere woede aangevallen kon worden. Het sterke, slechts zwak bedekte Goddelijke in het aards-grofstoffelijke omhulsel moest vreemd onder de mensen blijven, als te ver staand. In beelden uitgedrukt kon men dus zeggen, dat Zijn Goddelijke Geest voor het lagere grofstoffelijk-aardse door gebrek aan opname uit het Geestelijk-Wezenhafte en het fijnstoffelijke niet voldoende gewapend en toegerust was. De kloof tussen het Goddelijke en het aardse bleef slechts zwak overbrugd.

Daar nu de mensen dit geschenk van de Goddelijke Liefde niet waardeerden en niet beschermden, maar door de natuurlijke drang van al het duistere de lichte Godszoon met vijandigheden en haat tegemoet traden, zo moest een tweede afgezant komen in de Mensenzoon, die voor de grofstoffelijke wereld sterker gewapend is.

Ook de Mensenzoon is een Godgezant en uit het Goddelijk-Wezenloze afkomstig. Hij werd echter vóór Zijn zending in de grofstoffelijke wereld in het eeuwige Rein-Geestelijk-Wezenhafte geïncarneerd, dus nauw verbonden met de geestelijke geaardheid, waaruit de zaadkorrel van de mensengeest stamt af! Daarmee treedt de Goddelijk-Wezenloze kern van deze tweede Gezant de mensengeest in zijn oorsprong meer nabij, waardoor Hij ook meer bescherming en rechtstreekse kracht tegen deze verkrijgt.

In de hoogste Hoogten van dezelfde geaardheid als de mensengeest leeft voor al het bestaande immers een volmaakt ideaal van datgene, wat de verdere ontwikkeling uit het Geestelijk-Wezenhafte alles in zich kan dragen. Zo ook het eeuwige, Rein-Geestelijk-Wezenhafte ideaal van alles vrouwelijk, als het ware als koningin van de vrouwelijkheid met al de levende deugden. Iedere vrouwelijke geestkiem draagt het onbewuste verlangen in zich, deze rein, in de edelste

vorm levendig ideale na te streven. Spijtig aardt dit onbewuste verlangen tijdens de omloop door het stoffelijke dikwijls in ijdelheid uit, dat voorspiegelend en in zelfbedrog veel niet levendig geworden, echter toch hevig verlangde moet vervangen. Doch dit verlangen wordt bewuster bij het opstijgen naar het Licht, nog in de fijnstoffelijke wereld. Zodra de lagere begeerten beginnen af te vallen, breekt het altijd heviger tevoorschijn, om ten laatste de deugden te verlevendigen en te versterken. De magneet en brandpunt van dit edele verlangen naar de vrouwelijke deugden is de Koningin van de vrouwelijkheid in het onvergankelijke Rijk van de Vader, het Rein-Geestelijk-Wezenhafte. De Goddelijk-Wezenloze kern van de tweede Godsgezant werd nu in dit Geestelijk-Wezenhafte ideaal van de vrouwelijkheid neergelaten en van haar als Geestelijk-Wezenhafte Moeder in het Eeuwige Rijk van God de Vader opgevoed, met de Graalburcht als vaderland van Zijn geestelijke jeugd. Eerst van hier uit vervolgde dan Zijn Zending in de grofstoffelijke wereld, tot een tijdstip, dat Hij te rechter ure op de gevechtsplaats kon treden, om de om geestelijke leiding smekende ernstig Godzoekende de juiste weg naar het Rijk van de Vader te kunnen wijzen, en gelijktijdig bescherming te verlenen tegen de aanvallen van de hun vijandige neerwaarts strevende.

Daar Hij in tegenstelling met de Godszoon zijn geestelijke jeugd in het Geestelijk-Wezenhafte doorbracht, dus in de oorsprong en uitgangspunt van de mensengeest, zo wortelt Hij gelijktijdig buiten in het Goddelijk-Wezenloze ook vast in het Geestelijk-Wezenhafte, komt daardoor in Zijn aard aan de mensheid nabij en is in het gepaard gaan van de herkomst en jeugd werkelijk *Godmens!* Voortkomend uit het Goddelijk-Wezenloze en ook uit het Rein Geestelijk-Wezenhafte, het oerbegin van de mensheid. Om *deze* reden wordt Hij in tegenstelling met de Reine Godszoon de Mensenzoon genoemd, voor wie de weg naar het Goddelijk-Wezenloze door Zijn Herkomst open staat! Daarom draagt Hij Goddelijke Kracht en Macht in Zich en staat daarmee

tegenover de ganse mensheid zoals ook tegen Lucifer voor de strijd goed uitgerust.

Daarom waakt, opdat jullie Hem herkennen, zodra de tijd voor Hem gekomen is; want Hij brengt ook de tijd voor u!

Het onderscheid in oorsprong tussen mens en dier.

Om het onderscheid in oorsprong tussen mens en dier duidelijk te maken, behoeft er een meer diepgaandere ontleding van de Schepping dan tot dusver. Met de gebruikelijke trefwoorden zoals "groepsziel" van het dier tegenover het persoonlijke "ik" van de mens is daarbij niet genoeg gedaan, desondanks het op zich reeds gans juist gedacht is. Maar er wordt daarbij slechts het algemene en het aardse het dichtstbij gelegene in brede trekken getoond, echter niet het *eigenlijke* onderscheid genoemd.

Er moet hierbij de ontwikkeling van de Schepping bekend zijn, die in de voordracht "Scheppingsontwikkeling"* verklaard is.

Vanwege het gemakkelijker overzicht zijn de tot dusver genoemde hoofd- treden van boven naar beneden nog eens weergegeven:

1. Goddelijk:	{ Goddelijk-Wezenloos
	{ Goddelijk-Wezenhafte
2. <i>Geestelijk</i> -Wesenhafte:	{ Bewust-Geestelijk-Wezenhafte
	{ Onbewust-Geestelijk-Wezenhafte
3. Wesenhafte:	{ Bewust-wezenhafte
	{ Onbewust-wezenhafte
4. Stoffelijk:	{ Fijnstoffelijk
	{ Grofstoffelijk

De mens heeft zijn geestelijke oorsprong in het onbewust-Geestelijk-Wezenhafte. Het dier daarentegen heeft zijn wezenhafte oorsprong in het onbewust-wezenhafte. Tussen

*) Voordracht nr. 52

deze beide treden is een geweldig onderscheid. De verlevendigende kern van de mens is *geest*. De verlevendigende kern van het dier echter is alleen *wezen*.

Een geest staat ver boven het wezen; de innerlijke oorsprong van de mens is bijgevolg ook veel hoger dan die van het dier, terwijl beide gemeenschappelijk alleen de oorsprong van het grofstoffelijke lichaam hebben. De geest van de mens heeft echter zijn oorspronkelijk zuiver dierlijke lichaam mettertijd verder ontwikkeld, dan het voor het wezen van het dier mogelijk werd.

De leer van de natuurlijke ontwikkeling van het grofstoffelijke lichaam van het laagste dierenlichaam aangevat tot naar het mensenlichaam is daarom juist. Zij toont in ieder opzicht zonder leemten het opwaarts werken van de Scheppende Wil in de natuur. Een teken van de volkomenheid.

Er is bij deze leer alleen één, weliswaar ook grote fout gemaakt, dat men niet boven het grofstoffelijke uitging. Wanneer men zegt, dat het menselijk lichaam, dus de grofstoffelijke mantel van de mens, stamt van het dierenlichaam af, dat voor het mensenlichaam aldaar was, dan is dat juist. Deze lichamen maken echter noch de mens noch het dier uit, maar behoren slechts als in het grofstoffelijke noodzakelijk daarvoor. Wil men echter daaruit afleiden, dat ook het innerlijk levende van de mens is afgeleid van dat van het dier, zo is dit een onvergeeflijke, misleidende fout, die een tweestrijd moet verwekken. Uit deze tweestrijd ontstaat ook in zo vele mensen het gezonde aanvoelen *tegen* een dergelijke onjuiste aanname. Enerzijds worden ze door de juistheid van de aanname aangetrokken, dat het lichaam betreft, anderzijds weer afgestoten door de grove nalatigheid, die zonder meer de innerlijke oorsprong hierin mee wil verweven.

De wetenschap kan weliswaar tot dusver nauwelijks anders, dan te zeggen, dat in zijn natuurlijke ontwikkeling de mens uiteindelijk van het dier, en allereerst van een aapachtig dier moet afstammen, dat in zijn vorm het menselijke lichaam het meest nabij kwam, omdat ze zich tot dusver uitsluitend alleen

met het stoffelijke mee konden bezighouden. Overwegend zelfs alleen met het grofstoffelijke, dat een gans klein deel van de Schepping uitmaakt. En hiervan kent zij ook alleen de grofste uiterlijkheden. In werkelijkheid dus bijzonder weinig, zo goed zoals niets. Verscheidene waardevols kan ze wel heden eindelijk toepassen, kent het echter in zijn essentiële nog niet, maar moet zich noodgedwongen daarbij met enige vreemde woorden tevredenstellen, die zij op de plaats van het weten zet. Deze woorden duiden slechts de voorlopige rangschikking aan van een bestaand en reeds bruikbaar bepaald ietwat, waarvan men de eigenlijke aard niet kent, nog veel minder de oorsprong.

Het wezenhafte echter en nog veel meer het Geestelijke staan *boven* al het stoffelijke, zijn van de aarde uit naar boven toe de voortzetting naar de oorsprong van al het bestaande, of, wat natuurlijker is, van boven naar omlaag het in het stoffelijke in de ontwikkeling voorafgegane.

Het moet bedacht worden, dat al het Geestelijke, zoals ook al het wezenhafte, vanzelfsprekend en uit de ontwikkeling overeenkomstig de natuur vereist de mantel van een grofstoffelijk lichaam behoeft, zodra het aan de Wetten van ontwikkeling gehoorzamen als vormende factor en levende kern tot in het grofstoffelijke doordringt. Iedere twist zal dadelijk opgeheven zijn, als men eindelijk hetzij verder opwaarts doordringt in al het onderzoeken, dus boven het stoffelijke uit, of de natuurlijke ontwikkelingsgang van bovenaf te volgen. De tijd is daar, waar de stap daartoe gezet moet worden. Doch de grootste voorzichtigheid is daarbij geboden, opdat geestelijk weten, dat de logica onmiskenbaar in zich draagt, niet ongemerkt in onwetende fantasie neergehaald wordt. Men moet in acht nemen, dat men het wezenhafte en het Geestelijke ook alleen met een *heldere, vrije* geest tegemoet getreden kan worden, niet zoals in het stoffelijke met weegschalen, ontleedmesses en microscopen.

Evenmin echter met een *bekrompen* geest of vooringenomenheid, zoals het zo dikwijls wordt getracht. Dat

verbiedt zich volgens de bestaande Scheppingswetten van zelf op onoverbrugbare wijze. Daarin zal een klein menselijk schepsel ook met de grootste aanmatiging niets aan de in zijn volkomenheid stalen Wil van zijn Schepper kunnen afbuigen.

Het eigenlijke onderscheid tussen de mens en het dier ligt dus uitsluitend in zijn innerlijke. Een dier kan ook alleen maar in het wezenhafte terugkeren, nadat het zijn grofstoffelijke lichaam afgelegd heeft, terwijl een mens in het geestelijke terugkeert, dat veel hoger ligt.

De mens kan wel in zeker opzicht dikwijls afdalen tot het dier, moet echter desondanks altijd mens blijven, daar hij zich aan de verantwoordelijkheid niet kan onttrekken, die haar kiem in zijn geestelijke oorsprong heeft; het dier met zijn uitsluitend wezenhafte oorsprong echter kan zich nooit tot de mens verheffen. Het onderscheid tussen de lichamen echter ligt alleen in de vorm, en in de meer edele ontwikkeling bij de mens, die door de *geest* tot stand werd gebracht, nadat hij in het grofstoffelijke lichaam was ingegaan*.

*) Voordracht nr. 7: De schepping van de mens

De scheiding tussen mensheid en wetenschap.

Deze scheiding behoefde niet te bestaan; want de ganse mensheid heeft volledig recht op de wetenschap. Deze probeert immers alleen, het Godsgeschenk van de Schepping begrijpelijker te maken. De eigenlijke werkzaamheid van iedere tak van de wetenschap ligt in de poging, de Wetten van de Schepper dieper te doorgronden, opdat deze door hun nauwkeurigere kennis overvloediger ten bate van de mensheid gebruikt kunnen worden.

Er is in dit alles verder niets dan een zich willen schikken onder de Goddelijke Wil.

Daar echter de Schepping en de haar dragende natuur- of Goddelijke Wetten in hun volkomenheid zo bovenmate duidelijk en eenvoudig zijn, zo moest het natuurlijke gevolg ook een simpele en eenvoudige verklaring geven door degene, die ze werkelijk herkend heeft.

Hier echter zet nu een voelbaar onderscheid in, dat door zijn ongezonde aard een altijd meer zich verwijdende kloof tussen de mensheid en degenen rijst, die zich discipelen van de wetenschap, dus discipelen van het weten of van de waarheid noemen.

Deze drukken zich niet zo eenvoudig en natuurlijk uit, zoals het de Waarheid, dus met het eigenlijke weten zou overeenkomen, ja, zelfs, zoals het de Waarheid eigenlijk als natuurlijk gevolg verlangt.

Dit heeft twee oorzaken, eigenlijk drie. Voor de volgens hun mening bijzondere inspanning van het studeren verwachten ze een uitzonderlijke positie. Dat deze studie ook alleen maar een ontlenen aan de voltooide Schepping is, zoals het gelijkend een eenvoudige landbouwer door de voor hem noodzakelijke rustige

waarneming van de natuur uitvoert, of andere mensen in hun praktische werkzaamheden het moeten doen, willen ze zich niet graag duidelijk maken.

Buiten dit zal een discipel van de wetenschap, zolang hij niet werkelijk met zijn weten de Waarheid benadert, zich uit de natuur van de zaak altijd onduidelijk moeten uitdrukken. Eerst dan, wanneer hij de Waarheid zelf werkelijk begrepen heeft, zal hij eveneens weer uit de natuur van de zaak noodzakelijkerwijs eenvoudig en natuurlijk in zijn uitbeeldingen worden. Het is nu geen geheim, dat juist onwetenden gedurende hun overgang naar het weten gaarne meer spreken dan de wetende zelf, en ze zullen zich daarbij altijd van de onduidelijkheid moeten bedienen, omdat ze niet anders kunnen, wanneer ze de Waarheid, dus het eigenlijke weten, nog niet voor zich hebben.

Ten derde echter ligt inderdaad het gevaar voor, dat het merendeel van de mensen aan de wetenschap zeer weinig aandacht zou schenken, wanneer deze zich in de natuurlijke mantel van de Waarheid wilde tonen. De mensen zouden ze dan "te natuurlijk" vinden, om haar veel waarde te kunnen toekennen.

Dat echter juist *dit* het enig juiste is en ook de maatstaf geeft voor al het echte en ware, daaraan denken ze niet. Alleen in de natuurlijke vanzelfsprekendheid ligt de waarborg van de Waarheid.

Doch daartoe zijn de mensen niet zo gemakkelijk te bekeren, wilden ze immers ook in Jezus niet de Godszoon herkennen, omdat Hij hun "te eenvoudig" voorkwam.

Dit gevaar wisten de discipelen van de wetenschap van oudsher gans nauwkeurig. Daarom sloten ze zich uit verstandelijke overwegingen voor de natuurlijke eenvoud der Waarheid steeds meer en meer. Om zich en hun wetenschap tot gelding te brengen, schiepen ze in toerberig peinzen altijd moeilijker wordende hindernissen.

De zich uit de massa verheffende geleerde versmaadde het tenslotte, zich eenvoudig en voor allen begrijpelijk uit te

drukken. Dikwijls alleen uit de hem zelf nauwelijks bewuste reden, dat hem weliswaar niet veel voorsprong zou gebleven zijn, wanneer hij niet een uitdrukkingwijze vormde, die eerst in jarenlange studie speciaal had aangeleerd moeten worden.

Zich niet door allen begrijpelijk te maken, verschaftte hem mettertijd een kunstmatige voorrang, die door zijn leerlingen en volgelingen tot iedere prijs in stand gehouden werd, daar anders bij velen de jarenlange studie en de daarmee verbonden geldelijke offers feitelijk vergeefs geweest zouden zijn.

Heden nu is het zo ver gekomen, dat het voor vele geleerden helemaal niet meer mogelijk is, zich tegenover eenvoudige mensen duidelijk en begrijpelijk, dus eenvoudig, uit te drukken. *Dit* nastreven zou wel de *zwaarste studie* vergen en meer dan een ganse mensenleeftijd in aanspraak nemen. Het zou dan echter bovenal het voor velen onaangename resultaat opleveren, dat dan alleen nog zulke mensen uitmunten, die de mensheid met werkelijk *kunnen* ietwat te geven hebben en hun daarmee tot dienen bereid zijn.

Thans is versluiering door onbegrijpelijkheid voor de gemeenschap een bijzonder uitstekend kenmerk van de wereld der geleerden, zoals het reeds op dezelfde wijze in kerkelijke dingen gebruikelijk was, waarbij aards geroepen Godsdienaren tot de aandacht zoekende en verheffing eisende als leiders en bestuurders Latijn spraken, dat deze niet verstonden en dus ook niet begrijpen en zich tot eigen konden maken, waarvan alleen ze eender welk gewin konden hebben. De Godsdienaren hadden toenmaals evengoed Siamees kunnen spreken met dezelfde mislukking.

Het ware weten mag het niet nodig hebben, zich onbegrijpelijk te maken; want in haar ligt gelijktijdig ook de bekwaamheid, ja zelfs de behoefte, om zich in eenvoudige woorden uit te drukken. De Waarheid is zonder uitzondering voor *alle* mensen; want van deze stammen zij immers af, omdat de Waarheid in het Geestelijk-Wezenhafte, het uitgangspunt van de mensengeest, levend is. Dit laat vervolgen, dat de Waarheid in zijn natuurlijke eenvoud ook

van alle mensen begrepen kan worden. Zodra zij echter in de weergave ingewikkeld en onbegrijpelijk gemaakt wordt, dan blijft zij niet meer rein en waar, of de uitbeeldingen verliezen zich in bijzaken, die de betekenis niet heeft zoals de kern. Deze kern, het echte weten, moet voor allen begrijpelijk zijn. Het kunstmatig opgeschroefde kan in zijn verwijdering van het natuurlijke slechts weinig wijsheid in zich bevatten. Eén ieder heeft het ware weten *niet* begrepen, die het niet eenvoudig en natuurlijk kan doorgeven, anders tracht hij onwillekeurig ietwat te verbergen, of is zoals een opgesmukte pop zonder leven.

Wie in het logische verloop nog leemten laat en daarvoor blind geloof eist, die maakt de volkomen God tot een gebrekkige afgod en bewijst, dat hij de juiste weg zelf niet heeft, en daarom ook niet veilig kan leiden. Dit zij iedere ernstig zoekende tot een waarschuwing!

Geest.

Er wordt zo veelvuldig het woord "geest" gebruikt, zonder dat zich de daarover sprekende bewust is, wat geest eigenlijk is. De ene noemt kortweg het innerlijke leven van de mens geest, de andere werpt ziel en geest tezamen, ook wordt dikwijls van geestrijke mensen gesproken, waarbij men aan niets anders denkt dan aan de eenvoudige hersenwerkzaamheid. Men spreekt van geestflitsen en van veel anderen. Doch niemand komt daaraan, eens juist te verklaren, wat geest is. Het hoogste, wat men tot dusver daaronder verstond, ligt in de uitdrukking: "God is Geest!" Daarvan wordt nu alles afgeleid. Men trachtte door deze uitspraak ook God Zelf te kunnen begrijpen, en daarin een verklaring over Hem te vinden.

Zelfs dat echter moest weer van de werkelijkheid afbuigen en daarom ook dwalingen naar zich trekken; want het is *verkeerd*, eenvoudig te zeggen: God is Geest.

God is *Goddelijk* en niet geestelijk! Hierin rust reeds de verklaring. Men mag nooit het Goddelijke als geest aanduiden. Alleen het Geestelijke is geest. De tot dusverre fout van de opvatting is daarmee verklaarbaar, dat de mens stamt uit het Geestelijke, derhalve ook niet boven het Geestelijke kan denken, zodat voor hem al het Geestelijke het hoogste is. Het ligt daarom nabij, dat hij nu het meest onvertroebelde en het meest volkomen daarvan als de oorsprong van de ganse Schepping zou willen beschouwen, dus als God. Zo kan men aannemen, dat het verkeerde begrip niet alleen uit de behoefte ontsprong, zich zijn God van de eigen geaardheid voor te stellen, hoewel ook in ieder opzicht volmaakt, om zich inniger met hem verbonden te voelen, maar de oorzaak daartoe ligt hoofdzakelijk in het onvermogen van het begrip van de eigenlijke Hoogheid van God.

God is Goddelijk, alleen *Zijn Wil* is Geest. En uit deze Levende Wil ontstond de Hem meest nabij liggende geestelijke omgeving, het Paradijs met zijn bewoners. Uit dit Paradijs echter, dus uit de *vorm geworden Goddelijke Wil* kwam de mens als geestzaadkorrel, om zijn omloop door de verdere Schepping te ondernemen, als een stofje van de Goddelijke Wil. De mens is dus eigenlijk drager van de Goddelijke Wil, bijgevolg drager *van de Geest* in de gehele stoffelijke Schepping. Om deze reden is hij in zijn handelingen ook gebonden aan de Reine Oerwil van God, en moet de volle verantwoordelijkheid daarvoor dragen, wanneer hij hem door uiterlijke invloeden van het stoffelijke onrein overwoekeren en onder bepaalde omstandigheden tijdelijk gans begraven laat.

Dit is de schat of het talent, dat in zijn hand rente en rente op rente zou moeten opbrengen. Uit de verkeerde veronderstelling, dat God Zelf geest zou zijn, dus van gelijke aard zoals de oorsprong van de mens zelf, komt duidelijk naar voren, dat zich de mens nooit een juiste afbeelding van de Godheid heeft kunnen maken. Hij mag zich daaronder niet slechts het meest volkomen van zijn zelf voorstellen, maar moet ver daarboven uitgaan naar een aard, die hem altijd onbegrijpelijk zal blijven, omdat hij tot dit begrijpen in zijn eigen geestelijke aard nooit in staat zal zijn.

Geest is dus de *Wil* van God, het levenselixer van de ganse Schepping, die van Hem doordrongen moet zijn, om behouden te blijven. De mens is de gedeeltelijke drager van deze geest, die door het zichzelf bewust worden ter *verheffing* en verdere ontwikkeling van de ganse Schepping moet bijdragen. Daartoe behoort echter, dat hij de Natuurkrachten juist leert toepassen en ter gehele bevordering benut.

Scheppingsontwikkeling.

Reeds eenmaal heb ik daarop gewezen, dat de schriftelijk vastgelegde scheppingsverhalen niet aards opgevat mogen worden. Ook het scheppingsverhaal in de Bijbel betreft niet de aarde. De schepping van de aarde was slechts een natuurlijk gevolg, die van de door de Schepper Zelf aangebrachte *eerste* Schepping in haar verdere ontwikkeling ontsprong. Het is bijna onbegrijpelijk, hoe schriftonderzoekers een zo onlogische en onvolledige gebrachte wijde sprong konden maken in de aanname, dat God onmiddellijk vanuit Zijn Volkomenheid zonder overgang de grofstoffelijke aarde zou hebben geschapen.

Er hoeft het "Woord" in de Schrift niet veranderd te worden, om de waarheid van het gebeuren nabijer te komen. Integendeel, het woord van het scheppingsverhaal geeft veel duidelijker deze waarheid weer dan alle onvolledige en verkeerde veronderstellingen. Alleen de verkeerde uitleggingen leidden naar het niet-kunnen-begrijpen van zo vele mensen toe.

Deze voelen gans juist de fout aan, die daarmee gemaakt wordt, doordat men het in de Bijbel genoemde Paradijs beslist op de van het Goddelijke zo ver verwijderde grofstoffelijke aarde wilde plaatsen. Het is toch tenslotte niet zo onbekend, dat de Bijbel in de eerste lijn een *geestelijk* boek is. Hij geeft opheldering over *geestelijke* verlopen, waarbij de mensen alleen daar genoemd worden, waar zij onmiddellijk in betrekking tot de verduidelijking van deze geestelijke dingen staan, deze verklaren.

Uiteindelijk is het ook voor het menselijke verstand begrijpelijk, omdat het natuurlijk is, wanneer die in de Bijbel vastgelegde uitbeelding van de Schepping *niet* de van de Schepper zo ver verwijderde aarde betreft. Er zal nauwelijks iemand het feit durven bestrijden, dat deze onmiddellijke en als *eerste* aangeduide Schepping van God ook alleen in Zijn naaste Nabijheid gezocht kan worden, daar deze immers als *eerste* van de Schepper Zelf uitging en daarom met Hem in nauwere samenhang *moet* staan. Geen rustig en helder denkende zal verwachten, dat zich deze eerste en *eigenlijke* Schepping uitgerekend op de van het Goddelijke het verst verwijderde aarde afspeelde, die eerst in het verdere verloop van de ontwikkeling ontstaan is.

Van een paradijs *op de aarde* kon dus geen sprake zijn. Wat God persoonlijk schiep, zoals het in het scheppingsverhaal uitdrukkelijk betekent, bleef vanzelfsprekend met Hem ook *onmiddellijk* verbonden en moest alleen in Zijn naaste Nabijheid zijn. Evenzo gemakkelijk verklaarbaar en natuurlijk is de gevolgtrekking, dat alles in zo grote nabijheid geschapene of voortgekomen van de Scheppers Eigen Volkomenheid ook het gelijkaardigste verblijft. En *dat* is enkel en alleen ook het Paradijs, het Eeuwige Rijk van God!

Dit zich echter op de grofstoffelijke aarde in te denken, moet twifelaars oproepen. De gedachte van een "uitdrijving" uit het *aardse* paradijs, waarbij de verdrevenen toch altijd op dezelfde aarde moeten blijven, toont zo veel ongezonds, is zo herkenbaar en grof aards voorgesteld, dat het bijna grotesk te noemen is. Een dood beeld, dat de stempel van een krampachtig erbij gebrachte dogma toont, waarmee geen verstandig mens ietwat aan te vangen weet.

Hoe minder volkomen, des te verder van de Volkomenheid verwijderd. Ook de vanuit de Volkomenheid geschapen Geestelijke Wezens kunnen niet de aardemensen zijn, maar moeten bij deze volkomenheid het meest nabij staan, en daarom de meest ideale voorbeelden voor de mensen vormen. Het zijn de Eeuwige Geesten, die nooit in het stoffelijke komen,

dus ook niet aardse mensen worden. Stralende ideale gestalten, die gelijk magneten aantrekkend, echter ook versterkend op alle bekwaamheden van de menselijke geestkiemen en van de later bewust geworden geesten inwerken.

Het Paradijs, dat in de Bijbel als zodanig genoemd wordt, mag dus *niet* met de aarde verwisseld worden.

Tot nadere verklaring is het noodwendig, nog eens een volledig beeld te geven over al het bestaande, om het voor de zoekende mensen gemakkelijker te maken, de weg in het Eeuwige Rijk van God, het Paradijs, te vinden, waaruit hij in zijn geestelijke oerbegin afkomstig is.

De mens stelle zich als het opperste en hoogste het Goddelijke voor. God Zelf als uitgangspunt van al het zijnde, als Oerbron van alle leven is in Zijn absolute Volkomenheid *Wezenloos*. Hij hult Zich van tijd tot tijd vorm aannemend in de mantel van het zich dan aansluitende Goddelijk-*Wezenhafte*. Na God Zelf in Zijn oer eigenste *Wezenloosheid* volgt deze ring van het Goddelijk-*Wezenhafte*. Van Hem stammen de eerste volstreckte vorm geworden af. Daartoe behoren in de eerste lijn de vier Aartsengelen, in tweede en derde lijn een klein aantal Oudsten. Deze laatste zijn niet in staat in het Goddelijk-*Wezenloze* in te gaan, zijn echter van grote betekenis voor de verdere ontwikkeling tot het Geestelijk-*Wezenhafte*, zoals dan later de bewust-*wezenhafte* grote betekenis voor de ontwikkeling van het stoffelijke hebben. Uit het Goddelijk-*Wezenhafte* werd Lucifer gezonden, om voor de Schepping in haar zelfwerkende verdere ontwikkeling een onmiddellijke steun te zijn.

De Godszoon kwam echter uit het Goddelijk-*Wezenloze* als een deel, dat na zijn hulpzending weer ingaan moest tot het Goddelijk-*Wezenloze*, tot het weer één te worden met de Vader. De Mensenzoon stamt eveneens uit het Goddelijk-*Wezenloze*, direct van God. Zijn afsplitsing werd door verbinding met het bewust-Geestelijk-*Wezenhafte* tot het gebod van het gescheiden blijven en toch ook wederom

onmiddellijk verbonden zijnde met het Goddelijk-Wezenloze, opdat Hij eeuwig de Middelaar kan blijven tussen God en Zijn Werk. Nadat Lucifer als uit het Goddelijk-*Wezenhafte* komende in zijn werken faalde, moest in zijn plaats een sterkere uitgezonden worden, die hem boeit en de Schepping helpt. Daarom stamt de daarvoor bestemde Mensenzoon uit het Goddelijk-*Wezenloze*.

Aan het Goddelijk-Wezenhafte sluit zich nu *het Paradijs* aan, het Eeuwige Rijk van God. Het is in de eerste lijn als het meest nabij staande het *bewust-Geestelijk-Wezenhafte*, dat uit de geschapen Eeuwige Geestelijke Wezens, of ook Geesten genoemd, bestaat. Deze zijn de volmaakte ideale gestalten voor al datgene, waarnaar de mensengeesten in hun meest volmaakte ontwikkeling streven kunnen en moeten. Ze trekken als magneten de opwaarts strevende omhoog. Deze zelfwerkzame verbinding maakt zich voor de zoekende en opwaarts strevende voelbaar in een dikwijls onverklaarbaar innig verlangen, dat hen de drang naar het zoeken en opwaarts streven ingeeft.

Het zijn de Geesten, die nooit in het stoffelijke geboren werden, die God Zelf, de Oerbron van al het zijn en leven, als eerste reingeestelijke schiep, die aldus Zijn eigen Volkomenheid ook het meest nabij komen. *Zij* zijn het ook, die werkelijk *naar Zijn evenbeeld* zijn! Het mag niet over het hoofd gezien worden, dat het in het scheppingsverhaal uitdrukkelijk betekent: naar *Zijn evenbeeld*. Deze aanwijzing is ook hier niet zonder betekenis; want alleen naar *Zijn beeld* kunnen zij zijn, niet naar Hem *Zelf*, dus alleen naar Hem, zoals Hij zich *vertoont*, daar het Rein Goddelijke Zelf als het enige *wezenloos* is.

Om zich te tonen, moet zich God, zoals reeds gewag gemaakt, eerst in het Goddelijk-Wezenhafte hullen. Maar ook dan kan Hij van de Geestelijk-Wezenhafte niet gezien worden, maar alleen van de Goddelijk-Wezenhafte, en dat ook slechts tot een klein deel; want al het Rein Goddelijke moet in Zijn Volkomen Reinheid en Helderheid het niet Goddelijke verblinden. Zelfs

de Goddelijk-Wezenhaften kunnen niet in het Aangezicht van God kijken! Het onderscheid tussen het Goddelijk-Wezenloze en het Goddelijk-Wezenhafte is daartoe nog veel te groot.

In dit Paradijs van het bewust-Geestelijk-Wezenhafte leeft nu gelijktijdig ook het *onbewust-Geestelijk-Wezenhafte*. Het bevat dezelfde grondbeginselen, als die waaruit het bewust-Geestelijk-Wezenhafte samengesteld is, dus de kiemen daarvoor. In deze kiemen ligt nu echter leven, en het leven in de ganse Schepping dringt de Goddelijke Wil overeenkomend naar de ontwikkeling. Naar de ontwikkeling tot het bewust worden. Dit is een gans natuurlijk, gezond verloop. Bewustworden kan echter uit het onbewuste alleen door ervaring voortkomen, en deze drang tot verdere ontwikkeling door ervaring stoot ten laatste zodanig rijpende of opdringende kiemen uit het onbewust-Geestelijk-Wezenhafte zelfwerkend af, of uit, hoe men het noemen wil, over de grens van het Geestelijk-Wezenhafte. Daar het uit- of afstoten van een kiem niet naar boven kan plaatsvinden, zo moet hij de hem nog vrijblijvende weg naar omlaag nemen.

En dit is de natuurlijke, voor naar bewustwording dringende geestkiemen noodwendige uitstoting uit het Paradijs, uit het Geestelijk-Wezenhafte!

Dat is ook in werkelijkheid de in de Bijbel bedoelende uitstoting uit het Paradijs. Beeldend is het gans juist weergegeven, wanneer gezegd wordt: in het zweet van jouw aanschijn zult gij jouw brood eten. Dit betekent, in het gedrang van de ervaringen met de daarbij ontstaande noodzakelijkheid van het verdedigen en het bevechten tegenover de op hem indringende invloeden van de lagere omgeving, waarin hij als vreemdeling binnendringt.

Deze uitstoting, afstoting of uitdrijving uit het Paradijs is volstrekt geen straf, maar een besliste, natuurlijke en zelfwerkende noodzaak bij het naderen van een bepaalde rijpheid van iedere geestkiem door de drang tot ontwikkeling van het zich bewust worden. Het is de geboorte vanuit het onbewust-Geestelijk-Wezenhafte in het wezenhafte en dan in

het stoffelijke met tot doel van de ontwikkeling. Dus een *vooruitgang*, niet ietwat een *achteruitgang*!

Een gans juiste aanduiding in het scheppingsverhaal is het ook, wanneer daarin gezegd wordt, dat de mens het verlangen voelde, "zijn naaktheid te bedekken", nadat in hem het begrip van goed en kwaad ontwaakte, het langzaam beginnen van het zich-bewust-worden.

Met de toenemende drang naar het bewust-worden ontstaat zelfwerkend de uitstoting of afstoting uit de Oerschepping, het Paradijs, om door het wezenhafte in het stoffelijke te treden. Zodra nu de Geestzaadkorrel uit het gebied van het Geestelijk-Wezenhafte treedt, zo zou hij als zodanig in de lagere, anders geaarde en dichtere omgeving "naakt staan". Anders uitgedrukt, "onbedekt" zijn. Er treedt daarmee aan hem niet alleen de behoefte, maar de besliste noodwendigheid toe, zich met de wezen- en stofgeaardheid van zijn omgeving beschermend te bedekken, een soort mantel om te leggen, de wezenhafte omhulling, het fijnstoffelijke en ten laatste dan ook het grofstoffelijke lichaam aan te nemen.

Eerst met het aannemen van de grofstoffelijke mantels of lichamen, ontwaakt dan de absolute geslachtsdrift, en daarmee ook de lichamelijke schaamte.

Hoe groter nu deze schaamte is, des te *edeler* is de drift, en des te hoger staat ook de geestelijke mens. De meer of minder uitgesproken lichamelijke schaamte van de mens van de aarde is de onmiddellijke *maatstaf voor zijn innerlijke geestelijke waarde*! Deze maatstaf is onbedrieglijk en voor ieder mens gemakkelijk herkenbaar. Met de wurging of uit de weg ruimen van het uiterlijke schaamtegevoel wordt ook gelijktijdig steeds het veel fijnere en gans anders geaarde schaamtegevoel van de ziel verstikt en daarmee de innerlijke mens waardeloos gemaakt.

Een onbedrieglijk teken van diep neerstorten en een zeker verval is het, wanneer de mensheid begint, onder de leugen van vooruitgang zich boven het in elk opzicht bevorderend kleinood van het schaamtegevoel te willen "verheffen"! Zij het

nu onder de dekmantel van de sport, de gezondheidszorg, de mode, de kinderopvoeding, of onder de vele andere daartoe welkome voorwendsels. De neergang en val is dan niet tegen te houden, en alleen een schrik van de grootste aard kan enkelen daarvan nog tot bezinning brengen, van allen, die zich gedachteloos op deze weg lieten trekken.

Vanaf het ogenblik van het natuurlijke uitgestoten worden doen zich ook voor met het verloop van een dergelijke geestkiem door het wezenhafte en de stoffelijke gebieden van de verdere Schepping niet slechts één, maar altijd meer en meer dringende noodwendigheden voor een bestaan in deze lagere scheppingskringen tot hun verdere ontwikkeling en verheffing, die wederom terugwerkend versterkend en verstevigend op deze kiem tot zijn eigen ontwikkeling tot het zich bewust worden niet alleen bijdragen, maar het zelfs eerst mogelijk maken.

Het is een geweldig scheppen en weven, duizendvoudig in elkaar verwerkt, echter ondanks alle levende zelfwerkzaamheid zo dwingend logisch in elkaar grijpend met zijn wisselwerkingen, dat één enkele omloop van een dergelijke geestkiem tot aan zijn voltooiing zoals een deel van een prachtig kleurig tapijt verschijnt, dat van een doelbewuste kunstenaarshand gevormd werd, hetzij in het opstijgende zich bewust worden, hetzij afwaarts voerend in de ter bescherming van de anderen volgende ontbinding.

Er liggen zo veel stil en zeker werkende Wetten in het wonderwerk van de Schepping, dat men over ieder van de duizenderlei verlopen in het bestaan van de mensen een verhandeling zou kunnen brengen, die echter steeds alleen weer op dit ene grote grondbeginsel zou terugvoeren: op de *Volkomenheid van de Schepper als uitgangspunt*, Wiens *Wil* levend Scheppende *Geest* is. De Heilige Geest! *Al het geestelijke* echter is *Zijn Werk!*

Daar de mens uit dit Geestelijk-Wezenhafte werk stamt, zo draagt hij in zich een deeltje van deze Geest, dat weliswaar de vrije beslissingskracht en daarmee de verantwoordelijkheid

met zich brengt, echter toch niet hetzelfde betekenend met het Goddelijke zelf is, zoals het dikwijls onjuist aangenomen en verklaard wordt.

Alle uitwerking van de als Natuurwetten zo helpend en bevorderend werkende Goddelijke Wil in de Schepping moet zich dan wetend overziend tot een heerlijk afgestemde jubelzang vormen. Tot één enkel door miljoenen kanalen naar dit uitgangspunt toestromend dank- en vreugdegevoel.

De zich eeuwig herhalende wordingsgang in de Schepping, die op een zeker ogenblik uitstoting van de geestkiem uit het Paradijs bij een zekere rijpheid met zich brengt, vertoont zich ook voor aardse ogen zichtbaar in alle dingen van het aardse gebeuren, daar overal het spiegelbeeld van het gelijke gebeuren is.

Men kan deze in het natuurlijke worden zich ontwikkelende uitstoting uit het verloop van een zelfwerkende losmaken noemen. Nauwkeurig zoals een rijpe appel of elke rijpe vrucht van de boom valt, om onder de Scheppende Wil zich uiteenvallend het zaad vrij te geven, *dat dan eerst* door de daarmee onmiddellijk op hem instromende uiterlijke invloeden het omhulsel *springt*, om tot de kiem en tot tere plant te worden. Deze wederom ontwaakt alleen onder regen, stormen en zonneschijn tot weerstand, kan ook alleen zo tot een boom versterken. Daarmee is de uitstoting van de rijpe geestkiem uit het Paradijs een noodwendig gevolg van de ontwikkeling, zoals ook de wezenhafte, stoffelijke en ten laatste aardse Schepping in hun grondtrekken alleen maar een voortzetting van de Geestelijk-Wezenhafte Schepping is, waarbij zich weliswaar de grondtrekken van de eigenlijke Schepping steeds herhalen, echter altijd met het noodwendige onderscheid, dat zich de uitwerking verschillend al naar de wezen- en stoffaard toont. Ook in het grofstoffelijk-aardse vindt bij het doorlopen van al het Geestelijk-Wezenhafte weer de uitstoting van de ziel plaats, zodra de tijd van rijpheid daarvoor komt. Dat is de aardse dood, die de zelfwerkzame uitstoting of afstoting uit het grofstoffelijke en daarmee de geboorte naar de andere kant in

het fijnstoffelijke betekent. Ook hierbij vallen zoals bij een boom vruchten af. Bij rustig weer alleen de rijpe, bij storm en onweer echter ook onrijpe. Rijpe vruchten zijn die, waarvan de overgang met gerijpt innerlijk zaad naar het fijnstoffelijke generzijdse op het juiste uur plaats vindt. Deze zijn geestelijk "klaar" voor het generzijdse, slaan daarom snel wortel en zijn in staat verzekerd op te groeien.

Onrijpe vruchten echter zijn die, waarvan het afvallen of de dood met de daarmee verbonden ontbinding van het tot dusver beschuttende grofstoffelijke lichaam het in het generzijdse *nog onrijpe* zaad blootlegt, en zodoende vervroegd aan alle invloeden prijsgeeft, waardoor dit ofwel moet verkommeren of gedwongen is tot narijpen, voordat hij in de generzijdse bodem (omstandigheden) kan inwortelen (zich inleven) en daarmee kan opgroeien.

Zo gaat het altijd verder. Van ontwikkelingstrede tot ontwikkelingstrede, wanneer intussen geen verrotting intreedt, dat niet genoeg gerijpte zaad ontbindt, dat daarmee als zodanig verloren gaat, met hem natuurlijk ook de in hem rustende levende wasdom tot een zelfstandige, vruchtdragende boom, die meewerkend de ontwikkeling kan voortzetten.

De mens, die opmerkzaam om zich heen kijkt, kan in zijn naaste omgeving veelvuldig het basisbeeld van al het gebeuren in de Schepping nauwkeurig waarnemen, daar zich in het kleinste ook altijd het grootste weerspiegelt. — —

Als het meest nabije nu op dit Geestelijk-Wezenhafte Paradijs afwaarts volgende is het rijk van al het *wezenhafte*. Het wezenhafte zelf ontleedt zich weer in twee delen. Als eerste is het *bewust-wezenhafte*. Dit stelt zich tezamen uit de elementen- en de natuurwezens, waartoe de elfen, kabouters, waternimfen, enz. behoren. Deze elementen- en natuurwezens waren de noodwendige voorbereiding tot de verdere ontwikkeling op de weg ter schepping van de stoffelijkheid; want alleen in verbinding met het wezenhafte kon het stoffelijke tevoorschijn komen.

De elementen- en de natuurwezens moesten in de ontstaande stoffelijkheid scheppend meewerken, zoals het ook heden nog gebeurt.

Als tweede in het rijk van het wezenhafte is het *onbewust-wezenhafte*. Uit dit onbewust-wezenhafte komt het leven van de dierenziel.* Er is hierbij op het onderscheid te letten tussen het rijk van het Geestelijk-Wezenhafte en het rijk van het wezenhafte. Uitsluitend al het *Geestelijke* draagt van het oerbegin af vrije beslissingskracht in zich, die als gevolg ook verantwoordelijkheid brengt. Niet zo bij het dieper staande wezenhafte.

Het verdere gevolg van de ontwikkeling was dan het ontstaan van de stoffelijkheid. Deze valt uiteen in het *fijnstoffelijke*, dat uit vele afdelingen bestaat, en het *grofstoffelijke*, dat met de fijnste nevel beginnend aan de aardse ogen zichtbaar is! Van een Paradijs echter op de aarde als de uiterste uitloper van het grofstoffelijke is niet te denken. Er *zal* eens op de aarde een *weerschijn* komen van het werkelijke Paradijs, onder de Hand van de Mensenzoon, in het begin van het Duizendjarige Rijk, zoals ook daarbij gelijktijdig een aards evenbeeld van de Graalburcht zal ontstaan, waarvan het Oerbeeld op de hoogste hoogte van het werkelijke Paradijs staat, als de tot dusver enige ware Tempel van God.

*) Voordracht nr. 49: Het onderscheid in oorsprong tussen mens en dier

Ik ben de Heer, jouw God!

Waar zijn de mensen, die dit hoogste van alle geboden werkelijk in daden omzetten? Waar is de priester, die het rein en waarachtig leert?

"Ik ben de Heer, jouw God, gij zult geen andere goden hebben naast Mij!" Deze woorden zijn zo duidelijk gegeven, zo *beslist*, dat een afwijking helemaal niet mogelijk zou mogen zijn! Ook Christus wees herhaaldelijk met grote duidelijkheid en scherpte daarnaar toe. Des te betreurenswaardiger is het nu, dat miljoenen mensen achteloos daaraan voorbijgaan en zich aan cultus overgeven, die dit hoogste van alle Geboden kras tegenover staan. Het ergste bij dit alles is, dat ze dit Gebod van hun God en Heer met een gelovige innigheid minachten, in de waan, God met deze openlijke overtreding van Zijn Gebod te eren, Hem welgevallig te zijn!

Deze grote fout kan alleen in een *blind* geloof levendig blijven, waarbij ieder onderzoek uitgeschakeld wordt; want blind geloof is niets anders dan gedachteloosheid en geestelijke traagheid van zulke mensen, die net als de luiards en langslapers het ontwaken en opstaan zo veel als mogelijk uit de weg proberen te gaan, omdat het plichten met zich brengt, waarvan ze de vervulling schuwen. Iedere moeite verschijnt hun als een gruwel. Het is immers veel gemakkelijker, anderen voor zich te laten werken en denken.

Wie echter anderen voor zich laat denken, geeft deze macht over zich, vernedert zichzelf tot de knecht en maakt zich daarmee onvrij. God gaf echter de mens een vrije beslissingskracht, gaf hem de bekwaamheid om te denken, om aan te voelen, en moet daarvoor natuurlijk ook verantwoording ontvangen voor al datgene, wat deze vrije beslissingsbekwaamheid naar zich trekt! Hij wilde dus *vrije* mensen, geen knechten!

Treurig is het, wanneer zich de mens uit luiheid *aards* tot slaaf maakt, verschrikkelijk echter zijn de gevolgen, zodra hij zich *geestelijk* zo waardeloos maakt, dat hij tot een stompzinnige aanhanger wordt van leren, die de nauwkeurige Geboden van hun God tegenspreken. Het helpt hen niets, wanneer ze de hier en daar ontwakende bedenking met de uitvlucht proberen te laten inslapen, dat de grootste verantwoordelijkheid tenslotte die personen moeten dragen, die dwalingen in de leer aanbrachten. Dat is op zich wel juist, echter bovendien is in het bijzonder nog de enkeling voor al dat verantwoordelijk, wat hij zelf denkt en doet. Onverkort, er kan hem daarvan niets kwijtgescholden worden.

Wie de hem geschonken bekwaamheden van het aanvoelen en het denken niet in de volle, voor hem mogelijke omvang uitoefent, maakt zich schuldig!

Het is geen zonde, maar plicht dat één ieder bij ontwakende rijpheid, waardoor hij in volle verantwoordelijkheid voor zich zelf treedt, ook daarover begint na te denken, wat hem tot dusver geleerd werd. Kan hij zijn aanvoelen met eender wat daarvan niet in harmonie brengen, zo moet hij het ook niet blindelings als juist aannemen. Hij schaadt daardoor zoals bij een verkeerde aankoop alleen zichzelf. Wat hij niet uit overtuiging kan behouden, dat moet hij achterwege laten; want anders wordt zijn denken en doen tot huichelarij.

Degene, die dit of het gene werkelijk goed nalaat, omdat hij het niet kan begrijpen, is bij lange na niet zo verachtelijk als degenen, die zonder overtuiging zich in een cultus plaatsen, die zij niet gans begrijpen. Al het uit zulk een onbegrip voortkomende handelen en denken is hol, en uit zulke holheid is er uit zichzelf geen goede wisselwerking, omdat in holheid geen *levende* reden ligt voor ietwat goeds. Het wordt daardoor tot een huichelarij, die met laster gelijk staat, omdat men daarmee tracht God voor te spiegelen met ietwat, dat niet voorhanden is. Ontbrekende levende aanvoelingen! Het maakt de uitoefende verachtelijk, tot een uitgestotene!

De miljoenen mensen nu, die in gedachteloosheid dingen huldigen, die de Goddelijke Geboden gewoonweg tegenspreken, zijn ondanks een wellicht voorhanden innerlijk vuur beslist gebonden en van een geestelijke opstijging volkomen afgesneden.

Alleen de vrije overtuiging is levend en kan dientengevolge ook iets levends doen ontstaan! Zulk een overtuiging kan echter alleen door streng onderzoeken en innerlijk diep aanvoelen ontwaken. Waar het geringste onbegrip klaarligt, om van twijfel maar niet te spreken, kan nooit overtuiging ontstaan.

Alleen volledig, zonder leemten begrijpen, heeft dezelfde betekenis als overtuiging, die als enige geestelijke waarde bezit!

Werkelijk pijnlijk is het om aan te zien, wanneer in de kerken de massa's zich gedachteloos bekruisen, buigen en neerknielen. Zulke automaten mogen niet tot denkende mensen gerekend worden. Het teken van het kruis is het teken van de Waarheid, en daarmee een teken van God! Met schuld laadt zich degene op, die dit teken der Waarheid gebruikt, terwijl zijn innerlijk op het ogenblik van het gebruik niet gelijktijdig in elk opzicht waar is, wanneer al zijn gevoelens niet volledig op de absolute Waarheid ingesteld zijn. Zulke mensen zouden het honderd maal beter zijn, ze zouden dit kruis slaan nalaten en voor ogenblikken bewaren, waarin ze hun gehele ziel op de Waarheid, dus daarmee ook op God Zelf en Zijn Wil ingesteld hebben; want God, hun Heer, is de Waarheid.

Afgodendienst echter en openlijke overtreding van het heiligste van alle Geboden van hun God is het, wanneer zij aan een symbool eer bewijzen, die uitsluitend God alleen toekomt!

"Ik ben de Heer, jouw God, gij zult geen andere goden hebben naast Mij!" is nadrukkelijk gezegd. Kort, duidelijk en helder, zonder toelating van ook maar de geringste afwijking. Ook Christus wees nog gans bijzonder op deze noodzakelijke inachtneming. Hij noemde het met opzet en met grote nadruk juist voor de farizeeërs de *opperste* Wet, dat wil zeggen, die

Wet, die onder geen enkele omstandigheid verbroken of op de een of andere wijze veranderd mag worden. Deze aanduiding zegt ook gelijktijdig, dat al het andere goede en alle andere gelovigheid niet zijn volle waarde kan verkrijgen, wanneer deze *opperste* Wet niet onverkort nageleefd wordt! Dat zelfs *alles* daarvan afhangt!

Beschouwen wij bij voorbeeld in dit verband eens gans zonder vooroordeel de verering van de monstrans! Er ligt bij veel mensen een tegenspraak daarin met het duidelijke opperste Gebod.

Verwacht de mens, dat zijn God afdaalt in deze verwisselbare hostie, als verklaring daarvoor, dat hij haar goddelijke eerbewijzen ten deel laat geworden? Of dat God met de wijding van zulk een hostie gedwongen neer te dalen wordt? Het ene is zo ondenkbaar als het andere. Evenmin echter kan door zulk een wijding een onmiddellijke verbinding met God geschapen worden; want de weg daarheen is niet zo eenvoudig en zo gemakkelijk. Het is aan de mensen en aan de mensengeesten helemaal niet om tot het einddoel te gaan.

Wanneer nu de ene mens voor een uit hout gesneden figuur op de knieën valt, een andere voor de zon, de derde dan voor de monstrans, zo handelt één ieder daarmee tegen de opperste Wet van God, *zodra hij het Goddelijke*, dus de levende God Zelf *daarin ziet*, en daarom onmiddellijke Goddelijke Genade en Zegen daarvan verwacht! In zulk een verkeerde veronderstelling, verwachting en aanvoeling zou de *eigenlijke* overtreding liggen, onverhulde afgodendienst!

En dergelijke afgodendienst wordt van aanhangers van vele religies dikwijls hartstochtelijk bedreven, al is het ook op verschillende manieren.

Eén ieder mens, die de hem door zijn bekwaamheden ontstaande plicht van ernstig nadenken oefent, *moet* echter hierbij in tweestrijd komen, hetgeen hij slechts ten onrechte door een blind geloof tijdelijk met geweld kan verdoven, zoals een dagdief door de slaap der traagheid zijn dagelijkse plichten veronachtzaamt. De ernstige mens evenwel zal beslist

aanvoelen, dat hij in de eerste lijn *klaarheid* te zoeken heeft in alles, wat hem heilig moet worden!

Hoe dikwijls verklaarde Christus, dat de mensen Zijn Leer moesten *naleven*, om winst daaruit te nemen, dat betekent dus, om tot geestelijke opstijging en tot het eeuwige leven te kunnen komen. In het woord "eeuwig leven" is alleen reeds geestelijke *levendigheid*, en niet echter geestelijke traagheid uitgedrukt. Met de aanwijzing op het *naleven* van Zijn Leer waarschuwde Hij uitdrukkelijk en duidelijk voor een stompzinnig aannemen van deze Leer, als verkeerd en nutteloos.

Beleven kan natuurlijk altijd alleen in de overtuiging gebeuren, nooit anders. Overtuiging evenwel vereist volledig begrijpen. Begrijpen wederom sterk nadenken en eigen onderzoeken. Men moet de Leer met de eigen aanvoeling afwegen. Daaruit volgt van zelf, dat een blind geloof volkomen verkeerd is. Al het verkeerde echter kan gemakkelijk ten verderf leiden, tot afdalen, nooit echter tot opstijgen. Opstijgen betekent hetzelfde als bevrijding van alle druk. Zolang een druk nog ergens belast, kan van een bevrijding of verlossing geen sprake zijn. Het onbegrepene echter *is* een druk, die zich niet eerder losmaakt, dan totdat de drukplek of leemte door volledig begrip verwijderd wordt.

Blind geloof blijft altijd synoniem met onbegrip, kan daarom ook nooit overtuiging zijn, en dus ook geen bevrijding, geen verlossing brengen! Mensen, die zich in een blind geloof beperkt hebben, kunnen geestelijk niet levend zijn. Ze zijn gelijk de doden, en hebben geen waarde.

Begint een mens nu goed na te denken, alle gebeurtenissen rustig en opmerkzaam op te volgen en logisch met elkaar te verbinden, dan zal hij van zelf tot de overtuiging komen, dat God in Zijn volmaakte Reinheid volgens Zijn eigen Scheppingswil *niet naar de aarde kan komen!*

De besliste Reinheid en Volkomenheid, dus juist het Goddelijke, sluit een neerdalen in het stoffelijke uit. Het onderscheid is te groot, dan dat een onmiddellijke verbinding

ook maar mogelijk zou kunnen zijn, zonder met de daartoe noodzakelijke overgangen nauwkeurig rekening te houden, die de daar tussenliggende wezens- en stofgeaardheden vereisen. Het in rekening houden met deze overgangen kan echter alleen door menswording gebeuren, zoals het bij de Godszoon geschiedde!

Daar Deze nu "tot de Vader is ingegaan", dus terug naar Zijn oorsprong, zo staat ook Hij weer in het Goddelijke en is daardoor net zo gescheiden van het aardse.

Een uitzondering daarop zou het verbuigen van de Goddelijke Scheppingswil betekenen, en dat zou wederom een gebrek aan volkomenheid uiten.

Daar echter volkomenheid van de Goddelijkheid onscheidbaar is, zo blijft er geen andere mogelijkheid, dan dat ook Zijn Scheppingswil volkomen is, wat synoniem met onbuigzaam genomen moet worden. Zouden de mensen eveneens volkomen zijn, dan moest en kon uit de aard der zaak één ieder altijd alleen maar nauwkeurig dezelfde weg gaan als de ander.

Alleen onvolkomenheid kan verschillen toelaten!

Juist door de vervulling van de Goddelijke Volkomen Wetten is aan de Godszoon na het "ingegaan tot de Vader", zoals Deze Zelf de mogelijkheid ontnomen, persoonlijk in het stoffelijke te zijn, dus naar de aarde af te dalen. Niet zonder Scheppingswetmatige menswording!

Om deze redenen moet iedere Goddelijke Verering van het een of andere *stoffelijke* voorwerp op aarde gelijkbetekenend met een overtreding van de opperste Wet van God zijn; daar alleen aan de levende God de Goddelijke Eerbewijzen mogen toekomen, en Deze kan juist ten gevolg van Zijn Goddelijkheid niet op aarde zijn.

Het grofstoffelijke lichaam echter van de Godszoon moest eveneens wederom volgens de Volkomenheid van God in Zijn Scheppingswil *zuiver aards* zijn, mag dus ook niet als Goddelijk aangeduid of aangezien worden*.

*) Voordracht nr. 58: Opstanding van het aardse lichaam van Christus

Alles, wat daarmee in tegenspraak staat, betuigt logischer wijze twijfel aan de besliste *Volkomenheid van God* en moet daarom ook verkeerd zijn! Dit is onbetwistbaar een onbedrieglijke maatstaf voor het juiste geloof aan God.

Ietwat anders is het met reine symboliek. Ieder symbool vervult bevorderend zijn goede doel, zolang het als *zodanig* ernstig beschouwd wordt; want zijn aanblik helpt heel veel mensen tot grotere en intensere concentratie. Het zal zo menigeen gemakkelijker vallen, bij het aanschouwen van de symbolen van zijn religie zijn gedachten ongestoord op de Schepper te richten, om het even, met welke naam Hij voor hem begrijpelijk is. Verkeerd zou het daarom zijn, aan de hoge waarde van religie gebruiken en symboliek te twijfelen, er mag zich daarbij alleen niets tot aanbedding en verering van *voorwerpen* opstijgen.

Daar nu God Zelf niet op de aarde in het grofstoffelijke kan komen, zo blijft er voor de mensengeest alleen over, de weg tot aan het Geestelijk-Wezenhafte omhoog te stijgen, waaruit hij afkomstig is. En om *deze weg te tonen*, kwam een deel van het Goddelijke door menswording omlaag, omdat in het Goddelijke alleen de Oerkracht ligt, waaruit het levende Woord kan vloeien. Doch mag de mens zich niet inbeelden, dat het Goddelijke op aarde bleef, opdat één ieder mens, zodra hem slechts de wens invalt, dadelijk kan worden begenadigd op gans bijzondere manier. Tot verwerving van de begenadiging *liggen de ijzeren Wetten van God* in de Schepping, *waarvan de besliste naleving alleen begenadiging kan brengen!* Richtte zich daarnaar, wie naar de Lichte Hoogten wil!

Niemand mag de Volkomen God met een aardse koning vergelijken, die met zijn onvolkomen menselijke beoordeling bij de door zijn rechters van gelijke aard uitgesproken vonnissen van willekeurige akten van gratie kan voltrekken. *Zoiets gaat in de Volkomenheid van de Schepper en Zijn met Hem één zijnde Wil niet!*

De mensengeest moet zich eindelijk aan de gedachte gewinnen, dat hij *zich zelf* en zeer energiek moet inspannen,

om begenadiging en vergeving te verkrijgen, en daarin eindelijk zijn plicht vervullen, die hij door zijn traagheid overkeek. Hij moet zich vermennen en werken aan zichzelf, als hij niet in het duister van de verdoemden wil neerstorten! Zich moeten verlaten op zijn Heiland, betekent, zich verlaten op Diens Woorden. Door de daad levend maken, wat Hij heeft gezegd. *Niets anders kan helpen!* Het lege geloof helpt hem niets. Aan Hem geloven, betekent niets anders, dan Hem geloven. Reddeloos verloren is één ieder, die zich niet vlijtig werkend aan ieder touw omhoogtrekt, dat hem door het Woord van de Godszoon in de hand gegeven werd!

Wanneer de mens zijn Heiland werkelijk wil bezitten, dan moet hij zich reeds eindelijk tot geestelijke beweeglijkheid en arbeid vermennen, die niet alleen op aardse voordelen en genietingen gericht is, en moet zich naar Hem omhoog inspannen. Hij mag niet aanmatigend verwachten, dat Deze naar hem afdaalt. De weg daarheen geeft hem het Woord. God loopt niet de mensheid bedelend achterna, wanneer deze zich van Hem een verkeerd beeld maakt, daardoor afwendt en verkeerde wegen gaat. Zo gemoedelijk is dat niet. Doch daar zich zulk een onzinnige beschouwing door verkeerde opvatting bij vele mensen ingeburgerd heeft, zal de mensheid zijn God eerst weer moeten leren *vrezen*, waarbij zij in de onvermijdelijke wisselwerking van een gemakkelijk of dood geloof herkent, dat Zijn Wil in volkomenheid vaststaat en zich niet laat buigen. Wie zich niet invoegt in de Goddelijke Wetten, wordt gewond of zelfs verbrijzeld, zoals ten laatste het ook diegenen moet vergaan, die zulk een afgodendienst huldigen, door het ongoddelijke goddelijke eerbied te betuigen! De mens moet tot het besef komen: *de Heiland verwacht hem, doch Hij komt hem niet halen!*

Het geloof, of juister genoemd de waan, die het grootste deel van de mensheid heden in zich draagt, *moest falen* en zelfs in nood en verderf leiden, *omdat het dood* is en geen waar leven bevat!

Zoals Christus eens de tempel van de wisselaars reinigde, zo moeten de mensen eerst opgezweept worden uit alle traagheid van hun denken en aanvoelen tegenover hun God! Doch, slaapt rustig verder, wie niet anders wil, en rekke zich behaaglijk uit op het weke kussen van het zelfbedrog, dat hij terecht gelooft, wanneer hij juist een weinig denkt, en dat piekeren tenslotte zondig is. Vreselijk zal zijn ontwaken zijn, dat meer nabij voor hem staat, dan hij het vermoedt. Hij zal volgens de maat van zijn traagheid dan afgemeten worden!

Hoe kan een mens, die aan God gelooft, en over Diens Wezen en deze Grootheid nagedacht heeft, die vóór alles weet, hoe de volkomen Wil van God als werkende Natuurwetten in de Schepping rust, verwachten, dat hem gans al tegen deze Goddelijke Wetten van de besliste wisselwerking zijn zonden door middel van de één of andere opgelegde boete vergeven kunnen worden. Zelfs voor de Schepper zou dit niet mogelijk zijn; want de uit Zijn *Volkomenheid* voortgekomen Scheppings- en Ontwikkelingswetten dragen in hun uitwerkingen alleen en volkomen zelfstandig werkend loon en straf door het rijpen en oogsten van de goede of slechte uitzaai van de menselijke geest in onherroepelijke gerechtigheid in zich.

Wat God ook wil, ieder van Zijn nieuwe Wilsdaden moet altijd weer de volkomenheid in zich dragen, kan dientengevolge ook niet de geringste afwijking van de vroegere Wilsdaden brengen, maar moet met hen in elk opzicht overeenstemmen. Alles, echter ook alles, moet door Gods Volkomenheid altijd weer dezelfde banen trekken. Een vergeving anders dan door vervulling van de Goddelijke Wetten, die in de Schepping liggen, en waardoor iedere mensengeest beslist op zijn weg doorheen moet, wanneer hij in het Rijk Gods wil komen, is dus een onmogelijkheid, bijgevolg ook iedere onmiddellijke vergeving.

Hoe kan een mens bij enig nadenken een of ander afwijking verwachten? Er zou bij deze immers een uitgesproken verkleining van zijn Volkomen God zijn! Wanneer Christus in Zijn aardse leven tot deze of gene zei: "Je zonden zijn je

vergeven", dan was dat gans juist; want in het ernstig smeken en het vaste geloven ligt de waarborg daarvoor, dat de betreffende mens volgens Christus' Leer in de toekomst zou leven, en daardoor *moest* hij op de vergeving van zijn zonden stoten, omdat hij zich in de Goddelijke Wetten van de Schepping juist instelde en aan hen niet meer ertegen handelde.

Wanneer nu een mens aan de andere naar eigen beoordeling boeten oplegt, om daarna diens zonden voor afgedaan te verklaren, zo misleidt hij daarmee zichzelf en ook degen die hulp bij hem zoekt, om het even of bewust of onbewust, en plaatst zich gewetenloos ver boven de Godheid Zelf!

Wanneer toch de mensen hun God eindelijk *natuurlijker* wilden nemen! Hem, Wiens Wilsdaden de levende natuur eerst schiepen. Zo echter maken ze in hun blinde geloofswaan alleen een drogbeeld uit Hem, die dat toch allesbehalve is. Juist in de natuurlijke volkomenheid of de volkomen natuurlijkheid als Oerbron van al het zijnde, als uitgangspunt van al het levende is de Grootheid van God zo geweldig en voor een mensengeest onvoorstelbaar. Maar in de stellingen van vele leren ligt dikwijls een gewelddadige verdraaiing en verwikkeling, waardoor voor de mens ieder rein geloof onnodig bemoeilijkt en soms gans onmogelijk wordt, omdat hij daarin iedere natuurlijkheid moet ontberen. En hoeveel ongelooflijke tegenstrijdigheden bevatten vele leren!

Zij dragen bij voorbeeld vaak als grondgedachte de Alwijsheid en de Volkomenheid van de Wil en van het daaruit voortgekomen Woord van God! Daarin echter moet natuurlijk ook een niet tot een haarbreed verschuifbare *onveranderlijkheid* liggen, omdat volkomenheid niet anders te denken is. De handelingen van vele religiedragers tonen echter *twijfel* aan hun eigen leer, omdat ze daarmee in onmiddellijke tegenspraak zijn en hun grondslagen door hun daden klaarblijkelijk ontkennen! Oorbiecht met daarop volgende boeten bij voorbeeld, aflaathandel door geld of gebeden, die onmiddellijke vergeving van zonden naar zich moet trekken, en

andere van deze dergelijke gewoonten zijn toch bij rustige overlegging een ontkenning van het Goddelijke, in de Scheppingswetten rustende Wil. Wie met zijn gedachten niet sprongsgewijs in een onhoudbaar zweven overgaat, kan daarin niets anders dan een besliste verkleining van de Volkomenheid van God vinden.

Het is gans natuurlijk, dat de menselijke foutieve veronderstelling, vergiffenis van zonden te kunnen bieden, en andere soortgelijke aanvallen tegen de Volkomenheid van de Goddelijke Wil, tot grove uitwassen moesten leiden. Hoe lang zal de dwaasheid nog aanhouden, dat men waant, met de rechtvaardige God en Zijn onveranderlijke Wil een zo onzuivere handel te kunnen drijven!

Wanneer Jezus als Godszoon eens tot Zijn discipelen zegde: *"Wie jullie hun zonden zullen vergeven, die zijn ze vergeven"*, dan betrok zich dit niet op een algemene en willekeurige rechtvaardiging van die handeling.

Dat zou immers synoniem zijn geweest met een omverwerpen van de Goddelijke Wil in de onwrikbare kracht van de wisselwerkingen, die loon en straf in onomkoopbare, dus Goddelijke en daarom volkomen Gerechtigheid levend werkzaam in zich dragen. Een toegestane onderbreking.

Dit zou Jezus nooit hebben kunnen doen en ook niet gedaan, Hij die gekomen was, om de Wetten "te vervullen", niet omver te werpen!

Hij bedoelde met de woorden het in de Wil van de Schepper rustende wetmatige gebeuren, dat een mens een ander mens *datgene* kan vergeven, wat *hem persoonlijk door deze kwalijks* aangedaan is! Om dat te vergeven heeft hij als betrokkene het recht en ook de macht; want door zijn oprechte vergiffenis wordt het voor de anderen zich anders beslist in de wisselwerking ontwikkelende karma, van vooraf aan de spits afgebroken en de kracht ontnomen, in welk levend gebeuren gelijktijdig ook werkelijke vergeving ligt.

Dit kan echter ook *alleen* van de betrokken persoon zelf uitgaan, tegenover de bedrijver of dader, anders niet. Daarom

ligt zo veel zegen en bevrijding in persoonlijke vergiffenis, zodra deze oprecht gemeend en aangevoeld is.

Een niet onmiddellijke betrokkene is van de draden van de wisselwerking uit de natuur van de zaak uitgesloten en kan ook niet levend, dus werkzaam in te grijpen, omdat hij niet verbonden is. Alleen een *voorbede* is hem in zulke gevallen mogelijk, waarvan de uitwerking blijft echter afhankelijk van de zielstoestand van de in de betrokken zaak onmiddellijk nauw verbundene. Hij zelf moet buitenaf blijven staan, kan daarom ook geen vergeving brengen. *Dat rust alleen in de Wil van God*, die zich in de Wetten van de rechtvaardige wisselwerkingen openbaart, waartegen Hij Zelf nooit zou handelen, omdat deze uit Zijn Wil van de aanvang af volkomen zijn.

Het ligt in de Gerechtigheid van God, dat, wat er altijd ook gebeurt of gebeurd is, *alleen de benadeelde daarin kan vergeven*, op aarde of later in de fijnstoffelijke wereld, anders moet het gewicht van de wisselwerking de veroorzaker treffen, waardoor met de uitwerking dan beslist de schuld afgelost is. Maar deze uitwerking zal dan gelijktijdig ook de vergeving van de getroffene met zich brengen, op de één of andere wijze, die in de uitwerking verweven is, of de getroffene met deze. Omdat de verbindingsdraden immers zo lang onopgelost blijven, is het niet anders mogelijk. Dat is niet alleen een voordeel voor de veroorzaker, maar ook voor de getroffene, omdat deze zonder verlening van de vergiffenis evenmin gans tot het Licht zou kunnen ingaan. Onverbiddelijkheid zou hem daarvan moeten terughouden.

Zo kan geen mens andermans zonden vergeven, bij diegene hij niet persoonlijk betrokken is. De Wet van de wisselwerking zou daarvan niet beïnvloed blijven tegen alles, wat niet door een levende draad daarmee verweven is, die alleen de onmiddellijk betrokken zijnde kan verwekken. Verbetering alleen is de levende weg tot de vergeving!*

"Ik ben de Heer, jouw God, gij zult geen andere goden hebben naast Mij!" zou moeten in iedere geest van de mens zoals met

*) Voordracht nr. 6: Lot

vrige letters ingebrand blijven als natuurlijke bescherming tegen om het even welke afgodendienst!

Wie God in Zijn Grootheid werkelijk erkent, moet alle afwijkende handelingen als laster aanvoelen.

Een mens kan en moet naar een priester gaan, om *onderrichtingen* te halen, zodra deze in staat daartoe is, ze hem werkelijk te geven. Wanneer iemand echter verlangt, de Volkomenheid van God door de één of andere handeling of verkeerde denkwijze te verkleinen, dan moet hij zich van hem afkeren; want een *dienaar* van God is niet tegelijkertijd een *gevolmachtigde* van God, die het recht zou kunnen hebben, in Zijn naam te eisen en toe te staan.

Ook hierin bestaat er een gans natuurlijke en eenvoudige verklaring, die zonder omwegen de juiste weg toont.

Een gevolmachtigde van God kan uit de aard der zaak helemaal geen mens zijn, tenzij, dat deze onmiddellijk uit het Goddelijke gekomen zou zijn, dus zelf iets goddelijks in zich zou dragen! Alleen daarin kan een volmacht liggen.

Omdat de mens echter niet goddelijk is, is het ook een zaak van de onmogelijkheid, dat hij een gevolmachtigde of vertegenwoordiger van God zou kunnen zijn. Er kan de Macht van God op geen mens worden overgedragen, *omdat de Goddelijke Macht alleen* in de Goddelijkheid Zelf ligt!

Dit logische feit sluit in zijn besliste eenvoudigheid ook zelfwerkend elke *menselijke keuze* van een aardse plaatsvervanger van God of de *uitroeping van een Christus* volkomen uit. Iedere poging daartoe zou met het oog daarop het stempel der onmogelijkheid opgedrukt krijgen.

Er kan in zulke dingen dientengevolge noch een keuze noch een uitroeping door mensen in aanmerking komen, maar uitsluitend een *onmiddellijke zending* door God Zelf!

De menselijke meningen geven daarbij de doorslag niet. Deze zijn integendeel na *al wat* tot dusver gebeurde *altijd veraf verwijderd van de werkelijkheid* geweest, en stonden niet in harmonie met de Godswil. Het is voor de nadenkende onbegrijpelijk, met welke ziekelijke zelfoverschatting de

mensen altijd weer boven hun eigenlijke waarde proberen uit te grijpen. Zij, die in hun hoogste geestelijke voleindiging juist de *laagste* trap van het bewuste in het eeuwig Geestelijk-Wezenhafte kunnen bereiken! Daarbij onderscheiden zich juist heden een groot aantal van de aardse mensen in hun aanvoelen, denken en streven behalve door een groot verstand niet eens veel van de hoogst ontwikkelde dieren.

Zoals insecten kriebelen en wriemelen ze naarstig door elkaar, alsof het erom ging, in ijverig jagen en rennen het hoogste doel te bereiken. Zodra echter hun doeleinden nabijer en nauwlettend beschouwd worden, toont zich zeer spoedig de holheid en de nietigheid van hun koortsachtig streven, dat zulk een ijver werkelijk niet waardig is. En uit de chaos van dit gewriemel trilt zich de waanzinnige zelfverheffing, een Godsgezant te kunnen kiezen, erkennen of afwijzen. Daarin zou een beoordeling liggen van datgene, wat ze nooit kunnen begrijpen, wanneer niet deze Hogerstaande zich verstaanbaar makend tot hen neerbuigt. Men pocht aan alle zijden thans op de wetenschap, verstand en logica en neemt daarbij de grootste onzinnigheden, die in zo vele stromingen van deze tijd liggen.

Voor duizenden is het niet waard, daarover woorden te verspillen. Ze zijn van hun weten dermate ingenomen, dat ze elk vermogen verloren hebben, om gewoon en eenvoudig over ietwat na te denken. Het geldt slechts voor diegenen, die zich nog zoveel natuurlijkheid konden bewaren, om een eigen gezond oordeelsvermogen te ontwikkelen, zodra hun de leidraad daartoe gegeven wordt. Die zich niet blindelings eens bij deze dan bij die modestroom aansluiten, om dan bij de eerste geuite twijfel van onwetenden weer even snel af te vallen.

Er is toch niet veel voor nodig, bij rustig nadenken tot het besef te komen, dat uit een wezensgeaardheid geen andere kan ontstaan, die niets met de eerste gemeen heeft. Om zulks te vinden, voldoet de eenvoudigste kennis van de natuurwetenschappen. Daar echter de uitlopers van de Natuurwetten in de grofstoffelijke wereld uit de levende

Oerbron van God komen, zo ligt het duidelijk, dat ze in gelijke onwrikbare logica en strakheid ook op de verdere weg naar Hem te vinden moeten zijn, zelfs nog reiner en duidelijker, naarmate ze dichter bij het uitgangspunt staan.

Evenmin als in een dier op aarde de geest van een mens kan worden overgeplant, zo dat een levend dier daardoor tot een mens zou moeten worden, evenmin kan in een mens iets goddelijks geplant worden. Er kan zich nooit ietwat anders ontwikkelen dan dat, wat de *oorsprong* met zich bracht. De oorsprong laat in de ontwikkeling wel verschillende soorten en vormen van samenstelling toe, zoals men door enting van bomen of door vermenging bij telen kan ondervinden, maar zelfs de verwonderlijkste resultaten moeten binnen de door de oorsprong gegeven grondstoffen blijven.

Een menging tussen mens van de aarde en dier kan zich alleen binnen de grenzen van het *grofstoffelijk* lichaam houden, daar deze hun oorsprong in het gelijke stoffelijke hebben. De innerlijke oorsprong van mens en dier is niet te overbruggen.*

Onmogelijk is het, ietwat eraan toe te voegen of eruit te halen, dat *boven* de eigenlijke oorsprong staat, wat dus niet daarin inhoudelijk was, zoals het bij het onderscheid tussen de *geestelijke* oorsprong van de mens en het Goddelijke is.**

Christus kwam als Godszoon uit het Goddelijk-Wezenloze; Hij droeg het Goddelijke in Zich vanuit Zijn oorsprong. Het zou voor Hem echter onmogelijk geweest zijn, dit levend-Goddelijke over te dragen op een ander mens, die alleen maar uit het Geestelijk-Wezenhafte kan stammen. Daarom kon Hij ook niemand *volmacht geven* voor handelingen, die het Goddelijke alleen toekomen, zoals bij voorbeeld vergeving van de zonden. Dit kan *alleen* door de uitwerking van de in de Schepping rustende Goddelijke Wils-principes van de nauwkeurig zichzelf afwegende wisselwerkingen plaatsvinden, waarin de onveranderlijke Gerechtigheid van de Schepper in de voor de mensengeest onvoorstelbare Volkomenheid zelfstandig leeft.

*) Voordracht nr. 49: Het onderscheid in oorsprong tussen mens en dier

***) Voordracht nr. 51: Geest

Een Volmacht van de Godszoon kon zich tegenover de mensen dus uitsluitend op zulke dingen betrekken, die de oorsprong van de mensengeest overeenkomend menselijk zijn, nooit op het Goddelijke!

Vanzelfsprekend kan ook de oorsprong van de mens ten laatste logischer wijze op God teruggevoerd worden, echter hij ligt *niet in God Zelf*, maar *buiten* het Goddelijke, derhalve stamt de mens slechts *indirect* van God af. *Daarin ligt het grote onderscheid.*

Een volmacht, die bijvoorbeeld bij het ambt van een stadhouder behoort, zou *alleen maar zelfwerkend* in dezelfde *onmiddellijke* afstamming kunnen liggen. Dit kan iedereen gemakkelijk verstaanbaar zijn, omdat een gevormachte alle bekwaamheden van de volmachtgever moet bezitten, om in diens plaats in een werkzaamheid of een ambt te kunnen werken. Een gevormachte zou moeten daarom onmiddellijk uit het Goddelijk-Wezenloze komen, zoals het Christus was.

Onderneemt dit toch een mens, zij het ook in goed geloof, dan volgt wederom uit de natuur van de zaak, dat zijn verordening geen verstrekkende geldigheid en geen leven zouden kunnen hebben, dan *zuiver-aards*. Degenen echter, die meer in hem zien, gaan daarmee een dwaling aan, die hen eerst na hun verscheiden als zodanig duidelijk wordt, en die hun ganse aardse tijd voor een opstijging verloren doet zijn. Verdwaalde schapen, die een verkeerde herder volgen.

Zoals deze opperste Wet: "Ik ben de Heer, jouw God, gij zult geen andere goden hebben naast Mij" zo worden ook de andere Wetten in het niet-begrepen worden zeer dikwijls overtreden en niet opgevolgd.

En toch zijn de Geboden in werkelijkheid niets anders dan de verklaring van de Goddelijke Wil, die van het begin aan in de Schepping rust, en waarvan geen haarbreed kan worden afgeweken.

Hoe dwaas wordt onder deze beschouwing het met iedere goddelijke gedachte, met iedere volkomenheid al tegen staande grondzaak van zo vele mensen, dat *"een doel de middelen*

heilig! Welk dol door elkaar zou dit wel in de Wetten van de Goddelijke Wil geven, wanneer ze zodanig konden worden verschoven. Wie zich ook maar een klein begrip van Volkomenheid kan maken, aan hem blijft niets anders over, dan zulke onmogelijkheden van vooraf aan af te wijzen. Zodra een mens probeert, zich een *juist* beeld over de *Volkomenheid* van God te vormen, dan zou hem dit tot leidstaf en tot gemakkelijker begrijpen van alle dingen in de Schepping kunnen dienen! Het weten van en het voor-ogen-houden van de *Volkomenheid* van God is de sleutel voor het begrip van het *Werk* van God, waartoe ook de mens zelf behoort.

Dan herkent hij de dwingende kracht en de ernstige waarschuwing van het woord: "God laat niet met zich spotten"! Met andere woorden: Zijn Wetten vervullen zich, of werken zich onveranderlijk uit. Hij laat de raderen verlopen, zoals Hij ze bij de Schepping ingesteld heeft. Een mensje kan daarin niets veranderen. Probeert hij het, dan kan hij hoogstens bereiken, dat al degenen, die hem blindelings volgen, met hem verscheurd worden. Het helpt hem niets, wanneer hij het anders *gelooft*.

Zegen kan alleen ontstaan voor diegene, die zich volledig en gans invoegt in de Wil van God, die de Schepping in zijn Natuurwetten draagt. Dit kan echter alleen hij, die deze juist kent.

De leringen, die een *blind* geloof eisen, zijn als dood en daarom schade brengend te verwerpen; alleen degenen, die zoals door Christus tot *levend worden* roepen, dat betekent, tot nadenken en tot onderzoeken, opdat uit werkelijk begrijpen overtuiging kan groeien, brengen bevrijding en verlossing!

Alleen de meest verwerpelijke gedachteloosheid kan wanen, dat het bestaansdoel van mensen hoofdzakelijk op het najagen van de verwerving van lichamelijke noodwendigheden en genietingen berust, om zich ten laatste door de één of andere uiterlijke vorm en mooie woorden in alle gemoedsrust van iedere schuld en van de gevolgen van zijn trage nalatigheden in het aardse leven te laten bevrijden. De tocht door het aardse

leven en de schrede in het generzijdse bij de dood zijn niet zoals een alledaagse reis, waarvoor men slechts het reiskaartje op het laatste ogenblik hoeft te nemen.

Met zulk een geloof *verdubbelt* de mens zijn schuld! Want iedere twijfel aan de onomkoopbare Gerechtigheid van de Volkomen God *is godslastering!* Het geloven aan een willekeurige en moeiteloze vergeving van de zonden echter *is* een openlijke getuigenis voor de *twijfel* aan een onomkoopbare Gerechtigheid van God en van Zijn Wetten, nog meer, het bevestigt onmiddellijk het geloven aan de willekeur van God, wat gelijk beduidend met onvolkomenheid en gebrekkigheid zou zijn!

Arme, beklagenswaardige gelovigen!

Het zou voor hen beter zijn, om nog ongelovig te zijn, dan zouden ze onbelemmerd en gemakkelijker de weg kunnen vinden, die ze reeds wanen te hebben.

Redding ligt alleen daarin, door opkomend denken en de daarmee ontwakende twijfel aan zo vele dingen niet schuw te onderdrukken; want daarin beweegt zich de gezonde drang naar Waarheid!

Worstelen met de twijfel is echter het onderzoeken, waarop onbetwistbaar het verwerpen van de dogmatische ballast moet volgen. Alleen een van alle onbegrip gans bevrijde geest kan zich blij overtuigd ook open te zwaaien naar de Lichte Hoogten, naar het Paradijs!

De onbevleete ontvangenis en de geboorte van de Godszoon.

De onbevleete ontvangenis is niet alleen in lichamelijke zin bedoeld, maar vooral, zoals zoveel in de Bijbel, in zuiver geestelijke zin. Alleen degene, die de geestelijke wereld als werkelijk bestaand en levend werkend erkent en aanvoelt, kan de sleutel tot het begrijpen van de Bijbel vinden, dat eerst in staat is het Woord levend te maken. Voor alle anderen zal het steeds een boek met zeven zegels blijven.

Onbevleete ontvangenis in lichamelijke zin is iedere ontvangenis, die uit *reine* liefde gebeurt in innig opzien naar de Schepper, waarbij zinnelijke driften niet de grondslag vormen, maar slechts meewerkende krachten blijven.

Dit verloop is in werkelijkheid zo zelden, dat het gegrond was, in het bijzonder benadrukt te worden. De waarborg voor de achterstelling van zinnelijke drift werd door de verkondiging voortgebracht, die om deze reden ook in het bijzonder vermeld wordt, omdat anders een schakel in de keten van het natuurlijke gebeuren en van de strenge samenwerking met de geestelijke wereld zou ontbreken. De maagd Maria, toch al reeds met alle gaven toegerust, om haar hoge opdracht te kunnen vervullen, kwam op de vastgestelde tijd door geestelijke leiding met personen tezamen, die diep doorgedrongen waren in de openbaringen en profetieën over de komende Messias. Dit was de eerste voorbereiding op aarde, die Maria in de baan van het eigenlijke doel drong en haar vertrouwd maakte met alles, waarin ze eens zelf een zo grote rol zou spelen, zonder dat ze het op die tijd reeds wist.

De blinddoek wordt voor uitverkorenen altijd eerst voorzichtig geleidelijk lossen gemaakt, om op de noodwendige

ontwikkeling niet vooruit te lopen; want alle tussentreden moeten ernstig doorleefd zijn, om ten laatste een vervulling mogelijk te maken. Een te vroeg bewustzijn van de eigenlijke opdracht zou in de ontwikkeling leemten laten, die een latere vervulling zouden verzwaren. In het voortdurend uitzien naar het einddoel komt het gevaar van een te snel voorwaarts stormen, waarbij veel overkeken of slechts licht geleerd wordt, wat voor de volledige vervulling van de eigenlijke bestemming beslist ernstig doorleefd moet zijn. Ernstig beleven echter kan de mens altijd alleen maar datgene, wat hij in die periode als zijn werkelijke levensopgave beschouwt. Zo ook bij Maria.

Als dan de dag van haar innerlijk en uiterlijk klaar zijn gekomen was, werd ze op een ogenblik van volkomen rust en geestelijk evenwicht helderziend en helder horend, dat betekent, haar innerlijk opende zich voor de wereld van de andere stoffelijkheid en zij beleefde de in de Bijbel beschreven verkondiging. De blinddoek viel daarmee af, ze trad bewust in haar zending in.

De Verkondiging werd voor Maria een dergelijk geweldige en ontroerende geestelijke beleving, dat het van dat ogenblik aan haar gans zielenleven volledig vervulde. Het was voortaan uitsluitend op deze ene richting ingesteld, een hoge, Goddelijke Genade te mogen verwachten. Deze zielstoestand was van het Licht uit door de verkondiging *gewild*, om daarmee vanaf het begin gevoelens van lagere begeerte ver verwijderd te houden en de bodem te bereiden, waarin een rein aards omhulsel (het kinderlichaam) voor de onbevleete geestelijke ontvangenis kon ontstaan. Door deze buitengewoon sterke zielsinstelling van Maria werd de latere, aan de Natuurwetten beantwoordende lichamelijke ontvangenis een "onbevleete".

Dat Maria reeds alle gaven voor haar opdracht meebracht, dus al vóór haar geboorte daartoe uitverkoren was, de aardse moeder van de toekomstige Waarheidsbrenger Jezus te worden, is bij enige kennis van de geestelijke wereld en zijn wijdvertakte werkzaamheid, dat elke grote gebeurtenis voorbereidend zich spelenderwijs over duizenden jaren verheft, niet moeilijk te begripen.

Met dit onder zulke omstandigheden als reinste omhulsel wordende kinderlichaam waren de aardse voorwaarden gegeven voor een "onbevleete *geestelijke* ontvangenis", de incarnatie, die in het midden van de zwangerschap plaats vindt.

Hierbij betreft het zich nu niet om een van de dikwijls op incarnatie wachtende zielen of geestvonken, die tot de ontwikkeling een leven op aarde willen of moeten doormaken, en waarvan het fijnstoffelijke lichaam (of gewaad) min of meer bezoedeld, dus bevleekt is, waardoor de directe verbinding met het Licht verduistert en bij tijden gans afgesneden wordt. In aanmerking kwam een gans stuk van de Reine Godswezenheid, dat uit liefde naar de in duisternis dwalende mensheid gegeven werd, sterk genoeg, om een onmiddellijke verbinding met het Oerlicht nooit te laten onderbreken. Dat gaf een innige verbinding tussen de Godheid en de mensheid in deze Ene, die aan een lichtgevende zuil van nooit opdrogende reinheid en kracht gelijk, waaraan al het lagere moest afglijden. Zo ontstond ook de mogelijkheid voor het overbrengen van de onvertroebelde Waarheid, uit het Licht geput, evenals de kracht voor de als wonderen voordoende handelingen.

De vertelling van de verzoeken in de woestijn toont, hoe de pogingen van duistere stromingen tot bezoedeling aan de reinheid van het aanvoelen, zonder schade te kunnen aanrichten, afvielen.

Na de lichamelijke onbevleete ontvangenis van Maria kon dus de in het midden van de zwangerschap plaats hebbende incarnatie direct uit het Licht komen, met een sterkte, die een vertroebeling op de tussentreden tussen Licht en moederlichaam niet toeliet, en dus ook een "onbevleete *geestelijke* ontvangenis" meebracht.

Het is dientengevolge volkomen juist, van een onbevleete ontvangenis te spreken, die bij de verwekking van Jezus lichamelijk en geestelijk plaats vond, zonder dat een Wet in de Schepping daarbij omzeild, veranderd of voor dit bijzondere geval nieuw gevormd behoefde te worden.

De mens mag nu niet denken, dat daarin een tegenspraak ligt, daar verkondigd is, dat de Heiland van een maagd geboren zou worden.

De tegenspraak brengt uitsluitend de verkeerde interpretatie van de uitdrukking "maagd" in de verkondiging. Wanneer deze van een maagd spreekt, zo neemt ze niet een beperkt begrip aan, nog veel minder de mening van een staat, maar het kan zich alleen om een groot mensheidsbegrip gaan.

Bekrompen beschouwing zou moeten het feit vaststellen, dat een zwangerschap en een geboorte op zich reeds, zonder daarbij aan de verwekking te denken, de maagdelijkheid in de gewone betekenis uitsluit. De verkondiging echter bedoelt zulke dingen niet. Er wordt daarmee gezegd, dat Christus beslist als *eerste* kind van een maagd geboren zal worden, dus van een vrouw, die nog nooit moeder was. Bij haar *zijn* alle organen, die voor de ontwikkeling van een mensenlichaam nodig zijn, maagdelijk, dat betekent, ze zijn op deze wijze voorheen nog nooit werkzaam geweest, er is uit dit lichaam nog geen kind voortgekomen. Bij *ieder* eerste kind moeten immers de organen van het moederlichaam nog maagdelijk zijn. Slechts dit alleen kon bij een zo veelomvattende profetie in aanmerking komen, omdat elke belofte alleen in een besliste consequentie van de werkende Scheppingswetten zich vervult en in dit betrouwbaar vooruitzicht ook gegeven wordt!*

Bij de verkondiging wordt dus "het *eerste* kind" bedoeld, en daarom is het onderscheid tussen *maagd* en *moeder* gemaakt. Een ander onderscheid komt niet in aanmerking, daar de begrippen van maagd en vrouw alleen door de zuiver staats of maatschappelijke instellingen van het huwelijk ontstaan zijn, die in geen geval bij een zulke verkondiging bedoeld zijn.

Bij de volkomenheid van de Schepping als Werk van God is de verwekkingsdaad beslist nodig; want de Alwijsheid van de Schepper heeft in de Schepping vanaf het oerbegin aan alles zo ingericht, dat niets te veel of overbodig is. Wie een dergelijke gedachte koestert, zegt daarmee gelijktijdig, dat het Werk van de Schepper niet volkomen is. Hetzelfde geldt voor degene, die

*) Voordracht nr. 48: Wereldgebeuren

beweert, dat de geboorte van Christus *zonder* de normale van de Schepper aan de mensheid voorgeschreven verwekking zich voordeed. Er *moet* een normale verwekking door een mens van vlees en bloed plaatsgevonden hebben! Ook in dit geval.

Ieder mens, die zich daarvan juist bewust is, looft de Schepper en Heer daarmee meer, dan zulke, die andere mogelijkheden willen toelaten. De eersten stellen daarmee een zo onwankelbaar vertrouwen in de Volkomenheid van hun God, dat volgens hun overtuiging in de van Hem gestelde Wetten een uitzondering of een verandering in het geheel niet mogelijk is. En *dat* is het *grottere* geloof! Bovendien spreekt immers ook al het andere gebeuren zeer beslist daarvoor. Christus werd een *mens van de aarde*. Met dit besluit moest Hij zich ook naar de tot grofstoffelijke voortplanting van Zijn Vader gewilde Wetten onderwerpen, daar Gods Volkomenheid dit vereist.

Wanneer daarop gezegd moet worden, dat "bij God niets onmogelijk is", zo bevredigt een dergelijke bedekte verklaring niet; want in dit gezegde rust weer een gans andere betekenis, dan het zich vele mensen in hun gemakzucht voorstellen. Het behoeft immers ook alleen maar gezegd worden, dat onvolkomenheid, gebrek aan logica, onrechtvaardigheid, willekeur en nog veel ander bij God onmogelijk zijn, om de *woordelijke inhoud* van deze zin volgens het gewone begrip tegen te spreken. Ook zou men kunnen aanvoeren, dat, wanneer in *deze* betekenis bij God niets onmogelijk is, Hij had evengoed met één enkele Wilsdaad alle mensen op aarde gelovig kunnen maken! Dan behoefde Hij niet Zijn Zoon met de menswording aan de aardse moeilijkheden en de kruisdood bloot te stellen. Dit geweldige offer zou dan bespaard gebleven zijn. Dat het echter *zo* gebeurde, getuigt voor de onbuigzaamheid van de aanvang aan lopende Goddelijke Wetten in de Schepping, waarin een gewelddadige ingreep tot één of andere verandering door hun volkomenheid niet mogelijk is.

Daarop zou van blinde strijdlustige zijde wederom hardnekkig kunnen worden geantwoord, dat het Gods Wil was, zoals het gebeurde. Dit is gans juist gezegd, echter in het geheel geen tegenbewijs, maar in werkelijkheid een *toegeven* van de bovenstaande motivering, wanneer men de meer naïeve opvatting laat wegvallen en een diepere verklaring volgt, die alle uitspraken van geestelijke aard beslist *vereisen*.

Het was Gods Wil! Dat heeft echter met willekeur niets te maken, maar het betekent in het tegendeel niets anders, dan de bevestiging van de door God in de Schepping neergelegde Wetten, die Zijn Wil dragen, en de daarmee verbonden besliste invoeging in deze Wetten, die een uitzondering of een omzeiling niet toelaten. *Juist in de vervullingsnoodwendigheid toont en bewerkstelligt zich immers Gods Wil.*

Daarom moest zich ook Christus voor het uitvoeren van Zijn Missie onvermijdelijk aan alle Natuurwetten, dus aan de Wil van Zijn Vader, onderwerpen. Dat Christus dit allemaal deed, bewijst zijn ganse leven. De normale geboorte, de groei, de ook bij Hem intredende honger en vermoeidheid, het lijden en ten laatste de kruisdood. Aan alles, waaraan een aards mensenlichaam onderworpen is, was ook Hij onderworpen. Waarom zou nu enkel en alleen de verwekking van een andere aard geweest zijn, waarvoor geen noodzaak was. Juist in de natuurlijkheid wordt de taak van de Heiland nog groter, beslist niet kleiner! Evenzo is Maria daarom niet minder begenadigd geweest in haar hoge roeping.

De kruisdood van de Godszoon en het Avondmaal.

Bij Christus dood verscheurde in de tempel het voorhangsel, dat het Allerheiligste van de mensheid afsloot. Deze gebeurtenis wordt als symbool daarvoor aangenomen, dat met de offerdood van de Heiland op hetzelfde ogenblik de scheiding tussen de mensheid en de Godheid ophield, dus een onmiddellijke verbinding geschapen werd.

Deze uitlegging is echter *verkeerd*. Met de kruisiging wezen de mensen de Godszoon als de verwachte Messias af, waardoor de scheiding *groter* werd! Het voorhangsel scheurde, omdat het Allerheiligste dientengevolge niet meer noodwendig was. Het werd voor de blikken en onreine stromingen geopend, daar, symbolisch uitgedrukt, het Goddelijke na deze daad zijn voet niet meer op de aarde zette, waarmee het Allerheiligste overbodig werd. Dus juist het tegendeel van de tot dusverre uitleggingen, waarin zich wederom zoals zo dikwijls slechts een grote overschatting van de mensengeest toont.

De dood aan het kruis was ook niet een *noodwendig* offer, maar een moord, een regelrechte misdaad. Elke andere verklaring is een omschrijving, die ofwel als verontschuldiging moet gelden of uit onwetendheid ontstond. Christus kwam allerminst op de aarde met de bedoeling, zich te laten kruisigen. *Daarin rust ook niet de verlossing!* Maar Christus werd gekruisigd als lastige Waarheidsbrenger vanwege Zijn Leer.

Niet Zijn kruisdood kon en zou de verlossing brengen, maar *de Waarheid*, die Hij de mensheid *in Zijn Woorden* gaf!

De Waarheid was echter aan de toenmalige religieuzen- en tempelleiders ongemakkelijk, een ergernis, omdat ze hun invloed sterk deed schudden. *Nauwkeurig zoals het ook heden op zo menige plaatsen weer zou zijn.* De mensheid heeft zich

daarin niet veranderd. De toenmalige leiders steunden zich zoals ook de huidige weliswaar op oude, goede overleveringen, echter deze waren door uitoefenende en verklarende tot slechts starre, lege vormen geworden, zonder nog in zich levend te zijn. Hetzelfde beeld, zoals het zich heden veelvuldig weer toont.

Degene die echter dit noodwendige leven in het bestaande Woord wilde brengen, bracht daarmee vanzelfsprekend een *omwenteling* in de uitoefening en de verklaring, niet in het Woord zelf. Hij bevrijdde het volk van de neerdrukkende starheid en holheid, verlostte het daarvan, en dat was natuurlijk een grote ergernis voor diegenen, die weldra konden herkennen, hoe energiek daarmee in de teugels van hun verkeerde leiding werd ingegrepen.

Daarom moest de Waarheidsbrenger en Bevrijder van de last van de verkeerde uitleggingen verdacht gemaakt en vervolgd worden. Toen het ondanks alle moeite niet gelukte, Hem belachelijk te maken, zocht men Hem als ongeloofwaardig voor te stellen. Het "aardse verleden" als timmermanszoon moest daartoe dienen, Hem als "ongeleerd en daarom minderwaardig voor een opheldering" te bestempelen! Als een "leek". Nauwkeurig zoals het ook heden is bij ieder, die het starre, al het vrije, levendige opwaarts streven reeds in de kiem verdrukkende dogma te nabij treedt. Op Zijn ophelderingen zelf ging uit voorzichtigheid niemand van de tegenstanders in, daar ze gans juist voelden, dat ze bij een zuiver *zakelijke* tegenwerping moesten verliezen. Zo bleven zij bij kwaadwillige laster door hun omkoopbare handlangers, totdat ze er ten laatste niet voor schuwden, op een voor hen gunstig ogenblik Hem openlijk en valselijk aan te klagen en aan het kruis te brengen, om met Hem het gevaar voor hun macht en hun aanzien te verbannen.

Deze gewelddadige, destijds door de Romeinen gebruikelijke dood was als zodanig niet de verlossing en bracht ze ook niet. *Hij hief geen schuld op van de mensheid*, bevrijdde deze van niets, maar hij *belastte de mensheid als een moord in de laagste zin* slechts nog meer!

Wanneer zich nu tot op heden hier en daar een cultus daaruit ontwikkeld heeft, in deze moord de noodwendige hoofdzaak van het verlossingswerk van de Godszoon te zien, dan wordt de mens daarmee juist van het meest waardevolle afgehouden, dat de verlossing enkel en alleen kan brengen. Het leidt hem af van de *eigenlijke* opdracht van de Heiland, van datgene, wat Zijn Komst uit het Goddelijke naar de aarde noodwendig maakte. Dat was echter niet, om de dood aan het kruis te ondergaan, *maar om in de wirwar* van de mensengeest verlagende *dogmatische starheid en holheid* erin de *Waarheid te verkondigen!* Om de dingen tussen God, de Schepping en de mensen zo uit te beelden, zoals ze werkelijk zijn. Daardoor moest al dat, wat de begrensde mensengeest daarvoor verzonnen had, en wat de werkelijkheid bedekte, van zelf krachteloos afvallen. Eerst daarna kon de mens de weg helder voor zich zien, die hem opwaarts voert.

Slechts in het brengen van deze Waarheid en de daarmee verbonden bevrijding van dwalingen *rust de verlossing geheel en alleen!*

Het is de verlossing van de onheldere blik, van blind geloof. Het woord "blind" kenmerkt duidelijk genoeg de verkeerde toestand.

Het Avondmaal voor Zijn dood was een afscheidsmaal. Wanneer Christus zegde: "Neemt, eet, dit is mijn lichaam. Drinkt allen hieruit, dit is mijn bloed van het Nieuwe Testament, dat voor velen vergoten zal worden, ter vergeving van de zonden", zo verklaarde Hij daarmee, dat Hij zelfs bereid was *deze* kruisdood op zich te nemen, alleen opdat Hij de gelegenheid zou hebben, de verdwaalde mensheid de Waarheid door Zijn toelichtingen te brengen, die enkel en alleen de weg ter vergeving van de zonden toont.

Hij zegt ook uitdrukkelijk: "ter vergeving voor *velen*" en niet "ter vergeving voor *allen!*" Dus alleen voor diegenen, die Zijn uitleggingen behartigen, levende nuttige toepassingen daaruit trekken.

Zijn door de kruisdood geschonden Lichaam en Zijn vergoten Bloed moeten ertoe bijdragen de noodwendigheid en de ernst van de door Hem gebrachte opheldering te herkennen. Deze dringendheid moet *door de herhaling* van het Avondmaal en in het Avondmaal enkel en alleen onderstreept worden!

Dat de Godszoon zelfs voor zulk een vijandschap van de mensheid niet terugschrok, waarvan de *waarschijnlijkheid* van tevoren reeds voor Zijn Komst herkent was*, moest gans bijzonder op de vertwijfelde toestand van de mensengeest wijzen, die alleen door het aangrijpen van de reddingslijn der onverhulde Waarheid van de ondergang kon worden teruggetrokken.

De aanwijzing van de Godszoon in het Avondmaal op Zijn kruisdood is alleen een allerlaatst uitdrukkelijk accentueren van de dwingende noodzakelijkheid van Zijn Leer, die te brengen Hij gekomen was!

Bij het genot van het Avondmaal moet nu één ieder mens zich steeds opnieuw ervan bewust worden, dat de Godszoon zelfs het vooruitzicht van een kruisdood door de mensheid niet schuwde, en lichaam en bloed ervoor gaf, om de mensheid het ontvangen van de uitbeelding van het werkelijke gebeuren in het heelal mogelijk te maken, dat de uitwerkingen van de Goddelijk Wil dragende, onveranderlijke Scheppingswetten duidelijk toont! Met dit besef van de bittere ernst, die de brandende noodwendigheid van de Boodschap tot redding doet uitkomen, moet altijd weer nieuwe kracht in de mensen ontstaan, nieuwe aandrijving, om de duidelijke leer van Christus *werkelijk na te leven*, deze niet alleen juist te begrijpen, maar ook in alles daarnaar te handelen. *Daarmee* krijgt hij dan ook vergeving van zijn zonden en de verlossing! Niet anders. Ook niet onmiddellijk. Maar hij vindt deze beslist op de weg, die Christus in Zijn Boodschap wijst.

Om deze reden moet het Avondmaal dit gebeuren altijd weer opnieuw beleven, opdat de alleen reddende ijver ter navolging van de onder zo grote offers gebrachte leer niet afzwakt; want door opkomende onverschilligheid of slechts uiterlijke vormen

*) Voordracht nr. 48: Wereldgebeuren

verliezen de mensen deze reddingslijn en zinken terug in de armen van de dwalingen en het verderf.

Het is een grote fout, wanneer de mensen geloven, dat door de kruisdood de vergeving van hun zonden wordt gewaarborgd. Deze gedachte trekt de verschrikkelijke schade naar zich, dat al degenen, die zo daaraan geloven, daardoor worden *afgehouden* van de ware weg naar de verlossing, die *enkel en alleen* daarin ligt, *volgens het Woord* van de Heiland *te leven*, volgens de ophelderingen, die Hij als wetende en alles overschouwende gaf. En deze ophelderingen tonen in praktische beelden de noodwendige naleving en inachtneming van de in de Scheppingswetten liggende Goddelijke Wil, evenals hun uitwerkingen bij naleving en bij niet naleving.

Zijn verlosserwerk lag in het brengen van deze opheldering, die de gebreken en de schade van de religiesuitoefening moest tonen, omdat ze de Waarheid in zich droeg, zodat ze Licht gaf in de toenemende verduistering van de mensengeest. Het lag niet in de dood aan het kruis, evenmin zoals het Avondmaal of de gewijde hostie vergeving van de zonden kunnen bieden. Die gedachte is tegen elke Goddelijke Wet! Daarmee vervalt ook de macht van de mensen, zonden te vergeven. Een mens heeft alleen het recht en ook de macht, datgene te vergeven, wat hem door een ander zelf werd aangedaan, en ook alleen dan, als zijn hart niet beïnvloed daarnaar aandringt.

Wie ernstig nadenkt, die zal ook de Waarheid en daarmee de ware weg herkennen! De denkers en trage echter, die het hun van de Schepper toevertrouwde lampje, dus de bekwaamheid van het onderzoeken en doorlichting, gelijk de dwaze maagden in de gelijkenis niet met alle opmerkzaamheid en moeite voortdurend in orde en gereed houden, kunnen het uur gemakkelijk verzuimen, wanneer het "Woord der Waarheid" tot hen komt. Daar ze zich in slaap lieten sussen in vermoeide gemakzucht en blind geloof, zo zullen ze door hun traagheid niet in staat zijn, de Waarheidsbrenger of Bruidegom te herkennen. Zij moeten dan achterblijven, wanneer de waakzame ingaan in het Rijk der Vreugde.

"Kom af van het kruis".

Bent Gij Gods Zoon, dan kom af van het kruis! Help Je Zelf en ons!" Honend schalden deze zinnen tot de Godszoon omhoog, toen Hij onder de brandende zonnestralen aan het kruis leed. De mensen, die zo riepen, hielden zich voor heel bijzonder schrander. Ze hoonden, triomfeerden, lachten van haat vervuld, zonder een eigenlijke reden daarvoor te hebben; want het lijden van Christus was toch zeker geen reden tot spot en hoon, nog minder om te lachen. Het zou hun ook vergaan zijn, wanneer ze slechts een ogenblik in het gelijktijdige gebeuren in het fijnstoffelijke en in het Geestelijke Rijk hadden kunnen "zien"; want hun zielen werden daarbij zwaar gebonden voor duizenden jaren. En wanneer ook grofstoffelijk de straf niet zo snel zichtbaar kon worden, zo kwam deze toch in *alle* verdere aardse levens, tot degenen die misdadige zielen dientengevolge gedwongen waren.

De honende waanden zich toenmaals schrander. Ze konden echter geen treffender uitdrukking als bewijs van hun bekrompenheid afgeven, zoals deze woorden; want daarin ligt de kinderachtigste opvatting, die men zich kan denken. Ver verwijderd zijn dus de sprekenden van enigszins verstaanbaarheid van de Schepping en van Gods Wil in de Schepping. Hoe bedrukkend is daarom het treurige bewustzijn, dat ook heden nog een groot deel van degenen, die toch nog aan God geloven en aan de toenmalige zending van Zijn Zoon, met stelligheid denken, dat Jezus van Nazareth van het kruis had kunnen afkomen, wanneer Hij het maar wilde.

Na tweeduizend jaren nog dezelfde slaperige bekrompenheid, zonder verandering naar de vooruitgang! Als van God gekomen, moest Christus volgens de naïeve opvattingen van vele aan God gelovende onbeperkt in zijn handelingen op deze aarde zijn.

Dat is verwachten, uit de meest ongezonde naïviteit ontsprongen, een geloof van denktraagheid.

Met een menswording werd de Godszoon ook "onder de Wet gesteld", dat betekent, Hij onderwierp zich daarmee aan de Scheppingswetten, aan de onveranderlijke Wil van God in de Schepping. Daar zijn er geen veranderingen, wat het aardse en aan de aarde gebonden lichaam betreft. Christus trad, aan Wil van God gehoorzaamend, vrijwillig onder deze Wet, en Hij kwam niet, om Deze omver te werpen, maar met de menswording op deze aarde te vervullen.

Daarom was Hij aan alles mee gebonden, waaraan de aardse mens gebonden is en kon ook als Godszoon, niet van het kruis afkomen ondanks Zijn Godskracht en Macht, zolang Hij zich in het grofstoffelijke vlees en bloed bevond. Dat zou zijn gelijkbetekenend met omverwerping van de Goddelijke Wil in de Schepping!

Deze Wil is echter vanaf het begin volkomen. Overal, niet alleen in het grofstoffelijk-aardse, maar ook in het fijnstoffelijke, evenals in het wezenhafte en in het geestelijke, met alle gradaties en overgangen. Niet anders in het Goddelijke en ook in God Zelf.

Het Goddelijke werk, de Goddelijke Kracht en Macht toont zich gans anders dan in demonstratieve vertoningen. Juist het Goddelijke zal alleen maar in besliste vervulling van de Goddelijke Wil leven, nooit ietwat anders willen. En evenzo de mens, die geestelijk hoge rijpheid draagt. Hoe hoger hij ontwikkeld is, des te beslijster zal hij zich voor de Goddelijke Wetten in de Schepping buigen, vrijwillig, vreugdevol. Nooit echter buitenaf de lopende Scheppingswetten liggende willekeursdaden verwachten, omdat hij aan een volkomen-zijn van de Goddelijke Wil gelooft.

Is een grofstoffelijk lichaam aan het kruis vastgenageld, werkelijk vast, zo kan het zonder vreemde hulp, zonder grofstoffelijke hulp ook niet vrij komen. Dat is een Wet volgens de Goddelijke Scheppingswil, die zich niet overbruggen laat. Wie anders denkt en etwat anders verwacht, gelooft niet aan

de Volkomenheid van God en aan de Onveranderlijkheid van Zijn Wil.

Dat nu de mensen ondanks hun zogenaamde vooruitgang in het weten en in het kunnen nog niet anders werden, dat ze nog daar staan, waar ze toenmaals stonden, tonen ze, doordat heden wederom geroepen wordt:

"Is Hij de Mensenzoon, dan kan Hij catastrofes brengen, die verkondigd zijn, zodra Hij wil." Dat plaatsen ze als vanzelfsprekend voorop. Dit zegt echter met andere woorden: "Kan Hij zulks niet, dan is Hij niet de Mensenzoon."

Daarbij is het de mensen goed bekend, hoe Christus als Godszoon zelf reeds daarop wees, dat niemand buiten God alleen het uur kent, waarop het Gericht begint. Het is dus nu dubbele twijfel, wanneer de mensen zodanig spreken. De twijfel aan de Mensenzoon en de twijfel aan het Woord van de Godszoon. En bovendien geeft deze uitspraak wederom slechts getuigenis voor onbegrip tegenover de ganse Schepping. Voor volkomen onwetendheid juist in al datgene, wat voor ieder mens het dringendste nodig is te weten.

Moest de Godszoon zich bij Zijn menswording in de Schepping aan de Godswil onderwerpen, zo kan vanzelfsprekend de Mensenzoon ook niet boven deze Wetten staan. Een boven de Wetten staan is in de Schepping helemaal niet mogelijk. Wie in de Schepping binnentreedt, staat daarmee ook onder de Wet van de Goddelijke Wil, die nooit verandert. Zo ook de Godszoon en de Mensenzoon. Een grote leemte in de mogelijkheid van begrijpen van dit alles brengt slechts de omstandigheid, dat de mensen naar deze Godswetten in de Schepping nog niet zochten, deze dus tot op heden nog zelfs niet kennen, maar slechts kleine gedeelten daarvan hier en daar eens vonden, waar ze precies daarover vallen.

Wanneer Christus wonderen deed, die veraf van het kunnen van de aardse mensen liggen, dan rechtvaardigt dit niet tot de gedachte, dat Hij zich niet om de in de Schepping rustende Wetten van Godswil te bekommeren behoefde, dat Hij deze

bovenuit greep. Dat is uitgesloten. Ook bij wonderen handelde Hij in volkomen overeenstemming met de Godswetten en niet willekeurig. Hij bewees daarmee alleen, dat Hij in *Goddelijke* Kracht werkte, niet in geestelijke, en vanzelfsprekend daardoor ook in de uitwerking ver, ver boven menselijke mogelijkheden uitging. Maar buiten de Wetten in de Schepping lagen de wonderen niet, maar voegden zich volkomen in.

De mens is in zijn geestelijke ontwikkeling zo ver achter gebleven, dat hij niet eens de hem aangeboden bestaande geestelijke Krachten tot volle ontplooiing kan brengen, anders zou hij ook voor huidige begrippen aan het wonderbaarlijke grenzende prestaties kunnen volbrengen.

Met *Goddelijke* Kracht echter zijn natuurlijk nog gans andere werken te scheppen, die van geestelijke Kracht nooit bereikt kunnen worden en zich reeds in hun aard van het Hoogste Geestelijke werkzaam zijn onderscheiden. Maar binnen de grenzen van de *Goddelijke* Wetmatigheid blijft desondanks alles gebeuren. Niets gaat daarboven uit. De enigen, die willekeurige daden binnen de hun gegeven grenzen van hun vrije wil begaan, zijn de mensen; want deze hebben zich nooit werkelijk in de Wil van God ingevoegd, daar, waar ze als mensen een zekere vrijheid hebben, om volgens eigen wil te handelen. Steeds stelden ze hun eigen wil daarbij vooraan. En daarmee verlamden ze zichzelf, konden zich nooit hoger opwerken, dan hun eigen verstandelijke wil het toeliet, die aards gebonden is.

De mensen kennen dus niet eens de Wetten in de Schepping, die hun geestelijke macht opwekt of vrijmaakt, waarin zij hun geestelijke macht kunnen ontvouwen.

Des te meer verwonderd staan ze dan voor de ontplooiing van de *Goddelijke* Kracht. Om dezelfde reden kunnen ze echter ook de *Goddelijke* Kracht niet als zodanig herkennen of verwachten dingen van haar, die buiten de *Goddelijke* Wetten in de Schepping liggen. Daartoe echter zou het afkomen van een grofstoffelijk lichaam van het grofstoffelijke kruis behoren.

Dodenopwekkingen door Goddelijke Kracht liggen *niet* buitenaf de Goddelijke Wetten, zodra het binnen een zekere tijd gebeurt, die voor ieder mens verschillend is. Hoe geestelijker grijpt een zich van het grofstoffelijke lichaam scheidende ziel is, des te sneller is hij ervan vrij en des te korter de tijd van de wetmatige mogelijkheid van terugroepen, daar dit alleen gedurende het nog verbonden-zijn van de ziel met het lichaam kan gebeuren.

De Goddelijke Wil, dus de Goddelijke Kracht, moet de door de geest verlevendigde ziel gehoorzamen en op zijn roep terugkeren heen op de fijnstoffelijke brug in het reeds verlaten grofstoffelijk lichaam, zolang de brug nog niet afgebroken is.

Wanneer hier van Goddelijke Kracht en Geestelijke Kracht gesproken wordt, zo bestrijdt dat niet het feit, dat het in werkelijkheid alleen maar om *één* Kracht gaat, die van God uitgegaan is en die de ganse Schepping doordringt. Maar er is een onderscheid tussen de Goddelijke en de Geestelijke Kracht. De Geestelijke Kracht wordt door de Goddelijke beheerst, waarvan hij uitgegaan is. Het is niet ietwat een afgezwakte Goddelijke Kracht, maar een *veranderde* Kracht, die door zijn verandering van een andere aard werd en daarmee in zijn werkingsmogelijkheid nauwere grenzen inhield. Het zijn dus twee verschillend werkende geaardheden en in werkelijkheid toch maar één Kracht. Het sluit zich dan nog bij de wezenhafte kracht aan, die een veranderde, geestelijke kracht is. Dus drie fundamentele Krachten, van degene de Geestelijke en de Wezenhafte Kracht van de Goddelijke gevoed en geregeerd worden. Alle drie zijn één te noemen. Andere krachten zijn er niet, alleen vele varianten, die door de geestelijke en wezenhafte geaardheid ontstaan zijn en die dan ook verschillende aard in hun werkingen hebben. Iedere variant brengt in de verandering ook weer overeenstemmende veranderde Wetten, die zich evenwel steeds logisch bij de oorspronkelijke aard aansluiten, uiterlijk echter toch de verandering van de kracht overeenstemmend vreemder verschijnen. Alle geaardheden echter, ook de oorspronkelijke

aard, zijn aan de opperste, Goddelijke Krachtwet gebonden en kunnen in hun eigen veranderde Wetten alleen in de uiterlijke vormen anders zijn. Zij verschijnen daarom anders, omdat elke geaardheid en variante behalve de Goddelijke Wil zelf slechts deel geaardheden vormen, die daardoor stukwerken zijn, die ook maar gedeeltelijke Wetten kunnen hebben. Deze streven naar het ganse, volkomen, waarvan ze afgeleid zijn, de Reine Goddelijke Kracht, die hetzelfde is als de Goddelijke Wil, die zich als onwrikbare, ijzeren Wet uitwerkt.

Een iedere kracht werkt nu met zijn varianten in de voorhanden fijnstoffelijke en grofstoffelijke materie van de betreffende geaardheid overeenkomstig en vormt daarin door zijn eigen verschilde geaardheid ook *verschillend geaarde* werelden of vlakken, die afzonderlijk beoordeeld voor de ganse Schepping slechts telkenmale een stukwerk daarvan zijn, omdat de kracht, die hen vormde, ook slechts een overeenkomstig veranderd stuk van de volkomen Godskracht is, met niet volkomen, maar slechts deelwetten. *Alleen de ganse Wetten* van de afzonderlijke wereldvlakken *te samengenomen* weergeven dan weer volkomen Wetten, die door de Goddelijke Wil in de Oerschepping, het Rein Geestelijke Rijk, gelegd werden.

Daarom moet ook een zaadkorrel van de mensengeest alle wereldvlakken doorlopen, om deze afzonderlijke wetten aan zichzelf te beleven en in zich tot leven te brengen. Heeft hij alle goede vruchten daaruit verzameld, dan zijn hem deze Wetten werkelijk bewust geworden, is hij in staat daarom dan bij de juiste, God gewilde benutting in het Paradijs in te gaan, wordt van de Wetten in hun uitwerking daarheen gedragen, om van daaruit wetend in de onder hem liggende deelvlakken dan helpend en bevorderend in te grijpen als hoogste opgave van één iedere rijp geworden mensengeest. Overbevolking kan nooit plaatshebben, daar de nu bestaande wereldvlakken onbegrensd uitgedijd kunnen worden; want ze zweven immers in de oneindigheid.

Zo wordt het Godsrijk dan groter en groter, van de kracht van de reine mensengeesten steeds verder uitgebouwd en uitgedijd, van wie het arbeidsveld de Naschepping moet worden, die ze vanuit het Paradijs leiden kunnen, omdat ze zelf alle delen tevoren doortrokken en daardoor nauwkeurig hebben leren kennen.

Deze verklaringen hier alleen ontstaan, opdat geen vergissingen door de aanwijzing naar Goddelijke Kracht en geestelijke kracht, omdat in werkelijkheid slechts één van God uitgegane Kracht bestaat, waaruit zich de varianten vormen.

Wie van al deze verlopen weet, zal nooit kinderachtige verwachtingen uiten over dingen, die nooit kunnen gebeuren, omdat ze buitenaf de afzonderlijke Scheppingswetten liggen. Zo kan ook de Mensenzoon niet door het uitstrekken van Zijn Hand catastrofes veroorzaken, die zich *onmiddellijk* uitwerken zouden. Dat zou tegen de bestaande en niet te veranderen Natuurwetten ingaan. De Mensenzoon stuurt als dienaar van God de Goddelijke Wil, de Goddelijke Kracht, eruit aan de afzonderlijke grondkrachten en deze volgen dan de nieuwe richting, die hen daarmee door de regerende Goddelijke Wil gegeven werd. Daarbij werken zij zich in deze bevolen richting heen echter nauwkeurig hun deelwetten overeenkomstig uit, die ze niet kunnen omgaan. Wel treedt de grootste versnelling in, echter ook deze blijft altijd aan de mogelijkheid gebonden.

Zo is het Geestelijke daarbij veel beweeglijker en lichter, dus ook sneller dan het wezenhafte. Er zal daarom het wezenhafte in de uitwerking meer tijd nodig hebben dan het Geestelijke. Daarom moet natuurlijk het wezenhafte, dus het elementaire gebeuren ook later aankomen dan het Geestelijke. Evenzo is door deze krachten het fijnstoffelijke sneller te bewegen dan het grofstoffelijke. Alle Wetten, die vervuld moeten zijn, niet ontdoken, ook niet doorbroken kunnen worden.

In het Licht zijn nu al deze Wetten bekend en er wordt de verzending van de uitvoerende boden of bijzondere bevelen zo ingericht, dat de einduitwerkingen samentreffen, zoals het van God gewild is.

Een inzet van door mensen niet te verstaande grootte is voor het huidige Gericht noodzakelijk geweest. Doch het werkt nauwkeurig, zodat in werkelijkheid geen vertragingen toetreden... tot aan het punt, waar het mensenwillen moet meewerken. Mensen alleen zoeken steeds met dwaze volharding zich buitenaf elke vervulling te houden of zelfs storend en vijandig zich hinderend in de weg te plaatsen... in aardebindende ijdelheid.

Gelukkigerwijze is na het grote falen van de mensen gedurende de aardse tijd van de Godszoon nu daarmee rekening gehouden. De mensen kunnen door hun falen alleen de aardse weg van de Mensenzoon tot op een zeker tijdstip verzwaren, zodat Hij zijwegen moet doortrekken, omwegen maken, ze kunnen echter het van God gewilde gebeuren niet ophouden of zelf de tevoren bepaalde afloop enigszins verschuiven; want hun is reeds de voor hun dwaasheden kracht spenderende achtergrond van het duister ontnomen, terwijl de muren van hun verstandelijk werken, waarachter ze nog dekking nemend giftige pijlen afschieten, snel onder de druk van het doordringende Licht zullen instorten. Dan stort het over hen naar binnen, en geen genade zal hun geschonken worden na al het kwaad, dat hun gedachten steeds weer onzalig deden ontstaan. Zo komt de dag, de naar het Licht strevende vurig verlangen, niet een uur later dan hij moet.

Dit is mijn vlees! Dit is mijn bloed!

"**W**ie mijn Woord opneemt, die neemt mij op", sprak de Godszoon tot zijn discipelen, "hij eet in werkelijkheid mijn vlees en drinkt mijn bloed!"

Zo luidt de zin van de woorden, die de Godszoon bij de inzetting van het Avondmaal sprak en die Hij met het maal ter gedachtenis aan Zijn aardsverblijf symboliseerde. Hoe kon het dan voorkomen, dat daarover hevige twisten ontbrandden tussen de geleerden en de kerken. Het is in die zin zo eenvoudig en duidelijk, wanneer de mens ten grondslag legt, dat de Godszoon Jezus Christus het *vleesgeworden* Woord van God was.

Hoe kon Hij daar duidelijker over spreken dan met de eenvoudige woorden: "Wie mijn Woord opneemt, die eet mijn lichaam en drinkt mijn bloed!" Ook dat Hij zei: "Het Woord is waarachtig mijn lichaam en mijn bloed!" Hij moest immers zo zeggen, omdat Hij Zelf het Levende Woord in vlees en bloed was. Bij al het doorgeven is alleen altijd weer de hoofdzaak weggelaten: de verwijzing naar *het Woord*, dat op de aarde *liep!* Omdat het niet verstaan werd, zo hield men het voor bijkomstig. Daarmee echter werd de ganse Zending van Christus misverstaan en verminkt, misvormd.

Ook voor de discipelen van de Godszoon was toenmaals ondanks hun geloof geen mogelijkheid gegeven, de woorden van hun Meester juist op te vatten, zoals ze zoveel van Hem gezegde nooit juist opgevat hadden. Daarover gaf Christus Zelf immers dikwijls genoeg Zijn treurigheid te kennen. Ze vormden eenvoudig de betekenis van het Avondmaal op *die* wijze, zoals ze het in hun kinderlijke eenvoud opgevat hadden. Daarbij is het vanzelfsprekend, dat ze de voor hen niet gans duidelijke woorden ook in een bij hen eigen begrip

overeenstemmende wijze verder gaven, niet echter zo, zoals het de Godszoon bedoeld had. —

Jezus was het vleesgeworden Woord van God! Wie dus Zijn Woord juist in zich opnam, die nam daarmee Hemzelf op.

En laat een mens het hem geboden Woord van God dan in zich levend worden, zo, dat het hem tot vanzelfsprekendheid wordt in het denken en in het doen, dan maakt hij met het Woord ook de Christusgeest in zich levend, omdat de Godszoon het vleesgeworden, levende Woord van God was!

De mens moet zich slechts inspannen, om in deze gedachtegang eindelijk eens *juist* in te dringen. Hij mag het niet alleen lezen en daarover praten, maar moet ook deze gedachtegang beeldend levend proberen te maken, dat betekent, de zin in levende beelden stil beleven. Dan beleeft hij ook het Avondmaal *werkelijk*, vooropgesteld, dat hij daarin het opnemen van het Levende Woord van God herkent, waarvan hij de betekenis en de wil natuurlijk vooraf grondig moet weten.

Het is niet zo gemakkelijk, zoals vele gelovigen denken. Het stompzinnig deelnemen aan het Avondmaal kan voor hen geen nut brengen; want wat levend is, zoals het Woord van God, wil en moet ook levend *opgenomen* worden. De kerk kan het Avondmaal geen leven inblazen voor de anderen, zodra deze avondmaalnemer niet in zichzelf de plaats tevoren reeds voorbereid heeft, om het *juist* op te nemen.

Men ziet ook beelden, die de mooie uitspraak willen weergeven: "Ik klop aan!" Die beelden zijn gans juist. De Godszoon staat aan de deur van de hut en klopt aan, toegang verlangend. Nu echter heeft de mens daarbij reeds weer vanuit zijn eigen denken erbij gegeven, doordat hij door de weinig geopende deur de in de hut gedekte tafel laat zien. Daardoor ontstaat de gedachte, dat niemand afgewezen zou worden, die om spijs en drank vraagt. De gedachte is mooi en ook aan het Woord van Christus overeenkomend, echter daarin te beperkt uitgelegd. Het "Ik klop aan!" betekent meer! Milddadigheid is slechts een klein deel van de inhoud van het Godswoord.

Wanneer Christus zegt: "Ik klop aan", zo bedoelt Hij daarmee, dat het door hem belichaamde Godswoord aanklopt bij de mensenziel, niet om toegang *vragend*, maar toegang *eisend!* Het *Woord* in zijn gehele aan de mensen gegeven omvang moet van hen opgenomen worden. De *ziel* moet zijn deur tot het binnenlaten van het Woord openen! Volgt hij deze vordering, zo zijn de grofstoffelijke daden van de aardse mens dan als vanzelfsprekend zodanig, hoe het "Woord" het verlangt.

De mens zoekt altijd alleen maar verstandelijk te begrijpen, wat ontleding en daarmee ook verkleining betekent, een binnen te nauwere grenzen slaan. Daarom komt hij altijd weer in het gevaar, slechts brokstukken van al het grote te herkennen, zoals het ook hierbij wederom gebeurde.

De vleeswording, dus mens worden, van het levende Godswoord zal voor de aardemensen altijd een geheim moeten blijven, omdat het begin van dit gebeuren zich in het Goddelijke afspeelde. Tot in het Goddelijke echter is het begripsvermogen van de mensengeest niet in staat door te dringen, en daarom blijft de eerste schakel voor de latere vleeswording voor het begrip van de mensen gesloten. Het is daarom ook niet verrassend, dat juist *deze* symbolische handeling van de Godszoon, die in de uitdeling van het brood en de wijn lag, door de mensheid tot dusver nog niet begrepen kon worden. Wie echter nu na deze verklaring, die hem een beeld zich laat voorstellen, nog daartegen wil ijveren, die geeft alleen het bewijs daarvoor, dat de grens van zijn begrijpen aan het Geestelijke ophoudt. Zijn verdediging voor de tot dusverre onnatuurlijke verklaring van deze woorden van Christus, zou slechts van een gewetenloze hardnekkigheid getuigen.

Opstanding van het aardse lichaam van Christus.

Volkomen is God, de Heer! Volkomen Zijn Wil, die in Hem is, en die uit Hem voortkomt, om het Scheppingswerk te doen ontstaan en te behouden. Volkomen zijn daarom ook de Wetten, die in Zijn Wil de Schepping doortrekken.

Volkomenheid echter sluit ieder afbuigen vanaf het begin uit. Dit is het beginsel, dat de twijfel aan vele beweringen beslist *rechtvaardigt!* Menige leren spreken zichzelf tegen, doordat ze gans juist de Volkomenheid van God leren, gelijktijdig echter in het nauwkeurigste tegengestelde beweringen opstellen en geloof verlangen aan dingen, die een Volkomenheid van God en van Zijn Wil, die in de Wetten van de Schepping ligt, uitsluiten.

Daarmee echter werd de ziektekiem in zo menige leer gezonken. Een borende worm, die eens het ganse gebouw moet laten ineensorten. De ineensorting is daar des te onvermijdelijk, waar zulke tegenspraken tot *steunpilaren* gemaakt werden, die de Volkomenheid van God niet alleen in twijfel trekken, maar deze scherp ontkennen! Dit ontkennen van de Volkomenheid van God behoort zelfs tot voorwaardelijke geloofsbekentenissen, die het toetreden in gemeenschappen eerst mogelijk maken.

Daar hebben wij de toespraak over *de opstanding van het vlees*, met het oog op de opstanding van het aardse lichaam van de Godszoon, die van de meeste mensen gans gedachteloos opgenomen wordt, zonder het geringste spoor van een begrip achter te laten. Anderen weer maken zich deze bewering met volkomen bewuste onkunde tot eigen, daar aan hen de leraar ontbrak, die een juiste verklaring daarvoor kon geven.

Welk een treurig beeld biedt zich daar aan een rustig en ernstig waarnemende mens. Hoe beklagenswaardig staat zulk

een schare voor hem, die zich zeer dikwijls nog trots als ijveraar voor hun religie aanzien, als strenge gelovige, wanneer ze hun ijver daarin tonen, voorbarig in onwetende overschatting op andersdenkenden neer te zien, niet denkend, dat juist dit als een onbedrieglijk teken van hulpeloze onbegrijpelijkheid moet worden aangenomen.

Wie *zonder vragen* gewichtige dingen als zijn overtuiging aanneemt en erkent, toont daarmee grenzeloze gelijkmoedigheid, echter geen waar geloof.

In *dit* licht staat zulk een mens voor datgene, wat hij het hoogste en het heiligste pleegt te noemen, wat hem de inhoud en het houvast voor het ganse zijn moet betekenen.

Daarmee is hij niet een levende schakel van zijn religie, die de opstijging en verlossing kan worden, maar een luidend metaal, slechts een inhoudsloze, een klinkende schel, die de Wetten van zijn Schepper niet begrijpt en zich ook niet daarom moeite geeft, om ze te herkennen.

Voor allen, die zo handelen, betekent het stilstand en teruggang op de weg, die hen tot ontwikkeling- en vooruitgangsbedoeling door de stoffelijkheid naar het Licht der Waarheid moet toevoeren.

Ook de verkeerde opvatting van de opstanding van het vlees is zoals elke andere verkeerde opvatting, een kunstmatig opgerichte hindernis, die zij mee naar de andere kant nemen in het generzijdse, waarvoor ze dan ook daar moeten blijven staan en niet verder komen, omdat ze zich niet alleen daarvan kunnen bevrijden; want verkeerd geloof hangt aan hen vast en bindt hen zodanig, dat hun ieder vrij uitzicht tot de lichte Waarheid afgesneden is.

Ze wagen niet anders te denken en kunnen daarom ook niet verder. Daarmee komt het gevaar, dat de zo zichzelf-gebonden-houdende zielen ook nog de laatste tijd om vrij te worden verzuimen, en niet te rechter tijd omhoogstijgen naar het Licht, waardoor ze mee in de ontbinding moeten afglijden en de eeuwige verdoemenis als hun einddoel vinden.

Eeuwige verdoemenis is het voortdurend uitgeschakeld zijn van het Licht. Een door zichzelf uit de natuur van het er opvolgende gebeuren voor altijd *daarvan* afgescheiden blijven, in het Licht als volledig bewust ontwikkelde persoonlijkheid te kunnen terugkeren. Deze omstandigheid treedt door het ingezogen worden in de ontbinding, die naast het fijnstoffelijke lichaam ook al het geestelijke als persoonlijk-bewust verworvene verstuipt en oplost*. Dat is dan de zogenaamde "geestelijke dood", waaruit het geen opstijgen naar het Licht meer kan geven voor het bewuste "Ik", dat zich zo ver ontwikkeld had, terwijl het bij een opstijging niet alleen verblijft, maar tot naar de geestelijke volkomenheid zich verder vormt.

Een in verkeerd of gedachteloos als eigen aangenomen geloof overgegene blijft gebonden en gehinderd, totdat hij *in zichzelf* door een andere overtuiging levend en vrij wordt en daarmee de hindernis opblaast, die hem door zijn eigen geloof ervan terughoudt, de juiste en ware weg te bewandelen en daarop voorwaarts te gaan.

Deze overwinning echter en de krachtontplooiing, die het kost, zichzelf van zulk een dwaling los te maken, zijn geweldig. Reeds de schrede, van zulk een gedachte te benaderen, vereist geestelijk een geweldige kracht. Zo houden miljoenen zichzelf gevangen en kunnen daardoor de kracht niet meer opbrengen, ook maar de voet te heffen, in de bederf brengende waan, daarmee onrecht te doen. Ze zijn als verlamd en ook verloren, wanneer niet de levende Kracht van God Zelf de weg naar hen zoekt. Doch deze kan wederom alleen dan helpend ingrijpen, zodra de vonk van een willen daartoe in de mensenziel rust en haar tegemoet komt.

In dit op zich zo eenvoudige en natuurlijke verloop rust een verlamming, zoals ze ontstellender en bederf brengende niet kan zijn. Wordt toch daarmee de zegen van de aan de mensen toevertrouwde vrije beslissingskracht door verkeerde aanwending tot een vloek. Eén ieder heeft het steeds zelf in de hand, zich uit te sluiten of aan te sluiten. En juist daarin

*) Voordracht nr. 20: Het jongste Gericht

wreekt het zich vreselijk, wanneer een mens zich blindelings aan een leer toevertrouwt, zonder het zorgvuldigste en ernstigste onderzoek! De traagheid daarin kan hem zijn gehele zijn kosten!

De ergste vijand van de mens zuiver aards is de gemakzucht. Gemakzucht in het geloof echter wordt zijn geestelijke dood!

Wee degenen, die niet spoedig ontwaken en zich vermannen tot het strengste onderzoek van al dit, wat ze geloof noemen! Verderf echter wacht diegenen, die van zo grote ellende de schuld zijn! Die als verkeerde herders hun schapen in een troosteloze wildernis voeren. Niets anders kan hen helpen dan het terugbrengen van de verdwaalde schapen op de ware weg. De grote vraag daarbij echter is, of hen daarvoor nog genoeg tijd overblijft. Het onderzoekt ieder daarom zorgvuldig door zichzelf, alvorens hij zijn naaste tracht te onderrichten.

Dwaalleer is een waan! En deze houdt de mensengeest hier zoals in het generzijdse stevig en vast gebonden met een sterkte, die alleen de levende kracht van het ware Godswoord kan losmaken. Daarom luistere ieder naar zijn roep, die het treft. Alleen diegene die de roep aanvoelt, voor die is hij bestemd! Een zodanige onderzoekt dan en weegt af, en wordt vrij!

Hij moet daarbij niet vergeten, dat *alleen zijn eigen besluit* de boeien kan verbreken, die hij zich tevoren zelf door verkeerd geloof aanlegde. Zoals hij eens in gemakzucht of in traagheid besloot, blindelings één of andere leer aan te hangen, die hij niet op *alle delen* ernstig onderzocht, of zoals hij misschien God trachtte te loochenen, alleen omdat hij tot dusver niet in staat was, zelf een weg naar Hem te vinden, die zijn gerechtvaardigde behoefte naar een logica zonder leemten overeenkwam, zo moet ook thans weer *het eerste willen van hemzelf* uitgaan om het onverbiddelijk te onderzoeken bij het zoeken! *Alleen dan* is hij in staat de door zijn eigen willen tot dusver vastgehouden voet op te heffen en de eerste schrede te doen, die hem naar de Waarheid en daarmee naar de vrijheid in het Licht voert.

Hij *zelf* en altijd alleen hijzelf *kan, zal* en *moet* afwegen, omdat hij de gave daartoe in zich draagt. Hij moet immers ook alle verantwoordelijkheid alleen op zichzelf nemen, hoe dan ook, om het even, wat hij ook wil en wat hij doet.

Reeds dit bewustzijn moest hem tot het strengste onderzoek dwingen.

Juist deze verantwoordelijkheid geeft één iedere mens niet alleen het onbepaalde recht tot zulk een onderzoek, maar maakt ze zelfs tot een dwingende noodwendigheid! Mag hij het gerust als een gezonde aandrijven tot zelfbehoud beschouwen, dat is in ieder geval niet onjuist! Hij ondertekent toch ook niet een of ander aardse verdrag, dat hem een verantwoordelijkheid oplegt, zonder dit woord voor woord nauwkeurig te onderzoeken en te overleggen, of hij alles kan behouden. Niet anders is het en nog veel ernstiger in de geestelijk betrekkingen met het besluit, zich aan het één of andere geloof over te geven! Wanneer de mensen hierbij ietwat meer het gezonde aandrijven tot zelfbehoud zouden bewerkstelligen, dan zou dit geen zonde worden, maar zegen zijn!

Opstanding van het vlees! Hoe kan het vlees van het grofstoffelijkheid omhoogstijgen naar het Reine Geestelijke Rijk van God de Vader! Grofstoffelijkheid, dat niet eens in de fijnstoffelijke van het generzijdse kan overgaan. Al het grofstoffelijke, ook zelfs het fijnstoffelijke, is volgens de eeuwige Natuurwetten aan de ontbinding onderworpen. Uitzonderingen of afwijkingen daarin geeft het niet, omdat de Wetten volkomen zijn. Derhalve kan ook het grofstoffelijk na de plaatshebbende dood niet naar het Rijk van de Vader opstijgen, of zelfs maar naar dat ter ontbinding eveneens onderworpenen fijnstoffelijke generzijdse! Dergelijke afwijkingen zijn uit de volkomenheid van de Goddelijke Natuurwetten eenvoudig een zaak van de onmogelijkheid!

In het klein is dit alles ook gans duidelijk in de wetten van de fysica waar te nemen, die eveneens anders niets tonen dan de onwrikbare Schepperswetten, die zoals alles in het ganse zijn ook dat gebied doortrekken.

Al het bestaande is toch aan de één-geheel-vormende Ontstaanswetten onderworpen, die helder en duidelijk de eenvoudige, echter niet verschuifbare Goddelijke Wil in zich dragen. Niets kan daarvan afgezonderd worden.

Het is daarom des te betreurenswaardiger, als sommige leren juist deze zich daarin tonende geweldige grootheid van God niet willen erkennen, waarmee Hij de mensheid in hun begripen zichtbaar zo nabij treedt!

Iedere leer wijst gans juist op de Volkomenheid van God. Is echter de Oorsprong of de Oerbron als zodanig Volkomen, dan kan ook alleen volkomenheid uit haar voortkomen. Derhalve moeten op noodwendige wijze ook de in de daaruit voortgekomen Wilsdaden liggende Scheppingswetten volkomen zijn. Het laat zich op gans natuurlijke wijze het ene niet van het andere scheiden. Deze volkomen Scheppingswetten doortrekken als Natuurwetten al het ontstaande en behouden het. Volkomenheid is echter nu synoniem met onveranderlijkheid. Daaruit volgt, dat een afbuigen van deze grond- of Natuurwetten gans onmogelijk is. Met andere woorden: er kunnen onder geen omstandigheden uitzonderingen voorkomen, die al het andere gebeuren in hun natuurlijkheid tegenspreken.

Zo kan ook geen opstanding van het vlees plaats hebben, dat als grofstoffelijk beslist aan de grofstoffelijkheid gebonden blijft!

Daar alle Oerwetten uit de Goddelijke Volkomenheid voortgekomen zijn, zal ook nooit een nieuwe Wilsdaad van God in een andere vorm zich kunnen ontwikkelen dan zoals deze vanaf het oerbegin van de Schepping gegeven is.

Wanneer zich zo menige leer van deze vanzelfsprekendheid afsluit, die door de Volkomenheid van God beslist gegeven is, zo bewijst hij daarmee, dat zijn grondlagen *verkeerd* zijn, dat ze op het aan ruimte en tijd gebonden menserverstand opgebouwd zijn, en daarom geen aanspraak mogen maken op de Godsboodschap, die geen leemten zou kunnen tonen, daar een zulks alleen uit de Volkomenheid kan komen, uit de

Waarheid zelf, die leemteloos is en ook in zijn eenvoudige grootheid begrijpelijk. In de eerste plaats *natuurlijk*, omdat de door de mensen genoemde natuur uit de Volkomenheid van de Goddelijke Wil voortkwam en heden nog haar levendigheid op onveranderde wijze behoudt, daarmee echter ook aan geen uitzonderingen onderworpen kan zijn.

Toen Christus op aarde kwam, om de Godsboodschap der Waarheid te verkondigen, moest Hij zich daarom ook zoals iedere mens van een grofstoffelijk lichaam bedienen, dus lichaam van vlees. Daarin moest ten slotte reeds ieder denkend mens de onveranderlijkheid van de Natuurwetten herkennen, evenals in de door de kruisiging veroorzaakte lichamelijke dood.

Dit grofstoffelijke lichaam kon echter na deze dood ook geen uitzondering vormen, maar moest in de grofstoffelijke wereld blijven! Het kon *niet* opstaan, om in een andere wereld in te gaan! De vaststaande Goddelijke of natuurlijke Wetten laten dat door hun uit de Goddelijke Wil voortgekomen Volkomenheid niet toe. Ze kunnen het zelfs niet, anders zouden ze niet volkomen zijn, en het zou wederom naar zich trekken, dat ook Gods Wil, Zijn Kracht en Hijzelf niet volkomen zijn.

Daar dit echter uitgesloten blijft, zoals iedere wetenschap in de Schepping zelf kan vaststellen, zo is het verkeerd en een twijfel aan Gods Volkomenheid, wanneer beweerd zou worden, dat dit grofstoffelijke lichaam opgestaan en na veertig dagen in een andere wereld ingegaan zou zijn.

Wanneer het lichaam werkelijk zou opstaan, dan kan dit alleen zodanig gebeuren, dat de met het grofstoffelijke lichaam nog door een fijnstoffelijke snoer een tijd lang verbonden ziel in dat lichaam teruggeroepen wordt*. Dit is de natuurlijke Wetten overeenstemmend alleen zo lang mogelijk, als deze snoer bestaat. Is deze snoer eenmaal verbroken, dan zou een opwekking, dus een terugroepen van de ziel in het vroegere grofstoffelijke lichaam onmogelijk zijn! Ook dit is streng onderworpen aan de leemteloze Natuurwetten, en zelfs God

*) Voordracht nr. 40: De dood

Zelf vermag het niet, omdat het immers tegen Zijn eigen volkomen Wetten zou zijn, tegen Zijn Volkomen Wil, die zelfstandig in de natuur werkt. Juist uit deze Volkomenheid zou Hij ook nooit op een zo onvolkomene gedachte kunnen komen, die slechts een willekeursdaad zou moeten zijn. Hier toont zich weer een schijnbare gebondenheid van God in het Scheppingswerk door zijn leemteloze Volkomenheid, die in ieder geval vervuld moet worden en geen verandering toelaat, die echter ook noch bedoeld noch noodzakelijk is. Het is absoluut geen werkelijk gebonden zijn van God, maar het *verschijnt* de mens alleen in vele dingen als zodanig, omdat hij niet het *gehele* gebeuren kan overzien. En dit niet-over-zien-kunnen van het *geheel* brengt hem ertoe, op zich heel goed en eerbiedig bedoeld, van zijn God willekeursdaden te verwachten, die scherp beschouwd de Goddelijke Volkomenheid alleen maar kunnen kleineren. Het door de mensen daarbij in alle deemoed bedoelde goede wordt dus in dit geval niet tot het eerbiedvolle omhoogzien, maar een neerhalen binnen de gans natuurlijke beperking van de menselijke geest.

De onvoorwaardelijke nakoming van de Goddelijke Wil- of Natuurwetten bewerkstelligde zich ook bij de opwekking van Lazarus, zoals bij de jongeling van Nain. Deze konden opgewekt worden, omdat de verbindingssnoer met de ziel nog bestond. Op de roep van de Meester kon de ziel weer één worden met het lichaam. Dit was toen echter gedwongen, volgens de Natuurwetten in de grofstoffelijke wereld te verblijven, totdat een nieuwe losmaken tussen het grofstoffelijke en het fijnstoffelijke lichaam kwam, dat het voor het laatste mogelijk maakte, in het fijnstoffelijke generzijdse in te gaan, dus een nieuw, grofstoffelijk afsterven plaatsvond.

Het overgaan van het grofstoffelijk lichaam in een andere wereld is echter een zaak van de onmogelijkheid. Ware de geest van Christus weer in het grofstoffelijke lichaam teruggekeerd, of had Hij dit misschien zelfs niet verlaten, dan zou Hij gedwongen zijn geweest, nog zolang in het

grofstoffelijke te blijven, tot er een nieuw afsterven plaatsvond, niets anders.

Een opstanding naar een andere wereld in het lichaam is volkomen uitgesloten voor de mensen, als ook destijds voor de mens geworden Christus!

Het aardse lichaam van de Verlosser ging dezelfde weg, die ieder ander grofstoffelijk lichaam te gaan heeft, volgens de Natuurwetten van de Schepper.

Jezus, van Nazareth, de Godszoon, is derhalve niet vleselijk opgestaan!

Er zullen nu ondanks alle logica en de juist daarin berustende, veel grotere Godsverering nog velen zijn, die in de blindheid en de traagheid van hun verkeerde geloof zo eenvoudige wegen van de Waarheid niet willen volgen. Zo menige echter ook, die door eigen beperktheid niet volgen kunnen. Anderen weer, die met volle bedoeling woedend daartegen proberen te strijden, uit de gegronde angst, dat daarmee hun moeizaam opgerichte gebouw van gemakkelijk geloof moet ineenstorten.

Het kan hun niet baten, wanneer ze zich als grondslag alleen op woordelijke overleveringen steunen; want ook de discipelen waren mensen. Het is immers alleen maar zuiver menselijk, wanneer de toenmaals door al het vreselijke gebeuren sterk bewogen discipelen bij de herinnering in hun beschrijvingen menige eigen gedachten mee verweefden, die door het voorafgaande aanschouwen de hen zelf nog onverklaarbare wonderen zo menige anders weergaven, dan het in werkelijkheid geweest was.

Hun neerschrijven en verhalen wortelden, evenals bij de verkeerde versmelting van de Godszoon en de Mensenzoon, meermaals te sterk op *eigen* menselijke veronderstellingen, die dan voor later vele dwalingen ten grondslag legden.

Ook wanneer hun de sterkste geestelijke ingeving helpend terzijde stond, dan grijpen desondanks bij de weergave vooropgezette eigen meningen zeer sterk mee in en vertroebelen dikwijls het best gewilde en helderste beeld.

Jezus Zelf had echter geen geschriften nagelaten, waarop men zich beslist strijdbaar zou kunnen steunen.

Hij zou nooit ietwat gezegd of geschreven hebben, dat zich met de Wetten van Zijn Vader, met de Goddelijke Natuurwetten of met de Scheppende Wil, niet volledig en gans in harmonie plaatste. Hij zei zelf toch uitdrukkelijk:

"Ik ben gekomen om de Wetten van God te vervullen!"

De Wetten van God echter liggen duidelijk in de natuur, die zich weliswaar verder uitstrekt dan slechts op de grofstoffelijkheid, echter toch ook in het fijnstoffelijke, zoals ook in de wezenhafte en de geestelijke wereld overal "natuurlijk" blijft. Een nadenkende kan in deze betekenisvolle woorden van de Verlosser zeker ietwat vinden, dat boven de verwarrende religieuze leren uitgaat en een weg toont aan diegene, die werkelijk ernstig zoeken!

Bovendien echter kan ieder mens hierover ook aanknopingspunten in de Bijbel vinden; want Jezus verscheen aan velen. Wat echter gebeurde? Maria herkende Hem daarbij vooreerst niet, Magdalena herkende Hem niet meteen, de twee discipelen op de weg naar Emmaüs herkenden Hem urenlang niet, desondanks Hij met hen meeding en met hen sprak... Wat is daaruit af te leiden? *Dat het een ander lichaam moest zijn*, dat zij zagen, anders zouden zij allen Hem dadelijk herkend hebben! —

Doch blijf rustig doof, wie nog niet horen wil, en blind, die te gemakzuchtig is, om zijn ogen te openen!

Het algemene begrip "opstanding van het vlees" vindt zijn rechtvaardiging in de *aardse* geboorten, die nooit ophouden zijn, zolang er aardmensen zijn. Het is een grote belofte van de toelating van herhaalde aardse levens, herhaalde incarnaties met als doel snellere vooruitgang en noodwendige aflossing van wisselwerkingen van lagere geaardheden, dezelfde betekenis als zondenvergeving. Een bewijs van de onmetelijke Liefde van de Schepper, Wiens Genade daarin ligt, dat overgegene zielen, die hun aardse tijd geheel of ten dele verkwist hebben en daarom onklaar voor de opstijging in het

generzijdse kwamen, nogmaals gelegenheid gegeven wordt, zich met een nieuw grofstoffelijk lichaam of mantel te omhullen, waardoor hun afgelegde lichaam in het nieuwe lichaam een opstanding viert. De reeds overgegane ziel beleeft daarmee een nieuwe opstanding *in* het vlees!

Welk een zegen in deze zich voortdurend herhalende, vervulling van zulk een hoge genade rust, kan die niet alles overziende mensengeest eerst later begrijpen!

Mensmening en Godswil in de Wet van de wisselwerking.

Wanneer van de mening en de zienswijze van de mens moet gesproken worden, waarmee ook het aardse gerecht verbonden is, dan mag niet verwacht worden, dat dit hetzelfde betekenend is met Goddelijke Gerechtigheid, of deze ook maar nabijkomt. Het moet integendeel helaas gezegd worden, dat in de meeste gevallen daarin zelfs een hemelsbreed onderscheid bestaat. Bij dit tegenover elkaar stellen is de volkse uitdrukking "hemelsbreed" in de meest ware zin op zijn plaats. Dit onderscheid zou zich dikwijls met het aan ruimte en tijd begrensde verstand van de mensheid laten verklaren, dat in zijn beperktheid niet in staat is, het *eigenlijke* onrecht te herkennen en van het recht te scheiden, daar dit zelden duidelijk door uiterlijkheden te herkennen is, maar alleen in het innerlijke van ieder mens ligt, waartoe deze beoordeling van starre wetparagrafen en schoolwijsheid niet toereiken. Bedroevend is het echter, dat daarom zo menige beoordelingen van het aardse gerecht de Goddelijke Gerechtigheid kras tegenover moeten staan.

Er zal niet van de tijden der middeleeuwen gesproken worden, niet van de treurige tijden van kwellende folteringen, zoals de zogenaamde heksenverbrandingen en andere misdaden van de justitie. Evenmin zullen de talrijke verbrandingen aangeroerd worden, het folteren en moorden, die op de debetzijde van de *religieuze* gemeenschappen vallen en in hun wisselwerkingen de uitoefenende dubbel verschrikkelijk moeten treffen, omdat ze de naam van de volkomen God daarbij misbruikten, in Zijn naam al deze misdaden uitvoerden, als zogenaamd Hem welgevallig, en Hem

daarmee voor de mensen als de daarvoor verantwoordelijk bestempelde. Misbruiken en gruwelen, die niet zo snel vergeten zouden mogen worden, maar die men altijd weer ook bij huidige beoordelingen zich waarschuwend in herinnering zou moeten oproepen, vooral daar de toenmalige uitoefenaars deze rechtsovertredingen met de schijn van volledig recht en van uitstekend geloof ijverig uitvoerden.

Veel is anders geworden. En toch zal vanzelfsprekend ook de tijd komen, waarop men op de huidige rechtspleging met een gelijkende huivering terugkijkt, zoals wij heden op de boven vermelde tijden kijken, die volgens onze huidige inzicht zoveel onrecht in zich dragen. Dat is de loop van de wereld en een zekere vooruitgang.

Dieper beschouwd echter ligt de schijnbaar grote vooruitgang tussen het toenmaals en het heden *alleen in de uiterlijke vormen*. De in zo menig mens gehele bestaan diep ingrijpende almacht van de enkeling zonder persoonlijke verantwoording voor dit op aarde is veelal altijd nog dezelfde. Ook de mensen zelf en hun drijfveren voor hun handelen hebben zich niet veel veranderd. En waar het *innerlijke leven* nog hetzelfde is, zijn ook de wisselwerkingen dezelfde, die het *Goddelijke* Gericht in zich dragen.

Wanneer de mensheid *daarin* plotseling *ziende* zou worden, zou kunnen alleen één enkele kreet van vertwijfeling het gevolg zijn. Een afgrijzen, dat zich over alle volkeren zou leggen. Geen ene zou zijn hand met verwijten tegen zijn naaste opheffen, *daar ieder afzonderlijk* op de één of andere wijze de gelijke schuld ook op zich zou moeten voelen drukken. Hij heeft geen recht, om de andere daarin vol verwijt te behandelen, daar tot dusver *iedereen* vergissend alleen naar het uiterlijke oordeelde en al het *eigenlijke leven overheen keek*.

Velen zouden over zichzelf vertwijfeld worden bij de eerste Lichtstraal, wanneer deze zonder voorbereiding in hen kon binnendringen, terwijl anderen die zich tot dusver nooit tijd om na te denken genomen hadden, mateloze verbittering daarover zouden moeten aanvoelen, dat ze zolang sliepen.

Daarom is nu de aansporing tot een rustig nadenken aangebracht, en tot een ontwikkeling van de *eigen rechtvaardige oordeelbekwaamheid*, die ieder blind aanleunen aan vreemde inzichten terugwijst en slechts volgens *eigen* aanvoelen *opneemt, denkt, spreekt en handelt!*

Nooit mag de mens vergeten, dat hij *gans alleen* al dat volledig en gans te verantwoorden heeft, wat *hij* aanvoelt, denkt en doet, ook wanneer hij het onvoorwaardelijk van anderen overgenomen heeft!

Gelukkig hij, die deze hoogte bereikt en ieder oordeel onderzoekend tegemoet treedt, om dan volgens zijn *eigen* aanvoelingen te handelen. Hij maakt zich zo niet medeschuldig zoals de duizenden, die dikwijls alleen uit gedachteloosheid en sensatie lust door vooroordeel en achterklap zware karma's op zich laden, dat hen in gebieden leiden, waarvan het leed en de smarten zij nooit hadden behoeven leren te kennen. Zij laten zich daardoor ook reeds op aarde dikwijls van veel werkelijk goed afhouden en verzuimen daarmee niet alleen veel voor zichzelf, maar zetten misschien daarmee alles op het spel, hun ganse zijn.

Zo was het bij de oplaaiende, zinloze haat tegen Jezus van Nazareth, waarvan de werkelijke reden slechts weinige van de kwaadwillige schreeuwers kenden, terwijl alle anderen zich eenvoudig in een volkomen onwetende blinde ijver meewerkten, meeschreeuwden, zonder zelfs ooit met Jezus persoonlijk samengekomen te zijn. Niet minder verloren zijn ook al diegenen, die zich op grond van de verkeerde inzichten van anderen van Hem afwenden en Zijn woorden niet eenmaal aanhoorden, nog veel minder zich de moeite van een zakelijk onderzoek namen, waarbij ze ten slotte toch nog de waarde ervan hadden kunnen herkennen.

Alleen dan kon de waanzinnige tragedie rijpen, dat uitgerekend de *Godszoon* wegens *Godslastering* onder aanklacht plaatste en aan het kruis bracht! De enige, die zelf regelrecht van God kwam en hun de Waarheid omtrent God en Zijn Wil verkondigde!

Het verloop is zo grotesk, dat zich daarin in schrille duidelijkheid de ganse bekrompenheid van de mensen toont.

En de mensheid is van daar tot op heden niet ietwat innerlijk verder ontwikkeld, maar juist daarin ondanks alle verdere ontdekkingen en uitvindingen nog verder achteruit gegaan.

Verder ontwikkeld is alleen door de uiterlijke successen van de daardoor ook meer weten willende eigendunk, die juist de bekrompenheid verwekt en grootbrengt, die immers eigenlijk het uitgesproken teken van de bekrompenheid is.

En deze sedert tweeduizend jaar altijd vruchtbaarder geworden bodem zijn de huidige mensheidsopvattingen ontsproten, die doorslaggevend en *vernietigend* werken, terwijl de mensen zelf zich argeloos altijd meer daarin verstrikken, tot hun eigen ontstellende noodlot.

Wie zich daar al het door verkeerde opvattingen dikwijls in goed geloof slechte uitwerkingen van een wisselstroming aantrekt, dus tegen de Goddelijke Wetten zondigde, is tot dusver zelden iemand duidelijk geworden. Het aantal is groot, en velen zijn in argeloze hovaardij zelfs trots daarop, tot ze te eniger tijd in kwellende ontzetting de Waarheid moeten aanschouwen, die zo gans anders is dan hun overtuiging hen zich denken liet.

Dan is het stellig te laat. De schuld, die ze zich opgeladen hebben, moet geboet worden in vaak tientallenjarenlange, moeizaam worstelen met zichzelf.

De weg is lang en zwaar tot aan het besef, zodra een mens de gunstige gelegenheid van het aardse bestaan verzuimde, en zich daarbij zelfs gewillig of door onkunde nog nieuwe schuld heeft opgeladen.

Verontschuldigen vallen daarbij nooit in de weegschaal. Eén *ieder* kan het weten, wanneer hij *wil!*

Wie ernaar dringt, eens in de loop van de wisselwerkingen de Goddelijke Gerechtigheid ter onderscheiding van aardse opvattingen te herkennen, die de moeite doen, één of ander voorbeeld uit het aardse leven eens in dat opzicht te bekijken,

en daarbij te onderzoeken, aan welke kant werkelijk recht en onrecht liggen. Er vallen hem dagelijks velen toe.

Spoedig zal zijn eigen aanvoelingsbekwaamheid zich sterker en levendiger ontvouwen, om ten laatste alle aangeleerde vooroordelen van gebrekkige opvattingen af te werpen. Daarmee ontstaat een aanvoelen van gerechtigheid, dat zich op zichzelf kan verlaten, omdat het door het herkennen van alle wisselwerkingen de Goddelijke Wil opneemt, daarin staat en werkt.

De Mensenzoon.

Sinds de misdaad tegen de Godszoon, de Waarheidsbrenger Jezus van Nazareth, drukt het als een vloek op de mensheid, dat deze juist de voor de mensen meest beduidende profetie van deze grootste van alle profeten niet herkende, en zoals met een dichte sluier voor de ogen ook heden nog argeloos daarvoor staat. Het vreselijke gevolg daarvan zal zijn, dat een groot deel van de mensen aan de enige mogelijkheid van hun redding voor het verworpen worden voorover tuimelen, de vernietiging tegemoet.

Het is deze de profetie van de komst van de Mensenzoon, die de Godszoon onder de bestendige aanvallen van de menigten, die in het duister staand natuurlijk de Waarheidsbrenger moesten haten, als ster van hoop en toch ook weer ernstige waarschuwing gaf. Dezelfde golf van verkeerde gevoelens en gedachten, die de Godszoon toenmaals als zodanig niet herkennen liet, verwarde het begrip voor de gewichtigheid van deze verkondiging reeds ten tijde van zijn ontstaan. De mensengeest was te verduisterd, veel te zeer van zichzelf ingenomen, dan dat hij dergelijke hoge Godsboodschappen nog onverstoord kon opnemen. Boodschappen, die uit een hoogte boven zijn eigen ontstaanskring kwamen, gleden zonder indruk aan zijn oor voorbij. Voor een begrijpen zou een geloof uit bewuste overtuiging nodig zijn geweest, waartoe toenmaals ook de aanhangers niet in staat waren. De bodem bleef nog veel te wild begroeid, waarop de Woorden van de Verlosser vielen. Daartoe verdrongen zich de geweldige belevenissen en de zielsontroeringen van de omgeving van de Heiland in slechts weinige jaren tezamen, waardoor zich daarom alles gevoelsmatig zo op Zijn persoon moest concentreren, dat Zijn Spreken over een andere persoon in de verre toekomst niet als

zodanig in acht werd genomen, maar ook weer met Hemzelf verweven werd.

Zo bleef tot op de huidige dag de dwaling in de voorstelling van de mensen bestaan, daar de ongelovigen zich niet om de woorden van de Heiland bekommerden, de gelovigen echter ieder ernstig, kritiserend onderzoek van de overleveringen juist vanwege hun gelovigheid met geweld onderdrukten, in heilige schroom, deze woorden van de Heiland niet te mogen benaderen. Zij overkeken echter daarbij, dat het zich niet om zijn werkelijke oorspronkelijke en eigen woorden ging, maar uitsluitend om overleveringen, die lang na zijn verblijf op aarde neergeschreven werden. Daardoor echter ondergingen deze natuurlijk ook die onbewuste veranderingen door het menselijke verstand en menselijke, persoonlijke opvatting. Er ligt zeker ook een grootheid in deze eerbiedige handhaving van zuiver menselijke overlevering, en daarom moet ook geen verwijt daarover geuit worden.

Dit alles verhindert niet de hinderende gevolgen van een daarin door onjuiste overlevering ontstane verkeerde opvatting, daar de Wetten van de wisselwerking ook in dit geval niet omver te werpen zijn. Ook wanneer ze in de uitwerking voor de mensengeest slechts als hinderende tralies tegen het verdere omhoogstijgen zich uitwerken, dan betekent het toch een noodlottig stilstaan en niet voorwaarts komen, zolang het bevrijdende Woord van opheldering niet in hen levend kan worden.

Degene, die aan de Godszoon en Zijn Woorden geloofd en deze in zich levend gemaakt heeft, ze dus in de *juiste* uitlegging in zich draagt, en daarnaar handelt, behoeft vanzelfsprekend de beloofde Mensenzoon niet af te wachten, daar deze niets anders te brengen heeft dan hetzelfde, wat de Godszoon reeds gebracht heeft. Maar voorwaarde daarbij is, dat hij de Woorden van de Godszoon *werkelijk begrepen* heeft, niet hardnekkig aan verkeerde overleveringen vast hangt. Houdt hij zich hier of daar aan dwalingen gebonden, dan zal hij zijn opstijgen niet kunnen voleindigen, tot hij een opheldering krijgt, die aan de

Mensenzoon voorbehouden bleef, omdat de beperkte mensengeest niet alleen in staat is, zich los te maken uit de slingerplanten, die thans de Waarheid dicht overwoekeren.

Jezus noemde de komst van de Mensenzoon als laatste mogelijkheid van redding en wees ook daarop, dat met deze het Gericht aanbreekt, dat dus diegenen, die ook dan niet willen, of anders uitgedrukt, door hun eigen hardnekkigheid of traagheid geen opheldering bereid zijn aan te nemen, voor altijd verworpen moeten worden. Daaruit is het slot te zien, dat in verder vervolg een herhaalde mogelijkheid van overlegging en beslissing niet meer binnentreedt. Er ligt ook onmiskenbaar de aankondiging van een hard ingrijpen daarin, welk het einde van een lankmoedig afwachten brengt. Dit wederom betekent een komende strijd van het Licht tegen al het duister, die met de gewelddadige vernietiging van al het duister moet eindigen.

Dat zoiets zich volgens menselijke verwachtingen, wensen en begrippen zal afspelen, is niet aanneembaar; want daartegen spreken *alle* tot dusverre gebeurtenissen. Nog nooit in het voorafgegangene heeft de mensenmening zich tevoren eens getoond met de uitwerkingen van de Goddelijke Wil. Steeds was de werkelijkheid anders dan de voorstellingen van de mensen, en eerst veel later kwam dan soms langzaam het inzicht van het gebeuren. Er zal ook ditmaal geen verandering daarin te hopen zijn, daar de mening van de mensen en hun opvattingen niets bijgewonnen hebben tegenover vroeger, maar in het tegendeel nog veel "reëler" werden.

De Mensenzoon! Een sluier ligt nog over Hem en zijn tijd. Hoewel ook in menige geest een onduidelijk vermoeden ontwaakt, een smachten naar de dag van Zijn Komst, zo zal ook menig smachtende waarschijnlijk argeloos aan Hem voorbijgaan, Hem niet willen kennen omdat zijn verwachting hem een andere vervulling voorspiegelde. De mens kan zich nu eenmaal slechts zeer moeilijk in de gedachte vinden, dat Goddelijke op aarde uiterlijk niet anders kan zijn dan de mensen zelf, gehoorzamen aan de Wet van God. Hij wil het Goddelijke beslist alleen maar bovenaards zien, en heeft zich

toch helaas reeds zo geketend, dat hij niet in staat zou zijn, het bovenaards nog *juist* te zien, veel minder het te verdragen. Dit is echter ook geheel niet nodig!

De mens, die in de natuurlijke Wetten van al het geschapene zijn Gods Wil zoekt, zal Hem ook weldra daarin herkennen, en ten laatste weten, dat hem het Goddelijke alleen in de wegen van deze ijzeren Wetten kan komen, niet anders. Hij zal als gevolg daarvan waakzaam worden en al het hem daarin ontmoetende zorgvuldig onderzoeken, echter alleen met het oog op de *Goddelijke* Wetten, niet volgens de menselijke opvatting. Zo zal hij ook op het juiste ogenblik Degene herkennen, Die hem de bevrijding in het Woord brengt. Door eigen onderzoek van het gebrachte, niet door de kreten van de menigte.

Eén ieder denkende zal reeds alleen daarop gekomen zijn, dat Godszoon en Mensenzoon niet één kunnen zijn! Het onderscheid is in de woorden zelf gans duidelijk uitgedrukt.

De Reine Goddelijkheid van de Godszoon droeg gedurende Zijn Zending en Menswording natuurlijk juist door het Reine Goddelijke ook de *voorwaarde van het weer-één-woorden* met de Goddelijkheid in zich. Het is uit de natuur van de zaak zelfs niet anders mogelijk. Dit wordt ook bevestigd door de aanwijzing van de Godszoon Zelf naar Zijn "weder-één-woorden met de Vader", door de uitspraak van zijn "weder-ingaan tot de Vader". Bijgevolg moest de zending van de Godszoon als Middelaar tussen de Godheid en de Schepping een *bepaalde tijdsduur* hebben. De Godszoon, die als Rein Goddelijk door de aantrekkingskracht van het sterkere gelijkgeaarde onvoorwaardelijk weer moet worden teruggetrokken naar de Goddelijke Oorsprong en na het afleggen al het aan hem aanklevende buitengoddelijke ook daar te verblijven gedwongen is, kon daarom ook niet *Eeuwige* Middelaar blijven tussen de Godheid en de Schepping met de mensheid. Bijgevolg zou dan met het weder-ingaan van de Godszoon tot de Vader een nieuwe kloof ontstaan, en de Middelaar tussen de Reine Goddelijkheid en de Schepping zou weer gefaald hebben. De Godszoon verkondigde nu zelf aan de mensheid het komen van

de Mensenzoon, die dan de *eeuwige* Middelaar zal blijven tussen het Goddelijke en de Schepping. Er ligt hierin de geweldige Liefde van de Schepper voor Zijn Schepping.

Het onderscheid tussen de Mensenzoon en de Godszoon ligt daarin, dat de Mensenzoon weliswaar uit het Reine-Goddelijke geboren is, echter gelijktijdig met het bewust-Geestelijke verbonden werd, zodat Hij zoals met de ene voet in het Goddelijke en met de andere in het hoogst bewuste-Geestelijke gelijktijdig staat. Hij is van *beide* een deel en vormt zo de onvergankelijke brug tussen het Goddelijke en de top van de Schepping. Deze verbinding echter brengt met zich mee het gebod van het gescheiden-blijven van het Reine-Goddelijke, dat echter desondanks het binnentreden in het Goddelijke toelaat, ja zelfs vereist.

De geestelijke toevoeging aan het Goddelijke verhindert alleen een weer-één-worden, die anders onvermijdelijk zou zijn. Dat dit een hernieuwd Liefde Offer van de Schepper is en de vervulling van een belofte van dergelijke grootte, zoals alleen God zelf ze kan geven en vervullen, zal de mensheid nauwelijks ooit kunnen begrijpen. *Dit* is het onderscheid tussen de Godszoon en de Mensenzoon. Dit geeft ook de rechtvaardiging naar de aanduiding Mensenzoon; want in Hem gebeurde een tweelinggeboorte, eenmaal als Zoon uit het Goddelijke, en naar het andere deel als Zoon uit het bewust-Geestelijke, wiens de onbewuste uitloper van de kiem van de mensengeest zijn afgestamd.

De Missie van de Mensenzoon is de voortzetting en voleinding van de Missie van de Godszoon, daar de Missie van de Godszoon slechts een tijdelijke kon zijn. Hij is dus met de voortzetting in de voleinding gelijktijdig een *bevestiging* van deze.

Terwijl de Godszoon onmiddellijk in Zijn aardse Missie ingeboren werd, moest de loop van de Mensenzoon voor Zijn Missie een veel grotere kringloop afleggen, alvorens Hij in het begin van Zijn eigenlijke Missie kon treden. Hij moest als voorwaarde voor de vervulling van Zijn in verhouding met de

Godszoon ook meer aardse opgave, uit de Hoogste Hoogten komend, ook de diepste diepten doorlopen. Niet alleen in het generzijdse maar ook aards, om de ganse smart, het ganse leed van de mensen aan Zich Zelf te kunnen "beleven". Eerst daardoor is Hij in staat, dan, wanneer Zijn uur komt, werkzaam in de tekortkomingen in te grijpen en hulp brengend veranderingen te verschaffen. Om deze reden mocht Hij niet naast het beleven van de mensheid staan, maar moest door eigen beleven van ook de bittere zijden midden daarin zijn, ook daaronder lijden. Wederom alleen terwille van de mensheid moet deze zijn leertijd dus verlopen. Maar juist dit, omdat de mensengeest in zijn beperktheid aan dergelijke hogere leiding onbegrijpelijk blijft, en hij slechts volgens het uiterlijke in staat is te oordelen, zal men Hem tot een verwijt trachten te maken, om ook voor Hem evenals Christus in zijn tijd Zijn Opgave te verzwaren. Juist datgene wat Hij terwille van de mensen moest ondergaan, om de meest wonde plekken van de dwalingen in te zien, wat Hij dus voor het latere welzijn van de mensen leed of belevend leerde kennen, zal men als steen willen gebruiken, om Hem in opbruisende haat daarmee te treffen, door het in angst voor de vernietiging sidderende duister daartoe aangespoord.

Dat zo ietwat ongelooflijks, ondanks de ervaringen bij het aardse verblijf van de Godszoon, nogmaals kan gebeuren, is niet onverklaarbaar, omdat in werkelijkheid meer dan de helft van de tijdelijk op aarde verblijvende mensen absoluut niet op deze behoort te zijn, maar in veel diepere en duisterder gebieden zou moeten rijpen! Slechts door de voortdurende zielsteruggang in het overhand nemen van de slaven van hun eigen werktuig van het beperkte verstand ligt de grond daartoe. Het beperkte verstand als alleenheerser zal altijd alleen als zuiver aards al het materieel bevorderen, en daarmee ook de zich aansluitende slechte nevenwerkingen grootbrengen. De daarmee volgende neergang van het hogere begrijpen vormde een bres en reikte de hand naar omlaag, waaraan zielen ter incarnatie omhoog konden klimmen, die

anders in hun geestelijke zwaarte door dichtere duisterheid nooit tot op het aardoppervlak omhoog hadden kunnen komen. Vóór alles zijn het de zuiver dierlijke gevoelens bij verwekkingen, alsook het overige streven naar aardse geneugten, die in de gedemoraliseerde tijd reeds sedert eeuwen ertoe werken, dat minderwaardige zielen zich omhoog kunnen gaan. Dan omcirkelen deze voortdurend de aanstaande moeders en komen bij gelegenheid tot incarnatie, omdat voor het duister al het licht tot dusver vrijwillig terugweek, om niet bezoedeld te worden.

Zo kon het beetje bij beetje gebeuren, dat de fijnstoffelijke omgeving van de aarde altijd dichter en duisterder en daarmee ook zwaarder werd, van zulk een zwaarte, dat die zelfs de grofstoffelijke aarde zelf van een baan weghoudt, welke voor hogere geestelijke invloeden toegankelijk zou zijn. En daar het merendeel van alle geïncarneerde eigenlijk in gebieden behoort, die veel dieper liggen dan de aarde zelf, zo zal daarom ook daarin slechts een Goddelijke Gerechtigheid liggen, wanneer zulke zielen weggevaagd worden, om daarheen terug te zinken, waarheen ze eigenlijk behoren, waar ze bij hun absolute gelijkgeaarde geen gelegenheid meer hebben, zich nog met nieuwe schuld op te laden, en daardoor beter een opstijgende verandering in het lijden hun sfeer tegemoet rijpen.

Niet de wil van de mensen zal de door God gezonden Mensenzoon eens kunnen uitkiezen, maar Godskracht zal hem omhoogheffen in het uur, wanneer de mensheid hulpeloos jammerend om verlossing smeekt. Dan zullen de hoonkreten verstommen, daar het afgrijzen zulke monden sluit en gewillig zal men alle gaven aannemen, die de Schepper der schepsels door Hem aanbiedt. Maar wie ze niet van Hem wil ontvangen, die zal verstoten zijn in alle eeuwigheid.

Dwalingen.

Zoekend verheft zo menig mens de blik naar Licht en Waarheid. Zijn wens is groot, doch ontbreekt het hem zeer dikwijls aan ernstig willen! Meer dan de helft van alle zoekende zijn niet echt. Zij brengen hun eigen, afgesloten mening. Moeten zij ook maar een weinig daaraan veranderen, zo staan ze veel liever al het voor hen nieuwe af, ook wanneer daarin de Waarheid ligt.

Duizenden moeten daardoor zinken, omdat zij in de verstrikking van verkeerde overtuiging de bewegingsvrijheid aan banden leggen, die zij tot redding door de zwaai naar boven behoeven.

Altijd is er een deel voorhanden van degenen, die menen, al het juiste reeds begrepen te hebben. Zij zijn niet van plan, volgens het gehoorde en het gelezen ook een streng onderzoek *tegen zichzelf* uit te voeren.

Voor zulke mensen spreek ik natuurlijk *niet!*

Ik spreek ook niet tot kerken en partijen, niet tot orden, sekten en verenigingen, maar uitsluitend in alle eenvoudigheid tot de *mens* zelf. Ver ligt het van mij, ietwat bestaande te storten; want ik bouw op, vervolledig tot dusver onopgeloste vragen, die één ieder in zich moet dragen, zodra hij maar enigszins nadenkt.

Slechts een hoofdvoorwaarde is voor iedere toehoorder onontbeerlijk: ernstig zoeken naar de Waarheid. Hij moet *de woorden* in zichzelf beproeven en levend laten worden, echter niet op de spreker letten. Anders wordt het hem van geen winst. Voor allen, die daar *niet* naar streven, is iedere opgeofferde tijd vanaf het begin verloren.

Het is ongelofelijk, hoe naïef de overgrote meerderheid van alle mensen krampachtig onwetend daarover wil blijven, vanwaar zij komen, wat zij zijn, waarheen zij gaan!

Geboorte en dood, de onscheidbare polen van al het leven op aarde, zij zouden geen geheim voor de mens mogen vormen.

Verdeeldheid ligt in de opvattingen, die de wezenskern van de mensen willen opklaren. Dat is het gevolg van de ziekelijke grootheidswaan van de aardeburgers, die zich vermetel beroemen, hun wezenskern *goddelijk* is!

Ziet u de mensen aan! Kunnen jullie dan het Goddelijke in hen vinden? Die dwaze bewering moet men een godslastering benoemen, daar zij een afwaardering van het Goddelijke betekent.

De mens draagt niet één stofje van het Goddelijke in zich!

Deze opvatting is uitsluitend ziekelijke zelfverheffing, die als oorzaak alleen het bewustzijn van een niet-kunnen-begrijpen heeft. Waar is de mens, die eerlijk kan zeggen, dat hem zulk een geloof ook tot overtuiging werd? Wie ernstig in zichzelf gaat, moet het ontkennen. Hij voelt nauwkeurig, dat het slechts het verlangen, de wens is, het Goddelijke in zich te dragen echter geen zekerheid! Men spreekt gans juist van een Godsvonk, die de mens in zich draagt. Deze *Vonk* van God is echter *Geest*! Hij is niet een deel van het Goddelijke.

De uitdrukking vonk is een gans juiste benaming. Een vonk ontwikkelt zich en spat naar buiten, zonder ietwat van de hoedanigheid van zijn verwekker mee te nemen of in zich te dragen. Zo ook hier. Een *Godsvonk* is niet zelf goddelijk.

Waar zulke fouten reeds met de oog op de *oorsprong* van een wezen te vinden zijn, daar *moet* falen in de ganse wording komen! Heb ik op een verkeerde ondergrond gebouwd, moet eens het ganse bouwwerk in het wankelen en tot ineensinken komen.

Geef toch de oorsprong *houvast* voor het ganse zijn en wording van één ieder! Wie nu, zoals gebruikelijk, zoekt, ver boven de oorsprong uit te grijpen, reikt naar het voor hem onvatbare, en hij verliest in gans het natuurlijk gebeuren daarmee ieder *houvast*.

Wanneer ik b.v. naar de tak van een boom grijp, die door de aardse hoedanigheid met mijn aardse lichaam het

gelijkgeaarde heeft, verkrijg ik in deze tak een houvast en kan mij daarom daaraan opwaarts zwaaien.

Grijp ik echter boven deze tak uit, dan kan ik in de andersoortig hoedanigheid van de lucht geen steunpunt vinden en... kan daarom ook niet omhoog! Dat is toch duidelijk.

Nauwkeurig zo is het met de *innerlijke* gesteldheid van de mens, die men ziel noemt en de kern ervan de geest.

Wil deze geest het noodwendige houvast aan zijn oorsprong hebben, dat hij behoeft, zo mag hij vanzelfsprekend niet in het Goddelijke zoeken te grijpen. Dat wordt dan onnatuurlijk; want het Goddelijke ligt veel te ver daarboven, is van een gans andere gesteldheid!

En toch zoekt hij in zijn inbeelding verbinding met deze plaats, die hij nooit kan bereiken, en onderbreekt daardoor het natuurlijke gebeuren. Zoals een *versperring* zinkt zich zijn verkeerde wens hinderend tussen hem en zijn noodwendige krachttoevoer vanuit de oorsprong. Hij snijdt zichzelf daarvan af.

Daarom weg met zulke dwalingen! Dan kan de mensengeest eerst zijn volle kracht ontvouwen, die hij nog heden achteloos overkijkt, en wordt tot datgene, wat hij kan en moet zijn, *tot de heer in de Schepping!* Toch welteverstaan, alleen in de Schepping, niet *boven* deze staand.

Alleen het *Goddelijke* staat boven de gehele Schepping. —

God Zelf, de Oorsprong van al het zijn en leven, is, zoals reeds het Woord zegt, Goddelijk! De mens echter, zoals ook niet onbekend, door *Zijn* Geest geschapen!

De mens is dus niet onmiddellijk van God, maar van Zijn Geest! Goddelijk en Geestelijk is niet hetzelfde. Geest is de *Wil* van God. Uit deze *Wil* nu ontstond de *eerste* Schepping, niet echter uit het Goddelijke! Houden wij ons toch aan dit eenvoudige feit, het geeft de mogelijkheid tot beter begrip.

Men stelt zich toch eens ter vergelijking zijn eigen wil voor. Het is een daad, echter niet een stuk mens, anders zou de mens zich moeten oplossen met de tijd, in zijn vele wilsdaden. Er zou van hem helemaal niets overblijven.

Niet anders ook bij God! Zijn Wil schiep het Paradijs! Zijn Wil echter is de Geest, die men als "Heilige Geest" aanduidt. Het Paradijs was wederom ook alleen het *Werk* van de Geest, niet een stuk van Hemzelf. Daarin ligt een nieuwe afstoting naar *onder* toe. De Scheppende Heilige Geest, dus de levende Wil van God, ging niet in Zijn Schepping op. Hij gaf daarin ook niet een stuk van Zichzelf, maar Hij bleef *Zelf* gans *buitenaf* de Schepping. Dat brengt de Bijbel reeds gans helder en duidelijk met de woorden: "De *Geest* Gods zweefde *boven* de wateren", niet God in eigen persoon! Dat is uiteindelijk een onderscheid. De mens draagt dus ook niets van de Heilige Geest zelf in zich, maar alleen van de *geest*, die een werk van de Heilige Geest is, een daad.

In plaats van zich nu met dit feit bezig te houden, wil men hier met alle kracht reeds een leemte vormen! Denk alleen aan de bekende opvatting over de *eerste* Schepping, aan het Paradijs! Dat zou beslist op deze aarde moeten zijn. Het kleine menselijke verstand trok daarmee het gebeuren van de noodwendige miljoenen jaren binnen zijn nauw aan ruimte en tijd begrensde kring en stelde zich voor als middelpunt en spil van al het wereldgebeuren. Het gevolg was, dat hij daardoor de weg naar het eigenlijke levensuitgangspunt zonder meer verloor. In plaats van deze duidelijke weg, die hij niet meer kon overzien, moest in zijn religieuze opvattingen een vervanging gevonden worden, wanneer hij niet zichzelf als grondlegger van al het zijn en leven en daarmee *als God* aanduiden wilde. Deze vervanging gaf hem tot dusver de uitdrukking "geloof"! En aan het woord "geloof" verzielt sindsdien de ganse mensheid! Zelfs, nog meer, dit niet herkende Woord, welk al het verlorene vervolledigen moest, werd voor hen de klip, die de volledige mislukken bracht!

Met geloof stelt zich alleen iedere *trage* tevreden. Het geloof is het ook, waaraan de *spotters* zich kunnen verankeren. En het woord "geloof", *verkeerd* uitgelegd, is de slagboom die zich heden hinderend voor de weg naar de vooruitgang voor de mensheid legt.

Geloof moet niet de mantel zijn, die al de traagheid van denken grootmoedig bedekt, die zich als een slaapziekte behaaglijk verlamdend over de geest van de mensen zinkt! Geloof moet in werkelijkheid tot *overtuiging* worden. Overtuiging echter vereist leven, het scherpste onderzoeken!

Waar ook maar *één* leemte overblijft, *één* onopgelost raadsel, daar wordt de overtuiging onmogelijk. Geen mens kan daarom een werkelijk geloof hebben, zolang in hem nog één vraag open blijft.

Reeds het woord "blind geloof" geeft het ongezonde te herkennen!

Levend moet het geloof zijn, zoals Christus eens reeds eiste, anders heeft het geen doel. Levendigheid echter betekent zich bewegen, afwegen en ook onderzoeken! Niet stompzinnig aannemen van vreemde gedachten. Blind geloven betekent toch duidelijk niet verstaan. Wat de mens echter niet begrijpt, kan hem ook geestelijk geen nut brengen, want in het niet-begrijpen kan het niet in hem tot leven komen.

Wat hij echter in zich niet gans beleeft, wordt hem ook nooit eigen! En alleen dat eigene brengt hem omhoog.

Tenslotte kan ook niemand een weg betreden, voorwaarts gaan, wanneer er in die weg grote kloven gapen. De mens moet geestelijk daar blijven staan, waar hij niet wetend verder kan. Dit feit is onomstotelijk en zeker ook gemakkelijk verstaanbaar. Wie dus geestelijk vooruit wil komen, die ontwake!

In de slaap kan hij zijn weg naar het Licht der Waarheid nooit gaan! Ook niet met een blinddoek of een sluier voor de ogen.

Ziende wil de Schepper zijn mensen in de Schepping hebben. Ziende zijn betekent echter wetend! En bij het weten past geen blind geloof. Traagheid, luiheid van denken ligt alleen in een dergelijke, geen grootte!

Het voorrecht van een denkvermogen brengt de mens ook de plicht tot het *onderzoeken!*

Om al datgene te ontgaan, heeft men uit gemakzucht de grote Schepper eenvoudig zo verkleind, dat men van Hem willekeursdaden als bewijs van Zijn Almacht verwacht.

Wie slechts een weinig wil nadenken, moet daarin weer een grote fout vinden. Een willekeursdaad veroorzaakt de mogelijkheid van de afbuiging van bestaande Natuurwetten. Waar zoiets echter zich kan voordoen, daar ontbreekt volkomenheid. Want waar volkomenheid voorhanden is, kan geen verandering gebeuren. Derhalve wordt ten onrechte van een groot deel van de mensheid de Almacht van God zodanig voorgesteld, dat ze de dieper nadenkende als een bewijs van onvolkomenheid te gelden had. En daarin rust de wortel van veel kwaad.

Geeft God de eer van de volkomenheid! Dan vinden jullie daarin de sleutel tot de onopgeloste raadselen van al het zijn. —

De ernstig zoekende daartoe te brengen, zal mijn streven zijn. Een verademing zal door de kringen van alle waarheidszoekers gaan. Zij zullen ten laatste blij herkennen, dat in het ganse wereldgebeuren geen geheim, geen leemte is. En dan... zien zij de weg tot de opstijging duidelijk voor zich. Zij hoeven hem slechts te gaan. —

Mystiek* heeft generlei bestaansrecht in de gehele Schepping! Er is daarin geen plaats voor haar voorhanden; want duidelijk en zonder leemten moet alles voor de mensengeest liggen, tot aan zijn oorsprong toe. En het gebied omvat de ganse Schepping. Alleen wat dan *boven* deze Schepping is, het Goddelijke alleen, zal voor iedere mensengeest een heiligste geheim moeten blijven, daar het *boven* zijn oorsprong staat, die in de Schepping rust. Daarom zal het Goddelijke ook nooit van hem begrepen worden. Met de beste wil en het grootste weten niet. In dit niet-kunnen-begrijpen van al het Goddelijke ligt voor de mens echter het *natuurlijkste* gebeuren, dat men kan denken; want niets is in staat zoals bekend boven de samenstelling van zijn oorsprong uit te gaan. Ook niet de geest van de mens! In anders gearde samenstelling ligt steeds een grens. En het Goddelijke is van

*) geheim leer

een gans andere geaardheid dan het geestelijke, van welke de mens afstamt.

Het dier bij voorbeeld kan ook in de volste zielsontwikkeling nooit tot mens worden. Uit zijn wezenhafte natuur kan onder geen enkele omstandigheid het geestelijke opbloeien, welk de mensengeest voortbrengt. In de samenstelling van al het wezenhafte ontbreekt de geestelijke grondgeaardheid. De uit het deel van de geestelijke Schepping voortgekomen mens echter kan wederom ook nooit Goddelijk worden, daar het geestelijke de gesteldheid van het Goddelijke niet heeft. De mensengeest kan zich wel tot de volkomenheid in de hoogste graad ontwikkelen, zal echter desondanks altijd *Geestelijk* moeten blijven. Hij kan niet boven zichzelf uit in het Goddelijke geraken. De andere gesteldheid vormt ook hier natuurlijk de nooit overbrugbare begrenzing naar boven toe. De stoffelijkheid spreekt hierbij zelfs niet mee, daar ze geen eigen leven in zich bevat, maar als omhulsel dient, gedreven en gevormd door het geestelijke en door het wezenhafte.

Het geweldige gebied van de geest gaat door de ganse Schepping heen. De mens kan, zal en moet het daarom volledig ervaren en herkennen! En door zijn weten zal hij daarin heersen. Heersen echter, zelfs het strengste, betekent, juist herkent, slechts dienen! —

Op geen enkele plaats in de ganse Schepping tot boven naar het hoogste geestelijke wordt van het natuurlijke gebeuren afgeweken! Reeds deze omstandigheid maakt toch voor iedereen alles veel vertrouwder. Het ongezonde en heimelijke angst, het zich-willen-verstoppen voor zo menige voorlopig nog onbekende dingen, valt daarbij vanzelf in zich tezamen. Met de *natuurlijkheid* trekt een frisse luchtstroom door de zwoele omgeving van duistere hersenschimmen van diegene, die graag van zich willen doen spreken. Hun ziekelijke-fantastische vormsels, schrikaanjagend voor de zwakken, tot de spot van de sterken, werken lachwekkend en kinderachtig onnozel voor de duidelijk wordende blik, die ten laatste fris en vrolijk de prachtige natuurlijkheid van al het gebeuren omvatten, dat

altijd slechts in eenvoudige, rechte lijnen zich beweegt, die duidelijk te herkennen zijn.

Eenvormig gaat het door in de strengste regelmatigheid en ordening. En dat vergemakkelijkt voor iedere zoekende het grote, vrije overzicht tot aan het punt van zijn eigenlijke uitgaan!

Hij behoeft daarvoor geen moeizaam onderzoeken en geen fantasie. De hoofdzaak is, dat hij zich afzijdig houdt van allen, die in een verwarrend geheimzinnig uitkramen armzalig gedeeltelijk weten groter willen laten verschijnen.

Het ligt allemaal zo eenvoudig voor de mensen, dat deze dikwijls juist door de eenvoudigheid niet tot de kennis komen, omdat zij van het begin aannemen, dat het grote werk van de Schepping zo veel moeilijker, ingewikkelder zou moeten zijn.

Daarover struikelen duizenden met de beste wil, richten hun ogen zoekend hoog omhoog en vermoeden niet, dat zij alleen eenvoudig en zonder inspanning *vóór* zich en om zich heen hoeven te kijken. Zij zullen daarbij zien, dat zij reeds door hun aardse leven op de goede weg staan, alleen rustig voorwaarts schrijden nodig hebben! Zonder haast en zonder inspanning, doch met *open* blik, vrij, onbepaalde zintuigen! De mens moet eindelijk leren, dat ware grootheid alleen in het eenvoudigste, natuurlijkste gebeuren ligt. Dat grootheid deze eenvoud vereist.

Zo is het in de Schepping, zo ook in hemzelf, die tot de Schepping als een deel toebehoort!

Alleen *eenvoudig* denken en aanvoelen kan hem klaarheid geven! Zo eenvoudig, zoals het kinderen het nog bezitten! Rustig overleggen zal hem herkennen laten, dat in het begripsvermogen eenvoud gelijk geldend is met klaarheid en ook met natuurlijkheid! Het één is zonder het andere zelfs niet in te denken. Het is een drieklank, die *één* begrip uitdrukt! Wie dit tot de grondsteen van zijn zoeken neemt, zal snel het nevelig verwarde doorbreken. Al het kunstmatig opgeschroefde valt daarbij in het niets.

De mens herkent, dat nergens het natuurlijke gebeuren uitgeschakeld mag worden, dat het op geen enkele plaats onderbroken is! En daarin openbaart zich ook de Grootheid van *God!* De onwrikbare levendigheid van de zelfwerkende Scheppende Wil! Want de Natuurwetten zijn de ijzeren Wetten van God, voor alle mensen voortdurend zichtbaar voor de ogen, nadrukkelijk tot hem sprekend, voor de Grootheid van de Schepper getuigend, van een onwrikbare, zonder uitzondering regelmatigheid! Zonder uitzondering! Want uit de zaadkorrel van de haver kan wederom alleen haver komen, uit tarwe eveneens alleen tarwe, enzovoort.

Zo is het ook in die eerste Schepping, die als het eigen Werk van de Schepper Diens Volkomenheid het meest nabij staat. Daar zijn de Grondwetten zo verankerd, dat zij, gedreven van de levendigheid van de Wil, het ontstaan van de verdere Schepping tot ten laatste beneden tot aan deze wereldlichamen in het natuurlijkste gebeuren naar zich moesten trekken. Alleen grover wordend, naarmate de Schepping zich in haar verdere ontwikkeling van de volkomenheid van de oorsprong verwijdert. —

Willen wij de Schepping eerst eens nader beschouwen.

Stelt u zich voor, dat al het leven daarin slechts twee soorten draagt, ongeacht in welk deel het zich bevindt. De ene soort is het zich-bewuste, de andere is het zich-onbewuste. Deze twee verschillen in acht te nemen, is van de grootste waarde! Het hangt tezamen met de "oorsprong van de mens". De verschillen geven ook de aansporing tot de verdere ontwikkeling, tot de ogenschijnlijke strijd. Het onbewuste is de ondergrond van al het bewuste, maar in zijn samenstelling van gans dezelfde geaardheid. Bewust worden is vooruitgang en ontwikkeling voor het onbewuste. Dat door het samenzijn met het bewuste voortdurend aansporing daartoe ontvangt, ook zo bewust te worden.

De eerste Schepping zelf heeft achtereenvolgens zich afwaarts ontwikkelend drie grote basisafsplitsingen gebracht: als bovenste en hoogste is het *Geestelijke*, de Oerschepping,

waarop zich het dichter en daarmee ook zwaarder wordende wezenhafte aansluit. Ten laatste volgt nog als onderste, en wegens zijn grootste dichtheid het zwaarste, het grote rijk van het stoffelijke, dat beetje bij beetje, zich uit de Oerschepping losmakend, omlaag zonk! Daardoor bleef ten laatste als bovenste alleen het Reine-Geestelijke achter, omdat het door zijn reine geaardheid het lichtste en stralendste belichaamt. Het is het veelgenoemde Paradijs, de kroon van de gehele Schepping.

Met het omlaag zinken van het dichter wordende beroeren wij reeds de Wet van de zwaarte, die niet alleen in het stoffelijke verankerd is, maar effect in de ganse Schepping heeft, van het zogenaamde Paradijs begonnen tot beneden naar ons.

De Wet van de zwaarte is van zo doorslaggevende betekenis, dat het zich iedere mens zou moeten inhameren; want het is de hoofdhefboom in het ganse wordingsverloop en het ontwikkelingsproces van de mensengeest.

Ik zegde reeds, dat deze zwaarte niet alleen voor aardse omstandigheden geldt, maar ook gelijkmatig in die Scheppingsdelen werkt, die aardemensen niet meer kunnen zien en daarom eenvoudig het generzijdse noemen.

Voor een beter begrip moet ik de *stoffelijkheid* nog in twee afdelingen scheiden. In het *fijnstoffelijke* en het *grofstoffelijke*. Het fijnstoffelijke is de stoffelijkheid, die voor het aardse oog niet zichtbaar kan worden, door zijn andere geaardheid. En toch is het nog de stoffelijkheid.

Het zogenaamde "generzijdse" mag men niet verwisselen met het hevig verlangde Paradijs, welk alleen Rein-Geestelijk is. Geestelijk is niet ietwat als "van de gedachte" te verstaan, maar geestelijk is een *gesteldheid*, zoals ook wezenhafte en stoffelijk een *gesteldheid* is. Men noemt dus nu dit fijnstoffelijke eenvoudig het generzijdse, omdat het generzijdse het aardse gezichtsvermogen is. Het grofstoffelijke is echter het dezerzijdse, al het aardse, dat voor onze grofstoffelijke ogen door het gelijkgeaarde zichtbaar wordt.

De mens zou zich moeten afwennen, de hem onzichtbare dingen ook als onbegrijpelijk, onnatuurlijk aan te zien. *Alles* is natuurlijk, zelfs het zogenaamde generzijdse en het van deze nog zeer ver verwijderde Paradijs.

Zoals nu hier ons grofstoffelijke lichaam gevoelig is tegenover zijn omgeving van *gelijke* aard, die het daardoor zien, horen en voelen kan, nauwkeurig zo is het in de Scheppingsdelen, waarvan de geaardheid met de onze niet gelijksoortig is. De fijnstoffelijke mens in het zogenaamde generzijdse voelt, hoort en ziet alleen zijn gelijkaardige *fijnstoffelijke* omgeving, de hogere geestelijke mens kan wederom alleen zijn *geestelijke* omgeving voelen.

Zo komt het voor, dat menig aardebewoner hier en daar ook reeds met zijn fijnstoffelijke lichaam, dat hij immers in zich draagt, het fijnstoffelijke ziet en hoort, voordat de scheiding van het grofstoffelijke aardse lichaam door dit afsterven plaatsvindt. Er is daarin volstrekt niets onnatuurlijks.

Naast de Wet van de zwaarte staat als meewerkend nog de niet minder waardevolle Wet van de gelijkgeaarde.

Ik beroerde het reeds daarmee, dat een aard alleen altijd de gelijke aard kan herkennen. De spreekwoorden: "Soort zoekt soort" en "de appel valt niet ver van de boom" schijnen door deze Oerwet afgeluisterd te zijn. Het trilt zich naast de Wet van de zwaarte door de ganse Schepping.

Een derde Oerwet ligt naast deze reeds genoemden in de Schepping: de Wet van de wisselwerking. Het bewerkt, dat de mens oogsten moet, wat hij eens zaaide, onvoorwaardelijk. Hij kan geen tarwe oogsten, wanneer hij rogge zaait, geen klaver, zodra hij distels strooit. Nauwkeurig zo in de fijnstoffelijke wereld. Hij zal ten laatste niet het goede kunnen oogsten, wanneer hij haat aanvoelde, niet vreugde, waar hij nijd in zich heeft gevoed!

Deze drie Grondwetten vormen de merkstenen van de Goddelijke Wil! Zij zijn het gans alleen, die zelfwerkend voor een mensengeest loon of straf uitwerken, in onverbiddelijke rechtvaardigheid. Derhalve onomkoopbaar, in de wonderbaarste,

fijnste schakeringen, dat in het reusachtige-wereldgebeuren de gedachte van een kleinste onrechtvaardigheid onmogelijk wordt.

De werking van deze eenvoudige Wetten brengt iedere mensengeest nauwkeurig daarheen, waartoe hij volgens zijn innerlijke instelling ook behoort. Een dwaling is daarbij onmogelijk, omdat de uitwerking van deze Wetten slechts door de *diepste innerlijke* toestand van de mens bewogen kan worden, echter in ieder geval ook onvoorwaardelijk bewogen wordt! De uitwerking bepaalt dus als hefboom tot de werkzaamheid die *in* de mens bevindende reine geestelijke kracht van zijn *aanvoelingen*! Al het andere blijft daarvoor werkloos. Om deze reden is alleen slechts het werkelijke *willen*, de *aanvoeling* van de mens, beslissend daarvoor, wat zich voor hem in de voor hem onzichtbare wereld ontwikkelt, waarin hij na zijn aardse dood moet binnentreden.

Daar helpt geen voorspiegeling, geen zelfbedrog. Hij moet dan beslist dat oogsten, wat hij door zijn *willen* zaaide! Zelfs nauwkeurig al naar de sterkte of zwakte van zijn willen zet het ook meer of minder de gelijkaardige stromingen van de andere werelden in beweging, om het even, of het nu haat is, nijd of de liefde. Een gans natuurlijk gebeuren, van de grootste eenvoud, en toch van de ijzeren werking van staalharde Gerechtigheid!

Wie het probeert, zich ernstig in dit generzijdse verloop in te denken, zal herkennen, welk onomkoopbare Gerechtigheid in deze zelfwerkende werking ligt, ziet daarin reeds de onvatbare Grootheid van God. Deze behoeft niet in te grijpen, nadat Hij Zijn Wil als Wetten, dus volkomen, in de Schepping gaf.

Wie omhoogstijgend weer in het rijk van de geest komt, die is gereinigd; want hij moest tevoren door de zelfwerkende molens van de Goddelijke Wil gaan. Een andere weg voert niet naar Gods nabijheid. En *hoe* de molens aan de mensengeest werken, hangt af van diens voorafgaande innerlijke leven, van diens eigen *willen*. Ze kunnen hem weldadig naar de Lichte Hoogten dragen, hem echter evenzo ook smartvol afwaarts rukken in de nacht van de gruwel, ja zelfs naar de volledige vernietiging meesleuren. —

Men bedenke, dat bij de aardse geboorte draagt de voor incarnatie rijp geworden mensengeest reeds een fijnstoffelijk omhulsel of lichaam draagt, dat hij in zijn loop door het fijnstoffelijke behoefde. Hij blijft hem ook in het aardse zijn, als verbindingsschakel met het aardse lichaam. De Wet van de zwaarte doet nu zijn hoofdwerking steeds op het dichtste en grofste deel gelden. In het aardse zijn dus aan het aardse lichaam. Valt dit echter afstervend terug, zo wordt het fijnstoffelijke lichaam weer vrij en wordt op dat ogenblik onbeschermd als het nu grofste deel aan deze Wet van de zwaarte.

Wanneer gezegd wordt, dat de geest zich zijn eigen lichaam vormt, dan is dit waar met het oog op het fijnstoffelijke lichaam. De innerlijke gesteldheid van de mens, zijn wensen en zijn eigenlijk willen leggen de grondslag daarvoor. Het willen bevat de kracht, om fijnstoffelijks te vormen. Door de drang naar het lage of naar alleen aards genieten wordt het fijnstoffelijke lichaam verdicht en daarmee zwaar en donker, omdat de vervulling van zulke wensen in de grofstoffelijkheid ligt. De mens bindt zich daarmee zelf aan het grove, aardse. Zijn wensen trekt het fijnstoffelijke lichaam ernaar, dat betekent, hij wordt zo dicht gevormd, dat het het aardse in zijn gesteldheid zo nabij als mogelijk komt, waarin alleen het vooruitzicht rust, aan aardse genietingen of hartstochten deel te kunnen nemen, zodra het grofstoffelijke aardse lichaam weggevallen is. Wie daarnaar streeft, moet zinken in de Wet van de zwaarte.

Anders echter bij de mensen, waar hun zin hoofdzakelijk naar het hogere en edelere gericht is. Hier bewerkt het willen zelfwerkend het fijnstoffelijke lichaam lichter en hiermee ook stralender, zodat het in de nabijheid van al datgene kan komen, dat voor deze mensen als het doel van het ernstig wensen geldt! Dus naar de reinheid van de Lichte Hoogten.

Met andere woorden uitgedrukt: het fijnstoffelijke lichaam in de aardemens wordt door het doel van de mensengeest op dat ogenblik gelijktijdig zodanig uitgerust, dat het na het afsterven

van het aardse lichaam naar dit doel kan streven, om het even, van welke aard het is. Hier vormt de geest werkelijk het lichaam; want zijn willen draagt als geestelijk zijnde ook de kracht in zich, fijnstoffelijk zich ten nutte te maken. Aan dit natuurlijke gebeuren kan hij zich nooit onttrekken. Het gebeurt met ieder willen, om het even, of het hem nu behaaglijk of onbehaaglijk is. En deze vormen blijven aan hem hechten, zolang hij deze door zijn willen en aanvoelen voedt. Ze bevorderen hem of houden hem tegen, al naar hun aard, die aan de Wet van de zwaarte onderworpen is. Doch verandert hij zijn willen en aanvoelen, zo ontstaan daarmee dadelijk nieuwe vormen, terwijl de tot dusverre, door de verandering van het willen geen voeding meer ontvangend, moeten afsterven en vervallen. Daarmee verandert de mens ook zijn lot.

Zodra nu de aardse verankering door het afsterven van het aardse lichaam wegvalt, zo zinkt het daardoor losgemaakte fijnstoffelijke lichaam of zweeft als kurk omhoog in het fijnstoffelijke, dat men het generzijdse noemt. Het wordt nauwkeurig door de Wet van de zwaarte aan die plaats vastgehouden, die gelijke zwaarte heeft zoals hij; want dan kan hij niet verder, noch opwaarts, noch afwaarts. Hier vindt hij natuurlijkerwijze ook al het gelijkgeaarde of alle gelijkgezinden; want gelijke aard vereist gelijke zwaarte, gelijke zwaarte vanzelfsprekend gelijke aard. Zoals hij nu zelf was, zal hij onder gelijkgezinden moeten lijden of gelukkig kunnen zijn, totdat hij zich innerlijk opnieuw verandert, met hem zijn fijnstoffelijke lichaam, dat hem onder uitwerking van veranderde gewicht verder opwaarts of afwaarts moet voeren.

De mens kan zich daarom weer niet beklagen, noch behoeft hij te danken; want wordt hij omhooggeheven, naar het Licht toe, dan is het zijn eigen gesteldheid, die het moeten-omhooggeheven- worden naar zich trekt, stort hij omlaag in het duister, dan is het wederom zijn toestand, die hem daartoe dwingt.

Maar ieder mens heeft reden, de Schepper hoog te prijzen wegens de volkomenheid, die in de werking van deze drie

Wetten ligt. De mensengeest wordt daardoor beslist tot onbeperkt heer over zijn eigen lot gemaakt! Daar zijn werkelijke willen, dus de onvervalste innerlijke toestand, hem moet verheffen of laten zinken.

Wanneer u probeert, zich deze werking juist voor te stellen, afzonderlijk en in elkaar grijpend, dan vindt u, dat daarin haarscherp afgemeten voor ieder loon en straf, genade of ook verdoemenis ligt, al volgens hemzelf. Het is het eenvoudigste gebeuren en toont de reddingslijn door ieder ernstig willen van een mens, die nooit kan breken, nooit kan begeven. De grootte van zulk een eenvoud is het, die de herkende gewelddadig op de knieën dwingt voor de geweldige verhevenheid van de Schepper!

In ieder gebeuren, bij al mijn uiteenzettingen, stoten wij steeds helder en duidelijk altijd weer op de werking van deze eenvoudige Wetten, waarvan het wonderbaar in elkaar grijpende werken ik nog in het bijzonder moet beschrijven.

Kent de mens dit in elkaar grijpende werken, dan heeft hij daarmee ook de laddertreden naar het lichte rijk van de geest, naar het Paradijs. Doch hij ziet dan ook de weg omlaag naar het duister!

Hij behoeft niet eens zelf te stappen, maar wordt door de zelfwerkzame aandrijving hoog omhooggeheven of omlaaggetrokken, gans zoals hij deze aandrijving door zijn *innerlijke* leven voor zichzelf instelt.

Zijn eigen beslissing blijft het altijd voorbehouden, op welke weg hij zich wil laten dragen.

De mens mag zich daarbij door spotters niet in de war laten brengen.

Twijfel en spot zijn, wel beschouwd, niets anders dan uitgesproken wensen. Eén iedere twijfelaar spreekt, zichzelf gans onbewust, dat uit, wat hij zich wenst, en geeft daarmee zijn innerlijk aan onderzoekende blikken prijs. Want ook in de ontkenning, in de afweer, liggen, gemakkelijk herkenbaar, diep verborgen wensen. Welke verwaarlozing, welke armoede zich daar soms openbaart, is treurig of ook stuitend, omdat een

mens zich juist daardoor innerlijk niet zelden dieper trekt dan ieder onwetend dier. Men zou medelijden met deze mensen moeten hebben, zonder echter toegevend te zijn; want toegevendheid zou immers betekenen, traagheid van ernstig onderzoeken groot te brengen. Wie ernstig zoekt, moet met de toegevendheid spaarzaam worden, anders schaadt hij ten laatste zichzelf, zonder de ander daarmee te helpen.

Juichend zal hij echter met het toenemende besef voor het wonder van zulk een Schepping staan, om zich bewust omhoog te laten zwaaien naar de Lichte Hoogten, die hij Vaderland mag noemen!

De seksuele kracht in zijn betekenis voor de geestelijke opstijging.

I k wijs er nogmaals op, dat al het *leven* in de Schepping uit twee soorten bestaat. Het zich-bewuste en het onbewuste. Het bewuste is de vooruitgang van al het onbewuste. Eerst met het bewust-worden vormt zich ook het evenbeeld van de Schepper, dat wij onder de menselijke vorm verstaan. De vorming gaat gelijkmatig hand in hand met het bewust-worden.

In de *eerste* eigenlijke Schepping, die als de Scheppende Geest het meest nabij staande, ook alleen geestelijk kan zijn, is naast de eerst geschapen bewuste geestelijke mens ook nog het *onbewust* geestelijke voorhanden. In dit onbewuste, met dezelfde eigenschappen van het bewuste, ligt natuurlijk de drang tot verdere ontwikkeling. Deze kan echter alleen in een verhoging tot zich bewust-worden gebeuren.

Wanneer nu in dit geestelijk-onbewuste de drang tot het bewust-worden tot aan een zekere graad toegenomen is, dan vindt in natuurlijkste ontwikkeling een gebeuren plaats, dat met een aardse geboorte gelijk staat. Wij behoeven alleen op onze omgeving te letten. Hier stoot het grofstoffelijke lichaam iedere rijp geworden vrucht automatisch uit. Bij dier en mens. Ook iedere boom stoot zijn vruchten af. Het is het gebeuren van herhaling van een verdere ontwikkeling, waarvan het hoofdkenmerk in de *eerste* Schepping ligt, in het zogenaamde Paradijs.

Op gelijke wijze gebeurt ook *daar* bij een bepaalde rijpheid het tot de bewust-worden dringende onbewuste automatische afstoting, afscheiding van het onbewuste ofwel ook uitstoting genoemd. *Deze daarmee uitgestoten geestelijk-onbewuste deeltjes vormen nu de geestkiemen van de wordende mensen!*

Dit is het verloop, het ook in de Bijbel in beelden weergegeven uitstoting uit het Paradijs!

Dit verloop *moet* plaats vinden, daar in het onbewuste geen verantwoordelijkheid ligt, terwijl met het bewust-worden gelijkmatig de verantwoordelijkheid rijpt.

De afscheiding van het rijpende onbewuste is dus noodwendig voor het geestelijke, dat zich uit een natuurlijke drang uit tot het bewuste wil ontwikkelen. Het is een vooruitgang, geen achteruitgang!

Daar deze levende kiemen nu niet naar boven toe uitgestoten kunnen worden, naar de volkomenheid, zo blijft voor hen de enige weg naar onder. Hier treden ze echter in het rijk van het aan gewicht zwaardere wezenhafte, dat niets geestelijks inhoudt.

Daardoor staat de naar het bewust-worden aandringende geestkiem plotseling in een hem niet gelijkgeaarde, dus *vreemde* omgeving, en daarmee zo goed als *onbedekt*. Hij voelt zich als geestelijk zijnde in het dichtere wezenhafte naakt en bloot. Wil hij daarin verblijven of verder komen, dan wordt het voor hem tot natuurlijke noodwendigheid, zich met een *wezensomhulsel* te bedekken, dat de gelijke aard als zijn omgeving draagt. Anders kan hij zich niet daarin bezighouden en ook niet behouden. Hij heeft dus niet alleen de behoefte, op de weg naar de kennis zijn bloothed te bedekken, zoals het de Bijbel figuurlijk weergeeft, maar het is ook hier een noodwendig ontwikkeling.

De kiem van de wordende mensengeest wordt nu op natuurlijke wegen verder geleid in de stoffelijkheid.

Hier sluit zich om hem heen nogmaals een noodwendig omhulsel, van de aard van zijn nieuwe, stoffelijke omgeving.

Nu staat hij aan de uiterste rand van de fijnstoffelijkheid.

De aarde echter is *dat* grofstoffelijke punt, waar *alles* samenkomt, wat in de Schepping rust. Uit *alle* afdelingen stroomt hier samen, die anders door hun eigen aard ten strengste gescheiden zijn. De ganse draden, alle wegen lopen naar de aarde toe zoals naar een één geheel vormend trefpunt.

Zich hier verbindend en ook nieuwe uitwerkingen voortbrengend, worden in sterke opvlammende krachtstromen weggeslingerd in het heelal! Zo, zoals van geen andere plaats uit de stoffelijkheid.

Op deze aarde is het vurigste beleven door het samentreffen van *alle* Scheppingsgeaardheden, waartoe het stoffelijke helpt. Doch altijd weer kan alleen door het samentreffen van alle *Scheppingsgeaardheden* het zijn, niet Goddelijk, en niets van de Heilige Geest, die *boven* en buiten de Schepping staat. —

De laatste uitlopers van dit beleven op de aarde vloeien nu de geestkiem tegemoet, zodra hij in de fijnstoffelijkheid treedt. Hij wordt door deze uitwerkingen omspoeld. Zij zijn het, die hem lokken, echter hem daarbij helpend zijn bewust-worden op te wekken en tot ontwikkeling te brengen.

Nog zonder binding, dus zonder schuld, op deze drempel van alle stoffelijkheid, voelt hij de uitlopers van de trillingen van sterke belevenissen, die zich in het worden en vergaan van al het stoffelijke afspelen. Daarbij komt in hem nu het verlangen van *nadere* kennis. Zodra hij echter daarin een wens vormt, stelt hij zich met de vorming van deze wens vrijwillig op de één of andere trilling in, hetzij deze nu goed of slecht. Dadelijk wordt hij dan door de werkende Wet van de aantrekkingskracht van gelijke aard door een gelijke aard aangetrokken, die sterker dan de zijne is. Het drijft hem naar een punt toe, waar de gewenste aard in sterkere wijze gehuldigd wordt, dan zijn eigen wens het was.

Met zulk een innerlijk verlangen verdicht zich zijn fijnstoffelijke omhulsel dadelijk aan dit verlangen overeenkomend, en de Wet van de zwaarte laat hem verder afwaarts zinken.

Het werkelijke *beleven* van de in hem rustende verlangen biedt echter hem ten laatste *alleen* de grofstoffelijke aarde! —

Het dringt hem daarom verder naar de aardse geboorte, omdat hij van het proeven ook naar kosten en genieten wil overgaan. Hoe sterker de in de proevende ontwakende geest de wensen naar *aards* genieten worden, des te dichter vormt zich

ook het fijnstoffelijke omhulsel, dat hij draagt. Daardoor ontvangt zij echter ook meer zwaarder, en zinkt langzaam omlaag naar het aardoppervlak, waar alleen de gelegenheid naar de verwezenlijking van de wensen is. Is hij echter tot naar dit aardvlak gekomen, zo wordt hij ook daarmee rijp tot aardse geboorte.

Daarbij treedt de Wet van de aantrekkingskracht van gelijke aard ook *duidelijker* naar voor. Ieder van de onvoltooide geesten wordt nauwkeurig naar zijn wens of hang, die hij in zich draagt, van een plaats zoals magnetisch aangetrokken, waar de inhoud van zijn wens door aardse mensen tot verwerkelijking geraakt. Heeft hij bijvoorbeeld een wens, om te heersen, dan wordt hij niet ietwat in die omstandigheden ingeboren, waar hij nu zelf een vervulling van zijn wens kan leven, maar hij wordt van een mens aangetrokken, die sterke heerszucht in zich draagt, die ook met hem gelijkaardig aanvoelt, enzovoort. Hij boet daarmee ten dele ook reeds het verkeerde of vindt geluk in het juiste. Tenminste heeft hij de gelegenheid daartoe.

Op dit verloop wordt nu onterecht de overerving van eigenschappen of geestelijke bekwaamheden aangenomen! *Dat is verkeerd!* Uiterlijk kan het wel zo verschijnen. In werkelijkheid echter kan een mens zijn kinderen *niets* van zijn levende geest afgeven.

Er bestaat geen geestelijke overerving!

Geen mens is in staat, van zijn levende geest ook maar een klein stukje af te geven!

Op dit punt werd een dwaling grootgebracht, die zijn hinderende en verwarrende schaduw over veel werpt. Geen enkel kind kan zijn ouders voor één of andere geestelijke bekwaamheid danken, evenmin echter voor gebreken een verwijt maken! Dat zou verkeerd zijn en een strafwaardige ongerechtigheid!

Zo gebrekkig en onvolkomen is dit wonderbare Scheppingswerk nooit, dat het willekeur- of toevalligheden van geestelijke overerving zou toelaten!

Deze bij de geboorte betekenisvolle aantrekkingskracht van al het gelijkgeaarde kan van de vader uitgaan, als van de moeder, evenzo zoals van één ieder, die in de nabijheid van de wordende moeder is. *Daarom moet een wordende moeder daarin voorzichtigheid laten heersen, wie zij om zich heen duldt.* Er moet daarbij bedacht worden, dat innerlijke sterke overwegend in de *zwakheden* ligt, niet ietwat in het uiterlijke karakter. De zwakheden brengen gewichtige tijdvakken van innerlijk beleven, die sterke aantrekkingskracht uitwerken.

Het aardse komen van de mens stelt zich nu samen uit verwekking, incarnering en geboorte. Het incarneren, dus de intrede van de ziel, gebeurt *in het midden van de zwangerschap*. De wederzijdse groeiende rijpheidstoestand, die van de wordende moeder zoals die van de naar incarnering toe neigende ziel, voert ook nog een bijzondere *aardsere* binding erbij. Er is in dit een uitstraling, die door de wederzijdse rijpheidstoestand ervoor opgeroepen wordt, en onophoudelijk in natuurlijke uitwisseling elkaar tegemoet streeft. Deze uitstraling wordt altijd sterker, ketent de ziel en de wordende moeder in verlangende aard altijd vaster aan elkaar, totdat ten laatste bij een bepaalde rijpheid van het zich ontwikkelende lichaam in de moederbuik de ziel van deze vormend wordt opgezogen.

Dit ogenblik van de intrede of het ingezogen-worden brengt nu natuurlijk ook de eerste schok van het lichaampje mee, dat zich in trekkingen toont, die de eerste kindsbewegingen genoemd worden. Daarbij treedt in de wordende moeder zeer dikwijls een verandering van haar gevoelens in. Al naar de aard van de binnengetrede mensenziel gelukkig makend of ook bedrukkend. —

Met het kleine lichaam neemt nu de zo ver ontwikkelde mensenziel de mantel van de grofstoffelijkheid om, die noodwendig is, om in de aardse grofstoffelijkheid alles geheel te kunnen beleven, horen, zien en voelen, wat alleen door een gelijk stoffelijke, *gelijkaardige* omhulling of door een werktuig mogelijk wordt. Nu eerst kan hij van het proeven tot het

eigenlijke kosten overgaan en daarmee *tot het beoordelen*. Dat de ziel eerst moet leren, zich van dit nieuwe lichaam als werktuig te bedienen, het te beheersen, is begrijpelijk.

Zo, kort gevat, het wordingsverloop van de mens tot aan zijn eerste aardse geboorte.

Want reeds sinds lange tijd kan in natuurlijk gebeuren geen ziel meer voor het *eerste* incarneren op de aarde komen, maar de geboorten brachten zielen, die *minstens* één aards leven doorgemaakt hadden. Daardoor zijn ze reeds bij de geboorte van een veelzijdig karma nauw omstrikt. *De mogelijkheid, zich daarvan te bevrijden, wordt gegeven door de seksuele kracht.*

Door de omhulling met het grofstoffelijke lichaam is de ziel van een mens tijdens alle kinderjaren gescheiden van de stromingen, die van *buitenaf* de ziel zoeken te bereiken. Al het duistere, slechte, dat op het aardvlak beleefd, vindt zijn weg naar de ziel door het grofstoffelijke aardse lichaam afgesneden. Het kan daardoor ook geen invloed op het kind verwerven, kan het geen schade toebrengen. Het slechte echter, dat een nogmaals geïncarneerde ziel van het vroegere beleven met zich meebracht, blijft hem natuurlijk evenzo behouden in de kindertijd.

Het lichaam vormt deze scheidingswand, zolang het nog niet gereed en onrijp is. Het lijkt, alsof de ziel zich in een burcht teruggetrokken heeft, waar bij de ophaalbrug opgetrokken is. Een onoverbrugbare kloof bestaat er gedurende deze jaren tussen de kinderziel en de fijnstoffelijke Schepping, in degene de fijnstoffelijke trillingen van schuld en boete leven. Zo ligt de ziel geborgen in het aardse omhulsel, de verantwoordelijkheid tegemoet rijpend en op het ogenblik wachtend, dat het neerlaten van de hoog opgetrokken ophaalbrug voor het eigenlijke leven in de stoffelijkheid brengt.

De Schepper deed door natuurlijke Wetten in *ieder* schepsel de *drang tot nabootsen* zinken in plaats van een vrije wil daar, waar nog geen vrije wil zich in werking stelt. Men noemt dit algemeen "de ontvankelijkheid van de jeugd". De drang tot nabootsen moet de ontwikkeling voor het aardse leven

voorbereiden, totdat hij bij dieren door ervaringen verrijkt en gesteund wordt, bij mensen echter door de geest in vrije wil hooggeheven wordt tot zelfbewust doen!

In het kinderlichaam ontbreekt nu aan de daarin geïncarneerde geest een stralingsbrug, die eerst pas ten tijde van de lichamelijke rijpheid zich met de seksuele kracht kan vormen. De geest mist deze brug voor de volledig werkende en werkelijk handelende werkzaamheid in de Schepping, die alleen door de leemteloze stralingsmogelijkheid door alle geaardheden van de Schepping kan worden bewerkt. Want alleen in stralingen ligt het leven, en alleen uit hen en door hen komt beweging.

Gedurende deze tijd draagt het kind, dat slechts volledig op zijn omgeving uit zijn *wezenhafte* deel uitgaande leemteloos werken kan, niet echter vanuit zijn geestelijke kern, de Scheppingswetten tegenover ietwat meer verantwoordelijkheid dan een hoogst ontwikkelde dier.

Ondertussen rijpt het jonge lichaam, en beetje bij beetje ontwaakt in hem de *seksuele kracht*, die alleen in de *grofstoffelijkheid ligt*. Zij is de *fijnste* en *edelste bloesem aller grofstoffelijkheid*, het hoogste, wat de grofstoffelijke Schepping kan bieden. In haar *fijnheid* vormt hij het *toppunt van al het grofstoffelijke*, dus aardse, dat het wezenhafte als uiterste levende uitloper van de stoffelijkheid het meest nabij komt. De seksuele kracht is het pulserende leven van de stoffelijkheid en kan alleen de *brug* vormen naar het wezenhafte, dat wederom de doorgang tot het geestelijke bemiddelt.

Om deze reden is het ontwaken van de seksuele kracht in het grofstoffelijke lichaam zoals het verloop van het neerlaten van de ophaalbrug van een tot dusver gesloten burcht. Daarmee kan dan de bewoner van deze burcht, dus de mensenziel, volledig toegerust strijdbaar naar buiten, in gelijke mate echter ook de deze burcht omliggende vrienden of vijanden bij hem binnen. Deze vrienden of vijanden zijn in eerste lijn fijnstoffelijke stromingen van goede of slechte aard, echter ook generzijdse, die alleen daarop wachten, dat men hun door de

één of andere wens de hand reikt, waardoor ze in de gelegenheid komen, zich vast aan te haken en een gelijksoortige invloed uit te oefenen.

De Wetten van de Schepper laten echter in de natuurlijkste stijging altijd slechts de gelijke sterkte van buitenaf, die van binnenuit tegenover gesteld kan worden, zo dat een ongelijke strijd volkomen uitgesloten is. — Zolang daarbij niet gezondigd is. Want iedere door kunstmatige prikkeling opgewekte onnatuurlijke geslachtsdrift opent deze stevige burcht voortijdig, waardoor de nog niet gelijkmatig versterkte ziel prijsgegeven wordt. Zij moet voor de aanstormende slechte fijnstoffelijke stromingen bezwijken, waartegen zij anders beslist opgewassen zou zijn.

Bij een normaal rijp worden kan uit het natuurlijke gebeuren altijd alleen maar aan beide zijden een gelijke sterkte zijn. De uitslag echter geeft daarbij de wil van de burchtbewoner, niet die van de belegeraars. Zo zal hij met goed willen altijd in de fijnstoffelijkheid overwinnen. Dat betekent, in de verlopen van de generzijdse wereld, die de doorsneemens niet kan zien, zolang hij op de aarde vertoeft, en die toch nauw en veel levender met hem verbonden is dan zijn grofstoffelijke, voor hem zichtbare omgeving.

Wanneer de burchtbewoner echter *vrijwillig* aan een daarbuiten bevindende fijnstoffelijke vriend of vijand, ook stromingen, de hand reikt, dus door eigen wens of vrij besluit, zo is het natuurlijk gans anders. Daar hij zich daardoor op een bepaalde wijze op de buitenaf wachtende belegeraars instelt, zo kunnen deze gemakkelijk een tien- of honderdvoudige kracht tegen hem ontvouwen. Is deze goed, ontvangt hij hulp, zegen. Is zij echter slecht, oogst hij verderf. In deze vrije keuze ligt de werkzaamheid, van de eigen vrije wil. Heeft hij zich daartoe eenmaal vastbesloten, dan is hij beslist aan de gevolgen onderworpen. Voor deze gevolgen schakelt dan zijn vrije wil uit. Er knoopt zich volgens de eigen keuze een goed of slecht karma aan hem, waaraan hij vanzelfsprekend onderworpen is, zolang hij zich innerlijk niet verandert. —

De seksuele kracht heeft de taak en ook de bekwaamheid, het ganse *geestelijke* aanvoelen van een ziel aards te "*doorgloeien*". De geest kan daardoor eerst juiste verbinding met de gezamenlijke stoffelijkheid krijgen, wordt daarom ook eerst aards volwaardig. Alleen dan is hij in staat alles te omvatten, wat nodig is, om zich in deze stoffelijkheid de volle gelding te verschaffen, om daarin vast te staan, doordringend erin te werken, bescherming te hebben en in volle uitrusting, zegevierend afweer uit te oefenen.

Er ligt ietwat geweldigs in de verbinding. *Dat* is het *hoofddoel* van deze raadselachtige, onmetelijke natuurdrijf! Hij moet het geestelijke in deze stoffelijkheid tot volle werkingskracht helpen ontplooien! Zonder deze seksuele kracht ware het onmogelijk, uit gebrek aan een overgang ter beleving en beheersing van al de stoffelijkheid. De geest zou dan aan de stoffelijkheid te vreemd moeten blijven, om zich daarin juist te kunnen uitwerken.

Daarmede verkrijgt de mensengeest dan echter ook de volle kracht, zijn warmte en levendigheid. Hij wordt met dit verloop eerst aards strijdvaardig.

Daarom zet hier nu de verantwoordelijkheid in! Een ernstig keerpunt in ieder mens bestaan.

De wijze Gerechtigheid van de Schepper geeft aan de mens echter op dit belangrijke punt ook gelijktijdig niet alleen de mogelijkheid, maar zelfs de natuurlijke aandrang daartoe, om al het karma, waarmee hij tot dusver zijn vrije wil belast heeft, *gemakkelijk* en *moeiteloos* af te schudden!

Wanneer de mens de tijd verzuimt, zo is het *zijn* schuld. Denkt u eens daarover na: met de intrede van de seksuele kracht beweegt zich in eerste lijn een geweldige veerkracht naar boven, naar al het ideale, mooie en reine! Bij de onbedorven jeugd van beide geslachten is dit duidelijk waar te nemen. Vandaar de van volwassenen helaas dikwijls bespottte dweperijen van de jeugdijaren. Daarom ook in deze jaren de onverklaarbare, licht zwaarmoedige innerlijke aanvoelingen.

De uren, waarin het schijnt, als of een jongeman of een jong meisje de ganse wereldsmart te dragen heeft, waar vermoedens van een diepe ernst aan hen naderbij treden, zijn niet ongegrond. Ook het zo dikwijls voorkomende zich-niet-verstaan-voelen draagt in werkelijkheid veel waars in zich. Het is het tijdelijk herkennen van de verkeerde vormgeving van de omringende wereld, die de geheiligde aanzet naar een reine hoge vlucht niet wil noch kan begrijpen, en eerst tevreden is, wanneer deze zo sterk vermanende aanvoeling in de rijpende zielen naar omlaag getrokken wordt in het voor hen meer verstandelijke, "reëlere" en nuchtere, dat zij als de mensheid beter aangepast achten, en in hun eenzijdige verstandsbegrip voor het enige gezonde houden!

De geheimzinnige uitstralende bekoring van een onbedorven jong meisje of van een onbedorven jongeman is niets anders, dan de van zijn omgeving mee aangevoelde *reine aandrang* van de ontwakende seksuele kracht naar het hogere, edelste, in het huwelijk met de geestkracht!

Zorgzaam is de Schepper bedachtzaam geweest, dat dit bij de mens eerst op een leeftijd valt, waarop hij zich van zijn willen en handelen volledig bewust kan zijn. Dan is het tijdstip daar, aan dat hij alle achterliggende in verbinding met de nu in hem liggende volle kracht spelend kan afschudden en zou moeten afschudden. Het zou zelfs vanzelf afvallen, wanneer de mens de wil tot het goede behoudt, waartoe het hem in deze tijd onophoudelijk aandringt. Dan zou hij zoals de aanvoelingen gans juist aanduiden, moeiteloos kunnen omhoogstijgen naar de trede, waarop hij als mens behoort! Ziet de dromerigheid van de onbedorven jeugd! Het is niets anders dan het aanvoelen van de aandrang, van het zich losrukkenwillen van alle bezoedeling, het vurig verlangen naar het ideale. De drijvende onrust echter is het teken, de tijd niet te verzuimen, maar energiek het karma af te schudden en met het omhoogstijgen van de geest *in te zetten*.

Het is ietwat heerlijk, in deze gesloten kracht te staan, *daarin* en *daarmee* te werken! Maar alleen, zolang de richting

een goede is, die de mens verkiest. Er is echter ook niets erbarmelijker, dan deze krachten eenzijdig in blinde zinsduizeling te verspillen, en zijn geest daarmee te verlammen.

Maar helaas, helaas verzuimt de mens in de meeste gevallen deze zo kostbare overgangstijd, laat zich van de "wetende" omgeving op verkeerde wegen sturen, die hem neerhalen en dan afwaarts voeren. Daardoor kan hij de aan hem hangende vertroebelende vibraties *niet* afwerpen, deze ontvangen integendeel alleen nieuwe krachttoevoer van hun gelijke aard, en daarmee wordt de vrije wil van de mens meer en meer ingesponnen, totdat hij hem voor de louter onnodige overwoekeringen niet meer in staat is te herkennen. Zoals bij slingergewassen, waarvan een gezonde stam bij aanvang steunend hulp biedt, en die de stam ten laatste zijn eigen leven afsnijden, doordat ze hem verstikkend overwoekeren.

Wanneer de mens beter acht zou slaan op zich en op het gebeuren in de ganse Schepping, geen karma zou sterker kunnen zijn, dan zijn in volle kracht komende geest, zodra hij door de seksuele kracht een leemteloze verbinding met het stoffelijkheid ontvangt, waartoe het karma immers behoort.

Ook wanneer de mens de tijd verzuimt, wanneer hij zich meer verstrikt, misschien zelfs diep zinkt, dan biedt zich hem desondanks verder de gelegenheid tot het opstijgen: door de liefde!

Niet de begerende liefde van het grofstoffelijke, maar de hoge, de reine liefde, die niets anders kent en wil, dan alleen het welzijn van de geliefde mens. Zij behoort ook in de stoffelijkheid en eist geen ontzegging, geen boetedoening, maar zij wil altijd alleen het beste voor de andere. En dit willen, dat nooit *aan zichzelf denkt*, geeft ook de beste bescherming tegen elke overtreding.

Als grondslag heeft de liefde ook tot in de hoogste mensouderdom altijd weer de naar het ideale verlangende aanvoelingen van de onbedorven jeugd, die deze bij de intrede van de seksuele kracht voelt. Doch zij toont zich anders: de

rijpe mens zweept ze tot volle kracht van zijn ganse kunnen op, zelfs tot heldenmoed. Hierbij is door de ouderdom geen grens gezet. De seksuele kracht blijft bestaan, ook wanneer de lagere geslachtsdrift uitgeschakeld is; want seksuele kracht en geslachtsdrift zijn niet hetzelfde.

Zodra de mens de reine liefde ruimte verleent, zij het nu die van de man voor de vrouw, of omgekeerd, die voor een vriend, een vriendin, voor de ouders, voor het kind, om het even, is zij maar rein, dan brengt zij ook als eerste gave de gelegenheid voor het afstoten van het karma, dat zich zeer snel "symbolisch" kan aflossen. Het "verdroogt", daar het geen gelijkgeaarde weerklank, geen voeding meer vindt in de mens. Daarmee wordt deze vrij! En zo begint de opstijging, de verlossing van de onwaardige ketenen, die hem omlaag houden.

De daarbij vooreerst ontwakende aanvoeling is het zich onwaardig denken tegenover de geliefde ander. Men kan dit verloop intredende bescheidenheid en deemoed noemen, dus het ontvangen van twee grote deugden. Daaraan sluit zich de drang, beschermend de hand boven de andere te houden, zodat deze van geen enkele zijde een leed kan geschieden. Het "op-de-handen-willen-dragen" is geen lege spreuk, maar kentekent de opkomende aanvoeling gans juist. Daarin ligt echter een opgeven van de eigen persoonlijkheid, een grote wil tot dienen, wat alleen genoeg zou kunnen zijn, om al het karma in korte tijd af te werpen, zodra dit willen aanhoudt en niet aan zuiver zinnelijke drijfveren plaats maakt. Ten laatste komt bij de reine liefde nog de vurige wens, iets echt groots voor de geliefde ander in edele zin te kunnen doen, hem met geen gelaatsuitdrukking, geen gedachte, geen woord, nog veel minder met een lelijke handeling te kwetsen of te krenken. De tederste inachtneming wordt levendig.

Dan geldt het, deze reinheid van de aanvoeling vast te houden en vooraan alle andere te plaatsen. Nooit zal iemand in deze toestand nog ietwat slechts willen of doen. Hij kan het eenvoudig niet, maar heeft in het tegendeel in zijn

aanvoelingen de beste bescherming, de grootste kracht, de welmenende raadgever en helper.

De Schepper gaf in Zijn Wijsheid daarmee een reddingsboei, die niet slechts één maal in het aardse zijn aan *ieder* mens stoot, opdat hij zich daaraan zou houden en omhoog zwaaien!

Deze hulp is voor *allen* daar. Zij maakt nooit een onderscheid, noch in leeftijd of geslacht, noch bij arm of rijk, ook niet bij voornaam en gering. Daarom is de Liefde ook het grootste Geschenk van God! Wie het begrijpt, die is de redding zeker, uit *iedere* nood en *iedere* diepte!

Liefde is in staat, hem met onstuimig geweld omhoog te rukken naar het Licht, naar God, die Zelf de Liefde is. —

Zodra in een mens liefde zal bewegen, die daarnaar streeft de ander licht en vreugde te bereiden, hem niet door onreine begeerte omlaag te trekken, maar beschermend hoog omhoog te heffen, zo *dient* hij hem, zonder zich daarbij van het eigenlijke dienen bewust te worden; want hij maakt zich daardoor meer tot een onzelfzuchtige gever, tot een blijde schenker. En dit dienen worstelt hem vrij!

Om de juiste weg daarbij te vinden, moet de mens altijd slechts op een ding letten. Boven alle aardse mensen zweeft groot en sterk een verlangen: *het* werkelijk voor zichzelf te kunnen *zijn*, wat zij voor diegenen gelden, van wie ze geliefd worden. En dit verlangen is de juiste weg! Hij voert onmiddellijk naar den Hoge.

Vele gelegenheden zijn de mensen nu geboden, om zich in te spannen en omhoog te zwaaien, zonder dat ze het benutten.

De mens van heden is slechts zoals een man, welke een rijk gegeven is, en die er de voorkeur aangeeft, zijn tijd met kinderspeelgoed te vergooien.

Het is alleen maar vanzelfsprekend, en niet anders te verwachten, dat de geweldige krachten, die de mens gegeven zijn, hem moeten *verbrijzelen*, wanneer hij ze niet weet te *leiden*.

Ook de seksuele kracht moet de enkeling, ganse volkeren vernietigen daar, waar zijn *hoofdopgave* misbruikt wordt! Het verwekkingsdoel komt eerst op de *tweede* lijn.

En welke hulpmiddelen geeft de seksuele kracht aan ieder mens, dat hij de hoofdogave ook zal erkennen en ze *beleven!*

Men denke aan het lichamelijke schaamtegevoel! Dit ontwaakt gelijktijdig met de seksuele kracht, is ter *bescherming* gegeven.

Er is ook hier zoals in de ganse Schepping een drieklank, en in het afdalen ook een toenemende vergroving te herkennen. Het schaamtegevoel als het eerste gevolg van de seksuele kracht moet als overgang naar de geslachtsdrijf de *hindernis* vormen, opdat de mens op zijn hoogte zich niet dierlijk aan de geslachtsdaad overgeeft.

Wee het volk, dat hierop geen acht slaat!

Sterk schaamtegevoel zorgt daarvoor, dat de mens nooit aan zinsbedwelming onderworpen kan zijn! Het beschermt tegen hartstocht; want het zal in gans natuurlijke gebeuren nooit gelegenheid toelaten, zich slechts voor een klein gedeelte van een ogenblik te vergeten.

Gewelddadig slechts kan de mens door zijn wil deze heerlijke gave ter zijde dringen, om zich dan *dierlijk* te laten gaan! Zulk een gewelddadige ingreep in de wereldorde van de Schepper *moet* hem echter tot een vloek worden; want de daarmee ongebonden wordende kracht van de lichamelijke geslachtsdrijf is in zijn ontketening voor hem niet meer natuurlijk.

Ontbreekt, het schaamtegevoel wordt de mens van heer tot knecht gemaakt, van zijn mensentrede weggerukt en nog onder het dier geplaatst.

De mens moet bedenken, sterke schaamte alleen verhindert de gelegenheid tot neerstorten. Hem is daarmee de sterkste afweer gegeven.

Hoe groter de schaamte is, des te *edeler* is de aandrijving, en des te hoger staat geestelijk de mens. Dit is de beste *maatstaf voor zijn innerlijke geestelijke waarde!* Deze maatstaf is onbedrieglijk en voor ieder mens gemakkelijk herkenbaar. Met verstikking of wegruiming van het uiterlijke schaamtegevoel worden ook gelijktijdig steeds de fijnere en meest waardevolle

zielseigenschappen verstikt en daarmee de innerlijke mens waardeloos gemaakt.

Een onbedrieglijk teken van diepe val en een zeker verval is het, wanneer de mensheid begint, onder de leugen van vooruitgang zich boven het in ieder opzicht bevorderend kleinood van het schaamtegevoel te willen "verheffen"! Zij het nu onder de dekmantel van de sport, de gezondheidszorg, de mode, de kinderopvoeding, of onder vele andere daarvoor welkome voorwendsels. De ondergang en neerstorting zijn dan niet af te houden, en alleen een schrik van grote aard kan enkelen nog tot bezinning brengen.

En toch werd het de aardemens gemakkelijk gemaakt, de weg naar den Hoogte in te slaan.

Hij behoeft alleen maar "natuurlijker" te worden. Natuurlijk zijn betekent echter niet, halfnaakt rond te lopen of in buitengewone kleren barvoets rond te wandelen! Natuurlijk zijn betekent zorgzaam acht slaan op de innerlijke aanvoelingen en zich aan de vermaningen zelf niet gewelddadig onttrekken! Alleen om niet onmodern te gelden.

Meer dan de helft van alle mensen echter zijn heden helaas reeds zo ver, dat ze te afgestompt geworden zijn, om de natuurlijke aanvoelingen nog te begrijpen. Ze hebben zich daarvoor reeds veel te zeer vernauwd. Een kreet van afschuw en ontzetting zal het einde daarvan zijn!

Gelukkig is hij, die dan het schaamtegevoel weer levend kan maken! Het zal hem een schild en een steun zijn, wanneer al het andere in puin gaat.

**"Ik ben de opstanding en het leven, niemand
komt tot de Vader, dan door mij!"**

Jezus, uit het Goddelijke komend, gebruikte deze woorden met recht, omdat hij alles kon overzien en als enige werkelijk kon uitleggen. Zijn Boodschap, die zich van Hemzelf niet scheiden laat, toont in de verwarringen van de verkeerde opvattingen de *duidelijke* weg omhoog naar het Licht. Dit betekent voor alle mensengeesten de mogelijkheid van opstaan of de *opstanding uit het stoffelijke*, waarin ze voor hun verdere ontwikkeling neergedaald zijn. Een dergelijke opstanding is voor iedereen *leven!*

Luistert alstublieft eens aandachtig: al het lagere en al het slechte, dus alles wat men het duister noemt, is *uitsluitend* in het stoffelijke aanwezig, in het grof- en in het fijnstoffelijke! Wie *dit* juist begrijpt, heeft daarmee reeds veel gewonnen.

Zodra de mens slecht of ook laag denkt, zo schaadt hij *zichzelf* op een buitengewone wijze. De hoofdkracht van zijn willen stroomt dan zoals een uitgezonden magnetische straal het lagere tegemoet, trekt het daar ten gevolge van zijn zwaarte dichtere en door die dichtheid wederom ook duistere fijnstoffelijke aan, waardoor de *mensengeest*, van wie het willen uitgaat, met deze dichte aard van het stoffelijke omhuld wordt. Ook wanneer een mensensstreven hoofdzakelijk alleen op het aardse gericht is, zoals in de ban van één of andere hartstocht, die niet alleen onzedelijkheid, spel of drank moet zijn, maar ook een uitgesproken voorliefde voor ietwat aards kan zijn, dan zal zich een meer of minder dicht, fijnstoffelijk omhulsel om zijn geest sluiten, door het verloop, dat ik reeds gewag van maakte.

Deze dichte en hiermee ook donkere omhulsel houdt de geest van elke mogelijkheid van opstijgen terug en *blijft*, zolang deze geest de aard van zijn willen niet verandert.

Alleen ernstig willen en een ernstig streven naar het *hoge geestelijke* kan een dergelijk omhulsel lossen maken en ten laatste gans losmaken, daar het dan geen krachttoevoer van de gelijke aard ontvangt, langzaam de steun verliest, en ten laatste opgelost achterover zinkt, om de geest daarmee voor de opstijging vrij te geven.

Onder fijnstoffelijkheid is nu niet ietwat een verfijning van deze zichtbare grofstoffelijkheid bedoeld, maar het is een voor deze grofstoffelijkheid gans *vreemde* aard, van een *andere* gesteldheid, die echter desondanks stoffelijkheid kan worden genoemd. Het is een overgang naar het wezenhafte, waaruit de dierenziel afstamt.

Verblijven nu mensen in het stoffelijke, dan moeten ze natuurlijk eens mee in de ontbinding van al het stoffelijke ingetrokken worden, waaraan dit onderworpen is, omdat ze zich ten gevolge van hun omhulling niet meer terechtertijd van het stoffelijke kunnen losmaken.

Zij, die in het stoffelijke voor hun ontwikkeling op eigen wens neergedaald zijn, blijven *zonder handhaving van de juiste weg* in dit gebonden! Zij zijn niet in staat een weer opduiken daaruit teweeg te brengen, dat een opstanding naar het Licht tegemoet betekent. —

Als nadere verklaring dient voor hen, dat *iedere* ontwikkeling van een naar persoonlijk ik-bewustzijn verlangende geestkiem het neerdalen in het stoffelijke *vereist*. *Alleen door het beleven in het stoffelijke kan hij zich daartoe ontwikkelen*. Er staat hem geen andere weg daarvoor open. Hij wordt echter niet ietwat daartoe gedwongen, maar het gebeurt alleen, zodra in hem het *eigen verlangen* daartoe ontwaakt. Zijn wens drijft hem dan naar de noodwendige ontwikkelingsgang tegemoet. Weg uit het zogenaamde Paradijs van het onbewuste en daardoor ook weg uit het onverantwoordelijke.

Verliezen nu de mensen in de stoffelijkheid door verkeerde wensen de juiste weg, die weer omhoog leidt, naar het Licht terug, dan blijven zij in de stoffelijkheid rondwalend.

Nu proberen ze eens, het gebeuren in het *grofstoffelijke* aan te zien. Het worden en vergaan in hun allernaaste en voor hun zichtbare omgeving.

Ze observeren in het ontkiemen, groeien, rijpen en vergaan op het zich vormen, dus aaneensluiten van de grondstoffen, het rijpen en weer terugkeren naar de grondstoffen, door de ontbinding, dus door het uiteenvallen van het gevormde in de verrotting. Ze zien het bij water, ook bij stenen in de zogenaamde verwerking, bij planten en bij dieren- en mensenlichamen duidelijk. Zoals hier in het klein, zo gebeurt het ook nauwkeurig in het groot, evenzo ten laatste in het ganse wereldgebeuren. Niet alleen in het grofstoffelijke, dat voor de aardemens *zichtbaar* is, maar ook in het fijnstoffelijke, het zogenaamde generzijdse, dat immers nog niets met het Paradijs te maken heeft. —

De ganse stoffelijkheid hangt zoals een grote krans als onderste deel van de Schepping, en beweegt zich in een reusachtige kring, waarvan de omloop vele miljoenen jaren omvat. Het draait zich dus in het gebeuren van de grote Schepping niet alleen allemaal om zichzelf, maar het ganse beweegt zich onophoudelijk in het bijzonder nog in een buitengewone kringloop. Zoals nu deze grote omloop vanaf het eerste zich-aaneensluiten tot aan de huidige voltooiing *zich voordeed*, zo trekt hij ook op *gelijke wijze verder*, onverstoort, tot aan de beginnende en zich voltrekkende ontbinding terug in de oerstof. De kring gaat dan desondanks ook met deze oerstof rustig verder, om in het daarop plaatshebbende nieuwe aaneensluiten ook weer nieuwe werelddelen te vormen, die maagdelijk ongebruikte krachten in zich brengen.

Zo is de grote wordingsgang, zich eeuwig herhalend, in het kleinste zoals ook in het grootste. En *boven* deze kringloop staat vast de eerste, geestelijk reine Schepping, het zogenaamde

Paradijs. Dit is in tegenstelling tot de gevormde stoffelijkheid, *niet* aan de ontbinding onderworpen.

In dit eeuwige, lichtgevend boven de kringloop staande rein geestelijke, rust het uitgangspunt van de onbewuste geestkiem van de mens. Het geestelijke is het ook, welk voor de in de stoffelijkheid zich-bewust geworden en daarmee ook *persoonlijk* geworden mensengeest, weer *als einddoel* geldt. Als onbewuste en onverantwoordelijke kiem gaat hij op weg. Als eigene, bewuste en daarmee ook verantwoordelijke persoonlijkheid keert hij weer, wanneer... hij zich op zijn noodwendige weg door de stoffelijkheid niet verdwaalt en daardoor daarin hangen blijft, maar de opstanding daaruit als volledig bewust geworden mensengeest viert. Het vreugdevol weer opduiken uit de stoffelijkheid, dit lichte, eeuwige Scheppingsdeel tegemoet.

Zolang de mensengeest zich nu in de stoffelijkheid bevindt, maakt hij met deze één deel van de eeuwige grote kringloop mee, natuurlijk zonder het zelf te merken. En zo komt hij op een dag eindelijk ook mee aan die grens, waar het werelddeel, waarop hij zich bevindt, langzaam de ontbinding tegemoet drijft. Dan echter is het voor alle nog *in* de stoffelijkheid bevindende mensengeesten hoog tijd, zich te haasten, *zo* te worden, dat ze omhoog kunnen stijgen, naar de veilige, lichte haven van het eeuwige Rijk, om dus de juiste en vooral ook de *kortste* weg te vinden, om uit het bereik van de inzettende gevaren in de stoffelijkheid te komen, voordat deze hem mee kunnen aangrijpen.

Gelukt hem dit niet, dan wordt het voor hem altijd zwaarder en ten laatste te laat!

Hij wordt dan met al het andere in de langzame ontbinding meegetrokken, en daarbij het van hem verworven *persoonlijke* "ik" afgebroken. Onder duizend kwellingen wordt hij daarmee weer tot de onbewuste geestzaadkorrel. Het meest ontzettende, wat de persoonlijk bewustgeworden geest kan gebeuren.

Het zijn al degenen die hun persoonlijkheid in een verkeerde richting ontwikkeld hebben. Deze moeten ze daarom weer als onbruikbaar en schadelijk verliezen. Ontbinding is welbeschouwd,

niet ietwat gelijkbetekenend met vernietiging. Vernietigd kan niets worden. Het is alleen een terugbrengen in de oertoestand. Vernietigd wordt bij dergelijke verlorenen het tot dusver verworven persoonlijke "ik", wat onder de grootste kwellingen zich voordoet.

Zulke verlorenen of verdoemden houden daarmee op, bereid mensengeesten te zijn, terwijl de anderen als zich-bewuste geesten mochten ingaan in het Eeuwige Rijk van de Vreugde en van het Licht, bewust van al de heerlijkheid genietend. —

Zoals een korenakker na een reeks jaren steeds slechtere vruchten draagt en alleen door afwisseling van zaad nieuwe kracht verkrijgt, niet anders is het in de gehele stoffelijkheid. Ook dit is eens verbruikt en moet door de ontbinding en hernieuwde binding nieuwe kracht verkrijgen. Dergelijk gebeuren vereist echter miljoenen jaren. Doch ook in het gebeuren van vele miljoenen jaren is eens *één bepaald jaar* de doorslaggevende begrenzing van een noodwendige scheiding van al het bruikbare van het onbruikbare.

En dit tijdstip is voor ons nu in de grote kringloop bereikt. De in de stoffelijkheid bevindende mensengeest *moet* zich eindelijk tot het opstijgen besluiten, ofwel de stoffelijkheid houdt hem omstrengeld voor de later komende ontbinding..., die de eeuwige verdoemenis is, waaruit een geestelijk persoonlijk-zich-bewust opstaan en opstijgen naar het boven zulk een ontbinding verhevene lichte, eeuwige Scheppingsdeel nooit meer mogelijk wordt. —

In de natuurlijke ontwikkeling van het geheel is reeds lang iedere mogelijkheid ontnomen, dat zich tot het bewust-worden aandringende geestkiemen op dit overrijpe aardoppervlak kunnen incarneren, daar ze te veel tijd zouden behoeven om als zich-zelf-bewuste geest nog op tijd uit deze stoffelijkheid te gaan. In het natuurlijke gebeuren treft de baan van de geestkiemen alleen zulke werelddelen, die *daarin* een gelijke aard hebben, zodat de ontwikkelingsnoodwendigheid nauwkeurig zo lang tijd behoeft, als ook een geestkiem in het langste geval behoeft voor zijn voltooiing. Alleen gelijkgeaarde

van de ontwikkelingstrede geeft vrije weg aan de geestkiem, terwijl grotere rijpheid van een werelddeel voor niet gereed zijnde geestkiemen gans ongenaakbare grenzen schept. Ook hierin blijft het verwijt van onrechtvaardigheid en een ontbreken gans onmogelijk. *Iedere* mensengeest kan daarom met de hoogste rijpheid van zijn stoffelijke omgeving, waarin hij zich beweegt, gelijktijdig rijp aan die grens staan, waaraan het deel van de stoffelijkheid nu staat, dat wij op dit tijdstip bewonen.

Er is er niet *één*, die niet rijp zou kunnen zijn! De ongelijkheid onder de mensen is slechts het noodwendige gevolg van hun eigen vrije willen. Nu komt de stoffelijkheid uit zijn overrijpheid in ontbinding, daarmee gelijktijdig zijn wedergeboorte tegemoet drijvend.

Voor het korenveld van de mensengeesten komt echter het maaien, de oogst en daarmee de scheiding. Het rijpe wordt omhoog geheven naar het Licht door de werkzaamheid van natuurlijke Wetten, die het fijnstoffelijke omhulsel beetje bij beetje afstropen laat, opdat de geest, daarvan bevrijd bewust omhoog zweeft in het rijk van de gelijkgeaarde, van al het eeuwig-geestelijke. Het ondeugdelijke echter wordt teruggehouden in de stoffelijkheid door de zelfgewilde dichtheid van zijn fijnstoffelijke lichaam. Het lot van zulke is dan zo, dat hun fijnstoffelijke lichaam aan de nu inzettende veranderingen in de stoffelijkheid onderworpen blijft en daarin onder duizendjarige, meest smartelijke ontbinding moet lijden. De grootte van zulke kwelling grijpt ten laatste op de mensengeest zodanig over, dat deze het zich-bewustzijn verliest. Daarmee vervalt ook weer de in het bewustzijn verworven vorm van het evenbeeld van God, de mensenvorm. Na volledige ontbinding van het stoffelijke terug in de oerstof wordt ook het nu *onbewust* geestelijke geworden weer vrij en zweeft zijn aard overeenkomstig omhoog. Doch keert het dan niet als bewuste mensengeest terug, maar als onbewust zaad, dat eens zijn ganse loop door nieuw ontwakende wens in een nieuw werelddeel, van voren af aan begint.

Vanuit dit hoge standpunt kijkend, dus van *boven* af, heeft Christus, *zoals altijd*, zijn woorden zodanig gekozen en daarmee een gans natuurlijk verloop uitgebeeld, in de opstanding uit de stoffelijkheid, waarin de geestzaadkorrel neerdaalde.

Stelt hen zich maar eens zelf *boven* de stoffelijkheid staand.

Onder hen ligt uitgespreid zoals een akker de gemeenschappelijke stoffelijkheid met haar vele geaardheden. De geestkiemen dalen nu van boven komend in de stoffelijkheid neer. En geleidelijk, na lange tijd, duiken daaruit in vele tussenruimten rijpe mensengeesten op, die in het stoffelijk beleven zich- bewust zijn geworden en met de drang naar hoger streven al het stoffelijke afleggend kunnen achterlaten. Deze viere daarmee de opstanding uit de stoffelijkheid!

Maar niet alle kiemen komen rijp geworden weer aan de oppervlakte. Zo menige daarvan blijft achter en moet nutteloos daarin vergaan. —

Het is alles nauwkeurig zo, zoals bij een korenveld.

Zoals bij de tarwekorrel al de geheimzinnige *eigenlijke* wording *in* de daarvoor noodwendige aarde geschiedt, zo is bij een geestkiem de hoofdzakelijk wording in de algemene stoffelijkheid. —

Christus verklaart met *ieder* van zijn zinnen altijd *aanschouwelijk* het één of andere natuurlijke gebeuren in de Schepping. — —

Of Hij nu zei: Niemand komt tot de Vader dan door mijn Boodschap of door mijn Woord of door mij, is hetzelfde. Het betekent zo veel als: "Niemand vindt de weg dan door datgene, wat ik zeg". Het ene betekent hetzelfde als het andere. Evenzo, als hij zegt: "Ik breng u met mijn Boodschap de mogelijkheid van de opstanding uit de stoffelijkheid, en daarmee ook het leven", of "Ik ben met mijn Woord voor u de opstanding en het leven".

De mensen moeten de *betekenis* opnemen, maar niet door woordhaarkloverij zichzelf steeds weer opnieuw verwarren. — — —

Wat scheidt zo vele mensen heden van het Licht?

Zoals een diepe nacht ligt het fijnstoffelijke duister over deze aarde! Zeer lang reeds. Het houdt de aarde in verstikkende omklemming, zo dicht en vast, dat ieder opkomende lichtaanvoeling op een vlam lijkt, die zonder zuurstof de kracht verliest en snel verblekend in elkaar zinkt. Vreselijk is deze fijnstoffelijke toestand, die zich bij tijden in zijn diepste uitwerking bewerkstelligt. Wie eens vijf seconden slechts dit gebeuren zou mogen zien, die zou de ontzetting alle hoop op redding beroven! —

En dit alles is door de schuld van de mensen zelf teweeggebracht. Door schuld van de hang naar het lagere. De grootste vijand is de mensheid daarbij zelf geweest. Nu lopen zelfs nog de weinige gevaar, die weer ernstig naar de hoogte streven, dat zij *mee* omlaaggetrokken worden in de diepte, waar anderen met angstwekkende snelheid thans naar toe rijpen.

Het komt aan een omstrengelen gelijk, waarop onvoorwaardelijk een dodelijk opzuigen volgt. Het opzuigen in het zwoele, taaie moeras, waarin geluidloos alles ondergaat. Het is geen worstelen meer, maar alleen nog een stil, verstommend, onheilspellend wurgen.

En de mens herkent het niet. Geestelijke traagheid laat hem blind zijn tegen dit verderfelijke gebeuren.

Het moeras echter zendt voortdurend zijn giftige uitstralingen vooruit, die hen nog de sterken, de waakzame langzaam vermoeid maken, daarmee ook zij inslapend krachteloos mee wegzinken.

Zo ziet het er thans op deze aarde uit. Het is geen beeld, dat ik daarmee ontrol, maar het *leven!* Daar al het fijnstoffelijke vormen draagt, geschapen en beleefd door het aanvoelen van

de mensen, speelt een dergelijk gebeuren werkelijk voortdurend af. En dat is de omgeving, die de mensen opwacht, wanneer zij van deze aarde moeten gaan en niet omhooggeleid kunnen worden naar de lichtere en mooiere gebieden.

Maar het duister trekt zich altijd *meer* tezamen.

Er nadert daarom deze tijd, daar deze aarde een tijdspanne lang aan de heerschappij van het duister overgelaten moet blijven, zonder onmiddellijke hulp uit het Licht, omdat het de mensheid door haar willen zo afdwong. De gevolgen van hun willen in de meerderheid *moesten* dit einde brengen. — Het is de tijd, die eens Johannes mocht zien, waar God zijn aangezicht verhult. —

Nacht is het rondom. Doch in de hoogste nood, waar alles, ook het betere, mee dreigt te verzinken, breekt nu gelijktijdig ook het morgenrood aan! Het morgenrood echter brengt vooreerst de weeën van een grote reiniging, die onvermijdelijk is, alvorens de redding van alle ernstig zoekende kan beginnen; want al diegenen, die het lagere nastreven, kan de hand ter hulp *niet* geboden worden! Zij moeten neerstorten tot in die huiveringwekkende diepten, waar zij alleen nog op ontwaken kunnen hopen, door kwellingen, die hen tot de walging voor zichzelf moeten worden. Zij, die tot dusver honend en ogenschijnlijk ongestraft de opwaarts strevende hindernissen konden verschaffen, zullen zwijgzaam worden, meer nadenkend zijn, totdat zij ten laatste nog bedelend, jammerend om de Waarheid smeken.

Zo gemakkelijk zal het voor deze dan niet zijn, zij worden onophoudelijk door de molenstenen van de ijzeren Wetten der Goddelijke Gerechtigheid gevoerd, totdat zij door het *beleven* tot het besef van hun dwalingen komen. —

Op mijn reizen kon ik herkennen, dat een brandende fakkel onder de trage mensengeesten vloog met mijn Woord, dat verklaart, dat geen mens goddelijk zijn eigen kan noemen, terwijl juist thans veel moeite daarheen gaat, God *in* zichzelf te ontdekken, en daarmee ten laatste ook zelf tot God te worden!

Onrust is daarom met mijn Woord veelvuldig verwacht, de mensheid wil zich opstandig daartegen verweren, omdat zij alleen maar inslapende en geruststellende woorden wil horen, die haar *aangenaam* toeschijnen!

De zich dus verzettende zijn slechts lafaards, die zich het liefste voor zichzelf verstoppen, alleen om in het duister te blijven, waarin het zich zo schoon en rustig dromen laat, naar eigen begeren.

Niet iedereen kan het verdragen, aan het Licht der Waarheid blootgesteld te zijn, welk duidelijk en zonder erbarmen de gebreken en de vlekken van het gewaad toont.

Door glimlachen, spot of door vijandschap willen zulke de aankomende dag verhinderen, die de lemen voeten van hun onhoudbare bouwsel van de afgod "ik" duidelijk laat herkennen. Zo de dwazen spelen slechts maskerade met zichzelf, waarop de grauwe Aswoensdag onverbiddeijk zal volgen. Zij willen zich in hun verkeerde opvattingen toch alleen zelf vergoddelijken, en daarin voelen zij zich aards goed, behaaglijk. Zij beschouwen *diegene* van vooraf als vijand, die hen in deze trage rust stoort!

Doch al het verzet helpt hen *ditmaal* niets!

De zelfvergoddelijking, die zich uit in de bewering toont, dat er iets Goddelijks in de mens zij, is een vuil tasten naar de verhevenheid en reinheid van uw God, dat u het heiligste, waarnaar jullie opzien in het zaligste vertrouwen, *daarmee te schande maakt!* —

In uw innerlijk staat een altaar, dat ter verering van uw God moet dienen. Dit altaar is uw aanvoelingsbekwaamheid. Is dit rein, heeft het onmiddellijke verbinding met het geestelijke en daardoor met het Paradijs! Dan geeft het ogenblikken, waarop ook jullie de nabijheid van uw God volkomen kunnen aanvoelen, zoals dat in de diepste smart en hoogste vreugde dikwijls gebeurt!

Jullie voelen dan Zijn nabijheid op gelijke wijze aan, zoals ze die de Eeuwige Rein Geestelijke in het Paradijs voortdurend beleven, waarmee jullie in zulke ogenblikken nauw verbonden

zijn. De sterke trilling door het opwellen der grote vreugde zoals van de diepe smart verdringt al het aards-lagere seconden lang ver op de achtergrond, en daardoor wordt de reinheid van de aanvoeling vrij, zij geeft daarmee dadelijk de brug met de gelijkaardige reinheid, die het Paradijs beleeft!

Dat is het hoogste geluk van de mensengeest, deze kroon van alle Schepping. De eeuwigen in het Paradijs leven daarin voortdurend. Het brengt de heerlijke zekerheid van het geborgen-zijn. Zij zijn zich dan van de nabijheid van hun grote God volledig bewust, in Wiens Kracht zij staan, zien echter daarbij ook als vanzelfsprekend in, dat zij op hun grootste hoogte zijn en nooit in staat kunnen worden, God te aanschouwen.

Dat bedrukt hen echter niet, maar in de kennis van Zijn ongenaakbare Grootheid vinden zij juichende dank voor Zijn naamloze Genade, die Hij met het oog op de aanmatigende schepselen steeds heersen liet.

En dit geluk kan reeds de aardemens genieten. Het is gans juist, wanneer gezegd wordt, dat de aardemens in plechtige ogenblikken de nabijheid van zijn God bespeurt. Tot misdaad echter wordt het, wil men uit deze prachtige brug van de bewustwording van de Goddelijke Nabijheid de bewering opstellen, zelf een vonk Godheid in zich te hebben.

Hand in hand met deze bewering gaat ook het naar omlaag halen van de Goddelijke Liefde. Hoe kan men Godsliefde met maatstaven van een mensliefde afmeten? Nog meer, haar zelfs in de waarde *onder* deze mensliefde stellen? Ziet u de mensen aan, die Goddelijke Liefde als het hoogste ideaal alleen gans stil duldend en daartoe alles vergevend voorstellen! Zij willen *daarin* het Goddelijke herkennen, dat het zich van veel lagere *schepselen* al het onbeschaamde laat gevallen, zoals het alleen bij de grootste zwakkeling is, zoals bij de lafste mens, die men daarom veracht. Denk toch daarover na, welke onbehoorlijke smaad daarin verankert is!

De mensen willen ongestraft zondigen, om dan ten laatste nog hun God een vreugde daarmee te bezorgen, wanneer zij

zich van Hem zonder eigen boete van hun schuld vergeven laten! Zulks aan te nemen, daartoe behoort ofwel mateloze beperktheid, strafwaardige luiheid, of het besef van hopeloze eigen zwakte voor het goede willen naar het opwaarts streven: het ene is echter zo verwerpelijk als het andere.

Stelt u Goddelijke Liefde voor! Kristalhelder, stralend, rein en groot! Kunnen jullie u daarbij indenken, dat zij zo zoetelijk-zwak, onwaardig toegevend kan zijn, zoals de mensen zo graag zouden willen? Zij willen verkeerde grootheid opbouwen, daar, waar zij zwakheid *wensen*, geven een verkeerd beeld, alleen maar om zichzelf daarbij nog ietwat voor te spiegelen, zich gerust te stellen over hun eigen gebrekkigheid, die hen bereidwillig in de dienst van het duister laat staan. Waar is daarbij de frisheid en de kracht, die tot de kristalreinheid van de Goddelijke Liefde onvoorwaardelijk behoort? Goddelijke Liefde is onscheidbaar van de grootste strengheid van Goddelijke Gerechtigheid. Zij is ze zowaar zelf. Gerechtigheid is Liefde, en Liefde wederom ligt alleen in de *Gerechtigheid*. Daarin alleen ligt ook de Goddelijke Vergeving.

Het is juist, wanneer de kerken zeggen, dat God *alles* vergeeft! En *werkelijk* vergeeft! In tegenstelling tot de mens, die zelfs nog degene, die één of andere kleine schuld heeft geboet, als voortdurend onwaardig houdt, en zich met zulke geaarde gedachten dubbele schuld oplaad, omdat hij daarin niet volgens de Wil van God handelt. Hier ontbreekt aan de mensieliefde, de gerechtigheid.

De uitwerking van de Goddelijke Scheppingswil reinigt iedere mensengeest van zijn schuld, in eigen beleven of in de vrijwillige betering, zodra hij opwaarts streeft.

Komt hij uit deze molens in het stoffelijke terug naar het geestelijke, dan staat hij rein in het Rijk van zijn Schepper, het speelt geen rol, aan *wat* hij ooit heeft gefaald! Nauwkeurig zo rein zoals iemand, die nog nooit faalde. Doch door de uitwerking van de Goddelijke Wetten gaat zijn weg *vooraf*, en in *dat* feit ligt de waarborg van de Goddelijke Vergeving, van Zijn Genade!

Hoort men heden niet veelvuldig de ontstellende vraag: hoe kon deze jaren zulke nood gebeuren met Gods Wil? Waar blijft daarbij de liefde, waar gerechtigheid? De *mensheid* vraagt, het vragen de *naties*, dikwijls de families en de afzonderlijke mens! Zou hem dit niet eerder het bewijs zijn, dat de Godsliefde *toch* geheel *anders* is, als zich zo velen mochten indenken? Probeert toch eens, de alles vergevende Godsliefde *zo* tot naar een *einde* uit te denken, zoals men krampachtig zich moeite geeft, ze voor te stellen! Zonder eigen boetedoening, alles duldend en ten laatste grootmoedig nog vergevend. Het moet een klaaglijk resultaat worden! Dunkt de mens zich zo waardevol, dat zijn God daaronder moet lijden? Nog waardevoller dus als God? Wat ligt allemaal in deze aanmatiging van de mensen. —

Bij rustig nadenken moeten jullie over duizenden hindernissen struikelen en kunnen alleen *dan* tot een besluit komen, wanneer jullie God verkleinen, Hem onvolkomen maken.

Hij echter was, en is, en blijft Volkomen, om het even, hoe de mensen zich daarvoor stellen.

Zijn Vergeving ligt in de *Gerechtigheid!* Niets anders. En in deze onwrikbare Gerechtigheid ligt ook alleen de grote, tot dusver zo miskende Liefde!

Went u af, daarbij volgens aardse af te meten. Gods Gerechtigheid en Gods Liefde gelden de *mensengeest*. Het stoffelijke spreekt daarbij helemaal niet mee. Het is immers alleen van de *mensengeest* zelf *gevormd*, en zonder geest heeft het geen leven.

Wat kwellen jullie u zo dikwijls met zuiver aardse kleinigheden, die jullie als schuld aanvoelen, en die het helemaal niet zijn.

Alleen datgene, wat de *geest* bij een handeling *wil*, is doorslaggevend voor de goddelijke Wetten in de Schepping. Deze geestelijke wil is echter niet de gedachtewerkzaamheid, maar het diepste innerlijke aanvoelen, het eigenlijke willen in de mens, dat alleen de Wetten van het generzijdse in beweging kan zetten en ook automatisch in beweging zet.

Goddelijke Liefde laat zich door de mensen niet omlaaghalen; want daarin rusten in de Schepping ook de ijzeren Wetten van Zijn Wil, die door de Liefde gedragen is. En deze Wetten werken zich zo uit, zoals de mens zich daarin gedraagt. Zij kunnen hem verbinden tot in de nabijheid van zijn God, of zij vormen een scheidingswand, die nooit doorbroken kan worden, het zij dan door het eindelijk zich invoegen van de mensen, wat gelijkbetekenend met gehoorzamen is, waarin alleen hij zijn heil kan vinden, zijn geluk. Het is één geheel, het grote werk vertoont geen gebreken, geen scheur. Eén iedere dwaas, één iedere nar, die anders wil, zal zich daarbij de kop verpletteren.

—

Goddelijke Liefde bewerkt daarin alleen dat, wat iedere mensengeest *tot nut is*, niet echter dat, wat hem op aarde vreugde doet en aangenaam toeschijnt. Daarover gaat zij *ver* vooruit, omdat zij het ganse zijn beheerst. —

Zo menig mens denkt thans zeer dikwijls: wanneer rampspoed te verwachten is, vernietiging, om een grote reiniging erbij te brengen, dan moet God zo rechtvaardig zijn, tevoren boetpredikers uit te zenden. De mens moet toch tevoren gewaarschuwd worden. Waar is Johannes, die dat komende verkondigt?

Het zijn onzalige met groot zijn gedachten leegheid! Slechts aanmatiging uit de grootste holheid verbergt zich achter zulke uitspraken. Zij zouden hem toch geselen, in de kerker werpen!

Opent toch de ogen en de oren! Zijn de zich ophopende natuurverschijnsels en catastrofes niet genoeg van de ernstige waarschuwingen? Spreekt de toestand in Rusland en China niet een ernstige taal? Zelfs de Duitsers uit de nabije grensgebieden zenden hun klagen dikwijls genoeg onder de gesel van hun, *onze vijanden!* Doch *dansend* gaat men over alle nood en schrik van zijn medemensen lichtzinnig voorbij! Men *wil* niet zien en niet horen! —

Ook een boetprediker ging vooraf, reeds tweeduizend jaar geleden, het mensgeworden Woord volgde hem op de voet. Doch de mensen hebben zich ijverig moeite gegeven, om de

reine glans van het Woord weer uit te wissen, te verduisteren, daarmee de aantrekkingskracht van zijn lichtgevende beetje bij beetje zou verdwijnen. —

En allen, die het Woord willen uitgraven uit de slingerplanten, moeten spoedig bespeuren, hoe boden uit het duister zich krampachtig moeite geven, om ieder blij ontwaken te verhinderen!

Er herhaalt zich echter heden geen gebeuren weer zoals ten tijde van Christus! Toen kwam het Woord! De mensheid had haar vrije wil en besloot toenmaals in de hoofdzaak tot de afwijzing, tot het verwerpen! Van daar af waren zij nu aan de Wetten onderworpen, die zich zelfwerkzaam aan de toen zo bewerkstelligde vrije beslissing aansloten. De mensen vonden op de zelfgekozen weg nadien alle vruchten van hun eigen willen.

Spoedig sluit zich nu de kringloop. Het hoopt zich altijd sterker op en wordt opgestuwd zoals een wal, die spoedig stort over mensheid in, die in geestelijke stompzinnigheid achteloos verder leeft. Aan het einde, in de tijd der vervulling, blijft hen natuurlijk niet meer de vrije keus!

Zij moeten voortaan eens oogsten, wat zij toenmaals, en ook op de latere dwaalwegen zaaiden.

Allen zijn heden ter afrekening weer op deze aarde geïncarneerd, die ten tijde van Christus eens het Woord verwierpen. Zij hebben heden niet het recht meer op voorafgaande waarschuwing en nogmaals de beslissing. In die tweeduizend jaren hadden zij tijd genoeg, zich anders te bezinnen! Ook wie God en Zijn Schepping verkeerd uitgelegd opneemt, en zich niet inspant, het reiner te begrijpen, die heeft het *helemaal niet* opgenomen. Het is zelfs veel erger, omdat een verkeerd geloof ervan weghoudt, de Waarheid te begrijpen.

Doch wee degene, die Waarheid *vervalst* of *verandert*, om daardoor toeloop te krijgen, omdat het voor de mensen in een gemakkelijker vorm ook aangenamer is. Hij laadt zich niet alleen de schuld van vervalsing, van misleiding op, maar hij draagt ook nog alle verantwoordelijkheid voor hen, die hij met

dit gemakkelijker maken of aanneembaar maken naar zich kon trekken. Hij wordt dan *niet* geholpen, wanneer zijn uur der vergelding komt. Hij stort omlaag in de diepten, die hem nooit weer terug kunnen geven, en met recht! — Ook dat mocht Johannes mede aanschouwen en daarvoor in zijn Openbaring waarschuwen.

En wanneer eens de grote reiniging begint, dan blijft voor de mens ditmaal geen tijd meer, zich in opstand te komen, of zelfs zich tegen het gebeuren te verzetten. De Goddelijke Wetten, waarvan de mens zich zo graag een verkeerd beeld maakt, hebben dan een onverbidde uitwerking.

Juist in de grootste verschrikkelijkheid van de tijd, die de aarde ooit heeft beleefd, zal de mensheid eindelijk leren, dat Goddelijke Liefde ver verwijderd is van de weekheid en van de zwakheid, die men zich heeft vermeten haar toe te schrijven.

Meer dan de helft van alle mensen in het tegenwoordige hoort helemaal niet op deze aarde!

Reeds sinds duizenden jaren is deze mensheid zo gezonken, leeft *zo* sterk in de duisternis, dat zij in haar onzuiver willen vele bruggen sloeg naar duistere sferen, die ver *onder* dit aardse vlak zijn. Daar leven diep gezonkenen, wier fijnstoffelijk gewicht nimmer de mogelijkheid toeliet, naar omhoog op dit aardse vlak te komen.

Daarin lag *bescherming* voor allen die op de aarde leven, evenals voor deze duistere zielen zelf. Zij zijn gescheiden door de natuurlijke Wet van de fijnstoffelijke zwaarte. Daar onder kunnen zij zich uitwoeden in hun hartstochten, al hun laagheden, zonder daarmee schade aan te richten. Integendeel. Hun ongeremd zich uitleven treft daar alleen de gelijkgeaarde, evenzo als hun uitleven ook hen aangrijpt. Zij lijden daarmee wederkerig, wat tot rijpen voert, echter niet tot verdere schuld. Want door het lijden kan eens de walging ontwaken voor zichzelf, en met de walging ook de wens, uit dit rijk weg te komen. Die wens leidt mettertijd naar kwellende vertwijfeling, die ten laatste vurige gebeden naar zich kan trekken, en daarmee een ernstig willen tot de verbetering.

Zo had het moeten gebeuren. Doch door het mensen verkeerde willen kwam het anders!

De mensen sloegen door hun *duistere* willen een brug in het gebied van het duister. Zij reikten daarmee de daar levenden de hand, maakten het mogelijk hun door de aantrekkingskracht van de gelijke aard, omhoog te komen op de aarde. Hier vonden zij natuurlijk ook gelegenheid tot de hernieuwde incarnatie, die voor hen volgens het normale wereldgebeuren nog niet voorzien was.

Want op het aardse vlak, waar zij door bemiddeling van het grofstoffelijke met de lichtere en betere *gemeenschappelijk* kunnen leven, richten zij alleen schade aan en laden daarmee *nieuwe* schuld op zich. Dat kunnen zij in hun lagere gebieden niet; want voor hun gelijkaardige brengt de laagheid alleen nut, omdat zij daarin ten laatste toch uiteindelijk alleen maar zichzelf herkennen en afschuw daarvoor leren, wat tot verbetering bijdraagt.

Deze normale weg van alle ontwikkeling heeft de mens nu *verstoord*, door lagere aanwending van zijn vrije wil, waarmee hij *fijnstoffelijke* bruggen vormde naar het gebied van het duister, zodat daarin gezonkenen zoals een meute op het aardse vlak konden worden geworpen, die nu triomfantelijk een grootste deel daarvan bevolken.

Omdat lichte zielen voor het duister moeten wijken, daar, waar het duister vaste voet gewonnen heeft, was het voor de zo ten onrechte op aards vlak gekomen duisterder zielen gemakkelijk, ook meermaals daar tot incarnatie te geraken, waar anders alleen een lichte ziel ingegaan zou zijn. De duistere ziel heeft daarbij door één of ander iemand van de omgeving van de wordende moeder een houvast gevonden, dat het haar mogelijk maakte, zich te handhaven en het lichte te verdringen, ook wanneer de moeder of de vader tot de lichtere zielen behoren.

Daarmee verklaart zich ook het raadsel, dat zo menig zwart schaap naar goede ouders kon komen. Let echter een wordende moeder beter op zich en haar naaste omgeving, op haar omgang, dan kan dit *niet* gebeuren.

Er is dus daarin alleen maar *liefde* te zien, wanneer de slotuitwerking van de Wetten in volle gerechtigheid eindelijk de hier *niet* thuishorende wegvaagt van het aardse vlak, zodat zij omlaag storten in dat rijk van het duister, waartoe zij ook volgens hun aard behoren. Zij kunnen daardoor lichtere zielen niet meer bij het opstijgen hinderen en zichzelf met nieuwe schuld opladen, maar misschien toch nog rijpen in de walging van hun eigen beleven.

De tijd zal vanzelfsprekend komen, die met ijzeren greep de harten van *alle* mensen pakt, waar met verschrikkelijke onverbiddelijkheid in ieder menselijk schepsel de geestelijke hoogmoed uitgeroeid wordt. Dan vervalt ook iedere twijfel, die thans de mensengeest tot de herkenning hindert, dat het Goddelijke niet *in* hem is, maar hoog *boven* hem. Dat het alleen als het reinste *beeld* op het altaar van zijn innerlijke leven kan staan, waarnaar hij opkijkt in deemoedig gebed. —

Het is geen dwaling, maar schuld, wanneer een mensengeest zich daartoe bekent, ook Goddelijk te willen zijn. Zulk oververheffing moet hem ten val brengen; want het is gelijkbetekenend met een poging, zijn God de scepter uit de hand te rukken, Hem omlaag te halen op gelijke trede, die de mens inneemt, en die hij tot dusver niet eens vervulde, omdat hij *meer* wilde zijn en naar de hoogten kijkt, die hij toch nooit kan bereiken, niet eens kan herkennen. Zo overkeek hij achteloos alle werkelijkheid, maakte zichzelf niet alleen gans nutteloos in de Schepping, maar nog veel erger, tot *schadelijk!*

Op het einde zal het hem, door zijn eigen verkeerde instelling erbij gebracht, met angstaanjagende duidelijkheid bewezen worden, dat hij in zijn huidige zo diep gezonken toestand niet eens de schaduw van een goddelijkheid beduid. De ganse schat van aards weten, die hij moeizaam opgeslagen heeft in al die duizenden jaren, zal dan voor de ontzette blik van zijn ogen als *niets* blijken te zijn, hulpeloos zal hij aan zichzelf beleven, hoe de vruchten van zijn eenzijdige aardse streven nutteloos worden, soms zelfs hem tot een vloek. *Dan mag hij zich op zijn eigen goddelijkheid bezinnen, wanneer hij kan!* — —

Dwingend zal hem tegemoet dreunen: neer op de knieën, schepsel, voor jouw God en Heer! Tracht niet, misdadig jezelf tot een god te verheffen! — —

De eigenzinnigheid van de bedorven mensengeest gaat niet verder. —

Eerst dan kan deze mensheid ook aan een opstijgen denken. Dat is dan ook de tijd, waarin ten val zal komen, wat niet op goede grond staat. Schijnbestaan, de valse profeten en verenigingen, die zich daaromheen sluiten, zullen in zichzelf instorten! Daarmee worden dan ook de tot dusver verkeerde wegen openbaar. Zo menige welgevallige zal dan wel ook ontzet inzien, dat hij voor een afgrond staat en, verkeerd geleid, snel afwaarts glijdt, terwijl hij trots waande, opstijgend zich reeds het Licht te naderen! Dat hij beschermende poorten geopend heeft, zonder daarachter ook de volle kracht tot de verdediging te hebben. Dat hij gevaren op zich trok, die bij een natuurlijk gebeuren door hem oversprongen zouden zijn geweest. Gelukkig hij, die dan de juiste weg tot ommekeer vindt!

De roep om de leider.

Laten wij ons eens al die mensen nader beschouwen, die heden gans bijzonder levendig een geestelijke leider zoeken, die hem innerlijk verheven verwachten. Volgens hun eigen mening zijn zij zelf reeds geestelijk grondig voorbereid, om hem te herkennen, en zijn woord te horen!

Wat wij bij rustige beschouwing zien, zijn zeer vele splitsingen. De zending van Christus heeft bij voorbeeld op zo veel mensen zonderling gewerkt. Zij verschaffen zich een verkeerd beeld daarvan. De oorzaak daartoe was, zoals gewoonlijk, een onjuiste zelfbeoordeling, overschatting.

In plaats van de vroegere eerbied en het bewaren van een vanzelfsprekende kloof en een scherpe afgrenzing naar hun God is aan de ene zijde een klagelijk bedelen ingetreden, dat altijd alleen maar ontvangen, echter tot geen prijs zelf daarbij ietwat wil doen. Het "bid" namen zij wel op, echter dat daarbij nog "en werk" voorhanden is, "werk aan jezelf", dat willen zij niet weten.

Aan de andere zijde gelooft men weer zo zelfstandig te zijn, zo onafhankelijk, dat men alles zelf kan doen en met enige moeite zelfs Goddelijk wordt.

Er zijn ook veel mensen, die alleen eisen en verwachten, dat God hen na te lopen heeft. Daar Hij immers reeds eens Zijn Zoon zond, leverde Hij daarmee het bewijs daarvoor, hoe zeer het Hem daaraan gelegen is, dat de mensheid tot Hem nader komt, ja, dat Hij hen waarschijnlijk zelfs nodig heeft!

Waarheen men kijkt, daar is in alles slechts nog aanmatiging te vinden, geen deemoed. Er ontbreekt de juiste zelfbeoordeling. —

In de eerste plaats wordt het noodwendig, dat de mens van zijn kunstmatige hoogte naar onder daalt, om *werkelijk mens* te kunnen zijn, om als *zodanig* zijn opstijgen te beginnen.

Hij zit heden geestelijk opgeblazen aan de voet van de berg in een boom, in plaats van met beide voeten vast en zeker op de aardbodem te staan. Daarom zal hij ook niet de berg kunnen bestijgen, wanneer hij niet vooraf van de boom naar beneden klimt of stort.

Ondertussen zijn dan echter waarschijnlijk al degenen, die rustig en verstandig op de aarde onder zijn boom hun weg schreden, en op wie hij hoogmoedig neerkeek, boven op de top aangekomen.

Maar het gebeuren komt hem daarbij ter hulp; want de boom zal omstorten, in zeer nabije tijd. Misschien bezint zich dan de mens nog eenmaal tot het betere, wanneer hij zo onzacht van zijn wankel hoogte op de bodem neerkomt. Dan is het echter voor hem de allerhoogste tijd, niet één uur blijft hem daarbij over om te verzuimen.

Thans denken velen, dat het in de sleur zo verder kan gaan, zoals het al duizenden jaren gegaan is.

Breeduit en behaaglijk zitten zij in hun zetel en verwachten een sterke leider.

Doch *hoe* stellen zij zich deze leider voor! Het is werkelijk erbarmelijk.

In de eerste plaats verwachten zij van hem, of, zeggen wij enkel gans juist, *eisen* zij van hem, dat *hij* voor één ieder afzonderlijk deze weg omhoog naar het Licht bereidt! *Hij* moet zich inspannen, bruggen voor de aanhangers van *iedere* belijdenis naar de weg van de Waarheid te slaan! *Hij* moet het zo gemakkelijk en zo verstaanbaar maken, dat iedereen het moeiteloos kan begrijpen. Zijn woorden moeten zo gekozen zijn, dat hun juistheid groot en klein van alle standen zonder meer overtuigt.

Zodra de mens zich daarbij zelf inspannen en zelf moet denken, dan is het niet een goede leider. Want indien hij geroepen is, door zijn woord leidend de juiste weg te tonen, dan moet hij zich natuurlijk ook voor de mensen inspannen. *Zijn* zaak is het, de mensen te overtuigen, op te wekken! Christus liet immers ook zijn leven.

Die heden zo denken, en het zijn er velen, die daartoe behoren, die behoeven zich niet eerst in te spannen, want zij zijn zoals de dwaze maagden, gaan het "te laat" tegemoet!

De leider wekt hen zeker *niet*, maar zal hen gans rustig verder laten slapen, totdat de poort gesloten is, en zij geen toegang kunnen vinden in het Licht, daar zij zich niet te rechter tijd uit het gebied van de stoffelijkheid kunnen bevrijden, waartoe het woord van de leider hen de weg wees.

Want de mens is niet zo waardevol, zoals hij het zich ingebeeld heeft. God behoeft hem niet, echter hij zijn God!

Daar de mensheid in haar zogenaamde vooruitgang heden niet meer weet, wat zij eigenlijk *wil*, zal zij eindelijk moeten ervaren, wat zij *moet*!

Dit soort mensen zullen zoekend en ook hooghartig afkeurend voorbijgaan, zoals ook zo velen toenmaals reeds aan *Hem* voorbijgingen, op wiens komst alles door de openbaringen reeds was voorbereid.

Hoe kan men een geestelijke leider *zo* zich indenken!

Hij zal de mensheid *geen voetbreed* eender welke toegeving maken en *eisen* overal, waar men verwacht, dat hij geeft!

Die mens echter, die ernstig kan denken, die zal dadelijk inzien, dat *juist in het strenge, onverbiddelijke eis* van een opmerkzaam nadenken het beste ligt, wat de zo diep in haar geesttraagheid reeds verstrikte mensheid voor redding behoeft! Juist daarmee, dat een leider voor het begrijpen van zijn woorden van het begin af geestelijke beweeglijkheid verlangt en een *ernstig* willen, een zich-inspannen, scheidt hij al spelend het kaf van het koren reeds bij het begin. Er ligt daarin een zelfhandelend werken, zoals het in de Goddelijke Wetten is. Het wordt de mensen ook hierin nauwkeurig naar hen, zoals zij het werkelijk willen. —

Nu betreft het echter ook nog een soort mensen, die zich gans bijzonder beweeglijk denken!

Deze hebben zich van een leider natuurlijk een gans ander beeld ontworpen, zoals men uit berichten kan lezen. Het is echter niet minder grotesk; want zij verwachten daarin een... geestacrobaat!

Er wordt immers toch al van duizenden mensen reeds aangenomen, dat helderzien en helderhoren, helder aanvoelen enz. een grotere vooruitgang zou zijn, wat het in werkelijkheid echter *niet* is. Dergelijke aangeleerde, aangekweekte, zelfs het als gave meegebrachte, kan zich nooit boven deze aardse ban verheffen, beweegt zich dus slechts binnen lagere grenzen, die op het hoge nooit aanspraak kunnen maken en daarom tamelijk waardeloos zijn.

Wil men de mensheid soms *daarmee* tot het opstijgen meehelpen, wanneer men haar de gelijkstaande fijnstoffelijke dingen toont, of ze zien, horen leert?

Dit heeft met het eigenlijke opstijgen van de geest niets te maken. Even zo weinig doel voor aardse gebeurtenissen! Het zijn geestelijke kunststukjes, niets anders, voor de afzonderlijke mens interessant, voor de gehele mensheid *echter zonder enige waarde!*

Dat al zulke zich ook een gelijkaardige leider wensen, die het ten slotte beter kan, dan zij, is immers gans gemakkelijk begrijpelijk. —

Doch er is een groot aantal, die daarin nog veel verder gaat, tot in het belachelijke. En die het daarmee desondanks bitter ernstig nemen.

Voor hen geldt als een bewijs van het leiderschap bij voorbeeld ook als grondvoorwaarde, dat zich een leider... niet verkouden mag worden! Wie zich kan verkouden worden, die heeft reeds afgedaan; want dit beantwoordt volgens hun mening niet aan een ideale leider. Een sterke leider moet in alle gevallen en in eerste plaats met zijn geest gans boven deze kleinigheden gans verheven zijn.

Dit klinkt misschien ietwat gemaakt en belachelijk, echter het is slechts aan feiten ontleend en betekent een zwakke herhaling van de toenmalige roep: "Bent gij Gods Zoon, dan help jezelf en kom af van het kruis." — — Dat schreeuwt men heden reeds, voordat een dergelijke leider nog maar in zicht is!

Arme, onwetende mensen! Degene, die zijn lichaam zo *eenzijdig* opvoedt, dat het onder het geweld van de geest bij

tijden ongevoelig wordt, die is volstrekt niet een uitzonderlijk groot mens. Die hem bewonderen, zijn als de kinderen uit vroegere honderden jaren, die met open mondjes en glanzende ogen de ontwrichtingen van rondtrekkende grappenmakers volgden, waarbij de brandende wens in hem wakker wordt, ook zoiets te kunnen doen.

En zoals de kinderen toenmaals op dit ganse *aardse* gebied, niet verder zijn zeer vele zogenaamde geest- of Godzoekers in de huidige tijd op het *geestelijk* gebied!

Laten wij toch eens verder nadenken: het rondreizende volk van de oude tijden, van wie ik zo-even sprak, ontwikkelden zich meer en meer, werden tot de acrobaten in de circussen, in de variété. Hun bekwaamheid groeide in het ongehoorde, en dagelijks kijken duizenden verwende mensen nog heden met altijd nieuwe verbazing en dikwijls innerlijke huivering deze voorstellingen aan.

Doch hebben zij daarbij *voor zichzelf profijt* daarvan? Wat nemen zij na zulke uren mee? Ondanks zo menige acrobaat bij zijn voorstellingen ook het leven waagt. Niet het minste; want ook in de hoogste voltooiing zullen al deze dingen *altijd* slechts in het kader van de variété en circus moeten blijven. Ze zullen altijd slechts tot vermaak dienen, doch nooit tot een voordeel voor de mensheid leiden.

Een *dergelijke* acrobatiek op *geestelijk* gebied echter zoekt men thans als maatstaf voor de grote leider!

Laat zulke mensen hun geestelijke grappenmakers! Zij zullen spoedig genoeg beleven, waarheen zulks leidt! Zij weten ook niet, *wat* zij eigenlijk daarmee nastreven. Zij wanen: groot is alleen hij, wiens geest het lichaam zo beheerst, dat deze ziekte niet meer kent!

Iedere dergelijke uitbeelding is eenzijdig en eenzijdigheid brengt alleen het ongezonde, het ziekelijke! Er wordt met deze dingen de geest niet *gesterkt*, maar het *lichaam slechts verzwakt*! De noodwendige gelijkmatigheid voor gezonde harmonie tussen het lichaam en de geest wordt verschoven, en het einde is, dat ten laatste zulk een geest zich veel vroeger

losmaakt van het mishandelde lichaam, dat voor hem niet meer de krachtige, gezonde weerklank kan verlenen voor het aardse beleven. Daardoor echter *faalt* de geest dan, en hij komt *onrijp* in het generzijdse. Hij zal zijn aardse bestaan *nog eens* moeten leven. Het zijn geestelijke kunststukjes, niets anders, die ten koste van het aardse lichaam gaan, dat de geest in werkelijkheid moet helpen. Het lichaam *behoort* bij een tijdsperiode van de ontwikkeling van de geest. Wordt het echter zwak gemaakt en onderdrukt, dan kan het ook voor de geest niet veel nut hebben; want zijn uitstralingen zijn te mat, om deze de volle kracht in de stoffelijkheid te brengen, die hij nodig heeft.

Wil een mens een ziekte onderdrukken, dan moet hij geestelijk de druk van een extase op het lichaam brengen, net zoals in de kleine angst voor de tandarts de pijnen kan verdringen. Zulke hoge opwindingsstoestanden houdt een lichaam ongevaarlijk wel eenmaal, misschien ook meerdere keren uit, echter niet op de lange duur, zonder ernstige schade te lijden.

En indien een leider *dat* doet of aanraadt, dan is hij niet waard, een leider te zijn; want hij vergrijpt daarmee tegen de natuurlijke Wetten in de Schepping. De aardemens moet zijn lichaam als een hem toevertrouwd goed bewaren en trachten de gezonde harmonie tussen de geest en het lichaam tot stand te brengen. Wordt deze door eenzijdige onderdrukking verstoord, dan is dit geen vooruitgang, geen opstijgen, maar een beslist ingrijpende hindernis voor de vervulling van zijn taak op aarde, zoals eigenlijk *in de stoffelijkheid*. De volle kracht van de geest in terugblik op zijn werking *in de stoffelijkheid* gaat daarbij verloren, omdat hij daarvoor in ieder geval de kracht van een niet onderdrukt, maar met de geest harmoniërend aards lichaam behoeft! Degene, die men op grond van dergelijke dingen een meester noemt, is minder dan een leerling, die de taken van de mensengeest en deze ontwikkelingsnoodwendigheden helemaal niet kent! Hij is zelfs schadelijk voor de geest.

Zij zullen spoedig genoeg smartvol tot het besef van hun dwaasheid komen.

Eén iedere verkeerde leider echter zal *bittere* ervaringen moeten maken! Zijn opstijging in het generzijdse kan eerst *dan* beginnen, wanneer ook *de laatste* van al diegenen, die hij door geestelijke beuzelarijen opgehouden heeft, of zelfs op een dwaalspoor heeft geleid, tot besef is gekomen. Zolang zijn boeken, zijn geschriften hier op aarde verder werken, wordt hij daarginds vastgehouden, ook wanneer hij ondertussen daar tot beter besef kwam.

Wie tot occulte opleidingen aanraadt, die geeft de mensen stenen in plaats van brood, en toont daarmee, dat hij niet eens een vermoeden van het *werkelijke* gebeuren in het generzijdse heeft, nog minder van de ganse wereldaandrijving! — —

Grofstoffelijkheid, fijnstoffelijkheid, stralingen, ruimte en tijd.

Er kwamen vele vragen over het begrip van mijn uitdrukkingen grofstoffelijkheid en fijnstoffelijkheid. De grofstoffelijkheid is al datgene, wat de mens met zijn *aardse* ogen kan zien, wat hij *aards* voelt en hoort. Daartoe behoort ook hetgene, wat hij door de bemiddeling van aardse hulpmiddelen ziet en bij verdere uitvindingen nog zal zien. Zoals bijvoorbeeld alles wat door de microscoop gezien wordt. Het grofstoffelijke is alleen maar een *bepaalde* aard van de stoffelijkheid. Het grote gebied van de *gehele* stoffelijkheid omvat echter *meerdere* geaardheden, die onderling fundamenteel gans verschillend zijn, en daarom zich *nooit met elkaar vermengen*.

De verschillende geaardheden van het stoffelijke liggen boven elkaar, gans onder op de bodem of aan het einde van de Schepping. Wederom zoals in de ganse Schepping boven met de lichtste aard beginnend, en afwaarts gaande met de zwaarste en dichtste ophoudend. Al deze geaardheden van het stoffelijke dienen enkel en alleen als hulpmiddel voor de ontwikkeling van al het geestelijke, dat daarin zoals in een vruchtbare akkerbodem als kiem neerdaalt. Nauwkeurig zo, zoals een zaadkorrel die de aarde voor het ontkiemen en groeien nodig heeft.

De stoffelijkheid zelf is in de afzonderlijke lagen op zich alleen onwerkzaam, hulpeloos. Eerst dan, wanneer ze door het boven haar rustende wezenhafte doordrongen en gebonden wordt, verkrijgt ze warmte en levendigheid, dient tot omhulsels of lichamen van de meest verschillend vormen en aarden.

Zoals ik reeds heb gezegd, laten de verschillende aarden van het stoffelijke zich *niet vermengen*, echter wel door het wezenhafte binden en ook meervoudig verbinden. In deze binding en verbinding ontstaan nu warmte en uitstralingen. Iedere afzonderlijke stoffelijke aard verwekt daarbij haar voorbestemde, eigen uitstraling, die zich met de uitstralingen van de andere met hem verbonden aarden vermengen en samen een stralingskrans vormen, die men heden reeds kent en kortweg aura of ook uitstraling noemt. Zo heeft iedere steen, iedere plant, ieder dier zijn uitstraling, die men kan waarnemen, en die al naar de *toestand* van het lichaam, dus van het omhulsel of de vorm, gans verschillend is. Daarom laten zich ook storingen in de stralingskrans waarnemen en daaraan ziektepunten van het omhulsel herkennen.

De stralingskrans geeft ook iedere vorm een bijzondere omgeving, die een bescherming in de afweer, gelijktijdig echter ook een brug tot de verdere omgeving vormt. Ook slaat hij bovendien nog op het innerlijke, om deel te nemen aan de ontwikkeling van de wezenskern, *in de grofste* betekenis; want in werkelijkheid komen nog veel dingen voor het eigenlijke werken in de Schepping erbij, die ik slechts gans langzaam schrede voor schrede uitrollen durf, om de ernstig zoekende het indringen in de Scheppingswetten gemakkelijk te maken.

Zonder door het wezenhafte doordrongen te zijn, is het stoffelijke niets. Wat we thans hebben bekeken, was echter alleen de verbinding van het wezenhafte met de verschillende aarden van het stoffelijke. En dit geeft wederom eerst de *akkerbodem* voor de *geest!* Het wezenhafte bindt, verbindt, en verlevendigt het stoffelijke, de geest echter beheerst het stoffelijke *met* het wezenhafte. Zodra de geest, dus het geestelijke in de door het wezenhafte verlevendigde verbinding voor zijn ontwikkeling induikt, is deze hem zonder meer uit de natuur der zaak ondergeschikt, dus ook het wezenhafte ermee.

De heerschappij wordt het geestelijke daarmee op de natuurlijkste wijze opgedragen. Treurig, wanneer hij ze slecht of verkeerd benut! *De eigenlijke uitrusting van de geest* tot zijn

ontwikkeling in het stoffelijke *verschaffen nu de uitstralingen*, die wij zo-even hebben besproken. De bodem voor de ontwikkeling van de geest is voor zijn induiken door het wezenhafte reeds zorgvuldig voorbereid. De omhulsels sluiten zich automatisch beschermend om hem heen, en zijn taak is het, de hem daarmee verleende uitrusting juist te gebruiken, voor zijn welzijn en opstijging, echter niet tot zijn schade en neerstorten.

Het is niet moeilijk, te begrijpen, dat *die* aard van het stoffelijke van het omhulsel van de geest, die het sterkst vertegenwoordigd is, ook doorslaggevend moet zijn voor de aard van de stralingsmenging; want daarin zal de uitstraling van de voorhanden sterkste stoffelijke aard natuurlijk altijd overheersen. Het overheersende daarbij is echter ook wederom het invloedrijkste naar binnen en naar buiten.

De stralingsmenging heeft nu echter een veel grotere betekenis, dan de mensheid tot dusver kon vaststellen. Er is van zijn eigenlijke taak nog niet een tiende deel vermoed!

De gesteldheid van de stralingskrans is doorslaggevend voor de golfsterkte, die trillingen uit het stralingssysteem van het verzamelde heelal moet opnemen. De toehoorder en lezer moet hier niet oppervlakkig overheen gaan, maar zich verdiepen in deze gedachten, en hij zal daarmee gans plotseling alle zenuwstrengen in de Schepping voor zich zien liggen, die hij moet leren slaan, gebruiken.

Hij denke zich in de Oerkracht stralend uitgegoten op het Scheppingswerk! Zij stroomt er doorheen, door ieder deel en iedere aard. En ieder deel en iedere aard daarvan zal ze veranderd stralend doorgeven. De verschillend gearde gesteldheid van de Scheppingsdelen brengt daarmee in de Oerstraling verandering teweeg, die ook de kleur van deze straling verandert. Zo vertoont de ganse Schepping een heel mooi beeld van de heerlijkste kleurenstralingen, zoals zich geen schilder zou kunnen weergeven. En ieder Scheppingsdeel op zichzelf, en iedere ster, zelfs ieder afzonderlijk lichaam, zij het ook nog zo klein en nietig, lijkt op een fijngeslepen prisma, dat

iedere straal, die het ontvangt, veelvoudig anders gekleurd stralend doorgeeft. De kleuren trekken weer genuanceerde klanken naar zich, die zoals een bruisend akkoord weerklinken. Niet de tonen hebben kleuren, maar de kleuren hebben tonen. Dat betekent, de stralingskleuren, niet de door mensenhand opgelegde dode kleuren. Dood in verhouding tot de stralingskleuren.

Tegenover dit geweldige stralingsrijk staat nu de mensengeest met zijn uitrusting van de uitstralingen van de hem gegeven omhulsels. Tot aan het ontwaken van de seksuele kracht is het verloop zoals bij een zuigeling. De stoffelijke omhulsels zuigen door hun uitstralingen alleen datgene op, wat zij nodig hebben om te rijpen. Met het intreden van de seksuele kracht echter staat de geest volledig uitgerust daar, de poorten tot hem zijn daarmee open gestoten, de onmiddellijke verbinding geschapen. Hij ontvangt nu een veelzijdig versterkte beroering met het geweldige van de stralingen in het grote heelal!

Zoals nu de mens, dus de geest, de kleuren van zijn eigen uitstralingen ontwikkelt en beheerst, zo stelt hij als bij de radio ook zijn golven op dezelfde kleuren in en neemt die dan uit het heelal op. Dit opnemen kan evengoed ook aangeduid worden met naar zich toe trekken, of met aantrekkingskracht van het gelijkgeaarde. Om het even, hoe het wordt benoemd, het verloop blijft op zichzelf hetzelfde. De kleuren betekenen immers alleen de aard, en de aard geeft de kleur. Hierin ligt nu ook de verloren gegane sleutel tot de *ware*, koninklijke kunst van de astrologie, alsook de sleutel tot de verdiepte geneeskunde van de kruiden, evenzo ook tot de omstreden kunst van het fysieke en spirituele heilmagnetisme, de sleutel tot de levenskunst, zoals ook tot de ladder van de geestelijke opstijging. Want met de ladder, dus de zogenaamde hemelsladder is niets anders dan een eenvoudig *werktuig* bedoeld, waarvan men zich moet bedienen. De mazen van dit stralingsnet in de Schepping zijn de sporten van deze ladder. *Alles* ligt daarin, het ganse weten en het laatste geheim in de Schepping.

Zoekende, grijpt in de mazen van dit stralingsnet! Welbewust, echter met *goed* willen en in deemoedige erkenning van uw God, die deze prachtige Schepping gaf, die jullie kunnen beheersen zoals in kinderlijk spel, wanneer jullie nu eindelijk eens *eerlijk* willen en alle waanwijsheid afwerpen. Eerst moet de verkeerde last af van uw schouders, van uw geest, anders kunnen jullie u niet krachtig en vrij verheffen.

Ook in de stralingsmenging van het menselijk lichaam moet beslist harmonie heersen, om de geest tot bescherming, tot ontwikkeling en tot opstijging volwaardige middelen te geven, die hem in de normale Scheppingsontwikkeling toegewezen zijn. Juist door de keuze van de voeding, van de lichaamswerkzaamheden, zoals in het algemeen de ganse levensomstandigheden in vele dingen zijn deze stralingen eenzijdig verschoven, wat naar een gelijkmaking verlangt, als een opstijging mogelijk moet worden. *Heden verziekt daarbij alles*. Niets is gezond te noemen. —

De mens kan zich nu voorstellen, welk een inwerking alleen de keuze van de spijzen reeds op dit stralensysteem heeft. Door de keuze van de spijzen voor de voeding van het lichaam kan hij gelijkmakend helpen herstellen, versterkend, menig verzwakkend, en het overheersende ook verschuivend, wanneer het ongunstig of hinderend werkt, zodat *die* straling leidend wordt, die *gunstig* voor hem is, en dus ook normaal; want alleen het gunstige is een normale toestand.

Doch dit alles kan niet de opstijging zelf bepalen, noch veroorzaken, maar het biedt alleen een gezonde bodem voor de volle werkzaamheid van de geest, aan *wiens willen* het voorbehouden is, de weg naar boven, die naar opzij, of ook de weg naar omlaag te bepalen.

Het lichaam moet echter aansterken zoals de geest, zodra men in staat is, daarop te letten. Thans echter wordt bijna overal in onwetendheid zwaar daarin gezondigd. —

Wanneer ik van het grofstoffelijke en van het fijnstoffelijke spreek, zo mag dus niet aangenomen worden, dat het fijnstoffelijke de verfijning van het grofstoffelijke moet

betekenen. Het fijnstoffelijke is van volkomen *andere* aard, van andere gesteldheid. Het zal nooit grofstoffelijk kunnen worden, maar het vormt een overgangstrede naar boven. Ook is onder het fijnstoffelijke net als bij het grofstoffelijke alleen een *omhulsel* te verstaan, dat met het wezenhafte verbonden moet worden, om erdoor verlevendigd te kunnen worden.

Zodra ik nu op deze Wetten overga, moet ik vermelden, dat de indelingen daarmee nog lang niet uitgeput zijn. Daarom wil ik heden reeds meedelen, dat buiten het bewuste en het onbewuste geestelijke en wezenhafte voor de beleving van de stoffelijkheidsgeaardheden ook nog *krachtstromingen* van de verschillende geaardheden door de Schepping gaan en volgens hun geaardheden evenzo verschillend bijdragen tot de ontwikkeling en vooruitgang. De krachtstromingen zijn weer ook alleen maar het eerstvolgende, wat zich aan de werkzaamheid van het geestelijke en het wezenhafte aansluit, of beter gezegd hen voorafgaand het veld van hun werkzaamheid voorbereid. Er komt dan meer, veel meer, hoe verder we ontleden, en op details zullen ingaan.

Het ene rijgt zich verdergaand aan het ander, om in verbinding met voor hem bestaande ook altijd nieuwe schakeringen te doen ontstaan. Alles echter laat zich ook consequent verklaren, want er kon na de eerste Schepping alleen maar ontstaan, wat consequent was. Iets anders is niet voorradig. En dit feit geeft beslist ook de waarborg voor een leemteloze oplossing, voor een duidelijk overzicht. In mijn voordrachten geef ik nu de *sleutel!* Ontsluiten kan zich dan één iedere toehoorder de gehele Schepping zelf.

Alles op eens echter moet een werk opleveren, waarvan de veelzijdigheid de mensen zou kunnen verwarren. Laat ik echter zoals tot dusver het ene rustig uit het andere voortkomen, in de loop van de komende tientallen jaren, dan is het gemakkelijk te volgen en ten laatste ook alles rustig en bewust gans duidelijk te overzien. Gemakkelijk voor degeen, die mij tot dan wil volgen. In het begin wil ik eerst eens de sterkste grondvesten van de Schepping opklaren, voordat ik alle finesse aanroer.

De toehoorder en de lezer zal het wel vergaan als een schepsel, aan wie ik eerst het skelet van een mens laat zien en daarna een levende mens in zijn volle kracht en werkzaamheid daar naast plaats. Wanneer hij nog geen vermoeden van de mens had, dan zou hij in de levende mens het skelet niet herkennen, misschien zelfs zeggen, dat dit helemaal niet bij elkaar hoort, of toch niet hetzelfde is. Nauwkeurig zo zal het diegenen vergaan, die mij in mijn uitleggingen niet rustig tot aan het einde volgen. Wie niet vanaf het begin met ernstige ijver zoekt te begrijpen, kan *alsdan* de ganse Schepping niet begrijpen, wanneer ik tot de laatste ophelderingen toegekomen ben. Hij *moet* daarin alleen schrede voor schrede trachten te volgen. —

Daar ik in grote trekken moest spreken, leid ik nu *langzaam* over op de *nieuwe* dingen. Ik zou anders te spronggewijs zijn. Het is mij toch al reeds dikwijls gezegd, dat ik bij alles slechts de kern bied, die door een grote gemeenschap niet zo gemakkelijk begrijpelijk wordt. Ik kan echter niet anders, als ik al dat nog wil brengen, wat ik te zeggen heb. Wij zouden dan in het vierde deel moeten eindigen, daar bij bredere verklaringen één leven op aarde nauwelijks toereikt voor nog meer. Er zullen anderen komen, die uit ieder van mijn voordrachten één of ook meerdere boeken kunnen schrijven. Ik kan mij thans niet daarmee ophouden. — —

Daar nu het fijnstoffelijke, zoals ik zei, van een *andere* aard is dan het grofstoffelijke, zo volgt hieruit ietwat, wat ik tot dusver nog niet heb aangeroerd. Om niet te verwarren, gebruikte ik tot dusver in vele dingen volkse uitdrukkingen, die ik nu moet verwijderen. Daartoe hoort bijvoorbeeld ook de uitdrukking "*boven tijd en ruimte staande!*"

Dit betrof altijd het bovenaardse. Met het oog op een verdergaan moeten we vanaf vandaag nu zeggen: het leven in het fijnstoffelijke is "boven aardse begrippen van ruimte en tijd staande", want ook in het fijnstoffelijke is er een begrip van ruimte en tijd, doch weer *van andere aard*, aan het fijnstoffelijke aangepast. Het begrip van ruimte en tijd ligt zelfs

in de ganse Schepping, doch is het steeds aan de bepaalde aard gebonden! De Schepping zelf heeft haar grenzen, daarmee geldt ook hiervoor nog een ruimtebegrip.

Ook alle Grondwetten, die zich als één geheel door de hele Schepping gaan, zijn in hun *uitwerkingen* altijd door de aanwezige Scheppingsaard beïnvloed, afhankelijk van hun eigenaardigheden! Daarom moeten de gevolgen van *een bepaalde Wet* zich in de verschillende Scheppingsafdelingen ook *verschillend* vertonen, wat tot grote misverstanden, tegenstrijdigheden, twijfel aan de uniformiteit van de Scheppingswetten of van de Goddelijke Wil, en ook tot het geloof in willekeursdaden van de Schepper leidde. In de grond van de zaak lag en ligt alles echter alleen maar aan de onwetendheid van de mensen over de Schepping zelf.

Over deze dingen kom ik echter veel later eerst uitvoeriger te spreken, omdat ze heden de aandacht van de toehoorders en lezers zouden afleiden en verstoren. Ik breng het, zodra het nodig wordt voor verder begrip. Er zal geen leemte blijven. —

De dwaling van de helderziendheid.

Helderziendheid! Wat een glans wordt daarom gebouwd, hoeveel spot hoort men ook van de ene zijde, terwijl van de andere angstige nieuwsgierigheid spreekt; de rest is eerbiedig zwijgen. De helderzienden zelf schrijden trots rond als pauwen in het hoenderhof. Zij wanen zich als van God begenadigde en voelen zich daarin in hoogmoedige deemoed ver boven anderen verheven. Maar al te graag laten ze zich bewonderen voor ietwat, dat hun in werkelijkheid evenzo vreemd is als hun veelvragende omgeving. Hun feitelijke onwetendheid verhullen ze in een nietszeggende glimlach, die het wetende moet voorspiegelen. Het is echter veel eerder de tot gewoonte geworden uitdrukking van hun hulpeloosheid bij vragen, die hun eigen weten over het verloop vereisen.

Ze weten in werkelijkheid niet meer dan de hamer en de beitel, waaronder door de hand van de kunstenaar één of ander werkstuk ontstaat. Het zijn echter ook hierbij wederom alleen de mensen zelf, die hun met helderziende gaven begiftigde medemensen tot ietwat anders willen maken, dan deze werkelijk zijn, en hun daarmee grote schade toebrengen. Dat is de ongezonde toestand, die men heden overal vindt. Het "zien" is immers in de meeste gevallen *werkelijk*, echter volstrekt niets bijzonders, dat het aanstaren en nog veel minder het ontzag huiveren waard zou zijn, daar het eigenlijk het gans natuurlijk moest zijn. Natuurlijk blijft het echter alleen, wanneer het vanzelf komt, en ook rustig zich aan de eigenlijk ontwikkeling overgelaten blijft, zonder vreemde of eigen hulp. Een *hulp* daarin is evenzo verdoemenswaardig, zoals het een hulp bij het lichamelijk sterven zou zijn.

Waarde krijgt het zien echter eerst door werkelijk *weten*. Slechts het weten alleen kan aan deze natuurlijke bekwaamheid zekerheid geven en daarmee ook de *juiste* instelling met het juiste doel. Dat dit echter bij de grote meerderheid van alle helderziende mensen ontbreekt, kan men dadelijk vaststellen aan de eierzuchtige overdreven ijver, die zelfverheffing met zich meebrengt, evenals aan het onverhuld ten toon gespreide, en ook graag tot uitdrukking gebrachte zich-wetend-wanen.

En deze inbeelding van kennis is juist datgene, wat zulke mensen afhoudt, niet alleen niet verder voorwaarts te kunnen komen, maar wat voor hun gewoonweg tot het verderf daardoor wordt, omdat het hen in hun streven op zijwegen brengt, die *afwaarts* leiden in plaats van opwaarts, zonder dat de zich meer-wetend-wanende ietwat daarvan bemerkt. Zulke mensen kan als grootste hulp alleen hier en daar ervaren, dat hun helderzien of helderhoren beetje bij beetje weer afzwakt en zich verliest. Dat is redding! Door één of andere voor hen intredende gunstige toestand, waarvan er velerlei zijn.

Beschouwen wij ons nu de helderziende mensen en hun dwalende overtuiging, die ze aan andere mensen doorgeven. Zij alleen dragen de schuld, dat dit ganse gebied tot dusver als verkeerd en onbetrouwbaar in het slijk kon worden getrapt.

Wat deze mensen zien, is in het gunstigste en meest voortgeschreden geval de tweede trede van het zogenaamde generzijdse, als men dit in treden (niet in sferen gedacht) wil indelen, waarbij de trede van het Licht ongeveer de twintigste zou zijn, alleen maar om een ongeveer beeld van het onderscheiden te bekomen. De mensen echter, die werkelijk tot aan een tweede trede kunnen zien, denken ietwat geweldigs daarmee te presteren. Diegenen echter, die alleen maar tot de eerste trede kunnen zien, verbeelden zich in de meeste gevallen nog veel meer.

Nu moet bedacht worden, dat een mens, in zijn hoogste begaafdheid altijd werkelijk slechts zover kan zien, als het hem zijn eigen, innerlijke rijpheid toelaat. *Hij is daarbij*

gebonden aan zijn eigen innerlijke toestand! Het is hem uit de natuur van de zaak eenvoudig onmogelijk, ietwat anders te zien, werkelijk te *zien*, als zijn gelijke aard is. Dus binnen het bereik, waarin hij zich na zijn aardse afscheiden ongehinderd zou kunnen bewegen. Niet verder; want op het ogenblik, dat hij de grens van het generzijdse, die hem de toestand van zijn eigen rijpheid voorschrijft, zou overschrijden, zou hij dadelijk ieder bewustzijn voor zijn omgeving moeten verliezen. Van zichzelf kon hij de grens sowieso niet overschrijden.

Zou echter zijn ziel bij een uitgetreden-zijn worden meegenomen door iemand uit het generzijdse, die de naast hogere trede toebehoort, dan zou hij in diens armen bij het overschrijden van de grens naar de hogere trede dadelijk bewusteloos worden, dus inslapen. Teruggebracht, zou hij zich altijd alleen ondanks zijn helderziende gaven tot zover herinneren, zover het hem zijn eigen rijpheid toeliet, zich wakend omheen te kijken. Er zou hem dus geen nut daaruit voortkomen, wel echter zijn fijnstoffelijke lichaam schaden.

Wat hij daarenboven waant te zien, hetzij nu landschappen of personen, is nooit werkelijk levend door hem beleefd of persoonlijk aanschouwd, maar het betreft zich daarbij uitsluitend om *beelden*, die hem getoond worden, en waarvan de taal hij ook meent te horen. Het is nooit de werkelijkheid. Deze beelden zijn blijkbaar zo levend, dat hij zelf niet kan onderscheiden, wat hem alleen getoond wordt, of wat hij werkelijk beleeft, terwijl de wilsdaad van een sterkere geest dergelijke levende beelden kan doen ontstaan. Zo komt het, dat vele helderzienden en helderhorenden wanen, bij hun generzijdse uitstappen zich beduidend hoger te bevinden, dan ze het in werkelijkheid zijn. En daaruit ontspringen zo talrijke dwalingen.

Ook wanneer menigeen wanen Christus te zien of te horen, zo is dat een grote dwaling; want dat ware door de reusachtige kloof van het ontbrekende gelijkgeaarde volgens de Scheppingswetten van de Goddelijke Wil een zaak van de onmogelijkheid! De Godszoon kan niet zoals voor een koffie

uurtje in een spiritistische cirkel komen, om de bezoekers daar uitzonderlijk gelukkig te maken, evenmin grote profeten of hogere geesten.

Zo zeker en vast echter in het generzijdse gedurende het aardse leven te vertoeven, om alles ongesluierd te horen en te aanschouwen en misschien de treden maar zo omhoog te snellen, is geen nog aan vlees en bloed gebonden mensengeest vergund. Dergelijke eenvoud is de zaak niet, ondanks alle natuurlijkheid. Zij blijft aan de onontkoombare Wetten gebonden.

En wanneer een helderhorende en helderziende zijn aardse taak daarmee verwaarloost, doordat hij alleen in het generzijdse wil binnendringen, zo verzuimt hij meer, als wat hij daarmee wint. Hij zal, zodra zijn tijd voor het generzijdse rijpen voor hem komt, een leemte met zich meevoeren, die hij *alleen op de aarde* kan aanvullen. Daardoor kan hij niet verder opwaarts stijgen, hij blijft tot op een zeker punt gebonden en moet weer terug, om het verzuimde in te halen, voordat hij aan het ernstig verder-opstijgen kan denken. Het is ook hierbij alles eenvoudig en natuurlijk, altijd slechts een noodwendig gevolg van het achterliggende, dat zich nooit en te nimmer kan worden afgeslagen.

Elke trede van een mensenbestaan eist werkelijk beleefd te worden, met volle ernst, volle opnamebekwaamheid van de huidige tijd. Gemis daaraan brengt een leemte, die zich bij de verdere weg altijd meer voelbaar moet maken en ten slotte een breuk en de daardoor volgende ineenstorting veroorzaakt, als men niet te rechtertijd teruggaat en de gebrekkige plek door herhaalde beleven herstelt, opdat hij vast en veilig wordt. Zo is het in het ganse gebeuren. Helaas echter heeft de mens de ziekelijke gewoonte aangenomen, altijd boven zich uit te grijpen, omdat hij waant meer te zijn, dan hij werkelijk is.

Soorten van helderziendheid.

Lang heb ik geaarzeld met de beantwoording van de verschillende vragen over helderziendheid, terwijl één ieder mens, die mijn Graalboodschap *juist* gelezen heeft, daarover volkomen op de hoogte moet zijn. Vooropgesteld natuurlijk, dat hij de Boodschap niet als een lectuur las, tot tijdverdrijf of met vooroordelen, maar zich ernstig erin verdiepte en iedere zin als betekenisvol beschouwde, deze diepe zin op zich, zowel naar deze besliste verbondenheid om de ganse Boodschap te doorgronden hij zich reeds moet *inspannen*; want zo is het van het begin af aan gewild.

De geest moet daarbij waakzaam zijn. Oppervlakkige mensen moeten daardoor automatisch uitgeschakeld worden.

Ik herhaalde meermaals, dat een *geaardheid* altijd alleen van de *gelijke geaardheid* kan worden herkend. Met deze geaardheden zijn natuurlijk Scheppingsgeaardheden bedoeld.

Van onder naar boven beschouwd is er de geaardheid van het *grofstoffelijke*, de geaardheid van het *fijnstoffelijke*, de geaardheid van het *wezenhafte* en als hoogste de geaardheid van het *geestelijke*. Ieder van deze geaardheden vervalt wederom uit vele treden, zodat gemakkelijk het gevaar bestaat, de treden van het fijne grofstoffelijke reeds met de treden van het grove fijnstoffelijke te verwisselen. Gans onopvallend zijn de overgangen, die in het werken en gebeuren niet ietwat vast verbonden zijn, maar slechts in elkaar grijpen.

Op ieder van deze treden toont zich andersoortig leven. De mens heeft nu van iedere Scheppingsgeaardheid, die *onder* het geestelijke staat, een omhulsel. De kern zelf is geestelijk. Ieder omhulsel is gelijkbetekenend met een lichaam. De mens is dus een geestelijke kern, die in de ontwikkeling van het zich-bewust-worden een menselijke vorm aanneemt, die zich met

stijgende ontwikkeling naar het Licht tot altijd meer idealiseert tot de volmaaktste schoonheid, bij een afwaartse ontwikkeling echter altijd meer het tegendeel daarvan aanneemt, tot naar de meest groteske misvormingen. Om de dwaling hierbij uit te schakelen, wil ik in het bijzonder vermelden, dat het grofstoffelijke omhulsel of het lichaam deze ontwikkeling niet mee doormaakt. Het hoeft slechts geringe tijd mee te werken en kan op het grofstoffelijke aardse vlak alleen aan heel geringe veranderingen onderworpen zijn.

De mens op de aarde, dus in het grofstoffelijke, draagt de omhulsels van *alle* Scheppingsgeaardheden *gelijktijdig*. Ieder omhulsel, dus ieder lichaam van de verschillende geaardheden, heeft ook zijn zintuigen gans voor zich. De grofstoffelijke organen bijv. kunnen *alleen maar in de gelijke geaardheid*, dus in de grofstoffelijke geaardheid werkzaam zijn. Een fijnere ontwikkeling daarin geeft in het gunstigste geval de mogelijkheid, om tot een zekere graad van het fijnere grofstoffelijke te kunnen zien.

Dit fijnere grofstoffelijke wordt door de zich daarmee bezighoudende mensen "astraal" genoemd, een begrip, dat niet eens hun werkelijk juist bekend is, aan diegenen die deze benaming opstelden, nog veel minder aan diegenen, die het nazeggen. Ik wend deze begripsbenaming aan, omdat hij reeds bekend is. Weliswaar geldt deze benaming zoals bij occulte onderzoekingen gebruikelijk slechts als een soort verzamelbegrip voor al datgene, wat men wel als bestaand weet en vermoedt, echter toch nog niet juist kan begrijpen, nog minder motiveren. Het ganse tot dusver opgestelde willen-weten van de occultisten is niets anders dan een grote, zelfgeschapen doolhof van de onwetendheid, een puinhoop van aanmatigheden van het voor deze dingen niet toereikende verstandelijk denken. Desondanks wil ik bij de veel gebruikte benaming "astraal" blijven. Wat de mensen echter onder "astraal" zien en bedoelen, behoort nog niet eens tot het fijnstoffelijke, maar enkel tot het fijne grofstoffelijke.

De van menselijke inbeeldingen vervulde onderzoekers hebben zich op deze gebieden nog niet uit het grofstoffelijke uit begeven, maar zijn in de *laagste geaardheid* van de Naschepping gebleven en maken daarom zoveel lawaai met mogelijk "klinkende" vreemde woorden! Zij zien niet eens met het fijnstoffelijke oog, maar enkel met de *overgangsgewaarwording* van het grofstoffelijke oog naar het fijnstoffelijke. Het zou deze een overgangs- of halfzien kunnen worden genoemd.

Legt een mens nu door de aardse dood het grofstoffelijke lichaam af, dan zijn daarmee natuurlijk ook de grofstoffelijke zintuigen mee afgelegd, omdat ze alleen bij het betreffende omhulsel behoren. Er is dus bij het aards sterven niets anders dan dat afleggen van het buitenste omhulsel of schil, die hem het zien en werken in het grofstoffelijke mogelijk maakte. Dadelijk na dit afleggen staat hij in de zogenaamde andere wereld of beter gezegd, in de vlakten van het fijnstoffelijke. Hier kan hij weer alleen maar met de zintuigen van het nu voor hem als buitenste schil gebleven fijnstoffelijke lichaam werken. Hij ziet dus met de ogen van het fijnstoffelijke lichaam, hoort met deze oren enz.

Het is natuurlijk, dat de mensengeest bij het binnentreden in het fijnstoffelijke de zintuigen van het daarmee plotseling tot werkzaamheid gedwongen fijnstoffelijke omhulsel op de juiste manier moet leren aanwenden, zoals eens de organen van het grofstoffelijke lichaam in het grofstoffelijke. Aan het andersgeaarde stoffelijke overeenkomend, dat niet zo onbeholpen is, gebeurt ook het aanleren van het juist gebruik van de organen op een snellere, gemakkelijker wijze. En zo is het met iedere volgende geaardheid.

Tot vergemakkelijken van deze gewenning in de verschillende geaardheden wordt het overgangs- of halfzien gegeven op de tussenvlakken. Het grofstoffelijke oog kan bij bepaalde inspanningen door buitengewone toestanden van het lichaam voorvoelend zien op de verbindingsvlakten tussen het grofstoffelijke en het fijnstoffelijke, terwijl het fijnstoffelijke oog in het begin van zijn werkzaamheid terugkijkend eveneens

halfziende datzelfde gebied bereikt, waar het fijne grofstoffelijke het grove fijnstoffelijke de hand reikt. Dit halfzien geeft de mensengeest gedurende zijn doortocht een zekere steun, zodat hij zich nooit gans verloren hoeft te voelen. Zo is het bij *iedere* grens van twee verschillende geaardheden. Dat de beide verschillende stofsoorten aan elkaar kunnen blijven en niet ietwat als een kloof vormen, omdat ze zich nooit kunnen vermengen, daarvoor zorgen *wezenhafte* krachtgolven, die met hun magnetische aantrekkingsvermogen steunend en bindend werken.

Legt de mens na het doorgaan van de verschillende afdelingen van het fijnstoffelijke ook het fijnstoffelijke lichaam af, dan treedt hij het *wezenhafte* binnen. Voor hem is dan als buitenste omhulsel het *wezenhafte* lichaam gebleven, met wiens ogen hij nu moet zien en wiens oren hij moet horen, totdat het hem mogelijk wordt, ook de wezenhafte omhulsels af te leggen en in het rijk van de geest binnen te treden. Hier eerst is hij *alleen* *hijzelf*, onbedekt en hij moet met zijn *geestelijke* organen zien, horen, spreken enz.

Deze van mijn opgaven moet door de lezers streng doordacht worden, opdat ze zich daarvan een juist beeld kunnen maken. Materialisaties van aards afgestorvenen zijn niets anders dan verlopen, waarbij door de benutting van een medium de aards gestorvenen, die het fijnstoffelijke lichaam dragen, nog een omhulsel van fijn grofstoffelijkheid om zich leggen. Dat zal wel de enige uitzondering zijn, waar de huidige aardemensen met hun grofstoffelijke ogen eens *duidelijk* het fijne grofstoffelijke kunnen aanschouwen, ze ook met hun andere grofstoffelijke zintuigen begrijpen. Zij kunnen het, omdat het zich ondanks alle fijnheid altijd nog om dezelfde aard van hun zintuigen gaat, dus nog om het grofstoffelijke.

De mens moet dus daarop letten, dat het grofstoffelijke alleen met het grofstoffelijke "begrepen" kan worden, het fijnstoffelijke alleen met het fijnstoffelijke, het wezenhafte alleen met het wezenhafte en het geestelijke alleen met het geestelijke. Daarin zijn er geen vermengingen.

Er is echter één ding: een aardemens kan hier en daar met het grofstoffelijke oog zien en gedurende zijn aards bestaan ook reeds zijn fijnstoffelijke oog openen, tenminste bij tijden. Dat betekent, niet gelijktijdig, maar na elkaar. Wanneer hij met het fijnstoffelijke oog kijkt blijft het grofstoffelijke oog ofwel gans of gedeeltelijk uitgesloten, en omgekeerd. Hij zal nooit in staat zijn, met het grofstoffelijke oog juist het fijnstoffelijke te zien, evenmin zoals met het fijnstoffelijke oog het grofstoffelijke. Dat is onmogelijk. Tegengestelde beweringen zouden slechts op dwalingen berusten, die uit onwetendheid van de Scheppingswetten ontstaan. Het zijn misleidingen, waardoor zulke mensen misleid worden, wanneer ze beweren, met het grofstoffelijke oog het fijnstoffelijke te kunnen onderscheiden of met het fijnstoffelijke oog het geestelijke.

Wie dit alles juist overlegt, probeert zich duidelijk voor te stellen, zal herkennen, welk een onbeschrijfelijk door elkaar in het beoordelen van de helderziendheid thans voorhanden moet zijn, dat het absoluut onmogelijk blijft, betrouwbare vermeldingen daarin te verkrijgen, zolang de Wetten niet daarover worden bekend gemaakt, wat door ingevingen of mededelingen in spiritistische kringen *niet* kan gebeuren, daar deze ingevende zoals ook de zich bekendmakende generzijdse zelf geen overzicht bezitten, maar één ieder zich altijd binnen de grenzen moet bewegen, tot degenen zijn toenmalige rijpheid toestand behoort.

Een werkelijke ordening in de verklaringen over het wondervolle weefsel van de Naschepping kan alleen gegeven worden, wanneer een *weten* alles omvat. Anders is het onmogelijk. De mensen echter in hun bekende ziekelijke wetend-willen-zijn herkennen zulks nooit, maar plaatsen zich vanaf het begin de onderrichtingen vijandig tegenover.

Liever schrijden ze wijdbeens in hun klaaglijk zoektocht en kunnen juist daarom ook nooit tot een eenheid, nooit tot een werkelijk resultaat komen. Zouden ze maar *eenmaal* zulk een grootheid kunnen tonen, hun verwaandheid overwinnend de Graalboodschap als wereldverklaring zonder vooringenomenheid

werkelijk ernstig te nemen, al het zelf-willen-weten bij de studie uit te schakelen, dan zouden zich spoedig voor hen uitzichten openen, die in logische volgorde al het onbegrepen gebeuren ophelderen en in een grote zwaai de wegen naar het tot dusver onbekende effenen.

Maar het is immers bekend, dat juist stijfhoofdigheid *alleen maar* één van de onbedrieglijkste tekenen van werkelijke domheid en bekrompenheid is. Al deze mensen vermoeden niet, dat ze zich juist daarmee een stempel van hun onbeperkte ondeugdelijkheid opdrukken, dat hen reeds in de nabije tijd beschamend en uitschakelend brandend pijn zal doen, daar het dan niet meer te verstoppen noch te verloochenen is.

Tot beoordeling van een helderziendheid zou als grondslag bekend moeten zijn, met welk oog de helderziende op dat ogenblik ziet, in welk gebied zijn zien dus behoort, en hoever hij daarin ontwikkeld is. Eerst dan kunnen verdere besluiten getrokken worden. Daarbij moet de zulke onderzoekingen leidende zelf beslist gans duidelijk over de afzonderlijke treden van de verschillende geaardheden onderricht zijn, evenzo over de daarin zich ontwikkelende uiteenlopende werking en werkzaamheid. En daaraan verzielt de huidige tijd, waarin juist zulke mensen zich wetend wanen, die over het algemeen niets begrijpen.

Jammerlijk is het, de vloed van het openbaar maken in tijdschriften en boeken over alle mogelijke occulte waarnemingen en proeven met meer of minder onlogische en onhoudbare pogingen tot opheldering te lezen, die in de meeste gevallen nog aanmatigend het stempel van beslist weten opgedrukt krijgen, terwijl ze doorgaans niet alleen ver van de feiten verwijderd blijven, maar zelfs *het tegendeel* brengen. En hoe bruist het leger van zulke knappe koppen vijandig op, wanneer in een eenvoudige volgorde van de werkelijk gemakkelijk controleerbare opbouw van de Naschepping voor hen opgesteld wordt, zonder wiens nauwkeurige kennis ze eigenlijk niets kunnen begrijpen. Over de Oerschepping willen we daarbij helemaal niet spreken.

Wie helderzienden wil beoordelen of zelfs veroordelen, die moet de ganse Schepping kennen, werkelijk kennen! Zolang dit niet het geval is, moet men ook daarover zwijgen. Evenmin echter ook als ijverige voorvechter van de feiten van de helderziendheid beweringen opstellen, die zonder nauwkeurige kennis van de Schepping niet te funderen zijn. Er zijn zulke rampzalige dwalingen over het ganse verloop buiten het grofstoffelijke verbreidt, dat het tijd wordt, eindelijk eens orde en wetmatigheid daarin te brengen. Gelukkig is de tijd nu niet ver meer, dat een gezonde opruiming onder de talloze gewoonweg belachelijke figuren van het op zichzelf zo ernstige occulte gebied gemaakt zal worden, die immers bekend het hardste schreeuwen en met hun leringen het meest opdringerig zijn. Helaas echter hebben juist deze kletsers door hun gedrag vele van de zoekenden reeds op dwaalwegen gevoerd. De verantwoordelijkheid daarvoor blijft weliswaar niet uit en zal met vreselijk geweld op allen terugvallen, die in zo lichtvaardige wijze deze ernstige gebieden proberen te behandelen, echter de daardoor verdwaalde en verleide hebben daarvan weinig nut, maar moeten hun schade eveneens zelf daarvoor dragen, dat ze zich zo gemakkelijk tot verkeerde inzichten lieten verleiden. In het algemeen kan men rustig zeggen, dat juist op het occulte gebied voorlopig nog het kletsen met de mooie uitdrukking "onderzoeken" aangeduid wordt, en bijgevolg de meeste onderzoekers alleen kletsers zijn.

Onder de helderzienden is er dus een zien van het fijne grofstoffelijke, een zien van het fijnstoffelijke en een zien van het wezenhafte. Dit alles met het daarmee gelijkgeaarde oog. Een geestelijk zien is echter de mensen gesloten gebleven, en het zou reeds een speciaal geroepene daartoe moeten zijn, die voor een bepaald doel begenadigd wordt, dat hij ook zijn geestelijke oog reeds in het aardse bestaan kan openen.

Daaronder bevinden zich echter de talloze huidige helderzienden *niet*. De meesten kunnen over het algemeen slechts het fijnstoffelijke in *één* van haar verschillende treden herkennen en mettertijd misschien ook meerdere treden

omvatten. Er is hen dus het fijnstoffelijke oog geopend. Slechts zelden komt het voor, dat ook het oog van het wezenhafte lichaam reeds ziet.

Wanneer nu bij bijzondere aardse verlopen, zoals bijv. bij gevallen van misdaad of andere, een helderziend mens tot de opheldering gebruikt moet worden, dan moet de daarvoor geïnteresseerde het volgende weten: de helderziende ziet met zijn fijnstoffelijke oog, kan dus *niet* het eigenlijke plaatsgevonden *grofstoffelijke* verloop zien. Ieder *grofstoffelijke* verloop heeft echter nu gelijktijdig zijn fijnstoffelijke begeleidende verschijnselen, die aan het *grofstoffelijke* verloop dikwijls gelijksoortig zijn of toch tenminste gelijkaardig. De helderziende zal dus bij de uitvoering van een moord het daarmee gelijktijdig geschiedende *fijnstoffelijke* gebeuren waarnemen, niet het werkelijk *grofstoffelijke*, wat voor het gerecht volgens de heden bestaande aardse wetten alleen maatgevend is. Dit *fijnstoffelijke* gebeuren kan echter nu in vele details van het *grofstoffelijke* gebeuren meer of minder afwijken. Het is dus verkeerd, dan overijld over het mislukken van de helderziendheid te spreken of van verkeerd zien.

Blijven we eens bij een moord of een diefstal. De voor opheldering erbij gehaalde helderziende zal gedeeltelijk astraal, gedeeltelijk *fijnstoffelijk* zien. Astraal, dus in het *fijne grofstoffelijke*, de plaats van de handeling, *fijnstoffelijk* echter de handeling zelf. Daarbij komt nog, dat hij ook verschillende gedachtevormen daarbij kan zien, die door de gedachtegang van de moordenaar evenals van de vermoorde of van de dief ontstonden. Dit uit elkaar te houden, moet tot het kunnen van de onderzoek leidende behoren! Eerst dan zal het resultaat juist zijn. Een dergelijke onderrichte onderzoeksleider echter is er voorlopig nog niet. Hoe grotesk het ook mag klinken, dat het in werkelijkheid niets van verwantschap aan zich heeft, zo zou ik toch als ondergeschikt voorbeeld willen aanvoeren bij de werkzaamheid van een politiehond, die immers ook tot de onthulling van een misdaad aangewend wordt. Bij deze politiehonden moet gans vanzelfsprekend de leider van de

politiehond de aard van de werkzaamheid van de hond nauwkeurig kennen en onmiddellijk met deze samenwerken, zelfs zeer actief daarbij zijn, zoals ingewijden bekend is. Men hoeft nu deze aard van het werken alleen in een veel veredelde vorm aan te nemen, daar hebben we de bedrijvigheid van de gemeenschappelijke arbeid van een onderzoeksleider met een helderziende tot de opheldering van misdaden. Ook hierbij moet de onderzoeksleider de actief werkende en waarnemende gerechtigde zijn, die het grootste deel van de werkzaamheid op zich neemt, terwijl de helderziende uitsluitend de niets doende hulpkracht blijft. Een langdurige studie van een zulke manier van werken moet voor elke rechter voorafgaan, voordat hij zich daarmee mag bezighouden. Het is een veel zwaardere studie dan de rechtswetenschap.

In het rijk der demonen en fantomen.

Tot deze verklaring behoort vooraf het weten, dat de aardemens zich niet in de Oerschepping bevindt, maar in een Naschepping. De Oerschepping is uitsluitend en alleen het werkelijk op zichzelf bestaande *Geestelijke Rijk*, bij de mensen als Paradijs bekend, waarvan het hoogste punt de Graalburcht vormt met de poort naar het buiten de Schepping zijnde Goddelijke. De Naschepping is daarentegen de zogenaamde "wereld" met zijn eeuwige kringloop *onder* de Oerschepping, waarvan de afzonderlijke zonnestelsels aan het worden en vergaan onderworpen zijn, dus aan het rijpen, verouderen en het verval, omdat ze niet onmiddellijk van het Goddelijke verwekt werden, zoals de onvergankelijke Oerschepping, het Paradijs. De Naschepping ontstond door het willen van de Oergeschapene en ondergaat de invloed van de zich ontwikkelende mensengeesten, wiens de ontwikkelingsweg door deze Naschepping voert. Om deze reden ook de onvolkomenheid daarin, die in de Oerschepping niet te vinden is die aan de onmiddellijke invloed van de Goddelijke Heilige Geest onderworpen is.

Tot troost in de altijd meer toenemende en voelbaar wordende onvolkomenheid van de Naschepping riep het daarom het daarover geheel vertwijfelde Oergeschapene uit het Goddelijke hiernaartoe: "Verwacht hem, dien ik heb uitverkoren... om u te helpen!" Zoals het in de Graallegende als overlevering uit de Oerschepping enigermate duidelijk weergegeven is. —

Nu tot het eigenlijke thema: *iedere* aardse handeling kan alleen als uiterlijke uitdrukking van een innerlijk verloop beschouwd worden. Onder "innerlijk verloop" is een geestelijk aanvoelingswillen bedoeld. Ieder aanvoelingswillen is een

geestelijke *daad*, die ingrijpend wordt voor een menselijk bestaan, daar ze opstijging of afstijgen teweegbrengt. Het mag in geen geval met het gedachtenwillen op een trede gesteld worden. Het aanvoelingswillen betreft de kern van de eigenlijke mens, het gedachtenwillen echter alleen een zwakkere, uitwendige kring. Beide behoeven echter ondanks hunner volstreckte werking niet altijd ook aards zichtbaar te worden. De aardse, grofstoffelijke handeling is voor een karma-belasting niet noodwendig. Maar het geeft daarentegen geen aards grofstoffelijke werkzaamheid, die niet aan een gedachtenwillen of een aanvoelingswillen voorafgegaan moet zijn. De aards-zichtbare werkzaamheid is daarom ofwel van het gedachtenwillen of van het aanvoelingswillen afhankelijk, echter niet omgekeerd.

Het werkelijk ingrijpende voor het bestaan van een mensengeest, voor zijn op- of afstijgen is echter het *sterkst* verankerd in het *aanvoelingswillen*, dat de mens het minste acht slaat, voor deze volstreckte, nooit uitblijvende uitwerking het echter geen ontsnappen geeft, ook generlei vergoelijking of vervalsing. Daarin alleen rust het werkelijke "beleven" van de mensengeest; want het *aanvoelingswillen is de enige hefboom voor het in werking stellen van de geestelijke Krachtgolven*, die in het Werk van de Schepper rusten en alleen op de impuls van het aanvoelingswillen van de mensengeesten wachten, om deze dan veelvoudig versterkt dadelijk tot uitwerking te brengen. Juist om dit zo gewichtige, zelfs gewichtigste verloop heeft de mensheid zich tot dusver nauwelijks bekommerd.

Om deze reden wil ik altijd weer op een schijnbaar eenvoudig, maar *alles* in zich bevattende hoofdpunt wijzen: het Scheppingswerk doortrekkende geestelijke Kracht kan *alleen* verbinding krijgen met het *aanvoelingswillen* van de mensengeesten, al het andere is van een verbinding uitgesloten!

Reeds het gedachtenwillen kan geen enkele verbinding meer krijgen, hoeveel te minder één of ander *product* van het gedachtenwillen. Dit feit sluit *iedere* hoop daarover uit, dat de

eigenlijke Hoofdkracht in de Schepping ooit met één of andere "uitvinding" in samenhang zou kunnen worden gebracht! Daartegen is een onwrikbare grendel voor geschoven. De mens kent de Hoofdkracht niet, evenmin zijn uitwerkingen, hoewel hij erin staat. Wat deze of gene denker of uitvinder onder Oerkracht vermoedt, is het niet! Het gaat dan altijd alleen maar om een veel ondergeschikte energie, waarvan er nog vele met verbluffende uitwerkingen kunnen worden gevonden, zonder dat men daarmee de eigenlijke kracht ook maar één schrede nader komt, welke de mensengeest zichzelf onbewust dagelijks gebruikt. Helaas hoe speels, zonder de vreselijke gevolgen van deze grenzeloze lichtzinnigheid acht te slaan! De verantwoordelijkheid voor de gevolgen zoekt hij in zijn onbepaalde onwetendheid altijd straffeloos op God af te leiden, wat hem evenwel niet vrij maakt van de grote schuld, die hij zich door zijn niet-weten ... willen oplaadt.

Ik wil proberen hier eens een duidelijk beeld te geven. Een mens *voelt* bijvoorbeeld nijd. Gewoonlijk zegt men: "er komt nijd in hem op!" Dit is vooreerst een algemeen aanvoeling, van de mensengeest dikwijls zelfs niet duidelijk bewust. Deze aanvoeling echter, nog helemaal niet in bepaalde gedachten gehuld, dus nog niet tot de hersenen "opgestegen", is het reeds, wat *de sleutel* in zich draagt, die *alleen* de bekwaamheid heeft, de aansluiting aan de "*levende Kracht*" te geven, de brug daarheen te vormen. Dadelijk vloeit dan zoveel van de in de Schepping rustende "levende Kracht" in de betreffende aanvoeling over, zoals deze opname bekwaamheid is, die door de sterkte van de aanvoeling op dat ogenblik bepaald wordt. *Daardoor* eerst wordt de *menselijke*, dat betekent de "*vergeestelijkte*" aanvoeling in zichzelf levend en krijgt de geweldige verwekkingsmogelijkheid (niet verwekkende kracht) in de fijnstoffelijke wereld, die de mens tot heer van alle schepselen maakt, tot hoogste schepsel in de Schepping. Dit verloop laat hem echter ook een reusachtige invloed op de ganse *Naschepping* uitoefenen en brengt daarmee... persoonlijke verantwoordelijkheid, die behalve hem geen

schepsel in de Naschepping kan hebben; daar alleen de mens de daarvoor toonaangevende bekwaamheid bezit, die in de gesteldheid van de *geest* rust.

En slechts *hij* alleen draagt in de ganse Naschepping in zijn binnenste kern geest en krijgt daarom *als zodanig* ook alleen verbinding met de in de Naschepping rustende *bovenste levende* Kracht. De Oergeschapenen in het Paradijs zijn weer van een *andere* geest dan de werelddoortrekkers, de zogenaamde aardemensen, en hun verbindingsbekwaamheid geldt daarom ook een andere, hogere en nog veruit sterkere krachtgolf, die zij bewust gebruiken en daarmee natuurlijk ook gans andere dingen kunnen verschaffen als de werelddoortrekkers, waartoe de aardemensen behoren, waarvan de hoogste krachtgolf alleen maar een afgeleide van de in de Oerschepping rustende Kracht is, zoals de aardemensen zelf alleen maar een afgeleide van de Oergeschapenen zijn.

Wat aan het menselijk weten tot dusver hoofdzakelijk ontbrak, is de kennis van de vele altijd zwakker wordende afgeleiden naar onder toe van al datgene, wat zich in de Oerschepping bevindt, en het besef, dat zij zelf slechts tot deze *afgeleiden* behoren. Is dit begrip eens goed doorgedrongen, dan vervalt de tot dusverre hoogmoed, en de weg voor het opstijgen wordt daardoor vrij.

De domme inbeelding, de hoogsten te zijn, zelfs nog wel Goddelijks in zich te dragen, zinkt dan klaaglijk in elkaar, en er blijft ten laatste slechts de bevrijdende schaamte achter. De zoveel hogere, waardevolle Oergeschapenen bezitten zulke verwaandheid niet. Ze glimlachen ook slechts meewarig over deze verdwaalde aardwormen, zoals zo menige ouders glimlachen over het fantasierijke gebabbel van hun kinderen.

Doch terug naar de aanvoeling. De zo versterkte aanvoeling van een mens verwekt nu in een verdere afgeleide onmiddellijk zelfwerkend een vorm, die de *aard* van de aanvoeling gans nauwkeurig belichaamt! In dit geval dus de nijld. De vorm staat aanvankelijk in, dan naast zijn verwekker, met deze door een

voedingsstreng verbonden. Gelijktijdig echter neemt het zelfwerkend dadelijk onder de uitwerking van de Wet van de aantrekking van gelijkgeaarde voeling met het verzamelplaats van dezelfde aarden van vormen en krijgt van daaruit sterke toestroom, die met het jonge vorm nu de fijnstoffelijke omgeving van de betreffende mens geeft.

Ondertussen stijgt de aanvoeling hoger naar de hersenen en verwekt hier gelijkaardige *gedachten*, die zich het doel scherp vormen. Zo worden de gedachten tot kanalen of wegen, waarop de vormen naar een gans bepaald doel toe drijven, om daar te schaden, wanneer ze een bodem daarvoor vinden. Heeft echter de mens, die als doel daarvan betrokken zal worden, in zich alleen een reine bodem, dus rein willen, dan biedt hij voor deze vormen geen aangrijpingsvlak, geen verankeringsgrond. Maar daarmee worden ze niet weer onschadelijk, maar dwalen afzonderlijk verder of verenigen zich met de gelijkgeaarde in hun verzamelplaatsen, die men "vlakten" kan noemen, daar ze immers aan de Wet van hun geestelijke zwaarte onderworpen zijn en daarom *bepaalde* vlakten moeten vormen, die altijd alleen maar dezelfde geaardheden kunnen toelaten en vasthouden. Daardoor blijven ze echter voor al deze mensengeesten beslist gevaarlijk, die niet genoeg reinheid van sterk willen tot het goede in zich dragen, en brengen ten slotte ook het verderf voor hun verwekkers, daar ze steeds met deze in verbinding blijven en door de voedingsstreng voortdurend nieuwe nijdennergie op zich laten terugvloeien, die de vormen zelf uit de opeenhoping van de centrales ontvangen. Daardoor heeft het zulk een verwekker niet gemakkelijk, zich weer aan reinere aanvoelingen over te geven, terwijl hij door het op hem terugvloeien van nijdennergie daaraan zeer sterk gehinderd blijft. Het houdt hem er altijd weer vanaf. Hij wordt gedwongen, voor de opstijging veel meer inspanningen op te brengen dan een mensengeest, die niet op zulke wijze gehinderd is. En alleen door voortdurend rein willen verkommert een voedingsstreng van het kwaad beetje bij beetje, totdat hij ten laatste verdrogend krachteloos afvalt. Dat

is bevrijding van de verwekker van zulk kwaad, vooropgesteld, dat zijn vorm tot daar... geen schade aangericht heeft; want *dan* treden dadelijk *nieuwe* bindingen van kracht, die ook afgelost willen worden.

Tot een ontbinding van zulke draden behoeft er dan beslist een tweede wegkruising in het dezerzijdse of generzijdse met de door het kwaad geschade personen, totdat daardoor het besef en de vergiffenis komt. Het gevolg is, dat een opstijgen van de verwekker van zulke vormen niet voor de opstijging van de daardoor betrokkenen voor zich kan doorgaan. De verbinding- of lotsdraden houden hem tegen, zolang geen ontbinding door het weer goedmaking en vergiffenis zich voordoet.

Doch dat is nog niet alles! Dit aanvoelingswillen heeft onder de versterking van de levende "Kracht" nog een veruit grotere uitwerking; want het bevolkt niet alleen de fijnstoffelijke wereld, maar het stuurt ook het noodlot van de gehele Naschepping, waartoe de aarde en al de omgevende gesternten behoren! Het grijpt dus ook in de grofstoffelijkheid in. Opbouwend of verwoestend! Daarbij zou de mens eindelijk moeten herkennen, wat hij reeds van onzinnig aangericht heeft, in plaats van tot zegen van deze Naschepping en alle schepselen zijn plichten te vervullen, die hem de bekwaamheden van zijn geest geven. De mens vraagt dikwijls, waarom de strijd in de natuur zich laat zien, en toch richt in de Naschepping het wezenhafte zich... naar de aard van de mensen! Met uitzondering van de Oergeschapen-Wezenhaften. — Laten wij echter verder gaan:

De voortbrengsels van het aanvoelingswillen van de menselijke geest, de bovengenoemde vormen, houden echter na de losmaking van hun verwekker niet op te zijn, maar bestaan *zelfstandig*, zolang ze voeding van de met hun aard gelijkgezinde mensengeesten ontvangen! Het behoeft niet hun verwekker zelf te zijn. Ze zoeken de gelegenheid, zich deze of gene daartoe bereide mens of ook alleen maar de in afweer zwakke mensen aan te hangen. Ze zijn in slechte zin *de*

demonen, ontstaan uit nijd, haat en alle gelijkende. In goede zin zijn het echter weldoende wezens, die alleen maar liefhebbend vrede stichten en de opstijging bevorderen.

Bij al die verlopen is een aards zichtbare handeling van de mensen beslist niet noodwendig, ze voegt alleen verdere ketenen of draden eraan toe, die op het grofstoffelijke gebied moeten worden afgelost en een reïncarnatie nodig maken, wanneer de aflossing in een leven op aarde niet kan gebeuren.

Deze vormen van het menselijke aanvoelingswillen hebben *in zich* kracht, omdat ze uit *geestelijk* willen in de verbinding met de "neutrale hoofdkracht" ontstaan en, wat het belangrijkste is, omdat ze *daardoor* bij hun vorming uit het *wezenhafte* mee in zich opnemen, dat is *die* gesteldheid, waaruit de dwergen enz. zich ontwikkelen. Het willen van een dier kan dit niet volbrengen, omdat de dierenziel niets van het geestelijke in zich heeft, maar alleen van het wezenhafte. Het is dus een verloop, dat *alleen* bij de vormen van het menselijke aanvoelingswillen zich voltrekt, dat daarom sterke zegen moet brengen bij *goed* willen, maar onberekenbaar onheil door een slecht willen, daar een wezenhafte kern van zulke vormen *eigen groeikracht* in zich draagt, verbonden met de met inwerkingbekwaamheid op al het grofstoffelijke. En daarmee groeit nu de verantwoordelijkheid van de mensengeest in het gedrocht. Zijn aanvoelingswillen vormt al naar zijn aard de *goedwillende wezens* zoals ook de levende *demonen*.

Beide zijn uitsluitend producten van de bekwaamheid van de mensengeest in de Naschepping. Hun zelfwerkend voortdrijvende en daarmee onberekenbaar werkende kern ontstaat echter *niet uit het wezenhafte met wilsbekwaamheid*, waaruit de dierenzielen komen, maar uit *een lagere afgeleide* daarvan, *dat geen eigen wilsbekwaamheid bezit*. Er zijn ook in het wezenhafte zoals in de daarboven rustende afdeling van de geest vele afgeleiden en speciale geaardheden, waarover ik nog vooral moet spreken.*

Ter verdere verklaring moge nog dienen, dat het wezenhafte *ook* voeling vindt met een levende, in de Schepping rustende

*) Voordracht nr. 49: Het onderscheid in oorsprong tussen mens en dier

Kracht, die evenwel niet dezelfde is, waaraan het willen van de mensengeest aansluiting heeft, maar een afgeleide daarvan.

Juist de verschillend geaarde verbindingsmogelijkheden en verbindingsonmogelijkheden zijn de scherpste ordebewaarders in de Naschepping en leveren een vaste, onwrikbare indeling in al het worden en vergaan.

Zo ver dus grijpt het werken van de mensengeest. Ziet u de mensen nu eens heden op grond daarvan juist waarnemend aan, en jullie kunnen u indenken, welk onheil ze reeds aangericht hebben. Vooral wanneer daarbij aan de verdere gevolgen van de werkzaamheid van deze levende vormen gedacht wordt, die immers op alle schepselen losgelaten zijn! Het is zoals met de steen, die, eens uit de hand gevlogen, aan de bewaking en de wil van slingeraar onttrokken is. —

Naast deze vormen, waarvoor vergaande werkzaamheid en invloed te beschrijven een gans boek op zich in beslag zou nemen, is een andere soort, die nauw met deze verbonden is, echter een *zwakkere* afdeling vormt. Desondanks is hij toch nog gevaarlijk genoeg, om vele mensen lastig te vallen, te hinderen en zelfs ten val te brengen. Dat zijn de formaties van de gedachten. Dus de gedachtevormen, de fantomen.

Het gedachtenwillen, dus het product van de aardse hersenen, heeft in tegenstelling tot het aanvoelingswillen niet het vermogen, onmiddellijk verbinding met de in de Schepping rustende neutrale hoofdkracht te nemen. Daardoor ontbreekt deze vorm ook de zelfwerkende kern van de aanvoelingsvorm, die we in vergelijking met dierenzielen alleen “wezenhafte zielsschaduwen” kunnen noemen. Gedachtevormen blijven beslist afhankelijk van hun verwekker, met wie ze op dezelfde wijze verbonden zijn zoals de vormen van het aanvoelingswillen. Dus door een voedingsstreng, die gelijktijdig de weg vormt voor de teruglopende wisselwerking. Over deze aard heb ik echter reeds vroeger eens nauwkeurig in de voordracht “Gedachtevormen”^{*} gesproken. Daarom kan ik op deze plaats een herhaling besparen.

^{*}) Voordracht nr. 22

De gedachtevormen zijn in de Wet van de wisselwerking de zwakste gradatie. Zij werken echter desondanks nog rampzalig genoeg en kunnen niet alleen het verderf van afzonderlijke mensengeesten veroorzaken, maar zelfs grote massa's, zoals ook tot de vernietiging van ganse werelddelen kunnen bijdragen, zodra ze door de mensen al te veel gevoed en groot gekweekt worden en daardoor onvermoede macht verkrijgen, zoals het in de laatste duizenden jaren gebeurde.

Zo is het ganse kwaad *alleen* door mensen zelf ontstaan. Door hun ongeremde, verkeerde aanvoelingswillen en gedachtenwillen, alsook door hun lichtvaardigheid daarin! —

Deze beide gebieden, het rijk van de vormen van het menselijke aanvoelingswillen en het rijk van de vormen van het menselijke gedachtenwillen, waar natuurlijk ook werkelijke mensengeesten gedwongen zijn te leven, vormden nu gans alleen het arbeids- en gezichtsveld van de grootste "magiërs" en "meesters" van alle tijdsverlopen, die zich daarin verwarren en ten laatste bij het overgaan ook erin worden vastgehouden. En heden?

De "grote meesters in het occultisme", de "verlichten" van zo vele sekten en loges... het vergaat hun niet beter! Meester zijn ze alleen in *deze* rijken. Ze leven te midden van hun eigen vormen. Alleen *daar* kunnen ze "meester" zijn, niet echter in het *eigenlijke generzijdse leven!* Zo ver gaat hun macht en meesterschap nooit.

Betreurenswaardige mensen, om het even, of ze zich nu aan de zwarte of aan de witte kunst toekennen, al naar de aard van het slechte of het goede willen... zij dachten en denken zich geweldig in de kracht van de geest, en zijn in werkelijkheid minder dan een daarin *onwetend* mens. Deze staat in zijn kinderlijke eenvoud ver *boven* de op zichzelf lagere arbeidsvelden van zulke "onwetende" geestvorsten, dus *hoger* in geest dan deze.

Het zou nu nog allemaal schoon en goed zijn, wanneer de uitwerkingen van werkzaamheid van zulke groten terugwerkend *uitsluitend* op deze zelf zouden kunnen

terugvallen, maar zulke "meesters" maken door hun inspanningen en werkzaamheden de op zich onbeduidende lage gebieden meer in beweging, woelen ze onnodig om en versterken ze daarmee ook tegen gevaren tegen alle zwakken in de afweer. Voor anderen blijft het gelukkigerwijze ongevaarlijk; want een argeloze mensengeest, die zich zijn bestaan kinderlijk verheugt, stijgt zonder meer *boven* deze lage gebieden uit, waarin de wetende zich ingraven en ten laatste ook daarin vastgehouden worden door de door henzelf versterkte vormen en voortbrengsels. Hoe ernstig dit alles ook te nemen is, het werkt van boven uit gezien onuitsprekelijk belachelijk en treurig, de mensengeest onwaardig. Want in zich opgeblazen door verkeerde eigendunk kruipen en krabbelen ze met kitsch opgesmukt ijverig omheen, om een dergelijk rijk leven in te blazen. Een schaduwrijk in de meest ware zin, een ganse wereld van *schijn*, die al het mogelijke en onmogelijke voorspiegelen bekwaam wordt. En hij, die het eerst opriep, kan het ten laatste niet weer verbannen, moet bezwijken! IJverige speuren velen nu in deze lage gebieden heen en weer en denken trots, welke ongehoorde hoogten ze daarmee bereiken. Een zuivere en eenvoudige mensengeest kan evenwel deze lage gebieden zonder meer achteloos doorschrijden, zonder zich daarin op enigerlei wijze te moeten ophouden.

Wat zal ik dan over zulke "groten" nog veel zeggen? Niet één zou ernaar luisteren, daar ze in hun schijnrijk voor een tijd datgene kunnen schijnen, wat ze in het werkelijke bestaan *van de levende geest* nooit kunnen worden; want daar betekent het voor hen: "dienen". Daar houdt het meester-willen-zijn snel op. Om deze reden strijden ze daartegen, daar hun door de waarheid veel ontnomen wordt! De moed ontbreekt, om zoiets te verdragen. Wie laat zich graag de ganse opbouw van zijn inbeelding en ijdelheid omstorten? Dat zou reeds een *waar* en werkelijk *groot mens* moeten zijn! En zo iemand zou niet in dergelijke valstrikken van de ijdelheid verzonken.

Er is daarbij alleen maar een ding bedroevend: hoeveel, of beter gezegd, hoe weinig mensen zijn in zich zo helder en vast,

hoe weinige beschikken nog over zo een kinderlijke, blijde eenvoud, dat ze *zonder gevaar* door deze gebieden kunnen gaan, die door het mensenwillen lichtzinnig geschapen worden en voortdurend versterkt. Voor alle anderen echter wordt daardoor altijd meer een voortdurend alleen vergrotend gevaar opgeroepen.

Wanneer toch de mensen eindelijk *werkelijk ziende* daarin mochten worden! Hoeveel onheil zou kunnen worden afgewend. Door reiner aanvoelen, rein denken van ieder mens zouden alle generzijdse, duistere en donkere gebieden spoedig zo krachteloos moeten worden, dat zelfs voor de daar vastgehouden worstelende mensengeesten een snellere verlossing komt, omdat ze zich uit de zwakker wordende omgeving gemakkelijker zouden kunnen losrukken. —

Nauwkeurig zoals nu zo vele grote "meesters" hier op aarde, zo beleven ook in het generzijdse mensengeesten alles als gans *echt* in de verschillende omgevingen, vormen en voortbrengsels, om het even, of in de lagere duistere ofwel in fijnstoffelijk reeds hogere, vriendelijker streken... de angst zoals ook de vreugde, vertwijfeling zoals bevrijdende verlossing... en toch bevinden ze zich daarbij helemaal niet in het rijk van het werkelijke leven, *maar het enige werkelijk levende daarbij zijn alleen maar zijzelf!* Al het andere, hun gans verschillende van aard en zich veranderende omgeving, kan alleen maar bestaan door henzelf en hun gelijkgezinden hier op aarde.

De hel zelf is zelfs alleen maar een product van de mensengeesten, weliswaar bestaand en ook ernstig gevaar in zich houdend, vreselijk lijden veroorzakend, doch helemaal afhankelijk van het willen van al deze mensen, wiens de gewaarwordingen de hel tot het bestaan kracht toevoeren uit de neutrale Godkracht, die in de Schepping tot benutting door de mensengeesten rust. De hel is dus geen inrichting van God, maar een werk van de mensen!

Wie *dat* juist herkent en het besef dan bewust verwerkt, zal velen helpen, ook gemakkelijker zelf opstijgen naar het Licht, *waarin alleen al het werkelijke leven is.*

Als de mensen zich toch tenminste nog eenmaal *zo wijd* openstelden, dat ze te vermoeden in staat zouden worden, welk een schat voor hen in deze Schepping rust! Een schat, die door iedere mensengeest ontdekt en verheven moet worden, dat betekent, *die bewust gebruik moet worden*: de door mij zo dikwijls aangehaalde neutrale Hoofdkracht. Ze kent het verschil tussen goed en kwaad niet, maar staat buiten deze begrippen, is eenvoudig "*levende Kracht*".

Ieder aanvoelingswillen van een mens werkt *als sleutel* op de schatkamer, vindt voeling met deze hoge Kracht. Het goede willen zoals het slechte willen. Beiden worden door de "Kracht" versterkt en levend gemaakt, omdat deze op het aanvoelingswillen van de mensengeest dadelijk reageert. En *uitsluitend* op deze, anders op niets. De *aard* van het willen wordt door de mens aangegeven, dit ligt alleen in zijn hand. De Kracht brengt noch goed noch kwaad, maar hij is eenvoudig "Kracht" en brengt tot leven, wat de mens gewild heeft.

Belangrijk hierbij is het toch te weten, dat de mens deze verlevendigende Kracht niet in zichzelf draagt, *maar alleen de sleutel ervoor in het vermogen van zijn aanvoelen bezit*. Hij is dus beheerder van deze scheppend vormende Kracht, die volgens zijn willen werkt. Om deze reden heeft hij rekenschap af te leggen over de bestuurswerkzaamheid, die hij ieder uur uitoefent. Onbewust echter speelt hij daarbij met het vuur zoals een onwetend kind en richt daarom ook zoals zulke grote schade aan. Hij behoeft echter niet onwetend te zijn! Dat is *zijn* fout! Alle profeten en ten laatste de Godszoon hebben zich ingespannen, om in gelijkenissen en leren klaarheid over dit punt te geven, om de weg te tonen, die de mensen moeten gaan, *hoe* ze moeten aanvoelen, denken, handelen, om daarbij *goed* te gaan!

Het ware echter tevergeefs. Met deze geweldige, de mensen toevertrouwde macht speelden ze verder alleen naar *eigen* goeddunken, zonder naar de waarschuwingen en raadgevingen uit het Licht te luisteren, en brengen nu daarmee ten laatste de ineenstorting, de vernietiging van hun werken en ook van

hunzelf; want deze Kracht werkt gans neutraal, versterkt het goede zoals het slechte willen van een mensengeest, verbrijzelt echter daardoor zonder aarzelen ook de wagen en de bestuurder koud in puin, zoals bij auto's, die verkeerd geleid worden. Het beeld is zeker eindelijk duidelijk genoeg. Door willen en gedachten besturen de mensen het lot van de gehele Naschepping, zoals ook dat van hun eigen, en weten niets daarvan. Ze bevorderen opbloeien of het afsterven, ze kunnen opbouw in de volste harmonie bereiken of ook *de* wilde chaos, die zich thans voordoet! In plaats van verstandig op te bouwen, bedrijven ze alleen onnodig tijd- en krachtverkwisting in zo vele ijdele nietigheden. Inzichtelijke mensen noemen het nu straf en gericht, wat in zekere zin juist is, en toch zijn het de mensen *zelf* geweest, die al dat er bijhaalden, wat nu gebeurt.

Dikwijls waren er denkers en waarnemers, die reeds dit alles vermoeden, doch ze gingen daarbij dwalen bij de verkeerde aanname, dat deze macht van de mensengeest zich als een teken van eigen goddelijkheid vertoont. Dit is een dwaling, die alleen aan een eenzijdige-uiterlijke waarneming ontspringt. De mensengeest is noch God noch goddelijk. Zulke wetend-willenzijnde zien alleen de schaal van het gebeuren, echter niet de kern. In de uitwerking verwisselen zij de oorzaak. Uit dit gebrek aan begrip kwamen betreurenswaardig vele dwaalleren en aanmatigingen. Daarom beklemtoon ik nog eens: de Godskracht, die de Schepping steeds doortrekt en in haar rust, is aan alle mensengeesten *alleen maar geleend*. Deze kunnen haar *benuttend besturen*, maar ze hebben haar niet in zich, *zij is hun niet eigen!* Het Goddelijke alleen is deze kracht eigen. Het gebruikt haar echter slechts ten goede, omdat het Goddelijke het duister geheel niet kent. De mensengeesten echter, die haar geleend is, verschaften zich daarmee een moordkuil!

Daarom roep ik allen nogmaals dringend toe: houdt de haard van het willen en van uw gedachten rein, jullie stichten daarmee vrede en zijt gelukkig! De Naschepping zal eindelijk daarmee ook op de Oerschepping nog gelijkend worden, waarin

alleen maar licht en vreugde heersen. Dit alles ligt in de mensenhand, in het kunnen van één ieder zich-bewuste mensengeest, die geen vreemdeling meer in deze Naschepping blijft! — —

Zo veel van mijn toehoorders en lezers zullen in stilte wensen, dat ik bij de verklaringen nog één of ander treffend beeld van zulk een gebeuren breng, een levend uitzicht geef tot beter begrip. Anderen weer zal dit storen. Er zullen ook zulke zijn, die bij zichzelf zeggen, dat ik daarmee de ernst van het gezegde verzwak, omdat de weergave van een levend gebeuren in deze gebieden gemakkelijk als fantasie of helderziend kan worden opgevat. Zoiets heb ik zelfs reeds moeten horen, toen ik mijn voordrachten: "De Heilige Graal" en "Lucifer" publiceerde. Diep onderzoekende mensen echter, wier de geestelijke oren niet afgesloten zijn, voelen daarbij aan datgene, waartoe het door mij gezegd wordt. Voor hen gans alleen geldt ook het beeld, dat ik daarover wil geven; want zij zullen weten, dat het noch fantasie noch helderziendheid is, maar meer.

Laten wij dus een voorbeeld nemen: een moeder heeft zich door verdrinken het leven benomen en daarbij ook haar tweejarig kind mee in de aardse dood getrokken. Bij het generzijdse ontwaken bevindt ze zich dan in een donker modderig water aan het verzinken; want het laatste verschrikkelijke ogenblik van de ziel is in het fijnstoffelijke levend geworden. Het is de plaats, waar alle gelijkgeaarden samen met haar in voortdurende kwelling hetzelfde ondergaan. Haar kind houdt zij daarbij in de armen, het klampt zich in doodsangst aan de moeder vast, ook wanneer ze het bij de aardse daad *tevoren* in de vloed slingerde. Deze ontzettende ogenblikken heeft ze al naar haar zielsgeaardheid een kortere of langere tijd te doorleven, moet dus voortdurend aan het verdrinken zijn, zonder daarbij aan een einde te komen, zonder het bewustzijn te verliezen. Het kan tientallen jaren en nog langer duren, totdat in haar ziel de echte roep om hulp ontwaakt, die op reine deemoed berust. Dit is niet gemakkelijk gebeurt; want om haar heen is alles uitsluitend

van dezelfde geaardheid, echter geen licht. Ze hoort alleen gruwelijke verwensingen en vloeken, ruwe woorden, ziet alleen de grofste lomphheid.

Nu zal mettertijd wellicht vooreerst de drang in haar ontwaken, tenminste haar kind daarvoor te beschermen of het weg te brengen uit deze vreselijke omgeving en het voortdurende gevaar en kwelling. Angstvol houdt ze het daarom in het eigen moeten-verzinken boven de stinkende, dik vloeibare oppervlakte, terwijl zo vele andere gestalten in haar nabijheid zich vastklampend, proberen haar mede in de diepte te trekken.

Deze loodzware wateren zijn fijnstoffelijk levend geworden, nog niet scherp omlinjende gedachten van de zelfmoordenaars door verdrinken, evenals van al diegenen, die nog op de aarde zijn en zich met dergelijke gedachten belasten. Deze hebben verbinding met elkaar en voeren gelijktijdig aantrekkelijk elkaar altijd nieuwe versterking toe, waardoor de kwelling eindeloos hernieuwd wordt. Het water zou moeten opdrogen, wanneer in plaats van de gelijkgeaarde toevoer frisse, vrolijke, levensvreugde gedachtegolven van de aarde toestroomden.

De zorg om het kind nu, die moederlijke natuurdrijf mettertijd tot zorgende en angstige liefde kan laten aangroeien, krijgt kracht genoeg, om de eerste reddingstrede van de trap voor de moeder te vormen, die haar uit deze kwelling wegvoert, die zij zich door dergelijke voortijdige beëindiging van haar aardse bestaan schiep. Doordat zij het kind nu voor de kwelling wil bewaren, die zij toch eerst zelf mee aangetrokken heeft, voedt zij iets edels in zich, wat kan haar ten laatste heffen naar een volgende, niet zo donker omgeving.

Het kind in haar armen is echter niet in werkelijkheid de levende ziel van het kind, dat zij moordend meetrok in de vloed. Zulke onrechtvaardigheid kan niet voorkomen. In de meeste gevallen dartelt zich de *levende* kinderziel in zonnige gebieden, terwijl het kind in de armen van de worstelende moeder alleen maar... een fantoom is, een levende vorm van de

aanvoeling van de moordenaressen en ook... die van het kind! Het kan nu een schuldvorm zijn, dus onder de druk van het schuld bewustzijn ontstane of een vertwijfelingsvorm, haatvorm, liefdesvorm, om het even, de moeder waant, dat het het levende kind zelf is, omdat de vorm immers het kind volkomen gelijkend is en zich ook zodanig beweegt, huult enz. Op zulke bijzonderheden en de vele variaties wil ik niet ingaan.

Er zouden talloze gebeurtenissen kunnen worden beschreven, waarvan de soorten altijd nauwkeurig aan de voorafgegangene daden gebonden zijn.

Eén ding echter wil ik nog noemen, als voorbeeld, hoe het uit het aardse leven in het generzijdse overgaat.

Nemen we aan, een vrouw of een meisje is ongewenst in de toestand gekomen, moeder te worden, en heeft, zoals het helaas zeer dikwijls gebeurt, ietwat daartegen ondernomen. Ook wanneer alles in bijzonder gunstige gevallen zonder *lichamelijke* beschadiging voorbijging, zo is het toch daarmee gelijktijdig ook niet afgelost. De fijnstoffelijke wereld als de omgeving na de aardse dood registreert nauwkeurig en niet te beïnvloeden. Vanaf het ogenblik, waar het gebeurde, heeft zich een fijnstoffelijke lichaam van het wordende kind aan de fijnstoffelijke hals van de onnatuurlijke moeder vastgeklampt, om van deze plaats niet eerder weg te gaan, dan wanneer de daad afgelost zal zijn. Dat bemerkt natuurlijk het betreffende meisje of de vrouw niet, zolang ze in het grofstoffelijke lichaam op de aarde leeft. Zij heeft hoogstens hier en daar eens een licht beklemmend gevoel als uitwerking, omdat het kleine fijnstoffelijke lichaam van het kind in verhouding tot het grofstoffelijke lichaam vederlicht is, en heden de meeste meisjes veel te afgestompt zijn, om deze kleine last te bespeuren. Dit afgestompt-zijn is echter beslist geen vooruitgang, is ook geen teken van sterkere gezondheid, maar betekent achteruitgang, het teken ziel-begraven-zijn.

Op het ogenblik van het aardse sterven echter wordt de zwaarte en de dichtheid van het aanhangende

kinderlichaampje *van dezelfde aard* met het voortaan uit het aardse lichaam uitgetreden fijnstoffelijke lichaam van de moeder en hiermee tot een besliste last. Het zal het fijnstoffelijke lichaam van de moeder dadelijk dezelfde ongemak veroorzaken, zoals op aarde het aanklampen van een grofstoffelijk kinderlichaam aan haar hals. Dit kan nu al naar de aard van het voorafgegane gebeuren tot een adembenemende kwelling toenemen. De moeder moet in het generzijdse dit kinderlichaam met zich meeslepen, wordt niet eerder daarvan vrij, totdat bij haar de moederliefde ontwaakt en zij trouw zorgend het kinderlichaam onder opgeven van eigen gemak moeizaam elke verlichting en zorg zoekt te bieden. Tot daarheen echter is zeer dikwijls een lange, doornvolle weg!

Aan deze verlopen ontbreekt natuurlijk ook een zekere treurige vrolijkheid niet. Men hoeft zich immers alleen voor te stellen, dat één of ander mens, voor wie de scheidsmuur tussen het leven op aarde en het generzijdse weggenomen is, in een familie of een gezelschap treedt. Daar zitten misschien dames in ijverig gesprek. Eén van de vrouwen of "jonkvrouwen" vervalt gedurende het onderhoud in zedelijke verontwaardiging van een verwerpend oordeel over haar medemensen, terwijl de bezoeker juist aan de hals van deze zo ijverende of hoogmoedige een of ook zelfs meerdere kinderlichaampjes hangend waarneemt. En niet alleen dit, maar ook aan *ieder* ander mens hangen de werken van diens werkelijke willen duidelijk zichtbaar, die dikwijls in de meest groteske tegenspraak met zijn woorden staan en met dat, zoals hij graag zou willen schijnen en zich tegenover de wereld ook zoekt te handhaven.

Hoe menige rechter zit veel zwaarder belast voor een door hemzelf veroordeelde, dan deze het is. Hoe snel zijn de weinige jaren op aarde voorbij, en dan staat hij voor *zijn* Rechter, voor wie andere Wetten gelden. Wat dan?

De grofstoffelijke wereld kan een mens helaas in de meeste gevallen gemakkelijk bedriegen, in de fijnstoffelijke wereld

daarentegen is dit uitgesloten. Daar *moet* de mens gelukkigerwijze werkelijk datgene oogsten, wat hij gezaaid heeft. Daarom behoeft niemand te vertwijfelen, wanneer hier op aarde toch tijdelijk het onrecht de overhand behoudt. Niet één enkele slechte gedachte blijft ongestraft, ook wanneer hij niet tot grofstoffelijke daad geworden is.

Occulte scholing, vleesvoeding of plantaardige voeding.

De inspanningen, die van de occulte scholing zoals ook die van de zogenaamde levenshervorming, hebben zich een hoog doel gesteld, dat te bereiken een volgende periode in de ontwikkeling van de mensheid betekent. De tijd van de vervulling van dit waardevolle *doel* zal ook komen. De thans omhoogschietende inspanningen daartoe behoren echter slechts tot het gistingsproces van deze nieuwe tijd.

Maar terwijl nu de leiders van de occulte inspanningen met hun beste bedoeling op het voor henzelf onbekende gebied een volkomen verkeerde weg ingeslagen hebben, die niets anders bereikt, dan het duister vrij baan te verschaffen en de mensheid aan versterkte generzijdse gevaren bloot te stellen, zo grijpen de zogenaamde levenshervormers tot het bereiken van hun toe te juichen doel ver boven deze uit, met het oog op de *huidige tijd!* De werkzaamheden van beide delen moeten anders aangevat worden. De geestelijke oefeningen eisen een *hogere* geaardheid dan de tot dusver werkzame, van de grond af. Er moet hierin een gans andere weg ingeslagen worden, om tot de hoogte te kunnen komen. De huidige weg voert uitsluitend in lager struikgewas in het generzijdse, waarin het grootste deel van de navolgende door het donker gans omstrengeld en naar beneden getrokken wordt.

De *juiste* weg moet reeds *van het begin af naar omhoog* voeren, hij mag zich niet eerst in minderwaardige en hoogstens gelijkstaande omgeving verliezen. De beide wegen hebben geen gelijkenis, zijn reeds in hun grondgeaardheid gans verschillend. De juiste weg heft innerlijk dadelijk omhoog, gaat dus reeds *van het begin af* opwaarts, zonder eerst de

gelijkwaardige fijnstoffelijke omgeving te beroeren, nog veel minder de minderwaardige; want dit is niet nodig, daar het in de normale zin alleen een opwaartsstreven vanaf de aarde moet zijn. Daarom zij nogmaals ernstig gewaarschuwd voor alle acrobatiek van de geest.

De geest behoeft gedurende zijn aardsverblijf voor de *volledige* vervulling van zijn bestaansdoel onvoorwaardelijk een gezond, krachtig lichaam, in een aardse normale toestand. Wordt deze toestand van het lichaam verschoven, dan verstoort een dergelijke verschuiving de dringend noodwendige harmonie tussen het lichaam en de geest. *Alleen deze* brengt een gezonde, krachtige ontwikkeling van de geest, die ziekelijke uitwassen niet toelaat.

Het gezonde, niet onderdrukte lichaam zal als gevolg van zijn normale toestand op gans natuurlijke wijze altijd met de geest harmoniëren, hem daarmee een vaste grondslag in het stoffelijke bieden, waarin de geest niet zonder doel staat, en daardoor hem ook de beste hulp geven, om deze zijn doel tot zelfontwikkeling en gelijktijdige bevordering van de Schepping volledig te vervullen.

Ieder lichaam verwekt bepaalde uitstralingen, die de geest voor zijn werkzaamheid in de stoffelijkheid beslist behoeft. Het is deze voor allen de zo geheimvolle seksuele kracht, die onafhankelijk van de geslachtsdrift blijft. Bij een verschuiving van de harmonie tussen lichaam en geest wordt nu deze kracht van de doorstraling en de uitstraling naar een andere richting getrokken, en daardoor voor het eigenlijke doel verzwakt. Dit brengt een hindernis of verlamming van de vervulling in het bestaan van de geest in het stoffelijke. Het gevolg daarvan is, dat ook de geest niet tot een normale ontwikkeling kan komen, en daarom beslist op één of ander later punt zijn gewilde opstijging vermoeid moet terugzinken, om een groot deel van zijn ontwikkelingsgang uit de natuur der zaak nog eens te moeten inhalen. Want wat hij in het grofstoffelijke verzuimt, dat kan hij niet in het fijnstoffelijke inhalen, omdat hem daar de uitstralingen van het grofstoffelijke lichaam daartoe ontbreken. Hij moet terug, om deze leemte op te vullen.

Ook in deze gebeurtenissen ligt een dergelijke heldere zakelijkheid, een natuurlijk en eenvoudig gebeuren, zoals het anders geheel niet kan zijn. Ieder kind zal daarover in het duidelijke zijn, en het voor vanzelfsprekend vinden, zodra het eens de Grondwetten goed begrepen heeft. Het vereist voor mij nog een ganse rij voordrachten, om de geweldige Schepping van de mensheid zo nabij te brengen, dat haar al het gebeuren daarin in hun natuurlijkste gevolgtrekkingen zelf achterwaarts en voorwaarts kan overzien, in zijn onvergelykelijke, heerlijke Wetmatigheid.

Dit afbuigen van de voor de geest in het stoffelijke noodwendige seksuele kracht kan op velerlei manieren gebeuren. Door overdrijving van de geslachtsuitoefening of ook slechts prikkeling daartoe. Evenzo door de occulte scholingen of verkeerde geest oefeningen, bij degene de geest deze kracht van het rijpe lichaam gewelddadig voor zich opeist, om hem voor deze verkeerde, onnodige manier van zijn werking te vergooien. In beide gevallen een verkeerd aanwending, dat met de tijd, ook verzwakking van het lichaam moet naar zich trekken. Het verzwakte lichaam kan dan wederom niet meer zo sterke uitstralingen opbrengen, zoals ze de geest werkelijk nodig heeft, en zo verzielt de ene door de andere meer en meer. Het komt daarmee tot een eenzijdigheid, die *altijd* ten koste van het juiste doel gaat en daarom schade brengt. Ik wil hier niet ingaan op andere zijwegen, waarbij de geest evenzo te veel van de seksuele kracht voor verkeerde doelen nodig heeft en daarmee voor het hoofddoel te weinig heeft, zoals bij het onzinnig lezen van boeken, die in de fantasie een verkeerde wereld ontstaan laten, en anderen meer.

De geest komt hier in alle gevallen *onrijp* in de fijnstoffelijke wereld en neemt ook een *zwak* fijnstoffelijk lichaam mee. De gevolgen van dergelijke aardse zonden grijpen zo ingrijpend in het ganse bestaan, dat ieder mens daarvoor in veelvoudig zwaarte moet boeten. Zulk een verzuiming, dergelijk verkeerd handelen in de aardse tijd hangt hem dan hinderend aan en wordt hem altijd zwaarder, totdat hij, zoals reeds gezegd, aan

een zeker punt van zijn opstijging niet verder kan en dan terugzinkt, daarheen, waar zijn verkeerd handelen inzette. Het is tot aan de grens, waarop hij nog zijn harmonie bezat.

De sterkte van een door occulte scholing ten koste van het lichaam grootgebrachte geest is ook alleen *schijnbaar*. De geest is dan *niet sterk*, maar als een kasplant, die nauwelijks de wind, en nog veel minder de stormen kan standhouden. Een dergelijke geest is *ziek*, niet vooruitgegaan. De toestand lijkt op kunstmatig opgewekte koorts. De koortslijder kan ook tijdelijk over buitengewone kracht beschikken, om dan des te meer terug te zinken in de zwakte. Wat echter bij de koortslijders alleen maar seconden of minuten zijn, dat is bij de geest gelijkbetekenend met tientallen jaren en eeuwen. Er komt het ogenblik, waarop dit alles zich bitter wreekt. Ik waarschuw daarom nog eens! —

De harmonie is overal het enige juiste. En tot harmonie leidt alleen de *middenweg* in alles. De schoonheid en de kracht van de harmonie wordt toch zoveel bezongen. Waarom wil men ze hier niet laten gelden en ze beslist verstoren?

Alle occulte scholingen in de tot dusverre aard zijn verkeerd, zelfs als het doel hoog en noodwendig is. —

Gans anders bij de leiders en de aanhangers van de zogenaamde levenshervormingen. Hier is de weg wel juist, echter men wil *datgene* reeds *heden* doen, wat *eerst in mensenleeftijden* aangebracht zal zijn, en om deze reden is het heden voor de meeste mensen in de eindwerking niet minder gevaarlijk. *Het ontbreekt de noodwendige overgang*. De tijd om te beginnen is daar! Men mag er echter niet zonder meer met beide voeten inspringen, maar men moet die mensheid *langzaam* eraan voeren. Daarvoor voldoen niet tientallen jaren! Zoals het heden gehandhaafd wordt, heeft in werkelijkheid ook bij schijnbaar welbevinden van het lichaam een verzwakking plaats door de snelheid van de overgang. En het dus verzwakte lichaam zal nooit weer sterk kunnen worden!

Plantaardige voeding! Deze brengt gans juist de verfijning van het menselijk lichaam, een veredeling, ook de versterking en grote gezondheid. Daarmee zal ook de geest nog meer verheffen. *Maar dit is alles nog niet dadelijk voor de mensheid van heden.* In het streven en in het vechten mist men het bezonnen leiderschap. Het lichaam van heden voldoet onder geen omstandigheden gans onmiddellijk plantaardig voedsel, zoals het zo dikwijls geprobeerd wordt. Het is gans goed, wanneer het voorbijgaand en misschien eens jarenlang bij zieken aangewend wordt, zelfs noodzakelijk, om ietwat helemaal te genezen of eenzijdig versterkend het één of ander een handje te helpen, maar dat is niet duurzaam. Het moet dan langzaam weer met de van de mensen huidige zo gewone voeding begonnen worden, wanneer het lichaam zijn volle kracht wil behouden. De schijn van het welbevinden bedriegt. Zeker, het is zeer goed, wanneer ook gezonde mensen eens een tijd lang alleen de plantaardige voeding gebruiken. Ze zullen zich dan zonder twijfel wel voelen en ook een vrije opleving van hun geest voelen. Dit brengt echter de *afwisseling* met zich mee, zoals iedere afwisseling verfrist, ook geestelijk.

Behouden zij echter de eenzijdige voeding plotseling voortdurend bij, zo zullen ze het niet bemerken, dat ze in werkelijkheid ook zwakker worden en voor vele dingen veel gevoeliger. De rust en het evenwichtigzijn is in de meeste gevallen geen sterkte, maar een zwakte van gans bepaalde aard. Het toont zich aangenaam en niet neerdrakkend, omdat het zijn oorsprong niet in een ziekte heeft.

De evenwichtigheid is gelijksoortig zoals de evenwichtigheid van het uiterlijk van het zwakker wordende lichaam van de nog gezonde *ouderen*. Hij staat tenminste veel dichter bij deze soort van zwakte dan bij de zwakte van een ziekte. Het lichaam kan daarbij door het plotseling ontbreken van de sedert duizenden jaren gewoonten niet de seksuele kracht opbrengen, die de geest behoeft tot de volle vervulling van zijn doel in het stoffelijke. —

Vele uitgesproken vegetariërs bemerken het aan de lichte matiging van de geslachtsdrift, wat ze als vooruitgang vreugdevol begroeten. Er is in dit echter absoluut niet het teken van veredeling van hun geest door het plantaardige voedsel, maar het *afnemen* van de seksuele kracht, dat evenzo ook de vermindering van hun geestelijke opleving in het stoffelijke naar zich moet trekken.

Er zijn hier dwaling over dwaling voorhanden, omdat de mens bijna altijd alleen het meest nabije voor zich ziet. Zeker, het is te begroeten en een vooruitgang, wanneer door veredeling van de geest de lagere geslachtsdrift veel gematigder wordt dan hij het heden is. Het is ook juist, dat het vleesgebruik de lagere geslachtsdrift verhoogt, echter wij mogen daarbij niet naar de huidige mensheid meten; want bij dezen is de geslachtsdrift *eenzijdig ziekelijk aangekweekt* geworden, hij is heden altijd onnatuurlijk. Dit is echter niet alleen op de kosten van het vleesgebruik te boeken.

De matiging van de geslachtsdrift is ook absoluut niet afhankelijk van de vermindering van de seksuele kracht. Integendeel, deze is in staat, de mensengeest *vorderend* bij te staan, hem van de huidig uitgesproken afhankelijkheid van de ruwe drift te *bevrijden*. De seksuele kracht is zelfs het *beste middel* daartoe. —

De leiders van de huidige levenshervormingen zijn door hun inspanningen gereed om als pioniers van de volgende komende grote verdere ontwikkelingstijd van de mensheid aan te zien, die onder alle omstandigheden zal intreden en onhoudbaar, zegevierend voorwaarts dringt, ook wanneer zich al het beperkte oude vertwijfeld vechtend er tegenover stelt. Doch *deze pioniers moeten eerst tot leiders worden!* Een leider durft het bestaande van het tegenwoordige niet achteloos erover kijken. Hij moet gelijktijdig verder kijken in de toekomst, ook over al het grofstoffelijke nog voorbij. En daar zal hij herkennen, dat op deze thans gebruikte aard steeds een leemte moet blijven, die zich altijd voelbaar maakt, ten laatste ook bij het beste bouwwerk een instorting afdwingt. De brug

ontbreekt! Zodat de lichamen van de huidige mensheid zonder nadeel voor werkzaamheid van de geest ook kunnen meevolgen.

De overgang als eerste trede is het beperken op alleen maar *wit vlees*. Dat betekent: gevogelte, kalfsvlees, lams en anderen naast de verhoogde plantenvoeding. Alleen zo kan langzaam een schrede naar de anderen toekomen. Tot ten laatste in rustige overgang het lichaam zo gekweekt is, dat het de volle kracht uit de plantenvoeding behoudt.

"Veronachtzaamt uw lichaam niet", zou ik waarschuwend naar de ene groep willen toeroepen! De andere groep omgekeerd: "Denkt aan de geest!" Dan zal het juiste reeds nog uit de verwarringen van de huidige tijd rijpen.

Op de beschouwingen, dat geen dier gedood mag worden, ga ik thans geheel niet op in; want ook de plant heeft immers een ziel. Het toont alleen achterstand, wanneer men dus denkt, en een niet-binnengedrongen-zijn in de tot dusverre geheimen van de Schepping. —

Heilmagnetisme.

Het heilmagnetisme neemt één van de leidende plaatsen in de verdere ontwikkeling van het menselijk geslacht in.

Wanneer ik van magnetiseurs spreek, zo zijn daarmee alleen de ernstige begaafden bedoeld, die met eerlijk willen de mensheid te helpen bereid zijn. Niet ongeveer de schare van hen, die met een geringe gemiddelde uitstraling, veel woorden en geheimvolle gebaren grote dingen wanen te presteren.

Nerveuze onrust gaat zwaar heden door de rijen van die dapperen, die reeds sedert jaren in zo vele gevallen hun medemens en de beste aardse gave brachten, die ze konden brengen: de genezing van zo menig lijden door het zogenaamde magnetisme van hun lichaam of door de overdracht van soortgelijke stromingen uit het fijnstoffelijke, het generzijdse.

Helaas wordt voortdurend opnieuw geprobeerd, de klasse der magnetiseurs als minderwaardig te benoemen, wanneer zelfs niet als erger, hen te hinderen en te onderdrukken. Men blaast met veel geschreeuw enkele uitzonderingen in het ongehoorde op, bij degenen lage handelsgeest oneerlijke karakters schiep, of waar reeds van het begin af bedrieglijke bedoelingen ten grondslag lagen, terwijl bij de beoefenaars de schone gave geheel niet voorhanden was.

Kijkt toch om u heen: waar zijn bedriegers, zwendelaars *niet* voorhanden? Ze zijn overal te vinden! In andere beroepen zelfs nog veel meer. Om deze reden ziet één ieder direct duidelijk het bij zulke aantijgingen dikwijls *gewilde* onrecht.

Maar de nijd, nog meer de vrees, laat thans het aantal van de tegenstanders en van de vijanden groeien. Bij bier- en wijngelagen kan natuurlijk *deze* kunst van genezing *niet* verworven worden.

Ze vereist ernstige en vóór alle dingen ook pittige en gezonde mensen!

Daarin zal wel de grootste oorzaak van alle nijd liggen, die de hoofdvijandigheden dan naar zich trekt; want voorwaarden van zulke aard zijn heden niet gemakkelijk te vervullen. En wat daarin eens verzuimd werd, laat zich niet weer inhalen.

Bovendien is *echte*, sterke geneeskracht ook niet aan te leren. Ze is een gave, die de daarmee begaafde tot een geroepene maakt.

Wie zulke mensen wil onderdrukken, geeft daarmee het bewijs, dat hij het welzijn van de mensheid *niet* voor ogen, nog veel minder in het hart heeft. Hij laadt zich daarmee ook een schuld op, die hem tot noodlot moet worden.

De kleine schare van dapperen behoeft niet bang te zijn. Ook zij zijn voorlopers van de nieuwe tijd. De hindernissen zijn alleen maar schijnbaar, nietszeggend, voorbijgaand. In werkelijkheid vormen ze een zeker teken van het spoedige, blijde en fiere opstijgen.

Leeft het tegenwoordige!

Beschouwt men de mensen, dan bevinden zich er verschillende afdelingen. Het ene deel leeft uitsluitend in het verleden. Dat betekent, ze beginnen het pas te begrijpen, wanneer ietwat voorbij is. Zo komt het, dat ze zich over ietwat gebeurende noch echt kunnen verheugen, noch de ganse zwaarte van een zaak aanvoelen. Pas achteraf beginnen ze erover te spreken, ermee te dwepen of erover te treuren. En in dit voortdurend alleen over het verleden te spreken en zich daarin goed voelen of betreuren, zien ze over het hoofd steeds weer opnieuw het tegenwoordige gebeuren. Pas als het oud is geworden, voorbij gegaan, dan beginnen ze het te waarderen.

Een ander deel weer leeft in de toekomst. Zij wensen en hopen altijd alleen op de toekomst en vergeten daarbij, dat het tegenwoordige hun zo veel te bieden heeft, vergeten ook, zich zo te bewegen, dat veel van hun toekomstdromen werkelijkheden zouden kunnen worden.

Beide delen, waartoe het grootste aantal van de mensen behoren, hebben in werkelijkheid nagenoeg niet op aarde geleefd. Ze verbeuzelen hun aardse tijd.

Er zullen ook mensen zijn, die bij de oproep: "Leeft het tegenwoordige", ietwat gans verkeerd opvatten; misschien, dat ik daarmee wil aansporen, tot het uitbuiten en genieten van één ieder ogenblik, tot een zekere lichtzinnige leven aanmoedigde. Er zijn er al genoeg, die met deze wijze instemmend zinloos door het leven tuimelen.

Wel vereis ik met deze oproep een beslist uitbuiten van iedere minuut, echter *innerlijk*, niet oppervlakkig, uiterlijk alleen. Ieder uur van het tegenwoordige moet tot werkelijk beleven voor de mensen worden! Het leed zoals ook de vreugde. Hij moet met zijn ganse zintuigen en denken, met het

aanvoelen aan ieder tegenwoordige geopend zijn en daarmee *wakker*. Alleen zo heeft hij winst van het aardse zijn, die daarin voor hem voorzien is. Noch in de gedachten aan het verleden, noch in de dromen voor de toekomst kan hij werkelijk beleven vinden, zo sterk, dat het zijn geest een stempel opdrukt, dat hij als winst mee in het generzijdse neemt.

Leeft hij niet mee, dan kan hij ook niet *rijpen*, het rijpen hangt alleen van het beleven af.

Heeft hij nu in het aardse bestaan niet steeds het *tegenwoordige* in zich beleeft, dan keert hij leeg terug en moet de zo verzuimde tijd nog eens opnieuw doortrekken, omdat hij daarbij niet wakker was, niets door het beleven zich tot eigen maakte.

Het aardse leven is zoals een trede in het gehele zijn van de mens, zo groot, dat ze de mens niet kan overslaan. Zet hij nu zijn voet niet vast en zeker op deze trede, dan kan hij gans onmogelijk op de volgende stijgen; want hij behoeft de voorgaande als grondslag daartoe. Wanneer de mens zich zijn ganse zijn vanaf deze aarde terug naar het Licht opwaartsstrevend in treden voorstelt, zo moet hij zich daarover duidelijk worden, dat hij alleen dan tot een volgende trede kan, als hij de voorafgaande juist heeft vervuld, vast op hem staat. Het is zelfs nog sterker uit te drukken: eerst uit de volle, volstreckte vervulling van de huidige te belevende trede kan zich de volgende hogere zich ontwikkelen. Vervult een mens de trede, waarop hij zich bevindt, niet door beleven, dat hem alleen tot rijpen kan dienen, dan wordt de nieuwe trede hem niet zichtbaar, omdat hij voor deze het beleven van de vorige trede behoeft. Alleen met de uitrusting van dit beleven verkrijgt hij de kracht, de volgende, hogere trede te herkennen en te bestijgen.

Zo gaat het verder, van de ene trede naar de andere. Wanneer hij *alleen* naar het hoge doel wil kijken en niet de afzonderlijke treden juist respecteert, die hem daarheen voeren, dan zal hij het doel nooit bereiken. De treden, die hij zelf tot opstijging moet bouwen, zouden dan veel te vluchtig

zijn en ook te licht en bij de poging van het omhoogstijgen ineenstorten.

Dit gevaar is echter voorkomen door het natuurlijke gebeuren, dat een volgende trede altijd alleen in de volle vervulling van de tegenwoordige trede zich kan ontwikkelen. Wie dus niet zijn halve bestaan op één trede wil blijven staan en niet altijd weer op dezelfde terugkeren, die dwingt zich, steeds gans aan het tegenwoordige toe te behoren, het in zich juist te begrijpen, te beleven, zodat hij geestelijk nut daarvan heeft.

Het zal hem daarbij ook niet aan aardse winst ontbreken; want zijn eerste voordeel daarvan is, dat hij van de mensen en van de tijd niets anders verwacht, dan dat ze hem *werkelijk* kunnen geven! Daardoor zal hij nooit teleurgesteld zijn, evenzo in harmonie met de omgeving zijn.

Draagt hij echter alleen vergankelijkheid en toekomstige dromen in zich, dan zal hij in het verwachten zeer gemakkelijk buiten het kader van zijn tegenwoordige uitgrijpen en moet daardoor in wanklank met het tegenwoordige geraken, waaronder *niet alleen hij* lijdt, maar *ook zijn naaste omgeving*. Wel moet men ook aan het verleden denken, om lering daaruit te trekken, en ook over de toekomst dromen, om aansporing te krijgen, maar *leven* moet men volledig bewust uitsluitend in het tegenwoordige!

De grote komeet.

Wetenden spreken reeds sinds jaren van de komst van deze bijzondere betekenisvolle ster. Het aantal van hen, die hem verwachten, vermeedert voortdurend; meer en meer verdichten de aanduidingen, zo, dat hij in werkelijkheid wel ook spoedig te verwachten is. Doch *wat* hij eigenlijk betekent, wat hij brengt, vanwaar hij komt, dat is nog niet zo juist verklaard.

Men meent te weten, dat hij omwentelingen brengt van ingrijpende aard. Maar deze ster betekent meer.

Ster van Bethlehem *kan* hij genoemd worden, omdat hij van gans gelijke aard is, zoals deze het was. Zijn kracht zuigt water hoog omhoog, brengt weercatastrofen en nog meer. De aarde beeft, wanneer zijn stralen haar omvatten.

Sinds het gebeuren in Bethlehem is iets dergelijks niet voorgekomen. Zoals de Ster van Bethlehem maakte ook deze zich los van het eeuwige rijk van het Oergeestelijke op een tijdstip, dat hij op deze aarde nauwkeurig tot de werking komt, wanneer de jaren van geestelijke verlichting over alle mensheid moeten komen.

De ster heeft zijn weg in *rechte* lijn van het Eeuwige Rijk tot aan dit werelddeel. Zijn kern is met hoge, Geestelijke Kracht gevuld; hij omhult zich met stoffelijke materie en zal daardoor ook voor de aardemensen zichtbaar worden. Zeker en onverstoort volgt de komeet zijn baan en zal op het juiste ogenblik op het vlak zijn, zoals reeds duizenden jaren geleden werd bepaald.

De eerste, onmiddellijke inwerkingen zijn in de laatste jaren reeds begonnen. Wie dat niet wil zien en niet horen, wie al het reeds gebeurde *buitengewone* nog als alledaags voor te stellen niet als belachelijk aanvoelt, die is natuurlijk niet te helpen.

Hij wil ofwel struisvogel spelen uit angst, of hij is belast met de ergste beperktheid. Beide soorten moet men rustig hun weg laten gaan, kunnende over hun gemakkelijk weerlegbare beweringen alleen maar glimlachen. Aan wetenden echter zou ook kunnen gezegd worden, waarheen de eerste *sterke* stralen doel treffen. Maar daar de stralen beetje bij beetje de ganse aarde mee omvatten, zo heeft het geen doel, uitvoeriger daarover te berichten. Het duurt jaren tot aan dit punt en jaren, voordat hij de aarde weer uit zijn invloed laat gaan. En *dan* is ze *gereinigd* en *verfrist* in *iedere betrekking*, tot zegen en tot vreugde van de bewoners. Nooit was zij mooier, als zij dan zal zijn, daarom moet iedere gelovige met rustig vertrouwen in de toekomst kijken, en niet verschrikken, wat ook in de volgende jaren mag komen. Indien hij vertrouwensvol tot God kan opzien, zal hem geen leed geschieden. — —

Wat heeft de mens te doen, om te kunnen ingaan in het Godsrijk?

Het zou verkeerd zijn, deze vraag, die dikwijls naar voren treedt, met een gans bepaalde regel te beantwoorden, te zeggen: doe dit en doe dat! *Daarmee is nog geen weg getoond!* Er zou niets levends daarin liggen en om deze reden kan ook niets levends daaruit ontstaan, wat beslist voor een opwaartszwaai nodig is; want alleen *leven* bevat de nodige sleutel voor de opstijging.

Wanneer ik nu echter zeg: "Doe dit en dat, laat dat", zo geef ik daarmee alleen maar zwakke, uiterlijke krukken, waarop niemand juist en zelfstandig kan gaan, omdat de krukken hem niet ook gelijktijdig om te "zien" dienen. En toch moet hij de "*weg*" duidelijk voor zich *zien*, anders helpen de krukken hem niets. Een zo iemand strompelt dwalend als een blinde op voor hem onbekende wegen. Neen, dat is niet het juiste, het zou weer alleen maar tot een nieuw dogma leiden, welk hinderend ieder opstijgen hindert.

Dat de mens bedenkt: als hij in het rijk van de geest wil binnentreden, moet hij natuurlijk tot daarheen gaan. *Hij* moet gaan, het komt niet naar hem. Nu ligt het echter op het hoogste punt van de Schepping, *is* het hoogste punt zelf.

De mensengeest echter bevindt zich nog in de lage gebieden van het grofstoffelijke. Daarom zal het iedereen wel begrijpelijk zijn, dat hij de weg van deze lage gebieden tot aan de hevig gewenste hoogte eerst moet doortrekken, om het doel te bereiken.

Opdat hij nu niet verdwaalt, is het ook onontbeerlijk, dat hij de ganse afstand *nauwkeurig kent*, die hij af te leggen heeft. En niet alleen deze weg zelf, maar ook alles, wat, hem daarop nog

kan tegenkomen, welke gevaren hem daarbij bedreigen en welke hulp hij daar vindt. Omdat deze ganse weg *in de Schepping* ligt, de Schepping *is*, zo moet een trekker naar het Geestelijke Rijk vooraf dus beslist nauwkeurig de Schepping, die hem daarheen voert, *herkennen*. Want hij wil er immers doorheen, anders komt hij niet aan het doel.

Tot dusver was er nu geen mens, die de Schepping zo kan beschrijven, zoals ze te kennen voor het opstijgen nodig is. Anders gezegd, er was niemand, die *de weg naar de Graalburcht*, naar het hoogste punt van de Schepping, duidelijk zichtbaar kon maken. De weg naar deze burcht, die in het Rijk van de Geest als de Tempel van de Hoogste staat, waarin alleen de Reine Godsdienst bestaat. Niet alleen figuurlijk bedoeld, maar in alle werkelijkheid bestaand.

De Boodschap van de Godszoon wees reeds eens deze weg. Ze werd echter door het menschen schrandere-willen-zijn veelvuldig *verkeerd uitgelegd*, waardoor ze misleidend geen mensengeest omhoog laten geraken.—

Nu is echter het uur daar, waarin *iedere* mensengeest zichzelf *moet* beslissen, om ja of neen, om dag of nacht, om opstijgen naar de Lichte Hoogten of de neergang voor hem zal zijn, voorgoed en onherroepelijk, zonder latere mogelijkheid tot een hernieuwde verandering. Daarom komt opnieuw een Boodschap uit de lichte Burcht. De Boodschap stelt verkeerd aangebrachte wegwijzers nu weer *juist*, opdat de *ernstig* zoekenden de juiste weg herkenbaar wordt. Het is de Graalboodschap, het Graalevangelie!

Gelukkig al degenen, die zich met open zintuigen, een vrij hart daarnaar richten! Ze zullen daarin nu *datgene* in de Schepping leren kennen, *die treden* zien, die hun geest moet gebruiken voor de opstijging, om te kunnen ingaan in het rijk van de geest, in het Paradijs.

Ieder afzonderlijk zal daarin vinden, wat *hij* behoeft, om met de bekwaamheden, die *hij* bezit, omhoog te klimmen naar het Licht.

Dat eerst geeft *leven*, vrijheid om omhoog te klimmen, ontwikkeling van de daarvoor noodwendige bekwaamheden van ieder afzonderlijk en niet alleen zo een eenvormig juk in een vast dogma, dat hem tot een willoze slaaf maakt, zelfstandige ontwikkeling onderdrukt en daarmee ook het opstijgen niet alleen hindert, maar voor velen gans vernietigt.—

De mens, die de Schepping kent in zijn zo wetmatige werkzaamheid, begrijpt daarin ook weldra de grote Godswil. Stelt hij zich daarop juist in, dan dient hem de Schepping, dus ook de weg, *uitsluitend* tot de blije opstijging; want hij staat daardoor immers ook juist in Godswil. Zijn weg en leven moeten daarom ook Godswelgevallig zijn! —

Het is geen huichelende oogopslag, geen berouwvol zich wringen, knielen, bidden, maar het is het gebed *verwezenlijkt*, levend uitgevoerd in fris, blij, rein doen. Het is geen jammerend smeken om een weg, maar deze met een dankbare blik omhoog *zien* en hem blijmoedig *gaan*.

Gans anders dan tot dusver gedacht ziet dus al het leven eruit, dat Godwelgevallig genoemd kan worden. Veel mooier, veel vrijer! Het is het *juist-in-de-Schepping-staan*, zo, als uw Schepper door de Schepping wil! Waarin men figuurlijk gezegd Gods hand grijpt, die Hij de mensheid daarmee aanbiedt.

Nog eens roep ik daarom: neemt alles eindelijk nu *feitelijk*, *werkelijk*, niet meer figuurlijk, en jullie zullen zelf werkelijk zijn, in plaats van de thans dode schimmen! Leert de Schepping *in haar Wetten* goed kennen!

Daarin rust de weg omhoog naar het Licht!

Je ziet de splinter in jouw broeders oog en let niet op de balk in jouw oog.

Iedereen gelooft deze eenvoudige woorden volkomen te hebben begrepen, en toch zullen er weinigen zijn, die zijn eigenlijke betekenis hebben ingezien. Het is eenzijdig en verkeerd, wanneer dit woord zo wordt uitgelegd, alsof het alleen maar gezegd werd, opdat de mens toegevendheid met zijn naaste leert. Toegevendheid met zijn naaste komt bij het beleven van deze uitspraak vanzelf als vanzelfsprekendheid, maar eerst op de tweede plaats. Wie zo in de Woorden van Christus graaft, die graaft niet diep genoeg en toont daarmee, dat hij ver daarvan verwijderd is, de Woorden van de Godszoon levend te kunnen maken, of dat hij de wijsheid in Zijn uitspraken vanaf het begin onderschat. Ook worden deze woorden in de uitleggingen van vele predikers zoals al het andere ingedeeld in de wekelijkheid en slapheid van *die* liefde, die de kerk zo graag als christelijke liefde probeert voor te stellen.

De mens kan *en moet* echter deze uitspraak van de Godszoon alleen als maatstaf voor zijn eigen fouten aanwenden. Kijkt hij met open ogen om zich heen en observeert hij daarbij ook zichzelf tegelijkertijd, dan zal hij spoedig beseffen, dat juist deze fouten, die hem bij zijn medemens het meeste storen, bij hemzelf in zeer bijzondere mate en voor anderen lastig uitgesproken zijn.

Om nu het juiste te leren waarnemen, letten jullie het best vooreerst eens opmerkzaam alleen maar op uw medemensen. Er zal daaronder wel nauwelijks iemand zijn, die niet aan anderen het een of ander aan te merken heeft en ook openlijk of bedekt daarover uitspreekt. Zodra dit gebeurt, zo neemt deze

mens, die zich over de fouten van anderen afkeurend uithaalt of zelfs opwindt, daarop eens nauwkeurig onder uw waarneming. Het zal niet lang duren, voordat jullie tot uw verstomming zullen ontdekken, dat juist die fouten, die de betreffende bij de ander zo scherp afkeurt, bij hemzelf in veel hogere mate voorhanden zijn!

Dit is een feit, dat u in het begin zal verbazen, echter dat *steeds* zich laat zien, zonder uitzondering. Bij het beoordelen van mensen kunnen jullie dat in de toekomst rustig als vaststaand aannemen, zonder daarbij te moeten vrezen, jullie te vergissen. Het staat vast, dat een mens, die zich over deze of gene fout van een ander opwindt, bepaald zeker deze fout in veel grotere sterkte zelf in zich draagt.

Treedt eens in rust met zulke proeven. Jullie zullen het klaar brengen en de waarheid dadelijk inzien, omdat jullie zelf niet daarbij betrokken zijn en daarom ook bij beide delen niets zoeken te vergoelijken.

Neemt eens een mens, die in zich de ongemanierdheid goed verzorgd heeft, om overwegend knorrig en onhoffelijk te zijn, zelden een vriendelijk gezicht te tonen, die men dus graag zou vermijden. Juist deze nemen voor zich in aanspraak, bijzonder vriendelijk behandeld te willen worden en komen buiten zichzelf, meisjes en vrouwen zelfs tot wenen, wanneer ze op terechte wijze eens ook alleen een verwijtende blik ontmoeten. Dat werkt op een ernstige waarnemer zo onzegbaar belachelijk-treurig, dat men vergeet, daarover boos te zijn.

En zo is het op duizend en meer verschillende manieren. Het zal u het aanleren en het herkennen vergemakkelijken. Zijn jullie dan echter zo ver, hebben dan ook de moed aan te nemen, dat jullie zelf daarin geen uitzondering vormen, omdat jullie het bewijs bij alle anderen gevonden hebben. En daarmee worden u dan de ogen over uzelf eindelijk geopend. Dat betekent hetzelfde als een grote schrede vooruit, misschien zelfs de grootste voor uw ontwikkeling! Jullie doorsnijden daarmee een knoop, die heden de gehele mensheid omlaag houdt! Maakt u vrij en helpt vreugdevol dan ook anderen op dezelfde manier.

Dat wilde de Godszoon met deze eenvoudige woorden zeggen. Zulke opvoedende waarden gaf Hij met Zijn eenvoudige zinnen. De mensen echter *zochten* niet eerlijk daarin. Zij wilden zoals altijd zich daarboven verheffend alleen maar toegeeflijk naar anderen leren kijken. Dat vleide hun weerzinwekkende hoogmoed. Het ganse erbarmelijke van hun verkeerde denken komt in de tot dusverre uitleggingen overal tot doorbraak, het onverhulde huichelachtige farizeeërdom. Het heeft zich onveranderd in het christendom overgeplant. Want ook de zich zoekend noemende namen en nemen alles veel te lichtvaardig op in hun gebruikelijke gewoontewaan, dat ze werkelijk met het lezen ook de betekenis moeten hebben begrepen, omdat zij het zich aldus gelovend maakten, gans volgens *hun* toenmalige goeddunken. Dat is geen eerlijk zoeken. Daarom kunnen ze de eigenlijke schat niet vinden. Daarom kon het ook geen vooruitgang zijn. Het woord bleef dood voor diegenen, die het in zich *levend* moesten maken, om waarde voor zich daaruit te verkrijgen, die naar de hoogte dragen.

En iedere zin, die de Godszoon aan de mensheid gaf, bevat dergelijke waarden, die men alleen niet vond, omdat men ze nooit werkelijk daarin zoekt!

De strijd in de natuur.

Dwazen, die jullie altijd weer afvragen, of de strijd in de Schepping juist zij, jullie die hem alleen maar als wreedheid aanvoelen, weten jullie niet, dat jullie u daarmee als zwakkelingen aanduiden, als schadelijk voor iedere *huidige* opstijgmogelijkheid?

Ontwaakt eindelijk eens uit deze ongehoorde wekelijkheid, die het lichaam en de geest alleen maar langzaam *zinken* laat, nooit echter verheffen!

Kijkt u toch ziende omheen, herkenkend, en jullie moeten de grote drijfkracht *zegenen*, die tot de strijd dringt en dus tot verdediging, tot voorzichtigheid, tot *het wakkerzijn* en tot *het leven!* Ze beschermt het schepsel voor de omklemming van dodende traagheid!

Kan een kunstenaar ooit een hoogtepunt bereiken, daarop blijven, wanneer hij niet voortdurend oefent en daarom vecht? Om het even, waarin hij werkzaam is, hoe sterk de bekwaamheden zijn, die hij bezit. De stem van een zanger zou spoedig afzwakken, zijn zekerheid verliezen, wanneer hij zichzelf ook niet kon overwinnen, om steeds opnieuw te oefenen en te leren.

Een arm kan alleen sterker worden, wanneer hij zich voortdurend moeite geeft. In het nalaten daarin moet hij verslappen. En zo ook ieder lichaam, iedere geest! Vrijwillig echter is geen mens daartoe te brengen. Eén of andere dwang moet voorhanden zijn!

Wanneer gij gezond wil zijn, dan *verzorg* jouw lichaam en de geest. Dat betekent, behoudt hen in strenge werkzaamheid!

Wat de mens heden en van vroeger echter onder "verzorgen" denkt, is niet juist. Ofwel hij meent onder "verzorgen" zoetend nietsdoen, waarin alleen reeds het verslappende, verlamme

ligt, of hij bedrijft de "verzorging" zoals bij iedere sport slechts eenzijdig, dat betekent, het verzorgen wordt tot "sport", tot *eenzijdige overdrijving* en daardoor tot lichtzinnige, eerzuchtige uitwassen, die een ernstig mensdom geheel niet waardig zijn. Werkelijk mensdom moet toch het *uiterste doel* voor ogen hebben, dat men met hoogspringen, zwemmen, lopen, paardrijden, onzinnig racen niet kan bereiken. De mensheid en de ganse Schepping hebben geen winst van zulke prestaties van de enkeling, waarvoor zo menig mens zeer dikwijls het grootste deel van zijn gedachten, zijn tijd en zijn aardse leven opoffert!

Dat zulke uitwassen konden zich vormen, toont, hoe verkeerd de weg is, die de mensheid gaat, en hoe ze wederom ook deze grote drijfkracht in de Schepping alleen maar op verkeerde banen dringt en ze daarmee vergooit in nutteloos gespeel, wanneer zelfs niet tot schade door de belemmering van de gezonde voortgang, waarvoor de middelen allen in de Schepping rusten.

De loop van de sterke stromingen van de geest, die de aandrang moeten bevorderen, verbuigen zij in hun mensheidsdunk zo, dat in plaats van de gewilde vorderingen opstoppen intreden, die als hindernissen werken, die terugwerkend de strijdlust verhogen en ten laatste barstend alles met zich in de diepte rukken.

Dat is het, waarin de mens zich in zijn inhoudsloze wetenschappelijk zijn bedoelende gespeel en eerzuchtigheid heden overwegend bezig houdt. Als *rustverstoorder* in iedere Scheppingsharmonie!

Hij zou al lang in de trage slaap van het nietsdoen vervallen zijn, waarop het bederf moet volgen, indien niet gelukkigerwijze nog de strijdlust in de Schepping zou liggen, die hem *dwingt*, zich *toch* te bewegen! Reeds lang zou hij anders tot de aanmatiging zijn gekomen, dat God door Zijn Schepping voor hem moet zorgen, zoals in de droom van het luilekkerland. En als hij daarvoor zijn dank in een geesteloos gebed uitspreekt, dan is dat zijn God overvloedig beloond, zijn er toch velen, die hem helemaal niet daarvoor danken!

Zo is de mens en feitelijk niet anders!

Hij spreekt over wreedheid in de natuur! Op de gedachte, zichzelf voor alle dingen eens te onderzoeken, komt hij daarbij niet. Hij wil alleen altijd afkeuren.

Ook in de strijd tussen de dieren is alleen maar zegen, geen wreedheid.

Men behoeft alleen maar één of ander dier goed waar te nemen. Nemen wij eens de hond. Hoe attenter zo een hond behandeld wordt, des te gemakzuchtiger zal hij worden, trager. Is een hond in de werkkamer van zijn baas, en deze past zorgvuldig daarop, dat het dier nooit getrapt of slechts gestoten wordt, zelfs als hij zich op zulke plaatsen legt, waar hij in voortdurend gevaar is, zonder opzet gekwetst te kunnen worden, zoals bij de deur enz., dan is dat alleen nu tot *nadeel* van het dier.

De hond zal in heel korte tijd zijn eigen oplettendheid verliezen. "Goedmoedige" mensen zeggen "liefdevol" vergoelijkend, misschien zelfs ontroerd, dat hij daarin onuitsprekelijk "vertrouwen" toont! Hij weet, er doet hem niemand pijn! In werkelijkheid is het echter niets meer als een grove vermindering van het vermogen "*waakzaam te zijn*", een sterke achteruitgang van de werkzaamheid van de ziel.

Moet een dier echter voortdurend op zijn hoede en in verdedigingsbereidheid zijn, dan wordt en blijft het niet alleen innerlijk wakker, maar het neemt in intelligentie gestadig toe, *winst* op elk gebied. Het blijft op elk opzicht levend. En dat is vooruitgang! Zo is het met *ieder* schepsel! Anders gaat het te gronde; want ook het lichaam verslapt daarbij beetje bij beetje, wordt eerder ziektegevoelig, heeft geen weerstandsvermogen meer.

Dat de mens ook hierbij een volkomen verkeerde instelling tegenover het dier heeft en uitoefent, naar verschillende richtingen toe, zal een scherpe waarnemer niet verbazen, omdat de mens immers tegenover *alles*, ook tegenover zichzelf en tegenover de ganse Schepping zich volledig verkeerd instelde, overal geestelijk alleen schade aanricht, in plaats van nut te brengen.

Wanneer heden de strijdlust niet meer in de Schepping zou liggen, die zo vele trage wreed noemen, zo bevond zich het stoffelijke zeer lang reeds in bederf en ontbinding. Hij werkt nog als ziels en lichamelijk *standhoudend*, in ieder geval niet als vernietigend, zoals het oppervlakkig alleen de schijn heeft. Er zou zelfs niets anders meer deze trage grofstoffelijkheid in beweging en daarmee gezond en fris behouden, nadat de mens de eigenlijk daartoe bestemde verkwikkende werking van de alles doorstromende *geestelijke kracht* door zijn afdwaling zo smadelijk afgebogen heeft, dat ze niet *zo* kan werken, als ze eigenlijk zou moeten! (Verg. vroegere voordrachten.)

Had de mens niet zo erg in zijn bestemming gefaald, dan zou veel, *alles* er heden anders uitzien! Ook de zogenaamde "strijd" zou niet in *deze* vorm te vinden zijn, zoals hij *thans* zich vertoont.

De strijdlust zou veredeld, vergeestelijkt zijn door de omhoogstrevende wil van de mensen. De oorspronkelijke ruwe uitwerking zou, in plaats van zoals thans zich te versterken, door de geestelijke, *juiste* invloed mettertijd veranderd zijn in gemeenschappelijke, vreugdevolle aandrijving van de wederzijdse vordering, die dezelfde krachtsterkte behoeft zoals de heftigste strijd. Alleen met dit onderscheid, dat bij de strijd afmatting komt, bij vordering echter in de terugwerking nog hogere stijging. Ten laatste zou daardoor ook in de erna vorming van de Schepping, waarin de *geestelijke* wil van de mens de sterkste invloed is, de paradijsachtige toestand van de werkelijke Schepping ingetreden zijn, voor *alle* schepselen, waar geen strijd en geen schijnbare wreedheid meer nodig is! De paradijsachtige toestand is echter niet nietsdoen, maar gelijkbetekenend met het sterkste *zich bewegen*, met werkelijk, persoonlijk-volbewust leven!

Dat dit niet kon intreden, is de schuld van de mensengeest! Ik kom daarbij altijd weer op de diep ingrijpende zondeval terug, die ik in de voordracht: "Er was eens..."* uitvoerig beschrijf.

*) voordracht nr. 80

Alleen het volkomen falen van de mensengeest in de Schepping met het *misbruik* van de hem verleende geestelijke kracht door afbuigen van de werkingen *naar onder* in plaats van naar de Lichte Hoogten heeft het tot de huidige foutieve uitwassen gebracht!

Zelfs de mogelijkheid, om de fout in te zien, heeft zich de mens reeds verbeurd, heeft hij verspeeld. Zo zou ik alleen voor *dove oren prediken*, zou ik nog meer daarover willen zeggen. Wie werkelijk *wil* "horen" en ernstig *kan* zoeken, vindt in mijn Boodschap *alles*, wat hij behoeft! Overal staat ook de opheldering over het grote falen opgetekend, dat zo een onnoemelijke zwaarte in zo velerlei vormgeving naar zich trok. Wie echter *geestelijk doof* is, zoals zo velen, heeft toch alleen het uitdrukingsloze lachen van het gebrek aan begrip, dat *wetend schijnen* moet, echter in werkelijkheid alleen lichtzinnige oppervlakkigheid verkondigt, dat synoniem met de grootste beperktheid is. Op wie het domme lachen van geestelijk bekrompenen heden nog eender welke indruk maakt, die is zelf niets waard. *Hierbij* behoort het woord van Christus: "Laat toch de doden hun doden begraven!" Want wie *geestelijk doof* en blind is, geldt als geestelijk dood!

De mensengeest kon met zijn bekwaamheid de aardse wereld als nabootsing van de Schepping tot een Paradijs maken! Hij heeft het niet gedaan en ziet de wereld daarom nu *zo* voor zich, zoals hij ze door zijn verkeerd inwerken heeft verbogen. *Daarin ligt alles!* Daarom beschimpt nu niet in verkeerde wekelijkheid een zo belangrijk gebeuren zoals de strijd in de natuur, die nog noodwendig ietwat gelijkmaakt, wat de mens verzuimde! Verstout u niet, uw zoetelijk zwoele wekelijkheid nog met de uitdrukking "liefde" te benoemen, waarin de mens zo graag zijn zwakheden zoekt aan te reiken! De valsheid en huichelarij moeten zich bitter wreken!

Daarom wee aan jou, gij mens, als voos maatwerk van jouw inbeelding! Gij karikatuur van deze, wat gij *moest* zijn!

Kijkt u eens rustig aan, wat u natuur pleegt te noemen: de bergen, meren, wouden, alpenweiden! In alle jaargetijden:

dronken kan het ogen worden aan alle schoonheid van al datgene, wat het ziet. En nu bedenkt: wat u zo tot verheugen wijst en u ontspanning geeft, dat zijn de vruchten van een werken van al het *wezenhafte*, die in de Schepping *onder* het geestelijke staat, wiens kracht u eigen werd!

Zoekt dan de vruchten van *uw* werken, jullie die geestelijk zijn en daarin veel meer bekwaamheden uw eigen noemt, daarom echter ook iets hoger te werken hebben dan het voor u voorafgaande *wezenhafte*.

Wat zien jullie daar? Alleen een koude nabootsing van al deze, wat het *wezenhafte* reeds tot stand bracht, echter geen verdere ontwikkeling naar een ideale hoogte in het levendige, en daarmee in de Schepping! Met alleen verkommerde scheppingsinstincten probeert de mensheid vormen levenloos na te bootsen, in de laagste geaardheid, terwijl ze in staat zouden zijn vrije en bewuste geesten met het opziend naar het Goddelijke iets heel anders, veel groters te vormen!

De grootte, die alleen uit de *vrije geest* komt, hebben de mensen misdadig zich afgebroken en kunnen daarom behalve kinderachtige nabootsingen alleen nog... machines, constructies, techniek tot stand brengen. Alles, zoals zijzelf: aardgebonden, laagstaand, hol en dood!

Dat zijn nu de vruchten, die de mensen nu als geestelijk-zijnde tegenover de werkzaamheid van het *wezenhafte* tegenover kunnen stellen. *Zo* hebben ze de geestelijke taak vervuld in de hen daartoe geschonken Naschepping!

Hoe willen ze nu bij de afrekening bestaan? Kan het dan daarbij in verbazing zetten, dat voor de mensen met de hang naar het lagere het hoge Paradijs gesloten *moet* blijven? Kan het nog verwonderen, wanneer thans het *wezenhafte* bij het einde het door de mensengeest zo verkeerd uitgevoerde werk terugwerkend volledig vernielt? —

Wanneer het nu over u als gevolg van uwe in werking gestelde onbekwaamheid zal ineenstorten, dan bedekt uw aangezicht, herkent van schaamte gevuld de geweldige schuld, die *jullie* op u geladen hebben! Probeert daarvoor niet reeds

weer uw Schepper aan te klagen of hem als wreed te noemen, onrechtvaardig!

Gij echter, zoekende, onderzoek jezelf ernstig, onverbiddelijk, en dan probeert het, je ganse denken en aanvoelen, ja, je gans zijn *nieuw* in te stellen op *geestelijke* grond, die niet meer zal wankelen zoals het tot dusverre verstandelijke en daardoor erg beperkte! Wie zoiets niet gedaan weet te krijgen, die zal verworpen zijn voor alle eeuwigheid! —

Uitstorting van de Heilige Geest.

Het in de Bijbel beschreven gebeuren van de uitstorting van de Heilige Geest over de discipelen van de Godszoon is voor veel mensen een nog onverklaarbare gebeurtenis en wordt veelvuldig als buitengewoon beschouwd, slechts deze ene keer voorkomend, en dientengevolge als willekeurig gebeurd.

In deze verkeerde opvatting ligt echter ook juist de oorzaak van het schijnbaar "onverklaarbare".

Het gebeuren was niet op zichzelf staand, niet speciaal voor de discipelen hierheen gebracht, maar het was een reeds sinds het bestaan van de Schepping zich *regelmatig herhalende* gebeurtenis! Met *dit* besef zal het ook dadelijk het onverklaarbare verliezen en voor de ernstig zoekende lezers van de Graalboodschap begrijpelijk worden, zonder daarbij aan grootheid in te boeten, maar integendeel veel eerder nog geweldiger te worden.

Wie mijn Graalboodschap opmerkzaam bestudeerde, kan daarin ook de oplossing hiervoor reeds gevonden hebben; want hij las ook de verklaring van "De Heilige Graal". Daarin maakte ik gewag van de zich jaarlijks *regelmatig herhalende* Krachtvernieuwing voor de gehele Schepping. Het is het ogenblik, waarop in de Heilige Graal nieuwe Goddelijke Kracht stroomt voor de instandhouding van de Schepping!

Daarmee verschijnt gedurende enkele ogenblikken boven de Graal de "Heilige Duif", die de geestelijk zichtbare vorm van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest is, die tot de "vorm" van de Heilige Geest onmiddellijk behoort, dus een deel van Zijn "vorm" uitmaakt.

Zoals het kruis de geestelijk zichtbare vorm van de Goddelijke Waarheid is, zo is de "Duif" de zichtbare vorm van

de Heilige Geest. Hij *is* daadwerkelijk de vorm, wordt niet alleen als vorm gedacht! Daar ik daarover reeds uitvoerig sprak, verwijs ik op de voordracht.*

Deze Krachtvernieuwing door de Heilige Geest, dus de levende Godswil, die de Kracht is, heeft plaats ieder jaar op een gans bepaalde tijd in het Allerheiligste van de hoogste Burcht of de Tempel, die de Heilige Graal bevat, het enige verbindingspunt van de Schepping met de Schepper, en daarom ook de *Graalburcht* genoemd.

De vernieuwing kan ook met Krachtuitstorting aangeduid worden, dus uitstorting van de Heilige Geest, of nog duidelijker, Krachtuitstorting *door* de Heilige Geest; want de Heilige Geest wordt niet zo uitgestort, maar hij stort Kracht uit!

Daar nu de discipelen op deze dag verzameld waren in de herdenking aan hun opgestegen Heer, die beloofd had, de Geest te zenden, dus de levende Kracht, zo was in deze herdenking een verankeringsbodem *daartoe* gegeven, om bij het tot deze tijd in het Reingeestelijke plaatshebbende gebeuren in zekere en dienovereenkomstige mate onmiddellijk tot op de in aandacht daarop ingestelde verzamelde discipelen op aarde in te werken! Vooral daar de weg tot deze discipelen door het op aarde zijn van de Godszoon gemakkelijker mogelijk gemaakt en geëffend was.

En om *deze* reden geschiede het wonderbaarlijke dat anders op aarde niet mogelijk zou zijn geweest, waarvan het beleven in de Bijbel weergegeven is. Het *beleven* konden de evangelisten beschrijven, echter niet het eigenlijke gebeuren, die zij zelf niet kenden.

Het Pinksterfeest nu geldt voor de christenen als herinnering aan dat gebeuren, zonder dat zij een vermoeden daarvan hebben, dat inderdaad in deze tijd ongeveer telkenmale de dag van de Heilige Duif in de Graalburcht is, dat betekent, de dag van de Krachtvernieuwing voor de Schepping door de Heilige Geest! Natuurlijk niet altijd nauwkeurig op de op aarde daarvoor berekende Pinksterfeestdag, wel echter om ongeveer die tijd.

*) Voordracht nr. 44: De Heilige Graal.

Toenmaals trof de verzameling van de discipelen juist *nauwkeurig* samen met het werkelijke gebeuren! Het zal ook later hier op aarde regelmatig en op de *juiste* tijd meegevierd worden als de hoogste en heiligste feestdag van de mensheid, waarop de Schepper Zijn instandhoudende Kracht steeds opnieuw aan de Schepping schenkt, als "dag van de Heilige Duif", dus dag van de Heilige Geest, als groots dankgebed aan God de Vader!

Hij zal door *die* mensen gevierd worden, die eindelijk *bewust* in deze Schepping staan, welke ze in zijn ganse uitwerkingen nu juist leerden kennen. Door hun aandachtige instelling op de juiste tijd wordt het ook mogelijk, dat in het zich openen wisselwerkend de levende zegen weer tot omlaag naar de aarde afvoert, en zich uitstort in de dorstende zielen, zoals eens bij de discipelen.

Vrede en vreugde brengt dan deze tijd, die niet meer al te veraf is, zodra de mensen niet falen en niet verloren willen zijn voor alle eeuwigheid.

Geslacht.

Een groot deel van de aardemensen laat zich zwaar beklemmen van de gedachten over de omgang tussen de twee geslachten, het mannelijke en het vrouwelijke. Uitzonderingen daarvan zijn wel alleen de lichtzinnigen, die zich helemaal door niets beklemmen laten. Alle anderen, zo verschillend van aard ze ook mogen zijn, zoeken openlijk of stil in zich teruggetrokken de ene of andere oplossing. Er zijn gelukkig veel mensen, die juist daarin naar een goede richtlijn hevig verlangen. Of ze zich dan daarnaar zullen richten, blijft weliswaar nog te bezien. Het feit is echter, dat ze zich veel daarmee bezighouden en ook voor een groot deel zich beklemmen laten van het bewustzijn, dat ze aan deze vraag onwetend er tegenover staan.

Men trachtte het in huwelijksvragen op te lossen of te verankeren, echter kwam daarmee een bevredigende grondgedachte nog niet dichterbij, daar ook hier zoals overal uitsluitend de hoofdzaak is, dat de mens weet, waarmee hij het te doen heeft! Anders kan hij er nooit aan. Er blijft voor hem onrust.

Daarbij verwarren velen reeds van het begin af zeer dikwijls het juiste begrip voor dit woord "geslacht". Men neemt het in het algemeen terwijl de eigenlijke betekenis daarvoor veel dieper ligt.

Willen we een juist beeld daarvan hebben, dan mogen we niet zo eenzijdig zijn, het in vaststellingen te dwingen, die uitsluitend voor een zuivere aardse, sociale ordening kunnen dienen, en die met de Wetten in de Schepping veelvoudig gans in tegenspraak zijn. Bij zo zwaarwegende dingen is het noodwendig, zich in de Schepping te verdiepen, om de *grondgedachte* te begrijpen.

We noemen de begrippen vrouwelijk en mannelijk kortweg tweërlei geslacht. Het woord geslacht echter laat bij het merendeel van de mensen van het begin af aan ingrijpend op een dwaalspoor brengen, daar onwillekeurig in menigeen gedachte de verbinding met de voortplanting ontstaat. En dat is verkeerd. De scheiding van vrouwelijk en mannelijk in *deze* betekenis heeft in de grote Scheppingsgedachte alleen met het uiterlijke, dichtste grofstoffelijke ietwat te maken. Niet in het *hoofdzakelijke* gebeuren.

Wat is een geslacht? De geestkiem is bij zijn uitgaan uit het geestelijke rijk geslachtsloos. Er treedt ook geen splitsing in, zoals veelvuldig aangenomen wordt. Splitsingen zijn bijzondere uitzonderingen, waarover ik aan het einde van deze beschouwing zal komen spreken. Eigenlijk blijft een geestkiem altijd voor zich afgesloten. Met de bewustwording van de geestkiem gedurende zijn tocht door de Naschepping, dus de zelfwerkende nabootsing van de eigenlijke Schepping, neemt hij, zoals ik reeds meermalen heb gezegd, al naar de mate van zijn bewustwording de ons bekende menselijke vormen aan, die nabootsingen zijn van de evenbeelden van God, van de Oergeschapenen.

Hierbij is nu beslissend de *aard van activiteit* van een geestkiem. Dat is, in welke richting zulk een geestkiem tijdens de bewustwording de in hem rustende bekwaamheden overwegend tracht te ontwikkelen, hetzij in positieve, krachtig drijvende aard, hetzij in negatieve, stille ontvangende aard. Waarheen zijn voornaamste verlangenen drijft.

Beide kan hij volgens zijn oorsprong, doen, daar een geestkiem *alle* bekwaamheden in zich draagt, de ene zoals de andere, onverkort. Hij is voor zichzelf volkomen afgerond. Het komt slechts daarop aan, wat hij ervan ontwikkelt. En in de nu door hem plaatshebbende werkzaamheid, ook wanneer deze werkzaamheid in het begin slechts in een sterk verlangen ligt, dat tot de drang toeneemt, *ontstaat de vorm*. Het positieve vormt de mannelijke vorm, het negatieve de vrouwelijke vorm. Hier reeds toont zich het mannelijke en vrouwelijke naar

buiten toe herkenbaar door zijn vorm. Beide zijn in hun vorm de bepaalde uitdrukking van de *aard* van hun werkzaamheid, die zij zich kiezen of wensen.

Vrouwelijk en mannelijk heeft dus met het gebruikelijke begrip van een geslacht niets te maken, maar toont uitsluitend *de aard van de werkzaamheid in de Schepping aan*. Eerst in het voor de mensen zo bekende grofstoffelijke ontstaan uit de vorm de voortplantingsorganen, die we als mannelijk en vrouwelijk begrijpen. Alleen het grofstoffelijke lichaam, dus het aardse lichaam, behoeft deze organen voor zijn voortplanting.

De aard van de werkzaamheid in de Schepping vormt dus de vorm van het eigenlijke lichaam, het mannelijke of het vrouwelijke, waarvan het grofstoffelijke aardse lichaam wederom slechts een grof samengevoegd spiegelbeeld is.

Hierdoor wordt ook de geslachtsuitoefening op de trede gezet, waartoe hij behoort, dus op de laagste trede die in de Schepping is, op het rein grofstoffelijke, die veraf van het geestelijke ligt.

Des te treuriger is het nu, wanneer een mensengeest zich onder het juk van deze rein tot het buitenste omhulsel behorende werkzaamheid zo buigt, dat hij een slaaf ervan wordt! En dat is heden spijtig zo algemeen geworden, dat er een beeld ontstaat, welk toont, hoe het onschatbare en hoogstaande geestelijke zich onder de deklaag van het grofste stoffelijke vrijwillig trappen en neerdrukken laat.

Dat zulk een tegennatuurlijk gebeuren een slechte afloop moet brengen, is vanzelfsprekend. Tegennatuurlijk, omdat van nature uit het geestelijke het hoogste in de ganse Schepping is, en een harmonie in deze alleen kan zijn, zolang het geestelijke als hoogste heerst, al het andere evenwel *eronder* hem blijft, ook met de verbinding met het grofstoffelijk-aardse.

Ik behoef hierbij wel niet in het bijzonder erop te wijzen, welk een treurige rol dientengevolge een mens speelt, die zijn geest onder de heerschappij van de grofste stoffelijke mantel buigt. Van een mantel, die eerst door hem zijn fijngevoeligheid verkrijgt, en met het afleggen weer moet verliezen, een

werktuig in de hand van de geest, dat wel de verzorging nodig heeft, om het nuttig te behouden, echter altijd toch alleen een beheerst werktuig kan blijven; want in de Scheppingsgeordendheid is er geen communisme! Waar *deze* binnen te sluipen dreigt, komt de instorting als onvermijdelijk gevolg, daar zulk een deel als ziekelijk moet worden afgestoten, opdat disharmonie niet verder toegang zou vinden. Met een dergelijke instorting herstelt de wisselwerking in de Schepping de beschadigd geworden plekken eruit.

De geestelijke, wezenhafte en fijnstoffelijke vorm van het lichaam verandert, zodra een geestkiem zijn werkzaamheid verandert. Gaat hij uit het negatieve overwegend in het positieve over, dan moet de vrouwelijke vorming in een mannelijke veranderen en omgekeerd; want uit de *overwegende* aard van de werkzaamheid ontstaat de vorm. In de verandering kan echter de schil van het aardse grofstoffelijke niet zo snel volgen. Deze is niet zo voor verandering vatbaar, daarom immers ook alleen voor een heel korte tijd bestemd. Hier toont zich een wending dan in *reïncarnaties*, die in de meeste gevallen vele zijn.

Zo komt het, dat een mensengeest veel voorkomend *afwisselend* in mannelijke en vrouwelijke lichamen zijn levens op aarde doormaakt, al naar zijn zich veranderende innerlijke instelling. En dat is *noodwendig*, opdat *alle* bekwaamheden van een geestkiem beetje bij beetje tot ontwikkeling geraken.

Ik zei reeds, dat het *overheersende* in de gewilde werkzaamheid beslissend is voor het ontstaan van de vorm, omdat een geestkiem zich niet onvoorwaardelijk gans positief en ook niet onvoorwaardelijk gans negatief in werking zal stellen.

De daarbij niet in werking gestelde bekwaamheden blijven dan sluimerend, kunnen echter te allen tijde tot ontwaken gebracht worden.

Komt het echter toch eens voor, dat een geestkiem *alle* *positieve* delen ontwikkelt, dan werkt dat zo sterk op de negatieve, niet ontwikkelde bekwaamheden, dat een

uitdrijving kan plaatsvinden, en daarmee ook een afwerpen, waardoor een *splitsing* zich voltrekt. De daardoor afgeworpen andersoortige delen zijn dan gedwongen, voor zichzelf te ontwaken, en zullen vanzelfsprekend in hun eenheid de tegenovergestelde vorm, dus de vrouwelijke aannemen. *Dat* zijn dan gesplitste kiemen, die zichzelf moeten terugvinden, om als een geheel in te gaan. Zulk een verloop is in het algemeen echter niet aan te nemen.

De opvatting van de mensen, dat er voor elk mens een aanvullende ziel bestaat, is op zichzelf juist, echter niet in de zin van een voorafgegane splitsing. De duaal ziel is ietwat gans anders. Ik heb deze reeds in mijn voordracht "Het huwelijk"* benadrukt. Een duaal ziel is alleen degene die bij een andere ziel *past*. Dat betekent, een ziel die juist *die* bekwaamheden ontwikkeld heeft, die de andere ziel in zich sluimeren liet. Daardoor komt dan een volledige aanvulling, ontstaat een gemeenschappelijk werken van alle bekwaamheden van de geest, van alle positieve en alle negatieve. Zulke aanvullingen zijn echter er niet slechts éénmaal, maar vele keren, zodat één mens niet ietwat bij een willen aanvullen op alleen een gans bepaalde andere mens aangewezen is. Hij kan van deze vele in zijn aardse bestaan ontmoeten, zodra hij maar zijn aanvoelingsbekwaamheid rein en waakzaam houdt.

De voorwaarden voor het leven tot het geluk zijn dus in het geheel niet zo moeilijk te vervullen, als het in eerste ogenblik de slechts half wetende toeschijnt. Het geluk is veel gemakkelijker te hebben, dan zo velen denken. De mensheid moet alleen eerst de Wetten kennen die in de Schepping liggen. Leeft zij daarnaar, dan *moet* zij gelukkig worden! Heden staat zij echter nog zeer ver daarvan verwijderd, en daarom zullen vooreerst nog degenen, die dichterbij de Waarheid in de Schepping komen, zich meestal eenzaam moeten voelen, wat echter in het geheel niet ongelukkig maakt, maar een grote vrede in zich draagt.

*) Voordracht nr. 25

Kan ouderdom een hindernis voor geestelijk opstijgen vormen?

Het volgens aardse begrippen juiste te willen, of het goede willen, is dikwijls een groot onderscheid! Het aardse juiste is niet altijd ook het *goede*!

Heden voldoet het voor de mensen *niet* meer, eenvoudig het juiste gewild te hebben! Zo ietwat kon hij bij zijn *eerste* incarnatie doen. Thans wordt *meer* van hem gevorderd! Zodra hij zichzelf niet gewelddadig vermant, geestelijk eindelijk wetend hoger te komen, zo is hij beslist verloren. De ouderdom vormt geen hindernis, maar een *aansporing*, omdat met de ouderdom zijn uur van het overgaan zichtbaar nader komt! Het is alleen de door mij reeds dikwijls als ergste vijand genoemde traagheid en gemakzucht, waarmee zulke talmenden zich belasten, en daardoor ten onder gaan.

De tijd van de geestelijke landloperij heeft opgehouden, zoals de tijd van de gemakzucht en het behaaglijk afwachten. Met angstaanjagende verschrikkelijkheid en hardheid zal het binnenkort bij de slapers en luiaards inslaan, zodat ook de doofste dan ontwaakt.

Het bestuderen van mijn voordrachten vereist evenwel van het begin af aan een zich inspannen, een gewelddadig tezamen rukken van alle zintuigen, daarmee geestelijke levendigheid en *volkomen* waaktoestand! Eerst *dan* gelukt het, zich in mijn woorden te verdiepen, ze ook werkelijk te begrijpen.

En dat is zo gewild! Ik wijs iedere geestelijk-trage af.

Als echter de mensen slechts een korreltje waarheid uit het vaderland van het geestelijke rijk in zich *niet* bedolven hebben, dan *moet* het Woord hen treffen, als een roep, vooropgesteld, dat ze zich ook de moeite nemen, het eens niet beïnvloed en

met volle ernst te lezen. Voelen ze *dan* niets aan, dat weerklink in hen opwekt, dan zal het ook in het generzijdse nauwelijks nog mogelijk zijn, hen op te wekken, omdat ze ook daar *niets anders kunnen* ontvangen. Ze blijven staan, waar ze zichzelf heen stellen, door hun eigen wil. Er zal hen niemand dwingen, daarvan weg te gaan, toch ze komen ook niet op tijd uit deze stoffelijkheid weg, om zich voor de ontbinding te vrijwaren, dus voor de eeuwige verdoemenis.

Het "niet-willen-horen" nemen ze natuurlijk mee van deze aarde naar het fijnstoffelijke, en zullen zich daar niet anders gedragen, als het hier geschiede. Hoe zou de ouderdom ook maar een hindernis kunnen vormen! Het is een eeuwigheidsroep, die ze uit het Woord treft, die ze echter niet willen horen, omdat het voor hen zo gemakkelijker is. Gemakzucht echter zal hen ten laatste vernietigen, als ze niet te rechtertijd levend willen worden. De vraag toont echter deze gemakzucht zeer duidelijk. Het is dezelfde aard van zo vele mensen, die zichzelf voortdurend willen bedriegen, met het ene of andere halverwege aannemelijk voorwendsel. Zij behoren tot het kaf, dat van de komende reinigingsstormen niet vastgehouden wordt, maar weggevaagd, omdat het onbruikbaar is voor de ernst van het eigenlijke bestaan.

Ze zouden van de Schepper immers nieuwe tijd om te overleggen eisen, zonder ooit tot een opstijgen te komen, waarbij ze zich geestelijk moeten inspannen. Om deze reden heeft het geen zin, zich lang daarmee bezig te houden. Het zijn de eeuwig willende en nooit aan zich volbrengende. En daardoor ook de verlorenen. — — —

Er was eens...!

Drie woorden zijn het slechts, toch ze zijn zoals een toverformule; want ze dragen de eigenaardigheid in zich, om bij ieder mens dadelijk één of ander bijzonder aanvoelen los te maken. Zelden is dit aanvoelen gelijkaardig. Gelijksortig als de uitwerking van de muziek. Net als de muziek vinden ook deze drie woorden hun weg onmiddellijk naar de geest van de mens, zijn eigenlijke "ik". Natuurlijk alleen bij diegenen, die de geest niet gans in zich afgesloten houden, en daarmee het eigenlijke mens-zijn hier op aarde reeds verloren hebben.

Ieder *mens* echter zal bij deze woorden onwillekeurig dadelijk aan één of ander vroeger beleven terugdenken. Dit staat levend voor hem op, en met het beeld ook een overeenstemmende aanvoeling.

Vurig verlang volle weekheid bij de ene, weemoedig geluk, ook stil, onvervulbaar verlangen. Bij anderen echter de trots, toorn, gruwel of haat. Altijd denkt de mens aan ietwat, dat hij eens heeft beleefd, dat een buitengewone indruk op hem heeft gemaakt, dat hij echter ook reeds al lang in zich uitgedoofd waande.

Toch er is niets in hem uitgedoofd, niets verloren van datgene, wat hij werkelijk eens in zich heeft *beleefd*. Alles daarvan kan hij nog zijn eigendom noemen, als werkelijk verworven, en daarmee onvergankelijk. Maar ook alleen het beleefde! Iets anders zal niet kunnen ontstaan bij deze woorden.

De mens moet eens met zorgvuldigheid en met waakzame zin nauwkeurig hierop letten, dan zal hij spoedig inzien, wat werkelijk in hem levend is, en wat als dood aangeduid kan worden, als zielloze schil van zinloze herinneringen.

Zin en nut voor de mens, waaronder wij niet het lichaam mogen indenken, heeft alleen datgene, wat tijdens zijn aards leven diep genoeg inwerkte, om op de *ziel* een stempel te drukken, die niet verdwijnt, zich niet weer uitwissen laat. Alleen dergelijke stempels hebben invloed op de vorming van de mensziel, en daarmee doorgaand ook op de vordering van de geest tot diens voortdurende ontwikkeling.

In werkelijkheid is dus alleen *datgene* beleefd en daarmee tot eigen gemaakt, wat een dergelijke diepe indruk achterlaat. Al het andere ruist voorbij zonder uitwerking, of dient hoogstens als hulpmiddel daartoe, voorvallen te laten vormen, die in staat zijn, zo grote indrukken teweeg te brengen.

Gelukkig hij, die veel zo krachtige belevenissen de zijne kan noemen, om het even, of het nu vreugde of leed geweest is, die ze opriepen; want deze indrukken zijn eens het waardevolste, dat een mensziel mee op haar weg in het generzijdse neemt.

Zuiver aards verstandelijk werken, zoals het heden gebruikelijk is, is alleen nuttig *bij goede aanwending* tot het vergemakkelijken van het *lichamelijke* aards bestaan. Dat is, scherp overlegt, het eigenlijke einddoel van *ieder* werken van het verstand! Het geeft uiteindelijk nooit een ander resultaat. Bij *alle* schoolwijsheid, om het even, op welk gebied het is, en ook bij alle arbeid, hetzij voor de staat of in de familie, bij iedere enkeling of bij naties, alsook ten laatste bij de gehele mensheid. *Alles* heeft zich echter helaas gans onvoorwaardelijk alleen aan het verstand onderworpen en ligt daarmee in de zware ketenen van aardse beperktheid van het begripsvermogen, wat vanzelfsprekend onheilspellende gevolgen in alle werken en gebeuren met zich moest brengen en nog met zich zal brengen.

Slechts *één* uitzondering is er daarin op deze ganse aarde. Deze uitzondering biedt ons echter niet de kerk, zoals zo menigeen zal denken, en zoals het ook zou moeten zijn, maar de *kunst*! Bij dezen speelt nu het verstand beslist de *tweede* rol. Daar, waar echter het verstand daarbij de overhand krijgt,

wordt kunst dadelijk tot *handwerk* verlaagd, ze zinkt onmiddellijk en ook gans onbetwistbaar diep omlaag. Er is in dit een gevolgtrekking, dat in haar eenvoudige natuurlijkheid geheel niet anders mogelijk is. Niet één uitzondering kan daarin worden aangewezen.

Dezelfde gevolgtrekking is echter vanzelfsprekend ook bij alle andere te trekken! Geeft dit de mens niet te denken? Het moet hem toch zoals de schellen van de ogen vallen. Aan de nadenkende en de vergelijkende zegt het gans duidelijk, dat hij bij alle andere, wat het verstand beheerst, ook alleen maar een surrogaat kan ontvangen, het minderwaardige! Aan dit feit zou de mens moeten inzien, op welke plaats het verstand van nature behoort, als er iets goeds en waardevols zou ontstaan!

De kunst alleen is tot dusver nog uit het werken van de levende geest, uit de aanvoeling geboren. Deze alleen heeft een natuurlijke, dus een normale en gezonde oorsprong en ontwikkeling gehad. De geest *uit* zich echter niet in het verstand, maar in het *aanvoelen*, en *toont* zich alleen in datgene wat men zo algemeen "*gemoed*" noemt. Juist datgene, wat de met zich zo mateloos trotse verstandsmens van heden graag bespot en belachelijk maakt. Hij hoont daarmee het waardevolste aan de mens, ja, uitgerekend datgene, wat eigenlijk de mens tot mens maakt!

Met het verstand heeft geest niets te maken. Wil de mens eindelijk eens verbetering in alles, dan moet hij op de woorden van Christus acht slaan: *Aan hun werken zullen jullie hen herkennen!* De tijd is daar, waar dit zal geschieden.

Alleen werken van de *geest* dragen in zich door hun oorsprong het *leven*, daarmee duurzaamheid en bestendigheid. En al het andere moet in zich zelf ineensstorten, wanneer zijn bloeitijd voorbij is. Zodra de vruchten daarvoor moeten komen, wordt de holheid openbaar!

Ziet toch alleen maar de geschiedenis aan! Alleen het werk van de geest, dus de kunst, overleefde de volkeren, die aan het werk van hun in zich levenloze, koude verstand reeds instorten. Hun hoge, veelgeroemde weten kon hun daarvoor

geen redding bieden. Egyptenaren, Joden, Grieken, Romeinen gingen deze weg, later ook de Spanjaarden en de Fransen, thans de Duitsers, — *doch de werken van echte kunst hebben hen allen overleefd!* Ze zullen ook nooit ten onder kunnen gaan. Niemand echter zag de strenge regelmatigheid in het gebeuren van deze herhalingen. Geen mens dacht daaraan, om de eigenlijke wortel van dit zware kwaad te doorgronden.

In plaats van deze te zoeken en het altijd weerkerende verval eens een halt te gebieden, berustte men zich blindelings daarin en schikte men zich met klagen en met morren in dit grote "niet-te-veranderen-zijn".

Thans treft het nu tot slot de ganse mensheid! Veel ellende ligt reeds achter ons, nog grotere staat er voor ons. Een diepe smart gaat door de dichte rijen van de ten dele reeds thans daardoor getroffen.

Denkt aan al de volkeren, die reeds moesten instorten, zodra ze in de bloeitijd gekomen waren, op het hoogtepunt van het verstand. Deze uit de bloeitijd ontwikkelde vruchten waren *overal hetzelfde!* Onzedelijkheid, schaamteloosheid en losbandigheid in velerlei vormen, waarop onvermijdelijk het verval en de teloorgang volgden.

De volstreckte gelijke aard is voor iedereen zeer opvallend! En ook moet één ieder nadenkende een gans bepaalde aard en logica van de strengste Wetten in dit gebeuren vinden.

Het ene volk na het andere moest ten laatste inzien, dat zijn grootheid, zijn macht en heerlijkheid alleen schijnbaar waren, alleen door geweld en dwang behouden, en niet door gezondheid in zichzelf gevestigd.

Opent toch uw ogen, in plaats van te verzwakken! Kijkt om u heen, leert van het verleden, vergelijkt het met de boodschappen, die uit het Goddelijke reeds van voor duizenden jaren tot u kwamen, en jullie *moeten* de wortel van het invretende kwaad vinden, dat gans alleen de belemmering voor het opstijgen van de gehele mensheid vormt.

Eerst wanneer het kwaad grondig uitgeroeid is, zal de weg voor het algemene opstijgen open zijn, niet vroeger. En dit is

dan bestendig, omdat dit het levende van de geest in zich kan dragen, wat tot dusver uitgesloten was. —

Voordat wij nader hierop ingaan, wil ik verklaren, wat geest is, als enige, werkelijk levende in de mens. Geest is niet grap en niet verstand! Geest is ook niet aangeleerd weten. Met vergissing noemt men daarom een mens "rijk van geest" wanneer hij veel studeerde, las, waarnam, en zich daarover goed te vertellen weet. Of wanneer hij door goede invallen en verstandelijke grappen schittert.

Geest is ietwat gans anders. Het is een zelfstandige *gesteldheid*, uit de wereld van het hem gelijkgeaarde komend, die anders is als het gedeelte, waartoe de aarde en daarmee het lichaam behoort. De geestelijke wereld ligt hoger, zij vormt het bovenste en lichtste gedeelte van de Schepping. Dit geestelijke deel in de mens draagt door zijn hoedanigheid de opgave in zich, naar het rein geestelijke terug te keren, zodra zich alle stoffelijke omhulsels van hem losgemaakt hebben. De drang daartoe komt vrij bij een heel bepaalde graad van rijpheid, en voert hem dan omhoog naar het hem gelijkgeaarde, door de kracht van de aantrekking opgeheven.*

Geest heeft met het aardse verstand niets te maken, alleen met de eigenschap, die men als het "gemoed" genoemd. Rijk aan geest is dus gelijk beduidend met "vol aan gemoed", echter niet verstandelijk.

Om dit onderscheid eens gemakkelijker te ontdekken, benutte de mens nu de zin: "Er was eens!" Zeer veel zoekende zullen daardoor reeds een verklaring vinden. Letten zij opmerkzaam op zichzelf, dan kunnen zij inzien, wat allemaal in het tot dusverre aardse leven voor hun *ziel* van nut is geweest, of wat daartoe diende, om hun enkel het er doorkomen en hun arbeid in hun aardse omgeving te verlichten. Wat dus niet alleen aardse, maar ook generzijds waarde heeft, en wat alleen voor aardse doelen dient, voor het generzijdse echter waardeloos blijft. Het ene kan hij mee naar de andere kant meenemen, het andere echter laat hij bij het overlijden achter als alleen maar hier behorend, daar het voor

*) Voordracht nr. 63: "Ik ben de opstanding en het leven...!"

hem verder niets van nut kan zijn. Wat hij achterlaat, is echter alleen een werktuig voor het aardse gebeuren, een hulpmiddel voor de *tijd op aarde*, niets anders.

Wordt nu een werktuig niet als zodanig dan alleen benut, maar veel hoger ingesteld, dan kan het vanzelfsprekend op die hoogte niet voldoende zijn, het is op de verkeerde plaats, en brengt natuurlijk daarmee ook gebreken van velerlei aard, die mettertijd gans rampzalige gevolgen naar zich trekken.

Tot deze werktuigen behoort als bovenste het *aardse verstand*, die als voortbrengsel van de menselijke hersenen de beperking in zich moeten dragen, waaraan al het lichamenlijk-grofstoffelijke door zijn eigen geaardheid steeds onderworpen blijft. En anders als de oorsprong kan ook het voortbrengsel niet zijn. Dit blijft altijd aan de aard van de oorsprong gebonden. Evenzo de werken, die door dit voortbrengsel ontstaan.

Dat geeft voor het verstand natuurlijk het meest beperkte, alleen maar aards begripsvermogen, dicht aan ruimte en tijd gebonden. Daar het uit de op zichzelf dode grofstoffelijkheid stamt, dat geen *eigen* leven in zich draagt, is het ook zonder levende kracht. Deze omstandigheid zet zich vanzelfsprekend eveneens in alle werken van het verstand voort, aan die het daardoor onmogelijk blijft, in zijn werken ook iets levends te leggen.

In dit niet afbuigbare natuurlijke gebeuren ligt de sleutel tot de treurige gebeurtenissen tijdens het menselijk bestaan op deze kleine aarde.

Wij moeten eindelijk onderscheid leren tussen geest en het verstand, de levende kern van de mens, en zijn werktuig! Wordt dit werktuig *boven* de levende kern geplaatst, zoals het tot dusver gebeurde, dan brengt dit het ongezonde voort, dat de doodskiem reeds bij het ontstaan in zich moet dragen, en het levende, het hoogste, het waardevolste, wordt daarmee ingesnoerd, gebonden, afgesneden van zijn noodwendige werkzaamheid, totdat het in het onvermijdelijke ineenstorting van het dode bouwsel onvoltooid vrij omhoogstijgt uit de puinhopen.

Stellen wij ons nu in plaats van "er was eens" de vraag voor: "Hoe was het in vroegere tijden?" Hoe anders is de uitwerking. Men bemerkt dadelijk het grote onderscheid. De eerste vraag spreekt tot de aanvoeling, die met de geest in verbinding staat. De tweede vraag echter wendt zich tot het verstand. Gans andere beelden duiken daarbij op. Deze zijn vanaf het begin beperkt, koud, zonder levenswarmte, omdat het verstand niets anders heeft te geven.

De grootste schuld van de mensheid is echter van het begin af aan, dat ze dit verstand, dat toch alleen maar iets onvolledigs zonder leven kan voortbrengen, op een hoog voetstuk plaatste en gewoonweg aanbeddend omheen danste. Men gaf het een plaats, die *uitsluitend aan de geest* voorbehouden mocht worden.

Dit beginsel staat in alles tegen de bestemmingen van de Schepper, en zo mee tegen de natuur, daar deze immers in het gebeuren van de natuur verankert liggen. Daarom kan ook niets tot een waar doel leiden, maar het moet allemaal stranden op het punt, waar de oogst moet inzetten. Het is niet anders mogelijk, maar een natuurlijk, voorspelbaar gebeuren.

Alleen in de *zuivere techniek* is het anders, in iedere industrie. Deze is door het verstand op een grotere hoogte beland, en zal in de toekomst nog veel verder komen! Deze zaak dient echter als een bewijs van de waarheid van mijn uiteenzettingen. Techniek is en blijft in *alle* dingen *altijd* alleen zuiver aards, dood. Daar het verstand nu eveneens tot al het aardse behoort, kan het zich in de techniek schitterend ontvouwen, werkelijk iets groots verrichten. Het staat daarin op de juiste plaats, in zijn werkelijke taak! Maar daar, waar ook iets "levends", dus zuiver *menselijks* mee in betrachting betrokken moet worden, reikt het verstand in zijn aard er niet toe, en *moet* daarom falen, zodra het niet daarbij geleid wordt door de geest! Want alleen de geest is leven. Resultaat in een gans bepaalde aard kan altijd alleen maar de werkzaamheid van het gelijkgeaarde tot stand worden gebracht. Nooit zal het aardse verstand daarom in de geest kunnen werken! Om deze

reden werd het een zware overtreding van deze mensheid, dat zij het verstand boven het leven plaatste.

De mens *wentelde* daarmee zijn taak tegen het scheppende, dus gans natuurlijke bestemming *om*, plaatste haar zagezegd op zijn kop, doordat hij aan het op tweede en alleen op aardse plaats komende verstand de hoogste plaats inruimde, die aan de levende geest toebehoort. Daardoor is het wederom gans natuurlijk, dat hij voortaan gedwongen is, van onder naar boven moeizaam te zoeken, waarbij het bovenaan geplaatste verstand met zijn begrensd begripsvermogen ieder verdere uitzicht verhindert, in plaats van door de geest van boven naar beneden te kunnen kijken.

Wil hij ontwaken, dan is hij gedwongen, vooreerst de "bakens te verzetten". Wat thans boven is, het verstand, op zijn hem van nature gegeven plaats te zetten, en de geest weer naar de hoogste plaats te brengen. Deze noodwendige verplaatsing is voor de huidige mens niet meer zo gemakkelijk. —

De toenmalige door de mensen verplaatsende handeling, die zich zo ingrijpend tegen de Wil van de Schepper, dus tegen de Natuurwetten heeft gericht, was de eigenlijke "*zondeval*", waarvan de gevolgen aan verschrikkelijkheid niets te wensen over laten; want hij groeide zich dan tot de "erfzonde", omdat de verheffing van het verstand tot alleenheerser ook weer het natuurlijk gevolg naar zich toetrok, dat deze zo eenzijdige verzorging en werkzaamheid met de tijd ook de hersenen eenzijdig versterkte, zodat alleen het gedeelte, dat de arbeid van het verstand te verrichten heeft, opgroeide, en het andere moest verkommeren. Daardoor kan dit door verwaarlozing verkommerde deel heden alleen nog als droomhersenen werkzaam zijn, die ook daarbij nog onder de krachtige invloed van de zogenaamde daghersenen staan, die het verstand in werking stellen.

Het deel van de hersenen, dat de brug naar de geest moet vormen, of beter de brug van de geest naar al het aardse, is dus daardoor lamgelegd, een verbinding afgebroken of toch zeer sterk losgemaakt, waardoor de mens voor zichzelf iedere

werkzaamheid van de geest onderbrak, en daarmee ook de mogelijkheid, zijn verstand "bezield" te maken, vergeestelijkt en verlevendigd. De beide delen van de hersenen hadden gans *gelijkmatig* opgekweekt moeten worden, tot gemeenschappelijke harmonische werkzaamheid, zoals alles in het lichaam. Leidend de geest, uitvoerend hier op aarde het verstand. Dat daardoor ook alle werkzaamheid van het lichaam, en zelfs dit zelf nooit zo kan zijn, zoals het moet zijn, is vanzelfsprekend. Dit gebeuren trekt zich toch natuurlijk door alles! Omdat daardoor de hoofdzaak voor al het aardse ontbreekt!

Dat met de belemmering gelijktijdig ook de verwijdering en vervreemding van het Goddelijke verbonden was, is een gemakkelijk verstaanbaar gebeuren. Er was daartoe immers geen weg meer.

Dat had ten laatste wederom het nadeel, dat reeds sedert duizenden jaren ieder kinderlichaam, dat geboren wordt, door steeds verder grijpende overerving van de voorste verstandshersenen zo groot mee op aarde brengt, dat ieder kind vanaf het begin door deze omstandigheid spelend weer aan het verstand onderworpen wordt, zodra deze hersenen hun volle werkzaamheid ontvouwt. De kloof tussen de beide delen van de hersenen is nu zo groot geworden, de verhouding van de arbeidsmogelijkheid zo ongelijk, dat zich bij het merendeel van alle mensen zonder catastrofe een verbetering niet meer bereiken laat.

De huidige verstandsmens is niet meer een *normaal* mens, maar hem ontbreekt iedere ontwikkeling van het belangrijkste gedeelte van zijn hersenen, dat bij de volwaardige mens behoort, door het laten verkommeren sedert duizenden jaren. Iedere verstandsmens heeft zonder uitzondering alleen maar *verminkte* normale hersenen! *Verminkte hersenen* beheersen daarom sedert duizenden jaren de aarde, beschouwen de normale mens als vijand en zoeken hem te onderdrukken. Ze vormen zich in de verkommering, zeer veel te presteren, en weten niet, dat de normale mens tot het *tienvoudige* te

presteren in staat is en werken tot stand brengt, die *duurzaamheid* hebben, volmaakter zijn dan met de huidige moeite! Om tot deze bekwaamheid te komen, staat een werkelijk ernstig zoeker de weg open!

Een verstandsmens zal echter niet zo gemakkelijk meer bekwaam kunnen worden, ietwat te begrijpen, wat tot de werkzaamheid van dit verkommerde deel van zijn hersenen behoort! Hij *kan* het eenvoudig niet, wanneer hij ook al wilde, en alleen door zijn vrijwillige beperking lacht hij om al datgene, wat voor hem onbereikbaar is, en ten gevolg van zijn in werkelijkheid *achtergebleven*, niet normale hersenen ook nooit meer door hem begrepen zal worden. Daarin rust juist het verschrikkelijkste deel van de vloek van deze onnatuurlijke afwijking. De voor een normaal mens volstrekt behorende harmonische samenwerking van de beide delen van de menselijke hersenen is voor de huidige verstandsmensen, die men materialisten noemt, uiteindelijk uitgesloten. —

Materialist te zijn, is niet ietwat een lof, maar het bewijs voor verkommerde hersenen.

Er heerst dus tot dusver op deze aarde de *onnatuurlijke* hersenen, waarvan de werkzaamheid ten laatste vanzelfsprekend ook de onhoudbare ineenstorting in alles moet brengen, omdat alles dat, wat het ook wil brengen, door de verkommering natuurlijk disharmonie en ongezondheid in zich bevat reeds vanaf het begin.

Daaraan valt nu niets meer te veranderen, maar men moet rustig de natuurlijke zich ontwikkelende ineenstorting laten komen. *Dan echter is de dag van de opstanding voor de geest, en ook een nieuw leven!* De sedert duizenden jaren het woord voerende slaaf van het verstand heeft daarmee afgedaan voor altijd! Nooit zal hij zich weer kunnen verheffen, omdat het bewijs en zijn eigen beleven hem eindelijk zullen dwingen, zich eindelijk voor *datgene* als ziekelijk en geestelijk verarmde vrijwillig te buigen, dat hij niet kon verstaan. Gelegenheid om op te treden tegen de geest zal hem nooit meer geboden worden, noch met spot noch met de schijn van recht door

geweld, zoals het immers ook tegenover de Godszoon aangewend werd, die daartegen moest strijden. Destijds zou er nog tijd geweest zijn, veel ongeluk af te wenden. Thans echter niet meer; want intussen laat zich de geloste verbinding tussen de beide delen van de hersenen niet meer overbruggen.

Veel verstandsmensen zullen er zijn, die weer willen spotten over de uiteenzettingen in deze voordracht, zonder echter daarbij zoals reeds altijd buiten lege trefwoorden alleen maar *een werkelijk zakelijk tegenbewijs* te kunnen aanvoeren. Toch ieder ernstig zoekende en nadenkende mens zal een dergelijk blind ijveren alleen als een hernieuwd bewijs daarvoor moeten aannemen, van wat ik hierin heb uitgelegd. De mensen *kunnen* het eenvoudig niet, ook wanneer zij zich inspannen. Beschouwen wij hen daarom nu van heden af als zieken, die de hulp spoedig zullen behoeven, en... wachten wij het rustig af. Er is geen strijd en geen gewelddaad nodig, om de noodwendige vooruitgang af te dwingen; want het einde komt vanzelf. Ook hierin werkt zich het natuurlijke gebeuren in de onbuigbare Wetten van alle wisselwerkingen gans onverbiddeijk en ook punctueel uit. — —

Een "nieuw geslacht" zal dan ontstaan volgens zo velerlei verkondigingen. Dit zal zich echter niet alleen uit nieuwe geborene samenstellen, zoals ze thans in Californië en ook in Australië reeds waargenomen worden, als met een "nieuwe zin" begaafd, maar in de hoofdzaak uit *reeds levende mensen*, die in de nabije tijd "ziende" worden door veel komend gebeuren. Dan hebben zij dezelfde "zin" als de thans nieuw geborene; want deze is niets anders dan de bekwaamheid, met een open, onbepaalde geest in de wereld te staan, die zich door de beperktheid van het verstand niet meer onderdrukken laat. *De erfzonde wordt daarmee eindelijk opgelost!*

Dit alles heeft echter met de tot dusver als "occulte bekwaamheden" genoemde eigenschappen niets te maken. *Het is dan enkel en alleen de normale mens, zoals hij moet zijn!* Het "ziende worden" heeft niets met "helderziendheid" te maken, maar het betekent het "inzien", herkennen.

De mensen zijn dan in staat, alles onbeïnvloed te zien, wat niets anders betekent, dan te beoordelen. Zij zien de verstandsmens zo, als hij werkelijk is, met zijn voor hem en zijn omgeving zo gevaarlijke beperking, die gelijktijdig van de aanmatigende heerszucht en betweterij voortkomt, die eigenlijk daarbij behoren.

Zij zullen het ook inzien, hoe sedert duizenden jaren in een strenge logische juistheid eens in de deze, dan in een andere vorm de ganse mensheid onder dit juk heeft geleden, en hoe deze kankerschade zich als ervvijand altijd tegen de ontwikkeling van de vrije menselijke *geest* heeft gericht, het hoofddoel in het bestaan van de mens! Niets zal hun ontgaan, ook niet de bittere zekerheid, dat de ellende, *al* het lijden, ieder ineensstorten door dit kwaad moest komen, en dat de verbetering nooit kon ontstaan, omdat ieder inzien vanaf het begin door de beperking van het begripsvermogen uitgesloten was.

Met *dit* ontwaken, heeft echter ook iedere invloed, iedere macht van deze verstandsmensen opgehouden. Voor *alle* tijden; want een nieuw, beter tijdperk voor de mensheid zet dan in, waarin zich het oude niet meer kan handhaven.

Daarmee komt de heden reeds van honderd duizenden vurig verlangde noodwendige zege van de geest over het falende verstand. Veel van de tot dusver op dwaalwegen gevoerde massa zullen daarbij nog herkennen, dat zij tot dusver de uitdrukking "verstand" volkomen verkeerd gedacht hebben. De meesten namen het eenvoudig als een afgod aan, gans onbepoofd, alleen omdat hen ook de anderen het als zodanig neerzetten, en omdat zich al zijn aanhangers steeds als de onfeilbare, onbepaalde heersers door geweld en door wetten wisten voor te doen. Velen namen zich daarom zelfs geen moeite, om hun eigenlijke holheid en de gebreken af te dekken, welke zich daarachter verborgen.

Er zijn nu weliswaar ook menige, die reeds tientallen jaren er doorheen tegen deze vijand vechten, met hardnekkige energie en overtuiging, verborgen en gedeeltelijk ook openlijk, soms

ook aan het zwaarste lijden blootgesteld. *Maar zij strijden zonder de vijand zelf te kennen!* En dat verzwaarde vanzelfsprekend het resultaat. Het maakte hem van vooraf aan onmogelijk. Het zwaard van de strijders was niet goed gescherpt, omdat zij het steeds aan bijkomstige gebeurtenissen bot sloegen. Met deze bijzaken echter troffen zij ook steeds zijdelings in de leegte, verspilden hun eigen kracht, en brachten alleen versnippering onder zich, die heden altijd groter wordt.

Er is in werkelijkheid maar *één* vijand van de mensheid over de ganse lijn: *de tot dusver onbepaalde heerschappij van het verstand!* Dat was de grote *zondevaal*, de zwaarste schuld van de mens, die al het kwaad naar zich trok. *Dat* werd tot de *erfzonde*, en *dat is ook de antichrist*, van wie verkondigd is, dat hij zijn hoofd zal verheffen. Duidelijker uitgedrukt is de heerschappij van het verstand zijn werktuig, waardoor de mensen aan hem onderworpen zijn. Aan hem, de Godvijandige, de antichrist zelf... Lucifer!*

Wij staan midden in deze tijd! Hij woont heden in *ieder* mens, bereid, hem te verderven, want zijn werkzaamheid brengt dadelijk een afwending van God als gans natuurlijk gevolg. Hij snijdt de geest af, zodra hij heersen mag.

Daarom zij de mens scherp op zijn hoede. —

Zijn verstand moet hij nu daarom niet geringschatten, maar *tot het werktuig* maken, wat het is, echter niet tot de beslissende wil. Niet tot de heer!

De mens van het komende geslacht zal de tot dusverre tijd nog alleen met walging, afgrijzen en met schaamte kunnen beschouwen. Ongeveer zo, zoals het met ons zelf vergaat, wanneer wij een oude folterkamer treden. Ook daarin zien wij de slechte vruchten van de koude verstandsheerschappij. Want het is wel onaanvechtbaar, dat een mens *met slechts ietwat gemoed* en dus geestelijke activiteit, gruwel van zulke aard nooit zou hebben verzonnen! Het is in het geheel heden nochtans niet anders, alleen ietwat meer bedekt, en de massale ellende zijn evenzo bedorven vruchten zoals de toenmalige individuele foltering.

*) Voordracht nr. 90: "De antichrist."

Wanneer de mens dan een terugblik zal werpen, dan komt hij uit het hoofdschudden niet meer eruit. Hij zal zich afvragen, hoe het mogelijk was, deze dwalingen duizenden jaren aldoor stil te verdragen. Het antwoord geeft zich vanzelfsprekend eenvoudig: door geweld. Waarheen men ook kijkt, is het gans duidelijk te herkennen. Afgezien van de tijden van de grauwe oudheden, behoeven wij alleen binnen te treden in de reeds genoemde folterkamers, die nog heden overal te zien zijn, en waarvan hun uitoefening niet zo heel ver terug te voeren is.

Wij huiveren, wanneer wij deze oude werktuigen bekijken. Hoeveel koude brutaliteit ligt daarin, welke beestachtigheid! Nauwelijks een mens van de huidige tijd zal daaraan twijfelen, dat in dit toenmalige doen het zwaarste misdrijven lag. Tegen de misdadigers werd daarmee een nog grotere misdaad uitgeoefend. Maar, weggerukt uit zijn familie en vrijheid, werd ook zo menige onschuldige ruw in deze gewelven geworpen. Welke jammerklachten, welke pijnkreten stierven hier weg van degene, die volkomen weerloos aan de folteraar daarin prijsgegeven waren. Mensen moesten dingen lijden, waarvan men in de gedachten alleen met gruwel en met afschuw kan staan. Ieder vraagt zich onwillekeurig af, of het werkelijk bij mensen mogelijk was, wat daar allemaal aan deze weerloze gebeurde, daartoe nog onder een schijn van al het recht. Een recht, dat men zich toch eens alleen met geweld afgedwongen had. En nu dwong men wederom door lichamelijke smarten schuldbekentenissen af van de verdachten, opdat men hen vervolgens in alle bedaardheid kon vermoorden. Als deze schuldbekentenissen ook alleen gedwongen afgelegd werden, om deze onzinnige lichamelijke kwellingen te ontgaan, dan voldeed het voor de rechters toch, omdat zij het behoefden, om aan het "woord" der wet te voldoen. Of deze dus bekrompenen werkelijk waanden, dat zij zich daardoor ook voor de Goddelijke Wil konden schoonwassen? Van de onverbiddeijk werkende Grondwet van een wisselwerking vrij konden komen?

Ofwel waren al deze mensen het uitschot van de hardst verstokte misdadigers, die zich verstoutten, over anderen recht te houden, of het toonde zich daarin zo duidelijk de ziekelijke beperktheid van het aardse verstand. Een tussenoplossing kan er niet zijn.

Volgens de Goddelijke Scheppingswetten zou iedere waardigheidsbekleder, iedere rechter, om het even, welk ambt hij hier op aarde draagt, in zijn *handelen* nooit onder de bescherming van dit ambt mogen staan, maar hij heeft alleen en zuiver *persoonlijk, onbeschermd* zoals ieder ander mens, voor alles *zelf* de volle verantwoordelijkheid te dragen, wat hij in zijn ambt doet. Niet alleen geestelijk, maar ook aardse. Dan zal het iedereen veel ernstiger, zorgvuldiger nemen. En zogenaamde "dwalingen" zullen gans zeker niet zo gemakkelijk weer voorkomen, waarvan de gevolgen nooit goed te maken zijn. Gans afgezien van het lichamelijke en psychische lijden van de daarvan getroffen en hun familieleden.

Maar laten wij eens kijken naar het ook hierbij behorende hoofdstuk van de processen tegen zogenaamde "heksen"!

Wie eens toegang heeft gehad tot gerechtsakten over dergelijke processen, zou met opwellende brandende schaamte wensen, nooit tot deze mensheid gerekend te worden. Bezat een mens toenmaals alleen de kennis over geneeskruiden, hetzij door praktische ervaring, hetzij door overleveringen, en hielp hij daarmee de lijdende mensen, die hem daarom verzochten, dan kwam hij daarvoor onverbiddelijk onder deze foltering, waarvan hem ten laatste alleen de dood door vuur verlostte, wanneer zijn lichaam niet reeds tevoren onder deze wreedheden was bezweken.

Zelfs lichamelijke schoonheid kon toenmaals daartoe aanleiding zijn, namelijk kuisheid, die niet ter wille was.

En dan de verschrikkingen van de inquisitie*! Verhoudingsgewijs weinig jaren zijn het slechts, die ons van dit "toenmalige" scheiden!

Zoals wij nu heden deze onrechtvaardigheid herkennen, nauwkeurig zo voelde het toenmaals het volk. Want deze was

*) Kettergericht

door het "verstand" nog niet gans zo beperkt, bij hen nog hier en daar het gevoel doorbrak, de geest.

Herkent men heden niet volkomen bekrompenheid in dit alles? Onverantwoordelijke domheid?

Men spreekt daarvan met superioriteit en schouderophalen, maar er is in de grond niets daaraan veranderd. De bekrompen aanmatiging tegenover al het niet verstane is nog nauwkeurig zo daar! Alleen is in plaats van deze foltering thans openlijke spot bij de hand, bij alles, wat men door de eigen beperktheid niet verstaat. Er sloeg zich toch menige eens tegen de borst en denke, zonder zichzelf daarbij te sparen, eerst daarover na. Ieder mens wordt door verstandshelden, dat betekent dus niet gans normale mensen, vanaf het begin als zwendelaar beschouwd, ook misschien voor het gerecht, wanneer hij de bekwaamheid bezit, ietwat te weten, wat voor anderen gesloten is, misschien met fijnstoffelijke ogen ook de fijnstoffelijke wereld te zien, als een natuurlijk gebeuren, wat men binnen gans korte tijd niet meer zal betwijfelen, nog minder gevoelloos zal bestrijden.

En wee diegene, die zelfs niets daarmee aan te vangen weet, maar in alle onschuld daarvan spreekt, wat hij gezien heeft, en wat hij hoorde. Hij moet zich daarvoor vrezen, zoals de eerste christenen onder Nero met zijn altijd tot moord bereide helpers.

Wanneer hij nu zelfs ook nog andere bekwaamheden heeft, die door de uitgesproken verstandsmensen *nooit* begrepen kunnen worden, dan wordt hij onvoorwaardelijk zonder erbarmen vervolgd, belasterd, uitgestoten, wanneer hij niet iedereen ter wille is; indien enigszins mogelijk wordt hij "onschadelijk" gemaakt, zoals men zich zo schoon pleegt uit te drukken. Niemand maakt zich daarover enigszins gewetenswroeging. Zulk een mens geldt heden nog als vogelvrij voor ieder innerlijk soms zeer onrein mens. Hoe meer bekrompen, des te groter is de waan van schrandrheid, en de neiging tot overschatting.

Men heeft van deze gebeurtenissen van de oude tijden met hun foltering en verbrandingen, en de zo belachelijke akten van processen niets geleerd! Want ieder durft ook heden nog het buitengewone en onbegrepene straffeloos bevuilen en beledigen. Er is daarin niets anders, als het vroeger was.

Nog erger als bij de justitie was het bij de inquisitie, die van de kerk hun uitgaan hadden. Hier werden kreten van de gekwelde door vrome gebeden overstemd. Het was een hoon jegens de Goddelijke Wil in de Schepping! De toenmalige kerkelijke vertegenwoordigers bewezen daarmee, dat zij geen vermoeden van de ware leer van Christus hadden, noch van de Godheid en van Diens Scheppende Wil, waarvan de Wetten onomstotelijk in de Schepping rusten, en daar werken, gelijkaardig reeds van de aanvang aan en tot aan het einde aller dagen.

God gaf de mensengeest in deze hoedanigheid de vrije wil van het beslissen. *Hierin* alleen kan hij zo rijpen, *zoals hij moet*, zich afslijpen en volledig ontwikkelen. Alleen daarin ligt voor hem de mogelijkheid daartoe. Wordt deze vrije wil echter onderbroken, dan is het een belemmering, zo niet een gewelddadig terugwerpen. Christelijke kerken echter, zoals vele religies, bestreden toenmaals deze goddelijke beschikking, traden hem met de grootste wreedheid tegemoet. Door marteling en ten laatste door de dood wilden zij mensen dwingen, wegen in te slaan en te gaan, bekentenissen te maken, die tegen hun overtuiging, dus tegen *hun wil* waren. Daarmee zondigden zij tegen het Goddelijke Gebod. Toch niet alleen dat, maar zij hinderden de mensen in het vooruitgang van hun geest, en slingerden hen zelfs nog eeuwen terug.

Wanneer daarbij alleen een vonk van werkelijk gevoel zich getoond had, dus van de geest, dan mocht en dan kon zulks nooit gebeuren! Er bewerkte dus alleen de kilheid van het verstand het onmenselijke.

Zoals menige paus zelf had geschiedkundig bewijsbaar met gif en dolk laten werken, om zijn zuivere aardse wensen, zijn

doelen te verwerkelijken. *Dat* kon slechts onder de heerschappij van het verstand zijn, dat op zijn zegetocht *alles* onderwierp, voor niets terugdeinsde. —

En boven dit alles lag en ligt in onafwendbaar gebeuren staalhard de Wil van onze Schepper. Bij het overgaan in het generzijdse is ieder mens ontdaan van zijn aardse macht en van zijn bescherming. Zijn naam, zijn positie, alles is achtergebleven. Slechts een arme mensenziel gaat erover, om daar te ontvangen, ten volle te genieten, wat zij zaaide. Niet *een* uitzondering is mogelijk! Haar weg voert haar door al het raderwerk van de volstreckte wisselwerking van de Goddelijke Gerechtigheid. Daar is er geen kerk, geen staat, maar alleen opzichzelfstaande mensenzielen, die persoonlijk over iedere vergissing af te rekenen hebben, die zij deden!

Wie tegen Gods Wil handelt, dus in de Schepping zondigt, is aan de gevolgen van deze overtreding onderworpen. Om het even, wie het ook zij en onder welk voorwendsel het uitgevoerd werd. Zij het een enkeling, onder de dekmantel van de kerk, van de justitie... een misdaad aan het lichaam of aan de ziel is en blijft een misdaad! Dat kan door niets veranderd worden, ook niet door een *schijn* van het recht, dat volstrekt niet altijd het recht is; want vanzelfsprekend werden de wetten eveneens slechts door verstandsmensen opgesteld, en moeten dientengevolge aardse beperktheid in zich dragen.

Men kijkt het recht in zo vele staten eens aan, namelijk in Midden- en Zuid-Amerika. De mens, die heden de regering leidt en daarbij alle eer heeft, kan morgen reeds als een misdadiger in de kerker komen of terechtgesteld worden, indien het de tegenstander gelukt, deze regering door een gewelddaad naar zich te trekken. Gelukt hem dit niet, dan wordt *hij* in plaats van als regerende te worden erkend, als een misdadiger beschouwd en vervolgd. En alle ambtelijke organen dienen bereidwillig de ene zoals de andere. Zelfs een wereldreiziger moet dikwijls zijn geweten wisselen zoals een kledingstuk, wanneer hij van het ene land naar het andere gaat, om overal als goed te gelden. Wat in het ene land als

misdaad geldt, is in het andere zeer dikwijls veroorloofd, nog meer, wellicht zelfs begroet.

Dat is natuurlijk alleen in de verworvenheid van het aardse verstand mogelijk, nooit echter daar, waar het verstand zijn natuurlijke plaats als werktuig van de levende geest moet innemen; want wie naar de geest luistert, zal nooit de Wetten van God uit het oog verliezen. En waar deze als de grondslag genomen worden, daar kan het geen gebreken, geen leemten geven, maar alleen eenheidsvorming, die geluk en vrede naar zich trekt. De uitdrukkingen van de geest kunnen overal in hun grondvormen altijd alleen gans gelijk zijn. Ze zullen nooit aan elkaar tegenover staan.

Ook rechtskunde, geneeskunde, staatskunde moeten slechts een gebrekkig handwerk blijven daar, waar alleen het verstand de grondslag kan vormen en het geestelijke erin ontbreekt. Het is eenvoudig niet anders mogelijk. Daarbij natuurlijk altijd weer van het werkelijke begrip "geest" uitgaande. —

Weten is een product, geest echter leven, waarvan waarde en kracht alleen naar zijn samenhang met de oorsprong van het geestelijke afgemeten kunnen worden. Hoe inniger deze samenhang, des te waardevoller, des te machtiger het van de oorsprong uitgegane deel. Hoe losser deze samenhang echter wordt, des te verwijderd, vreemder, eenzamer en zwakker moet ook het uitgegane deel zijn, dus de betreffende mens.

Dit zijn allen zo eenvoudige vanzelfsprekendheden, dat men niet kan begrijpen, hoe de verkeerdegane verstandsmensen steeds weer als blind daaraan voorbijgaan. Want wat de wortel brengt, ontvangt de stam, de bloesem en de vrucht! Maar ook hierin toont zich deze hopeloze zelfvernauwing in het begrijpen. Moeizaam hebben zij een muur opgebouwd, en kunnen nu niet meer daarover kijken, nog minder er doorheen.

Al het geestelijk levend echter moeten zij met hun ingebeeld-superieure, spottende lachen, met hun zelfoverschatting en neerzien op anderen de niet zo diep verslaafde, dikwijls zoals arme, zieke dwazen toeschijnen, die men ondanks al het medelijden in hun waan moet laten, omdat hun grens van

begrijpen zelfs feitelijkheden van het tegendeel bewijzen zonder indruk voorbijgaan laat. Elke moeite, ietwat daaraan te verbeteren, moet alleen het vergeefse streven lijken, om een ziek lichaam door het omhangen van een nieuw glanzend manteltje ook gelijktijdig gezondheid te verschaffen.

Reeds thans is het materialisme over zijn hoogtepunt heen en moet nu overal falend spoedig ineensinken. Niet zonder daarbij veel goeds mee te slepen. De aanhangers zijn reeds aan het eind van hun kunnen, en zullen spoedig aan hun werk en dan aan zichzelf verwarren, zonder de afgrond te beseffen, die zich voor hen opengereten heeft. Zoals een kudde zonder herder zullen zij spoedig zijn, de ene de andere niet vertrouwend, ieder zijn eigen weg vervolgend, en daarbij desondanks trots nog boven anderen zich verheffend. Ondoordacht, alleen vroegere gewoonten volgend.

Met alle tekenen van de uiterlijke schijn van hun holheid zullen zij ten laatste ook blindelings in de afgrond storten. Zij houden nog voor de geest, wat alleen maar producten van hun eigen hersenen zijn. Hoe echter kan dode materie levende geest voortbrengen? In vele dingen zijn zij trots op hun exacte denken, en laten in de hoofdzaken gans zonder scrupules de meest onverantwoordelijke leemten.

Iedere nieuwe schrede, iedere poging tot verbetering zal altijd weer alle dorheid van het verstandswerk in zich moeten dragen, en dus de kiem van het niet af te wenden verval.

Alles, wat ik aldus zeg, is geen profetie, geen ongegrond voorspelling, maar het onherroepelijke gevolg van de alles verlevendigende Scheppingswil, waarvan ik de Wetten reeds in mijn vele, voorafgaande voordrachten verklaarde. Wie met mij in de geest de daarin scherp aangeduide wegen volgt, moet ook het noodwendige einde overzien en herkennen. En alle voortekenen daarvan zijn reeds daar.

Men klaagt en gaat tekeer, ziet met walging, hoe heden de uitwassen van het materialisme zich in vormen vertonen, die nauwelijks geloofbaar zijn. Men smeekt en bidt om bevrijding uit de kwelling, om verbetering, genezing van de grenzeloze

achteruitgang. De weinige, die willekeurig beweging van hun zielenleven konden redden uit de stormvloed van het ongelofelijke gebeuren, die geestelijk niet verstikten in de algemene neergang, die met misleidende trots de naam "vooruitgang" op het voorhoofd draagt, zij voelen zich als uitgestotenen, achtergeblevenen, en worden ook zoals zulke door de zielloze meelopers van nieuwe tijd beschouwd en uitgelachen.

Een krans van lauweren voor al degenen, die de moed bezaten, zich bij de massa niet mee aan te sluiten! Die trots achter bleven op de steile afhellende baan!

Een *slaapwandelaar*, die heden nog zich daarover ongelukkig wil beschouwen! *Opent de ogen!* Zien jullie dan niet, dat alles datgene, wat u bedrukt, reeds de aanvang van het abrupte einde van het thans alleen nog schijnbaar heersende materialisme is? Het ganse bouwwerk is reeds aan het ineensstorten, zonder toedoen van hen, die daaronder leden en nog moeten lijden. Het verstandsmensdom moet nu oogsten, wat het duizenden jaren verwekte, gevoed, opgekweekt en omzwermd.

Voor menselijke berekening een lange tijd, voor Gods zelfwerkende molens in de Schepping een korte periode. Waarheen jullie ook kijken, overal komt het falen. Het golft terug en stuwt zich dreigend zoals een zware wal omhoog, om spoedig zich overhaastend en ineensstortend zijn aanbidders diep onder zich te begraven. Het is de onverbidelijke Wet van de wisselwerking, die bij deze ontknoping zich vreselijk moet tonen, omdat in duizenden jaren ondanks velerlei ervaringen nooit een verandering naar het hogere plaats had, maar integendeel dezelfde verkeerde weg nog breder uitgelopen werd.

Moedeloos wordende, de tijd is daar! Omhoog het voorhoofd, dat jullie dikwijls beschaamd moesten laten zinken, wanneer ongerechtigheid en domheid u zo diep leed kon bereiden. Ziet u de tegenstander heden rustig aan, die u zo wilde onderdrukken!

Het tot dusverre pronkgewaad is reeds zeer erg versleten. Uit alle gaten ziet men eindelijk de gestalte in haar ware vorm. Onzeker, doch niet minder verwaand, toont daaruit het afgematte product van de menselijke hersenen, het verstand, dat zich tot geest verheffen liet ... zonder begrip naar voren!

Neemt slechts getroost de blinddoek af en kijkt scherper om u heen. Alleen al bij het inkijken van overigens heel goede kranten geeft een heldere kijk van velerlei bekende. Men ziet de krampachtige pogingen, om nog aan alle oude schijn vast te houden. Met aanmatiging en dikwijls zeer lompe grappen zoekt men het altijd duidelijker zich tonende gebrek aan begrip te bedekken. Met afgezaagde uitdrukkingen wil dikwijls een mens ietwat beoordelen, waarvan hij in werkelijkheid toch gans duidelijk geen vermoeden van begrijpen heeft. Zelfs mensen met een gans goede aanleg vluchten heden hulpeloos op deze onzuivere wegen, alleen om niet te moeten bekennen, dat zo vele dingen boven het begripsvermogen van hun eigen verstand gaan, op hetwelk alleen zij tot dusver wilden vertrouwen. Zij voelen niet het belachelijke van deze gebaren, zien niet het ontbloten, die zij alleen daarmee helpen vergroten. Verward, verblind zullen zij spoedig voor de Waarheid staan, en treurend hun misgelopen leven overzien, daarbij eindelijk beschaamd inziend, dat daar juist domheid lag, waarin men zich wijs dacht.

Hoe ver is het heden reeds gekomen? *De spierman is troef!* Heeft ooit een ernstige onderzoeker, die na tientallenjarenlange inspanning een serum vond, dat jaarlijks honderdduizenden mensen onder groot en klein bescherming en ook hulp voor dodelijke ziekten bezorgde, zulke triomfen kunnen vieren zoals een bokser, die in zuiver aardse, grove ruwheid een medemens neerslaat? Of zoals een vlieger, die met een beetje moed, niet meer, als zoals iedere krijger ten velde moet hebben, dank zijn uitstekende machine een grote vlucht uitvoert? Het wordt tot halve staatsactiviteit gemaakt. Maar heeft daarbij alleen maar één mensenziel een of ander nut? Alleen maar aards, totaal aards, dat betekent *een lage*

plaats in het ganse Scheppingswerk! Gans in overeenstemming met het gouden kalf van het verstandelijke werken. Als een triomf van deze zo aan de aarde verbondenen, lemen schijnvorst over de bekrompen menselijkheid! — —

En niemand ziet dit razende afwaarts glijden in de gruwelijke diepte!

Wie het aanvoelt, hult zich voorlopig nog in zwijgen, met het beschamende bewustzijn, toch uitgelachen te worden, wanneer hij spreekt. Het is reeds een dolle duizeling, in de echter ontkiemende inzicht ligt van het onvermogen. En met het voorgevoel van *dit* inzicht bouwt zich alles alleen nog meer op, reeds uit trots, uit ijdelheid, en niet ten laatste uit vrees en afschuw voor het komende. Men *wil* tot geen prijs reeds aan het einde van deze grote dwaling denken! Het wordt tot een krampachtig vasthouden aan het trotse bouwwerk van de vergane duizenden jaren, dat gans op de torenbouw van Babel lijkt, en ook zo zal eindigen!

Het tot dusver onbedwongen materialisme draagt het doodsvorgevoel in zich, dat iedere maand duidelijker aan den dag treedt. —

Doch in talrijke mensenzielen roert het zich, op alle plaatsen, over de ganse aarde! Over de glans van de Waarheid is alleen een dunne laag van de oude, verkeerde opvattingen nog gespreid, die de eerste windstoot van een reiniging wegvaagt, om daarmee de kern vrij te geven, wiens licht met zo vele andere zich bindt, om zijn stralenbundel te ontvouwen, die opstijgt zoals een dankvuur naar het Rijk van de lichte Vreugde, naar de Voeten van de Schepper.

Dat zal de tijd van het vurig verlangde Duizendjarige Rijk zijn, dat voor ons ligt als grote ster van hoop in stralende belofte!

En daarmee is de grote *zonde* van de gehele mensheid *tegen de geest* eindelijk opgelost, die hem door het verstand op aarde gebonden hield! Eerst *dat* is dan de juiste weg tot de natuurlijke terugkeer, naar de weg van de Wil van de

Schepper, Die de werken der mensen groot wil laten zijn, en van levend aanvoelen doorstroomt! De overwinning van de geest echter zal gelijktijdig ook de overwinning van de reinste liefde zijn!

**Vader, vergeef hun; want zij weten niet, wat zij
doen!**

Wie kent deze betekenisvolle woorden niet, die Jezus van Nazareth aan het kruis hangend uitriep. Een van de grootste voorbeden, die ooit uitgesproken werden. Duidelijk en helder. Doch desondanks stond men tweeduizend jaren onbegrepen tegenover deze woorden. *Eenzijdig* legde men ze uit. Slechts in *die* richting, zoals ze de mensen aangenaam toescheen. Niet ene was er, die zijn stem voor de eigenlijke betekenis verhief en hem de mensheid, in het bijzonder de Christenen, in alle duidelijkheid toeschreeuwde!

Doch niet alleen dit. *Al* het ontstellende gebeuren in het aardse bestaan van de Godszoon werd door de eenzijdigheid in het doorgeven in een verkeerd licht gebracht. Dat zijn echter nu fouten, die niet alleen het christendom aanwijst, maar men vindt ze in *iedere* religie.

Wanneer de discipelen rein persoonlijke dingen van de leraar en van de meester boven alles stellen en ver in de voorgrond verschuiven, dan is dat te begrijpen, namelijk wanneer deze meester zo ruw en plotseling uit hun midden weggerukt wordt, om dan in de volste onschuld aan het zwaarste lijden, daarbij de grofste bespottung, ten laatste aan de martelvolste dood blootgesteld te worden.

Zo ietwat prent zich diep in zielen, die hun leraar op de ideaalste wijze in het gemeenschappelijke samenleven konden leren kennen, en bewerkstelligt, dat het persoonlijke dan op de voorgrond van al de herinneringen treedt. Zo ietwat is gans vanzelfsprekend. Maar de Heilige *Missie* van de Godszoon was *Zijn Woord*, het brengen van de Waarheid uit

de Lichte Hoogten, om daarmee aan de mensheid haar weg naar het Licht te tonen, die tot dan toe voor hem afgesloten was, omdat haar geestelijke toestand in zijn ontwikkeling het tevoren niet mogelijk maakte, deze weg te *gaan!*

Het aan deze grote Waarheidsbrenger door de mensheid daarbij toegevoegde lijden staat gans op zichzelf!

Wat bij de discipelen echter vanzelfsprekend en natuurlijk was, groeide bij de latere religie uit tot vele grote dwalingen. Het *zakelijke* van de Godsboodschap trad ver in de achtergrond voor de cultus van de persoonlijkheid van de Waarheidsbrenger, wat Christus nooit heeft gewild.

Om deze reden tonen zich nu fouten in het christendom, die tot het gevaar van een instorting leiden, wanneer niet de dwalingen terechtere tijd herkend worden en onder openlijk bekennen moedig veranderd worden.

Het is niet anders te verwachten, dan dat de geringste ernstige vooruitgang zulke leemten zichtbaar moet doen worden. Dan is het toch beslist beter, men gaat hen niet uit te weg, maar pakt dapper aan! Waarom zou dan de reiniging niet van de leiding zelf uitgaan, fris en vrolijk, in een vrij opzien naar de grote Godheid! Dankbaar zouden grote scharen van de mensheid, zoals van een tot dusver wel aangevoelde maar nooit begrepen druk bevrijdt, de roep volgen, die hen in het Licht van vreugdevolle overtuiging leidt! —

Alle gewoonten van *die* mensen volgend, die zich aan een onbeperkte heerschappij van hun eigen verstand blindelings onderwerpen, en daarmee ook hun begripsvermogen sterk vernauwen, legde men dezelfde waarde aan Christus aardse leven als aan Zijn Missie. Men bekommerde zich om gezinstoestanden en alle aardse gebeurtenissen daarbij zelfs nog meer als om het hoofddoel van Zijn Komst, die daarin bestond, gerijpte mensengeesten opheldering te geven over al het *werkelijke* gebeuren in de Schepping, waarin alleen zij Gods Wil vinden, die daarin verweven en daarmee voor hen vastgelegd werd.

Het brengen van deze tot dan toe nog onbekende waarheid maakte *gans alleen* Christus' Komst op de aarde noodwendig. Niets anders. Want zonder Gods Wil in de Schepping juist te herkennen, kan geen mens de weg voor het opstijgen naar het Lichte Rijk te vinden, nog veel minder te gaan.

In plaats van deze feiten als zodanig eenvoudig aan te nemen, zich in de *Boodschap* te verdiepen en daarnaar te *leven*, zoals het de Waarheidsbrenger herhaaldelijk en nadrukkelijk verlangde, schiepen grondleggers van de christelijke religie en kerken als voornaamste van de groundbeginselen een *persoonlijke* cultus, die hen dwong, het lijden van Christus tot ietwat gans anders te maken, als het werkelijk was.

Zij behoefden het voor deze eredienst! Daaruit ontstond ten laatste gans natuurlijk in zijn verdere ontwikkeling de ene grote dwaling na de andere, om de *juiste weg* over het algemeen nog juist te herkennen.

De verkeerde opbouw in *onzakelijkheid* alleen bracht het met zich mee, dat misvormen van al de gebeurtenissen zijn intrede deed. De rein zakelijke onbevangenheid moest immers op het ogenblik ten ondergaan, zodra de voornaamste eredienst rein persoonlijk werd! Daarbij ontstond de drang, een Missie van de Godszoon hoofdzakelijk in zijn *aardse leven* te verankeren. Ja, er wordt eigenlijk een noodwendigheid daartoe.

Dat daarmee echter *verkeerd* gegaan wordt, heeft Christus Zelf in Zijn ganse instelling bewezen. Meer dan eens wees Hij het persoonlijke tegenover Hem duidelijk en scherp terug. Altijd verwees Hij op God de Vader, Wiens Wil Hij vervulde, in Wiens Kracht Hij stond en werkte, bij ieder woord en iedere handeling. Hij verklaarde, hoe de mensen voortaan moesten leren, naar *God de Vader* op te kijken, nooit sprak Hij daarbij over Zichzelf.

Daar men echter Zijn Woorden daarin niet opvolgde, kon het ten laatste niet uitblijven, dat men het *aardse lijden* van Christus als *noodwendig* en van God gewild zien liet zien, het zelfs mee tot de hoofdtaak van Zijn aardse *Komst* bestempelde!

Hij kwam volgens de daaruit ontstaande opvatting alleen uit de Lichte Hoogten, om op aarde hier te lijden!

Daar Hij nu Zelf niet *één enkele* schuld op zich geladen had, bleef ter motivering weer slechts die ene weg: het moesten dan de zonden van anderen zijn, die Hij op zich geladen heeft, om deze voor hun te boeten!

Wat bleef er anders over, dan zo op de gelegde grondslag verder op te bouwen.

Voedende kracht en goede bodem gaf dan nog de immers niet meer zo onbekende innerlijke waardoverschatting, waaraan de gehele mensheid verziekt. Het gevolg van die grote zondeval, die tegen de geest gericht was, en die ik dikwijls uitvoerig reeds verklaarde. In het te hoog waarden van het verstand kent de mens alleen zichzelf, niet zijn God, tot wie hij daarmee alle bruggen afgebroken heeft. Slechts weinige hebben nog hier en daar gans armoedige losse planken naar het Geestelijke toe, die echter ook slechts nog gans weinig laten vermoeden, *nimmer* kunnen laten *weten*.

Daarom kwam niemand op de juiste, natuurlijke gedachte, *Christus aardse lijden als afzonderlijk gebeuren van de Godsboodschap gans te scheiden*. Alle vijandigheden, vervolgingen en martelingen als de zware, grofste misdaden te herkennen, die ze werkelijk waren. Het is een nieuw, groot onrecht, ze als noodwendigheid te verfraaien!

Zeer zeker verdienen dit lijden en de martelende kruisdood Stralend Licht van de Hoogste Glorie, omdat de Godszoon zich niet liet afschrikken door deze na de zondeval vooraf te verwachten zo kwalijk opname onder de heers- en wraakzuchtige mensen, maar desondanks om de weinige goed willende zijn zo noodwendige Waarheidsboodschap op de aarde bracht.

Die daad is des te hoger in te schatten, daar het werkelijk slechts om een klein deel van de mensheid gaat, dat zich daardoor wil redden.

Maar het is een nieuw misdrijf tegen God, wanneer de toenmalige misdaden van deze mensheid door verkeerde

veronderstellingen zo afgezwakt zullen worden, als of de mensen daarbij slechts de werktuigen van een noodwendige vervulling waren.

Uit deze *onjuistheid* ontstaat immers ook bij veel *denkende* mensen de onzekerheid over de gevolgen van de handelwijze van Judas Iskariot! Met volle recht. Want wanneer de kruisdood de noodwendigheid voor de mensheid was, zo gaf Judas met het verraad het noodwendige werktuig daartoe af, zou mogen dus in werkelijkheid daarvoor in de geestelijke zin niet strafbaar zijn. De waarheid over het feitelijke gebeuren verwijdert echter al deze tegenstellingen, waarvan het gerechtvaardigde opkomen slechts de bevestiging daarvoor opleveren, dat de tot dusver verzorgde aanneme werkelijk verkeerd moet zijn. Want waar het *juiste* is, is er geen ruimte voor zulke onopgehelderde vragen, maar er kan naar *iedere* zijde toe het gans natuurlijke gebeuren in beschouwing getrokken worden, zonder daarbij op een hindernis te stoten.

Men moet toch eindelijk thans de moed bezitten, in de verfraaiing de lafheid te herkennen, die alleen door de schrandereheid van het aan de aarde gebonden verstand verborgen gehouden wordt, van de grootste vijand van al datgene, wat zich *boven* hem kan verheffen, zoals het bij ieder lager gezel zich steeds duidelijk toont. Of als verholde zelfverheffing, die uit dezelfde bron stamt! Het is toch mooi, zich te kunnen inbeelden, zo waardevol ingeschat te worden, dat een Godheid daarom strijdend al het lijden op zich neemt, alleen om die kleine mensjes dan in het Goddelijke Rijk der Vreugde een ereplaats te mogen aanbieden!

Zo is de grondgedachte *werkelijk*, naakt en kras gezegd! Zij ziet er niet anders uit, zodra men haar met vaste hand eens de glitter van haar vormen rukt!

Dat een dergelijke opvatting alleen uit de nauwste beperking van het begrip van al het buitenaardse gebeuren kan komen, behoef ik wel nauwelijks nog te vermelden. Het is altijd weer één van de zware gevolgen van de verheerlijking van het aardse verstand, dat ieder vrij, wijd uitzicht aan banden legt.

De aanbidding van deze verstandsafgod is na de zondeval gans natuurlijk bestendig aangegroeid, tot het zich nu tot de aards sterke antichrist ontwikkeld heeft, of, nog duidelijker gezegd, tot al het *antigeestelijke!* Dat is immers heden duidelijk te herkennen, waarheen men kijkt. Daarvoor behoefte het geen scherpe blik meer.

En daar het Geestelijke *als enige* de brug tot de benadering en tot het begrip van al het Goddelijke kan opleveren, zo is dus het toegeven van de opperheerschappij aan het aardse verstand, waarvoor heden alle wetenschappen trots uitkomen, niets anders dan de *openlijke oorlogsverklaring tegen God!*

Maar niet alleen de wetenschappen, maar de *gehele mensheid* beweegt zich heden onder dit teken! Zelfs één ieder, die zich een ernstig zoeker noemt, draagt dit vergif met zich mee.

Het is daarom niet onnatuurlijk, dat ook de kerk daarvan veel in zich moet hebben. Daarom is in de weergave en de uitleggingen van alle Heilandswoorden veel ingeslopen, dat alleen in aardse schrandereheid van het verstand zijn oorsprong heeft!

Dat is ook deze de mensen altijd weer opnieuw verleidende slang, waarvoor de optekening van de Bijbel waarschuwt! Deze slang van het schrandere verstand gans alleen plaatst ieder mens voor de misleidende beslissing: "*Zou God gezegd hebben... ?*"

Deze zal, zodra aan hem, dus aan het verstand alleen, elke beslissing overgelaten blijft, steeds zoals ook juist in de Bijbel aangegeven, het *Godvijandige* of van *Godafgewende* kiezen, het rein aardse, veel lagere, waartoe immers het verstand als zijn bloesem zelf behoort. Daarom is het niet in staat hogere dingen te begrijpen.

Het verstand verkreeg de mens, opdat het hem voor ieder *aards-leven naar beneden toe een tegenwicht geeft* voor het naar boven strevende *Rein Geestelijke*, met het doel, dat de mens op aarde niet alleen in Geestelijke Hoogten zweeft, en zijn aardse taak daarbij vergeet. Het verstand moet hem ook voor de

verlichting en het vergemakkelijken van al het aardse leven dienen. Voor alle dingen echter daartoe, om de in de geest, *als diens oereigenste hoedanigheid* rustende sterke drang naar het hoge, reine en volkomen in het kleine aardse over te dragen, in het stoffelijke tot een aards zichtbare uitwerking te brengen. Als helper van de levende geest, als diens dienaar! Niet als de beslisser, en niet als de alles leider. Het moet aardse, dus de stoffelijke mogelijkheden helpen scheppen ter uitvoering van geestelijke drang. Het moet het werktuig en de knecht van de geest zijn.

Wordt echter aan hem *alleen* iedere beslissing overgelaten, zoals het thans gebeurt, dan blijft het niet meer slechts het tegenwicht, niet meer de helper, maar legt in de weegschaal van iedere beslissing *uitsluitend zijn eigen gewicht alleen*, en dat moet gans natuurlijk *alleen maar* een *omlaagzinken* ten gevolge hebben, omdat het naar beneden trekt. Ietwat anders kan daarbij niet gebeuren, daar het immers tot het stoffelijke behoort en aan haar vast gebonden blijft, terwijl het Geestelijke van boven komt. In plaats van het Geestelijke dan helpend nog de hand te reiken, daarin te versterken, groot te worden, stoot het de door het Geestelijke hem daar aangeboden sterkere hand terug en sluit deze uit, zodra aan hem alles overgelaten wordt. Het kan niet anders, het handelt daarin alleen volgens de wetten van zijn eigen geaardheid.

Maar welteverstaan, het aardse verstand is *dan* eerst de vijand van de geest, zodra het *boven* deze omhoog wordt geheven! Niet vroeger. Want staat het *onder* de heerschappij van de geest, zoals het van nature volgens de Wil van de Schepper ingericht is, dan blijft het een trouwe dienaar, die men als zodanig kan *waarderen*. Maar geeft men hem tegen de Natuurwetten een heerserplaats, waartoe het niet behoort, dan onderdrukt het als het volgende gevolg alles, wat hem daarin zou kunnen storen, om zich op de geleende troon te behouden. Het sluit automatisch de poorten, die bij het openblijven licht op zijn gebreken en zijn nauwe beperktheid zouden moeten werpen.

Een evenbeeld van de handelingen van *die* mensen, die onder geordende omstandigheden en onder goede leiding hun kunnen voelen groeien, overschatten, en bij een omverwerping dan door het onbekwaamheid tot het hogere een volk in nood en ellende storten. Hoe deze nooit tot een inzicht kunnen geraken en alle schuld van hun eigen onvermogen altijd alleen op het verleden trachten te wentelen, voor zichzelf en voor de anderen, nauwkeurig zo zal evenmin het menselijke verstand herkennen, dat het nooit op de plaats van de hogere geest kan werken, zonder de zwaarste schade en ten laatste de ondergang teweeg te brengen. Het is in alles steeds hetzelfde beeld, hetzelfde gebeuren in eeuwige herhaling.

Dat de mens zich denkt maar eens rustig en helder in dit verloop zelf. Het zal hem snel allemaal begrijpelijk zijn, en ook als het nuttigste moeten vertonen.

Deze omstandigheid trok ook bij de grondleggers van kerken en religies het gordijn voor de grote eenvoud van de Goddelijke Waarheid, en spreidde een sluier over elke mogelijkheid van het juist begrijpen.

De mensheid had zich niets verschrikkelijker kunnen opladen dan met deze vrijwillige beperking, het onvermogen van het begrijpen van al datgene wat buitenaards ligt, dus het verreweg grootste deel van al het gebeuren. Dit ligt echter daardoor letterlijk *boven* hun zo vernauwde horizon.

Nu dat eens een mens strijd tegen deze ondoordringbaarheid van de muur. Hij zal zeer snel moeten herkennen, hoe zich het woord van de dichter bewaarheid, dat tegen domheid zelfs goden *tevergeefs* zouden strijden!

Die hardnekkige muur kan alleen van de afzonderlijke mens zelf voor zich alleen van binnen worden doorgestoten, omdat hij van binnen werd opgebouwd. *Maar zij willen niet!*

Daarom is heden het falen overal. Waarheen men ook kijkt, een beeld van de troostelooste verwarringen en veel ellende!

En op de puinhoop staat hol opgeblazen trots de grondlegger van de wilde chaos... de "moderne mens", zoals hij zichzelf het liefste pleegt te benoemen. De "vergevorderde", die in

werkelijkheid voortdurend achteruit gegaan is! Bewondering opeisend noemt hij zich ook nog "nuchtere materialist". —

Het doet pijn aan het hoofd, een afkeer welt op, wanneer men dat alles meebeleeft, wanneer men zo veel goeds mee daarin verzinken ziet, dat bij de juiste omgeving mooi omhoog gebloeid zou zijn, wanneer men zo veel anderen daaronder lijden ziet, en innig vormt zich het gebed: "Maakt *Gij* een einde, Heer! *Wij* kunnen het niet!"

Bij dit alles komen nu ook nog de vele splitsingen, de steeds sterker opkomende haat tegen elkaar, ondanks de gelijkheid van hun vrijwillige slavernij! Niet de werkgevers noch de werknemers dragen de schuld daarvan, niet het kapitaal noch het gebrek eraan, ook niet de kerk noch de staat, niet de verschillende naties, maar alleen de verkeerde instelling van de afzonderlijke mens gans alleen, heeft het zover gebracht!

Zelfs de zogenaamde waarheidszoekers zijn thans zelden op de goede weg. Negen tiende daarvan worden slechts tot farizeeërs, die kritiserend hoogmoedig op hun medemensen neerzien, daarbij nog ijverig elkaar bestrijdend. Alles is verkeerd! Er moet eerst nog de onvermijdelijke vervulling van een verschrikkelijk einde komen, voordat enkelen nog uit deze slaap kunnen ontwaken.

Nog is de ommekeer mogelijk. Voor iedereen! Doch spoedig komt eindelijk het "te laat" voor altijd, tegen al het hopen van zo vele gelovigen, die de verkeerde opvattingen huldigen, dat het wel een meer of minder lange tijd van noodwendige loutering behoeft, afhankelijk van de mens zelf, dat echter ten laatste zijn weg toch weer naar het Licht moet leiden, naar de eeuwige vreugde, het geluk van Goddelijke nabij-zijn!

Deze gedachte is een aangename troost, echter niet juist, en de Waarheid niet overeenkomstig. —

Overzien wij nog eens rustig, helder, echter in grove trekken, de grote ontwikkelingsgang van de Schepping en van de mensen die daartoe behoren. Nemen haar daarbij nauwkeurig

in acht de *Oerwet van de gelijke geaardheid*, die ik dikwijls heb uitgelegd, met alles, wat deze in zich bevat aan onveranderlijke, noodwendige gevolgen in het gebeuren:

Het stoffelijke trekt als een grote akker voort in de reusachtige kringloop aan de *onderste* rand van de gehele Schepping, als het zwaarste daarheen. Van het Oerzaad aan zich in gestadige beweging voortdurend ontwikkelend, steeds meer aaneensluitend, vormend tot de voor ons zichtbare hemellichamen, waartoe deze aarde toebehoort. Dus rijpend tot de hoogste bloesem en de vrucht, die met onze tijd overeenkomt, om dan in de komende overrijpheid gans uit zichzelf weer volgens de Scheppingswetten uiteen te vallen, zich op te lossen terug in het Oerzaad, dat verdergaand altijd weer de gelegenheid krijgt zich fris te binden, nieuw te vormen.

Zo is het gehele beeld, rustig van de hoogte beschouwd.

Het stoffelijke op zichzelf is verder niets dan de materie, die dient voor de vormen, voor omhulsels, en alleen tot leven komt, zodra het *boven* hem liggende niet-stoffelijke-wezenhafte het doordringt en door de verbinding dan doorgloeit.

De verbinding van dit stoffelijke met het niet stoffelijke-wezenhafte vormt een grondslag voor verdere ontwikkeling. Uit het wezenhafte vormen zich ook alle dierenzielen.

Boven de beide grondafdelingen, het stoffelijke en ook het wezenhafte, ligt als hoogste afdeling van de Schepping nog het *Geestelijke*. Het is een geaardheid op zich, zoals mijn behoorders immers reeds weten. Uit dit Geestelijke gaan de zaadkorrels uit, die zich tot de zelfbewuste mensengeesten willen vormen. —

Uitsluitend in de akker van het stoffelijke kan een dergelijke zaadkorrel van de geest rijp worden tot de zelfbewuste mensengeest, evenals de tarwekorrel in de veldbodem tot een rijpe aar.

Zijn binnendringen in de stoffelijke akker is echter dan eerst mogelijk, wanneer deze een zekere ontwikkelingshoogte bereikt heeft, die de gesteldheid van het in de ganse Schepping aan het hoogst staande geestelijke overeenstemt.

Het is *dat* tijdstip, waarop de Schepping het hoogst ontwikkelde dierenlichaam doet ontstaan, waarbij een verhoging door de dierenziel uit het wezenhafte niet meer mogelijk is.

Een kleine afspiegeling, een herhaling van dit grote wereldgebeuren, geeft bij voorbeeld later ook de aardse geboorte van de mensenziel altijd weer, zoals zich immers in het algemeen bij een mens als de kroon van de Schepping, dus als hoogste geschapen schepsel, het ganse wereldgebeuren weerspiegelt. Ook een mensenziel kan eerst in het in de moederschoot wordende kinderlichaam binnendringen, wanneer dit lichaam een gans bepaalde rijpheid bereikt heeft. Niet vroeger. De noodwendige rijpheidstoestand geeft de ziel eerst de weg tot een binnendringen vrij. Dit tijdstip ligt *in het midden* van een zwangerschap.

Zo valt ook in het grote wereldgebeuren de tijd van de hoogste ontwikkeling van het dierenlichaam eveneens in het midden, dus op de helft van de kringloop van al het stoffelijke! De toehoorder lette op dit nauwkeurig.

Daar aan dit punt toenmaals het *wezenhafte* van de dierenziel in de ontwikkeling van het lichaam uit het stoffelijke het *hoogste* bereikt had, gaf het in deze omstandigheid automatisch eerst de weg vrij voor het binnendringen van het *boven hem* staande *geestelijke!*

De geestzaadkorrel nu als de geringste in zijn geestelijke gelijkgeaardheid kon wederom alleen in het hoogste meesterwerk van het onder hem staande wezenhafte binnentreden, dus in het door dit hoogst ontwikkelde dierenlichaam.

Bij dit binnendringen neemt hij door zijn hogere geaardheid natuurlijk dadelijk alle bestuur in de hand en kan nu het door hem bewoonde lichaam, evenals zijn ganse aardse omgeving, tot nog verdere ontwikkeling leiden, wat het wezenhafte niet had gekund. Daarbij ontwikkelt zich gans vanzelfsprekend gelijktijdig ook het Geestelijke.

Zo is het vluchtige beeld van al het gebeuren *in* de Schepping, waarvan nauwkeurige afzonderlijkheden ik in latere voordrachten nog zal geven, tot in de allerkleinste details.

Wij behoren tot het *allereerste* deel van deze stoffelijkheidsringen, staan als de eersten op de voorgrond aan de spits van zijn omloop. Vóór ons was niets van gelijke aard, doch na ons zal het eeuwig zijn.

Al het gebeuren maakt dus het deel, waartoe wij ook behoren, alle anderen voorop voor de eerste maal door. Daarom speelt de aarde ook een gans bijzonder grote rol, omdat zich op haar als rijpste grofstoffelijk wereldlichaam al het ingrijpende wereldgebeuren af te spelen heeft.

Het is dus nog geen herhaling, wat wij thans doorleven, en wat voor ons ligt. Niet ietwat dat reeds geweest is in het wereldgebeuren! —

Gaan we nu terug naar het eerste binnentreden van de mensengeestkiemen in dit stoffelijke, dus ter halverwege van de stoffelijkheidsomloop. De toenmalige hoogst ontwikkelde dieren, die men heden ten onrechte als oermensen aanduid, stierven uit. Alleen *die* lichamen van hen werden tot veredeling toegevoerd, waarin in plaats van de wezenhafte dierenzielen *geestkiemen* waren binnengedrongen. De geestkiemen rijpten daarin door velerlei belevenissen, verhieven het dierenlichaam tot naar het ons nu bekende mensenlichaam, zonderde zich af tot rassen en tot volkeren. — De grote zondeval lag achter hen. Het was de eerste handeling van de vrijwillige beslissing na het zich-bewustworden van de geestkiemen, lag in het hoger-plaats van het verstand *boven* de geest, en liet de erfzonde met zware gevolgen opgroeien, die zeer spoedig de holle vruchten van de verstandsheerschappij duidelijk en ook gemakkelijk herkenbaar opleverde. De erfzonde is het door de eenzijdige verstandswerkzaamheid ook eenzijdig ontwikkelde brein, dat zich als zodanig voortdurend overerft. Ik heb dit feit reeds dikwijls vermeld*, en zal mettertijd nog veel grondiger daarover spreken. Er zullen zich

*) Voordracht: nr. 9: Erfzonde

wel ook nog mensen bevinden, die aan de hand van de zo getoonde richting blijde kunnen helpen aan het grote werk van de opheldering.

Onophoudelijk ging de omloop zijn baan. Maar de afdwalende mensheid bracht stilstand en verwarring in de noodwendige vooruitgang. Midden in de wirwar kwam het volk der Joden onder de bekende zware gesel van de Egyptenaren. De nood en het sterke verlangen naar bevrijding liet de zielen sneller rijpen. Zij ijlden geestelijk daardoor alle anderen vooruit, omdat ze door dit sterke omwoelen van geslachtsvrije aanvoelen eerst eens juist in zichzelf en ook in de zielen van hun onderdrukkers keken! Nadat ze duidelijk aanvoelden, dat al het aardse en ook de grootste scherpste schrandereid van het verstand niet meer konden helpen, waarbij ze ook de leegheid van hun ziel mee herkenden, leerde hun geestelijk oog scherper zien, en langzaam zweefde eindelijk een begrip van de eigenlijke Godheid, waarachtiger en hoger, dan zij tot dusver hadden. En de gebeden stegen van smart doordrongen weer veel inniger omhoog.

Daardoor kon het volk der Joden het geroepene, dat alle andere geestelijk voorafgaande worden, omdat het een tot dusver reinste voorstelling van het begrip van de Godheid had. Voor zover het toenmaals bij de rijpheidtoestand van de mensenziel mogelijk was.

Ik verzoek, geestrijpheid niet met aangeleerde weten te verwisselen, maar altijd weer te bedenken, dat *geestvol* hetzelfde betekent als *gevoelvol is!*

De Joden toenmalige grootste geestrijpheid nu stelde hen ook in staat, door Mozes een duidelijke Godswil in de vorm van Wetten te ontvangen, die voor de verdere ontwikkeling de hoogste schat betekenden, de beste en krachtige steun waren.

Zoals het wereldgebeuren zich gans natuurlijk slechts altijd op de rijpste plaats zal samendringen, zo verenigde het zich toenmaals beetje bij beetje op dit geestelijk altijd meer rijpende mensenvolk van de Joden. —

Maar hier mag wederom het wereldgebeuren niet verwisseld worden met de aardse wereldgeschiedenis, die veraf van het eigenlijke wereldgebeuren ligt en meestal alleen de uitwerkingen van de zo dikwijls verkeerd aangewende *vrije wil* van de menselijke geest weergeeft, die altijd alleen veel stenen in het werkelijke gebeuren werpt, en daarmee dikwijls voorbijgaande verbuigingen en aardse verwarringen veroorzaakt.

Het volk der Joden stond destijds de anderen vooruit in zijn religieuze cultus, in zijn opvatting en daarmee de Waarheid ook het meest nabij.

Het natuurlijke gevolg daarvan was, dat wisselwerkend de aankondiging van een incarnatie uit het Licht ook alleen op deze weg moest komen, omdat deze als meest juiste tot het meest nabij kon komen. De andere wegen konden door hun verdere verwijdering van de Waarheid voor zulke mogelijkheden niet vrij zijn, omdat ze op dwaalwegen uitliepen.

Het was ook wederom volgens de Wet dat voor een werken meest noodwendige gelijkgeaardheid is in het geheel niet anders mogelijk, dan dat een Waarheidsbrenger uit het Licht alleen *die* weg kan betreden bij zijn incarnatie, die bij deze Waarheid volstrekt het meest nabij ligt, hem het verst in zijn overeenkomst tegemoet komt. Alleen dit geeft een noodwendige steunpunt, trekt aan, terwijl de verkeerde opvattingen afstoten en een weg voor het doordringen en komen uit het Licht regelrecht afsluiten.

De Wet van de wisselwerking en van de gelijkgeaardheid moet ook hier onverbiddelijk tot volle gelding komen. De Oerwetten openen of sluiten een weg in hun gelijkmatige onwrikbare uitwerkingen.

Deze omstandigheid levert op gelijktijdig zelf handelend het bewijs daarvoor, dat *het* volk, onder wie Christus als de grote Waarheidsbrenger werd geïncarneerd, de reinste opvatting van het Goddelijke en zijn werking moest hebben, dat dus alle andere destijds bestaande religies *niet* zo dicht bij de Waarheid

kwamen. Het boeddhisme bijvoorbeeld stond en staat bijgevolg *niet* zo dicht bij de Waarheid, maar gaat in vele dingen verward. Want de Wetten in de Schepping bedriegen niet. Bij enig rustig nadenken moet iedereen daardoor op de juiste banen komen, en van zijn wankelen spoedig ontheven zijn. —

Als ondertussen echter ook onder de Joden in de religie het heersen van het verstand weer inzette, en een onzuivere eierzucht aankweekte, daar hielp de zware vuist van de Romeinen weer, dat nog een handvol in het juiste inzicht bleef, opdat het Woord kon worden vervuld.

Mijn toehoorders moeten zich inspannen, de uitwerking van de Wet van de noodwendige gelijke aard ter werkzaamheid, zowel als van de wisselwerking en van de zwaarte, eens diep en omvattender na te gaan, naar alle richtingen uit te denken, alle fijnheden daarin te zoeken. Spoedig zullen zij het alomvattende en houdende, evenals het levende daarin herkennen. Met deze sleutels uitgerust, vinden zij zich snel de weg in iedere gebeurtenis. Zij moeten zien dat het feitelijk de universele sleutel is, waarmee zij iedere poort kunnen ontsluiten. Niet door fantasie en onnodige mystiek, maar met heldere blik van de leemteloze kennis. —

Gelijk zoals een geestkiem slechts in een van zijn nog onvoltooide, echter in elk geval hogere geestelijke aard tegenover in de juiste verhouding staande werelddeel kan binnendringen, nooit echter in een daarvoor nog te onrijpe, evenmin in een daarvoor te gerijpte, zoals het heden ons werelddeel is, waarin alleen nog reeds meermaals geïncarneerde zielen kunnen leven, niet anders is het verloop bij de incarnatie van een Waarheidsbrenger uit het Licht. Zijn Komst kan alleen in het daartoe rijpste deel van de mensheid zijn. Aan het scherpste moesten daarbij de voorwaarden van alle Wetten bij de Bode uit het *Goddelijke* vervuld worden. Hij kon dus alleen in *die* opvattingen erin geboren worden, die de Waarheid het meest tegemoet kwamen.

Zoals nu de geestkiem in het stoffelijke eerst *dan* kan binnendringen, nadat het wezenhafte in zijn werkzaamheid tot

zijn hoogste punt gekomen is, waar zonder het binnendringen van de geestkiem een stilstand en daarmee een achteruitgang voor zich moet verlopen, zo was voor Christus Komst hier in het stoffelijke een punt bereikt, dat het Geestelijke in *de afdwaling* door de erfzonde *niet verder kon!* De in het Geestelijke rustende vrije wil had, in plaats van al het bestaande te bevorderen, de in de Schepping bedoelde ontwikkeling omhoog tot de Hoogte *onderbroken*, en al zijn bekwaamheden door het verheffen van het verstand *eenzijdig* alleen op het stoffelijke gericht. Dat was een ogenblik van hoogste gevaar!

Het wezenhafte, *zonder* het bezit van de vrije wil, had de ontwikkeling van de Schepping gans natuurlijk, dus volgens de Goddelijke Schepperswil *juist* doorgevoerd. Het Geestelijke echter, *met* zijn vrije wil had door de zondeval zich onbekwaam daartoe gemaakt, bracht alleen verwarring en oponthoud in de verdere ontwikkeling van het stoffelijke. De verkeerde aanwending van de hem tot eigen meegegeven macht om de Goddelijke Scheppingskracht te richten als noodwendige verheffing in het gerijpte stoffelijke, moest zelfs tot de *afdwaling* leiden in plaats van tot de hoogste ontwikkeling. De mensengeest hield door de zondeval iedere *werkelijke* verdere ontwikkeling gewelddadig op; want aards technische verworven kundigheden zijn geen eigenlijke vooruitgang in de zin van het door God gewilde wereldgebeuren! *De snelste hulp, ingrijpen van de Schepper Zelf was daarom nodig!*

Elke volgende eeuw zou dan het onheil zo vergroot hebben, dat een mogelijkheid van een weg voor Goddelijke Hulp mettertijd gans uitgesloten bleef, omdat de verstandsheerschappij beetje bij beetje ieder begrijpen van al het werkelijk geestelijke, nog meer van het Goddelijke, volledig zou hebben afgesneden. Voor een incarnatie uit het Licht zou dan elke verankeringsgrond hebben ontbroken!

Zo moest snel gehandeld zijn, daar de tijd van de Mensenzoon er nog niet was, welke zich toenmaals reeds in de ontwikkeling van Zijn Opdracht bevond.

Uit deze nood ontstond het grote, Goddelijke Mysterie, dat God aan de Schepping dit offer bracht, een Deel van het Goddelijke naar de aarde te zenden, om Licht te brengen aan de verdwaalden!

Deze Komst van Christus was in de aanvang nog niet voorzien!

Slechts de verkeerde aanwending van de vrije wil door de mensheid in de zondeval en diens gevolgen maakten de Goddelijke ingreep met Zijn eerste Wil in tegenspraak nodig! Het *wezenhafte* in het stoffelijke had aan het doorwerken van de Schepping zijn opdracht *vervuld*, het hogere *Geestelijke* echter had door de mensen gans *gefaald!* Zelfs nog erger, want het gebruikte de hem verleende kracht-tot-besluiten direct naar het tegendeel, en werd daarmee aan de Goddelijke Wil *vijandig*, met diens eigen, het Geestelijke ter aanwending overgelaten kracht. Hoe groot de schuld is, kan zich de mens zelf bedenken.

Christus geboorte was dus *niet* de vervulling van de beloften en openbaringen, die aan de mensengeesten als Godsgeschenk de Eeuwige Middelaar beloofde! Maar het was een Goddelijke *Nooddaad* voor de ganse Schepping, die door de afdwalende mensengeesten ondergraven te worden bedreigd werd.

Dat brengt ook met zich, dat het toenmaals in Jezus van Nazareth geïncarneerde Goddelijke Deel weer gans moest ingaan tot de Vader, naar het Goddelijke, zoals Christus Zelf dikwijls beklemtoonde. Het moest weer één met Hem worden. Dit feit bewijst eveneens dat Hij niet de beloofde Eeuwige Middelaar tussen God en de Schepping kan zijn, niet de daarvoor beloofde Mensenzoon!

Dit is de laatste vooruitgang voor de Schepping, hij is vanouds eerst voorzien voor het einde van het eerste deel van het stoffelijke, waarop de Schepping dan in harmonie te lopen heeft, met de Mensenzoon als Eeuwige Middelaar aan de spits, die daarmee gelijktijdig de hoogste *Dienaar* van God is en zal blijven. Christus, de Godszoon, was een Deel van het Goddelijke, en moest daarom weer gans ingaan in het

Goddelijke. De Mensenzoon is de uitvoerende Dienaar van God, die uit het Goddelijke gezonden is, doch nooit weer *gans* naar de Godheid kan binnentreden, daar hij van de onscheidbare eigendom buiten de Goddelijke Oorsprong ook het Rein Geestelijke ontving. Dat houdt hem van het voortdurende weer ingaan in het Goddelijke terug. *Daarmee* vervult zich *dan* eerst deze openbaring van de belofte van de *Eeuwige* Middelaar tussen God en Zijn Schepping, waartoe immers de mensheid ook behoort.

Zo is de loop van het wereldgebeuren tot zijn einde. De ene leidt gans natuurlijk af van het andere. Is eerst de zondeval juist begrepen, en daaraan aansluitend deze niet vooraf bepaalde Komst van Christus als een nooddaad, wordt het begrip voor de ander niet moeilijk, en alle leemten vullen zich vanzelf. De onopgeloste vragen vallen.

De deuren naar het Paradijs werden voor de *rijpe* mensengeesten eerst door Christus Boodschap ontsloten. De bekwaamheid, de weg daarheen ook juist te begrijpen, was tot daarheen nog niet daar. Zij moest echter bij vertraging weer verloren gaan door de afdwaling van de mensengeesten, als niet onmiddellijk hulp gekomen was. De Boodschap gold voor de aardemensen als ook voor de overgegane, zoals *iedere* Godboodschap, ieder woord uit de lichte Waarheid!

De mensen hoorden daarin na de strengheid van de Wetten ook van een liefde, die zij tot dusver nog niet in staat waren te begrijpen, die zij voortaan echter in zich moesten ontwikkelen. Maar door deze Liefdesboodschap werden de Wetten niet omver geworpen, maar alleen verder uitgebreid. Ze moesten blijven als de vaste grondslag, waarvan de uitwerking zulk een liefde bevatte. —

Op dit Woord van de Godszoon trachtte men ook later op te bouwen, doch welke dwalingen daarbij ontstaan zijn, door vele verkeerde veronderstellingen, daarop wees ik reeds in het begin van mijn voordracht. —

Bekijken wij eens nog de christelijke geschiedenis. Men kan

daaruit de beste leringen trekken, en daarmee stralen gelijk *alle* religies afzoeken. Wij vinden overal dezelfde fouten.

Iedere kleine en grote Waarheidsbrenger had zonder uitzondering te lijden onder spot en hoon, alsook onder vervolgingen en aanvallen van de lieve medemensen, die zich zoals immers ook heden nog steeds veel te schrander en wijs waanden, om door Boden van hun Schepper de verklaring van Diens Wil aan te nemen, vooral omdat deze Boden feitelijk nooit uit de hoge scholen van deze mensheid kwamen!

Verklaring van de Goddelijke Wil is feitelijk altijd alleen de uitlegging van het verloop van Zijn Schepping, waarin de mensen leven, waartoe zij mede behoren. Maar het kennen van de Schepping betekent alles! Kent de mens deze, dan is het hem zeer gemakkelijk, alles te benutten, wat deze in zich bevat en biedt. Het te kunnen benutten brengt hem dan weer *alle* voordelen. Daardoor zal hij ook weldra het eigenlijke doel van zijn bestaan herkennen en vervullen, en alles bevorderend opwaarts stijgen naar het Licht, zich zelf tot vreugde, zijn omgeving alleen tot zegen.

Maar iedere bode hebben zij gehoond, en daarmee ook de Boodschap zelf. Nooit eens kwam het voor, dat hij hun welkom was, en wanneer hij nog zo goed deed. Altijd bleef hij een ergernis, wat zich natuurlijk tegenover het zo godsvijandige verstand gemakkelijk verklaren laat, en in zich het bewijs van het feit van de godsvijandigheid oplevert. Christus vat dit gebeuren duidelijk samen in de verwijzing, dat de heer de dienaren uitzond naar al zijn pachters, om hun afgifte op te halen. In plaats van de vervulling echter werden zijn dienaren alleen gehoond, gezeseld, voordat men hen met spot en lege handen terugzond.

Vergoelijkend noemt men dat weer een *gelijkenis*. In lieflijke behaaglijkheid plaatst men zichzelf steeds *naast* deze feiten, betreft ze nooit op zichzelf! Of heeft de behoefte te verklaren, dat het tot een *onderscheiding* door God behoort, wanneer Zijn Boden aldus moeten lijden, in plaats van het als een door God ongewilde misdaad van deze mensheid aan te zien.

Omdat het verstand, tot de bedekking van zijn anders te zichtbare bekrompenheid, klatergoud en opsmuk nodig heeft, spant het zich in bijna krampachtig, beslist verachtelijk op de eenvoud van de Waarheid neer te zien, daar *deze* voor hem gevaarlijk kan worden. Hij zelf behoeft immers klinkende bellen op de kap, die hij draagt. Veel grote woorden, om de opmerkzaamheid op zich wakker te houden. En heden meer dan ooit. Doch de verachting tegenover de natuurlijke eenvoud van de Waarheid is heden al lang tot angstigheid geworden. Men hangt aan deze noodwendige bonte narrenkap altijd meer klinkende bellen, die door krampachtig draaien en springen luider, altijd luider moeten klinken, om zich nog enige tijd op de geleende troon te behouden.

Doch deze sprongen zijn in de laatste tijd reeds tot een wanhoopdans geworden, die op het punt staat, spoedig de laatste dodendans te zijn! De inspanningen worden groter, *moeten* groter worden, omdat door al het geklingel altijd duidelijker de holheid heendringt. En bij de gewelddadige grootste sprongen, die men voorbereidt, zal de bonte kap eindelijk van het hoofd vallen!

Dan verheft zich stralend en rustgevend de kroon van de eenvoudige Waarheid op de plaats, die hem alleen toekomt.

De door alles zo grotesk in zwaar verstandelijke hoog opgeschroefde gans verward geworden ernstig zoekenden krijgen daarin eindelijk voor hun blik het stevige steunpunt, een houvast. Ze zullen zonder inspanning de *ganse* Waarheid volledig kunnen begrijpen, terwijl tot dusver reeds om een klein splintertje te vinden grote moeite moest kosten.

Terug naar de eenvoud in het denken! Anders kan niemand de grootte *geheel* bevatten, en daarom nooit bereiken. Eenvoudig denken zoals de kinderen! Daarin rust de betekenis van het grote woord: "Wanneer jullie niet worden als de kinderen, kunnen jullie niet in het Rijk Gods komen!"

De weg daartoe zal met het huidig zo gecompliceerde denken nooit uitgevonden kunnen worden. Ook in de kerken en religies is het nog niet anders. Wanneer het daar betekent, dat *lijden*

opwaarts helpt, dat het daarom begenadigingen van God zijn, dan is daarmee een klein waarheidskorreltje opgenomen, echter door vergoelijkende wijze erg vervormd. *Want God wil geen lijden van Zijn volk!* Hij wil alleen vreugde, liefde, geluk! De weg *in* het Licht kan in het geheel niet anders zijn. De weg *naar* het Licht heeft ook alleen maar stenen, als de mens die er eerst op legt.

Het korreltje Waarheid in de lijdensleer is, dat door het lijden de een of andere schuld afgelost kan zijn. Dit gebeurt echter alleen daar, waar een mens het lijden als bewust verdiend *herkent!* Zoals de smekende moordenaar aan het kruis.

Zinloos leeft heden de gehele wereld daarheen. Ook zij, die zo wijs van karma-aflossingen spreken. Zij vergissen zich daarin, omdat het nog veel moeilijker is, als deze wetend willen zijnde het zich voorstellen. Want karma-*terugwerkingen* zijn niet altijd ook de *aflossingen!* Daarop moet elk mens nauwkeurig letten. Het kan daarbij integendeel met hem zeer dikwijls *nog dieper afwaarts gaan!*

Een opstijgen is ondanks terugwerking van schuld alleen afhankelijk van de innerlijke instelling van ieder mens. Zoals hij het grote stuur in zich instelt, of opwaarts, of rechtuit, ofwel afwaarts, zo, niet anders zal hij varen ondanks al het beleven!

Hier toont het zich, dat hij geen speelbal is of kan zijn, maar de eigenlijke weg alleen door de kracht van zijn *vrije wil moet sturen. Hierin blijft deze wil altijd vrij tot het laatste ogenblik!* Daarin is ieder mens werkelijk zijn eigen heer, alleen moet hij volstrekt ook rekening houden met de... gelijke gevolgen van zijn instellingen, die hem opwaarts of afwaarts voeren.

Stelt hij echter zijn stuur *opwaarts* in, door inzicht en door een vaste wil, dan treffen de slechte terugwerkingen hem altijd minder, zullen zich ten laatste zelfs alleen maar symbolisch hun uitwerking op hem hebben, omdat hij door het opwaarts streven reeds ontrukkt werd aan de lage gebieden van slechte terugwerkingen, ook wanneer hij nog op deze aarde verblijft. Het gaat onder hem weg. Het is beslist niet noodwendig, dat een mens moet *lijden*, wanneer hij naar het Licht streeft.

Daarom de blinddoek van de ogen, die men aanlegde, om niet te sidderen voor de afgrond die zich sinds lang opengemaakt heeft. Voorbijgaande geruststelling is geen versterking, zij betekent slechts verzuim, waarvan de tijd nooit weer in te halen is.

Men had voor het aardse leed nog nooit de juiste verklaring en motivering. Daarom bracht men als een verdovingsmiddel vergoelijkngen, die gedachteloos aan de lijdende altijd weer overgeleverd werden, in meer of minder geschikte woorden. De grote eenzijdigheidsfout van alle religies!

En wanneer een gans vertwijfelde zoekende eens een *te* duidelijk antwoord eist, dan wordt het onbegrepene eenvoudig in het Rijk van het Goddelijke Mysterie geschoven. Hierin moeten alle wegen van onopgeloste vragen uitmonden, als reddinghaven. Maar daardoor openbaren zij zich duidelijk als de *verkeerde* wegen!

Want elke juiste weg heeft ook een duidelijk einde, mag niet in ondoordringbaarheid leiden. Het is daar een vlucht in onmiskenbare onwetendheid, waar de "onnaspeurlijke wegen van God" als verklaring moeten dienen.

Voor de mensen hoeft er *in* de Schepping *geen* mysterie te zijn, mag het niet zijn; want God wil dat Zijn Wetten, die in de Schepping werken, de mens goed *bekend* zijn, opdat hij zich daarnaar kan richten en door deze gemakkelijker zijn wereldloop voleindigt en vervult, zonder in onwetendheid af te dwalen.

Een van de meest noodlottige opvattingen blijft echter de grove moord van de Godszoon *als een noodwendig zoenoffer* voor de mensheid!

Te denken, dat deze brutale moord op de Zoon een God zal verzoenen!

Omdat men voor deze zonderlinge opvatting logischerwijze geen verklaring kan vinden, sluipt men daarmee verlegen weer achter het zo dikwijls gebruikte bolwerk van het Goddelijke Mysterie, dus van een verloop, dat voor een mens niet begrijpelijk kan worden!

Daarbij is God zo duidelijk in alles, wat Hij doet. De duidelijkheid zelf! Hij schiep toch de natuur uit Zijn Wil. Dus moet het natuurlijke net ook het juiste zijn! Daar toch de Wil van God gans volkomen is.

Maar het zoenoffer aan het kruis moet aan iedere terechte betekenis *onnatuurlijk* zijn, omdat tegen de onschuldige Godszoon ook onrechtvaardig is. Daar is er noch draaien noch een keren. De mens zou toch slechts liever eens vrij moeten bekennen, dat ietwat dergelijks werkelijk onbegrijpelijk is! Hij kan zich moeite geven, zoals hij wil, hij komt daarbij tot geen besluit, en kan in dat geval zijn God niet meer begrijpen. *Echter God wil begrepen zijn!* Hij kan het ook, omdat Zijn Wilsuiting duidelijk in de Schepping rust, zichzelf nooit tegensprekend. Alleen de mensen zijn het, die zich moeite geven, in hun religieus navorsen onbegrijpelijke dingen in te brengen.

De moeizame opbouw voor de verkeerde grondgedachte van een *noodwendig* zoenoffer door de kruisdood wordt immers reeds verslagen door de Woorden van de Heiland Zelf, ten tijde, terwijl men hem kruisigde.

"Vader, vergeef hun; want ze weten niet, wat ze doen!" Zou deze voorbede dan nodig geweest zijn, wanneer de kruisdood een noodwendig offer ter verzoening moest zijn? *"Ze weten niet wat ze doen!"* is toch een aanklacht van de zwaarste aard. Een duidelijke aanwijzing, dat het *verkeerd* is, wat ze doen. Dat deze daad slechts een gewone misdaad was.

Zou Christus in Gethsemane gebeden hebben, dat de lijdenskelk mocht voorbij gaan, wanneer zijn dood aan het kruis als een zoenoffer nodig was? Nooit! Dat zou Christus niet gedaan hebben! Zo echter wist Hij, dat deze aanstaande kwelling, *slechts een gevolg van de vrije wil van de mens was*. En *daarom* Zijn Gebed.

Verblind ging men twee duizend jaren daaraan voorbij, gedachteloos nam men daarvoor het onmogelijkste aan.

Pijnlijk moet men zeer dikwijls de opvattingen horen, dat bevoorrechten onder de huidige volgelingen, mannen of

vrouwen, van Jezus door lichamelijk lijden zoals bijvoorbeeld stigmata*, begenadigd zijn!

Dat komt natuurlijk alleen door deze verkeerde uitlegging van het aardse lijden van Christus. Het kan hierdoor immers zelfs niet anders zijn. Welke persoonlijke zware gevolgen dit echter naar zich kan trekken, wil ik dan nog vermelden.

Hoeveel gedachteloosheid behoort daartoe en welk een lage slaafsheid zich de Almachtige Schepper van de hemel en van de aarde zodanig voor te stellen, dat Hij aldus zou handelen! Het is toch zonder enige twijfel de meest zondige vernedering van de verheven Godheid, voor de voorstelling van wiens wezen het mooiste nog niet mooi genoeg, het beste veel te weinig goed kan zijn, om een werkelijkheid daarin slechts ietwat zich te naderen! En deze grote God acht men in staat, dat hij verlangt, dat de mens, die Hij heeft geschapen, van pijn voor hem ineem moet krimpen, indien Hij hem begenadigt?

Hoe zou hierop een opstijgen kunnen volgen!

De mensen vormen hun God zoals *zij* Hem willen hebben, *zij* geven Hem de richting van Zijn Willen! En o wee, wanneer hij niet zo is, zoals zij denken, dan wordt Hij zonder meer verworpen, net zoals men *diegenen* als een bewijs dadelijk verwerpt, bestrijdt, die het wagen, God veel groter en verhevener te zien. Grootheid ligt in de menselijke tot dusverre opvattingen niet. Deze getuigen integendeel alleen van het onverstoorbare geloof aan hun *eigen* waarde, om wiens gunst een God te bedelen heeft, uit wiens bloed bevlekte handen Hij Zijn Zoon, die Hij met de reddende Boodschap eens tot hulp zond, bespot en gehoond, gemarteld en gekweld terug ontvangen mocht!

En men wil heden nog oprecht behouden, dat al dit een voor God noodzakelijk zoenoffer was? Waar Christus onder zijn kwellingen zelf reeds gans vertwijfeld over deze blindheid uitriep: "Ze weten immers niet, *wat* ze daarmee doen!"

Is er dan nog wel een mogelijkheid, de mensheid op de rechte weg te brengen? Het scherpste gebeuren is immers altijd nog te zwak daartoe. Wanneer zal de mens eindelijk inzien, hoe diep

*) wondtekens

hij eigenlijk is gezonken! Hoe leeg en hol de inbeeldingen zijn, die hij zich schiepte!

Zodra men echter alleen een weinig dieper graaft, zo vindt men de zelfzucht ingekapseld in de reinste vorm. Wanneer ook aan alle kanten thans met hoogdravende woorden van het zoeken naar God gesproken wordt, dan is het *weer* grote huichelarij met de gebruikelijke zelfingenomenheid, waaraan elke werkelijk ernstige drang naar reine Waarheid geheel ontbreekt. Men zoekt alleen zelfvergoddelijking, niets anders. Geen mens spant zich ernstig in om het *Godsbegrip!*

Met een majesteitelijke glimlach schuiven ze de eenvoud van de Waarheid snel terzijde, onopgemerkt; want ze wanen zich immers veel te wetend, veel te hoog en te belangrijk, dan dat *hun* God zich nog met eenvoud zou mogen bezighouden. Hij moet te hunner eer toch veel ingewikkelder zijn. Anders is het immers niet de moeite waard, aan hem te geloven! Hoe kan men, volgens hun opvatting nog ietwat waarden, dat voor iedere ongeletterde gemakkelijk begrijpelijk is. Zo ietwat is niet *groot* te vinden. Daarmee mag men zich heden in het geheel niet meer bezighouden, anders blameert men zich. Laat dit aan de kinderen, oude vrouwen, ongeletterde. Het is toch niet voor mensen met dergelijk opgeleid verstand, de intelligentie, die men bij de beschaafde mensen thans vindt. Laat het *volk* zich daarmee bezighouden! De opleiding en het weten kunnen alleen hun maatstaf van grootte *aan de zwaarte van de begripsmoeilijkheden leggen!* —

Niet-wetende echter zijn het, die zo denken! Ze zijn het niet waard, nog één druppel water uit de Hand van de Schepper door de Schepping te ontvangen!

Door beperking hebben zij voor zich de mogelijkheid uitgesloten, de schitterende grootheid in de eenvoud van de Goddelijke Wetten in te zien! Ze zijn in letterlijke zin onbekwaam daartoe, ronduit gezegd, te dom, door hun eenzijdig zo verkommerde hersenen, die ze tot heden zoals een zegeteken van de grootste verworvenheid met zich rondragen reeds vanaf het uur van de geboorte.

Het is een Genadedaad van de Schepper, wanneer Hij hen in het bouwsel, dat zij schiepen, zal laten verkommeren; want waarheen men kijkt, is alles godsvijandig, verminkt door de ziekelijke grootheidswaan van alle verstandsmensen, waarvan de onbekwaamheid zich overal langzaam bewijst.

En dat gaat nu reeds aangroeiend door de duizenden jaren! Het bracht de vergiftiging onafwendbaar mee in kerken en religies, omdat het als invretend onheil het onvoorwaardelijke gevolg van die zondeval was, waarbij de mens voor de onbepaalde heerschappij van het verstand besloot.

En deze verkeerde heerschappij bedroeg zijn aan hem verslaafde mensen te allen tijde in alles, wat het Goddelijke betreft! Zelfs in al het Geestelijke.

Wie deze troon niet in zich omstort en daardoor vrij wordt, moet met hem tenonder gaan!

Men mag thans niet meer *arme* mensheid zeggen, want zij zijn *wetend* schuldig, zoals alleen ooit het schepsel schuldig kan zijn! Het woord: "Vergeef hun; ze weten niet meer, wat ze doen!" is voor de huidige mensheid *niet* meer gepast! Ze hadden meer dan eens de gelegenheid, de ogen en de oren te openen. Ze handelen volledig bewust, en al de terugwerking moet hen daarom in de hoogste mate treffen, onverkort! —

Wanneer zich nu de ring van al het tot dusverre geschiedde sluit, zo treedt daarmee voor deze in de ganse Schepping *voor het eerst gerijpte werelddeel* de snede, de oogst en de scheiding in. Nog nooit sinds het bestaan van al het gehele stoffelijke is dit tot dusver gebeurd; want ons werelddeel gaat alle andere in de eeuwige kringloop vooraf, als eerste, die het door te maken heeft!

Daarom werd ook tweeduizend jaren geleden de Godszoon op deze aarde geïncarneerd. Het was een wereldgebeuren die zich in het rijpste, eerste deel van al het stoffelijke afspeelde, echter nooit zal herhalen; want bij de opvolgende delen werkt het *hier* gebeurde steeds verder voort. Zo komt het ook, dat dit deel als *eerste* intreedt in een nieuwe gebeuren dat nog nooit was, zich echter na ons altijd zal herhalen. Het is het uiteenvallen van

het gevormde stoffelijke, die het overrijpe in natuurlijk gebeuren met zich meebrengt. —

Het is volbracht! De weg naar het Licht en daarmee naar het eeuwige leven van het geestpersoonlijke getoond! De mensengeesten mogen zich nu in het voor een beslissing laatste uur zelf bedenken, welke weg zij willen gaan: naar de eeuwige verdoemenis of naar de eeuwige vreugde; want zij hebben volgens de Goddelijke Wil daartoe de vrije keus!

Goden – Olympus – Walhalla.

Hoe lang probeert men reeds, een juiste verklaring en verbinding met de huidige tijd te verkrijgen omtrent de bekende goden van de vergane tijden. Geroepenen en geleerden zoeken een oplossing, die volledige opheldering brengt.

Dat kan echter alleen zijn, wanneer deze oplossing gelijktijdig een leemteloois gezamenlijk overzicht geeft over *alle* tijden! Vanaf het begin van de mensheid tot thans. Anders blijft het wederom stukwerk. Het heeft geen zin, eenvoudig die tijd eruit te nemen, waarin de allen bekende godencultus van de Grieken, Romeinen en ook van de Germanen naar zijn opbloei dreef. Zolang de ophelderingen niet gelijktijdig ook al het worden en vergaan mee omvatten, uit zichzelf, als gans natuurlijk, zijn ze verkeerd. De tot thans ondanks veel aangewende wijsheid ingeleide pogingen toonden ten laatste steeds weer alleen maar mislukking, konden bij het dieper aanvoelen niet bestaan, zweefden in de lucht, zonder verbinding met de voorafgaande en de navolgende tijdsperioden.

Het is ook in het geheel niet anders te verwachten, wanneer men het wordingsverloop van de mensen scherp met de ogen vat. —

De toehoorder en de lezer van mijn Graalboodschap moeten zelf reeds daarop kunnen komen, hoe het eigenlijk gesteld is met deze dingen, die men ten dele zelfs reeds in het rijk van de sagen en legenden schoof, of ze alleen als fantasiegevormde religieuze beschouwingen zocht aan te nemen, gevormd, bedacht uit de waarnemingen van de natuur, en in samenhang met het dagelijkse gebeuren.

Het mag voor de nadenkende en de onderzoekende niet moeilijk vallen, in oude godenleren *meer* te vinden dan alleen maar godensagen. Hij moet zelfs het *werkelijke gebeuren* duidelijk zien! Wie wil, die volgt mij eens. Ik zal hen tot het begrip leiden.

Ik grijp hierbij terug op mijn voordracht: "Vader, vergeef hun; want zij weten niet, wat ze doen"*. Daarin beschreef ik in kort de geschiedenis van de mensheid op de aarde vanaf het begin tot heden. Gaf ook een uitzicht op verdere gevolg. Daarbij toonde zich, hoe in het midden van een kringloop van de Schepping het diepere als het geestelijke staande wezenhafte in het nog dieper liggende stoffelijke zijn hoogste kunnen heeft vervuld, en in deze vervulling van het binnendringen van het hogere geestelijke vrije baan verschaft, welk verloop zich in de Schepping voortdurend herhaalt. Ook verklaarde ik, hoe in het door het wezenhafte hoogst ontwikkelde dierenlichaam, oermens genaamd, *dan eerst* in deze hoogste ontwikkeling de mogelijkheid van het binnendringen van een geestkiem gegeven was, wat ook gebeurde, en op dit punt van de Scheppingsontwikkeling ook altijd weer opnieuw gegeven zal worden. In het toenmalig hoogst ontwikkelde dier kwam daarmee dus ietwat nieuws, het geestelijke, dat tot dusver in hem niet was.

Nu mag uit dit verloop niet ietwat weer voorbarig het besluit getrokken worden, dat zulk een gebeuren zich in het *hetzelfde* werelddeel bij zijn verdere ontwikkeling voortdurend herhaalt; want dat is niet zo! Maar het gebeurt *slechts eenmaal* in *hetzelfde* deel.

De Wet van de aantrekking van het gelijkgeaarde schuift bij de verdere ontwikkeling hier eveneens een onwrikbare grendel voor tegen een herhaling in hetzelfde werelddeel. Aantrekking van het gelijkgeaarde is in dit geval gelijkbetekenend met *toelating* gedurende een gans bepaalde ontwikkelingsperiode, waarin door een zekere half rijpheid toestand van het stoffelijke aan de grens omheen zwierende geestzaadkorrels zich als vallende sterren in het daarvoor in opnametoestand bevindende stoffelijke kunnen storten, om daar door de

*) voordracht nr. 81

daarvoor ontvangstbereide plaats, in dit geval de toen der tijd hoogst ontwikkelde dierenlichamen, opgezogen, omsloten, dus ingekapseld en vastgehouden te worden. Nauwkeurig zoals in het klein als eenvoudige weerspiegeling bij een chemisch bindingsverloop de verbinding van een vreemde stof alleen bij een gans bepaalde warmte- of hittegraad van de opnemende massa mogelijk wordt, nadat deze warmte of hitte evenzeer weer een gans bijzondere, alleen bij de bepaalde graad bereikbare bijzondere toestand van de massa opriep. De kleinste verandering daarin maakt de aaneensluiting weer onmogelijk, en de stoffen staan zich afwijzend, ongenaakbaar tegenover elkaar.

Hier ligt de gelijkgeaardheid in een bepaalde toestand van wederzijdse rijpheid, die *schijnbaar* alleen grote tegenstellingen aanwijst, omdat hij in het evenwicht gehouden is door de verscheidenheid in de hogere- en diepere lagen van de beide zich verbindende delen. Het laagste punt van het geestelijke is in de rijpheid gelijk aan het hoogste punt van het onder hem bevindende wezenhafte. Alleen op de plaats van dit nauwkeurig samenvallen is een verbinding mogelijk. En daar het stoffelijke zich in haar ontwikkeling steeds in een grote kringloop beweegt, in het opkomen, bloeien, rijpen en overrijp vervallen, terwijl het geestelijke over hem liggend, kan het steeds alleen aan een gans bepaalde plaats tijdens het voorover wentelen van het stoffelijke in ontbrandende verbinding tot stand komen. Een geestelijke bevruchting van hem door het werken van het wezenhafte tegemoet zwellende daarvoor bronstige stoffelijke.

Is dit punt door een zich voorwaarts wentelend werelddeel overschreden, dan houdt hiervoor de geestelijke bevruchtingsmogelijkheid *door geestkiemen* op, terwijl het hem erna volgende aan zijn plaats komt, voor hem echter een nieuw stadium inzet, waarin rijpende geesten toegang kunnen vinden enzovoort. Om het ganse wereldbeeld te ontrollen, vind ik geen ruimte in deze voordracht. Toch kan zich wel een ernstige zoeker gans goed het voortgaan indenken.—

Het geestelijke nu maakte ten gevolge van zijn hogere gesteldheid bij het binnentreden in het stoffelijke dadelijk zijn levendige invloed op al het andere voelbaar, ook nog in zijn toenmalige *onbewuste* toestand, begon met het binnentreden in het stoffelijke te heersen. Hoe dit geestelijke dan beetje bij beetje het dierenlichaam verhief, tot het huidige mensenlichaam, is immers geen lezer meer onbegrijpelijk*.

De dierenlichamen echter van het toenmaals hoogst ontwikkelde ras, waarin geen geestzaadkorrels neerdoken, kwamen in hun ontwikkeling tot stilstand, daar bij hun het wezenhafte reeds het hoogste bereikt had en tot verdergaan de kracht van het geestelijke ontbrak, en met de stilstand trad snel overrijpheid in, waar zich de teruggang tot de ontbinding aansloot. Er waren voor deze rassen slechts twee mogelijkheden, ofwel verheffing door de geest tot het mensenlichaam, of uitsterven, verval. En daarmee hield deze rijpe diersoort volledig op te bestaan. —

Laten wij nu eens het langzame *zich-bewust-wordsen* van deze eerst onbewuste geestkiem tot een mensengeest volgen, en *zijn trapsgewijze doordringen van de hem omsluitende omhulsels en omgevingen in de geest meemaken*.

Het is niet zo moeilijk, omdat de ontwikkelingsgang naar buiten toe gans duidelijk toont. Men behoeft alleen mensenrassen waar te nemen, die *heden nog* op aarde zijn.

De geest van de primitiefste mensen bijvoorbeeld, waartoe de zogenaamde wilde volken te rekenen zijn, en ook de Bosjesmannen, Hottentotten enz. behoren, zijn aan tijd niet ietwat minder lang in het stoffelijke, maar zij hebben zich in de ontwikkeling alleen niet daaraan gehouden, *of zijn na reeds bereikte opstijging in het dezerzijdse of in het generzijdse weer zover teruggedaan*, dat ze *alleen maar* in een dergelijke *lage* omgeving konden worden geïncarneerd! Ze zijn dus door *eigen schuld* in het natuurlijke gebeuren ofwel *nog* of *weer* op een zeer lage trede, waardoor ook hun uitzicht op de *niet-grofstoffelijke* omgeving niet juist verheffende aard kan zijn.

*) voordracht nr. 7: De schepping van de mens

De geestelijke drang, meer te zien dan de eigen trede, ligt reeds in de geestzaadkorrel, behoort tot zijn eigenste gesteldheid, en werkt zich daarom ook reeds op de laagste treden van de ontwikkeling krachtig uit. Dat is het levend-drijvende *in de geest*, het bijzondere, dat andere gesteldheden of geaardheden in de Schepping ontbreekt. De mogelijkheid echter van dit vermoeden- of zien willen is altijd alleen voor *één* trede *boven* de huidige eigen trede gegeven, niet verder. Om deze reden komt het, dat deze op lagere trede staande mensenzielen, die zich in hun ontwikkeling zodanig nalatig zijnde of gezondigd hebben, eveneens alleen maar *lagere* wezens vermoeden of door helderziendheid kunnen aanschouwen.

Mediaal aangelegde of helderzienden zijn er immers onder *alle* rassen, om het even, welke trede zij toebehoren!

Hier wil ik nogmaals bijzonder vermelden, dat ik met "zien" of, "vermoeden" altijd bij deze verklaring alleen werkelijk "*zelf* gezien" van de helderziende bedoel. Zelf gezien echter is door de "zienden" van alle tijden altijd alleen *hoogstens* het vierde deel van datgene, wat zij zien. En dit kan wederom alleen *één* trede boven de eigen innerlijke rijpheid zijn, niet meer. Het is niet anders mogelijk. Deze omstandigheid betekent echter gelijktijdig een grote natuurlijke bescherming voor iedere helderziende, zoals ik reeds veelvuldig vermeldde. De toehoorders moeten dus de media en helderzienden niet volstrekt voor innerlijk zo ver gerijpt en hoogstaand inschatten, als dat is, wat deze als "gezien" beschrijven; want de reinere en Lichte Hoogten, gebeurtenissen en geesten worden hun door geestelijke leiders en hogeren alleen maar in *levende beelden getoond!* De helderzienden wanen echter onterecht, al dat werkelijk te beleven, en misleiden daarover zichzelf. Daarom komt zo dikwijls het grote verwonderen over veel voorkomend minderwaardigheid van karakter van vele media, die dingen als beleefd en gezien beschrijven, die bij hun eigen karakter in het geheel niet of maar weinig zullen passen.—

Hier spreek ik dus alleen over de geringe spanwijdte van het *werkelijke zelf-zien* van de media en helderzienden. Het andere komt hierbij niet in beschouwing.

Helderzienden en media van *alle* tijden moeten eigenlijk alleen ertoe dienen, de mensheid door hun gave altijd verder opwaarts te helpen, wanneer ook niet als leiders, dan toch als werktuigen. Een mediaal mens zou immers nooit leider kunnen zijn, daar hij veel te afhankelijk is van stromingen en andere dingen. Zij moeten bij tijden geopende poorten zijn met het doel van verdere ontwikkeling. Sporten voor de ladder voor het opstijgen.

Wanneer nu bedacht wordt, dat de op lagere geestelijke ontwikkelingsstrede staande rassen alleen een uitzicht op een gelijke lagere omgeving mogelijk is, met weinig speelruimte naar boven toe, dan is het niet moeilijk te begrijpen, dat we onder de *lage* mensenrassen overwegend alleen demonenvrees en demonenaanbidding kunnen vinden. Dat is het, wat ze zien en kunnen vermoeden.

Zo is de oppervlakkige beschouwing. Maar ik wil met de verklaring dieper gaan, ondanks we daarmee van het duidelijke overzicht afwijken.

De onontwikkelde gelaten of weer verkommerde geest van de lage mensenrassen is natuurlijk ook nog of weer *geestelijk blind* en *doof*. Zulk een mens kan niet met het geestelijke oog zien, wat *bovendien helaas ook tot heden nog geen enkel mens mogelijk was*.

De nog diepstaande kan echter ook niet met het wezenhafte oog zien, evenmin met het fijnstoffelijke, maar uitsluitend met het grofstoffelijke oog, dat in de wildernis meer en meer gescherpt wordt door de noodwendige persoonlijke strijd tegen de medemensen, de dieren en de elementen, waardoor ze beetje bij beetje het *fijnere* en *fijnste grofstoffelijke* kunnen onderscheiden.

Daarbij bemerken ze vooreerst *fantomen!* Vormen, die door vrees en angst van de mensen eerst *gevormd* werden en ook daardoor behouden blijven. Deze fantomen, *zonder eigen leven*,

zijn gans afhankelijk van de aanvoelingen van de mensen. Ze worden door deze aangetrokken of afgestoten. Hier werkt zich de Wet van de aantrekkingskracht van al het gelijkgeaarde uit. Vrees trekt deze vormen van vrees en angst steeds aan, zodat ze zich op de zich vrezende mensen schijnbaar gewoonweg storten.

Daar de fantomen nu met de verwekkers, dus zich eveneens sterk vreesachtige mensen, door rekbare voedingsdraden samenhangen, komt elke vreesachtige steeds indirect ook met de massa van de vreesachtige en angstige in verbinding, krijgt van deze nieuwe toestroom, die de eigen vrees en angst alleen nog vermeerderd en hen ten laatste zelfs tot vertwijfeling kan drijven, tot waanzin.

Onbevreesdheid daarentegen, dus moed, stoot dergelijke fantomen op natuurlijke wijze volstrekt af. Daarom heeft de onbevreesde, zoals immers genoeg bekend, altijd het voordeel steeds voor zich.

Is het dan zonderling, wanneer zich onder de lage rassen zogenaamde medicijnmannen en tovenaars zich vormden, wier kaste door *helderzienden* gegrondvest werden, omdat deze tot waarnemen bekwaam waren, hoe dergelijke onterechte voor eigen levende wezens gehouden vormen door ietwat innerlijke beheersing, met afwering van de vrees door sprongen en ontwrichtingen, of door concentratie of moed opwekkende bezweringen "verdreven" worden?

Wanneer ze daarbij ook op voor ons onmogelijke ideeën vervallen, en ons belachelijk toeschijnen, zo verandert dit niets aan het feit, dat ze *voor hun gezichtskring* en hun begripsvermogen ietwat *gans juist* doen, en *wij* alleen degenen zijn, aan wie een begrip daarvoor door onwetendheid ontbreekt.

In de opvolging van deze tovenaars en medicijnmannen komt het nu natuurlijk voor, dat vele opvolgers noch mediale begaafdheid hebben, noch op een of andere manier helderziend zijn, namelijk daar met het ambt gelijktijdig invloed en inkomsten zich verbinden, om die na te jagen de mensen van

de laagste treden evenzo zonder scrupules moeite doen als die van het hoge blanke ras. Deze niet-ziende bootsten dan eenvoudig alle handelingen van hun voorgangers na zonder te begrijpen, voegden er zelfs nog enige onzinnigheden erbij, om meer indruk te maken, daar ze er alleen waarde op het welgevallen van hun medemensen legden, en werden zo de sluwe bedriegers, die alleen hun voordeel daarbij zochten, van de werkelijke betekenis echter zelfs geen vermoeden hebben, naar wie men de ganse kaste heden in te schatten en af te doen zoekt.

Zo komt het dus, dat we onder de lage mensenrassen in de eerste plaats alleen maar demonenvrees en demonenaanbidding kunnen vinden. Het is dit, wat ze in staat zijn te zien, en als andere aard vrezen. —

Gaan we nu naar ietwat hogere ontwikkelingstreden, die in staat zijn verder te zien, hetzij nu door helderzienden of ook alleen onbewust door vermoeden, wat immers ook tot het innerlijke zien behoort. Bij deze hoger ontwikkelden zijn verdere omhullingslagen van de ingekapselde, altijd meer ontwakende geest van binnenuit doorgestoten, naar boven toe.

Zij zien derhalve reeds goedmoediger wezens, of weten ervan door vermoeden, en zullen daarmee beetje bij beetje de demonenaanbidding verliezen. Zo gaat het verder. Altijd hoger. Het wordt lichter en lichter. De geest stoot bij normale ontwikkeling altijd verder door.

De Grieken, Romeinen, de Germanen bijv. zagen dan nog meer! Hun innerlijk zien drong boven het stoffelijke uit tot in het hoger liggende wezenhafte. Zij konden met hun verdere ontwikkeling ten laatste ook de *leiders van de wezenhaften en van de elementen* zien. Enige mediale mensen in hun begaafdheid zelfs in nadere verbinding met hen treden, omdat deze als bewust- wezenhafte geschapene in elk geval verwantschap hebben met *dat* wezenhafte, waarvan ook de mens buiten het geestelijke een deel in zich draagt.

De wezenhaften te zien, te voelen en te horen, was voor de *toenmalige* ontwikkeling van de volkeren het hoogste, wat zij

konden bereiken. Het is vanzelfsprekend, dat dan deze volkeren de geweldige aanvoerders van de elementen in hun werkzaamheid en andere geaardheid als het hoogste aanzagen, en hen goden noemden. Wier hoge, werkelijk bestaande burchtachtig verblijf Olympus en Walhalla.

Het innerlijke zien en horen van de mensen echter verbond zich bij het tot uitdrukking brengen altijd met hun toenmalig *persoonlijke* begrips- en uitdrukkingsvermogen. Daaruit volgt, dat de Grieken, Romeinen en Germanen de *zelfde* aanvoerders van de elementen en van al het wezenhafte in vorm en begrip in de toenmalige aanschouwing van hun eigentijdse omgeving beschreven. Het waren echter dezelfde bij allen ondanks enige verschillen in de beschrijvingen!

Wanneer heden bijvoorbeeld vijf of meer werkelijk goed helderhorende verzameld zijn, en allen gelijktijdig een gans bepaalde zin van *het generzijds gezegde* opnemen, dan zal bij de weergave alleen *de zin* van het gehoorde geheel hetzelfde zijn, echter de weergave van de woorden niet! Ieder zal de woorden anders weergeven en ook anders horen, omdat bij de opname reeds veel *persoonlijks* mee in de weegschaal valt, nauwkeurig zoals de muziek van toehoorders gans verschillend aan gevoeld wordt, echter in de grond toch de gelijke richting losmaakt. Over al deze verdragende nevenverschijnselen bij de verbinding van de aardemens met het heelal kan ik eerst mettertijd uitvoeriger berichten. Heden zou het ons veel te ver van de toestand afleiden. —

Als dan latere *geroepen* volkeren, dus de innerlijk hoogst ontwikkelden (verstandelijke ontwikkeling telt hierbij *niet*), deze grens van het wezenhafte door beleven rijpend konden opheffen, drong hun zien of vermoeden tot *aan de drempel* van het *geestelijke* rijk.

Het natuurlijke gevolg was, dat daarmee bij dezen die tot dusverre goden als zodanig moesten instorten en iets hogers aan hen in de plaats trad. Ze kwamen desondanks echter daarbij helaas *niet* zo ver, in staat te worden, *geestelijk te zien*.

Zo bleef hen het Geestelijke Rijk *afgesloten*, omdat de normale ontwikkelingsloop aan deze plaats niet verder voorwaarts ging, gehinderd door de altijd scherper zich verheffende verstandseigenwaan.

Slechts weinige uitzonderingen konden zich voor deze stilstand behoeden, zoals bijv. Boeddha en nog anderen, welke het door de wereldverzaking gelukte, hun ontwikkeling op normale wijze voort te zetten en ook geestelijk tot op een zekere graad ziende te worden!

Deze wereldonthechting, dus het zich afkeren van de mensen met het doel verdere ontwikkeling van de geest maakte zich alleen noodzakelijk door de in het algemeen altijd meer heersende geestvijandige eenzijdige verstandsankweek. Het was een natuurlijk zelfbescherming tegen de verdringende geestelijke vervlakking, wat bij *algemene* normale ontwikkeling volstrekt niet nodig mag zijn. Integendeel; want wanneer de mens in geestelijke ontwikkeling een bepaalde hoogte bereikt, dan moet hij zich daarin bedienend weer versterken, anders treedt slapheid in, en daarmee houdt de mogelijkheid voor verdere ontwikkeling snel op. Stilstand ontstaat, waaruit de teruggang gemakkelijk voortkomt.

Ondanks de geestelijke verdere ontwikkeling bij Boeddha en ook bij anderen slechts tot een gans bepaalde graad gelukte, dus niet volledig, zo werd daarmee toch de afstand met de mensen groot, zodat deze dergelijke normaal ontwikkelden als Godsgezanten aanzagen, terwijl toch door hun verdere doorstoot van de geest gans natuurlijk alleen maar een nieuwe zienswijze ontstond.

Degenen die zich uit de geestelijk stilstaande en ten dele achteruitgaande mensenmassa verheffende stonden echter altijd alleen voor de open deur naar het geestelijke, konden daarbij wel enig wazig waarnemen, *zonder evenwel duidelijk* te zien! Toch vermoedden en voelden ze duidelijk een geweldige, bewuste, *één geheel vormende* leiding aan, die van boven kwam, uit een wereld, waarin ze om te zien niet in staat waren.

Dit aanvoelen toegevend, vormden ze nu de *ene, onzichtbare God!* Zonder iets nader daarvan te weten.

Het is daarom begrijpelijk, dat ze deze alleen vermoede God als het hoogste *geestelijke* wezen waanden, omdat het geestelijke het nieuwe gebied was, op welke *drempel* ze nog stonden.

Zo kwam het, dat bij deze nieuwe zienswijze van de onzichtbare God alleen het feit op zichzelf juist getroffen werd, *echter niet het begrip*; want hun begrip daarvan was verkeerd! Er werd door de mensengeest *nooit aan* God gedacht, *zoals Hij werkelijk is!* Maar hij waande Hem alleen als een *hoogste geestelijke* wezen. Dit gemis door de falende verdere ontwikkeling toont zich ook heden nog daarin, dat vele mensen volstrekt daaraan willen vasthouden, *iets gelijkaardig* in zich dragen van Hem, die ze als hun God aanvoelen!

De fout ligt in *de stilstand van de geestelijke ontwikkeling*.

Was deze *verder* voortgeschreden, dan zou de rijpende mensheid in de overgang van de oude goden uit het wezenhafte niet meteen deze ene God als onzichtbaar hebben gedacht, maar eerst weer de boven de als goden benoemde leiders van alle elementen staande *geestelijke Oergeschapenen* hebben kunnen zien, *waarvan de zetel de Graalburcht is*, als hoogste burcht van het *geestelijke!* En zouden deze aanvankelijk wederom als goden hebben aangezien, tot zij dan *in zich* zo werden, dat ze de Oergeschapenen, de eigenlijke *evenbeelden* van God, niet alleen aanvoelend zagen, maar geestelijk konden *horen*. Van deze zouden ze de verkondiging van het bestaan van de buiten de Schepping "*Zijnde Ene God*" hebben ontvangen!

Op zulke wijze hun aanvoelen dan daarop geleid, zouden ze ten laatste geestelijk in zich nog tot de bekwaamheid zijn gerijpt, om als verdere ontwikkeling van een Godsgezant *een Goddelijke Boodschap* uit het werkelijk Goddelijke met vreugde op te nemen! Dus van buiten de Schepping en daarmee ook van hun ziensmogelijkheid.

Dat zou de normale weg zijn geweest!

Zo echter bleef hun ontwikkeling reeds aan de drempel van het geestelijke staan, ging zelfs weer door het menselijk falen snel achteruit,

Daarmee ontstond de tijd, waarin als *nooddaad* een sterke Godsgezant in Jezus van Nazareth geïncarneerd moest worden, om een Boodschap uit het Goddelijke tot opheldering van de daartoe nog niet rijpe mensheid hulpvaardig te bewaren, opdat zoekenden zich in hun onrijpheid *voorlopig tenminste in het geloof* daaraan konden vasthouden.

Om deze reden bleef er voor de zich verliezende mensheid tot hulp gezonden Godszoon niets anders over, dan voorlopig alleen *geloof* en *vertrouwen* in Zijn Woord te eisen.

Een vertwijfelende taak. *Christus kon niet eens al datgene zeggen, wat Hij had willen zeggen.* Daarom sprak Hij over vele dingen *niet*, zoals over aardse herhaalde incarnaties en anderen. Hij stond voor deze dingen in een te grote geestelijke onrijpheid er tegenover. En treurig sprak Hij zelfs tot Zijn discipelen: "*Veel zou ik jullie nog te zeggen hebben, doch jullie zouden het niet begrijpen!*"

Dus ook de discipelen niet, die hem in vele dingen misverstonden. En wanneer Christus Zelf reeds gedurende zijn aardse tijd door *zijn discipelen* niet begrepen wist, dan is het toch duidelijk, dat bij de weergave van zijn Woord later veel vergissingen ontstonden, waarvan men zich nog thans helaas met taaiheid tracht vast te klampen. Ondanks nu Christus vanwege de toenmalige onrijpheid alleen maar *geloof* aan zijn Woord eiste, zo verlangde Hij toch van de ernstig willenden, dat dit aanvankelijke geloof in hen ook "levend" zou worden!

Dat betekent, dat ze daarin tot overtuiging kwamen. Want wie zijn Woord vertrouwend volgde, in deze schreed de geestelijke ontwikkeling weer voorwaarts, en hij moest daarbij van het geloof door de ontwikkeling langzaam tot de overtuiging van het door Hem gezegde komen!

Daarom zal nu de Mensenzoon de *overtuiging* in plaats van geloof eisen! Ook van al diegenen, die de Boodschap van

Christus in zich willen dragen en voorgeven deze te volgen! Want wie de *overtuiging* van de Waarheid van de Goddelijke Boodschap van Christus, die *één* is met de Graalboodschap en onafscheidelijk, nu nog niet in plaats van een geloof in zich kan dragen, heeft ook niet die rijpheid van zijn geest verkregen, die nodig is voor de toegang in het Paradijs! Zo iemand zal verworpen zijn! Gans onherroepelijk!

Daar verschafft hem ook het grootste verstandelijke weten geen doorglippen! Hij moet natuurlijk achterblijven en is voor altijd verloren. —

Dat nu de mensheid van dit werelddeel in haar ontwikkeling nog aan de *drempel* van het geestelijke rijk staat, voor het grootste deel zelfs nog ver *onder* deze, ligt uitsluitend aan het eigen niet-willen, aan de eigendunk van het beter-willen-weten van het verstand. Daaraan moest de vervulling van de normale ontwikkeling volkomen mislukken, zoals wel zo menigeen intussen duidelijk geworden is. —

De religieuze cultus van de mensheid in hun verschillendheden ontspringen beslist aan geen fantasie, maar ze tonen afdelingen uit het *leven* in het zogenaamde generzijdse. Zelfs de medicijnman van een neger- of indianenstam heeft zijn diepgaande rechtvaardiging op *de lage trede* van zijn volk. Dat zich daaronder schurken en bedriegers mengen, kan de zaak zelf niet in het stof trekken.

Demonen, bos- en luchtwezens, en ook de zogenaamde oude goden zijn nog heden onveranderd op dezelfde plaatsen, in dezelfde werkzaamheid als vroeger. Ook de hoogste vesting van deze grote leiders van alle elementen, de Olympus of het Walhalla, was nooit een sprookje, maar werkelijkheid geschouwd. Wat echter de in hun ontwikkeling staande gebleven mensen *niet meer* konden zien, zijn de Rein Geestelijke Oergeschapen evenbeelden van God, die eveneens een hoogstaande vesting hebben en deze Graalburcht noemen, de hoogste burcht in het Oergeestelijke, en zo mee ook in de ganse Schepping! Over het bestaan van deze burcht kon de aan de drempel van al het geestelijke staande mensen alleen nog

door ingevingen bericht komen, daar ze niet zover geestelijk rijpten, om ook *dat* vermoedend te aanschouwen.

Alles is leven! Alleen de mensen, die zich gevorderden waanden, zijn in plaats van vooruit te schrijden zijwaarts afgebogen, weer terug naar de diepte. —

Nu mag niet ietwat nog verwacht worden, dat bij een verdere ontwikkeling het door Christus en in mijn Graalboodschap geleerde Godsbegrip wederom zou veranderen! Dit blijft voortaan bestaan, omdat er niets meer is. Met een heden nog falende intreden in het Geestelijke en de vervolmaking daarin kan iedere mensengeest zover omhoogstijgen, dat hij de overtuiging van dit feit in innerlijk beleven ten laatste onvoorwaardelijk verwerft. Dan zou hij bewust in de Godskracht staand het grote tot stand kunnen brengen, waartoe hij reeds van het begin af aan was geroepen. Hij zal zich dan echter ook nooit meer inbeelden, Goddelijkheid in te dragen. Deze waan is uitsluitend de stempel en de zegel van zijn huidige onbekwaamheid!

In het *juiste* bewustzijn echter zou dan de grote deemoed liggen, het bevrijdende dienen ontstaan, wat van de Reine Christusleer steeds *als vereiste* gegeven is.

Eerst wanneer de missionarissen, predikers en leraren op grond van het weten van de natuurlijke ontwikkeling in de hele Schepping, en daarmee ook van de nauwkeurige kennis van de Wetten van de Goddelijke Wil, hun werkzaamheid beginnen, zonder sprongen te hebben, leemten te laten, zullen zij werkelijke *geestelijk-levende* resultaten kunnen aantekenen.

Thans is elke religie helaas niets anders dan een starre vorm, die een trage inhoud moeizaam bijeenhoudt. Na de noodwendige verandering echter wordt bij het levend-worden deze tot dusver trage inhoud krachtig, verbreekt de koude, dode, starre vormen en stort zich jubelend bruisend over de hele wereld en onder alle volkeren! —

Geroepen.

Duitsers moeten geroepen zijn, geestelijk en wereldlijk het leidende volk te worden! Talrijke boeken wijzen daarnaar toe, en vele goede profetieën en visioenen, die men niet zonder meer als fantasiegebeuren ter zijde kan schuiven, herhalen dikwijls en altijd weer met grote duidelijkheid in dezelfde zin. Er zijn nu weliswaar veel boeken daarover slechts geschreven om de Duitsers in grote nood opnieuw op te richten, om het goede niet gans in de vertwijfeling van de kwalijke nieuwe verschijningen van dergelijke noodsituaties te laten overwoekeren; doch wie zich ernstig met de toekomst van dat volk zoekt bezig te houden, dat eerst uit het puin van de huidige omstandigheden uit te komen heeft, deze zal ook vinden, dat een korreltje wijsheid of waarheid in de verwijzingen op een grote toekomst moet liggen.

Ik zeg echter opzettelijk: "Uit de *puinhopen* van de huidige omstandigheden!", want vanuit de huidige omstandigheden zelf is er maar één weg: dat is verdere neergang en val.

Kijkt eens de mensen rustig aan, zoals ze thans zijn! Zoekt in de meer volwassen jeugd slechts eens heel opmerkzaam het komende geslacht, de volgende Duitse generatie. Ze is vergiftigd reeds vanaf de grond aan het lichaam zoals aan de ziel. De enkele uitzonderingen, die zich nog laten zien, vallen als zonderlingen op, zijn echter zo goed als niets voor een heel volk.

Zo sterk overdreven verschijnen deze uitzonderingen op hun altijd verder neergaande omgeving, dat zij grotesk beginnen te lijken en bijna daaraan zijn, om aan de algemene spot toe te vallen, om als niet normaal te gelden, ziekelijke, onnuttige dweppers en gekken te zijn!

Het groteske uitgroeien is niet te weten aan deze roemrijke uitzonderingen, maar aan de verzinkende omgeving, die zich

altijd meer en meer van de halverwege normale gemoedstoestand verwijderd in zijn hopeloze val. Zij merken hun eigen val niet meer, die hen verwijderd van de gezonde, vaste bodem, waar die weinige nog staan, maar zij hebben de verkeerde aanvoeling, alsof die ziekelijk in kinderlijke verbeeldingen zweefden, om ieder ogenblik tot het gespot van alle ontuchtig naar beneden te vallen.

Doch niet zo lang meer, en hun ogen zullen alle spot verliezen, daarvoor echter aan de ontsteltenis toegang geven, wanneer zij uiteindelijk zullen moeten herkennen dat de anderen tot dusver belachten het rechte en vaste standpunt in zich hebben, terwijl zij in het ergste slijk verzinkend beetje bij beetje verstikken. In het slijk, dat zij zelf hebben voorbereid, en dat nu onophoudelijk boven hun hoofden samentrekt.

Het ergste daarbij is, dat deze wantoestand niet te wijten is aan de vijanden van Duitsland, maar aan de Duitsers zelf.

Doch zoals bij het koken al het vuil naar boven drijft, zo is het ook met bij deze grote gistingstijd. Waar alles thans met razende vlugheid naar een geweldig louteringsgebeuren tegemoet drijft, ziet men van buitenaf slechts het naar boven gewervelde vuile schuim of uitschot van het eigenlijke Duitse volk, dat de gezonde grond niet meer laat zien, en voorliegt, als of alles reeds gans reddeloos bedorven was. Dat is echter niet zo! Des te nauwer het onzuivere schuim zich als bedekking bovenaan aaneensluit, des te duidelijker, zuiverder zal het hoofddeel onder haar worden. En dan, wanneer in ontuchtering door verschrikkelijke gebeurtenissen afkoeling van het koken komt, die de huidige omstandigheden en de voortkomende nood hebben veroorzaakt, zal de ene scheur na de andere van onderaf in dit stijve uitschot rijzen, die plotseling de reinheid en de helderheid toont, die waaronder de zintuigen verwarrende vuile en versleten deken zich gevormd heeft.

Dan echter breekt met enorm geweld het opgeklaarde zegevierend door en rukt het altijd meer in zich verdrogende uitschot weg, dat in de toekomst niet meer hinderend tussen de gebeurtenissen en de ware kern van het volk kan blijven staan!

De overwinnaar is nochtans geen nieuw, komend geslacht, niet de huidige, psychisch zo ziek en armzalig opgroeiende Duitse jeugd, die zichzelf vergiftigen liet en bij de eerste frisse luchttocht als kaf moet fladderen, omdat ze vroegrijp op verkeerde banen ging en daarin uitleefde tot vernietiging elke werkelijke houvast. De overwinnaar *zal het oude, tot dusverre zijn*, dat zich als staal gelouterd plotseling uit de onzinnige wanorde heft als onwrikbaar blok, waarop alleen de nieuwbouw kan plaatshebben!

Kijkt in uzelf, jullie volwassen Duitse mannen, volwassen vrouwen, niet naar de opgroeiende jeugd, die alleen van u kan en moet leren. *Jullie* dragen de toekomst in u, *jullie alleen*, die jullie als reden nog het verleden ervoer!

Zonder te begrijpen slechts stonden jullie het tot dusverre onzinnige drukte, en greep daarom nog niet in! Helpt eindelijk de geïrriteerde jeugd met de *oude, Duitse kracht*, die geen zwakke toegevendheid kent, en in de strengheid tegen zichzelf zoals tegen anderen krachtig oplaait, gevreesd door de valsheid, door de wekelijkheid en zwakte!

Mateloze verbazing was het slechts over de mogelijkheid van de huidige gebeurtenissen, die zo tijdelijk uw onoverwinnelijke, gezonde wil verlamde, geen toestemming of vreugde aan verloedering van het lichaam en niet minder ook van de ziel.

En jullie, die uzelf samen met de na u komende generaties zo in ketens lieten smeden, hebben de plicht ze zelf *weer* te breken, niet om hiervoor een oplossing van opvolgers te verwachten!

Jullie echter, jullie die op de vervulling van hoge profetieën gezapig wachten, erop rekenen, vergist u niet! Waar niet gehandeld is, kan de beste profetie niet uitkomen! Het "wachten" zelf schuift een grendel voor de mogelijkheid.

En uw ruzie over interpretaties en de tijden van mogelijke vervullingen is voor de toekomst van Duitsland evenzo gevaarlijk en bederfbrengend zoals de Duitse epidemie van de eeuwige verdeeldheid in de binnenlandse politiek, waarin men moet zien, dat het tot dusver nog geen echte Duitse volksgeest is geweest. Hij was slechts altijd in het *afzonderlijke* te vinden!

Alleen in het hoogste gevaar stonden de massa's soms samen als één, echter ook niet altijd. Waar is daar ooit een werkelijk Duits volk geweest, bezield *door een vrije, trotse geest*? Eén iedere dwarsligger kon zeer gemakkelijk hiertoe, zijn misdadig spel vond altijd goede grond.

Zorgeloos dansend hoort men schouderophalend de wanhopige klachten van hele delen van het *Duitse* volk, die onder de vijandige haat dagelijks lijden.

Beloften en profetieën spreken echter van een *uitverkoren* volk! Kan hiervoor enigszins het Duitse volk in aanmerking komen, zoals het zich *heden* voorstelt? Toont het zichzelf *uitverkoren*? Het antwoord daarop kan ik mij besparen.

Geroepen worden is een heel eigen zaak. Reeds Christus zei waarschuwend: "Velen zijn geroepen, maar slechts enkelen daarvan zijn uitverkoren!" Dat wil zeggen, slechts enkelen van de geroepenen geraken het feit van de vervulling, omdat zij *zelf* deze vervulling moeten bewerkstelligen door ijzeren streven, buitengewone werkzaamheid en arbeidsvlucht. En net zoals bij individuen gaat, zo is het ook bij volkeren! Geroepenworden betekent alleen het vermogen tot de vervulling in zich dragen, echter niet, dat deze vervulling in de schoot van de geroepene geworpen wordt. Eerst wanneer de geroepene, dus de bekwame, *alles* inzet, zijn bekwaamheden onverkort gebruikt in ijzeren, onverstoorbare vlucht, in hard streven en in taai worsteling, komt hem de hulp dan van boven op een buitengewone manier, die hem naar de overwinning, dus tot de vervulling van zijn roeping leidt. Ook dit mag echter wederom niet verkeerd begrepen worden; want de *tegemoetkoming* van een buitenaardse en sterke hulp is niet figuurlijk op te vatten. De kracht voor de eindzege staat altijd klaar. De geroepene moet slechts door zijn streven en zijn hem verleende kunnen zover vooruitwerken, dat hij daarin op deze kracht stoot, die zich dan met hem verbindt!

Dus heel anders, als van vele geroepenen dikwijls gedacht! Geroepen zijn verplicht! Een geroepene krijgt het zegezaard in de hand gedrukt voor de *strijd* door zijn bekwaamheden. Hanteren en tot slagen leiden moet hij het steeds *zelf*. Dus

verdroomt niet van een tijd, waarin jullie reeds bestemd bent grote dingen te doen, die alleen u overwinnen moet laten, zodra jullie u *bewegen*. Er kan ook hiervoor een "te laat" komen, waardoor een late zege tienmaal, ja honderdmaal verzwaard wordt.

Aangezien iedereen nu ziet, dat het Duitse volk zo, als het thans zich toont, niet als het "uitverkorene" kan gelden, echter beloften altijd ook de *mogelijkheid* tot de vervulling brengen, zo is het duidelijk, dat er veel veranderingen met het Duitse volk zullen moeten voorgaan. Vrijwillig verandert het zich niet, dat heeft het in de laatste jaren reeds getoond, dat het zelfs neerwaarts in plaats van opwaarts met de Duitse geest ging, waaraan elke Duitser zijn deel bij te sturen heeft. Het gevolg blijft dus, dat het onvermijdelijk daartoe komt, de grond en akkerbodem af te geven, om eindelijk de noodwendige Duitse geest uit de grote nood te laten opgroeien. Wat rust, vreugde niet bereiken, zal wel het lijden ten laatste volbrengen. En wanneer het lijden tot dusverre daartoe nog niet toereikend is geweest, dan moet het zwaarder, harder dan tevoren komen, en eens wordt het punt bereikt, waar ieder hardnekkig weerstreven breekt, of zich voegt. Tussen het breken en het zich voegen heeft het individu nog altijd de vrije keuze, omdat hij het loon voor beiden moet oogsten al naar de aard, zoals zijn beslissing valt.

Hoe dichter de vervulling, hoe groter is dus nu het lijden te verwachten. Gelukkig degene, wiens beslissing tot zijn geluk uitvalt.

Het uitverkoren volk kan vanzelfsprekend bij het wereldgebeuren niet beperkt zijn op slechts één natie. Het is daarom het Duitse volk in de engste zin *niet* bedoeld, zoals eigenlijk *één* natie op zich bij wereldgebeuren niet in aanmerking komt, wel echter *een rol* daarin kan spelen voor de uitwerking van vele gebeurtenissen. De aard en grootte van zijn rol wordt alleen door elke natie gevormd.

Wat hier bij het komende wereldtijdperk alleen maatgevend is, dat is het ras, echter niet een natie. Het *witte* ras is het

hoogste van allen in de ontwikkeling bij de beslissing. Dat Azië en andere delen van de aarde reeds voorheen verder waren, dan het toenmalige Europa, heeft daarin niets meer te beduiden. In de tijd, waar voortaan de eindafrekening getrokken moet worden, niet slechts voor deze aardse mensen, maar voor het hele werelddeel, waartoe deze aarde toebehoort. De huidige toestand *in het uur van de beslissing* gans alleen is maatgevend, niets anders. En daarbij staat op de aarde thans het witte ras aan de spits. Om deze reden komt ook Europa als slagveld op aarde in aanmerking. Ik heb er al duidelijk op gewezen in de voordracht "Goden, Olympus en Walhalla"*, dat elke reïncarnatie in een aan de toestand van de te incarnerende ziel gelijkkomende omgeving plaats heeft. Er kan dus een blanke man bij een sterke teruggang van zijn geestelijk trede in een lagere negerstam geïncarneerd worden, evenzo natuurlijk omgekeerd. Onder het blanke ras voortaan is als het hoogste *de werkelijke Duitse geest* aan te zien! De Duitse geest in al zijn oprechtheid en grootheid. De opzwaai daartoe heeft hij meermaals reeds genomen, maar nog nooit de eigenlijke hoogte bereikt, behalve in afzonderlijke personen, die altijd moeten vooropgaan. De afzonderlijke toonden de bekwaamheden van hun ras. De Duitse geest moet voorbeeld en ook leider worden in de laatste opstijging van de aardse mensheid. De geest, niet zoals hij thans is, maar zoals hij zou moeten worden, zoals hij volgens zijn bekwaamheden ook kan worden, en in de komende belevissen volstrekt ook *zal* worden!

Nu is daarbij echter *niet* ietwat ook *uitsluitend de natie bedoeld*, die zich *Duits noemt*. Ieder begrip in een wereldgebeuren gaat veel verder, is niet zo beperkt. Deze gewilde Duitse geest kan in aanleg ook iedere bijbehorende van andere naties in zichzelf dragen. Hij is objectief bedoeld in zijn bekwaamheden, helemaal niet nationaal. Toch dragen bijbehorende van het Duitse volk *hoofdzakelijk* alle noodwendige grondkenmerken voor deze toekomstgeest in zichzelf, waaraan volstreekte overwinning en leiding in de mensheid voorbehouden is.

*) Voordracht nr. 82

Dus geeft u aandacht, jullie Duitsers, zet alle kracht daarin, dat jullie, door uw begaafdheden geroepen, ook *uitverkoren* wordt. Het uitverkoren *volk* zal bestaan uit de uitverkoren afzonderlijke mensen, voor wie jullie, alle aanspraken hebben. Daarom zal het ook niet alleen bestaan uit Duitsers, maar ook uit delen van andere naties, die geestelijk gewaardeerd daartoe behoren. Het stopt niet aan de grens van het Duitse land.

Verbeuzelt niet de hoge taak die u daarin wacht! Scheurt u vrij uit deze oppervlakkigheid van de huidige gedachten van al het tegenwoordige leven, en wordt dat, wat jullie kunnen en moeten zijn: *één* geest, *één* volk, dat leidend voorbeeldig de anderen vooraf te gaan heeft. Verzuimen jullie de daarvoor nauwkeurige bestemde tijd, waarin de hele kosmos ondersteunend werkt, verwacht u dan in plaats van opstijgen een val van zulk een verschrikkelijk geweld, dat jullie als definitief verworpen nooit meer tot opstanding kunnen komen. Geroepenzijn verplicht naar de hoogste krachtsontplooiing! Houdt deze waarschuwing in geheugen te allen tijde!

Het schepsel mens.

Altijd weer ontstaan nieuwe golven van verontwaardiging en werpen hun ringen over staten en landen, veroorzaakt door mijn verklaring, dat de mensheid niets goddelijks in zich draagt. Het toont, hoe diep de eigendunk in de mensenziel wortel gevat heeft, en hoe ongaarne ze zich daarvan willen losmaken, ook wanneer hun aanvoelen reeds waarschuwend hier en daar omhoogslaat en hen herkennen laat, dat het tenslotte toch zo moet zijn.

Het tegenstribbelen verandert echter niets aan de zaak. De mensengeesten zijn zelfs *nog* kleiner, nog geringer, dan zij wanen, wanneer ze zich innerlijk reeds tot de overtuiging gekomen zijn, dat elk goddelijk ding in hen ontbreekt.

Daarom wil ik nog verder gaan dan tot dusver, de Schepping nog een beetje verder uit elkaar trekken, om te laten zien, tot welke trede de mens behoort. Het is immers niet goed mogelijk, dat hij met het opstijgen kan beginnen, zonder tevoren nauwkeurig te weten, wat hij *is* en wat hij *kan*. Is hem dit eenmaal duidelijk, dan weet hij ten laatste ook nog, wat hij *moet!*

Dat is echter een groot verschil tot alles, wat hij heden wil! En welk een verschil!

Erbarmen verwekt het niet meer in degene, die het vergund is, duidelijk te zien. Ik bedoel daarmee met "zien" niet het zien van een ziener, maar van een wetende. In plaats van het erbarmen en het medelijden moet heden alleen nog maar *toorn* ontstaan. Toorn en verachting wegens het ongehoorde verwaand tegenover God, die honderdduizenden in hun eigendunk dagelijks, elk uur opnieuw begaan. In een eigendunk, die geen zuchtje van weten bevat. Het is de moeite niet waard, ook maar één woord daarover te verliezen.

Wat ik nu komend ga zeggen, geldt voor de weinigen, die in reine deemoed nog tot een soort besef kunnen komen, zonder tevoren zo murw gemaakt te moeten worden, als het volgens de Goddelijke Wetten spoedig zal gebeuren, om eindelijk Zijn *ware* Woord toegang te verschaffen, een vruchtbare bodem daarvoor open te rijten!

Al het lege en woordenrijke maakwerk van aards zich wetend denkende zal met de huidige gans onvruchtbare bodem gelijktijdig in brokstukken gaan!

Het is ook allerhoogste tijd, dat deze lege woordenvloed, die als vergif voor al het opwaarts strevende werkt, in al zijn holheid in zichzelf ineens stort.

Nauwelijks heb ik de scheiding tussen Godszoon en Mensenzoon als twee persoonlijkheden opgesteld, dan duiken verhandelingen op, die in theologisch- filosofische verwickelingen willen *verklaren*, dat het niet zo is. Zonder zakelijk op de aanwijzing van mij in te gaan, wordt geprobeerd, de oude dwaling oprecht te behouden, *tot iedere prijs*, zelfs ten koste van logische zakelijkheid, op onduidelijke wijze van tot dusverre dogma's. Hardnekkig houdt men vast op enkele zinnen uit oude geschriften, met uitsluiting van elke eigen gedachte, en daarmee ook met de onuitgesproken voorwaarde, dat de toehoorders en lezers eveneens niets mogen denken nog minder aanvoelen; want anders zou immers snel herkend worden, dat met die vele woorden niets gefundeerd is, omdat achterwaarts en ook voorwaarts een juiste gevolgtrekking onmogelijk blijft. Nog zichtbaarder ontbreekt echter aan de vele woorden een samenhang met het werkelijke gebeuren.

Wie in staat wordt zijn oren en ogen daarbij eindelijk te openen, moet zonder meer de nietigheid van zulke "leringen" inzien; het is een laatste vast krampen, dat men reeds niet meer vastklampen kan noemen, aan een tot dusverre houvast, dat nu weldra in het komende gebeuren als *niets* zal blijken te zijn.

De enige motivering vormen zinnen, waarvan de juiste overlevering niet te bewijzen is, maar die integendeel door de

onmogelijkheid van logisch inlijven in het wereldgebeuren gans duidelijk tonen, dat hun betekenis door de mensenhersens misvormd tot het doorgeven kwam. Niet één ervan laat zich leemteloos in het gebeuren en aanvoelen invoegen. Maar alleen, waar zich alles sluit *tot een ganse ring*, zonder gefantaseer en zonder blind geloof aan woorden, *daar* is al het gebeuren *juist* uitgelegd!—

Maar waarom zich moeite doen, wanneer de mens van zulk een verbeterheid *niet* los *wil* zijn! Het mag daarom rustig gebeuren, wat onder deze omstandigheden voortaan *moet* gebeuren. Slechts een paar jaren zullen dat alles eindelijk en beslist veranderen. —

Met afschuw wend ik mij af van de gelovigen en van allen, die in hun verkeerde deemoed uit louter beter-weten een eenvoudige waarheid niet herkennen, ze zelfs glimlachen, of welwillend ook nog willen verbeteren. Hoe snel zullen juist zij zo klein, heel klein worden en ieder houvast verliezen, omdat ze zo iets noch in het geloof noch in hun weten hebben. Het *wordt* hun de weg, die ze volhardend willen behouden, en waarop ze niet meer tot het leven kunnen terugkeren. Het recht van de keuze is hun nooit onthouden. —

Degenen, die mij tot nu toe volgden, weten, dat de mens stamt van de hoogste Scheppingsafdeling af: het geestelijke. Maar veel onderscheiden zijn in het gebied van het geestelijke nog te noteren. De aardse mens, die zich aanmatigt, groot te willen zijn, die dikwijls ook niet ervoor terugschrikt, zijn God neer te halen als het hoogste op *die* trede, waartoe *hijzelf* behoort, en die zich dikwijls zelfs verstout, Hem te verloochenen of ook te lasteren, hij is in werkelijkheid niet eens datgene, wat menige deemoedige in de beste zin meent te zijn. De aardse mens is *geen geschapene*, maar slechts een *ontwikkelde*. Dat is een verschil, zoals hem de mens niet kan uitdenken. Een verschil, dat hij nooit vrij zal kunnen overzien.

Mooi zijn de woorden en voor velen welkom, die talrijke leraren in de mond nemen, om het aantal van hun aanhangers te bevorderen. Maar deze onwetende leraren zijn ook zelf nog

overtuigd van alle dwalingen, die ze verbreiden, en weten niet, hoe groot de schade is, die zij daarmee aan de mensen toevoegen!

Tot een *opstijgen* kan alleen de zekerheid over deze grote vraag leiden: "*Wat ben ik!*" Is deze niet tevoren gans onverbiddelijk opgelost, herkend, dan wordt het opstijgen bitter moeilijk; want *vrijwillig* verwaardigen de mensen zich niet zulk een deemoed, die hen helpt op de juiste weg, die ze ook werkelijk kunnen gaan! Dit heeft al het gebeuren tot de huidige tijd duidelijk bewezen. Zelfs deemoed maakte deze mensen ofwel slaafs, wat nauwkeurig zo verkeerd is als de hoogmoed, ofwel ze grepen ook in deze deemoed ver boven het eigenlijke doel uit en plaatsten zich op een weg, tot wiens einde ze nooit kunnen komen, omdat de gesteldheid van de geest daarvoor niet voldoet. Ze storten dus neer in een diepte, die ze verpletteren laat, omdat ze voordien te hoog wilden zijn. —

Alleen de *Geschapenen* zijn evenbeelden van God. Het zijn de Oergeschapenen, Oergeestelijken, in de eigenlijke Schepping, waaruit al het andere zich kon ontwikkelen. In hun handen ligt de hoofdleiding van al het geestelijke. Zij zijn de ideale, eeuwige voorbeelden voor al het mensdom. De aardse mens daarentegen heeft zich eerst vanuit deze voltooide Schepping navormen kunnen ontwikkelen. Van onbewust geestkiempje tot een zich bewuste persoonlijkheid.

Volmaakt door het aanhouden aan de juiste weg in de Schepping wordt hij eerst een afbeelding van de evenbeelden van God! Hijzelf is nooit het eigenlijke evenbeeld! Daartussen ligt nog een grote kloof tot waar hij staat!

Maar ook vanaf de werkelijke evenbeelden is nu de volgende schrede nog lang niet tot God. Daarom zou een aardse mens eindelijk eens moeten inzien, wat er tussen hem en de verhevenheid van de Godheid ligt, die hij probeert zich aan te matigen. De aardemens dunkt zich na uiteindelijke vervolmaking eens goddelijk of toch als een deel daarvan, terwijl hij op zijn grootste hoogte toch slechts de *afbeelding* van een *evenbeeld* van God wordt! Hij mag komen tot in de voorhof,

in de voorhallen van de eigenlijke Graalburcht, als de hoogste onderscheiding, die een mensengeest kan worden. —

Werpt eindelijk deze eigendunk af, die u alleen maar kan remmen, omdat jullie daarmee de lichte weg missen. Generzijdse, die in spiritistische kringen goed menende leringen willen geven, zijn *niet* op de hoogte daarin; want hun ontbreekt zelf nog het daarvoor nodige besef. Ze zouden kunnen jubelen, wanneer ze daarvan mochten horen. Ook onder hen zal het grote weeklagen niet uitblijven, wanneer het besef komt van de door beuzelarij en eigenzinnigheid verzuimde tijd.

Zoals in het geestelijke gebied, zo is het ook in het wezenhafte. Hier zijn de leiders van alle elementen wezenhafte *Oergeschapenen*. Alle bewustwordende wezenhaften, zoals watergeesten, elfen, kabouters, vuurgeesten enz. zijn *geen* geschapenen, maar slechts uit de Schepping ontwikkelden. Ze hebben zich dus uit het wezenhafte deel van een onbewuste *wezenhafte* zaadkorrel tot bewuste wezenhafte ontwikkeld, waardoor ze in het bewustworden ook menselijke vormen aannemen. Dit gebeurt altijd gelijkmatig met het bewustworden. Het is dezelfde trede vorming hier in het wezenhafte, zoals hoger in het geestelijke. De Oergeschapenen van de elementen zijn in het wezenhafte, als ook de Oergeschapenen in het Geestelijke, al naar de aard van hun werkzaamheid in een mannelijke of in een vrouwelijke vorm. Vandaar in de oude tijd het begrip van *goden* en *godinnen*. Het is dat, waarop ik reeds heb gewezen in mijn voordracht: "Goden, Olympus, Walhalla"*.

Een grote, eenvormige trek gaat door de Schepping en de wereld!

De toehoorders en de lezers van mijn voordrachten werken steeds in zichzelf, leggen sonderingen en bruggen van de ene voordracht naar de andere, zowel uit en in het grote en het kleine wereldgebeuren! *Eerst dan* kan hij de Graalboodschap begrijpen, en zal vinden, dat deze zich met de tijd tot een volkomen geheel sluit, zonder leemten te laten. Altijd weer

*) Voordracht nr. 82

komt de lezer in het gebeuren terug op de grondslagen. Alles kan hij ophelderen, alles opmaken, zonder ook slechts één enkele zin te hoeven veranderen. Wie leemten ziet, die ontbreekt het volledige begrip. Wie de grote diepte niet inziet, het alomvattende, is oppervlakkig en heeft nooit geprobeerd, levend door te dringen in de geest van de hier gebrachte Waarheid.

Hij mag zich bij die massa aansluiten, die in zelfingenomenheid en met de inbeelding, het grootste weten reeds te hebben, de brede weg doorgaan. De inbeelding het te weten weerhoudt dergelijke verlorenen ervan, om in andere gezegden de levendigheid te zien, die aan hun schijnweten nog ontbreekt. Waarheen ze kijken, wat ze horen, overal plaatst zich daarvoor het eigen voldoening in hen, wat ze vast in de hand wanen te houden. Eerst wanneer ze dan tot die grens komen, die onverbidde al het onware en alle schijn verwerpt, zien ze bij het openen van hun hand in, dat deze *niets* bevat, wat hen een voortzetting van de weg en daarmee ten laatste de intrede in het Rijk van de Geest mogelijk maakt. Maar dan is het reeds te laat, om op de weg terug te gaan, het verworpene en het niet in acht genomen nog op te nemen. De tijd reikt daartoe niet meer voor. De deur naar de ingang is gesloten. De laatste mogelijkheid verzuimd. —

Voordat de mens niet *zo* wordt, zoals hij *moet* zijn, maar nog blijft eraan hangen, zoals hij het wenst, kan hij van waarachtig mensdom niet spreken. Hij moet altijd bedenken, dat hij uit de *Schepping* eerst voortkwam, niet echter onmiddellijk uit de hand van de Schepper.

"Haarkloverij, het is in de grond eender, alleen anders uitgedrukt", zeggen zich overschattende en bedorven, voze vruchten van dit mensdom, omdat zij steeds onbekwaam zullen zijn, de grote kloof na te voelen, die erin ligt. De eenvoud van de woorden laat ze zich weer vergissen.

Alleen wie levend in zichzelf is, zal niet zorgeloos daarover heengaan, maar de onmetelijke verwijderingen en scherpe begrenzingen aanvoelen.

Wou ik nu *alle* afsplitsingen in de Schepping thans reeds tonen, dan zou menige heden "in zichzelf" grote mens bij het besef, dat de woorden Waarheid bevatten, weldra alleen maar vertwijfeld op de grond liggen. Platgedrukt door het begrijpen van zijn nietigheid en kleinheid. De zo dikwijls gebruikte uitdrukking "aardworm" staat niet ten onrechte voor de heden nog in wijsheid pralende "geestig verhevene", die spoedig, zeer spoedig de nederigste zullen moeten zijn in de hele Schepping, als ze niet al tot de verworpenen behoren. —

Het is nu aan de tijd, de wereld als zodanig juist te begrijpen. Niet met onrecht scheidt men het wereldlijke van het geestelijke, ook in het aardse leven. Die benamingen zijn weliswaar ontstaan uit het juiste aanvoelingsvermogen van sommige mens; want ze geven ook het onderscheid in de gehele Schepping als spiegelbeeld weer. Ook de Schepping kunnen we indelen in het Paradijs, en in de wereld, dus in het Geestelijke en in het wereldlijke. Ook hierbij is in het wereldlijke het Geestelijke niet uitgesloten, echter wel in het Geestelijke het wereldlijke.

Die wereld moeten wij het stoffelijke noemen, dat ook door het geestelijke doorstroomd is. Het Geestelijke is dat geestelijke Rijk van de Schepping, het Paradijs, waarin al het stoffelijke uitgesloten is. We hebben dus het Paradijs en de wereld, het Geestelijke en het stoffelijke, Oerschepping en ontwikkeling, ook zelfstandige navorming te noemen.

De eigenlijke Schepping is uitsluitend het Paradijs, het huidige geestelijke Rijk. Al het andere is alleen maar *ontwikkeld*, dus niet meer geschapen. En het *ontwikkelde* moet met de uitdrukking *wereld* genoemd worden. De wereld is vergankelijk, hij ontwikkelt zich uit de uitstromingen van de Schepping, deze beeldend nabootsend, gedreven en gehouden door geestelijke uitstromingen. Hij rijpt, om dan in overrijpheid weer uiteen te vallen. Het Geestelijke evenwel veroudert niet mee, maar blijft eeuwig jong, of anders uitgedrukt: eeuwig zichzelf gelijk.

Alleen in de *wereld* is schuld en boete mogelijk! Dit brengt de gebrekkigheid van de na-ontwikkeling met zich mee. Schuld van welke aard is in het rijk van de geest gans onmogelijk.

Wie mijn voordrachten ernstig gelezen heeft, is dit volledig duidelijk. Hij weet, dat niets van al het Geestelijke, dat de wereld doorstroomt, kan terugkeren in het Rein Geestelijke, zolang nog een *stofje* van een andere aard van de omzwerfing aan het Geestelijke hecht. Het kleinste stofje maakt het overschrijden van een grens naar het Geestelijke onmogelijk. Het houdt tegen, ook wanneer de geest tot aan de drempel doorgedrongen is. Met dit laatste stofje kan hij niet erin, omdat dit stofje door die andere lagere geaardheid het toetreden niet toelaat, zolang het nog vasthecht aan het Geestelijke. Eerst op het ogenblik, waar zich zulk een stofje lost, terugzinkt, wordt de geest geheel vrij, verkrijgt daardoor dezelfde lichtheid, die in de *onderste* laag van het Geestelijke voorhanden is, en daarmee voor deze onderste laag van het geestelijke als wet bestaat, en *kan* niet alleen, maar *moet* dan naar binnen over de drempel, waarvoor hij vooreerst nog tegengehouden werd door dat laatste stofje.

Dit gebeuren kan vanuit zo vele zijden beschouwen en beschreven worden, om het even, met welke woorden men het uitbeeldend weergeeft, het blijft op zich nauwkeurig hetzelfde. Ik kan het opsmukken met de meest fantastische vertellingen, kan om het begrijpelijker te maken vele gelijkenissen gebruiken, het feit op zichzelf is echter eenvoudig, heel eenvoudig, en tevoorschijn geroepen door de uitwerking van de drie Wetten, die ik dikwijls vermeldde.

Men kan tenslotte met recht ook zeggen, dat in het Paradijs, dus het Rein Geestelijke, nooit een zonde kan ontstaan, het wordt door geen schuld beroerd, omdat het door de Heilige Geest zelf geschapen is. Dientengevolge is het geschapene alleen volwaardig, terwijl dan later in datgene, wat zich daaruit verder ontwikkeld heeft als afbeelding van de Goddelijke Schepping, die de mensengeest tot zijn uitbeelding en tot versterking als oefenplaats geheel overgelaten blijft,

door het verkeerde willen van deze trage mensengeesten een schuld kan ontstaan, die boetend weer uitgevlakt moet worden, voordat het geestelijke in staat is terug te keren. Wanneer uit de Schepping, dus uit het Paradijs, een zelfgekozen drang volgend geestzaadkorrels uitgaan, om een rondtrekken door die wereld te maken, dan kan men vanzelfsprekend beeldend zeggen, kinderen gaan uit hun geboorteland, om te leren, en dan volledig gerijpt terug te keren. Deze uitdrukking heeft zijn rechtvaardiging, wanneer men het *beeldend* neemt. Het moet echter allemaal steeds beeldend blijven, mag niet omgevormd worden in het persoonlijke, zoals men het overal probeert. Omdat de mensengeest zich eerst in de wereld deze schuld oplaadt, omdat zo ietwat in het Geestelijke niet mogelijk is, dan kan hij vanzelfsprekend ook niet eerder naar huis in het geestelijke rijk terugkeren, voordat hij zich losmaakt van deze schuld, die hem belast. Ik kon daarvoor duizenderlei beelden nemen, *alle* zouden in wezen slechts die ene grondbetekenis kunnen hebben, die ik reeds dikwijls bij de uitwerking van de eenvoudige drie Basiswetten gaf.

Het klinkt zo velen vreemd, wanneer ik het gebeuren *zakelijk* beschreef, omdat het uitbeeldende zijn eigendunk en de eigenliefde vleit. Hij wil liever in zijn droomwereld zijn; want daarin oogt het zich veel mooier uit, hij houdt zich daarin veel meer voor, als hij werkelijk is. Daarbij maakt hij dan de fout, dat hij het zakelijke daarin niet wil zien, hij stijgt in de fantasie, verliest daarmee de weg en zijn houvast, en is ontzet, misschien zelfs verontwaardigd, wanneer ik hem nu in alle eenvoud en nuchter laat zien, *hoe* de Schepping is, en wat hij daarin eigenlijk voor een rol speelt. Het is voor hem een overgang zoals voor het kleine kind, dat onder de tedere handen van een moeder of grootmoeder met schitterende ogen en van geestdrift verhitte wangen verrukt sprookjes kon horen, om dan eindelijk de wereld en de mensen in de werkelijkheid te zien. Heel anders, dan het in de mooie sprookjes klinkt, en toch bij scherpere, teruggaande beschouwing van deze sprookjes ten gronde evenzo. Het ogenblik is bitter, echter nodig, anders zou

een kind immers niet verder voorwaarts kunnen komen, en onder groot lijden als "wereldvreemd" ten onder gaan.

Niet anders hier. Wie verder opwaarts wil, die moet de Schepping eindelijk kennen in haar gehele *werkelijkheid*. Hij moet vast op de voeten schrijden, mag niet meer in aanvoelingen zweven, die wel voor een onverantwoordelijk kind, niet echter voor de rijpe mens deugen, wiens kracht van het willen vorderend of storend in de Schepping dringt, en hem daardoor ofwel verheft ofwel vernietigt.

Meisjes, die romans lezen, die onwaar voorgesteld het werkelijke leven alleen maar versluiëren, zullen door de daarmee opgewekte dweperij zeer snel in het leven bittere teleurstellingen ervaren, zeer dikwijls zelfs gebroken zijn voor hun gehele aardse tijd, als gemakkelijke buit van valsheid zonder scrupules, dat ze vertrouwend naderden. Niets anders is het bij het wordingsverloop van een mensengeest in de Schepping.

Daarom weg met alle uitbeeldingen, die de mens nooit begrijpen leerde, omdat hij veel te gemakzuchtig voor de ernst van de juiste aandoening was. Nu wordt het tijd, dat sluiers vallen, en hij duidelijk ziet, vanwaar hij kwam, wat voor plichten zijn taak oplegt, en ook waarheen hij moet terugkeren. *Hij behoeft daartoe de weg!* En deze weg ziet hij in mijn Graalboodschap duidelijk aangetoond, vooropgesteld, dat hij hem *wil* zien. Het Woord van de Graalboodschap is levend, zodat het alleen zulke mensen overvloedig laat vinden, die werkelijk een eerlijk verlangen in hun ziel dragen! Alle anderen stoot het zelfwerkend af.

De Boodschap blijft voor de ingebeelden en de slechts oppervlakkig-zoekenden het boek met de zeven zegelen!

Alleen wie zich gewillig openstelt, zal ontvangen. Begint hij vanaf het begin oprecht, in onvervalste zin aan het lezen, dan bloeit alles, wat hij zoekt, in heerlijke vervulling voor hem op! Maar zij, die niet gans rein van hart zijn, worden door dit Woord afgestoten, of het sluit zich af voor de valse blikken. Zij vinden niets! Zo wordt het Oordeel voor iedereen, gans hoe hij zich dit Woord tegenoverstelt.

De tijd van het dromen is voorbij. *Het Woord brengt het Gericht.* Het scheidt de mensengeesten zelfwerkend in de verscheidenheid van hun opvatting. Dit gebeuren is nu wederom zo eenvoudig en natuurlijk dat het voor het grootste aantal der mensen te eenvoudig zal zijn, zodat zij daarin weer niet het grote en geweldige Gericht herkennen, die daarmee inzet.

Het Gericht ligt *in de dagen van deze eerste scheiding* van alle mensengeesten, die de huidige opname van het nieuwe Godswoord over iedere afzonderlijke oplegt! Het ligt niet eerst in de latere gevolgen, die zich op de scheiding aansluiten, waarin één ieder dan de weg moet voleindigen, waartoe hij heeft besloten, waarop hij zijn loon of de straf zal vinden.

Om alle mensen echter weer eens op te schudden, om gelegenheid tot ernstig nadenken te geven, waarin menigeen misschien toch nog naar *de reddingkoord* grijpen, die gans alleen uit deze laaglanden leiden, komen gebeurtenissen van zo een zware aard, zoals ze zich de verstokte mensheid wel niet dan zo dichtbij laten dromen. Hoe gemakkelijk had veel ervan nog kunnen worden bespaard! Maar thans is het te laat. Mag voor velen het murw makende gebeuren nog tot heil worden, zodra zij daarbij dan de nietigheid van de valse profeten en ook leiders eindelijk inzien, waarop zij thans zo sterk vertrouwen; want de aanstaande tijd zal de Waarheid slechts zegevierend overleven, en de door God bepaalde leider spoedig laten herkennen, welke alleen de Kracht gegeven is, in de vertwijfelingsvolle geestelijke en ook aardse nood te helpen! —

En duizend jaren zijn als een dag!

Wie van de mensen heeft de betekenis van deze woorden reeds begrepen, in welke kerk wordt hij juist uitgelegd? In vele gevallen wordt hij alleen als een begrip van tijdloos leven genomen. Maar in de Schepping is niets tijdloos en niets ruimteloos. Reeds het begrip van het woord Schepping moet dit tegenspreken; want wat geschapen is, dat is een werk en ieder werk heeft een grens. Wat echter een grens heeft, dat is niet ruimteloos. En wat niet ruimteloos is, kan ook niet tijdloos zijn.

Er zijn verschillende soorten werelden, die het oponthoud van mensengeesten vormen, al naar hun geestelijke rijpheid. Deze werelden zijn meer of minder dicht, het Paradijs meer nabij of ervan verwijderd. Hoe verder verwijderd, hoe dichter en daardoor zwaarder.

Het tijd- en ruimtebegrip vernauwt zich met de toenemende dichtheid, met het vastere gesloten zijn van het stoffelijke, met de verdere verwijdering van het geestelijke Rijk. Dus behoort de aarde tot *het* werelddeel, dat als tweede plaats van de dichtheid geldt. Er is dus nog één werelddeel, dat nog dichter, daarom ook nog nauwer begrensd is in het tijd- en ruimtebegrip.

De verschillend gearde tijd- en ruimtebegrippen ontstaan door het meer of minder uitgebreide opnemingsvermogen van het beleven door de mensenhersens, die wederom aan de mate van de omgeving van dat ogenblik aangepast is, dus aan de aard van het werelddeel, waarin het lichaam zich bevindt. Zo komt het, dat wij van een verschil van de begrippen voor ruimte en tijd in de verschillende werelddelen moeten spreken.

Er zijn nu bij het Paradijs, dus de Rein Geestelijke werelddelen veel dichter gelegen werelddelen dan die, waartoe

de aarde behoort. Die dichterbij liggende zijn van een andere aard van stoffelijkheid, die lichter en minder vast gesloten zijn. Het gevolg daarvan is de meer uitgebreide belevingsmogelijkheid in het volle bewustzijn. Hier noemen wij het dagbewust beleven.

De stoffelijkheden van andere aard behoren tot het fijnere grofstoffelijke, zoals tot het grove fijnstoffelijke en dan ook tot het absolute fijnstoffelijke zelf, terwijl wij ons bij tijden in de wereld van het absolute grofstoffelijke bevinden. Te meer verfijnd nu het stoffelijke is, des te meer doorlaatbaar is het ook. Hoe meer doorlaatbaar een stoffelijkheid echter is, des te wijder en meer uitgedijd wordt ook voor de in het lichaam wonende mensengeest het veld van de bewuste belevingsmogelijkheid, of noemen we de indruksmogelijkheid.

In een grover, dichtere lichaam met de overeenkomstige dichtere hersenen als doorgangsstation voor uitwendige gebeurtenissen is de daarin wonende mensengeest natuurlijk steviger afgesloten of ommuurd, dan in een meer doorlaatbaar, minder verdichte stofsoort. Hij kan bijgevolg in de dichtere ook alleen tot naar een nauwer aangetrokken begrensd gebeurtenis in zichzelf waarnemen of zich van deze laten indrukken.

Hoe minder dicht een stofsoort echter is, des te lichter is ze natuurlijk ook en daarmee moet ze des te hoger zich bevinden, evenzo zal ze ook meer licht doorlatend zijn en zo mee zelf ook helderder. Hoe nader ze ten gevolge van hun lichtheid bij het Paradijs liggen, des te lichter, zonniger zullen ze om deze reden ook zijn, omdat ze de van het Paradijs uitgaande stralingen doorlaten.

Hoe verder nu een mensengeest uit zijn lichaam door een lichtere, minder dichte omgeving de mogelijkheid van het levend aanvoelen verkrijgt, des te meer zal hij in staat zijn in zich te beleven, zo, dat hij in de tijd van één aardse dag in zijn omgeving veel meer belevenissen kan opnemen, dan een aardemens met zijn dichtere hersenen in zijn zwaardere en dus vaster gesloten omgeving. Al naar de aard van de doorlaatbaarheid, dus al naar de gemakkelijker, lichtere aard

van de omgeving kan een mensengeest in de tijd van één aardse dag dan zoveel als in een aards *jaar* door gemakkelijker opnemen te beleven, in het geestelijke Rijk zelfs in de tijd van één aardse dag zoveel als in duizend aardse jaren!

Daarom zegt men: "Daar zijn duizend jaren zoveel als één dag." *Dus in de rijkdom van het beleven*, waar deze verhoging zich naar de groeiende rijpheid van de mensengeest richt.

De mens kan zich dit het beste voorstellen, wanneer hij aan zijn *dromen* denkt! Daarin kan hij dikwijls in één enkele minuut aardse tijd een geheel mensenleven doorvoelen, in de geest werkelijk beleven! Hij doorleeft daarbij de vreugdevolste als de smartelijkste dingen, lacht en weent, beleeft zijn ouder worden, en heeft daarbij toch slechts de tijd van één enkele minuut gebruikt. In het aardse leven zelf zou hij voor dit zelfde beleven vele tientallen jaren nodig hebben, omdat tijd en ruimte van het aardse beleven te nauw begrensd zijn en daardoor elke afzonderlijke trede langzamer vordert. En zoals de mens op aarde alleen in dromen zo snel kan beleven, omdat daarbij door de slaap de banden van de hersenen gedeeltelijk van de geest losgemaakt zijn, zo staat hij in de lichtere werelddelen als niet meer zo sterk gebonden en later geheel vrije geest *voortdurend* in dit bewegen en snelle beleven. Hij behoeft voor het daadwerkelijke beleven van duizend aardse jaren niet meer tijd dan één dag!

Aanvoeling.

Iedere aanvoeling vormt dadelijk een beeld. Aan deze beeldvorming neemt de kleine hersenen deel, die de brug van de ziel voor de beheersing van het lichaam moet zijn. Het is *dat* deel van de hersenen, dat u de dromen bemiddelt. Dit deel staat weer in verbinding met de voorste hersenen, door wiens werkzaamheid de meer aan ruimte en tijd gebonden gedachten ontstaan, waaruit tenslotte het verstand wordt samengesteld.

Nu let nauwkeurig op de ontwikkeling! Jullie kunnen daarbij scherp onderscheiden, wanneer de aanvoeling tot u spreekt door de geest, of het gevoel door het verstand!

De werkzaamheid van de mensengeest roept de aanvoeling in de zonnevlecht op en maakt daardoor gelijktijdig indruk op de kleine hersenen. De *uitwerking* van de geest. Dus een krachtgolf, die van de geest *uitgaat*. Deze golf voelt de mens natuurlijk daar aan, waar de geest in de ziel in verbinding staat met het lichaam, in het centrum van de zogenaamde zonnevlecht, die de beweging doorgeeft naar de kleine hersenen, die ervan ingedrukt worden. Deze kleine hersenen vormen al naar de specifieke aard van de verschillende soorten indrukken als een fotografische plaat het beeld van het gebeuren, dat de geest gewild heeft, of dat de geest in zijn sterke kracht door zijn willen vormde. *Een beeld zonder woorden!* De voorste hersenen nemen nu dit beeld op en proberen het in woorden te beschrijven, waardoor het verwekken van de gedachten verloopt, die in de taal dan tot uitdrukking komen.

Het hele verloop is in werkelijkheid zeer eenvoudig. Ik zal nog eens herhalen: de geest drukt met hulp van de zonnevlecht de hem gegeven brug in, drukt dus een bepaald

willen in krachtgolven op het hem daarvoor gegeven instrument van de kleine hersenen, die het opgenomen dadelijk doorgeeft aan de voorste hersenen. Bij dit doorgeven heeft reeds door verdichting een kleine verandering plaatsgehad, omdat immers de kleine hersenen er hun eigen aard toevoegen. Als een in elkaar grijpende schakels van een ketting werken de instrumenten in het menselijke lichaam, die de geest ter benutting ter beschikking staan. Zij werken alle echter *alleen vormend*, iets anders kunnen ze niet. Al het hun overgedragen vormen zij naar hun eigen bijzondere aard. Zo nemen ook de voorste hersenen het hen door de kleine hersenen toegeschoven beeld op en persen het zijn ietwat grovere aard overeenkomstig voor de eerste maal in nauwere begrippen van ruimte en tijd, verdichten het daardoor en brengen het zo in de reeds meer grijpbare fijnstoffelijke wereld van de gedachtenvormen. Aansluitend vormt het echter ook reeds woorden en zinnen, die dan door het spraakorgaan in het fijne grofstoffelijke als gevormde klankgolven dringen, om daarin wederom een nieuwe uitwerking op te roepen, die de beweging van deze golven naar zich trekt. Het gesproken woord is dus een uitwerking van de beelden door de voorste hersenen. Deze kunnen echter ook de richting van de uitwerking in plaats van naar de spraakorganen naar de bewegingsorganen richten, waardoor in plaats van het woord het schrift of de daad ontstaat.

Dit is het normale verloop van de door de Schepper gewilde werkzaamheid van de mensengeest in het grofstoffelijke.

Het is de *juiste* weg, die de gezonde verdere ontwikkeling in de Schepping zou hebben gebracht, waarbij een afdwaling voor de mensheid in het geheel niet mogelijk was.

De mens trad echter vrijwillig uit deze baan, die hem door de hoedanigheid van het lichaam voorgeschreven was. Met eigenzin greep hij in de normale loop van de keten van zijn instrumenten, doordat hij het verstand tot zijn afgod maakte. Daardoor wierp hij de ganse kracht op de opvoeding van het verstand, eenzijdig alleen op dit ene punt. De voorste hersenen

als de verwekker werden nu ten aanzien van alle andere meewerkende instrumenten onevenredig gespannen. Dit wreekte zich natuurlijk. De gelijkmatige en gemeenschappelijke arbeid van alle afzonderlijke schakels werd omgeworpen en gehinderd, daarmee ook iedere juiste ontwikkeling. De uiterste inspanning van *alleen* de voorste hersenen gedurende duizenden jaren dreef deze aanwas ver boven al het andere uit. Het gevolg is het terugdringen van de werkzaamheid van alle verwaarloosde delen, die zwakker moesten blijven door geringere gebruik. Daartoe behoren in de eerste plaats de kleine hersenen, die de instrumenten van de geest zijn. Daaruit komt nu naar voren, dat de werkzaamheid van de eigenlijke mensengeest niet alleen sterk gehinderd werd, maar dikwijls gans aan banden gelegd is en uitgeschakeld blijft. De mogelijkheid van juist verkeer met de voorste hersenen over de brug van de kleine hersenen is bedolven, terwijl een verbinding van de menselijke geest direct met de voorste hersenen volkomen uitgesloten blijft, omdat diens geaardheid geheel niet daarvoor geschikt is. Deze zijn volstrekt op de volle werkzaamheid van de kleine hersenen aangewezen, in wiens *opvolging* het volgens de Wil van God staat, wanneer ze de hun toekomende werkzaamheid juist willen vervullen. Om de trillingen van de geest te ontvangen, is de geaardheid van de kleine hersenen nodig. Deze kunnen in het geheel niet ontlopen worden; want de voorste hersenen moeten door hun werkzaamheid reeds de overgang naar het fijnstoffelijke en het fijne grofstoffelijke voorbereiden, en zijn daarom ook van een geheel andere, veel grovere geaardheid.

In het eenzijdig grootkweken van de voorste hersenen ligt nu de erfzonde van de aardemens tegen God, of duidelijker gezegd, tegen de Goddelijke Wetten, die in de juiste verdeling van alle lichamelijke instrumenten evenzo neergelegd zijn als in de gehele Schepping. Het aanhouden van de *juiste* verdeling zou voor de mensengeest ook de juiste en rechte weg naar het opstijgen zijn geweest. Zo echter greep de mens in zijn eierzuchtige eigendunk in de mazen van de gezonde

samenwerking, hief een deel daarvan eruit en verzorgde het vooral, zonder op al het andere acht te slaan. Dit *moest* ongelijkheid en stremming met zich brengen. Is echter de loop van het natuurlijke gebeuren zodanig gehinderd, dan moet ziekte en mislukking, als laatste verward chaos en ineenstorting het onvermijdelijke gevolg zijn.

Hier komt echter niet alleen het lichaam in aanmerking, maar op de eerste plaats de geest! Met deze overtreding van de ongelijkmatige opvoeding van de beide hersendelen werden de achterste hersenen in de loop van duizenden jaren door de verwaarlozing onderdrukt, daardoor de geest in zijn werkzaamheid gehinderd. *Erfzonde* zal het worden, omdat het eenzijdig over aankweken van de voorste hersenen met de tijd reeds aan ieder kind als grofstoffelijk vererving meegegeven wordt, waardoor het dit geestelijk ontwaken en sterk worden ongelooflijk verzwart vanaf het begin, omdat de daardoor noodwendige brug van de achterste hersenen voor hem niet meer zo gemakkelijk begaanbaar bleef en zeer dikwijls zelfs afgesneden werd.

De mens vermoedt niet eens, welk een hem sterk veroordelende ironie in de van hem gevormde uitdrukkingen, "grote- en kleine hersenen" ligt! De aanklacht kan niet verschrikkelijker tegen zijn overtreding in de Goddelijke Bestemming uitgesproken zijn! Hij kenmerkt daarmee nauwkeurig het ergste van zijn aardse schuld, daar hij het fijne instrument van het grofstoffelijke lichaam, dat hem op deze aarde moet helpen, in misdadige eigenzin dermate verminkte, dat het hem niet alleen niet *zo* kan dienen, als het door de Schepper voorzien was, maar dat het hem zelfs naar de diepten van het verderf *moet* voeren! Veel ernstiger hebben zij daarmee gefaald dan dronkaards of zulke, die in het toegeven aan allerlei hartstochten hun lichaam te gronde richten!

En nu bezitten ze daartoe ook nog de aanmatiging, dat God zich *zo* begrijpelijk voor hun moet maken, dat zij het in de moedwillige verbogen behuizing van hun lichaam ook kunnen begrijpen! Op deze reeds gedane misdaad ook nog *de* eis!

De mens zou door de natuurlijke ontwikkeling de treden naar de Lichte Hoogten gemakkelijk en vreugdevol kunnen bestijgen, wanneer hij niet met misdadige hand in het werk van God zou hebben ingegrepen! Vloek aan hem, als hij nu niet de laatste reddinganker vol dankbaarheid aangrijpt! Verderf over hem, opdat hij niet nog meer onheil en zonden kan brouwen en verspreiden, en leed over de medemensen uitgiet, zoals het tot dusver gebeurde! Het was niet anders mogelijk, als dat dergelijk kreupele hersenen in krankzinnige grootheidswaan vervielen, die ze nog heden in de rijkste mate bezitten! De mens van de toekomst zal *normale* hersenen hebben, die zich gelijkmatig werkend dan wederzijds alleen harmonisch ondersteunen. De achterste hersenen, die men de kleine noemt, omdat het verkommert geworden is, zullen nu aansterken, omdat ze tot juiste werkzaamheid geraakt, totdat het in de juiste verhouding met de voorste hersenen staan. Dan is er ook weer harmonie voorhanden, en het verkrampte, ongezonde moet verdwijnen!

Maar nu tot de *verdere* gevolgen van de tot dusver zo verkeerde levenswijze: de in verhouding veel te kleine achterste hersenen maken het de heden werkelijk ernstig zoekenden ook moeilijk, om te onderscheiden, wat echte aanvoeling in hem is, en wat alleen maar leeg gevoel. Ik heb vroeger reeds gezegd: gevoel wordt door de voorste hersenen voortgebracht, doordat zijn gedachten op de zenuwen van het lichaam werken, die terugstralend de voorste hersenen de prikkel tot de zogenaamde fantasie afdwingen.

Fantasieën zijn beelden, die de voorste hersenen voortbrengen. Ze zijn niet te vergelijken met de beelden, die de kleine hersenen onder druk van de geest vormen! Hier hebben wij het onderscheid tussen de uitdrukking van de aanvoeling als het gevolg van een werkzaamheid van de geest, en de resultaten van de uit de lichamelijke zenuwen naar voor komende gevoelens. Beide brengen beelden, die voor de niet-wetende moeilijk of helemaal niet te onderscheiden zijn, ondanks een zo geweldig onderscheid daarin voorhanden is. De

beelden van de aanvoeling zijn echt en bevatten levende kracht, de beelden van het gevoel echter, de fantasie, zijn voorspiegelingen uit geleende kracht.

Het onderscheid is echter gemakkelijk voor degene, die de ontwikkeling in de gehele Schepping kent en dan zichzelf nauwkeurig gadeslaat.

Bij de aanvoelingsbeelden, van de werkzaamheid van de kleine hersenen als brug voor de geest, verschijnt *vooreerst* onmiddellijk het beeld, en dan eerst gaat het over in gedachten, waarbij door de gedachten het gevoelsleven van het lichaam wordt dan beïnvloed.

Bij de door de voorste hersenen voortgebrachte beelden is het echter omgekeerd. Daar moeten gedachten *voorafgaan*, om de grondlaag van de beelden af te geven. Dit gebeurt echter allemaal zo snel, dat het bijna als ineens verschijnt. Bij enige oefening in het waarnemen kan de mens echter zeer spoedig nauwkeurig onderscheiden, van welke aard het gebeuren is.

Een ander gevolg van deze erfzonde is verwarring van de dromen! Om deze reden kunnen de mensen heden niet meer *die* waarde op dromen leggen, die deze eigenlijk moet toekomen. De normale kleine hersenen zouden de dromen, door de geest beïnvloed, helder en niet-verward geven. Dat betekent, het zouden in het geheel geen *dromen* zijn, maar *beleven* van de geest, dat door de kleine hersenen opgenomen en weergegeven wordt, terwijl de voorste hersenen in de slaap rusten. De thans overheersende sterkte van de voorste- of daghersen oefent echter uitstralend ook nog gedurende de nacht zijn invloed uit op de zo gevoelige achterste hersenen. Deze nemen in hun huidige verzwakte toestand de sterke uitstralingen van de voorste hersenen gelijktijdig met het beleven van de geest op, waardoor een mengsel ontstaat, zoals bij dubbele belichting van een fotografische plaat. Dat levert dan de huidige onduidelijke dromen op.

Het beste bewijs daarvoor is, dat dikwijls in de dromen ook woorden en zinnen mee voorkomen, die *alleen* uit de werkzaamheid van de *voorste* hersenen afstammen, die

immers alleen woorden en zinnen vormen, omdat het nauwer aan ruimte en tijd zijn gebonden.

Daarom is de mens nu ook voor geestelijke waarschuwingen en onderrichtingen door de achterste hersenen niet meer of toch alleen onvoldoende toegankelijk, en daardoor aan veel meer gevaren prijsgegeven, die hij anders door geestelijke waarschuwingen zou kunnen ontlopen!

Zo zijn er buiten deze genoemde slechte gevolgen nog vele, die door de ingreep van de mens in de Goddelijke bestemmingen naar zich trok; want in werkelijkheid ontstond *al* het kwaad alleen uit dit ene toch voor iedereen heden zo zichtbare mislopen, dat uitsluitend een vrucht van de ijdelheid was, die door het verschijnen van de vrouw in de Schepping ontstond.

Deze mens rukte zich daarom eindelijk van de gevolgen van de erfzonde los, wanneer hij niet verloren wil gaan.

Inspanning kost natuurlijk alles, dus ook dit. De mens *moet* immers ontwaken uit zijn behaaglijkheid, om eindelijk dat te worden, wat hij reeds vanaf het begin had moeten zijn! Bevorderaar van de Schepping en Lichtbemiddelaar van alle schepselen!

De Wereldleraar.

De Wereldleraar is de Mensenzoon. Wereldleraar wordt hij niet genoemd, omdat hij de wereld moet onderrichten, misschien een religie grondvest, die de wereld, in engere zin de aarde of nog beter de aardemensheid verenigt, of die de aarde beheerst, maar Wereldleraar wordt hij genoemd, omdat hij de "wereld" *verklaart*, de leer over de wereld brengt. Dat, wat de mens werkelijk moet weten! Hij leert de "wereld" *begrijpen*, in haar zelfstandig werken, opdat de aardemens zich daarnaar kan richten en hem daardoor het opstijgen bewust mogelijk wordt, door inzicht van de eigenlijke Wereldwetten!

Het gaat dus om een wereldleer, lering over de wereld, de Schepping.

Achter deze *echte* Wereldleraar staat zoals eens bij Christus voor de *reine helderzienden* zichtbaar stralend het grote *Verlosserskruis!* Men kan ook zeggen: "*Hij draagt het Kruis!*" Dat heeft echter met lijden en martelaarschap niets te maken.

Dit zal één van de tekenen zijn, dat "levend stralend" nog geen zo handige goochelaar of magiër kan voorspiegelen, en waaraan de besliste echtheid van zijn Zending te herkennen is!

Dit bovenaardse verloop is niet ietwat onsamenhangend, alleen willekeurig, dus niet onnatuurlijk. Men begrijpt de samenhang dadelijk, zodra men de werkelijke zin van het eigenlijke "Verlosserskruis" weet. Het Verlosserskruis heeft niet dezelfde betekenis als het lijdenskruis van Christus, waardoor de mensheid immers ook niet verlost kon worden, zoals ik reeds in de voordracht "Kruisdood"* uitvoerig beschreef, en veelvuldig herhaalde. Het is ietwat geheel anders, wederom schijnbaar eenvoudig, en toch geweldig groots!

*) Voordracht nr. 55

Het kruis was immers reeds voor Christus aardse tijd bekend. Het is het teken van de Goddelijke Waarheid! Niet alleen het teken, maar de levende vorm daarvoor. En daar Christus de Brenger van de Goddelijke Waarheid was, de onvervalste, en uit de Waarheid kwam, met Haar in onmiddellijke verbinding stond, een stuk ervan in zich droeg, hechte het ook levend in Hem en aan Hem! Ze is *zichtbaar* in het levende, dus lichtende en zelf handelend *stralende* Kruis! Men kan zeggen, deze is het Kruis zelf. Daar, waar dit stralende Kruis is, is daarmee ook de Waarheid, omdat dit Kruis van de Waarheid niet te scheiden is, maar beide één zijn, *omdat dit Kruis de zichtbare vorm van de Waarheid toont*.

Het Stralenkruis, of het Stralende Kruis *is* dus de Waarheid in zijn oervorm. En daar door de Waarheid alleen de mens kan opstijgen, niet anders, daarom vindt de mensengeest ook alleen in besef of kennis van de Goddelijke Waarheid werkelijke *verlossing!*

Daar nu wederom alleen in de Waarheid de verlossing ligt, volgt daaruit, dat het Kruis, dus de Waarheid, het verlossende Kruis is, of het *Verlosserskruis!*

Het is het Kruis van de Verlosser! *De Verlosser echter is de Waarheid* voor de mensheid! Alleen de kennis van de Waarheid en de daarmee verbonden benutting van de in de Waarheid liggende, of in de Waarheid getoonde wegen kan de mensengeest uit zijn huidige verstandverbijstering en verwarring naar het Licht omhoogleiden, bevrijden, verlossen uit zijn tegenwoordige toestand. En daar de gezonden Godszoon en de nu komende Mensenzoon de *al enige* Brengers van de *onvertroebelde* Waarheid zijn, Deze in zich dragen, moeten beiden natuurlijk ook onscheidbaar het Kruis in zich en aan zich dragen, dus dragers van het Stralenkruis, dragers van de Waarheid zijn, dragers van de verlossing, die in de Waarheid voor de mensen rust. Zij brengen de verlossing in de Waarheid aan diegenen, die haar opnemen, die dus de getoonde weg volgen. — Wat geldt daarnaast al het menselijk schrandere redeneren? Het zal verbleken in het uur van de nood.

Daarom zei de Godszoon tot de mensen, dat deze het *Kruis* moesten opnemen en Hem volgen, dat betekent dus, *de Waarheid opnemen en ernaar leven!* Zich voegen naar de Scheppingswetten, leren, Deze nauwkeurig begrijpen en Deze in hun zelfwerkende uitwerkingen alleen ten beste gebruiken.

Wat heeft echter het beperkte menselijke denken weer van dit eenvoudig en natuurlijke feit gemaakt! Een door God en de Godszoon, zijn gezondenen, niet gewilde lijdensleer! En daarmee werd een *verkeerde* weg ingeslagen, die met de getoonde weg niet in harmonie staat, maar ver afvoert van de Goddelijke Wil, die alleen naar de vreugde in plaats van naar het lijden wil voeren.

Het is natuurlijk voor de mensheid een vreselijk symbool, dat de Godszoon destijds door haar juist aan de aards weergegeven vorm van de vormgeving van de Waarheid genageld en tot doorgemarteld werd, dus aan het symbool van de Waarheid, dat Hij bracht, aards te gronde ging! Het lijdenskruis van de kerken is echter *niet* het Verlosserskruis!

"Hij die in de Kracht en in de Waarheid staat" wordt van de Godszoon gezegd. De Kracht is de Godswil, de Heilige Geest. Zijn zichtbare vorm is de Duif. De zichtbare vorm van de Waarheid is het zelf handelend stralende Kruis. Beide zag men levend aan de Godszoon, omdat Hij daarin stond. Het was dus een bij Hem natuurlijk en vanzelfsprekende verschijning.

Hetzelfde zal men ook aan de Mensenzoon zien! De Duif boven Hem, het Verlosserskruis achter Hem; want Hij is wederom onverbreekelijk daarmee verbonden, als de Waarheidsbrenger, "die in de Kracht en in de Waarheid staat"! *Het zijn de onbedrieglijke tekenen van Zijn echte Zending ter vervulling van de beloften.* De tekenen, die nooit kunnen worden nagebootst, zijn onvernietigbaar, waarschuwend en ondanks de verschrikkelijkheid van de ernst ook belovend! Voor deze geheel alleen moet al het duister wijken!

Kijkt omhoog! Zodra de onverbiddelijke voorboden van zijn komst zich gemeld hebben, die de weg voor Hem schoonvegen van de hindernissen, die de menselijke eigendunk daarop

ophopen, *zal de blinddoek van de ogen van velen vallen*, die begenadigd zijn, Hem *dus* te herkennen! Luide zullen zij dan getuigenis *moeten* geven, gedwongen door de Kracht van het Licht.

Geen enkele van de heden nog zo talrijke valse profeten en ook leiders is bij machte *daar* tegenover stand te houden; want in de beide hoge tekenen, die niemand kan dragen buiten de Godszoon en de Mensenzoon, spreekt God Zelf voor Zijn dienaar, alle menselijke wijsheid moet daarop verstommen. —

Let op dit uur, het zal nader zijn dan *allen* denken.

De vreemdeling.

Duisternis lag weer over de aarde. Triomferend overschaduwde het de mensen en versperde de weg naar het Reingeestelijke Rijk. Het Godslicht was van hen geweken. Het lichaam, dat als aardse omhulsel daartoe gediend had, hing bloedend en vernield aan het kruis, als slachtoffer van het protest van degenen, aan wie het het geluk en de Heilige Vrede wilde brengen.

Op het hoogste punt van de gehele Schepping, in de stralende nabijheid van God, staat de Graalburcht als Tempel van het Licht. In deze heerste grote droefheid over de verdwaalde mensengeesten in de diepte, die zich in blind beter-willens-weten voor de Waarheid vijandig afsloten en tot de misdaad aan de Godszoon van het door haat vervulde duister opzwepen lieten. Zwaar zonk zich de door de mensheid op deze wijze geschapen vloek op de gehele wereld en drukte ze in nog grotere begripsbeperking. —

Met ernstige verbazing zag een jongeling vanuit de Graalburcht op het ontzettende gebeuren... de toekomstige Mensenzoon. Hij was al in die tijd bezig met zijn opleiding, die duizenden jaren vergde; want goed toegerust moest hij naar omlaag in die laaglanden, waar het duister door het willen van de mensen heerste.

Toen werd zacht een vrouwenhand op de schouder van de dromende gelegd. De oergeschapene Koningin van de Vrouwelijkheid stond naast hem en sprak in liefdevolle droefheid:

"Laat het gebeuren op u inwerken, lieve zoon. Zo is het strijdperk, waar gij tot het uur van de vervulling doorheen zult moeten gaan; want op de bede van de vermoorde Heiland staat God de Vader toe, dat gij voor het Gericht de afvalligen nog

eens Zijn Woord verkondigt, om diegenen te redden, die nog daarnaar willen luisteren!"

Zwijgend liet de jongeling zijn hoofd zakken en trad in innig gebed om kracht, daar de weerklank van zo grote Godsliefde krachtig in hem golfde!

Snel verbreidde de mare van de laatste, nogmaals genademogelijkheid door alle landen, en vele zielen smeekten God de inwilliging, mee te mogen helpen aan het grote werk van de verlossing van al diegenen, die de weg naar God nog willen vinden. De Liefde van God de Vader liet het menige ziel toe, voor wie het tot opwaarts komen voordeel bracht. Vol dankbaarheid en vreugde legde de schare van de zo begenadigden jubelend een gelofte van trouw af, voor de vervulling van de toegestane mogelijkheid tot dienen.

Zo werden *die* geroepenen gevormd, die zich voor de Godsgezant later ter beschikking moesten houden, wanneer diens uur van vervulling op de aarde kwam. Met zorgvuldigheid werden ze voor deze opgaven ontwikkeld en ter juiste tijd op aarde geïncarneerd, zodat ze klaar konden zijn, zodra de oproep naar hen uitging, *hiernaar te luisteren hun eerste plichtbetrachting bleef*.

— — —

Intussen werd de nalatenschap van de vermoorde Godszoon, Zijn levende Woord, op aarde alleen voor eigen doeleinden uitgebuit. De mensen ontbraken daarbij ieder begrip van de ware Christusprincipes. Zij leefden integendeel in een zo verkeerde zuiver aardse flikflooiërij, dat zij ten laatste al het andere als niet van God komend afwezen, en heden nog afwijzen en vijandig bejegenen, wat niet in deze door hen gewenste weerzinwekkende wekelijkheid zich toont, wat niet een gelijke, zo ongezonde, slaafse mensheidscultus bedrijft. Alles, waar als grondslag de menselijke erkenning aan soevereiniteit ontbreekt, wordt eenvoudig als verkeerd en niet tot Gods Woord behorend benoemd. Onder deze manier van doen verbergt zich echter in werkelijkheid niets anders dan de

angstige bezorgdheid, dat de reeds lang aangevoelde holheid van het verkeerde bouwsel openbaar zou kunnen worden.

Dat had men van de Heilige Nalatenschap van de Godszoon gemaakt! Onder zulke vernederende veronderstellingen gaf men zijn duidelijke woorden al te menselijk verklarend door. Met de menselijke zwakheden dingend werden aanhangers geworven, tot men ietwat aardse macht kon ontplooiën, waarop het uiterste doel altijd gericht bleef. Dan echter toonde men zeer spoedig in beestachtige gruwelijkheden, hoe ver de dragers van het miskende Christusprincipe ervan werkelijk begrip waren, hoe weinig zij het leefden. Voortdurend en altijd scherper werd het bewijs geleverd, dat juist de Christusprincipe dragers-wilden-zijn de ergste vijanden en de grootste beledigers van het werkelijke Christusprincipe waren, schaamteloos en onvergeeflijk! De gehele geschiedenis na Christus aardse zijn toont met het begin van de kerken in onuitwisbaar ingegraveerde en ingebrande runen deze feiten zo duidelijk, dat ze nooit bestreden of afgezwakt kunnen worden. Het schandteken van de bewuste huichelarij werd door de lange verhalen van de enkelingen- en massamoorden onder de misdadige aanroepingen van God openlijk opgericht, waaraan nog heden op vele plaatsen opgebouwd wordt, alleen in veranderde, aan de eigentijds aangepaste vormen.

Zo nam het duister altijd meer aan zwartheid toe, dankzij de bereidwilligheid van alle mensengeesten, naarmate de tijd naderde, waarin de Mensenzoon op aarde geïncarneerd moest worden.

Vreugdevolle beweging in de elementen kondigde de aardse geboorte aan. Engelen geleidden Hem liefdevol omlaag naar deze aarde. Oergeschapene vormden een vaste wal om Hem en om zijn aardse kindsheid. Zonnig mocht Zijn aardse jeugd zijn. Als een groet van God de Vader zag Hij 's avonds de Komeet stralend boven zich, die Hij als vanzelfsprekend, als tot de sterren behorend beschouwde, totdat Hem de blinddoek voorgelegd werd, die Hij in Zijn bittere aardse vorming moest dragen.

Vreemd scheen het dan om Hem heen te zijn, alleen een hoog, onstilbaar verlangen vulde Zijn ziel, die nam tot onrust toe, tot voortdurend, nerveus zoeken. Het kon door niets worden gestild, wat de aarde bood.

De fijnstoffelijke blinddoek voor de ogen, stond Hij nu op vijandelijk gebied tegenover de duisternis, in een strijdperk, waar al het duister vastere voet kon opzetten dan hij zelf. Daarom lag het in de natuur van de zaak, dat overal, waar hij probeerde ietwat te ondernemen geen weerklank kon opklinken en geen succes kwam, maar alleen het duister altijd vijandig op siste. Zolang de tijd van de vervulling voor hem niet gekomen was, kon het duister altijd sterker blijven en hem daar aards beschadigen, waar hij zich op de een of andere manier aards bewerkstelligde, onverschillig, of het nu in het privaat-, zaak- of in het staatswezen gebeurde; want al het aardse *moest* tegenover de Godgezondene gans natuurlijk alleen vijandig staan, omdat al het menselijk willen zich heden *tegen* de ware Goddelijke Wil gericht heeft, ondanks zogenaamd zoeken naar de Waarheid, waarachter zich altijd alleen de eigendunk verbergt in velerlei vormgevingen. Gemakkelijk vond het duister overal gewillige schepsels, om de Lichtgezant op te houden, hem gevoelig pijnlijk te verwonden.

Zo werd zijn aardse leertijd tot de weg van het lijden.

— — —

Zo, als het geestelijke in grote kracht ogenschijnlijk magneetachtig aantrekkend en vasthoudend op het wezenhafte, het fijnstoffelijke en het grofstoffelijke werkt, op dezelfde en nog veel sterkere wijze moet datgene, wat zijn oorsprong boven het geestelijke in de Naschepping heeft, op *alles* onder hem werken. Als een natuurlijk gebeuren, dat niet anders mogelijk is. Het lijkt in de uitwerking van een aantrekkingskracht echter alleen gelijksoortig. Aantrekkingskracht in de bekende zin heeft alleen het gelijkgeaarde wederzijds. Hierbij gaat het echter om de bestaande *macht van het sterkere* in zuiver zakelijke, edelste zin! Niet aards-menselijk gedacht; want in het grofstoffelijke is

deze Wet als al het andere in zijn uitwerking door toedoen van de mensen verruwd. De natuurlijke uitwerking van deze heersende macht toont zich in uiterlijke vorm als een magnetisch aantrekken, samenvoegen, samenhouden, beheersen.

Uit deze Wet voelden zich nu ook de mensen tot deze verhulde, sterkere vreemdeling uit de Hoogte als magnetisch aangetrokken, ook dikwijls vijandig weerstrevend. De dichte omhulsels, die hij om zich heen droeg, konden niet gans het doordringen van deze op aarde vreemde Kracht indammen, terwijl deze wederom ook nog niet vrij kon uitstralen, om *die* onweerstaanbare macht uit te oefenen, die deze na het afvallen van de omgelegde omhulsels op het uur der vervulling heeft. Dat bracht tweespalt onder het aanvoelen van de mensen. Het bestaan van de Vreemdeling gans alleen wekte reeds in hen bij het samenkomen hoopvolle gedachten van verschillende aard, die zich helaas uit hun gezindheid altijd alleen maar tot aardse wensen verdichtten, welke zij in zich voedden en verhoogden.

De Vreemdeling echter kon op dergelijke wensen nooit acht slaan, daar zijn uur er nog niet was. Daardoor zagen zich velen in hun eigen inbeelding dikwijls zwaar teleurgesteld, voelden zich op zonderlinge wijze zelfs bedrogen. Zij overlegden nooit, dat het in werkelijkheid *alleen hun eigen* zelfzuchtige verwachtingen geweest waren, die zich niet vervulden, en laden in hun teleurstelling daarover verontwaardigd, de verantwoording daarvoor op de Vreemdeling. Maar Deze riep hen niet, maar zij drongen zich aan hem op en hingen zich aan Hem, uit deze hun onbekende wet, en werden voor Hem dikwijls een zware last, met degene Hij door *die* aardse jaren voortging, die Hem voor Zijn leertijd voorzien waren.

De aardemensen voelden bij hem iets geheimzinnigs, onbekends aan, dat zij niet konden verklaren, vermoedden een verborgen macht, die zij niet begrepen, en vermoedden daarom in hun onwetendheid ten laatste natuurlijk alleen gewilde suggestie, hypnose en magie, al naar de aard van hun onbegrip, terwijl van dit alles niets in aanmerking kwam. De

oorspronkelijke genegenheid, het bewustzijn om vreemd aangetrokken te worden veranderde zich dan zeer dikwijls in haat, die zich in morele steenworpen en pogingen tot bezoedeling afreageerde tegen degene, van wie zij te vroeg veel verwacht hadden.

Niemand nam zich de moeite van een rechtvaardig zelfonderzoek, dat tot resultaat zou hebben, dat de in andere opvattingen en idealen voor zichzelf levende Vreemdeling degene was die door de zich aan hem opdringende mensen uitgebuit werd, niet echter, dat deze iemand uitgebuit had, zoals de zich opdringende mensen in de bitterheid over ontgaan van wensvervullingen voor een gemakkelijk leven zichzelf en anderen probeerden aan te praten. Blind vergold men bewezen vriendelijkheid met zinloze haat en vijandschap, vergelijkbaar met Judas-handeling.

Maar de Vreemdeling op de aarde moest alles over zich heen laten gaan, was het immers alleen een gans natuurlijk gevolg van Zijn bestaan, zolang de mensheid in dwaling leefde. Zulks beleven bracht echter gelijktijdig ook de voor Hem noodwendige harding, die zich langzaam als een pantser om zijn anders ten alle tijd hulpvaardigheid legde, en zo een kloof scheurde tussen deze en de mensheid... door de zielswonden, die scheidend werkten en alleen door de volledige verandering van de mensheid weer kunnen genezen. Deze Hem toegebrachte wonden vormden vanaf dit uur nu de kloof, die alleen *de* mens kan overbruggen, *die geheel* de weg van Gods Wetten bewandelt. Deze alleen kan als brug dienen. Ieder ander moet in de kloof verpletteren; want er is ter overschrijding geen andere weg. En ervóór blijven staan brengt vernietiging.

Tot het nauwkeurige uur vervulde zich reeds voor het einde van deze zware leertijd de samenkomst met *die* gezellin, die als een deel van Hem samen met Hem door het aardse leven moest doorgaan, om volgens Goddelijke Bestemming mee te werken aan de grote opgave. Zij, zelf een Vreemdelinge op de aarde, trad in haar eigen besef vreugdevol in de Goddelijke Wil in, om dankbaar daarin op te gaan.

Toen kwam de tijd eerst voor de geroepenen, die God hun gelofte van trouw voor de dienst eens gegeven hadden! De inwilliging van hun verzoek was met zorg uitgevoerd. Te rechter tijd gebeurde de incarnatie op de aarde. Onder trouwe leiding werden zij aards toegerust voor de betreffende taak met al hetgene, wat zij voor de vervulling nodig hadden. Het werd hen toegevoerd, geschonken, zo opvallend, dat zij in het geheel niet anders dan als een geschenk konden beschouwen, als een leen voor het uur der vervulling van hun eerdere toezegging. Punctueel kwamen zij met de Gezondene in aanraking, door Zijn Woord, dan ook persoonlijk... maar velen van hen hadden wel een vermoeden van de oproep, voelden iets ongewoons in hun ziel aan, toch zij hadden zich in hun aards verloop ondertussen door zuiver aardse dingen en ten dele zelfs door het duister zo laten verstrikken, dat zij niet de kracht konden opbrengen, om zichzelf tot naar de ware dienst te overwinnen, ter wille waarvoor zij voor deze grote tijd naar de aarde mochten komen. Enkelen toonden wel de zwakke wil tot de vervulling, toch de aardse gebreken hielden hen daarvan terug. Er waren ook helaas zulke, die wel op de weg van hun bestemming traden, maar vanaf het begin voor zichzelf daarbij in de *eerste* plaats aards voordeel zochten. Zelfs van hen die ernstig wilden verwachtten meerderen, dat Hij, die *zij* moesten dienen, voor hen de weg naar de vervulling moest effenen, in plaats van omgekeerd. Slechts weinigen, enkelingen, toonden zich werkelijk zo, dat zij in staat waren in hun opdracht toe te groeien. Aan hen werd dan in het uur der vervulling tienvoudig kracht gegeven, zodat de leemten niet meer voelbaar bleven, en zij in trouw zelfs in staat werden om meer te presteren, dan de grote schare het ooit zou hebben gekund. —

Met droefheid zag de Vreemdeling op de aarde de verwoestingen onder de schare der geroepenen. *Dat was één van de bitterste ervaringen voor Hem!* Hoeveel Hij ook geleerd had, hoeveel Hij door de mensen zelfs leed... voor dit laatste feit stond Hij zonder begrip; want Hij vond voor dit falen generlei verontschuldiging. Volgens Zijn opvatting kon toch

een geroepene, die bij de inwilliging van zijn verzoek geleid en geïncarneerd werd, niet anders, dan in vreugdevolle vervulling zijn opgave trouw volbrengen! Waarvoor was hij anders op de aarde! Waarom werd hij trouw beschermd tot aan het uur, dat de Gezondene hem nodig had! Alles werd hem slechts geschonken ter wille van zijn noodwendig willen dienen. Daarom gebeurde het, dat de Vreemdeling, toen Hij nu de eersten van de geroepenen ontmoette, daar volkomen vertrouwde. Hij zag hen alleen als vrienden aan, die uiteraard niet anders konden denken, aanvoelen en handelen, dan in de onwankelbaarste trouw. Gold het toch om het hoogste, het heerlijkste, wat een mens kon wedervaren. Niet één gedachte kwam hem aan de mogelijkheid, dat ook geroepenen in hun wachttijd onrein geworden konden zijn. Voor Hem was het onbegrijpelijk, dat een mens bij zulk een genade misdadig het eigenlijke doel van zijn aardse zijn kon verzuimen en verbeuzelen. Zij kwamen Hem met de hun aanklevende gebreken alleen zeer hulpbehoevend voor... Zo trof Hem het vreselijke van een besef des te harder, toen Hij moest beleven, dat de mensengeest ook in zulke buitengewone gevallen niet betrouwbaar is en zich onwaardig de hoogste genade ook bij de trouwste geestelijke leiding toont!

Diep geschokt zag Hij plotseling de mensheid voor zich in haar onnoemelijke minderwaardigheid en verworpenheid. Zij werd Hem tot afkeer.

— — —

Drukkender viel de ellende op de aarde. Altijd duidelijker toonde zich de onhoudbaarheid van de verkeerde opbouw van al de tot dusverre mensenwerken. Openbaar trad de getuigenis van hun onvermogen aan den dag. Alles kwam bij de verhogende verwardheid langzaam aan het wankelen, alleen dat ene niet: de menselijke verwaandheid van eigen vaardigheden.

Juist deze ontkiemde weliger dan ooit, wat ook natuurlijk was, omdat eigenwaan steeds de bodem van de beperktheid behoeft. Aangroeien van de beperktheid moet ook een welig woekeren van de eigenwaan ten gevolg hebben.

De zucht naar gelding steeg tot koortsachtige verkramping. Hoe minder de mens te geven had, hoe meer de ziel in hem angstig om bevrijding schreeuwde, die het zinken vermoedend maar al te goed voelde, des te opdringeriger zocht hij dan in verkeerde behoefte aan compensatie de *uiterlijke aardse tooi*. Menselijke onderscheidingen. Hoewel zij ook dikwijls in stille uren eindelijk twijfels in zichzelf voelden, wilden zij daarom alleen des te ijveriger tenminste nog als wetend *gelden*. *Tot elke prijs!* Zo ging het razend afwaarts. In het beangstigende besef van het komende ineenstorting trachtte ten laatste één ieder zichzelf te verdoven, al naar zijn aard, en liet het ongehoorde gaan, zoals het ging. Hij sloot de ogen voor de dreigende verantwoording.

"Wijze" mensen echter verkondigden de tijd van de komst van een sterke helper uit de nood. De meesten daarvan wilden echter deze helper in zichzelf zien, of, wanneer bescheidenheid voorhanden was, hem tenminste in hun kring vinden.

"Gelovigen" baden tot God om hulp uit de verwarring. Maar het toonde zich, dat deze aardemensjes reeds bij hun bede in de verwachting van de vervulling God innerlijke voorwaarden probeerden te stellen, door ze deze helper zo wensten te hebben, dat hij aan *hun opvattingen* beantwoordde. Zo ver gaan de vruchten van de aardse beperktheid. De mensen kunnen geloven, dat een Godsgezant zich met aardse sier te tooien nodig heeft! Verwachten, dat hij zich naar hun zo beperkte aardse meningen moet richten, om door hen daardoor erkend te worden, hun geloof, hun vertrouwen daarmee te verwerven. Welk een ongehoorde eigendunk, welke aanmatiging ligt reeds alleen in dit feit! De eigendunk zal in het uur der vervulling erg verpletterd zijn met al diegenen, die in de geest een dergelijke waan huldigden! —

Toen riep de Heer naar Zijn dienaar, die als vreemdeling op aarde schreed, opdat hij zou spreken, de Boodschap zou geven aan al de daarnaar dorstende!

En ziet, het weten der "wijzen" was verkeerd, de gebeden der gelovigen onecht; want zij openden zich niet voor de stem, die

uit de Waarheid kwam en daarom ook alleen daar kon worden erkend, waar de druppel Waarheid in de mens niet bedolven was door aardse fouten, door de macht van het verstand en door al die dingen, die in staat zijn, de mensengeest van de juiste weg te verdringen en ten val te brengen.

Alleen daar kon hij weerklank opwekken, waar de bede uit een werkelijk deemoedige, eerlijke ziel kwam.

De oproep ging uit. Waar hij trof, bracht hij onrust, versplintering. Maar op de plaatsen, waar hij ernstig verwacht werd, vrede en gelukzaligheid.

Het duister luisterde, kwam in onrustige beweging en pakte zich samen nog dichter, zwaarder, zwarter om de aarde. Vijandig blaast het reeds hier en daar omhoog, en siste hatend in de rijen van hen, die de oproep wilden volgen. Nauw en nauwer echter cirkelde het om *die* geroepenen heen, die door falen in de duisternis moesten verzinken, aan wie zij daarmee vrijwillig de hand hadden geboden. Hun vroegere gelofte verbond hen geestelijk vast aan de Gezondene, trok hen naar Hem toe in het uur van de naderende vervulling, terwijl hun fouten echter hinderend werkten en afstootten van Hem, omdat daardoor geen verbinding met het Licht mogelijk was.

Daaruit kon nu wederom alleen maar een brug voor de haat ontstaan, voor de ganse haat van het duister tegen al het Lichte. En zo verscherpten zij de lijdensweg van de Lichtgezant tot de Golgotha, waar tot verzwaren het grootste aantal van de mensheid zich maar al te gaarne aansloot, in het bijzonder die, zo waanden, zelf de weg van het Licht reeds te kennen en te gaan, zoals eertijds de farizeeërs en de schriftgeleerden. Dit alles verschaftte een toestand, waar de mensheid nog eens kon bewijzen, dat zij heden wederom nauwkeurig hetzelfde zou doen, wat zij destijds aan de Godszoon reeds misdeed. Ditmaal alleen in moderne vorm, de kruisiging symbolisch door een poging tot *morele moord*, die volgens de Wetten van God *niet minder strafbaar is dan een lichamelijke moord*.

Het was vervulling na de laatste lichtzinnig verzuimde genademogelijkheid. Verraders, valse getuigen en lasteraars kwamen uit de schare der geroepenen. Altijd meer gespuis van het duister waagde zich naderbij, daar het zich zeker waande, daar de Vreemdeling op de aarde in de vervulling voor de beoedeling zweeg, zoals Hem bevolen was, en zoals ook destijds de Godszoon niet anders deed voor de joelende menigte, die Hem als misdadiger aan het kruis bevestigd wilde hebben. Maar toen de trouweloze afvalligen in hun blinde haat reeds voor de overwinning waanden, het duister wederom het werk van het Licht voor vernietigd hield, omdat het de drager van dit werk op aarde gans onmogelijk gemaakt hoopte, toen openbaarde God ditmaal *met Almacht Zijn Wil!* En toen... bevend zonken ook de spotters op de knieën voor Zijn heerlijkheid, maar... het was voor hen te laat!

Een laatste woord.

Weest op je hoede, mensengeest; want jouw uur is gekomen! Voor misdaden alleen gebruikte gij de tijd, die je voor de ontwikkeling toegestaan is, waarnaar gij zo vurig verlangde!

Hoedt je in jouw zo vermete, verstandelijke eigenwaan, die je in de armen van het duister wierp, dat heden triomferend zijn klauwen in je slaat! Met jouw eigen willen!

Kijk omhoog! Jouw Heer is nabij! Gij staat in het Goddelijke Gericht!

Mensheid, ontwaak uit de afgestomptheid, uit de duizeling, die je al verlamdend met de dodenslaap omgeeft. Ontwaak en sidder. Ik roep wee over u! Jullie afvalligen, jullie die in beperktheid en vernauwde blik om het gouden kalf van de aardse vergankelijkheid zwermt, als de motten door de valse glans aangetrokken. Wegens u verbrijzelde Mozes eens in de toorn van ontgoocheling die tafelen met de Wetten van uw God, die u moesten helpen bij tot het opstijgen naar het Licht. Dit verbrijzelen was het levende symbool daarvoor, dat de gehele mensheid een kennis van deze Godswil niet verdiende, de Wil, die zij in lichtvaardig doen en aardse zelfoverschatting afwees, om rond een zelfgevormde afgod te dansen, en daarmee hun eigen wensen na te volgen! Nu echter komt het einde in de laatste terugwerking, de gevolgen, de vergelding! Want aan deze eens zo lichtvaardig verworpen Wil zullen *jullie* thans te pletter slaan!

Daarom ontwaakt, het Gericht is over u! Daar helpt geen klagen meer, geen smeken; want duizenden jaren werd u de tijd gegeven tot bezinning! Jullie echter hadden nimmer tijd daarvoor! Jullie wilden niet en dunkt u heden nog in onverbeterlijke overschatting zelfs te wijs. Dat *juist daarin* de

grootste domheid zich toont, willen jullie niet inzien. Daarmee zijn jullie in deze wereld ten laatste tot het lastige ongedierte geworden, dat niets anders meer kent, dan eigenzinnig al het Licht te smaden, omdat jullie in hardnekkigheid, slechts in het duister te graven, iedere mogelijkheid verloren, om de blik in het zoeken vrij omhoog te richten, Licht te herkennen of te verdragen.

Daarmee zijn jullie voortaan getekend door uzelf!

Verblind zullen jullie daarom achterovertuimelen, zodra het Licht weer straalt, en daarbij reddeloos wegzinken in de kloof, die zich achter u nu reeds geopend heeft, om de aldus verworpenen dan op te zuigen!

In onontkoombare omklemming zullen jullie daarin gebonden zijn, opdat nu al diegene, die zich moeite geven naar het Lichte te streven, de weg daartoe in zalige besef vrij vinden van uw aanmatiging en uw verlangen, klatergoud in plaats van rein goud aan te nemen! Zinkt omlaag in die doodbrengende verschrikking, die jullie u bereid hebben in het hardnekkigste streven! In de toekomst zullen jullie de Goddelijke Waarheid niet meer kunnen vertroebelen!

Hoe ijveren zij, de kleine mensjes, om hun belachelijke schijnweten ver op de voorgrond te schuiven, en hoe verwarren zij daardoor zo vele zielen, die te redden zouden zijn, wanneer zij niet aan de geestelijke roofridders vielen, die als struikrovers het juiste pad van het eerste gedeelte nog rondsluipen, waarbij ze *schijnbaar* dezelfde weg vervolgen. Wat is het echter, dat zij werkelijk bieden? Met een groot gebaar en met opgebruikte woorden baseren zij zich trots en breed op overleveringen, waarvan zij de eigenlijke betekenis nooit hebben begrepen.

De volksmond heeft daarvoor een goed woord: zij dorsen leeg stro! Leeg, omdat zij de eigenlijke graankorrels niet mee opgeraapt hebben, waarvoor hun het begrip ontbreekt. Zulke beperktheid moet men overal ontmoeten; met stompzinnige hardnekkigheid pochen zij al rondom op zinnen van anderen, omdat zij er zelf niets aan toe te voegen hebben.

Duizenden zijn het, die daartoe behoren, en nog eens duizenden, die zich inbeelden, *alleen* het ware geloof te bezitten! Vol deemoed waarschuwen zij met innerlijke genoegdoening voor hoogmoed daar, waar ietwat boven hun begripen gaat! *Dat zijn wel de ergsten!* Juist deze zijn reeds thans verworpen, omdat zij in de verstoktheid van hun geloof nooit meer te helpen zullen zijn. Er baat dan geen ontzetting meer, geen klagen en geen smeken, wanneer zij eens inzien, dat het een dwaling was. Zij wilden het niet anders, hebben hun tijd verkeerd gebruikt. Er moet om hen niet getreurd worden. Ieder ogenblik is veel te kostbaar, om aan zulke alles beter-weten-willende mensen nog te kunnen worden vergooid; want deze komen toch niet meer uit hun hardnekkigheid tot ontwaken, maar zullen daarin blind te gronde gaan! Met slijmerige- weerzinwekkende woorden en de verzekering van hun godsgelovigheid, van hun slechts ingebeeelde Christuskenntis!

Niet beter eraan toe zijn de massa's van hen, die hun godsdienst verrichten met de regelmaat en verplichting van andere bezigheden, als noodwendig en nuttig, doelmatig. Ook ten dele uit gewoonte, of omdat het "gewoonte" is. Misschien ook uit naïeve voorzichtigheid, omdat men tenslotte "toch niet kan weten, waarvoor het uiteindelijk goed is". *Als een ademtucht in de wind zullen zij vergaan!* —

Daar zijn de onderzoekers eerder te betreuren, die in werkelijk ernstig onderzoekwijze verzuimen, zich uit het struikgewas nog te verheffen, waarin zij onvermoeibaar woelen en daarbij menen, *daarin* een weg naar het begin van de Schepping ontdekken. Het heeft desondanks alles geen nut en vindt geen verontschuldiging! Ook zijn er weinig, zeer weinig. Het merendeel van de zich onderzoekers noemende verliest zich in nietszeggend beuzelarij.

De grote rest van de mensheid echter *heeft geen tijd* voor "in-zichzelf-te-luisteren". Het zijn ogenschijnlijk zeer geplaagde aardemensen, genoeg met arbeid overladen, om de vervulling van de aardse wensen te ontvangen, noodwendigheden van

iedere dag, uiteindelijk echter ook daarboven ver uitgaande dingen. Zij merken niet, dat met de vervulling ook de wensen verhogen, waardoor een einddoel nooit zich toont, de strevende dus ook *nooit* tot de rust kan komen, nooit tijd vindt voor *innerlijk* ontwaken! Gans zonder hoog doel voor de eeuwigheid laat hij zich door zijn aardse bestaan opjagen, verslaafd aan aardse begeerten.

Afgemat door dit te doen, moet hij tenslotte ook zijn lichaam verzorgen, door rusten, afwisseling, verstrooiing. Zo blijft hem vanzelfsprekend geen tijd voor het buitenaardse, voor het Geestelijke! Meld zich echter hier en daar eens gans zwak de aanvoeling voor wat "na de dood", dan wordt hij eveneens op een ogenblik ietwat nadenkend, doch laat hij zich nimmer erdoor aangrijpen en opwekken, maar verdringt dan nors al het dergelijke snel terug met klachten, dat hij immers niet kan, ook wanneer hij werkelijk zou willen! Hem ontbreekt daarvoor ook *ten enen male* tijd!

Menigeen willen daarvoor de mogelijkheid zelfs door *anderen* geschapen zien. Het komt daarbij niet zelden ook tot aanklagen tegen het lot, en tot morren tegen God! Aan al diegenen is natuurlijk ieder woord verloren, omdat zij *nooit willen inzien*, dat het alleen aan henzelf was, dat anders te maken!

Voor hen is het alleen *aardse* noodwendigheid, die met de resultaten steeds hoger wordt. Zij hebben nooit *ernstig* ietwat anders gewenst. Altijd schiepen zij daartegen hindernissen van allerlei aard. Lichtzinnig werd het aan de vijfde, zesde plaats verder geschoven, tot dat men eerst in ergste nood of aan het sterven komt. Het bleef voor allen tot op heden een tijd hebbende bijzaak!

En bood zich toch eens *duidelijk herkenbaar de gelegenheid*, zich daarmee ernstig bezig te houden, ontstonden dadelijk nieuwe speciale wensen, die niets anders zijn dan uitvluchten, zoals: "Ik wil *ervoor eerst* nog dit of dat doen, dan ben ik er gaarne toe bereid". Nauwkeurig zoals Christus eens reeds heeft gezegd!

Nergens is de ernst te vinden, die bij dit noodwendigste van alle dingen beslist behoort! Het scheen hun te ver verwijderd. Om deze reden zijn zij *allen* nu verworpen, allen! Niet één van hen zal de toegang tot het Godsrijk krijgen!

Bedorven vruchten voor het opstijgen, die alleen meer bederf om zich heen verspreiden. Nu overlegt u zelf, wie *dan* nog over kan blijven! Een treurig beeld! Doch helaas maar al te waar. —

En wanneer nu het Gericht de mensheid murw maakt, zo zullen zij zeker snel in het stof knielen! Maar denkt u *heden* al eens in, *hoe* zij dan knielen: in al de ellende, maar tegelijkertijd ook weer aanmatigend; want wederom alleen klagend, *smekend, dat zij geholpen moeten worden!*

De zware last, die zij op zich hebben geladen, en die hen uiteindelijk te verpletteren dreigt, *moet van hen afgenomen* worden! *Dat* is hun smeken dan! Horen jullie het wel? De smeken zijn om afwending van de kwelling, geen enkele gedachte echter daarbij aan de eigen innerlijke verbetering! Geen *enkel* eerlijke wens voor vrijwillige verandering van hun tot dusverre verkeerde bedoelingen, van zuiver aardse streven! Geen *enkel* willen-inzien en moedig toegeven van de tot dusverre dwalingen en fouten.

En wanneer de Mensenzoon dan in de grote nood onder hen treedt, dan zullen wel alle handen zich naar Hem uitstrekken, jammerend, smekend, toch wederom alleen maar in de hoop, dat Hij hen *helpt volgens hun wensen*, dus hun kwelling beëindigt, hen tot nieuw leven leidt!

Hij echter zal deze verlangende voor het grootste deel van zich afstoten als giftig gewormte! Want al zulke smekenden zouden na een hulp dadelijk weer in hun oude fouten vallen, hun omgeving mee vergiften. Hij zal *alleen diegenen* aannemen, die Hem om de kracht smeken, zich eindelijk op te rapen tot een voortdurende verbetering, die vol deemoed alle tot dusverre verstoktheid af te werpen zich moeite doen, het Woord der Waarheid uit het Licht vreugdevol als verlossing begroeten! —

De Mensenzoon! Reeds heden wil de mensheid aanmatigend Hem slechts volgens hun wensen hebben, en wanen, dat ze hun aardse verstandskritiek aan Hem durven te meten! Dat ze Hem mogen naderen met het tijdrovend opdreunen van de eigen beschouwingen.

Dwazen, juist *dat* zal u vruchtbare wonden slagen! Juist daarom zullen jullie vooreerst verworpen zijn, daar jullie nauwkeurig zo ook de Godszoon eens tegemoet trad, die jullie tot heden nog niet *echt hebt herkend*. De Mensenzoon brengt nu op dit ogenblik het Gericht niet verklaringen, over die jullie langademig nog meningen kunnen uitwisselen, maar *bepalingen* liggen in zijn Woord, die van u gans onherroepelijk vervuld moeten worden, wanneer jullie niet willen bederven! —

Dat is *voor thans* het laatste *Woord!* Nu mag *ervaring* van de Waarheid van mijn Boodschap getuigen!

De mensengeesten hebben zich vanaf het begin op verkeerde grond opgesteld. Daarom is nu in doorsnee alles verkeerd of verbogen, wat ze denken of doen.

Een begrijpen van de Graalboodschap, zoals ook eertijds de Boodschap van de Godszoon wordt hen uit deze oorzaak alleen dan mogelijk, wanneer een mensengeest *alles* ter zijde werpt, wat hij zich thans in een ingebeeld begrijpen heeft opgebouwd, *en gans van voren begint!* Er is geen andere weg! Zij moeten daarin eerst weer worden als de kinderen! Een hierheen leiden vanuit de huidige dwalingen is onmogelijk. Het moet iets volledig *nieuw* worden van de grond af aan, dat uit de eenvoud en de deemoed opgroeit en versterkt. Wie dat niet kan, of niet wil, is met de anderen gans reddeloos verloren. —

Zouden de mensen zo geholpen worden, als zij het vragen in het uur van gevaar en nood, dan zou alles weer snel vergeten zijn, zodra de schrik slechts van hen is weggenomen. Zonder scrupules zouden zij weer met hun onverstand kritiserend in plaats van overwegend inzetten, en zulks is bij de redding niet meer toegelaten! De tijd is nu voorbij.

Tijdverspilling van zulke aard als tot dusver is voor de toekomst geheel onmogelijk, omdat het bestaan van dit

werelddeel naar zijn einde toe te ijlen heeft. Het betekent voortaan voor iedere mensengeest: het één of het ander! Redding uit de zelfgeschapen verstrikkingen of de ondergang daarin! De keuze is vrij, maar ze kan niet eruit geschoven worden, maar moeten *dadelijk* getroffen worden. De gevolgen echter van het besluit zijn bepaald en onherroepelijk! Een aarzeling is zo goed als keuze naar de ondergang! Alles wordt uitgedoofd tot op het werkelijke goede, dat tot inzicht kan komen, waaronder het heden goed denkende *niet* thuishoort!

Als in bevrijding van een grote druk zullen de geredden dan herademen en uitjubelen, nadat het weerzinwekkende, onzuivere duister met zijn hem graag aanhangende schepselen door de zwaardslagen van het Licht eindelijk daarheen moeten zinken, waar het thuishoort!

Dan zal de aarde eindelijk rein van alle besmette gedachten, ongerept opstaan, en vrede voor alle mensen opbloeien!

De antichrist.

Mensen! Wanneer het uur komt, waarin volgens de Goddelijke Wil de reiniging en de scheiding op de aarde moet plaatsvinden, let dan op de u voorspelde, deels bovenaardse tekenen *aan de hemel!*

Laat u dan niet misleiden door *die* mensen en ook kerken, die zich reeds lang aan de antichrist overgaven. Treurig is het, dat tot dusver niet eens de kerken wisten, *waar* ze deze antichrist moesten zoeken, die toch reeds zo lang midden onder alle mensen werkt. Een beetje waakzaamheid, en ze moesten het herkennen! Wie kan dan nog antichristelijker handelen dan diegenen, die *Christus zelfs* toenmaals hebben bestreden en ten laatste ook hebben vermoord! Wie zich kon erger en ook duidelijker als tegenstander van Christus tonen!

Het waren dragers en vertegenwoordigers van de aardse religie, voor wie de waarachtige leer van God in en door de Godszoon niet in hun eigen opbouw paste. De waarachtige Godsboodschap kon immers niet daarvoor passen, omdat de opbouw van de geestelijke aardse waardigheidsdragere in de eerste plaats op aardse invloed, op aardse macht en uitbreiding gericht was. Heel duidelijk bewezen zij daarmee, dat zij de dienaren van het menselijk verstand waren, dat alleen op aards weten, aardse macht gericht is en vijandig, hinderend tegenover alles staat, wat buiten het aardse begrip ligt! Daar God nu volledig buiten het aardse verstandelijke weten blijft, en ook het Geestelijke, zo is juist het verstand de enige werkelijke hinderpaal daarvoor! Het is door zijn aard daarom ook tegenstander van al het Goddelijke en al het Geestelijke! En daarom als logisch met hem alle mensen, die hun verstand als het bovenste en hoogste erkennen, alleen *daarop* proberen te bouwen!

De toenmalige dragers van de religie vreesden, invloed op het volk te verliezen door de opheldering van de Godszoon. *Dat* was, zoals heden iedereen weet, de overwegende reden voor de laster, die zij tegen Christus trachtten rond te strooien, en tenslotte ook voor de terechtstelling van de Godszoon. Zij sloegen hem als een godslasteraar aan het kruis, die door dezelfde God voor de opheldering gezonden werd, voor wiens dienaren zij zich uitgaven!

Zo weinig kenden zij in werkelijkheid *die* God en Diens Wil, van wie zij de mensen wilden doen geloven dat ze Hem dienden, tot wiens eer, deze aardse verdediging zij deze Godszoon, de Godsgezant, echter... vermoordden!

Het bleek als rampzalig gevolg daarvan, dat zij slaven van hun aardse verstand waren, welk alleen omwille van zijn invloed daarmee streed. Zij gaven zich als beulswerktuigen van de antichrist aan, voor wie zij in stilte in zichzelf een troon opgericht hadden. Want daarin vonden zij bevrediging van menselijke zwakheden, zoals eigendunk, hoogmoed, en hun ijdelheid.

Wie een nog duidelijker bewijs verwacht, die kan niet geholpen zijn; want ietwat tegengestelder tegen Christus, de Godszoon, en diens woorden is er niet! En antichrist betekent immers de strijder *tegen* Christus, tegen de mensverlossing door de Godsboodschap. Het aardse verstand dreef hen hiertoe! Juist dit is als giftig gewas van *Lucifer* voor hem een werktuig, dat voor de mensheid het gevaarlijkste geworden is! Daarom is eens het buitensporig te groot kweken van het menselijke verstand tot de erfzonde gegroeid voor de mensen! Daarachter staat echter Lucifer zelf als antichrist in eigen persoon! *Hij* is het, die zijn hoofd kon verheffen door de mensen! Hij, de enige werkelijk God-vijandige! Hij heeft zich de naam antichrist door zijn vijandige strijd tegen de Missie van de Godszoon verworven. Geen ander zou de kracht en de macht daartoe hebben gehad, om tot antichrist te worden.

En Lucifer bedient zich op de aarde in zijn strijd tegen de Godswil niet slechts van *één* mens, maar vrijwel van de gehele

mensheid, die hij daarmee ook het verderf door de uitwerking van de Goddelijke toorn toevoert! Wie *dat* niet begrijpen kan, het meest vanzelfsprekende, dat alleen *Lucifer zelf de antichrist* kon zijn, die het waagt, zich in strijd met God te plaatsen, die zal nooit mogelijk worden ietwat te begrijpen van al datgene, wat zich buiten het grofstoffelijke, dus het zuiver aardse afspeelt. Zo iemand moet zich heden al verloren zijn.

En zoals het toenmaals was, zo *is het heden nog!* Zelfs veel erger. Ook heden zullen vele vertegenwoordigers van de religie gans verbitterd willen strijden, om de tot dusver doorgevoerde aardse verstandsregels in de tempels en de kerken te behouden.

Juist dit menselijke verstand dat al het edelere aanvoelen beperkt is een van de gevaarlijkste van de teeltgewassen van Lucifer, die hij onder de mensheid kon strooien. Alle slaven van het verstand echter zijn in werkelijkheid *dienaren van Lucifer*, die medeplichtigheid zijn aan de ontzettende instorting, die daardoor nu over de mensheid moet komen!

Omdat nu geen mens de antichrist achter het verstand zocht, was zijn angstwekkende uitbreiding alleen des te gemakkelijker! Lucifer triomfeerde; want daarmee sloot hij de mensheid af van elk begrijpen van al datgene, wat buiten het grofstoffelijke ligt. Van het *eigenlijke leven!* Van de plaats, waar eerst de voeling met het Geestelijke inzet, dat naar de nabijheid van God voert!

Hij zette daarmee zijn voet op deze aarde als de heer van de aarde en van het grootste gedeelte van de mensheid!

Daar was het ook niet te verwonderen, dat hij tot aan de altaren kon doordringen en aardse religievertegenwoordigers ook van christelijke kerken hem ten offer moesten vallen. Ook zij verwachtten immers de antichrist eerst voor het aangekondigde Gericht. De grote openbaring in de Bijbel bleef daarin zoals vele andere tot dusver nog onbegrepen.

De openbaring zegt, dat deze antichrist voor het Gericht *zijn hoofd zal verheffen!* Maar niet, dat hij eerst komt! Wanneer daarin uitgedrukt wordt, dat hij zijn hoofd verheft, dan toont

het toch, dat hij er al daar moet zijn, niet echter, dat hij eerst nog komt. *Hij zal het hoogtepunt van zijn heerschappij hebben* kort voor het Gericht, dat zou daarmee gezegd moeten worden!

Jullie, die nog niet geestelijk doof en blind geworden zijn, hoort deze waarschuwendende roep! Geeft u de moeite, *zelf* eens heel ernstig na te denken; want dat wordt van u voortaan verlangd! Blijven jullie daarin nog verder gemakzuchtig, geven jullie u zelf als verloren!

Wanneer men van het nest van een giftige slang de hem bedekkende beschutting wegneemt en deze daardoor plotseling blootgelegd herkent, dan zal zij vanzelfsprekend tegen deze roekeloze hand zoeken op te springen, om te bijten,

Niets anders hier. De zich ontdekt ziende antichrist zal door zijn dienaren snel tegenspreken, bij de ontmaskering schreeuwen en al het mogelijke proberen, zich op de troon te behouden, die de mensheid hem gewillig aanbood. Dit alles kan hij echter alleen door degenen, die hem innerlijk vereren. Daarom let voortaan scherp op uw omgeving, wanneer de strijd begint! Juist aan het geschreeuw zullen jullie hen des te zekerder herkennen, iedereen, die aan hem behoort! Want zij zullen *wederom* als reeds eerder voortgaan in de angst voor een reine waarheid, in de vijandschap!

De antichrist zal opnieuw proberen, zijn invloed op de aarde krampachtig vast te houden. Let op zijn onzakelijkheid bij de afweer en bij het aangrijpen; want opnieuw zal hij alleen maar lasterlijk, verdacht makend werken, omdat zijn aanhangers niets anders kunnen doen. Voor de Waarheid aan te treden en deze te weerleggen, is niet mogelijk.

Zo zullen dienaren van Lucifer ditmaal de Godsgezant als de antichrist willen aanduiden, als godslasteraar nauwkeurig zoals eens de *Godszoon*! En toch moet iedereen daarin slechts zwakke verdediging herkennen, die iedere logische juistheid ontbeert. Hoe kan men deze als de antichrist aanduiden, die Lucifer blootstelt, en zijn intriges aan de oppervlakte dwingt. Dat is alleen een nieuwe vorm daarvoor, dat men de *Godszoon* als *godslasteraar* voorstelde, alleen maar omdat zijn verklaring

niet met de mensenaanzichten overeenkwamen. Waar een dergelijk poging gebeurt, daar wordt opmerkzaam; want daarmee willen zulke mensen Lucifer alleen maar beschermen, om zijn heerschappij op de aarde rechttop te houden. Daar is een haard van het duister, ook wanneer de mensen uiterlijk een licht, aards gewaad plegen te dragen, ook wanneer zij dienaren van een kerk zijn.

Vergeet niet het gebeuren in de aardse tijd van de Godszoon, maar bedenkt, dat heden nog *dezelfde* antichrist met een nog veel grotere mensenaanhang zich inspant, de aardse heerschappij te behouden, de vernietiging te ontgaan, en verder de ware Godswil te verduisteren.

Let daarom opmerkzaam op alle tekenen, die toegezegd zijn! Het geldt voor iedere enkeling om de *laatste* beslissing. Redding of verderf! Want ditmaal is het Gods Wil, dat verloren zal gaan, wat zich nogmaals tegen Hem en Zijn bode waagt op te staan!

Iedere nalatigheid daarin wordt u nu tot het Gericht! — Niet boven een kerk zullen Godsteken staan, niet een geestelijke aardse waardigheidsdrager zal de aanwijzing dragen, dat hij Godsgezant is! Maar alleen Hij, die met deze tekenen onscheidbaar verbonden is, die ze daarom ook levend lichtgevend met zich draagt zoals eens de Godszoon, toen Hij op deze aarde verbleef. Het is het Kruis der Waarheid, levend stralend in Hem, en de Duif boven Hem! Zichtbaar wordend aan al diegenen, die daartoe begenadigd zijn, om geestelijke te zien, om de getuigenis daarvan af te leggen aan alle mensen op de aarde; want er zullen van hen onder alle volkeren zijn, die ditmaal mogen "zien", als laatste Genade van God! — — —

Nooit laten zich deze hoge tekenen van de Heilige Waarheid voorspiegelen. Dat brengt ook Lucifer niet klaar, die daarvoor moet vluchten, en nog minder een mens. Wie zich daarom nog tegen deze aanwijzing van God wil plaatsen, die plaatst zich voortaan tegen God als Godsvijand. Hij toont daarmee, dat hij niet een Godsdienaar is noch was, om het even, wat hij tot

dusver op aarde voorgegeven had om te zijn. Hij is een dienaar van Lucifer, van de antichrist, als slaaf van het verstand, die bij deze nu door Gods Wil in het Gericht vervalt!

Bewaart u, dat niet ook jullie daartoe behoren!

En het vervulde zich...!

Hoog sloegen de golven van de ongerechtigheid in de tijd van de farao's. Onzedelijkheid, misdaad vierden triomf, en de slavernij van Israël had het hoogtepunt bereikt.

Dan trad op deze aarde Abdruschin! De eerste schrede voor de redding van deze mensenzielen, die naar het Licht verlangend tegemoet wilden streven, was daarmee uit het Licht gedaan. De grote nood van de Joden had deze zo gelouterd, hun zielsvaardigheden waren in de kwellung van de onderdrukking zo teergevoelig ter ontwikkeling geraakt, dat zij onder de toenmalige mensen als de enigen voor de trillingen ontvankelijk werden, die uit de Lichte Hoogten in de diepte kwamen.

Deze trillingen waren en zijn nog altijd, maar geen mensen op de aarde, die ze op te nemen zich moeite gaven. Eerst had de meest kwellende nood na lange tijd de zielen van de slaaf gemaakte Joden zo geschud en losgemaakt, dat zij eindelijk de fijnere trillingen in het kosmos ook konden aanvoelen, en daarmee de wens naar Gods nabijheid tastend oprees, die ten laatste tot de innige opzwaai van vurige smeken zich verhief.

Bij deze vol verlangen hulpschreeuw naar het Licht bleef een wisselwerking ook niet uit. Zolang deze mensen gedachten en aanvoelen naar de aarde toe behielden, kon in de wisselwerking vanzelfsprekend ook niets anders op hen terugstromen. Nadat zij echter eindelijk hun blik omhoog naar het Licht richtten, in ernstig, werkelijk deemoedig willen, daar kon ook in wisselwerking alleen maar de stroom van het Licht sterker in de zielen vloeien. De noodschreeuw van het lijdende volk was daarmee gehoord. De Redder kwam!

Hij kwam in de vervulling van de Goddelijke Wil, waarvan hij uitgegaan is. Daarom blijft het ook een onafwendbare Wet,

dat overal waarheen hij treedt, vijandschap *moet* ontstaan op die plaatsen, waar ietwat *tegen* de rechtvaardige Godswil staat, echter de reinste vrede en het geluk, waar de rechtvaardigheid in *daadwerkelijke* zin een deel van het leven vormt.

Omdat Abdruschin toen zoals thans de levende Godswil in zich draagt, van waaruit de Wetten in de Schepping gaan, omdat Hij de mens geworden Goddelijke Wil *is*, daarom kan Hij door Zijn bestaan reeds alle einduitwerkingen van de geestelijke Wetten in de Schepping in werking stellen.

De triggering zal zich daarbij voor iedere afzonderlijke mens zoals voor hele volkeren altijd zo ontwikkelen, zoals het het einde van deze telkens zelfgekozen weg bevat, dus nauwkeurig de aard overeenkomend, waarop ze al vrijwillig een richting ingesteld hadden. Neigt zij naar de duisternis, dan zal gans onvermijdelijk ook de afschuw volgen, naar het Licht te streven echter brengt het geluk en vreugde. En wanneer de weg naar dit doel ook nog zo ver voor alle mensenzielen ligt, dat zij wanen, tijd, veel tijd te hebben voor een laatste, onherroepelijke beslissing... treedt Abdruschin als een deel van de levende Godswil onder hen, dan wordt zelfwerkend zonder enige overgang het einde van alle wegen snel aangetrokken als natuurlijke Wet, en daarin ligt het laatste Gericht!

Het einde versnelt door Abdruschins uitstralende magnetische macht naar het losmaken, zodat de mensenziel haar weg niet zoals tot dusver kan vervolgen, maar dadelijk moet ontvangen als vruchten, wat zij heeft gezaaid en ook de werken van alle zielen vallen daarbij in het Gericht. Zij bloeien op, zodra zij volgens de Godswil zijn, of storten in elkaar, wanneer zij *niet* met Hem in volle harmonie zijn. Daartoe behoren *alle* ondernemingen, met de familie en het huwelijk te beginnen tot en met de beroepswerkzaamheid, zij het nu in de ambacht, industrie, in de handel, economische- of staatszaken, om het even, het valt dadelijk onder het snelle losmaken van de geestelijke Wetten, volgens de Goddelijke Rechtvaardigheid. De mens kan niets daaraan tegen houden of verschuiven, niets

bedekken of omhullen. Moet machteloos over zich laten heengaan, wat het *ware* recht eist, ook wanneer dit niet volgens zijn aardse zienswijzen verschijnt!

De mens geworden Goddelijke Wil is als een levend contact, dat de ontstekende vonk van een losmaken laat ontstaan, daar waar Hij altijd in Zijn aards zijn de mens zoals het hele volk beroert. Zijn bestaan dwingt de afrekening erbij, en overall moet het zich tot beslissing dringen, de laatste, die aan al het bestaande nog mogelijk is.

Zo wordt Hij het Gericht, waarheen Hij komt, zonder daarbij zelf te hoeven oordelen. Hij is door zijn afkomst als een zelfwerkende sleutel voor het afsluiten van elke gebeurtenissen, het zwaard, dat zich slechts in de wereld te plaatsen heeft, opdat iedereen en ook alles zich daaraan zou scheiden! —

Daar het onrecht van de Egyptenaren toenmaals in het lijden van het Joodse volk tot omhoog naar het Licht schreeuwde, ging Abdruschin de klacht volgend de Godszoon vooraf, om aan de Egyptenaren het Gericht te brengen, opdat het volk der Joden vrij zou worden, om, door de kwelling gelouterd, eens de roeping te vervullen, die het als het toenmaals rijpste volk dan de Godszoon zou opnemen, zodra de tijd daartoe gekomen was! —

Zo kwam als vorst van het machtigste van de buurvölkeren van de Egyptenaren de voor het Godsgericht Gezondene op de aarde. Als vorst der Arabieren droeg Hij de naam Abdruschin. Dit is in de zin synoniem met: Zoon van de Heilige Geest.

In het paleis van de farao ging Hij dikwijls in en uit en bracht daardoor gans alleen het losmaken van de geestelijke Wetten voor het hele volk. Slechts daardoor was het mogelijk, dat ook Mozes destijds alle straffen kon aankondigen, die zich *snel* vervulden! Deze vervulling kwam door Abdruschin, die als een stuk van de levende Godswil gelijkmakende Gerechtigheid op aarde moest brengen in het zelfwerkende losmaken van de geestelijke Wetten, waarvan het gevolg zich ook in het grofstoffelijke toont.

Zo werd het Egyptische volk in zijn ongerechtigheid en onzedelijkheid hard geslagen en beoordeeld door de Godswil, en het volk der Joden daarbij vrij tot opstijging voor de vervulling van de roeping, in zijn kring met aangroeiende rijpheid een bodem voor te bereiden voor de ontvangst van de Godszoon op de aarde.

Het was het begin van een ring die geweldige gebeurtenissen bevatte, en die zich met de wederkomst van Abdruschin op deze aarde moet sluiten! Aan de mensheid was daarmee de opstijgingsmogelijkheid naar onvermoede Hoogten in de hand gelegd. —

Abdruschin had zich in deze toenmalige tijd onder andere ook een hoogontwikkeld volk onderworpen, van Indische afstamming. Onder deze was een ziener, aan wie juist door de aanwezigheid van Abdruschin hoge openbaringen konden worden. De opdracht van de ziener zou nu zijn geweest deze openbaringen bekend te maken, daar zij zouden de mensen geholpen hebben, gemakkelijker en sneller geestelijk opwaarts te komen. Hij echter trok zich in plaats daarvan gans in zichzelf terug, leefde afgesloten van de medemensen en verwerkte zijn buitengewoon weten slechts alleen voor zichzelf, zoals het ook heden nog zeer velen doen. Ook heden trekken zich wetende of wetend geworden in de meeste gevallen ofwel in zichzelf terug, of sluiten zich zelfs af van alle mensen, zoals het enigszins toegelaten is, omdat zij vrezen, niet begrepen of zelfs bespot te worden. Dikwijls ook, om hun weten voor zichzelf te genieten en daarin te zwelgen.

Dergelijk gedrag is echter *verkeerd*. Wie een groter weten ontvangt, moet dit doorgeven, om anderen daarmee te helpen; want ook voor hem zelf werd het een geschenk. Hij kon het niet verwerven. Namelijk ontvangst van openbaringen verplicht. Gewoonlijk echter bazuinen slechts de geringe zieners alles in de wereld, wat generlei waarde voor anderen heeft, en schaden hiermede degenen, die werkelijk tot wetende geworden zijn, omdat men deze dan vanaf het begin in dezelfde pot werpt en hen geen waarde toekent. Ook om deze redenen zwijgen veel van de wetende, die anders zouden spreken.

Zo faalde ook deze ziener van de toenmalige tijd voor zijn eigenlijke opdracht. Hij was erbij, toen men het aardsterfelijke omhulsel van Abdruschin in het graf werd geplaatst. Toen echter kwam het krachtig over hem, en met hoogste ingeving beitelde hij op een grote steen in de grafkamer het hele gebeuren, vertrekkend van Abdruschins Oorsprong uit het Goddelijke, Zijn taken tijdens zijn wereldrondtrekken tot de hereniging met het Goddelijke en Zijn eindopdracht. Het neerschrijven in de steen omvat ook de huidige tijd met alle gebeurtenissen.

De grafsteen van Abdruschin, heden aan de blikken van nieuwsgierige mensen nog verborgen, draagt ook één zelfde teken, dat de grafsteen heeft, die de beenderen bedekt, die de Godszoon op aarde droeg. De openbaring van dit feit voor mensenogen blijft nog aan een uur van aardse vervulling voorbehouden. Doch is de tijd daarvoor niet ver. —

— — —

De aanvang van de ring begon te trillen. Het gebeuren rolde af. Als bekroning kwam de Godszoon voor het gewilde heil van de mensheid en de hele Schepping op de aarde.

Doch de mensen namen dit heil niet op. Met het begin van aards welbehagen steeg ook geestige nalatigheid weer op, die alle fijnheid van het aanvoelen innam, en bij de volgende aflevering de menselijke hoogmoed woekeren liet, die als verstikkende doornstruikgewas zich altijd dichter om de mensenziel legde, ze afsnijddend van alle trillingen, die uit Lichte Hoogten naar beneden kwamen.

Zo vond de Boodschap uit het Licht door de Godszoon slechts weinig weerklank in de opnieuw zo vernauwde en beperkte mensenzielen. De grote Lichtbrenger werd als voor hen ongemakkelijk vermoord. —

In deze tijd was ook aan de Indische ziener uit Abdruschins aardse tijdperk de gelegenheid gegeven, zijn toenmalig falen goed te maken. Uit genade werd hij weer aards geboren als één

der drie Koningen uit het Morgenland, Caspar, die de ster herkenden en het kind opzochten. Daardoor ontving hij de mogelijkheid het noodlot af te lossen, dat hij zich door zijn zwijgen gedurende Abdruschins tijd opgeladen had; omdat Abdruschins Missie in nauwste samenhang met de Opdracht van de Godszoon staat. Maar ook hier faalde hij wederom met de andere twee Koningen. Hun opdracht moest niet alleen zijn, naar Bethlehem te reizen, om het kind *eens* geschenken aan te bieden en dan weer te verdwijnen. Ze waren gekozen en bestemd, in het herkennen van de Godszoon *altijd* ter zijde te staan, om Hem zijn aardse loopbaan in alle rein *aardse* dingen te vergemakkelijken! Gedurende zijn *gans* aards bestaan. Ze moesten Hem met hun macht en hun rijkdom *aards* steunen. Voor dit doel *gans* alleen waren zij in hun omstandigheden geboren, vóór de geboorte al daartoe bestemd, en dan met helderzien begenadigd, opdat zij gemakkelijk konden vervullen, wat zij voorheen hadden gevraagd.

Zij echter faalden daarin, en onder hen ook de vroegere ziener voor de tweede maal. —

De hoge Boodschap van de Godszoon uit de Waarheid, toen al niet goed begrepen werd, door de latere geestelijke leiders echter altijd meer verminkt en veelvoudig verkeerd uitgelegd, ging de reine glans verloren. Duisternis verspreidde zich weer over alle mensheid, over alle landen. —

Ongehinderd echter trilde groeiend deze open ring en bracht daarmee ook de wereld het uur altijd nabij, waar in de terugkomst van de mens geworden Goddelijke Wil ook het onvermijdelijke afsluiten van deze ring moet plaatsvinden. Het einde wordt nu met de aanvang verbonden. Daarin ligt echter losmaking en afrekening van alle gebeurtenissen! Het brengt de grote wereldwending!

Wereldwending! Dringend nodig, opdat de wereld niet door de menselijke verkeerde eigenwaan volkomen naar het verderf toegedreven wordt. En Abdruschin kwam wederom op deze aarde, om de ring te sluiten, alle geestelijke Wetten in werking te stellen, die door de verkeerde wil van de mensen erg

verknoopt zijn, en daarmee te vervullen, wat reeds sedert duizenden jaren beloofd werd, waarschuwend, manend:

"Het Gericht!"

Geduldig wachtte Hij, aan de mensen hun verkeerde werken opmerkelijk vervolgend, veel ervan in zichzelf belevend, wederom vijandschap opwekkend daar, waar ietwat niet in samenklank stond met de Goddelijke Wil, en vrede brengend daar, waar juiste instelling ten opzichte van Godswil was. Hij wachtte, tot de roep van God Hem bereikte voor het begin.

En daar het donker zich ondertussen reeds in alles ingedrongen had, wat door de menselijke werkzaamheid ontstaan was, zo was er voor Hem overwegend alleen lijden en uitzichtloze strijd, zolang hij gebonden bleef en zijn macht nog niet mocht ontvouwen. De uitstralingen in Hem waren dicht omhuld, opdat zij niet te vroeg de sterke triggers brachten, die tot het Wereldgericht behoren. Eerst met het uur, die de wereldwending bracht, mochten langzaam, beetje bij beetje, de omhulsels van Hem vallen.

Tot die tijd kon Hij echter het Woord der Waarheid nog eens verkondigen, onvervormd, zoals het de Godszoon reeds bracht, opdat de werkelijk ernstig naar het Licht zoekende de gelegenheid ontvangen, zichzelf bij het Gericht te redden, want welke mensenzielen werkelijk ernstig naar de Waarheid zoeken, zich naar *geestelijke* opstijging smachten, niet slechts aards onder het voorwendsel van geestelijk zoeken, die zullen ook in dit Woord der Waarheid hun reddinganker vinden! Voor alle anderen echter is het niet gegeven. Zij blijven blind en doof daarvoor als een Wet van besliste wisselwerking; want zij hebben de redding niet verdiend. Zij zijn immers ook in het generzijdse na de aardse dood blind en doof, ondanks zij moeten leven.

Om op het begin van deze ring van gebeurtenissen te wijzen, die zich met deze wereldwending moet sluiten, gaf Hij aan de mensheid nu weer het Godswoord der Waarheid onder Zijn

toenmalige naam Abdruschin! Het geldt op degenen, die in het tijdig herkennen het Gericht nog overleven.

Een aanwijzing voor vergemakkelijking van latere overzichten! Begrip hiervan komt tot de mensen *na* de reiniging, wanneer de verwarrende en verkeerde zielen uitgeschakeld zijn, voor alle anderen echter de opstijging in vernieuwd opbloeien begint. —

En plotseling was het uur van de Vervulling van de Belofte voor de grote wereldwende daar! Schijnbaar onverwachts, zoals het toen in Egypte was. Slechts de daarbij betrokkenen wisten ervan, terwijl de mensheid rustig sliep. Grote dingen hebben zich ermee voorbereid, en Abdruschin trad na de lange aardse leertijd in de zending, die Hem de mensheid als de Mensenzoon tegenoverstelt, aan wie beloofd is dat de mensheid zich tot Hem zal wenden! *Aan* Hem; want zoals reeds verklaard, *is* Hij het Gericht, maar Hij oordeelt niet. —

Hoewel ook tot en met de wereldwende op de aarde sterk gehinderd door dichte omhulsels, zo werkte Abdruschin toch reeds tijdens zijn leertijd, de geestelijke Wetten in werking stellend, weliswaar zwak, altijd slechts daar, waar Hij *persoonlijk* in aanraking kwam, echter toch volstrekt, in individuele mensen, zoals bij hun werken, ook daardoor zelfwerkend, doch onpersoonlijk straffend of lonend al dat, wat Hem daarbij tegemoetkwam, slechts door zijn Zijn alleen! Deze levende Natuurwet liet zich niet gans aan haar uitwerking verhinderen. Wat ongezond en verkeerd was, kon door Hem niet gezond of juist oogsten geven, de huichelarij of het schijnheilige zelfbedrog, waarin zo menige mensen zeer dikwijls leven, had dan natuurlijk ook geen nut te verwachten, maar steeds alleen maar schade in de onverstoorbare losmaking van de wisselwerkingen.

Het was echter ook weer vanzelfsprekend dat de ijdele mensen in het zware gebrek van hun zelfkennis daarbij niet rechtvaardige terugwerkingen van hun *eigen* innerlijk leven zagen, maar alleen de uitwendige gebeurtenissen als van Abdruschin uitgaand wilden laten gelden, en Hem dus

bevochten, beschimpten en verdachten, wat de eerste helft van zijn aardse weg dikwijls moest bedrukken. Dan echter bracht Hij de Schepping het Gericht!

Als Koning Imanuel in het heelal, als Parzival voor de Oergeschapene en in het geestelijke Rijk, ten laatste als Mensenzoon voor de grofstoffelijkheid op deze planeet aarde. Driedelig in één, gelijktijdig werkend als een Goddelijk Mysterie. Een verloop, die door ontwikkelde mensengeesten niet begrepen kan worden, waarin echter Oergeschapene reeds aandeel hebben; want ook zij zijn in staat hier op de aarde te werken, terwijl zij gelijktijdig boven in de Graalburcht hun dienst vervullen.

Met de wereldwende vielen de hinderende omhulsels af van Abdruschin. De uitwerking werd daardoor tot ongekende macht, die Abdruschin voortaan bewust kan en moet uitzenden in de richtingen, die Hem door Gods Wil uitgestippeld zijn, om al ongezonde te vernietigen, en daarmee gezonde van de schadelijke druk te bevrijden, die het neerhaalt en aan de vrije opstijging naar het Licht tegemoet hinderde.

Zo zal eindelijk het veel verlangde Godsrijk op de aarde opstaan, dat aan de rechtvaardigen ooit beloofd werd als het millennium. Het zal afgedwongen worden met de bovenaards en bovenmenselijk geweld, dat aan de Godgezondene ter vervulling van de Belofte meegegeven is!

En opnieuw kreeg de Indische ziener, later koning Caspar uit het Morgenland, de gelegenheid, het tweevoudige falen nu af te lossen. Het werd hem als laatste mogelijkheid toegestaan, deze keer weliswaar niet aards, zo toch geestelijk mee te werken aan het laatste gebeuren.

En nu werd *iedere* belofte vervuld, onweerstaanbaar, onherroepelijk, zoals het in de bestemming van God ligt! Geen één daarvan blijft open; want de ring begint zich langzaam reeds te sluiten! En met het deel Abdruschin-Parzival verbindt zich voortaan in het aardlichaam zelf ook nog Zijn Goddelijk Deel, zodat nu in deze grofstoffelijkheid ontstaat Imanuel, die aan de hele mensheid al beloofd was door Jesaja de profeet!

Dat de mensen probeerden, de Belofte van Imanuel de Mensenzoon als één zijnde met de Belofte van Jezus, de Godszoon voor te stellen, toont slechts de ontoereikendheid van het menselijk begrip, zelfs tegenover de duidelijkste en ondubbelzinnigste neerschrijven van de Bijbel. Wanneer reeds de fout zou kunnen worden gemaakt, het begrip van de benamingen Godszoon en Mensenzoon als één te willen beschouwen, omdat men daarin niet juist gevonden heeft, en de gelovigen te vreesachtig waren, om de gedachte aan twee personen daarbij te vatten, dan moest toch de duidelijke aanwijzing door twee heel verschillende namen in de Beloften op twee personen beslist laten besluiten. Gelukkig daarom alle mensen, die in het laatste uur in zichzelf nog tot de kennis kunnen komen!

Amen!

SLOTWOORD.

Abdruschin heeft nu Zijn Boodschap
aan de mensheid voltooid. In Hem
ontstond na de voltooiing nu de
Godgezonde Mensenzoon

IMANUEL

die door de Godszoon Jezus Zelf beloofd
werd aan de mensheid voor het Gericht
en voor de verlossing, nadat oude
profeten reeds op Hem gewezen hadden.
Hij draagt de tekens van Zijn hoge
Zending: het levende Kruis der
Waarheid, stralend uit Hem, en de
Goddelijke Duif boven Hem, zoals ze
de Godszoon gedragen heeft.

Mensheid, ontwaak uit de slaap van
jouw geest!

AANHANGSEL.

DE TIEN GEBODEN VAN GOD.

Het eerste Gebod.

Ik ben de Heer, jouw God! Gij zult geen andere goden hebben naast mij!

Wie deze woorden juist kan lezen, die zal daarin wel reeds het oordeel van velen zien, die op dit voornaamste van alle geboden geen acht slaan.

"Gij zult geen andere goden hebben!" Zo menigeen stelt zich onder deze woorden veel te weinig voor. Hij heeft het zich te gemakkelijk gemaakt! Onder de afgodendienaren denkt hij weliswaar in de eerste plaats alleen aan die mensen, die voor een reeks houten beelden knielen, waarvan elk afzonderlijk een bepaalde god voorstelt, denkt hij misschien ook aan duivelaanbidders en dergelijke afgedwaalden, aan wie hij in het beste geval medelijdend gedenkt, doch denkt hij daarbij niet aan zichzelf. Kijkt eens rustig naar uzelf aan en onderzoekt u, of jullie misschien toch daartoe behoren!

De ene heeft een kind, dat hem werkelijk boven alles gaat, voor wie hij ieder offer zou kunnen brengen, en waarvoor hij al het andere vergeet. De andere stelt aards genot ver boven alles, en zou ook ten laatste met de beste wil zelfs niet in staat zijn, dit genot om eender wat op te geven, wanneer een dergelijke vereiste aan hem zou aantreden, die hem de vrije beslissing toestond. Een derde houdt weer van het geld, een vierde van macht, een vijfde van een vrouw, een andere van aardse onderscheiding en allen weer in dit alles ten laatste alleen maar... van zichzelf!

Dat is afgodendienst in de meest ware zin. Daarvoor waarschuwt het eerste Gebod! Verbiedt hem! En wee degene, die

het niet letterlijk opvolgt! Het wreekt zich deze overtreding dadelijk daarmee, dat zulk een mens steeds aardgebonden moet blijven, wanneer hij overgaat naar het fijnstoffelijke rijk. In werkelijkheid heeft hij zich echter zelf alleen aan de aarde gebonden door de hang aan ietwat, dat op aarde is! Hij wordt daardoor van verdere opstijgen afgehouden, verliest de hem daarvoor toegestane tijd en loopt gevaar, niet op tijd uit het fijnstoffelijke rijk weg te komen door een opstanding daaruit naar het Lichte Rijk van de vrije Geesten. Dan wordt hij meegesleurd in de onvermijdelijke ontbinding van al het stoffelijke, die tot reiniging dient voor *hun* opstanding en voor hun opnieuw vormen. Dat is echter de mensenziel fijnstoffelijke en geestelijker dood van al het persoonlijk bewust-geworden-zijn, en daarmee ook vernietiging van zijn vorm evenals van zijn naam voor de eeuwigheid!

Tegen dit verschrikkelijke ding moet de navolging van het Gebod beschermen! Het is het voornaamste Gebod, omdat het voor de mens het meest nodige blijft! Hij neigt helaas veel te gemakkelijk ertoe, zich aan de een of andere sterke neiging over te geven, die hem ten laatste tot slaaf maakt! Wat hij echter tot een neiging laat worden, maakt hij daarmee tot een gouden kalf, dat hij op de opperste plaats zet, en daarmee ook tot afgodsbeeld of afgod naast zijn God, zelfs zeer dikwijls nog *boven* Hem!

Van deze "neigingen" zijn er helaas maar al te veel, die de mens voor zichzelf gevormd heeft, en die hij zich in de grootste zorgeloosheid graag eigen maakt! De neiging is de voorliefde voor iets aards, zoals ik reeds hebt gezegd. Er zijn er van deze natuurlijk nog veel meer. Wie zich echter een neiging eigen maakt, die "hangt", zoals het woord juist weergeeft. Hij hangt daardoor aan het grofstoffelijke, wanneer hij in het generzijdse komt voor zijn verdere ontwikkeling, en kan zich daarvan niet gemakkelijk weer losmaken, wordt dus geremd, teruggehouden! Men kan het ook vloek noemen, die op hem blijft drukken. Het gebeuren is hetzelfde, om het even, hoe het woordelijk tot uitdrukking komt.

Stelt hij echter in zijn aardse bestaan God boven alles, niet alleen in zijn voorstelling of alleen woordelijk, maar in het aanvoelen, dus waar en echt, in eerbiedige liefde, die hem bindt als aan een neiging, dan zal hij door deze binding in de gelijke uitwerking dadelijk verder naar boven streven, wanneer hij in het generzijdse komt; want de verering en de liefde voor God neemt hij mee, ze houden en dragen hem ten laatste tot in Zijn nabijheid, in het Paradijs, de Oerschepping, het verblijf van de reine, van alle lasten vrij geworden geesten, wier binding alleen naar Gods lichte Waarheid voert!

Let daarom streng op de naleving van dit Gebod. Daardoor worden jullie van *vele* lotslagen van ongunstige aard bewaard, om deze af te lossen zou u niet meer genoeg tijd kunnen overblijven!

Het tweede Gebod.

Gij zult de naam van de Heer, jouw God niet misbruiken!

De naam wekt en verzamelt in de mens het begrip! Wie een naam onteert en het waagt, hem waardeloos te maken, die maakt daarmee het begrip waardeloos! Dat dit zij in gedachte te allen tijde!

Dit duidelijke Gebod des Heer wordt echter van alle tien Geboden het minst geëerbiedigd, dus het meest overtreden. Duizendvoudig zijn de manieren van die veronachtzamingen. Wanneer de mens ook waant, dat vele overtredingen daarvan geheel onschuldig zijn, alleen lichte zegswijzen, dan blijft het niettemin een overtreding van dit streng gegeven Gebod! Juist deze duizendvoudige ogenschijnlijk alleen onschuldige veronachtzamingen zijn het, die de Heilige Godsnaam en daarmee het Godsbegrip, dat met de naam altijd nauw

verbonden is, omlaag halen, het voor de mensen, ja reeds voor de kinderen van Zijn Heiligheid beroven, Zijn Onaantastbaarheid bezoedelen door het alledaags maken, door het omlaag halen in algemene zegswijze! De mensen schrikken er niet voor terug, zich daarbij in het belachelijke te begeven. Ik wil niet één van de vele toespraken aanhalen; want daarvoor is de naam veel te hoog en verheven! Maar elke mens behoeft ook slechts één dag eens daarop te letten, dan zal hij wel ontsteld worden over de ongehoorde opeenhoping van de overtredingen van het tweede gebod door mensen van beide geslachten, bij groot en klein, tot de kinderen toe, die nauwelijks in staat zijn, reeds een goede zin te vormen. Want zoals de ouden zongen, sjilpen de jongen! Daarom is juist het neerhalen van God dikwijls met het eerste, wat de jeugd leert in de slechts schijnbaar zo onschuldige Godswetovertradingen!

De uitwerking ervan is echter de ergste van alle overtredingen! Hij heeft zich werkelijk verwoestend verspreid onder de gehele mensheid, niet alleen bij de Christenen, ook onder de Mohammedanen, onder Joden en Boeddhisten, overal hoort men hetzelfde tot verveling toe! Wat kan de naam "God" voor de mens dan nog betekenen! Hij is ontwaard, wordt niet eens zo gewaardeerd als de kleinste van alle munten! Veel erger dan een afgedragen kledingstuk. En deze anders zo schrander-zijn-willende mens van de aarde denkt dat het onschuldig is, zondigt daarin meer dan honderd maal op één dag! Waar blijft het overleg! Waar de kleinste opwelling van het aanvoelen! Ook jullie zijn volledig afgestompt daartegen, hoort het rustig aan, wanneer het heiligste van alle begrippen zo in de modder van het alledaagse getreden wordt! Vergist u echter niet! De schuldenlast in het generzijds is daarmee zonder erbarmen verzwaaard voor één ieder, die erin gezondigd heeft! En het is niet zo gemakkelijk, juist dit af te lossen, omdat het zo verlopemde slechte gevolgen met zich meebrengt, die zich moeten wreken tot in het derde en het vierde geslacht, wanneer niet in deze rij geslachten eens een mens is, die daarin tot inzicht komt en aan dit boos gebruik een halt plaatst.

Tracht daarom deze schade brengende gewoonte in de uw vertrouwde kringen te bestrijden. Van alle dingen echter snijdt vooreerst uw eigen karma-draden door met alle in u nog voorhanden energie, opdat de schuldenlast niet groter wordt, dan hij daarin reeds is. Geloof niet aan een gemakkelijke aflossing, omdat jullie u tot dusver daarbij zelfs niets boos hebt gedacht! De schade is daarom nauwkeurig hetzelfde! En de zonde tegen het Gebod blijft beslist bestaan! Jullie hebben het immers nauwkeurig gekend. Als jullie u om over deze draagwijdte niet duidelijk hebben juist ingespannen, dan is dat *uw* schuld! Het kan u daarom ook niets in vermindering gebracht worden! Luistert en handelt, opdat jullie in staat zijn nog op aarde veel af te lossen.

Schrikwekkend is anders het moeras, dat u opwacht, wanneer jullie in het generzijdse komen, en dat zich hinderend in de weg naar het opstijgen legt.

Maar niet alleen de enkeling, maar ook de overheden toonden openlijk hun weerstand tegen dit Gebod en ook tegen het Godswoord vele eeuwen aldoor, doordat ze dwangmatig van de mensen eden verlangen, ze gewelddadig tot de overtreding dwongen, onder afdreiging van zware aardse straffen, wanneer ze het verlangen niet voldeden. De generzijdse straf echter is veel zwaarder, en ze valt op al diegenen, die de eed verlangden, niet op diegenen, die hem onder de dwang moesten afleggen. Ook Christus heeft nog eens uitdrukkelijk gezegd: "Uw woord zij ja of neen, want wat meer is, dat is van den boze!"

En de overheden hadden toch de macht aan het ja of het neen het doorslaggevend gewicht te geven, doordat ze het bij bedrog voor het gerecht evenzo straffen, als de meened! Daarmee konden ze de waarde van de woorden voor het gerecht op die trede verhogen, die zij voor een oordeel behoeften. Het was niet nodig, daarom mensen tot de overtreding van het Gebod van God dwangmatig te leiden! Nu wordt hen daarvoor hun oordeel in het generzijdse. Scherper, strenger, dan ze ooit van de wisselwerking spottend aangenomen hadden. Daarvoor is er geen ontkomen!

Nog kwalijker echter bedreven het de kerken en hun vertegenwoordigers, die onder Godsaanroepingen hun medemens en aan de ergste folteringen onderwierpen, en hen ten laatste weer onder Godsaanroepingen verbrandden, wanneer ze tevoren niet reeds onder hun kwellingen bezweken waren. De aan allen welbekende en om zijn wreedheid beruchte Romeinse keizer Nero was met zijn Christenenmartelingen niet zo slecht, niet zo verdoemenswaard als de katholieke kerk met haar buitengewoon zonderegister tegenover de Godswetten! Ten eerste heeft hij lang niet zo veel vermoord en gemarteld, en ten tweede niet onder zo huichelachtige Godsaanroepingen, die op deze wijze tot de grootste godslasteringen geteld moet worden, die gepleegd worden door een mens mogelijk zijn!

Het is van geen nut, wanneer deze zelfde kerken heden dat veroordelen, wat toenmaals helaas al te lang door hen misdaan werd; want ze hebben het niet vrijwillig nagelaten!

En heden nog bedrijft men het niet veel anders in wederzijdse, alleen maar meer stillere vijandigheid en in een andere modernere vorm! Ook hierin is met de tijd alleen zijn *vorm* veranderd, niet de levende kern! En deze kern alleen, die men zo graag verbergt, telt voor het Godsgericht, nooit de uiterlijke vorm!

En deze huidige, slechts schijnbaar onschuldige vorm werd geboren uit dezelfde onnoemelijke hoogmoed van geest der vertegenwoordigers van *alle* kerken, als voorheen. En waar niet verdoemelijke hoogmoed is, zo bevindt zich een lege eigenwaan, die op de aardse macht van de kerken steunt. Deze ondeugden leiden vaak genoeg tot de meest onwaardige vijandschappen, die nog verweven worden met de aardse berekeningen voor de uitbreiding van invloed, zo niet zelfs tot het verlangen van een grote politieke betekenis.

En dit alles met de naam "God" op hun lippen, zodat ik nogmaals evenals de Godszoon zou willen uitroepen: "Jullie hebben door uw doen de Huizen Mijns Vaders die *u* tot eren moeten zijn tot moordenaarskuilen bestempeld! Dienaren van

Godswoord noemen jullie u, maar jullie zijn dienaren van uw hoogmoed geworden!"

Iedere katholiek meent voor God veel beter te zijn dan een protestant, zonder dat daarvoor een oorzaak voorhanden is, iedere protestant echter denkt meer te weten, verder ontwikkeld en *daardoor* dichter bij zijn God te zijn dan de katholieke! En dat zijn allen, die beweren, Christus aanhangers te zijn, zich naar Zijn Woord te vormen.

Dwazen zijn beide partijen, die zich op ietwat steunen, dat voor Gods Wil in het geheel niet telt! Juist deze allen zondigen veel meer tegen het tweede Gebod van God dan aanhangers van andere religies; want ze misbruiken de naam van God niet alleen met woorden, maar ook door de daad, met hun hele manier van leven, zelfs in hun zogenaamde Godsdienst. Ze geven ieder denkende en goed waarnemende alleen maar een afschrikwekkend voorbeeld van inhoudsloze vormen, van holle gedachten. Juist in de grenzeloze eigenwaan, zichzelf en hun omgeving te willen doen geloven, de anders gelovende vooraan reeds een plaats in de hemel te bezitten, schenden ze aan het diepste een Godbegrip! Het uiterlijke van de kerkelijke gebruiken, een doop en zoveel andere, dat doet het niet! De innerlijke mens alleen heeft zich voor het Gericht te plaatsen! Dat zult u merken, jullie hoogmoedigen, aan wie reeds verkondigd is, dat ze op de dag van het Gericht trots op zichzelf ingebeeld zullen optrekken, met vaandels, en pronkende gewaden, om vreugdevol hun loon te halen. Maar ze bereiken nooit het Rijk van de Geest aan de voet van Godstroon, omdat ze het loon zullen krijgen, dat hun toekomt, voordat ze daar aankomen. Een ijskoude wind zal hen wegvagen als kaf, dat geen waarde heeft; want het ontbreekt hun aan de reine deemoed *in zichzelf* en de ware liefde tot de naaste!

Zij zijn door hun aard de ergste misbruikers van de naam "God", de scherpste overtreders van het tweede Gebod!

Zij allen dienden Lucifer, niet God! En hoonden daarmee alle Geboden van God! Van het eerste tot het laatste!

Overwegend echter dit tweede, waar deze overtreding hier de zwartste bezoedeling is van het Godsbegrip in de naam!

Hoedt u ervoor, voortaan nog lichtvaardig aan dit Gebod voorbij te gaan! Let van nu af aan scherp op uzelf en uw omgeving! Bedenkt, dat wanneer jullie negen geboden trouw vervullen, en er één niet in acht nemen, zo zijn jullie *toch* ten laatste verloren! Wanneer een Gebod door God gegeven wordt, zo ligt daarin reeds het bewijs, dat het niet lichtvaardig opgenomen mag worden, dat het vervuld moet worden in onverbiddelijke noodwendigheid! Anders zou het u nooit gegeven zijn.

Waagt niet te bidden, wanneer jullie niet met uw ganse ziel in de woorden mee te trillen in staat zijn, en hoedt u ervoor, als gedachteloze praters tegenover uw God voor te stellen; want jullie zouden daarmee schuldig zijn aan een misbruik van de naam van God voor Hem. Overleg het u nauwkeurig, voordat jullie Hem om ietwat vragen, of het dringend nodig is! Verstrikt u niet in vormgebeden, die opdreunen op bepaalde tijden een slechte gewoonte geworden is in *alle* religies uitoefeningen. Dit is niet alleen misbruik, maar lasteren van Gods naam! In vreugde of nood blijft vurig aanvoelen zonder woorden veel meer waard dan duizend woordgebeden, ook wanneer dit aanvoelen slechts een klein gedeelte van een ogenblik duurt. Want zulk aanvoelen is dan altijd echt, en geen huichelarij! Daarom ook nooit misbruik van het begrip God. Het is een *heilig* ogenblik, wanneer de mensengeest zich smekend of dankend voor de Treden van de Troon van God wil werpen! Dat mag nooit tot een gewoonte gesnater worden! Ook niet door dienaren van een kerk!

De mens, die het klaarspeelt, de naam God bij alle mogelijke en onmogelijke alledaagse gelegenheden te gebruiken, heeft nooit het kleinste vermoeden van het Godsbegrip gehad! Hij is een dier, echter geen mens! Want als mensengeest *moet* hij de bekwaamheid bezitten, een Godsvermoeden in zich aan te voelen, ook wanneer het slechts eens in zijn aardse leven zij! Maar die ene keer alleen zou genoeg zijn, om hem iedere lust

tot het lichtvaardig overtreden van het tweede Gebod beslist te ontnemen! Hij zal dan eeuwig de behoefte in zich dragen, de naam "God" alleen knielend uit te spreken in de hoogste reinheid van zijn gehele innerlijk!

Wie dit niet heeft, is ver verwijderd, ook maar het Godswoord waard te zijn, en hoeveel te minder nog in het Gods Rijk te komen! Van Zijn gelukzalige nabijheid te genieten! Om deze reden is het ook verboden, een *beeltenis* van God de Vader te vervaardigen volgens de menselijke opvatting! Elke poging daarin moet slechts tot een jammerlijke verkleining leiden, daar noch de mensengeest noch de mensenhand daartoe bekwaam is, ook maar het kleinste deel van de werkelijkheid visionair te schouwen en daarvan in een beeld aards vast te houden! Het grootste kunstwerk daarin zou slechts kunnen een diepe verlaging betekenen. Een oog gans alleen duidt in zijn onuitsprekelijk stralen alles aan. Zo verheven is de voor u onvatbare grootheid, die jullie in het woord "God" samenvat, en die jullie dikwijls in lichtzinnige vermetelheid waagt te bezigen, als de meest gebruikelijke van alle lege en gedachteloze spreekwijzen te gebruiken! Jullie zullen rekenschap moeten geven over uw doen!

Het derde Gebod.

Gij zult de zondag heilig houden!

Wie neemt zich de moeite, een Gebod diep te doorvoelen. Ziet men de kinderen, en de volwassenen, hoe ze lichtvaardig gewend zijn om te gaan met de Geboden van hun God, dan zou kunnen, zou moeten ieder ernstig denkend mens een afgrijzen opkomen. De Geboden worden op school geleerd en oppervlakkig besproken. De mens is blij, als hij de woordelijke

inhoud in zich opgenomen heeft en daarover enigermate uitleg kan geven, zolang het gevaar voor hem bestaat, dat hij daarover ondervraagd wordt. Treedt hij dan van de school uit in het werkelijke leven, dan is ook deze woordelijke inhoud spoedig vergeten, en daarmee ook de zin. Het beste bewijs daarvoor, dat het hem in het geheel niet werkelijk geïnteresseerd heeft, wat zijn Heer en God van hem verlangt. Maar Hij *verlangt* niet eens daarmee ietwat, maar *geeft* in liefde aan alle mensen, wat ze dringend behoeven! Het zal immers vanuit het Licht opgemerkt worden, hoezeer de mensen zich verdwaalden. Zo wees God hun als een opvoeder trouw de weg, die hen naar het eeuwige bestaan in het Lichte Rijk van de Geest voert, dus naar hun geluk. Terwijl het niet naleven tot het menselijk ongeluk en verderf moet leiden! Juist daarom is het eigenlijk niet juist, wanneer men van *geboden* spreekt. Het zijn veeleer zeer goed gemeente raadgevingen, die tonen de juiste weg door het stoffelijke, die te leren kennen de wens van de mensengeesten zelf geweest is. Maar ook deze zo mooie gedachte heeft geen inwerking op de mens. Hij heeft zich letterlijk veel te sterk in zijn eigen gedachtegangen vastgebeten, en wil niets anders zien of horen buiten datgene, wat hij voor zichzelf heeft opgebouwd aan opvattingen, die hij met zijn kleine aardse weten timmeren liet. Hij voelt het niet, hoe het stoffelijke hem steeds verder, altijd verder draagt tot aan de grens, waar voor hem ten laatste maal 't een of 't ander staat, als *die* beslissing, die nu doorslaggevend blijft voor zijn gehele zijn, volgens welke hij zijn zo gekozen weg tot het einde moet gaan, zonder daarvan nog eens terug te kunnen keren. Ook wanneer hij ten laatste nog inzicht komt. Het wordt dan te laat en draagt er alleen er maar toe bij, de kwelling voor hem te vergroten.

Om hier te helpen, dat hij ondanks de dwalingen nog *tijdig* tot inzicht zou kunnen komen, gaf God de mensen het *derde* Gebod, de raad, de zondag heilig te houden! Bij het vervullen van dit Gebod zou ieder mens in het tijdsverloop reeds beetje bij beetje het verlangen opkomen, naar het Licht te streven, en

met dit verlangen zou ten laatste ook nog de weg zijn getoond, die hem omhoog zou brengen naar de vervulling van zijn wensen, die altijd sterker wordend zich tot een gebed verdichten. Dan zou de mens heden bij de wereldwending *anders* daar gestaan hebben! Begeesterd, *rijp* voor *dat* Rijk, dat nu moet komen.

Zo luistert *jullie* en handelt, opdat de vervulling van het Gebod u de weg bereidt. Gij moet de zondag heiligen! *Gij!* Het staat heel duidelijk in de woorden, dat *gij* aan de zondag de wijding moet geven, hem *voor jouzelf heilig* moet maken! De zondag is een rustdag, dus wanneer *gij* uitrust van het werk, dat *jou* uw weg op de aarde oplegt. *Gij* geeft de zondag, de uitrustdag echter geen wijding, wanneer *gij* daarbij alleen maar uw lichaam wil verzorgen. Ook niet, wanneer *gij* verstrooiing zoekt bij spel, drank of dans. De rustdag moet *gij* ertoe leiden, dat *ge* in rust een keer stilhoudt in uw denken en aanvoelen, uw tot zoverre aards leven overkijkt, voor alles altijd de achter liggende werkdagen van de *laatste* week, en daaruit nuttige aanwending voor uw toekomst trekt. Zes dagen kan men altijd overzien, wat langer duurt, wordt gemakkelijk vergeten. Het blijft daarbij niet uit, dat uw aanvoelen langzaam hoger zweeft en *gij* tot een zoeker naar de Waarheid wordt. Bent *gij* eerst werkelijk een zoeker, wordt *ge* ook een weg getoond. En hoe *gij* hier op aarde een nieuwe, *je* tot hiertoe onbekende weg slechts onderzoekend doortrekt, speurend, zo moet *gij* ook op de voor *jou* nieuwe geestelijke wegen, die zich voor *jou* ontsluiten, zorgvuldig schrede voor schrede zetten, om altijd vaste bodem onder *jouw* voeten te houden. Niet springen mag *jij*, want dan het gevaar van het neerstorten meer gegeven is. Door dergelijk denken en aanvoelen in de zondagen van uw aardse bestaan zult *gij* nooit ietwat verliezen, maar alleen maar winnen.

Met naar de kerk gaan heiligt niemand een zondag, als hij niet gelijktijdig dan in de rusttijd erover wil nadenken, wat hij daar hoorde, om het goed in zich op te nemen en ernaar te leven. Een priester kan *je* *jouw* dag niet heiligen, wanneer *gij*

het niet vanuit joulself doet. Weegt altijd weer af, of de eigenlijke betekenis van het Godswoord met jouw daden geheel in overeenstemming staat. Op *die* wijze wordt de zondag dan door jou geheiligd; want hij heeft door rustige bezinning *die* inhoud gekregen, voor datgene doel hij ingesteld werd. Iedere zondag wordt zo een mijlpaal op uw weg, die aan de dagen van jouw grofstoffelijke werkzaamheid terugwerkend ook *die* waarde verleent, die deze voor het rijpen van jouw ziel moeten hebben. Ze zijn dan niet vergeefs geleefd en gij komt voortdurend voorwaarts. Heiligen betekent niet verspillen. Zodra u dit verzuimt, verzuimt gij jouw tijd, die jou om te rijpen toegelaten was, en na de wereldwending, die thans haar stralen langzaam om u heen sluit, is nog slechts een korte tijd gegeven, om het verzuimde in te halen, vooropgesteld, dat jullie daarbij de ganse kracht gebruiken, die u nog blijft. Heiligt daarom de zondag! Zij het in uw huis of beter nog in de natuur, die u daartoe helpt, in het denken en aanvoelen waakzaam te worden! Vervult daarmee het Gebod van de Heer. Het is in *uw voordeel!*

Het vierde Gebod.

Gij zult vader en moeder eren!

Dit Gebod liet God aan de mensheid eens door Mozes geven. Onuitsprekelijke zielenstrijd echter heeft het teweeggebracht. Hoe menig kind, hoe menige volwassenen hebben zwaar geworsteld, om niet op de meest grove wijze juist tegen dit Gebod in strijd te handelen. Hoe kan een kind zijn vader eren, die zich tot een dronkenschap verlaagt, of een moeder, die voor de vader en het hele gezin door haar grillen, door haar ongebreideld temperament, gebrek aan zelfbeheersing en zo vele anderen die uren erg verbittert, en een opkomen van een

rustiger stemming geheel onmogelijk maakt! Kan een kind zijn ouders eren, wanneer het hoort, dat zij elkaar hevig uitschelden, bedriegen, of zelfs nog slaan? Zo menig echtelijk voorval maakte het Gebod voor de kinderen dikwijls tot een kwelling, bracht de onmogelijkheden van de vervulling. Het zou tenslotte toch maar huichelarij zijn, zodra een kind zou willen beweren, zijn moeder nog te eren, wanneer deze zich tegenover vreemden veel vriendelijker gedraagt dan jegens haar eigen man, de vader van het kind. Wanneer het bij haar de neiging tot oppervlakkigheid opmerkt, ze ziet zinken in de belachelijkste ijdelheid tot willoze slavin van elke modedwaasheid zinken ziet, die zich zo dikwijls met het begrip van een ernstig, verheven moederschap niet meer verenigen laat, die alle schoonheid en verhevenheid van de moederlijke waardigheid berooft, ... waarop zal een kind dan nog vrijwillig verering voor zijn moeder kunnen vinden? Wat ligt reeds in het ene woord: "moeder"! Wat eist het echter ook! Een kind, dat nog niet mee bedorven is, *moet* onbewust in zichzelf voelen, dat een mens met een rijpe, ernstige geest nooit zal kunnen besluiten, zijn grofstoffelijke lichaam alleen terwille van de mode te ontbloten. Hoe kan de moeder dan voor het kind heilig blijven! De natuurlijke verering zinkt impulsief omlaag tot de lege vorm van een plicht uit gewoonte, of afhankelijk van de opvoeding tot vanzelfsprekende gezelschapsbeleefdheid, dus tot huichelarij, waaraan elke verheffing van de ziel ontbreekt. Juist *die* verheffing die warm leven in zich bevat! Die voor een kind onontbeerlijk is en hem bij het opgroeien en de intrede in het leven als een veilig schild begeleidt, beschermt bij aanvechtingen van allerlei aard, en die hem innerlijk een sterk oord tot toevlucht blijft, als hij eens in eender welke twijfel komt. Tot op de hoge leeftijd! Het woord "moeder" of "vader" zou te allen tijde een warm, innig gevoel moeten opwekken, waaruit het beeld in zijn volle reinheid *waardig* voor de ziel treedt, waarschuwend of instemmend, als leidende ster in zijn gehele aardse bestaan!

En welk een schat wordt ieder kind nu ontnomen, wanneer het zijn vader of zijn moeder *niet* met heel zijn ziel *kan* eren!

Toch is voor deze zielskwellingen wederom alleen een verkeerde opvatting van de mensen tegenover het Gebod de oorzaak. Verkeerd was de tot dusverre mening, die de betekenis beperkte en eenzijdig liet worden, terwijl toch niets eenzijdig kan zijn, wat God heeft gezonden. Maar nog verkeerder was het, dat men dit Gebod misvormde, door het naar de menselijke maatstaven te willen verbeteren, duidelijker nog gevormd door een toevoeging: "Gij zult *jouw* vader en *jouw* moeder eren"! Daardoor werd het persoonlijk. Dit moest tot dwalingen leiden; want het Gebod betekent in zijn juiste vorm alleen: "Gij zult vader en moeder eren!"

Het gaat dus niet om afzonderlijke, bepaalde personen, van wie de *aard van tevoren* niet vastgesteld en voorzien kan worden. Zoiets onzinnigs komt in de goddelijke Wetten nooit voor. God verlangt in geen geval, ietwat te eren, dat niet ook beslist verdient geëerd te worden!

Dit Gebod omvat integendeel in plaats van het persoonlijke een *begrip* van het vaderschap en het moederschap. Het richt zich dus niet in de eerste plaats tot de kinderen, maar tot de *ouders* zelf, eist van *hen*, vaderschap en moederschap in ere te houden! Het Gebod legt de ouders de onvoorwaardelijke plicht op, zich van hun hoge taak volkomen steeds bewust te zijn, en daarmee ook de daarin liggende verantwoordelijkheid voor ogen te houden.

In het generzijdse en in het Licht leeft men niet met woorden, maar in begrippen.

Om die reden komt het voor, dat bij de weergave in de woorden gemakkelijk een beperking van deze begrippen zich voordoet, zoals het in dit geval zichtbaar wordt. Maar wee degenen, die dit Gebod niet geacht hebben, zich niet de moeite deden, het op de juiste wijze te herkennen. Het geldt niet als verontschuldiging, dat het tot dusver zo vaak alleen verkeerd uitgelegd en verkeerd aangevoeld werd. De gevolgen van een niet naleving van het Gebod deden zich reeds gelden bij de

verwekking en bij de intrede van de ziel. Heel anders zou het op deze aarde zijn, wanneer door de mensen het diep ingrijpende Gebod begrepen en vervuld zou zijn. Heel andere zielen konden dan tot de incarnatie komen, voor wie het niet mogelijk was, een verval van zedelijkheid en van moraal in zulk een graad toe te laten, als het heden is! Ziet alleen het moorden, ziet het woeste dansen, ziet de orgiën, waarin heden alles wil toenemen. Als het ware als bekroning van de triomf der zwoele stromingen van het duister. En ziet de niet-begrijpende gelijkmoedigheid, waarmee men de neergang als ietwat dat juist is of reeds steeds geweest aanneemt en het zelfs bevordert.

Waar is de mens, die zich moeite doet, om de Wil van God juist te herkennen, die probeert, omhoogzwaaiend de omvangrijke grootheid te begrijpen, in plaats van altijd en altijd weer deze grote wil eigenzinnig in de armzalige beperking van de aardse hersenen te persen, die hij tot de tempel van het verstand maakte. Hij drukt daarmee zelf de blik naar de bodem als een slaaf, die in ketenen loopt, in plaats van hem met vreugdeglans verwijdend opwaarts te verheffen, om de straal van het besef te ontmoeten.

Zien jullie dan niet, hoe armzalig u zich opstelt in *elke* opvatting van alles, wat uit het Licht u toekomt! Zijn het nu Geboden, de verkondigingen, de Boodschap van Christus, of ook de gehele Schepping! Niets willen jullie zien, niets herkennen! Jullie proberen immers niet echt, ietwat *werkelijk* te begrijpen! Jullie nemen het niet zo, zoals het is, maar spant u krampachtig in, altijd alles weer om te vormen in de lagere opvattingen, waaraan jullie u sedert duizenden jaren overgegeven hebben. Maakt u toch eindelijk vrij van deze overleveringen. De kracht daarvoor staat u immers ter beschikking. Ieder ogenblik. En zonder dat jullie offers moet brengen. Maar met *één ruk*, met *een* wilsdaad moet het van u afgeworpen zijn! Zonder daarvan ietwat graag willend achter te houden. Zodra jullie een *overgang* proberen te zoeken, komen jullie nooit van het tot dusverre vrij, maar het trekt u

altijd weer hardnekkig terug. Gemakkelijk kan het alleen voor u zijn, wanneer jullie met *één* snede al het oude scheiden, en zodoende zonder oude last voor het nieuwe treden. Alleen dan gaat de poort voor u open, anders blijft hij vast gesloten. En dat behoeft alleen een werkelijk ernstig willen. Het is het gebeuren van een ogenblik. Nauwkeurig als het ontwaken uit de slaap. Wanneer u daarbij niet dadelijk van uw slaappleats u verheft, worden jullie weer moe, en de vreugde voor het nieuwe dagelijks werk verslapt, wanneer het niet gans verloren gaat.

Gij zult vader en moeder eren! Dit maakt u nu tot een heilig Gebod. Brengt het vaderschap en het moederschap tot eer! Wie weet dan heden nog, welk een grote waardigheid daarin ligt. En welk een macht, om de mensheid te veredelen! Daarover zouden de mensen zich eens duidelijk moeten zijn, die zich hier op aarde met elkaar verbinden, dan zou ook elk huwelijk werkelijk een huwelijk zijn, in het Geestelijke verankerd! En alle vaders, en moeders volgens de Goddelijke Wetten *achtenswaardig!*

Voor kinderen wordt dit Gebod echter door hun ouders heilig en levend. Ze zullen in het geheel niet anders kunnen, dan hun vader en hun moeder vanuit de ziel te eren, om het even, hoe deze kinderen zelf geaard zijn. Ze zullen door het feit van de aard van hun ouders reeds gedwongen zijn. En wee dan *die* kinderen, die het Gebod niet volledig vervullen. Er zou zich een zwaar karma op hen leggen; want de reden daarvoor is dan ook volledig gegeven. Maar het opvolgen wordt in de wisselwerking weldra tot vanzelfsprekendheid, tot vreugde, tot behoefte! Daarom gaat heen en acht de Goddelijke Geboden ernstiger dan tot dusver! Dat wil zeggen, neemt in acht en vervult ze! Opdat jullie gelukkig zullen worden!

Het vijfde Gebod.

Gij zult niet doden!

Sla maar op jouw borst, o mens, en prijs luid, dat gij geen moordenaar bent! Want doden is immers vermoorden, en volgens jouw overtuiging hebt gij het Gebod des Heren nooit overtreden. Trots kunt gij voor Hem verschijnen, en zonder vrees en angst het opslaan juist van deze bladzijde van jouw levensboek hoopvol tegemoet zien.

Hebt gij daarbij echter eens bedacht, dat er voor u ook een *verstikken* is, en dat *verstikken* gelijkbetekenend is met doden?

Er ligt daarin geen verschil. Gij maakt het alleen in uw uitdrukkingswijze, in jouw taal; want het Gebod zegt niet eenzijdig: Gij zult geen grofstoffelijk aards leven doden! Maar groot omvattend en kort: Gij zult niet doden!

Een vader had bijvoorbeeld een zoon. De vader werd gedreven door de kleine aardse eerzucht, dat zijn zoon moest studeren, tot elke prijs. In deze zoon echter rustten gaven, die hem drongen, anders te doen, waarbij het studeren hem in het geheel niet van nut kon zijn. Dus was het heel natuurlijk, dat de zoon voor deze opgedrongen studie geen lust in zich bespeurde, ook niet in staat was de kracht vrolijk op te brengen. Gehoorzaam verrichtte de zoon. Hij spande zich in ten koste van zijn gezondheid, de wil van zijn vader te vervullen. Omdat het echter tegen de natuur van de zoon was, tegen de gaven, die hij in zich droeg, was het heel vanzelfsprekend, dat zijn lichaam ook daaronder leed. Ik wil dit geval hier niet verder volgen, dat zich in het aardse zijn zo veelvuldig herhaalt, dat het zou tot in het honderdduizend gaan en nog meer. Onweerlegbaar is het echter, dat de vader hier in deze zoon door zijn eerzucht of halsstarrigheid ietwat trachtte te verstikken, wat de zoon ter ontwikkeling op de aarde meegegeven was! In vele gevallen gelukt het ook, het werkelijke te verstikken, omdat de ontwikkeling in de latere tijd dan nauwelijks nog mogelijk is, omdat de gezonde

hoofdkracht daarvoor op de gunstigste tijd gebroken werd, lichtvaardig verspild aan dingen die vreemd aan de natuur van de knaap waren.

De vader zondigde nu daarmee zwaar tegen het Gebod: Gij zult niet doden! Gans afgezien ervan, dat hij met zijn doen ietwat aan de mensen onthield, wat hun wellicht zeer van nut had kunnen worden door de knaap! Maar hij moet bedenken, dat de knaap wel geestelijk verwant met hem of de moeder is of kan zijn, desondanks voor de Schepper echter een eigen persoonlijkheid blijft, die *verplicht* is, de gaven te ontwikkelen, die hij op de aarde meekreeg, voor zijn eigen bestwil. Misschien was hem daarmee door Gods Genade zelfs ook toegestaan, een zwaar karma af te lossen, doordat hij het één of ander moest uitvinden, wat de mensheid in bepaalde zin groot nut zou brengen! Zwaar legt zich deze schuld een verhindering nog zeer speciaal op de vader of de moeder, die hun kleine aardse opvattingen boven de grote lotsdraden stelden, en daarmee hun macht van ouderschap misbruikten.

Niet anders is het, wanneer ouders in staat zijn bij het huwelijk van hun kinderen de kleinzielige aardse berekeningen van hun verstand te laten overheersen. Hoe dikwijls wordt daarbij een edelste gevoel van hun kind meedogenloos verstikt, waardoor aan het kind weliswaar de aardse zorgeloosheid, echter daarbij ook het zielsongeluk meegegeven wordt, dat ingrijpender voor het bestaan van het kind blijft dan al het geld en aardse bezit.

Natuurlijk moeten niet iedere droom of wens van een kind door de ouders toegegeven worden. Dat zou geen vervulling zijn van hun ouderplicht. Maar het ernstig onderzoek wordt vereist, dat nooit aards eenzijdig mag zijn! Juist dit onderzoek echter in *onzelfzuchtige* wijze wordt zelden of zelfs niet door de ouders aangewend. Zo zijn er gevallen van duizendvoudige aard. Het is niet nodig, dat ik meer daarover spreek. Denkt zelf erover na, opdat jullie niet tegen dit zo zwaarwegend Godswoord in het Gebod zondigt! Er zullen zich voor u onvermoede wegen daarbij openen!

Maar ook het kind kan bij de ouders verwachtingen verstikken, die gerechtvaardigd zijn! Wanneer het de gaven in zichzelf niet ontwikkelt, zoals het nodig is, om daarin grote dingen te bereiken, zodra de ouders hem tegemoetkomend de weg lieten kiezen, waar het om vroeg. Ook dan komt het tot afdoden van edele gevoelens bij zijn ouders, en hij heeft het Gebod op ruwe wijze overtreden!

Ook wanneer de mens op enigerlei wijze ware vriendschap teleurstelt, of vertrouwt, dat hem iemand schenkt. Hij doodt en verwondt daardoor in de ander ietwat, wat werkelijk leven bevat! Het is zondigen tegen het Godswoord: Gij zult niet doden! Brengt hem een boos lot, dat hij moet aflossen.

Jullie zien, dat alle Geboden alleen maar de beste vrienden voor de mensen zijn, om hen voor kwaad en voor leed trouw te behoeden! Daarom hebt ze lief en acht ze als een schat, welke te behoeden u alleen maar vreugde brengt!

Het zesde Gebod.

Gij zult niet echtbreken!

Alleen al het feit dat er nog een Gebod is, dat luidt: "Laat gij niet begeren, de vrouw van uw naaste!" bewijst, hoe weinig met dit zesde Gebod dat bedoeld is, wat de aardse wet daaromtrent bepaalt.

"Gij zult niet echtbreken" kan ook luiden: "Gij zult de vrede van een huwelijk niet verbreken!" Onder vrede verstaat men natuurlijk ook harmonie. Dat veroorzaakt tegelijkertijd, *hoe* een huwelijk werkelijk geaard moet zijn; want daar, waar niets te breken of te verstoren is, heeft het Gebod ook geen waarde, dat zich niet naar aardse opvattingen en bepalingen richt, maar naar de Goddelijke Wil.

Een huwelijk is dus alleen daar, waar harmonie en vrede heerst als ietwat vanzelfsprekend. Waar de een altijd alleen maar voor de ander tracht te leven en hem gelukkig te maken. Eenzijdigheid en de zo veel op verleidende, dodende verveling zijn daar bij voorbaat volledig en voor altijd uitgesloten, evenals het gevaarlijke verlangen naar verstrooiing of de inbeelding van het niet-begrepen-zijn! Het moordwerktuig voor elk geluk! Juist deze kwaden *kunnen* in het geheel niet opkomen in een echt huwelijk, waar de een werkelijk voor de andere leeft, omdat niet-willen-begrepen-zijn en ook het verlangen naar verstrooiing uitsluitend de gevolgen zijn van een uitgesproken zelfzucht, die alleen voor zichzelf tracht te leven, niet echter voor de ander!

Bij ware zielsliefde is echter het wederzijds blij zich opgeven ietwat gans vanzelfsprekend, en daarin is ook wisselwerkend een tekortkomen van een deel geheel uitgesloten. Vooropgesteld, dat ook de ontwikkelingsgraad van de zich verbindende geen te grote kloof vertoont!

Dat is een voorwaarde, die de Wet van de aantrekking van het gelijkgeaarde in het grote heelal vereist, die vervuld moet worden, wanneer het geluk volledig moet zijn.

Waar echter niet de vrede, niet de harmonie te vinden is, verdient het huwelijk niet huwelijk te worden genoemd; want dit is het dan ook niet, maar alleen een aardse gemeenschap, die als zodanig voor God geen waarde heeft, en daarom ook niet zegen kan brengen in *die* zin, zoals het bij een waar huwelijk is te verwachten.

Bij het zesde Gebod is dus een werkelijk huwelijk volgens de Godswil een strenge voorwaarde! Een ander is niet beschermd. Maar wee degene, die een *waar* huwelijk op de één of andere wijze waagt te verstoren! Want de triomf, die hij op aarde hier daarmee waant te hebben, verwacht hem fijnstoffelijk in een geheel andere gedaante! Vol ontzetting zou hij voor haar willen vluchten, wanneer hij moet overgaan naar het rijk, waar ze op hem wacht.

Een echtbreuk in de meest verstrekkende betekenis is het zelfs reeds daar, waar de poging gedaan wordt, twee zich werkelijk als ziel liefhebbende te scheiden, zoals ouders het zeer dikwijls doen, wanneer de ene of andere aardse omstandigheid daarbij niet volgens hun wens is! En wee ook de vrouw, wee een man, of nu jong of oud, die uit afgunst of uit flirten bewust onvrede brengen of zelfs onenigheid tussen een dergelijk paar! De reine liefde tussen twee mensen zou geheiligd zijn voor één ieder, moet hem eerbied inboezemen en achting, echter niet begeerte! Want het staat onder bescherming van de Wil van God!

Probeert een gevoel van een dergelijke onzuivere begeerte op te komen, dan draait de mens zich om en kijkt alleen met heldere blik onder *die* mensen, die zich nog bij niemand de ziel aangesloten hebben.

Zoekt hij met ernst en geduld, dan zal hij beslist ook een mens vinden, die bij hem past op de door God gewilde wijze, met wie hij dan ook gelukkig wordt, zonder eerst een schuld op zich te laden, die nooit een geluk kan brengen en verschaffen!

De grote fout van deze mensen is slechts dikwijls, dat ze een in het begin steeds op een zwakke gevoelsdruk na te volgen zich moeite geven, hem gewelddadig in zich houden, verzorgen door onnatuurlijke fantasieën, totdat hij versterkend ze vervult en pijnigend ook naar de zonde drijft! Duizenden mensengeesten zouden niet verloren behoeven te gaan, wanneer ze maar altijd op het *begin* daarin wilden letten, dat, waar niet de berekening van het verstand het schiep, uitsluitend een mensonwaardige flirt ontspringt, die wederom de oorsprong vindt in verderfelijke gewoonten van het aardse familie- en overwegend gezelschapsleven. Juist deze zijn immers dikwijls de zuivere huwelijksmarkten, niet schoner dan openlijke slavenhandel in het Oosten! Daarin ligt een broedplaats van kiemen voor de echtbreuk.

Jullie ouders, hoedt u, dat jullie niet tot de schuld van de echtbreuk vervallen naar uw kinderen, uit te verstandelijke berekening! Ontelbaren zijn reeds daarin verstrikt! Zij hebben veel nodig, om zich daarvan weer los te maken! Jullie

kinderen, weest voorzichtig, dat jullie niet vredeverstoorder tussen uw ouders worden, anders zijn jullie ook schuldig aan echtbreuk! Bedenkt goed dit. Jullie maken u anders tot vijand van uw God, en er zijn geen zulke vijanden, die niet in onuitsprekelijke kwellingen ten laatste aan de vernietiging ten prooi moeten vallen, zonder dat God een vinger daarvoor uitsteekt! Gij zult de vrede en de harmonie tussen twee mensen nooit verstoren.

Hamert jij dat in je hoofd, opdat het waarschuwend steeds voor jouw zielsogen staat. —

Het zevende Gebod.

Gij zult niet stelen!

Als één van de meest verachtelijke schepsels wordt de dief beschouwd. Een dief is iedereen, die een ander ietwat van diens eigendom afneemt, zonder diens wil!

Daarin ligt de verklaring. Om het Gebod ook juist op te volgen, heeft de mens niets meer te doen, dan altijd duidelijk te onderscheiden, wat aan de ander toebehoort! Dat is niet moeilijk, zal iedereen tegen zichzelf dadelijk zeggen. En daarmee heeft hij het reeds afgedaan. Zeker, het is niet moeilijk, zoals eigenlijk alle tien Geboden niet moeilijk op te volgen zijn, wanneer men maar werkelijk wil. Maar voorwaarde blijft daarbij toch altijd, dat de mens ze werkelijk kent. En *daaraan* ontbreekt het velen. Hebben jullie u om de opvolging eens juist overlegd, wat eigenlijk nu het eigendom van de ander is, waarvan gij hem niets mag afnemen?

Dat is zijn geld, de sieraden, de kleren, misschien ook huis en hof met vee en alles, wat daarbij behoort. Maar in het Gebod staat niet, dat het alleen grofstoffelijk aards bezit betreft! Er zijn immers waarden, die nog veel kostbaarder zijn! Tot een

mensen eigendom behoort ook nog zijn goede naam, het openlijk aanzien, zijn gedachten, zijn persoonlijke aard, en ook het vertrouwen, dat hij bij anderen geniet, zo niet van allen, dan toch tenminste bij deze of gene! Zijn we nu eens zo ver, dan zal bij menigeen de innerlijke trots reeds ietwat kleinmoediger tegenover het Gebod worden. Want vraag jezelf af: hebt gij nog nooit eens geprobeerd, misschien met goede bedoeling, het vertrouwen, dat een mens geniet, bij een ander door aanmaning tot voorzichtigheid te doen wankelen of gans te ondermijnen? Daarmee hebt gij degenen, wie dit vertrouwen gold, gans regelrecht bestolen! Want gij hebt het hem ontnomen! Of toch de poging daartoe gemaakt.

Bestolen hebt gij uw naaste ook, wanneer gij van zijn omstandigheden ietwat weet en geeft dit weten *zonder toestemming van de betrokkene* door. Gij kunt hieruit beseffen, hoe zwaar verstrikt in de mazen van de schuld al die mensen zijn, die uit zulke dingen een zaak proberen te maken of deze manier over het algemeen beroepsmatig bedrijven, als zogenaamde informatiebureau of dergelijks. De zelfverstrikkingen daarin trekken door alle vervolgvorschijningen van deze werkzaamheid van de voortdurende Godswetovertreedingen een zo geweldig net naar zich, dat deze mensen zich nooit meer kunnen losmaken en aan de verdoemenis prijsgegeven blijven; want zij zijn allen *zwaarder belast* dan grofstoffelijke inbrekers en dieven. Schuldig en net als helers zijn diegenen, die dergelijke "zakenmensen" in hun zondig bedrijf ondersteunen en bevorderen. Ieder oprecht en eerlijk denkend mens, om het even of particulier of zakenman, heeft het recht en de plicht, van iemand die naar hem met één of ander verlangen toetredende mens *onmiddellijk* opheldering en wanneer nodig bewijsstukken te eisen, waarop hij het met zichzelf eens kan worden, in hoeverre hij vertrouwend diens wensen kan vervullen. Al het andere is ongezonder en verwerpelijk.

De vervulling van dit Gebod heeft gelijktijdig nog de uitwerking, dat de aanvoeling meer en meer ontwaakt en de

bekwaamheden ervan ontwikkeld, vrij gelegd worden. De mens verkrijgt hiermee de juiste mensenkennis, die hij slechts uit gemakzucht verloren heeft. Hij verliest beetje bij beetje het dode, machinale, en wordt zelfs weer een levend mens. Er ontstaan werkelijke persoonlijkheden, terwijl het huidige gefokte mensendier moet verdwijnen.

Neemt de moeite, diep daarover na te denken en ziet toe, dat jullie niet toch op het einde op de bladzijden van uw schuldenboek juist dit Gebod veelvuldig overtreden vinden!

Het achste Gebod.

Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen jouw naaste!

Wanneer gij één van jouw medemensen overvalt en slaat, zodat hij wonden daarvan draagt, en hem wellicht ook nog berooft, dan weet gij, dat gij hem schade berokkend hebt en dat aardse straf ten deel valt. Gij denkt daarbij er nog niet aan, dat gij daarmee tegelijkertijd ook verwickeld bent in de daden van een wisselwerking, die niet aan willekeur onderworpen is, maar rechtvaardig zich in werking zet tot in de kleinste bewogenheden van de ziel, waarop gij geheel niet let, waarvoor gij helemaal geen aanvoeling hebt. En deze wisselwerking staat in generlei verband met de aardse straf, maar werkt gans onafhankelijk stil voor zichzelf, echter zo onontkoombaar voor de mensengeest, dat hij in de gehele Schepping geen plaats meer vindt, die hem kan beschermen en verbergen.

Wanneer jullie van zulk een ruwe daad van overval en gewelddadige verwonding horen, zijn jullie verontwaardigd. Lijden daaronder mensen, die u nabij staan, dan ook geschrokken en ontsteld! Daarentegen stoort het u echter

weinig, wanneer jullie hier en daar mee horen, dat een afwezige mens door een ander in een slecht daglicht geplaatst wordt door handige boosaardige woorden, zoals dikwijls ook alleen door zeer uitdrukkelijke gebaren, die meer vermoeden laten, dan met woorden kan worden uitgesproken.

Doch let op: een grofstoffelijke aanval is veel gemakkelijker goed te maken dan een aanval op de ziel, die door ondermijning van zijn goede naam heeft geleden.

Mijdt daarom al de struikrovers met de slechte reputatie als grofstoffelijke moordenaars!

Want ze zijn nauwkeurig zo schuldig en zeer dikwijls nog erger! Zo weinig medelijden hebben ze met de door henzelf opgejaagde zielen, zo weinig zal hun in het generzijdse dan de hand geboden worden tot hulp, wanneer ze daarom smeken! Koud en onbarmhartig is de rampzalige drang in hun innerlijke, om andere, hun dikwijls zelfs vreemde mensen naar beneden te halen, koude en onbarmhartigheid zal het tegen hen daarom op die plaats zijn, in honderdvoudige sterkte, die hen wacht, zodra ze hun aardse lichaam eenmaal moeten verlaten!

Zij blijven in het generzijdse de vogelvrijverklaarde en diep verachte zelfs door de rovers en de dieven; want een gemeenschappelijke, boosaardige en verachtelijke trek gaat door de hele soort, van een zogenaamde kletskaus aangevangen tot aan die verdorven schepsels, die niet schuwen, onder een zelf gewenste eed valse getuigenis af te leggen tegen een naaste, terwijl ze in vele dingen genoeg reden zouden hebben gehad om te danken!

Behandelt hen als giftig gebroed; want iets anders te zijn hebben ze niet verdiend.

Omdat de gehele mensheid het hoge, gemeenschappelijke doel volledig ontbreekt, om in het Rijk Gods te komen, daarom hebben ze elkaar niets te zeggen, wanneer ze eens met z'n tweeën of drieën bij elkaar zijn, en koesteren zo het praten over anderen tot een dierbaar geworden gewoonte, waarvan ze het erbarmelijke niet meer kunnen inzien, omdat het begrip

daarvoor in de voortdurende uitvoering volkomen verloren is gegaan.

Zij zullen in het generzijdse verder bij elkaar zitten, en hun lievelingsthema hulde brengen, totdat de toegestane tijd tot de laatste opstijgmogelijkheid voorbijging, die hun misschien nog redding had kunnen brengen, en ze meegezogen worden in de eeuwige ontbinding, waarin tot reiniging geraken alle grof- en fijnstoffelijke soorten van materie van *elk* gif, dat de mensengeesten in zich hebben gedragen, die niet waard zijn, een naam te behouden!

Het negende Gebod.

Laat gij niet begeren de vrouw van uw naaste!

Dit Gebod is streng en duidelijk onmiddellijk tegen de lichamelijk-dierlijke driften gericht, die de mens... helaas... dikwijls maar al te sterk opkomen laat, zodra hem daartoe gelegenheid geboden wordt!

Daar hebben we ook het hoofdpunt mee beroerd, dat de grootste valstrik vormt voor de mensen, waar bijna allen aan onderhevig zijn, zodra ze alleen maar met haar in aanraking komen: *de gelegenheid!*

De drift wordt uitsluitend opgewekt en geleid door de gedachten! De mens kan het zeer gemakkelijk aan zichzelf waarnemen, dat de drift zich niet beweegt, niet kan bewegen, wanneer de gedachten daartoe ontbreken! Hij is daarvan volkomen afhankelijk! Zonder uitzondering!

Zeg niet, dat ook de tastzin drift kan opwekken; want dat is verkeerd. Dat is maar een vergissing. De tastzin wekt alleen de gedachte op, en deze dan de drift! En om gedachten daarvoor op te wekken, is de zich voordoende gelegenheid het allersterkste hulpmiddel, wat de mensen moeten vrezen! Om

deze reden echter is het ook de grootste afweer en de grootste bescherming voor alle mensen van beide geslachten, wanneer de gelegenheid daartoe vermeden wordt! Het is het reddinganker in de huidige nood, tot de gehele mensheid in zichzelf zo versterkt zal zijn, dat ze als een gezonde vanzelfsprekendheid in staat is *de haard van zijn gedachten rein te houden*, wat heden helaas niet meer mogelijk wordt! Dan is een overtreden van dit Gebod gans beslist uitgesloten.

Veel stormen moeten tot dan over de mensheid reinigend heen razen, maar *dat* anker houdt, wanneer iedere strevende zich streng moeite doet, nooit gelegenheid te geven tot het verleidend alleen-zijn van het tweërlei geslacht!

Dat prentte één ieder zich met vlamme letters in; want het is niet zo gemakkelijk, zich van de overtreding op zielsvlak weer vrij te maken, omdat daarbij ook het andere deel in aanmerking komt! En voor het *gelijktijdig* opstijgen is slechts zelden een mogelijkheid.

"Laat gij niet begeren de vrouw van jouw naaste!" Daarmee is niet alleen een gehuwde vrouw bedoeld, maar het vrouwelijk geslacht in het algemeen! Dus ook de dochters! En omdat duidelijk gezegd wordt: "Laat gij niet *begeren*!" is uitsluitend de lichamelijke drift bedoeld, niet een eerlijk verwerven!

Een dwaling kan bij deze duidelijke woorden geheel niet zijn. Hier gaat het om de strenge Gods Wet tegen verleiding of verkrachting. Alsook om de bezoedeling door de gedachten van een heimelijk begeren! Reeds dit als het uitgangspunt van het volledige kwaad van een daad is overtreding van het Gebod, dat de straf door een karma naar zich trekt, wat zich op één of andere wijze onvermijdelijk af te lossen heeft, voordat de ziel weer vrij daarvan kan zijn. Soms is dit van de mensen vergissend als een kleinigheid beschouwde gebeuren zelfs doorslaggevend voor de aard van de eerstvolgende incarnatie op de aarde, of voor zijn toekomstig lot in *dit* aardse bestaan. Neemt daarom de macht van de gedachten niet te licht op, die natuurlijk ook de verantwoordelijkheid in gelijke mate aan de

hielen vasthecht! Jullie zijn aansprakelijk voor het lichtvaardigste denken; want dit richt in de fijnstoffelijke wereld reeds schade aan. *Die* wereld, die u na dit aardse leven moet opnemen.

Komt het begeren echter zelfs tot een verleiding, dus tot een grofstoffelijke daad, dan vreest de vergelding, wanneer jullie hem op aarde niet meer lichamenlijk en geestelijk kunnen goedmaken!

Zij de verleiding nu op een vleierigste aard, of in strenge eis plaats heeft, zij daardoor ook ten laatste een inwilliging van de vrouwelijke zijde nog verworven, de wisselwerking laat zich daardoor niet van de wijs brengen, ze is reeds begonnen bij de begeerte, en alle wijsheid, alle kunsten dragen tot de verscherping bij. De uiteindelijke inwilliging heft haar dan niet op!

Daarom weest op uw hoede, mijdt elke gelegenheid, en geeft u daarin aan geen zorgeloosheid toe! *Houdt in eerste plaats de haard van uw gedachten rein!* Dan zullen jullie dit Gebod nooit schenden!

Ook geldt het niet als verontschuldiging, wanneer een mens zichzelf zoekt wijs te maken, dat de waarschijnlijkheid van een huwelijk bestond! Want dat zou pas met recht de grofste onwaarheid gedacht zijn. Een huwelijk zonder zielsliefde is voor God niet geldig. Zielsliefde echter blijft de beste bescherming tegen de overtreding van het Gebod, omdat een werkelijk liefhebbende voor de geliefde ander steeds alleen het beste wil en daarom nooit onzuivere wensen of eisen kan stellen, waartegen het Gebod zich in de eerste plaats richt!

Het tiende Gebod.

Gij zult niet begeren jouw naasten zijn huis, hof, vee en alles, wat het zijne is!

Wie in eerlijke arbeid en eerlijke handel winst tracht te maken, die kan rustig bij de grote afrekening het afroepen van dit Gebod tegemoet wachten; want het zal aan hem voorbijgaan, zonder hem te treffen. Eigenlijk is het zo gemakkelijk, alle Geboden te vervullen, en toch... kijkt u maar alle mensen *goed* aan, spoedig zullen jullie tot het besef komen, dat ook dit voor de mensen eigenlijk geheel vanzelfsprekend in acht nemen van het Gebod... niet gebeurt, of maar zeer zelden, en dan niet met vreugde, maar slechts met veel moeite.

Als een onstilbaar verlangen raast het over alle mensen, of blank, geel, bruin, zwart of rood, hun andere medemens te benijden om datgene, wat hij zelf niet bezit. Nog beter echter uitgedrukt: alles hem te benijden! In deze afgunst rust ook reeds het verboden begeren! De overtreding van het Gebod is daarmee reeds voleindigd, en wordt tot de wortel van vele kwaden, dat de mens snel ten val laten komen, waaruit hij dikwijls nooit weer opstaat.

De doorsneemens waardeert zonderling genoeg zelden datgene, wat hij zijn eigendom noemt, maar altijd alleen dat, wat hij nog niet bezit. Het duister strooide ijverig de begeerten uit, en helaas gaven de mensenzielen zich al te gewillig over, om de vruchtbaarste bodem te verschaffen voor het treurige zaad. Zo werd mettertijd fundamenteel voor al het doen en drijven bij het grootste deel van de mensheid het begeren van het bezit van de andere. Met het eenvoudige wensen beginnende, door sluwheid, en overredingskunst zich verhogend tot een grenzeloze afgunst van voortdurende ontevredenheid en tot blinde haat.

Elke weg werd tot de bevrediging juist nog juist als erkent, wanneer hij niet al te openlijk tegenover de aardse wet stond. Gods Gebod blijft in de toenemende verwervingszucht niet in acht genomen! Iedereen geloofde werkelijk achtenswaardig te zijn, zolang hij door het aardse gerecht niet ter verantwoording werd geroepen. Dit te vermijden echter kostte hem niet veel moeite; want hij wende de grootste voorzichtigheid en de scherpste wijsheid van zijn verstand aan, wanneer het in zijn bedoeling lag, de medemensen op niets ontziende wijze te beschadigen, zodra het nodig werd, om zich goedkoop één of ander voordeel te verschaffen. Hij dacht er niet aan, dat hem juist dit in werkelijkheid veel duurder komt te staan dan alle aardse middelen uit te sluiten! De zogenaamde wijsheid werd de troef! Wijsheid volgens de *huidige* begrippen is evenwel op zich niets meer dan de bloei van een sluwheid, of een stijging ervan. Het blijft alleen merkwaardig, dat iedereen de sluwe mens wantrouwen toont, de verstandige echter achting! De *algemene grondinstelling* brengt deze ongerijmdheid hiervoor. De sluwe mens is een stumper in de kunst van een bevrediging van zijn begeerte, terwijl verstandelijk handige mensen daarin meesters zijn geworden. De stumper kan zijn willen niet in mooie vormen inkleden, en oogst daarvoor alleen maar meewarige verachting. De expert echter welt uit de zielen, die de gelijke hang huldigen, de afgunstigste bewondering tegemoet! Ook hierin afgunst, omdat op de bodem van de huidige mensheid zelfs bewondering van de gelijke aard niet zonder afgunst kan zijn. De mensen kennen deze sterke drijfveer van de vele wantoestanden niet, ze weten in het geheel niet meer, dat deze afgunst in velerlei gedaante hun ganse denken en hun doen op dit moment beheerst en leidt! Hij zetelt zowel in afzonderlijke mens als in gehele volkeren, bestuurt de staten, verwekt de oorlogen als ook de partijen, en eeuwige strijd, waar ook maar twee personen over ietwat te beraden hebben!

Waar blijft de gehoorzaamheid aan het tiende Gebod van God, zou men de staten *waarschuwend* willen toeroepen! In de

meest onbarmhartige begeerte streeft elk van de aardse staten alleen naar het bezit van de ander! Ze schrikken daarbij niet terug voor moord op een enkeling, ook niet voor massamoord, noch voor de slavernij van hele volkeren, alleen om zichzelf daarmee tot grootheid op te zwaaien. De mooie toespraken over zelfbehoud of zelfbescherming zijn slechts laffe uitvluchten, omdat ze zelf duidelijk voelen, dat ietwat gezegd moet worden, om deze enorme misdaden tegen de Geboden van God ietwat af te zwakken, te verontschuldigen!

Het helpt hen echter niets; want onverbiddelijk is de griffel, die de veronachtzaming van de Geboden van God in het boek van het wereldgebeuren graveert, onverbrekkelijk zijn de karmadraden, die zich daarbij aan iedere enkeling vastknopen, zodat ook de kleinste beweging van zijn denken en doen niet onafgelost verloren kan gaan!

Wie al deze draden kan overzien, die ziet, welk een vreselijk Gericht daardoor nu opgeroepen wordt! Verwarring en ineenstorting van het tot dusver opgebouwd zijn slechts de eerste *lichte* gevolgen van deze meest smadelijke verkrachting van het tiende Gods Gebod! Niemand kan u genadig zijn, zodra de gehele uitwerking nu altijd meer over u begint los te barsten. Jullie hebben het niet anders verdiend. Er komt daarmee slechts datgene, wat jullie uzelf afgedwongen hebben!

Rukt het onzuivere begeren volledig uit uw ziel! Bedenkt, dat ook een staat alleen is samengesteld uit enkelingen! Laat alle afgunst, de haat tegen *die* mensen, die naar uw mening veel meer bezitten dan jullie zelf! Dat heeft immers zijn reden! Dat jullie echter niet in staat zijn de reden te herkennen, daarvoor dragen *jullie alleen* de gehele schuld, doordat jullie u de geweldige en door God *niet* gewilde beperking van uw begripsvermogen vrijwillig hebben afgedwongen, die als het gevolg van uw onzalige verstandsvleierij moest verschijnen!

Wie in het nieuwe Rijk Gods hier op aarde niet tevreden wil zijn met de plaats, die hem is gegeven door de uitwerking van zijn eigen, door hem geschapen karmadraden, die is het ook niet waard, dat hem daarmee gelegenheid wordt gegeven, aan

hem hangende oude schuldenlasten betrekkelijk gemakkelijk los te maken en tegelijkertijd geestelijk nog te rijpen, om de weg omhoog te vinden naar het Vaderland van alle *vrije* Geesten, daar, waar alleen Licht en vreugde heersen!

Onverbiddelijk zal elke ontevredene in de toekomst nu weggevaagd worden als onbruikbare verstoorder van de uiteindelijke gewilde vrede, als hindernis voor het gezonde opstijgen! Is er echter nog een goede kiem in hem, die een spoedige ommekeer sterk waarborgt, dan zal hij door een nieuwe, aardse wet voor *zijn* bestwil en voor zijn laatste redding zolang bedwongen blijven, totdat in hem een kennis voor de onvoorwaardelijke juistheid van de wijze Godswil opstaat, *juistheid ook voor hem*, die tot dusver alleen uit kortzichtigheid van zijn ziel en uit zelfgewilde domheid niet kon herkennen, dat het bed, waarin hij *thans* op aarde ligt, door hem alleen voor zichzelf vervaardigd werd als onvoorwaardelijk gevolg van zijn *gehele* tot dusverre zijnde, *meerdere* generzijdse- en ook aardse levens, en niet echter de blinde willekeur van een toeval is! Hij zal eindelijk daarbij inzien, dat hij voor zichzelf juist dat, en *alleen* dat behoeft, wat hij beleeft, en waar hij staat, ook de omstandigheden, waarin hij geboren werd met alles, wat zich daaraan toevoegt!

Werkt hij vlijtig aan zichzelf, dan zal hij behalve geestelijk ook nog aards opwaarts stijgen. Wil hij echter zich koppig een andere weg afdwingen, niets ontziend en tot schade van zijn medemensen, dan kan hem dit nooit tot een waar voordeel dienen.

Hij mag niet zeggen, dat hem het herkennen daarvoor nog van God zal en moet gegeven worden, zodat hij het opvolgt, en daarin verandert! Vermetelheid en nieuwe zonde is het slechts, als hij verwacht of zelfs vereist, het zal hem eerst bewezen worden, dat hij met zijn beschouwing in de dwaling is, zodat hij kan geloven, van het tegendeel te worden overtuigd! *Hij* is het, *hij* alleen, die voor zichzelf de kennis gans onmogelijk heeft gemaakt, en de afwijking van de rechte baan, waarop hij in het begin stond! De mogelijkheden van het herkennen werden hem van God reeds meegegeven op de weg, die hij afgesmeekt had, te

mogen gaan! Aangezien hij ze nu in slechte eigen wil erg bedolven heeft, zou God nu wel als knecht hem deze groeve weer moeten openen! Kinderachtig gedrag! Precies deze aanmatiging, dit eisen zal de mens nu tot het zwaarste worden, de daarmee begane godslasteringen af te lossen! Ik zeg u: Elke rover heeft het gemakkelijker, weer vrij te worden van de schuld, dan een mensenziel, die verwachtend te eisen waagt, dat God de mensen de eigen en grootste schuld door nieuwe schenking van de kennis voor hem goed te maken heeft! Precies datgene, wat zich de mens in het tegen Godswil meest aanleunende aard zelfs als de zwaarste zondelast opgeladen heeft!

Het wordt een harde strijd voor de mensenzelen, voordat ze zich van de gewoonte overtredingen van het tiende Godsgebod kunnen bevrijden, dat betekent, zich daarin veranderen, om eindelijk ook werkelijk daarnaar te leven in het denken, spreken en het doen! Maar voor al degenen, die dat niet in staat zijn, wacht lijden en vernietiging hier op aarde en in het generzijdse!

Amen!

Het Leven.

Het begrip van de mens van het leven was tot dusver verkeerd. Alles, wat hij leven noemde, is niets meer dan een gedreven beweging, die alleen als natuurlijke uitwerking van het eigenlijke leven mag worden aanzien.

In de gehele Schepping is dus vormend, rijpend, behoudend en ontbindend alleen de nawerking van de min of meer sterke beweging. Het menselijk verstand heeft deze beweging als het hoogste onderzocht en daarin zijn grens gevonden. Verder kan hij in zijn onderzoek niet komen, omdat hij zelf een product van deze beweging is. Daarom noemde hij deze als het hoogste van zijn kennis eenvoudig "kracht" of "levende kracht", of hij noemde het ook "leven".

Het is echter noch kracht noch leven, maar alleen een natuurlijke, onvermijdelijke uitwerking daarvan; want kracht is alleen in het leven zelf, is er één mee, onafscheidelijk. Aangezien nu de kracht en het leven onafscheidelijk zijn, de Schepping echter alleen door beweging gevormd, behouden en weer ontbonden wordt, kan ook binnen de Schepping noch van kracht noch van leven gesproken worden.

Wie dus van de Oerkrachtontdekking of zelfs van Oerkrachtbenutting door machines wil spreken, vergist zich, omdat hij deze binnen in de Schepping geheel niet kan vinden. Hij houdt ietwat anders daarvoor en benoemt het alleen naar zijn zienswijze verkeerdelijk "kracht". Zo iemand bewijst daarmee echter, dat hij geen vermoeden heeft van de verlopen in de Schepping of van deze zelf, waarvoor hem echter geen verwijt gemaakt kan worden; omdat hij deze

onwetendheid deelt met *al* zijn medemensen, hetzij geleerde of ongeleerde.

Daarom heb ik in mijn Boodschap vanaf het begin over een de Schepping doorstromende "Kracht" gesproken, omdat ik veel alleen maar op deze wijze voor de mensen verstaanbaar kon maken.

Zij zouden mijn uiteenzettingen anders helemaal niet begrepen hebben. Nu echter kan ik daarin verdergaan en een beeld geven, dat het verloop van al het gebeuren op nuchtere wijze weerspiegelt. Nieuw is deze uitbeelding, echter het verandert *niets* aan mijn tot dusver gegeven verklaringen, maar alles blijft nauwkeurig zo, als ik heb gezegd, en *is werkelijk*. Het nieuwe aan mijn huidige weergave is alleen maar schijnbaar, omdat ik het deze keer anders belicht.

Ik geef daarmee een vaste grondslag, een grote schaal, waarin de mens al het in de voorafgaande Boodschap word gezegd als voortdurend bewegende, borrelende vulling erin kan plaatsen, waardoor het dan een geheel wordt, ietwat dat beslist bij elkaar hoort, ineenvloeit. Daardoor ontvangt de mens een voor hem onuitputtelijk, in alles harmoniserend totaaloverzicht van het hem tot dusver onbekende grote gebeuren, die zijn eigen worden en bestaan mee in zich draagt.

De toehoorder en de lezer moet nu proberen zich beeldend voor te stellen, wat ik hem ontvouw:

Leven, werkelijk leven is ietwat volkomen zelfstandigs, volkomen onafhankelijks. Anders zou het niet met "leven" aangeduid worden. Dat is echter alleen maar in *God!* En omdat buiten God niets werkelijk "levend" is, heeft ook Hij alleen de Kracht, die in het leven ligt. Hij geheel alleen is bijgevolg ook de dikwijls genoemde Oerkracht, of kortweg "de Kracht"! En in de Kracht ligt wederom het Licht! De uitdrukking "Oerlicht" daarvoor is even verkeerd als de uitdrukking "Oerkracht"; want er is eenvoudig alleen maar het ene Licht en de ene Kracht: *God!*

Het bestaan van God, van de Kracht, van het Licht, dus van het leven veroorzaakt alleen reeds de Scheppingen! Want het

levende Licht, de levende Kracht kan *uitstralingen* niet vermijden. *En deze uitstralingen bevatten nu al wat voor de Schepping nodig is.*

Uitstraling is echter niet het Licht zelf!

Dus al het buiten God bestaande heeft zijn oorsprong alleen in de uitstraling van God! Deze uitstraling is echter een voor het Licht vanzelfsprekende uitwerking. En deze uitwerking was *altijd* daar, vanaf de eeuwigheid.

De sterkte van de uitstraling is nu in de nabijheid van het Licht natuurlijk het grootste, zodanig, dat geen andere beweging daarin kan zijn dan de onvoorwaardelijke, straffe *voorwaartsbeweging*, die in de uitstraling rust. Zo gaat het van God uit ver weg, in legendarische verten, waarvan de uitgestrektheid een mensengeest zich niet kan voorstellen.

Daar echter, waar dit besliste voorwaartsstuwen, dat aan een voortdurende, ontzaglijke druk overeenkomt, eindelijk een beetje vermindert, komt de tot dusver alleen voorwaartsstuwende beweging *in een rondgaande aard*. Deze rondgaande aard wordt daardoor tevoorschijn geroepen, daar de gelijktijdig werkende aantrekking van de levende Kracht al het over de grens van de volle uitstraling geslingerde weer aantrekkend terugtrekt tot aan het punt, waar de alleen voorwaartsstuwende beweging overheerst. Daardoor ontstaan de rondgaande bewegingen in *elliptische* vorm, omdat het immers *geen eigen* beweging is, maar deze alleen door het over een zeker punt heen geslingerd zijn met aansluitend weer ernaar teruggetrokken worden door de aantrekking tevoorschijn geroepen wordt, die in de Kracht, dus in God Zelf, rust.

In deze rondgaande bewegingen nu, waarbij de geweldige druk van de onmiddellijke uitstraling afgenomen is, ontstaat natuurlijk ook lichte afkoeling en daaruit weer een zeker neerslag.

Het neerslag zinkt dieper, of verder weg van de oorspronkelijke sterkste uitstraling, wordt echter nog altijd vastgehouden door de alles doordringende aantrekking van de

Kracht, behoudt echter gelijktijdig nog altijd genoeg stuwkracht van de uitstraling, waardoor wederom nieuwe, in altijd anderen, echter gans bepaalde grenzen verblijvende rondgaande bewegingen ontstaan. Zo gebeuren neerslag na neerslag, vormt zich daarin het ene elliptisch rondgaande bewegingsvlak na het andere, die verzamelingen en ten laatste altijd vastere vormen brengen, meer en meer verwijderd van de oorspronkelijke straling en zijn geweldige voorwaartsstuwende druk.

De daaruit ontstane trapsgewijze delen geven vlakken, waarin bepaalde geaardheden zich aaneensluiten en handhaven, al naar de graad van hun afkoeling. Deze vlakken of geaardheden heb ik reeds in mijn Boodschap beschreven, als de grote basisvlakken van het Geestelijke op de hoogste plaats in de Schepping, dan de daarop aansluitende wezenhafte, het fijnstoffelijke en ten laatste het grofstoffelijke met hun vele trapsgewijze delen. Dat daarbij alle meer volkomen geaardheden hoger, het uitgangspunt het meest nabij blijven, omdat ze op deze het meest gelijkend zijn, is vanzelfsprekend, omdat op zulke de aantrekking van de levende Kracht het sterkste moest werken. — —

Zoals ik reeds heb gezegd, was de zo onvoorstelbaar werkende uitstraling van het Licht altijd daar, vanaf de eeuwigheid.

Maar God liet deze uitstraling niet verder werken en geraken, dan tot aan de grens, waar de beslist voorwaartsstuwende stroom nog een rechte lijn vormde, zodat de Reine Goddelijke Uitstraling zonder afkoeling en de daarmee verbonden neerslag nog in alle helderheid verlichtend behouden bleef. Dat vormde de met God Zelf eeuwig zijnde, Goddelijke Sfeer! In deze helderheid kon nooit vertroebeling komen, bijgevolg ook geen afbuigen, geen verandering. Alleen volle harmonie met de oorsprong, met het Licht zelf, was mogelijk. En deze is onscheidbaar met God verbonden, omdat *deze* uitstraling van de levende Kracht als zijn natuurlijke uitwerking niet te vermijden mogelijk wordt.

Tot deze Goddelijke Sfeer die onder de voor de mensengeest onbegrijpelijk druk van de dichte nabijheid van de levende Kracht staat behoort als uiterste grens- en verankeringspunt de eigenlijke Graalburcht, ook als afsluitende tegenpool in te denken. Hij staat dus nog in de kring van het Goddelijke, is daarom van alle eeuwigheid en zal in alle eeuwigheid onveranderd blijven, ook als de Schepping eens in puin zou moeten gaan.

Zo was het in alle eeuwigheid. Ietwat voor de mensengeest niet te begrijpen.

Pas toen God in Zijn Willen het grote woord: "*Er zij Licht!*" uitzond, schoten de stralen over de tot dusver gewilde grens verder in het lichtloze heelal, beweging, warmte brengend. En dat was het begin van de Schepping, die de mensengeest barend hem tot vaderland kon worden.

God, het Licht, behoeft deze Schepping niet. Wanneer hij de uitstraling weer begrensd tot haar onvermijdelijkheid, zodat alleen een Sfeer van de Goddelijke Reinheid overblijft, waarin nooit vertroebeling kan komen, zoals het tevoren reeds was, dan is het einde voor het verdere gekomen. Daarmee zou echter ook het bestaan van de mens ophouden, die alleen *daarin* bewust kan bestaan! —

De onmiddellijke Uitstraling van het Licht kan *alleen* de Volkomenheid voortbrengen. Bij de veranderingen van deze eerste druk echter, die door de altijd grotere afstanden ontstaan, neemt deze oorspronkelijke Volkomenheid af, omdat zich in de toenemende afkoeling voortdurend afzonderlijke delen afscheiden en achterblijven. Reinheid in Volkomenheid vereist de *druk van de Goddelijke Uitstraling in zijn hoogste sterkte*, zoals hij alleen in de nabijheid van God mogelijk is. De druk verwekt beweging, daaruit volgend warmte, hitte, gloed. Druk is echter alleen uitwerking van de Kracht, niet de Kracht zelf; zoals ook de stralingen alleen onder de druk van de Kracht ontstaan, niet echter de Kracht zelf zijn. Daarom zijn de stralingen in de Schepping ook alleen het gevolg van een overeenkomstige beweging, die zich wederom naar de druk van

het ogenblik moet richten. Waar dus geen stralingen in de Schepping zijn, daar is ook geen beweging, of, zoals de mensen ten onrechte zeggen, geen "leven". Want iedere beweging straalt, en stilstand is het niets, de onbeweeglijkheid, die door de mensen dood genoemd wordt. Zo gebeurt ook het grote Gericht alleen door de verhoogde druk van een Goddelijke Straal, die bemiddeld wordt door een in het grofstoffelijke geïncarneerde Afgezant van God, aan wie God een vonk van *Zijn levende Kracht* gegeven heeft. De druk van deze levende Krachtvonk, die natuurlijk niet zo sterk kan zijn als de geweldige druk van de levende Kracht in God de Vader Zelf, kan alleen al datgene stand houden, wat in de Wetten van de uitwerking van de Godskracht *juist* trilt! Want dit wordt erdoor versterkt, echter niet tot witgloeiend verzet, omdat de straling van de Vonkkracht daarvoor niet toereikend is. Al het storende echter wordt uit zijn hengsels geheven, uit zijn verkeerde bewegingen gestoten, verbrijzeld en ontbonden, waarvoor de straling van de Vonkkracht volkomen voldoet. Zo gebeurt het grote Godsgericht geheel zelfstandig en is niet aan enige willekeur van de Godsgezant onderworpen. Het geschiedt eenvoudig op grond van de Stralingswet, die zich als gevolg van de Godkrachtsuitstraling moest vormen; want alles, wat zich *juist* beweegt in het denken en in het doen, straalt in het grofstoffelijke een violette kleur uit.

Maar wat duister is, van het kwade, of ernaar streeft, hetzij in het denken of in het verlangen, heeft een troebel *geel*. Deze twee kleuren zijn nu fundamenteel voor het Gericht! Al naar de sterkte van een willen of doen zijn ook de uitstralingen dan zwak of sterk. Er komt met de Godsgezant een Straal van *Goddelijk* Licht onveranderd in de Schepping, dus ook hier naar de aarde! Goddelijk Licht versterkt en verheft het goede, dus al het aards-violette, terwijl het aards-troebele geel erdoor ontbonden en vernietigd wordt.

Al naar de aard en de sterkte van een willen of doen is de uitstraling sterk of zwakker. En daarnaar vormt zich dan ook de aard en de sterkte van de richtende uitwerking van de

Goddelijke Lichtstraal in onfeilbare Gerechtigheid!

Het kan heel goed gezegd worden, dat de Schepping door een reusachtige veelkleurige stralingsvertakking omgeven en doordrongen is. Deze stralingen zijn echter slechts de uitdrukking van de verschillende geaarde bewegingen, die door de druk van de levende Kracht in God hun oorzaak hebben. Met andere woorden: God in zijn levende Kracht houdt de Schepping. Dit alles is juist, om het even, welke uitdrukkingvorm daarvoor gekozen wordt, alleen moet de ware oorsprong en de verdere ontwikkelingsgang nauwkeurig bekend zijn, wanneer men daarmee ietwat wil beginnen.

Zoals nu de hoogste graad van hitte *wit* ontgloeien laat, zo is het ook in de Goddelijke Sfeer, terwijl bij het afnemen van de graden beetje bij beetje andere kleuren ontstaan en zich bij het afkoelen alles meer en meer verdicht!

Om het in deze aardse begrippen verder uit te leggen, moet ik zeggen, dat de mensengeest nooit witgloeiend kan worden, omdat hij in een vlak ontstond, waarin de druk zich in afzwakking bevond en deze hoogste graad van hitte niet meer kan veroorzaken. Daardoor is hij in zijn oorsprong van een aard, die deze hoogste graad van de Kracht niet meer bewust kan verdragen. Of, men kan ook zeggen: pas bij een heel bepaalde afkoeling ontstaat het geestelijke en kan het zich bewust worden. Ook is de aard, waaruit de "Geest" afkomstig is, nog slechts een *neerslag* uit de Goddelijke Sfeer, dat zich door de lichte afkoeling moest vormen, enzovoort.

Nu breidt het zich echter nog trapsgewijs verder uit. Het eerste neerslag uit de Goddelijke Sfeer vormt het Rein Geestelijke, waaruit de Oergeschapenen afstammen. En hun neerslag brengt eerst de aard, waaruit de mensengeesten zich kunnen ontwikkelen. Het neerslag van deze aard brengt weer het wezenhafte, daaruit valt het fijnstoffelijke neer, dat op zijn beurt als laatste het grofstoffelijke voortbrengt. Maar daarbij zijn er nog zeer veel tussentreden van ieder van de hier genoemde grondgeaardheden, ook in het Goddelijke, die als overgangen de verbinding mogelijk moeten maken.

Het *eerste* neerslag uit de Goddelijke Sfeer is, zoals gemakkelijk te begrijpen is, ook het rijkste aan inhoud, kon daarom dadelijk zichzelf bewust zijn, en vormde de zogenaamde Oergeschapenen, terwijl het dan uit dit eerste neerslag volgende verdere neerslag niet meer zo sterk is en zich eerst beetje bij beetje tot een bewustworden moet ontwikkelen. Hieruit stammen de mensengeesten af.

Door de rijkere inhoud van hun aard staan de Oergeschapenen dus op de hoogste plaats in de Schepping, omdat zij het *eerste* neerslag uit de Goddelijke Sfeer vormen, terwijl de mensengeesten eerst vanuit het volgende neerslag hun aanvang namen en vanzelfsprekend ook bij volle rijpheid niet de hoogte van hun aard lijkende inhoudsrijkere Oergeschapenen kunnen bereiken, maar op de hoogte van hun eigen aard moeten verblijven. Om hoger te stijgen ontbreekt hun ietwat, dat niet kan worden aangevuld. Tenzij, er zou hun van de levende Godskracht direct ietwat worden toegevoerd, wat echter niet langs de natuurlijke doorgangsweg kan gebeuren, maar van één in de Schepping geplaatst levend Deel van God zou moeten uitgaan, omdat met deze als eigen, werkelijk *levende Kracht* de afkoeling van de uitstraling die bij de overgang anders beslist ontstond, opgeheven is. Hij alleen is dus in staat, een mensengeest door zijn onmiddellijke eigen uitstraling ietwat toe te voegen, dat deze mogelijk maakt, de grens van het gebied van de Oergeschapenen te betreden.

Bij het naar buiten slingeren van de uitstraling over de grens van de Goddelijke Sfeer, dus bij het begin van de Schepping, ontstond nu aan de aan de uiterste grens bevindende, eeuwige Graalburcht aan de andere zijde, dus in het meest geestelijke deel van de Schepping een uitbreiding, zodat ook de Oergeschapenen aan hun zijde het nieuwe deel van de Burcht in het Geestelijke kunnen bezoeken, tot aan de hun door hun aard naar boven toe gestelde grens. Een schrede erboven, dus in de Goddelijke Sfeer, zou voor hen dadelijke bewusteloosheid, opgaan in witte gloed betekenen, wanneer... zij deze schrede zouden kunnen doen. Maar dat is onmogelijk, omdat ze door de

voor hun ongewone, veel sterkere druk van de Goddelijke Sfeer eenvoudig teruggeslingerd worden, of, anders gezegd, deze druk laat hun niet binnentreden. Hij belet hun op geheel natuurlijke vorm de toegang, zonder dat daarbij verder iets hoeft te gebeuren.

Op de zelfde wijze vergaat het de ontwikkelde mensengeesten tegenover de Oergeschapenen, en hun vlak van verblijf.

Zo staat de Graalburcht heden met zijn geestelijke aanbouw als Bemiddelaar tussen het Goddelijke en de Schepping. Door Hem moet al de voor de Schepping noodwendige straling stromen, en de Mensenzoon als Graalkoning is de enige Bemiddelaar, die de grens naar het Goddelijke vanuit de Schepping kan overschrijden door zijn oorspronkelijke natuur, die het Goddelijke met het Geestelijke verbindt. Om deze reden *moest* het mysterie van deze verbinding zijn.

Ver onder deze Graalburcht en het gebied van de Oergeschapenen ligt eerst het Paradijs, als hoogste, mooiste punt voor mensengeesten, die zich tot volle rijpheid in de Goddelijke Wil, naar de Wetten van Zijn Uitstralingen voegden. — —

In bijzonderheden wil ik hier niet treden, opdat het beeld op zich van het gebeuren niet te breed getrokken wordt. Daarover zal ik nog boeken uitgeven voor de wetenschap op aarde ter studie van de afzonderlijke gebeurtenissen, zoals bij voorbeeld de ontwikkeling in de afzonderlijke vlakken, hun werken op elkaar enzovoort. Niets mag overgeslagen worden, anders ontstaat er een leemte, die het menselijk weten dadelijk een halt beveelt.

Komt dus nu een aardse mensengeest in zijn rijpheid na een lange rondgang terug aan de voor zijn aard bepaalde grens, dus het begin van sterkere druk, dan kan hij niet nog meer ontgloeien, dan zijn volle rijpheid hem reeds ontgloeien laat. De verhoogde druk van een nog verdere versterkte kracht zou de aard van zijn gesteldheid moeten laten vervloeien en verbranden, omzetten in die graad van verhoogde hitte,

waardoor zijn ik verloren gaat. Hij zou dan als mensengeest niet meer kunnen bestaan en zou in het witte Licht opgaand moeten verbranden, terwijl hij reeds in het gebied van de Oergeschapenen door de daarin hogere druk bewusteloos wordt.

Het *witte Licht*, dus Gods Uitstraling, waarin alleen het Goddelijke bewust kan bestaan, *draagt dus in zich alle grondbestanddelen van de Schepping*, die bij langzame afkoeling naar beneden toe zich afzetten, in de beweging vormen en gevormd aaneensluiten, maar niet meer in elkaar opgaan, omdat de daartoe behorende druk ontbreekt. Bij iedere graad van afkoeling vormt zich een bepaalde afscheiding en blijft achter. Eerst het Goddelijke, later het Geestelijke en dan het wezenhafte, totdat ten laatste alleen het fijn- en grofstoffelijke verder zinkt.

Zo is de Schepping eigenlijk het neerslag bij toenemende afkoeling van het witte Licht, de uitstraling van het levende Licht. Het geestelijke, zowel het wezenhafte, kan zich alleen maar vormen en bewust worden bij een zeer bepaalde graad van de afkoeling, wat gelijkbetekenend is met de vermindering van de druk van de Uitstraling van God.

Als ik hier spreek over vervloeien of opgelost worden van de mensengeest bij een te sterke druk van de uitstraling van het Licht, zo moet daarmee bij deze grens niet bijvoorbeeld het Nirwana van de Boeddhisten gezien worden, zoals deze mijn opheldering misschien graag zouden willen uitleggen. Mijn huidige verklaring is alleen het gebeuren in de richting vanuit het Licht naar beneden, terwijl het Nirwana het hoogtepunt moet zijn voor de weg opwaarts.

Daar zou zich een grendel voorschuiven; want om van deze aarde tot omhoog in het Geestelijke Rijk te komen, het Paradijs, op wiens hoogste grens dit punt gezocht moet worden, moet iedere mensengeest als "zelfbewust" de hoogste rijpheid reeds bereikt hebben. Rijpheid volgens de Goddelijke Wil, niet volgens menselijk verwaandheid. Anders kan hij dit Rijk niet betreden. Is hij echter als zichzelf-bewust geest zo ver grijpt,

dan wordt hij door de verhoogde druk van de Goddelijke Sfeer aan de grens streng tegengehouden, afgestoten. Hij *kan* niet verder! En hij wil ook niet. In de Goddelijke Sfeer zou hij nooit vreugden kunnen genieten, omdat hij daar geen mensengeest meer kan zijn, maar gesmolten zou zijn, terwijl hij in het Geestelijke Rijk, het Paradijs, eeuwige vreugden vindt, en met dankbaarheid geheel niet meer eraan denkt, volledig opgelost te willen worden.

Bovendien is hij in zijn volle rijpheid *noodzakelijk* voor de verheffing en de vervolmaking van de onder hem liggende vlakken, die in volgende neerslagen een nog minder sterke druk kunnen verdragen dan hij. Daar is *hij*, de mensengeest, de grootste, omdat hij een sterkere druk weerstaat, deze zelfs behoeft. — — —

De taak van de mensengeest in deze lage gebieden is nu, om alles, wat onder hem staat, met de aan hem klevende sterkte zoveel als mogelijk voor de invloed van de Reine Lichtuitstralingen te openen, en daardoor als een middelaar, door wie sterkere druk kan heendringen, zegen schenkend voor al het andere te werken, omdat hij deze hogere druk kan opnemen en deze verdelend kan doorgeven, deze reinigend al het onreine ontbindt.

Nu heeft de mens daarin helaas een slecht beheer gevoerd. Wel heeft alles zich in de Scheppingen ontwikkeld, wat zich de druk of drang volgend met ter tijd moest ontwikkelen, maar verkeerd, omdat hier de mens niet alleen faalde, maar zelfs misleidend in plaats van naar boven, naar onder voerde! Om deze reden ontstonden alleen afschuwelijke vertekende beelden van alles, in plaats van natuurlijke schoonheid.

Natuurlijk zijn betekent echter opwaarts gaan, opwaarts streven, de aantrekking van de levende Kracht volgend. Want in natuurlijkheid streeft alles alleen naar boven, zoals iedere grashalm, iedere bloem, iedere boom. Dus heeft helaas alleen nog naar buiten toe datgene, wat door het willen van de mensen werd geleid, *gelijkenis* met datgene, wat hij moest bevorderen.

Rijk innerlijk leven is bij voorbeeld naar buiten toe met holheid, die zich in geblaseerdheid toont, in het oppervlakkig beschouwen dikwijls te verwisselen. Reine verering van alle schoonheid is in zijn uitingen in het begin ook zoals de lage begerigheid; want beide vertonen een zekere graad van dweepzucht, alleen is de ene echt, de andere verkeerd en dient alleen als middel tot het doel. Zo wordt ware bekoorlijkheid door de ijdelheid vervangen, het ware dienen door het streven voorgespiegeld. Op zulke wijze gaat het door in alles, wat de mens aankweekte. Slechts zelden leiden zijn wegen naar het Licht. Bijna alles neigt naar het duister.

Dat moet uitgeroeid worden, opdat uit dit Sodom en Gomorra nu het Godsrijk op aarde komt! Alles eindelijk het Licht tegemoet, waarvoor de mens de middelaar is!

— — —

Over het Licht zelf, over God, spreek ik hierbij niet. Het is mij te heilig! Bovendien zou de mens het toch nooit kunnen begrijpen, hij moet zich daarmee eeuwig vergenoegen, *dat God is!*

GEBRUIKTE WOORDEN IN DE GRAALSBOODSCHAP

Het Goddelijke:

Goddelijk-Wezenloos

Goddelijk-Wezenhafte

Het Geestelijk-Wezenhafte

Het geestelijke Rijk

in hetwelke leven:

De Oergeschapene, geschapene
door God Hemzelf

Dit Rijk bestaat uit:

De Oerschepping

Het Paradijs. Vaderland van
de zelfbewuste mensen-
geesten

en erboven:

De Graalburcht.

De Naschepping, de wereld
waar de geestkiemen
opgroeien tot zelfbewustzijn.

Het bestaat uit:

Het Wezenhafte

Das Göttliche:

Göttlich-Wesenlose

Göttlich-Wesenhafte

Das Geistig-Wezenhafte

Das geistige Reich

Die Urgeschaffenen

Die Urschöpfung

Das Paradies. Heimat der
selbst-bewußten Menschen-
geister

Die Gralsburg

Die Nachschöpfung

Das Wesenhafte

De stoffelijkheid	Die Stofflichkeit
a) De fijnstoffelijkheid, het stoffelijke, door de mensen "het generzijdse" genoemd	Die Feinstofflichkeit
b) De grofstoffelijkheid, het grofstoffelijke ook genoemd "het dezerzijdse"	Die Grobstofflichkeit
Fijnstoffelijke lichaam	Feinstofflicher Körper
Grofstoffelijke lichaam	Grobstofflicher Körper
Goddelijke Wetten	
De Wet van de wisselwerking	Das Gesetz der Wechselwirkung
De Wet van de aantrekking van het gelijkgeaarde	Das Gesetz der Anziehung der Gleichart
De Wet van de zwaarte	Das Gesetz der Schwere
De Wereldwending	Die Weltenwende
Het bestaan	Das Sein
Gedachtevormen	Gedankenformen
Aanvoeling	Empfindung
Aanvoelingswillen	Empfindungswollen
Gedachtenwillen	Gedankenwollen
De zoon van God, Jezus Christus	Der Gottessohn
De Mensenzoon, Imanuel	Der Menschensohn
Beleven	Erleben
Uitleven	Ausleben

Inhoudsopgave.

Ten geleide!.....	
1. Wat zoeken jullie?.....	1
2. Ontwaakt!.....	5
3. Het zwijgen.....	17
4. Opstijging.....	26
5. Verantwoordelijkheid.....	31
6. Lot.....	36
7. De schepping van de mens.....	43
8. De mens in de Schepping.....	49
9. Erfzonde.....	54
10. Godszoon en Mensenzoon.....	56
11. God.....	59
12. De innerlijke stem.....	64
13. De religie der liefde.....	69
14. De Verlosser.....	71
15. Het geheim van de geboorte.....	80
16. Is occulte scholing aan te raden?.....	91
17. Spiritisme.....	95
18. Aards gebonden.....	105
19. Is geslachtelijke onthouding noodwendig of aan te raden?.....	109
20. Het jongste Gericht.....	112
21. De strijd.....	122
22. Gedachtevormen.....	127
23. Zedelijkheid.....	135
24. Waak en bid!.....	142

25. Het huwelijk.....	149
26. De rechten van het kind op de ouders.....	157
27. Het gebed.....	162
28. Het Onze Vader.....	168
29. Godaanbidding.....	175
30. De mens en zijn vrije wil.....	185
31. Moderne geesteswetenschap.....	209
32. Verkeerde wegen.....	224
33. Ideale mensen.....	227
34. Werpt op Hem alle schuld.....	232
35. De misdaad van de hypnose.....	236
36. Astrologie.....	242
37. Symboliek in het lot van de mens.....	246
38. Geloof.....	254
39. Aardse goederen.....	257
40. De dood.....	260
41. Overleden.....	267
42. Wonder.....	274
43. De doop.....	276
44. De Heilige Graal.....	279
45. Het geheim Lucifer.....	287
46. De gebieden van het duister en de verdoemenis.....	297
47. De gebieden van het Licht en het Paradijs.....	302
48. Wereldgebeuren.....	304
49. Het onderscheid in oorsprong tussen mens en dier.....	318
50. De scheiding tussen mensheid en wetenschap.....	322
51. Geest.....	326
52. Scheppingsontwikkeling.....	328
53. Ik ben de Heer, jouw God!.....	338
54. De onbevleete ontvangenis en de geboorte van de Godszoon.....	356
55. De kruisdood van de Godszoon en het Avondmaal.....	362
56. "Kom af van het kruis".....	367
57. Dit is mijn vlees! Dit is mijn bloed!.....	375

58. Opstanding van het aardse lichaam van Christus.....	378
59. Mensmening en Godswil in de Wet van de wisselwerking.....	389
60. De Mensenzoon.....	394
61. Dwalingen.....	401
62. De seksuele kracht in zijn betekenis voor de geestelijke opstijging.....	417
63. "Ik ben de opstanding en het leven, niemand komt tot de Vader, dan door mij!".....	432
64. Wat scheidt zo vele mensen heden van het Licht?.....	439
65. De roep om de leider.....	451
66. Grofstoffelijkheid, fijnstoffelijkheid, stralingen, ruimte en tijd.....	458
67. De dwaling van de helderziendheid.....	466
68. Soorten van helderziendheid.....	470
69. In het rijk der demonen en fantomen.....	479
70. Occulte scholing, vleesvoeding of plantaardige voeding.....	497
71. Heilmagnetisme.....	504
72. Leeft het tegenwoordige!.....	506
73. De grote komeet.....	509
74. Wat heeft de mens te doen, om te kunnen ingaan in het Godsrijk?.....	511
75. Je ziet de splinter in jouw broeders oog en let niet op de balk in jouw oog.....	514
76. De strijd in de natuur.....	517
77. Uitstorting van de Heilige Geest.....	524
78. Geslacht.....	527
79. Kan ouderdom een hindernis voor geestelijk opstijgen vormen?.....	532
80. Er was eens... !.....	534
81. Vader, vergeef hun; want zij weten niet, wat zij doen!.....	558
82. Goden – Olympus – Walhalla.....	585

83. Geroepen.....	599
84. Het schepsel mens.....	606
85. En duizend jaren zijn als een dag!.....	617
86. Aanvoeling.....	620
87. De Wereldleraar.....	627
88. De vreemdeling.....	631
89. Een laatste woord.....	642
90. De antichrist.....	649
91. En het vervulde zich ...!.....	655
Slotwoord.....	665
Aanhangsel : De tien Geboden van God.....	669
Het Leven.....	703
Gebruikte woorden in de Graalsboodschap.....	715
